

ປວັດສາດສິງຄາມສໄມປີ 1945-1975 ແລະຊີວິດກາຍເປັນອົພຍົບຂອງຄົນລາວ

ບັນທຶກໂດຍ

ພ.ອ. ວ່າງເຢີ

ອາດີດ ນາຍທະຫານກອງທັບແຫ່ງຊາດ

ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ

ເມືອງລາວເປັນປະເທສນ້ອຍ, ຂາດທາງອອກສູ່ທະເລໄປສູ່ພາຍນອກ ແລະຢູ່ໃນຖ້ຳມກາງ
ຂອງທລາຍປະເທສ ທີ່ມີປະຊາຊົນລື້ນເຫລືອ ຈຶ່ງປ້ອງກັນຍາກ ດ້ານການແຊກຊຶມ ຂອງຕ່າງດ້າວ,
ບໍ່ມີຄວາມປອດໄພ ແລະຍາກທີ່ຈະມີຄວາມສງົບໄດ້

ປຶ້ມຈັດພິມໃນເດືອນມັງກະຣາ 2012

Unforgettable Laos (PDF version in Lao) – Updated on June 13, 2015

All rights reserved to Geu VANG. Unauthorized printing, distributing, and selling this document is forbidden
www.unforgettable-laos.com

ສາລະບັນ

ສາລະບັນ.....	2
ຄໍານໍາ.....	6
ປັດຜູ້ຂຽນ.....	6
ພາຄທີ່ 1.....	10
ປັດເຫດການຕ່າງໆກ່ອນປີ 1954.....	10
ຂັ້ນທຶກໂດຍທ່ານຕູ້ເລີຍ ລີຝຸງ.....	10
ປັດສາດ ຊຸມຊົນເຜົ່າລາວສູງ “ມື້ງ” ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆ.....	10
ຊີວະປັດຫຍໍ້ຂອງ ທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງ ຫລື ວ່າງຈິງຕົວ.....	30
ການປະຕິບັດງານຂອງ ພ.ອ. ແມສນິເອ.....	46
ການໂຈມຕີຈາກທາງອາກາສດ້ວຍການໃຊ້ເຄື່ອງສັນຍານ.....	47
ວຽດນາມເໜືອ ລຸກລານ ຣາຊອານາຈັກລາວ.....	48
ວຽດນາມຖືກແບ່ງແຍກເປັນສອງພາຄ.....	56
ພາຄທີ່ 2.....	60
ການສູ້ລົບໃນລະຫວ່າງປີ 1960.....	60
ໜີລອດອອກຈາກບວມຫລົງ (LS32).....	65
ການຈັດຕັ້ງຄ້າຍທະຫານໃນແຂວງຫົວພັນ.....	68
ພາຄທີ່ 3.....	77
ການຂຍາຍດ້ານທາງທະຫານຫລັງຈາກເສີກພູຜາທິ.....	77
ປັດຂອງທ່ານ “ທອມລອມ” ທີ່ປຶກສາຂອງສະຫາຣັຖ.....	79
ຢູ່ໃນທະຫານພາຄ 2.....	79
ສນາມບິນ ແລະ ລີມາໄຊ.....	92
ສັນຍາລະຫວ່າງສາມເຈົ້າລາວ.....	94
ພາຄທີ່ 4.....	97
ການຈັດຕັ້ງຝ່າຍພົນລະ ເມືອງໃນເຂດທະຫານພາຄ 2.....	97
ໂຮງຮຽນປະຖົມສຶກສາ.....	97
ມັທະຍົມຊຳທອງ.....	99
ຝ່າຍຕຳຣວຈ.....	100
ການຈັດຕັ້ງ ການປົກຄອງແຂວງ.....	101
ການພົວພັນກັບສົງຄາມອິນດູຈີນຂອງຍາຫລວງບູນຈັນ.....	105
ຢູ່ນຳທ່ານນາຍພົລ ວ່າງປາວ 1962 ເຖິງ 1975.....	110

ຝ່າຍໝໍຢູ່ພາສາສອງ.....	117
ນັກບິນກອງທັບແຫ່ງຊາດພາສາ 2.....	118
ນັກບິນຮຸ່ນທີ່ 1	119
ນັກບິນຮຸ່ນທີ່ 2	120
ນັກບິນຮຸ່ນທີ່ 3.....	124
ນັກບິນຮຸ່ນທີ່ 4.....	131
ນັກບິນຮຸ່ນທີ່ 5 ຮຸ່ນສຸດທ້າຍ	131
ທີມເຮເວນ (Team Ravens).....	134
ພາສາທີ່ 6.....	136
ການຈັດຕັ້ງຝ່າຍທະຫານພາສາ 2.....	136
ນາຍທະຫານຄົນສຳຄັນຂອງພີ່ນ້ອງລາວມັ້ງ.....	138
ນາຍທະຫານຄົນສຳຄັນຂອງພີ່ນ້ອງລາວລຸ່ມ	147
ການປະກອບກຳລັງທະຫານ 1951-1964.....	149
ພາສາທີ່ 7.....	151
ການສູ້ຮົບກັບວຽດນາມເໜືອ	151
ແຜນຍຶດທົ່ງໄທທິນ	162
ພາສາທີ່ 8.....	167
ອີພະຍົບອອກຈາກພາສາ 2 ແລະ ຮາຊອານາຈັກລາວ	167
ພາສາທີ່ 9.....	179
ບັນຫາສົງຄາມອິນດູຈີນ.....	179
ຄຳຖາມແລະຄຳຕອບ	179
ເປັນຫຍັງອາເມຣິກາຈຶ່ງຕ້ອງຖອນອອກຈາກສົງຄາມອິນດູຈີນ?.....	186
ປັຈສິມມະວາຈາ ຂອງສະເດັດເຈົ້າສຸພານຸວົງ	191
ພຍາພູມິວົງວິຈິດ	193
ພາສາທີ່ 10.....	194
ແຜນການລຶກລັບແລະຫລອກລວງຂອງຄອມມູນິສ	194
ກ- ການວາງແຜນກິນກິນລາວໃນລະຍະສັ້ນ	194
ຂ- ແຜນກິນກິນລາວຖາວອນ.....	197
ຜິດດີແລະຜິດເສັຍຂອງການເປັນອີພະຍົບ ໄປຢູ່ ຕ່າງປະເທສ	200
ພາສາທີ່ 11.....	204
ການຈັດຕັ້ງຮັຖບາລຊຸດຕ່າງໆ	204

ພາລທີ່ 12.....	232
ເຫດການສັບສົນໃນນາທີສຸດທ້າຍ.....	232
ການຈັດຕັ້ງຮັຖບາລ ປະສົມລາວສອງຝ່າຍ	236
ພາລທີ່ 13.....	241
ຮັຖບາລສອງຝ່າຍຊຸດທີ່ສາມແລະຊຸດສຸດທ້າຍ.....	241
ຄນະມົນຕຣີປະສົມການເມືອງ.....	243
ສິນທິສັນຍາລະຫວ່າງໄກສອນແລະເລດວນ	252
ພາລທີ່ 14.....	257
ການຈັດຕັ້ງປ້ອງກັນປະເທສໃນສໄມເກົ້າ	257
ພາລທີ່ 15.....	271
ການສຶກສາ ແລະ ສຸຂະພິບານ	271
ການສຶກສາ	271
ສຸຂະພິບາລ (ຝ່າຍໝໍ)	273
ພາລທີ່ 16.....	275
ການເມືອງລາວ ແມ່ນນະໂຍບາຍຂອງລາວບໍ່?	275
ກິນອຸບາຍຂອງ 21 ອົງການ	279
ແຜ່ນການທຳລາຍ.....	280
ຄນະ 21 ອົງການ.....	284
ນະໂຍບາຍແກ່ທະຫາຣຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ແລະ ວ່າງປາວ	286
ພາລທີ່ 17.....	289
ບັນຫາລາວເກີດໄດ້ດ້ວຍເຫຕໃດ?	289
ສິ່ງທີ່ສ້າງບັນຫາ.....	289
ພາລທີ່ 18.....	297
ຊີວິດອິພົບຕິກບ້ານຕິກເມືອງ	297
ພາລທີ່ 19.	315
ເຫຕການທີ່ຜ່ານມາແລະຄວາມເຫັນໃນອານາຄົດ.....	315
ຄວາມຄົດເຫັນສ່ວນຕົວຂອງ ອຣິຍະ ລີຝູງ.....	323
ພາລທີ່ 20.....	329
ຊີວະປະວັຕຂອງບຸກຄົນສຳຄັນ	329
1. ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ.....	329
2. ພຣະຍາດຳຣິງຣິທິໄກ ຕູ້ບີ ລີຝູງ	331

3. ພິນຕຣີ ວ່າງປາວ.....	333
4. ພຣະຍາ ຕຸລາປະສິທ ຕູ້ເຍີ ລີຝຸງ.....	336
5. ພ.ອ. ເມສນີເອ (Col. Mesnier).....	338
6. ຣ.ອ. (ນາຍພິລ ຈັຕຕະວາ) ກອງແລ.....	338
7. ພ.ຕ.ຕ. ຮັງດົວ.....	339
8. ຍາຫລວງ ບູນຈັນ ວຸທິສິສິມັດ.....	339
9. ທ່ານເຈົ້າເມືອງ ລາວໄທ ຫວາລີວ່າງ.....	342
10. ນັກບິນເຮືອອາກາສ ຣັອຍເອກ ເຕ-28 ວ່າງບີ.....	343
11. ທ່ານອາຣິຍະ ລີພູງ.....	344
12. ທ່ານນາຍກອງປະຈຳລີ ລີເຍັງວີ.....	347
ພາສາທີ່ 21.....	349
ກາບກອນເກົ່າຂອງລາວແລະຮູບພາບທີ່ມີຄວາມໝາຍ.....	349
ຮູບພາບທີ່ມີຄວາມໝາຍ.....	352
ຮູບພິ້ນອັງ”ມັງ” ຢູ່ຕ່າງປະເທສທີ່ເປັນຕົວຢ່າງໃນສັງຄົມລຸ່ນໃໝ່.....	358
ຮັບຮູ້ເອກສິດແລະຂອບໃຈນຳເຈົ້າຂອງຮູບ.....	361

ຖ້າມີຄຳຖາມ ຫລືຢາກຕິດຕໍ່ເພີ່ມເຕີມກັບນັກຂຽນ ເຊີນຕິດຕໍ່

Vang Geu
 124 Logan Drive
 Mt. Gilead, NC 27306

E-mail: geuvang@gmail.com

Copyright @ 2012-2015 Vang Geu

ຄຳນຳ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງປຶ້ມເຫລັ້ມນີ້ຂຶ້ນ ເພື່ອນັກອ່ານແລະນັກຄົ້ນຄົ້ວທົ່ວໄປ ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈ ຢາກຮູ້ວ່າປະ
ວັດສາດຂອງລາວໃນລະຍະຫລັງນີ້ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຫຍັງ ແລະເຮັດແນວໃດ ປະຊາຊົນລາວ ຈຶ່ງໄດ້ອົບ
ພະຍົບໜີໄປຢູ່ຫລາຍປະເທສໃນໂລກ, ໝົດສິດເປັນປະຊາຊົນລາວ, ຫລັງຈາກໄດ້ມີການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງ
ລາວສອງຝ່າຍ ຊຶ່ງໃນທີ່ສຸດ ກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດຊນະ. ຜູ້ຊນະສົງຄາມນັ້ນແທ້ ແມ່ນແຕ່ຊາຕຕ່າງດ້າວທັງໝົດ.
ຂໍໃຫ້ທ່ານອ່ານປວັດຕ່າງໆໃນນີ້ ທີ່ອາດຈະຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈສະຖານະການໃຫ້ໄດ້ດີກ່ວາເກົ່າ ແລະ
ເປັນບົດຮຽນ ໃຫ້ລາວເຮົາທຸກຄົນໄດ້ປັບຕົວ, ປຸງແຜນ ແລະ ແນວຄິດໃໝ່ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ປະວັດ ສາດຊັ້
ຮອຍອີກ.

ປຶ້ມນີ້ບັນທຶກເຫດການ ທີ່ວຽດນາມເໜືອແຊກແຊງເມືອງລາວ, ການແຕກແຍກອະໄວຍະວາລາດ້ວຍກັນ
ຊຶ່ງຕອນສຸດທ້າຍ ພາໃຫ້ຄົນລາວ; ຫລາຍຮ້ອຍພັນຄົນ ຕ້ອງກາຍເປັນອົພະຍົບ, ກາຍເປັນປະຊາຊົນຂອງ
ປະເທສທີ່ຕົນໜີໄປອາໄສຢູ່ທົ່ວໂລກ. ເປັນປຶ້ມ ທີ່ບັນຮະຍາຍເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນແຫລມ,
ອິນດູຈີນ ແລະ ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ໂດງສະເພາະ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນໃນເຂດທະຫານພາຄ 2 ທີ່
ປະກອບດ້ວຍແຂວງ ຫົວພັນ ແລະ ແຂວງຊຽງຂວາງ.

ບັດຜູ້ຂຽນ

ຂ້າພະເຈົ້າ ວັງເຍີ ເກີດຢູ່ບ້ານຫອ້ມ ຕາແສງຜາໄຊຍ, ເມືອງຜາ ແຂວງ
ຊຽງຂວາງ, ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ໄດ້ເປັນນາຍທະຫານ ຢູ່ພາຄ 2,
ໄດ້ຕໍ່ສູ້ສົງຄາມສໄມ 1953-1954 ຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ, ໄດ້ເຮັດວຽກອ່ານ
ຂ່າວ ໃຫ້ວິທະຍຸກະຈາຍສຽງ ພຣາຊອານາຈັກລາວ; ໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ ຄັງ
ເງິນແຫ່ງຊາຕ ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນ ແຕ່ປີ 1960-1964 ແລະ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ສົງ
ຄາມວຽດນາມ ຮ່ວມກັບສະຫະຣັຖ ໃນສໄມ 1968-1973. ໜ້າທີ່ທາງ
ການທະຫານ ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ, ຜ.ບ. ກຣົມ, ຜ.ບ. ກອງພົນ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູທີ່ມາລຸກລານຣາຊອາ
ນາຈັກລາວ, ໃນປີ 1973-1975 ຫລັງຈາກສົງຄາມ ໄດ້ເປັນຫົວໜ້າພັທນາພາຄ 2 ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກ
ລາວ.

ດ້ານການສຶກສາ

ໄດ້ຈົບການສຶກສາໂອບໂລມຄຣູ ທີ່ນະຄອນ ວຽງຈັນທນ໌, ຈົບການສຶກສາດ້ານ ການປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ ແລະ ການພັທນາ ມາຈາກຕ່າງປະເທສ. ໄດ້ຜ່ານການໂອບໂຮມຫລາຍຢ່າງ ດ້ານທະຫາຣ ໃນການປ້ອງກັນປະເທສ, ຮຽນຈົບລັກສູດເສນາທິການ, ໄດ້ຮຽນຜ່ານຫລັກສູດ ດ້ານການພັທນາ, ຫລັກສູດດ້ານຮ່ວມວຽກງານ, ດ້ານອຸປະສັກ, ດ້ານການປົກຄອງ ແລະ ການກຳກັບດ້ານບັນຊີການເງິນ, ແລະ ດ້ານຈິດຕະສາຕ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ມີບັນຫາດ້ານຈິຕໃຈ.

ພາຄປະເຊີນກັບຊີວິດ

1975 ໄດ້ເປັນອົພະຍົບໄປຢູ່ຫລາຍປະເທສ ຄື: ຣາຊອານາຈັກໄທຍ, ຝຣັ່ງເສສ ແລະ ສະຫະຣັຖ ໄດ້ ເປັນຜູ້ນຳຊາວອົພະຍົບຢູ່ນອກປະເທສ ຫລາຍປີຜ່ານມາ. ໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ພາກເໜືອປະເທສຝຣັ່ງເສສດ້ານຊ່ວຍເຫລືອເບີ່ງແຍງຄົນຝຣັ່ງ ດ້ານການເຊົ່າເຮືອນຫລວງ ຫລາຍຮ້ອຍພັນຄົນ, ໄດ້ເປັນປະທານສະມາຄົມຝຣັ່ງ-ເອເຊັຍ (Association Franco-Asiatique) 1976-1980. ໃນເດືອນມີນາ ປີ 1981, ໄດ້ເຂົ້າໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນສະຫາຣັຖ ຈີນເຖິງປະຈຸບັນ, ໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ຫ້ອງການຕອນຮັບອົພະຍົບ, ເຮັດວຽກຢູ່ກະຊວງກະສິກຳ ຣັຖມິເນໂຊຕາ ສອນຊາວອົພະຍົບ ຮຽນປູກຝັງ, ໄດ້ເຮັດວຽກເປັນລອງຫົວໜ້າໂຮງໝໍປົວຄົນເຈັບ (Program Associate-Director, University of Minnesota Hospital) ພ້ອມກັນນີ້ ປີ 1982-1987 ໄດ້ເປັນປະທານສະມາຄົມຄອບຄົວລາວ (President, Lao Family Association, Inc.). ໃນປີ 1987, ໄດ້ຕັດສິນໃຈນຳພາ ຊາວອົພະຍົບລາວ ແລະ ລາວສູງ “ມົ້ງ” ຫລາຍພັນຄົນ ໄປຕັ້ງຖິ່ນ ຖານຊີວິດໃໝ່ ຢູ່ຫລາຍຣັຖໃນພາຄຕາວັນອອກຂອງສະຫະຣັຖ ຄື: ຣັຖຢອກເຢັຍ, ຣັຖເຊົ່າໄຄໂຣໂລນາ ແລະ ຣັຖນອສໄຄໂຣໂລນາ. ໃນປີ 1987-2011, ເປັນປະທານສະມາຄົມມົ້ງ-ລາວ ທີ່ຣັຖນອສໄຄໂຣໂລ ນາ (Hmong-Lao Assistance Association, Inc.) ໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງງານ ເອກຊິນແມກເຄຣ ອິນເດີສຕີ (McRae Industries) ແຕ່ 1987 ຈົນເຖິງປະຈຸບັນ 2011. ໃນເມື່ອວຽກໄດ້ເປົາບາງລົງ ຈຶ່ງໄດ້ບັນທຶກເຫດການຕ່າງໆຫລາຍປີ ທີ່ຜ່ານມາ ຮ່ວມກັບໝູ່ເພື່ອນຫລາຍທ່ານຄື:

- 1- ພ. ອ. ທ້າວບອນ
- 2- ທ່ານລອງເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ ບູນຈັນ ວຸດທິສິສິມບັດ
- 3- ທ່ານອາຣິຍະ ລິຜູງ ນັກຊ່ຽວຊານຝ່າຍກະສິກຳ
- 4- ທ່ານເຈົ້າເມືອງ ລາວໄທ ຫວາລີ ວ່າງ
- 5- ທ່ານ ພ.ຕ.ຕ. ດົວ ຮັງ
- 6- ທ່ານ ຣ.ອ.ອ. ປີ ວ່າງ Pilot T-28
- 7- ທ່ານ ພ.ອ. ຊຶ້ງເລັ່ງ ຊິງ
- 8- ທ່ານ ຄຣູ ບຸດທະລັງສີ ດວງສວັນ
- 9- ທ່ານ ພ.ທ. ຈູ ວ່າງ
- 10- ທ່ານ ພ.ທ. ລີ ຈາວ

- 11- ທ່ານ ວ່າງເຢັງ ນັກຊ່ຽວຊານດ້ານໄຟຟ້າ (Electrical Engineer)
- 12- ທ່ານ ພ.ຕ. ສາກິນ ແກ້ວດວງດີ
- 13- ທ່ານ ພ.ອ. ວ່າງເນັ້ງ
- 14- ທ່ານ ພ.ຕ. ໂພທິສານ ວັນ
- 15- ທ່ານ ຣ.ອ. ວ່າງຊ້າງ
- 16- ທ່ານ ພ.ອ. ມາສ ແມສນີເອ Col. Max MESNIER
- 17- ທ່ານ ພ.ຕ. ຜາມ ຄຳສວນ
- 18- ທ່ານ ພ.ອ. ຕູ້ພີ້ ວ່າງ ຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານການເມືອງ (Political Science)
- 19- ນາງ ເຍນິເຜື້ອ ມິ່ວ, ແລະ
- 20- ຍານາງ ກາເຕີຣິນ ຮອຈ (ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍ ແປ ແລະແປງ ສັບໃນຕົ້ນຕົວຂອງປຶ້ມນີ້ ຈາກພາສາລາວ ມາເປັນພາສາອັງກິດ ຢ່າງນ້ອຍ ສາມຄັ້ງ).

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ຄຸນຢ່າງຫລວງຫລາຍນຳ ທຸກທ່ານທີ່ມີຊື່ຢູ່ຂ້າງບົນນີ້ ພ້ອມທັງຫລາຍຄົນອີກ ທີ່ໄດ້ສັມັກໃຈເຂົ້າມາຊ່ວຍເຫລືອ. ຫາກບໍ່ມີບຸກຄົນເຫລົ່ານີ້ມາຊ່ວຍ ປຶ້ມຫົວນີ້ ຄືຈະບໍ່ເກີດ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໂຊກດີ ທີ່ສາມາດເກັບກຳຂໍ້ຄວາມ ແລະ ຮູບພາບ ທີ່ຕ້ອງການນັ້ນ ມາລົງນຳ ເພາະຄົນລາວເຮົາ ໜ້ອຍຄົນທີ່ຈະມີໂອກາດ ເອົາເຄື່ອງສ່ວນຕົວດັ່ງນີ້ຕິດຕົວມານຳ ຕອນໄດ້ໜີ້ອອກຈາກເມືອງລາວມາ ສ່ວນມາກກໍຈະແມ່ນແບບກະທັນຫັນທັງນັ້ນ. ປຶ້ມຫົວນີ້ ຄວນຈະມີລຽບລຽງກັນໄວ້ແຕ່ດົນແລ້ວ ຍອ້ນມາຈາກສະພາບ ການຫລາຍດ້ານຍັງບໍ່ພ້ອມ ຈົນໄດ້ລໍມາເຖິງເທົ່າທຸກວັນນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ວັນເວລາເທົ່າຈະເປັນຫລັກ ທີ່ຈະສແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜົນສະທ້ອນຂອງການປ່ຽນແປງໃນລາວ ຈະດີຫລືຮ້າຍໃຫ້ປະເທດຊາດ ບ້ານເມືອງຂອງເຮົາ. ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈະເອົາຄວາມບໍ່ດີບໍ່ງາມໃນອາດິດ ມາ ເວົ້າສູ່ກັນພັງ ແຕ່ຍັງຢາກໃຊ້ເຫດຜົນເຫລົ່ານັ້ນ ມາຊ່ວຍທຳນາຍກັນວ່າ ການປ່ຽນແປງທີ່ອາດຈະ ເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນອານາຄົດຂ້າງໜ້າຢູ່ໃນລາວນັ້ນ ຈະເປັນແນວໃດສຳຫລັບອານາຄົດຄັ້ງໜ້າ..

ແຕ່ລະລຸ່ນແຕ່ລະສາມ ຮອດຍາມແລ້ວກໍຈະສິ້ນສຸດລົງໄປເອງ. ການເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ ກໍຈົບລົງໄປ ພ້ອມກັບສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງ ແລະ ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແບບເກົ່າ ກໍຈົບລົງ ຫລັງຈາກສົງຄາມວຽດນາມ. ສຳລັບບ້ານເຮົາ ລະບົບໃໝ່ກໍໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນມາແລ້ວ ພ້ອມກັນກັບຄືນລາວລຸ່ນໃໝ່ ທີ່ເກີດຢູ່ເມືອງລາວ ຫລື ຢູ່ຕ່າງປະເທດ ຫລັງຈາກປີ 1977 ມາ. ພວກໝູ່ມັນນ້ອຍລຸ່ນນີ້ ສລາດແລະປາກພະສາຕ່າງດ້າວ ໄດ້ ຫລາຍພະສາ. ເຂົາເຈົ້າມີຫວັງ ຮັບໜ້າທີ່ຄວບຄຸມເມືອງລາວ ໃຫ້ຢູ່ດີກິນດີ ແລະສົງບຸກ ນຳເພື່ອນ ປະເທດໄກ້ຄຽງນຳກັນຢູ່ໃນເຂດເອເຊັວ ຕະວັນອອກ ພາກຕິດແລະພາກເໜືອ ພ້ອມທັງເປີດປະ ຕູຢ່າງ ກວ້າງຂວາງ ໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວຈາກທົ່ວໂລກ ເພື່ອເຂົ້າມາຢ້ຽມຢາມເມືອງລາວໄດ້ຢ່າງສະບາຍ. ຄົນລາວລຸ່ນນີ້ ຈະມີໂອກາດ ຊື່ນຳໃຫ້ພາປະເທດນ້ອຍຫລາຍປານໃດນັ້ນແທ້ ສ່ວນຫລາຍກໍຄືຈະຂຶ້ນ ກັບທ່າທິນະໂຍບາຍຂອງ ຈົນແຜ່ນດິນໃຫຍ່ ແລະ ສຫະຣັຖອາເມຣິກາ. ຊາວປະເທດເອເຊັວທັງຫລາຍ ຕ້ອງການຮົ່ມໂພຮົ່ມໄຊຍຂອງ

ສອງປະເທດນີ້ ເພື່ອຮັກສາຄວາມສົງຄາມ ສ້າງສັນຄວາມຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມືລະຫວ່າງຕ່າງປະເທດ ຢູ່ເປັນກອັນ ເປັນໜ່ວຍ ຍ່າງເປັນເອກຣາດເຕັມຕົວ. ພວກເຮົາຫວັງວ່າ ປະເທດລາວ ຈະຢູ່ແບບສົງຄາມພັນໄມຕຣີກັບ ປະເທດອື່ນໆ ແລະ ກໍ່ຈະບໍ່ມີສົງຄາມ ແບບສົງຄາມໂດຈິນ ນັ້ນເກີດຂຶ້ນອີກ ໃນລາວ, ຂເມນ ແລະ ຫວຽດ ນາມ. ເຖິງເວລາແລ້ວ ທີ່ຄວນຈະເປັນ ລະບົບແຫ່ງຄວາມສົງຄາມ ແລະຈະເຮັດຮຸ່ງເຮືອງ ສຳຫລັບປະຊາ ຊົນໃນແຫລມອິນໂດຈິນ.

ພາສາທີ 1.

ປັດເທຕການຕ່າງໆກ່ອນປີ 1954

ຝຣັ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປເມືອງລາວ ໃນເດືອນພຶດສະພາ (November) ວັນທີ 10, 1861. ໃນປີ 1872 ພວກ ໂຈຣ ທ້າງ ”ແດງ; ທຸງລາຍ, ທຸງເຫລືອງ” ເຂົ້າໄປປົນສະດົມເມືອງລາວທາງພາຄເໜືອ ຜູ້ນຳຝຣັ່ງເສສ ຈຶ່ງໄດ້ ຕິດຕໍ່ໃຫ້ຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ໃຫ້ຊ່ວຍມົ້ງໄດ້ຊ່ວຍຝຣັ່ງເສສ ຢ່າງດີ ເຮັດໃຫ້ຝຣັ່ງເຊື່ອຖືເຜົ່າມົ້ງ. ໃນເດືອນ ພຶດສະພາ (May) 1893, ຝຣັ່ງໄດ້ໃຊ້ກຳລັງທະຫານຍຶດເມືອງລາວ ອອກຈາກການເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງໄທຍ ມາເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນເປັນຂອງຝຣັ່ງເສສ ແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງນາຍຈົງໄກມົວ ເປັນໄກຕົງ ປົກຄອງ ຊຸມຊົນ ເຜົ່າມົ້ງ ທີ່ໜອງແຮດ ແລ້ວຈຶ່ງແມ່ນ ໄກຕົງ ລໍ ເບລັຍຍ້າວ ເປັນຜູ້ນຳຕໍ່ ໃນປີ 1913-1934. ຍ້ອນ ວ່າຝຣັ່ງ ໄດ້ກຳອຳນາດຢູ່ໃນເມືອງລາວ ຈຶ່ງໄດ້ເລືອກເອົາ ຜູ້ປີ ລິຝຸງ ຂຶ້ນມາເປັນຜູ້ປົກຄອງເຜົ່າລາວສູງ ທີ່ໜອງ ແຮດ ຈົນເຖິງ ປີ 1945 ຍ້ອນໄດ້ເກີດເສີກເຢຣະມັນ, ເສີກຍີປູນ ແລະສົງຄາມວຽດນາມຝຣັ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ເສັຍ ສົງຄາມ ແລ້ວໄດ້ຖອຍອອກຈາກອິນດູຈີນ ຕາມສັນຍາເຊັນທໍເຈນີວາ.

ຂໍ້ບັນທຶກໂດຍທ່ານຕູ້ເລັຍ ລິຝຸງ

ໃນວັນທີ 19 ເດືອນມີນາ 1994, ຢູ່ທີ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ, ທ່ານຕູ້ເລັຍລິຝຸງ ໄດ້ຂຽນບັນທຶກການເຄື່ອນໄຫວ ຕ່າງໆ ໃນອາດິດຕະການ ກ່ຽວກັບຊຸມຊົນລາວເຜົ່າລາວສູງ “ມົ້ງ” ເພື່ອເປັນຄວາມຊົງຈຳຂອງເຫລົ່າ ອະນຸ ຊົນລຸ້ນຫລັງ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້. ໃນອາດິດຕະການຂອງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ, ຊຸມຊົນເຜົ່າລາວສູງ “ມົ້ງ” ໄດ້ ເຂົ້າ ປະກອບສ່ວນຢູ່ໃນວົງຣາຊການ, ທະຫານ, ຕຳຣວຈ, ຊຶ່ງໃນໄລຍະນັ້ນ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ຍັງ ເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງປະເທສຝຣັ່ງເສສ. ໃນປີ 1945-1954, ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມມືກັບກອງທັບຝຣັ່ງເສສ ຕໍ່ສູ້ ສົງຄາມອິນດູຈີນ ຕ້ານວຽດມິນແລະລາວອິສສຣະ.

ໃນປີ 1959 -1973, ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມມືກັບກອງທັບພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ແລະ ສະຫະຣັຖອາເມຣິກາ ຕໍ່ສູ້ຄອມມຸນິສຕ໌ ຢູ່ຕາມເຂດແດນພາຄເໜືອຂອງລາວ. ຫລັງຈາກມີການຕໍ່ສູ້ກັນ ຢູ່ຊາຍແດນຂອງທັງ ສອງປະເທສ ລະຫວ່າງສະຫາພາບໂຊວຽດແລະຈີນແດງ ສະຫາພາບໂຊວຽດໄດ້ທູ້ນເທອາວຸດສົງຄາມ ອັນມະຫາສານ ໃຫ້ວຽດນາມເໜືອໃນປີ 1970. ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ສະຫະຣັຖຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງປ່ຽນແຜນການ ສູ້ລົບຢູ່ໃນອິນດູຈີນ.

ປັດສາດ ຊຸມຊົນເຜົ່າລາວສູງ “ມົ້ງ” ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆ

ໃນລະຫວ່າງປີ 1750, ເຜົ່າລາວສູງ“ມົ້ງ” ໄດ້ອົບພະຍົບລົງມາຈາກປະເທດຈີນແຜ່ນດິນໃຫ່ຍ ມາຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນພຣະຣາຊອາຈັກລາວ, ຕາມຊາຍແດນຈີນ-ລາວ ທີ່ເປັນປ່າດົງ, ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຕົວເມືອງ. ຢູ່ໃນເມືອງ ແມ່ນຊົມຊື່ນເຜົ່າລາວແລະຊາຕອື່ນເຂົ້າມາຕັ້ງຢູ່ກ່ອນ. ຍ້ອນຢ້ານກົວເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຄື: ຢ້ານຈີນໄລ່ຕາມ ຍ້ອນໜີສົງຄາມມາຈາກຈີນ; ຢ້ານຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງປະເທດລ້ຽງເກຂີ່ມເຫັງ ຫລື ຖືກປຸ້ນຈີ້ ເພາະບໍ່ທັນຮູ້ພາສາລາວ, ບໍ່ຮູ້ເຈົ້ານາຍດີ; ຢ້ານຜິດຮິດຄອງປະເພນີຕ່າງໆ, ຢ້ານຜີຮ້າຍຢູ່ ໃນເມືອງ ເພາະວ່າມີຫລາຍຄົນໄດ້ລົງໄປໃນເມືອງ ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ກັບມາເຖິງບ້ານ ກໍໄດ້ເຈັບໄຂ້ໄດ້ ປ່ວຍຈີນເຖິງເສັຍຊີວິດໄປ ເພາະການແຕກຕ່າງທາງອາກາດສະຫວ່າງເທິງພູກັບໃນເມືອງ. ເທິງພູ ອາກາດເຢັນ ບໍ່ມີຍູງ ບໍ່ເຈັບໄຂ້ປ່າຍ້ອນຍູງກັດ. ຢູ່ໃນເມືອງ ເປັນພື້ນທີ່ຕໍ່າ ອາກາດຮ້ອນ, ມີຍູງ, ມີເຫັດກັດ ມັກພາໃຫ້ເຈັບພຍາດໄຂ້ປ່າ.

ດ້ວຍເຫດຜົນເຫລົ່ານີ້ ຈຶ່ງມີຈຳນວນນ້ອຍຄົນທີ່ສາມາດເຂົ້າໄປຢູ່ໃນເມືອງໄດ້. ດັ່ງນີ້ ຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ສ່ວນຫລາຍ ຈຶ່ງອາໄສຢູ່ພູຜາ ຫ່າງໄກຈາກຕົວເມືອງ ຄົນມົ້ງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ມີການຮ່ຳຮຽນສຶກສາ, ບໍ່ຮູ້ພາສາ ລາວ ແລະ ພາສາຝຣັ່ງເສສ. ໃນລະຍະນັ້ນ ຄົນລາວຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ ທີ່ມີຄວາມຮູ້ແລະປາກພາສາ ຝຣັ່ງເສສໄດ້ ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຮາຊການຝຣັ່ງເສສ ໄປພົບພໍ້ຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ຢູ່ຕາມປ່າດົງພູເຂົາ ແລະ ໝູ່ບ້ານຕ່າງໆ ເພື່ອສຳຮວຈປະຊາກອນ ແລ້ວທາງຮາຊການຂອງຝຣັ່ງເສສ ຈຶ່ງໄດ້ວາງກົດໝາຍເກັບ ສ່ວຍຂຶ້ນ. ການປົກຄອງຂອງຝຣັ່ງເສສ ກໍໄດ້ສ້າງບັນຫາເກີດຂຶ້ນກັບຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ຍ້ອນການເກັບສ່ວຍ ນີ້. ໃນທີ່ສຸດກໍມີການຕໍ່ຕ້ານຂອງຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ທີ່ຢູ່ຕາມເຂດແດນຮະຫວ່າງແຂວງຫົວພັນແລະຊຽງ ຂວາງ ແມ່ນຢູ່ບໍລິເວນປາກຄາ ນຳພາໂດງທ່ານປະໃຈ (Paj Cai Vwj) ເພື່ອຕໍ່ສູ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຝຣັ່ງເສສ. ໃນລະຍະການຕໍ່ສູ້ນີ້, ຝຣັ່ງເສສໄດ້ລະດົມເອົາທະຫານຮວງດນາມ ໄປປາບຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະປ່າເຖື່ອນທີ່ສຸດ ໃນປີ 1919-1921 ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນໃນແຂວງຫົວພັນແລະຊຽງຂວາງ ປະໃຈ ຈຶ່ງຕ້ອງເສັຍໄຊຍໃຫ້ຝຣັ່ງເສສ ໃນປີ 1922.

ໃນຂະນະທີ່ມີການສູ້ຮົບກັນລະຫວ່າງຝຣັ່ງເສສແລະຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງນັ້ນ ຝ່າຍຮາຊການລາວ ເຂົ້າໄປຫຍູ້ກ່ຽວບໍ່ໄດ້ ເພາະເມືອງລາວຢູ່ກ້ອງອຳນາດຝຣັ່ງ ຕ້ອງເຂົ້າຂ້າງຝຣັ່ງ ໂດຍສະເພາະຕອນ ຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ບໍ່ຍອມເສັຍສ່ວຍ. ແຕ່ຊາວມົ້ງ ບໍ່ມີອາວຸດຕໍ່ສູ້ຝຣັ່ງເສສ ນອກຈາກປືນເພິງລ່າເນື້ອ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ອາໄສຍອິຕິພົນເທວະດາພ້າດີນຊ່ວຍປົກປ້ອງ ແລະສູ້ເປັນກຸ່ມເປັນກ້ອນ ພ້ອມຄອບຄົວລູກເມັຍ ຄົນສ່ວນ ຫລາຍ ຈຶ່ງເອີ້ນການຕໍ່ສູ້ນີ້ວ່າ “ເສິກຜີບ້າ”.

ທ່ານຕູ້ເລີຍ ລິຝຸງ ໄດ້ຂຽນຕໍ່ໄປອີກວ່າ: ເຜົ່າມົ້ງທີ່ມີອາຍຸ 18 ປີ ຂຶ້ນໄປ ຕ້ອງເສຍພາສີຜູ້ລະ 75 ປີ ຕໍ່ປີ; ແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ລາວ ຜູ້ໄປເກັບພາສີ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບຂອງການເສຍສ່ວຍນັ້ນເລີຍ ຊຳພັດ ເກັບເພີ່ມຂຶ້ນຕື່ມນຳຜູ້ເສຍສ່ວຍ ຜູ້ລະ 12 ປີ ຮວມທັງໝົດເປັນ 87 ປີ ເງິນເກົ່າແກ່ຂອງລາວ. ໃນລະ ຍະ ນັ້ນ ຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງຍັງທຸກຂໍ້ຍາກ ບໍ່ມີລາຍໄດ້ ສ່ວນຫລາຍ ບໍ່ມີເງິນຈະຈ່າຍຄ່າເສຍສ່ວຍ. ເພື່ອ ຫລີກເວັ້ນ ຈາກການຖືກຈັບກຸມໄປລົງໂທສ ບາງຄົນຈຳເປັນຕ້ອງຂາຍລູກຂອງຕົນ ເພື່ອເອົາເງິນໄປເສຍ ສ່ວຍ. ດ້ວຍ ເຫດດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງເກີດການຕໍ່ສູ້ຂຶ້ນຈາກປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍ. ຝຣັ່ງເສສບໍ່ໄດ້ຟັງເຫດຜົນ ຈຶ່ງ ໄດ້ສົ່ງກຳ ລັງໄປປາບຢ່າງປ່າເຖື່ອນ ເຮັດໃຫ້ມີຄົນຕາຍເປັນຈຳນວນຫລາຍຄົນ ຜູ້ບໍ່ຕາຍ ກໍຖືກຈັບກຸມ ເອົາໄປຂັງ ຄຸກ ຫລືເອົາໄປປະທາຣຊີວິດ ເປັນຈຳນວນຫລາຍຄົນ.

ຂ່າວນີ້ ໄດ້ດັງໄປເຖິງຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງໃນປະເທດຈີນ ຈຶ່ງໄດ້ຊູ່ຈະສົ່ງກຳລັງໄປຊ່ວຍປ້ອງກັນຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ໃນປະເທດລາວ. ຕໍ່ມາ ຄຸນພໍ່ຊາວິນາ (Pere Savina) ຈຶ່ງເປັນຜູ້ໄປຫ້າມປາມ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຝຣັ່ງເສສ ໃຫ້ ເຊົາເຂັ້ນຂ້າເຜົ່າມົ້ງ ແລະໃຫ້ຍຸຕິການກະທຳດັ່ງກ່າວນີ້ເສັຍ. ຄຸນພໍ່ຊາວິນາ ໄດ້ໄປຊ່ວຍຊີວິດ 100 ຄົນ ຊຶ່ງກຳລັງຖືກມັດລຽນຕິດກັນ ເພື່ອລໍຖ້າຄຳສັ່ງຍິງເປົ້າ ຢູ່ເດີນສນາມຫລວງ ເມືອງຊຽງຂວາງ ຍ້ອນວ່າ ເປັນພວກຕ້ອງຫາກູ່ມສຸດທ້າຍ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ຄຸນພໍ່ຊາວິນາໄດ້ໄປກວດເບິ່ງຕາມເຂດແຂວງ ທີ່ມີຊຸມຊົນ ເຜົ່າມົ້ງອາໄສຢູ່ແລະຖືກຈັບກຸມ, ເພື່ອຂໍໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ປ່ອຍຕົວ ແລ້ວຮຽກຮອ້ງ ບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າ ໜ້າທີ່ຝຣັ່ງເສສຈັບກຸມ ຫລືຂ້າຊາວເຜົ່າມົ້ງອີກ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນມາ ການຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄວາມເປັນທັມຂອງທ່ານ ປະໃຈ ກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.

ບໍ່ດົນ ໃນປີດຽວກັນປີ 1922, ທ່ານຊິງເຍີ ລໍ (Soob Ntxawm Lauj) ຄົນມົ້ງລໍ ຢູ່ທີ່ເມືອງໜອງແຮດ ເປັນຜູ້ນຳພາ ການຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄວາມເປັນທັມ ເພາະໃນລະຍະນັ້ນ ຝຣັ່ງເສສໄດ້ສ້າງຖານິນເລຂທີ່ 7 ຈາກບ້ານ ບານ ໄປຫາໜອງແຮດ ແລະຈາກໜອງແຮດ ໄປຫາເມືອງແສນ ໃນພາຄກາງຂອງປະເທດສວງດນາມ. ຝຣັ່ງເສສໄດ້ມອບອຳນາຈໃຫ້ທ່ານໂກຕິງ ລໍ ເບັ້ຍຍ້າວ ເກັບເກັນຄົນງານມາສ້າງຖານິນ ແລະໄດ້ຕັ້ງຄ່າ ແຮງງານຂຸດດິນນຶ່ງແມັດຮົມິນທິນ ແລະໃຫ້ເລີກລົງ ໃນຮາຄາ 20 ປີ. ເຖິງຈະເລີກກວ່າເກົ່າ ຄ່າຈ້າງກໍຍັງ ເທົ່າເດີມ ບໍ່ໄດ້ລິນໃຈ. ເມື່ອນາຍຈ້າງບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທັມແລ້ວ ຄົນງານກໍລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້. ການຕໍ່ສູ້ດັ່ງກ່າວ ຫລາຍຄົນກໍເອີ້ນວ່າ: “ເສິກຜີບ້າໄດ້ເກີດຂຶ້ນອີກແລ້ວ.”

[ທ່ານຊິງເຍີ ລໍ ມີຫລານຊາຍຄົນນຶ່ງ, ຊື່ຊິງໄທ ລໍ, ໄດ້ອົພະຍົບໄປ ຢູ່ສະຫາຣັຖ ຢູ່ຮັຖນອສໄຕໂຣໂລນາ (North Carolina). ໃນປີ 1960-1970 ຊິງໄທ ລໍ ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນທະຫາຣ ແຟກ (FAG) ຂອງສະຫາຣັຖ ຢູ່ພາຄ 2 ແມ່ນຜູ້ນຶ່ງເບື້ອງຫລັງຂອງນັກບົນ ຊື່ເຄື່ອງບົນນ້ອຍ ບົນເທິງອາກາສ ເພື່ອຊອກຄົ້ນຫາເປົ້າ ໝາຍຂອງສັດຕູຄອມມຸນິສຕ໌ ແລ້ວລາຍງານໃຫ້ຝ່າຍມິດ ຫລືເປັນຜູ້ແປພາສາໃຫ້ນັກບົນ ບອກເຄື່ອງ ບົນໂຈມຕີຈາກທາງອາກາສຊ່ວຍ. ຊິງໄທ ໄດ້ຖືກບົນ ປ.ຕ.ອ. ຂອງສັດຕູໃນ ຂະນະທີ່ເຄື່ອງບົນອອກ

ປະຕິບັດງານ. ລູກບິນຖືກທີ່ຫົວສາທັສ, ແຕ່ໂຊກຍັງດີ ເພາະມີການປົນປົວອັນທັນສໄມ ຂອງແພທຍ໌ ສະຫາຣັຖ. ເມື່ອຫາຍປ່ວຍແລ້ວ ຊຶ່ງໄທລໍ ໄດ້ປ່ຽນໜ້າທີ່ການ ໄປເປັນຜູ້ຊ່ວຍເຫລືອຄອບຄົວຂອງທະຫານ ແລະປະຊາຊົນ ຢູ່ໃນເຂດທະຫານພາຄ 2. ມີຫລາຍ ຄົນຮູ້ ຊຶ່ງໄທ ລໍ ດີ].

ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍບັນທຶກຕໍ່ໄປວ່າ: ຝຣັ່ງເສສໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງທ່ານໄກຕິງ ລໍ ເບລັຍຍ້າວ ເປັນຜູ້ນຳໃຫ້ຂຶ້ນໄກຕິງ ແຕ່ປີ 1913-1934 ແທນທ່ານນາຍຈິງໄກມົວ. ເມື່ອທ່ານລໍ ເບລັຍຍ້າວ ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ ລູກຊາຍຊື່ ນາຍຈິງຕູ ລໍ ຂຶ້ນແທນໄກຕິງ ລໍ ມີຕຳແໜ່ງປົກຄອງ ຊຸມຊົນເຜົ່າມຶ້ງຕໍ່ໄປ. ຍຸດຂອງນາຍຈິງຕູ ລໍ ໄດ້ມີເຫດການເກີດຂຶ້ນຫລາຍຢ່າງ ກັບຄອບຄົວ ລີ. ຫລັງຈາກ ຈິງຕູ ລໍ ເສຍຊີວິດແລ້ວ ກໍແມ່ນລູກຊາຍຊື່ນາຍ ເຍ້ຍເຮີ ລໍ, ເປັນຜູ້ປົກຄອງຕໍ່. ເຍ້ຍເຮີ ເສຍຊີວິດແລ້ວ ກໍແມ່ນສອງອ້າຍນ້ອງຊື່ ນາຍເຍ້ຍວີ ລີ ແລະ ນາຍຢາລໍລີ ເປັນລູກຫລານຈຸມເຈື້ອເສັງ ລີ ທີ່ໄດ້ຮ່ວມມືກັບຝຣັ່ງເສສ ສູ້ຮົບກັບໂຈຣທ໌ ທີ່ໄດ້ ເຂົ້າມາປົນສະດົມເມືອງລາວ ທາງພາຄເໜືອໃນສໄມ 1872, ທັງສອງຄົນນີ້ ໄດ້ສ້າງຊື່ສຽງດີ ໃຫ້ຊຸມຊົນ ເຜົ່າມຶ້ງ ແລະ ຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຝຣັ່ງເສສເຊື່ອຖືເຜົ່າມຶ້ງ. (Kaitong ເປັນຕຳແໜ່ງ ໃນຣະບອບການ ປົກຄອງຂອງອານາມ ຄ້າຍກັນກັບຕຳແໜ່ງຕາແສງ ຂອງການຈັດຕັ້ງຂອງລາວ). ຫລັງຈາກສອງອ້າຍນ້ອງ ເສັງລີ ຈິ່ງແມ່ນທ່ານ ລີຜູງ ເປັນຜູ້ນຳຕໍ່.

ສໄມທ່ານໄກຕິງ ເບລັຍຍ້າວ ລໍ ເປັນຜູ້ນຳນັ້ນ ທ່ານລີຜູງໄດ້ເປັນສມຽນແລະເປັນລູກເຂີຍຂອງທ່ານ ໄກຕິງ ລໍເບລັຍ ຍ້າວ. ທ່ານລີຜູງ ໄດ້ສ້າງຄຸນງານຄວາມດີໃຫ້ກັບຄອບຄົວລີ, ແລະຄອບຄົວອື່ນໆ, ທ່ານເປັນຄົນມີຄວາມຮູ້ ອ່ານແລະຂຽນພາສາລາວໄດ້ດີສົມຄວນ. ແຕ່ພັຣຍາຂອງທ່ານລີຜູງ ຜູ້ເປັນລູກສາວຂອງໄກຕິງ ລໍ ໄດ້ກິນຢາຂ້າຕົວຕາຍ, ໄກຕິງ ລໍ ຈິ່ງມີຄວາມເສັຍໃຈ ໄດ້ຈັບເອົາຕົວທ່ານລີຜູງ ນຳໄປຄູມຂັງຄຸກຢູ່ທີ່ຊຽງຂວາງຫລາຍເດືອນ. ຍ້ອນສາເຫດດັ່ງກ່າວ, ທ່ານລີຜູງຄິດວ່າຕົນເອງບໍ່ຮູ້ພາສາຝຣັ່ງ ແລະກໍຂຽນບໍ່ເປັນ ອ່ານບໍ່ອອກ ຈິ່ງໄດ້ສົ່ງລູກຊາຍຂອງທ່ານ 4 ຄົນໄປຮຽນໜັງສືຄື: ທ່ານໜາວຈາວ; ທ່ານຕູ້ບີ; ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍ ແລະ ທ່ານຕູ້ເຍີ ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນຢູ່ເມືອງຊຽງຂວາງ. ຝ່າຍມຶ້ງລໍ ກໍໄດ້ສົ່ງທ່ານລໍຜູງ ໄປຮຽນເໝືອນກັນ ຮຽນຈົບຂຶ້ນເປັນຄູສອນໜັງສື. ສຳຫລັບທ່ານໜາວຈາວນັ້ນ ຮຽນບໍ່ຈົບຈັກຢ່າງ ແລ້ວກໍໄດ້ກັບບ້ານ.

ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍຮຽນຈົບໂຮງຮຽນກົດໝາຍ ສອບເສັງອອກໄດ້ທີ່ 3 ໃນປີ 1941. ໃນຂະນະທີ່ຍັງຮຽນຢູ່ນັ້ນ, ທ່ານໄດ້ມີຄວາມມັກຮັກກັບເຈົ້າຄຳແພງ ຜູ້ເປັນເຊື້ອເຈົ້າວັງໜ້າ ຫລວງພຣະບາງ, ຈິ່ງໄດ້ແຕ່ງງານເອົາກັນມີລູກດ້ວຍກັນສາມຄົນ ເປັນຊາຍໝົດ. ຍ້ອນການຮຽນໄດ້ດີ ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍຈິ່ງຖືກສົ່ງໄປເປັນຂ້າຣາຊການຢູ່ຫໍສນາມຫລວງ ທີ່ຫລວງພຣະບາງ ໃນປີ 1941-1945.

ຮູບທີ່ 1. ທ່ານເບລັຍຍ້າວ ລໍ ຫລີ ທ່ານ ໄກຕົງ ປົກຄອງ ໜອງແຮດໃນປີ 1913-1934. (Caitong ເປັນຕໍາແໜ່ງໃນ ຣະບອບກາຣປົກຄອງອານາມ ຄ້າຍກັນກັບຕາແສງຂອງລາວ)

ຮູບທີ່ 2. ຜູ້ຍິງເຜົ່າມົ້ງ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງສມັຍປີ 1800.

ໃນປີ 1946, ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍໄດ້ກັບໄປຊຽງຂວາງ ເພື່ອຮ່ວມມືກັບພຣະຍາຕູ້ປີ ລິຝຸງ ນຳພາຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ໃນແຂວງດັ່ງກ່າວ ເພື່ອປະກອບສ່ວນ ຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ ຕໍ່ສູ້ລາວອິສສຣະ ແລະວຽດມິນ ຜູ້ລຸກລານ ລາວ. ໃນປີ 1947, ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍ ລິຝຸງ ໄດ້ຖືກຄັດເລືອກເປັນຜູ້ແທນຣາຊດອນແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະໄດ້ ຍ້າຍໄປປະຈຳໜ້າທີ່ການ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນ ທີ່ຈົນເຖິງ ປີ 1954 ຈຶ່ງໄດ້ກັບມາພັກຜ່ອນຢູ່ຊຽງຂວາງ. ທ່ານຕູ້ ເລີ້ຍ ບັນທຶກຊີວະປັດຂອງທ່ານດັ່ງນີ້: ໃນປີ 1941, ທ່ານໄດ້ເດີນທາງຈາກໜອງແຮດ ໄປ ຫາ ຊຽງຂວາງ, ເປັນຣະຍະທາງ 100 ກວ່າກິໂລແມັດ, ເພື່ອໄປພົບທ່ານດາວິດ ໂບລີເອີ (David Beaulieu, Commissaire du Gouvernement Français) ຂ້າຫລວງຮັຖບາລຝຣັ່ງເສສ, ໄດ້ຮັບ ເຊີນໄປກິນເຂົ້າ ເຊົ້າຢູ່ທີ່ບ້ານພັກຂອງທ່ານດາວິດ ອັນມີອາຫານທີ່ແຊບນົວຫລາຍ. ຫລັງຈາກຮັບປະທານ ອາຫານລຽບ ຮ້ອຍແລ້ວ, ຜູ້ກວດຣາຊການຝຣັ່ງເສສໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: “ຕູ້ເລີ້ຍ! ໄດ້ຂ່າວວ່າເຈົ້າມາ ຊຽງຂວາງໃນ ຄັ້ງນີ້, ແມ່ນເພື່ອມາປຸກຣະດົມປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງຕໍ່ຕ້ານຝຣັ່ງ, ແມ່ນບໍ?” ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງ ໄດ້ຖາມຄືນ ວ່າ “ທ່ານໄດ້ຂ່າວນີ້ມາຈາກໃສ?” ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ເວົ້າຕື່ມອີກວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມແລ້ວ ຈະປະເຊີນ ໜ້າກັບຜູ້ໃຫ້ຂ່າວນີ້!” ກອມມິສແສຣ໌ຝຣັ່ງເສສໄດ້ຖາມ ອີກວ່າ: “ຕູ້ເລີ້ຍ ມາຊຽງຂວາງໃນຄັ້ງນີ້ ມີທຸລະ ທັງໆ?” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າມາຂໍໜັງ ສືອະນຸຍາດນຳທ່ານ ເພື່ອເດີນທາງໄປຍັງ ຍາມ ຍາຕພີນ້ອງເຜົ່າມົ້ງ ທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມຊາຍແດນລາວ-ວຽດນາມ.” ຫລັງຈາກນັ້ນ, ທ່ານກອມມິສແສຣ໌ ຝຣັ່ງ ເສສໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: “ມື້ອື່ນ ເຊີນທ່ານມາພົບ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຫ້ອງການ ເວລາເຊົ້າ ປະມານ 9:00 ໂມງ.”

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປຫວັງການຂອງທ່ານກອມມິສແສຣ໌ຝຣັ່ງ ຕາມນັດໝາຍນັ້ນ, ໄດ້ເຫັນຫລາຍຄົນ ນັ່ງເຕັມຢູ່ພາຍໃນຫວັງການຂອງທ່ານ ເພື່ອຕຽມປະຊຸມ. ການປະຊຸມໃນຄັ້ງນັ້ນ, ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງ ຫລາຍຢ່າງ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າຮາຊາການລາວ ຕົກໜ້າທີ່ ຫລື ຖືກຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ແຂວງອື່ນ ຄື:

- ທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ, ເຈົ້າເມືອງຯຊຽງຂວາງ ໄດ້ຖືກຍົກຍ້າຍໄປເປັນເຈົ້າເມືອງຯວຽງຈັນ;
- ທ່ານບົວສີ ຫົວໜ້າສາລເມືອງຯຊຽງຂວາງ ໄດ້ຖືກຍົກຍ້າຍໄປເປັນຜູ້ຮອງເຈົ້າເມືອງຯຊຽງສວັນນະເຂດ;
- ທ້າວຈາມ ຫົວໜ້າສານເມືອງຄຳ ຖືກປົດອອກຈາກຮາຊາການ ຍ້ອນເຫັນວ່າເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ, ໄດ້ໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວໄປພັກເຊົາຢູ່ສວັນນະເຂດ ປາສະຈາກໜ້າທີ່ການງານ.

ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍໄດ້ບັນທຶກເຫດການໃນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງ ແລະສົງຄາມຢູ່ສາມປະເທສໃນອິນດູຈີນ ດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້: ສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງ ທີ່ມີເຢຣະມັນແລະອິຕາລີ ບຸກໂຈມຕີຫລາຍປະເທສໃນຢູໂຣບ ໂດງສະເພາະແມ່ນປະເທສຝຣັ່ງເສສຖຶກໂຈມຕີໜັກ ບ້ານເມືອງແຕກເພພັງ ປະຊາຊົນແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວໂລກ ເຮັດໃຫ້ຝຣັ່ງເສສເກືອບຕັ້ງຕົວບໍ່ທັນ. ໃນເອເຊັຍ ຍິ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂັບໄລ່ຕ່າງດ້າວຝ່າຍຕາວັນຕົກ ພ້ອມແຜນຍຶດອຳນາຈໃນເອເຊັຍ. ຍິ່ງປ່ຽນປຣາໂຊຍສົງຄາມ ຈຶ່ງເປັນໂອກາສໃຫ້ຫລາຍປະເທສໃນເອເຊັຍ ກອບກູ້ເອກກະຣາຊາຈາກຝ່າຍຕາວັນຕົກຄືນ.

ໃນປີ 1939-1954, ສາມປະເທສໃນອິນດູຈີນຂອງຝຣັ່ງເສສ ຄື: ຂເມຣ; ລາວ ແລະວຽດນາມ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຝຣັ່ງເສສ ເພື່ອໃຫ້ລຸດພົ້ນອອກຈາກການເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ. ການຕໍ່ສູ້ດັ່ງກ່າວ ຝ່າຍຝຣັ່ງເສສ ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງນາຍພົນເດີລາສເຕີຣ ເດີຕາສຊີ ຍີ (Gen. de Lattre de Tassigny) ໄດ້ຂໍໃຫ້ສະຫະຣັຖຊ່ວຍ ຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຖານທັບໃສ່ດຽນບຽນຜູ ເພື່ອຈະໄດ້ໃຫ້ບົດຮຽນແກ່ທະຫານຄອມມຸຍນິສຕ໌ ແຕ່ສະຫະຣັຖບໍ່ໄດ້ສົນໃຈ ຝຣັ່ງເສສຈຶ່ງຕ້ອງເສັຍໄຊຍສົງຄາມດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນສະຫະຣັຖໄດ້ຕົກລົງກັບໂຮຈິມິນ ໃຫ້ມີການເຈຣະຈາ ຢູ່ເຈນີວາປະເທສ ຊຸຍເຊີແລນ ແລະໄດ້ຕຽມໃສ່ວັນທີ່ 21 ເດືອນພຶດສພາ (May) ປີ 1954 ແຕ່ ໂລກ ຄ.ມ.ນ. ແລະໂຮຈິມິນຕ້ອງການໄຊຍຂຸນະທາງທະຫານ ຈຶ່ງໄດ້ໂຈມ ຕີດຽນບຽນຜູ ໃຫ້ແຕກກ່ອນໃນວັນທີ່ 7 ເດືອນພຶດສພາ (May) ປີ 1954 ຝຣັ່ງເສສ ຈຶ່ງໄດ້ເສັຍສົງ ຄາມດັ່ງກ່າວ. ການຕົກລົງເຊັນສັນຍາມອບເອກະຣາຊໃຫ້ສາມປະເທສໃນອິນດູຈີນ ໃນວັນທີ່ 20 ເດືອນ ກໍຣະກະດາ (July) ປີ 1954, ແທນທີ່ຈະເປັນວັນທີ່ 21 ເດືອນພຶສພາ (May) ປີ 1954, ສນັ້ນ ສະຫະຣັຖຈຶ່ງບໍ່ເຊັນສັນຍານັ້ນ ມີແຕ່ 13 ປະເທສຮ່ວມເຊັນສັນຍາ (ແທນທີ່ຈະຕ້ອງມີ 14 ປະເທສ ເຊັນ ຮ່ວມ).

ໃນຣະຫວ່າງ ປີ 1945-1954, ປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງໄດ້ປະກອບສ່ວນກັບຝຣັ່ງເສສ ຕໍ່ສູ້ສົງຄາມ. ເມື່ອຝຣັ່ງຖ່ອນອອກຈາກອິນດູຈີນແລ້ວ ປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງຍັງຄົງດຳເນີນການຕໍ່ສູ້ວຽດມິນ ຢ່າງບໍ່ໄດ້ຢຸດຢັ້ງ, ເພາະບໍ່ມັກລັດທິ ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຂອງວຽດນາມ ແລະຕ້ອງປ້ອງກັນຮັກສາພູມິພາຄ ບ່ອນສ້າງສາທຳມາຫາກິນ

ຂອງປະຊາຊົນຊາວເຜົ່າມັງ ຕລອດມາແຕ່ດຶກດຳບັນ ມາຫລາຍຮ້ອຍປີ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ກາຍເປັນບ່ອນ ລີ້ຊ່ອນ ຫລືຖານທັບຂອງວຽດມິນ ທີ່ບໍ່ຍອມໜີອອກຈາກພູຜາສູງເຫລົ່ານັ້ນ. ວຽດມິນຈະບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ ທີ່ໄດ້ ຮ່ວມຮົບກັບຝຣັ່ງເສສ ມີຊີວິດຢູ່ໃນບໍຣິເວນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ”.

ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍ ບັນທຶກຊີວະປະຫວັດຂອງ ຣ.ອ. ບິເຊີໂລ (Capt. Bichelot) ຫົວໜ້າຝຣັ່ງເສສ ຮ່ວມກັບ ເຈົ້າ ສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ ແລະພຣະຍາຕູ້ບິ ລີຝຸງ ເປັນຄນະຜູ້ນຳ ເລີ່ມຕໍ່ສູ້ລາວອິສສຣະແລະວຽດມິນ ເພື່ອ ປົດປ່ອຍເອົາຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ, ແຕ່ເຊົ້າວັນທີ່ 25 ເດືອນມະກະ ຣາ (January) ປີ 1946 ຈົນເຖິງ ວັນ ທີ່ 26, 1946 ຕອນແລງ. ຄນະຜູ້ນຳຕຽມຈະຖອນອອກ ຍ້ອນວ່າສະບຽນອາຫານກໍຈະໝົດ ທະ ຫານມັງ ທີ່ເຂົ້າໄປປົດປ່ອຍຊຽງຂວາງ ກໍໃຊ້ແຕ່ປືນເພິງເປັນອາວຸທ ຕໍ່ສູ້ຍິງໄກບໍ່ໄດ້ຜິລ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຖອຍ ໃນຕອນ ແລງ ວັນທີ່ 26 ເດືອນມະກະຣາ.

ແຕ່ທັນໃດນັ້ນ ທ່ານໄຊປາວ ວ່າງ ຫົວໜ້າຜູ້ນຳພາກຳລັງຊາວມັງ ທີ່ມາຈາກເມືອງຜາແລະນາວັງ ປະມານ 300 ຄົນ ໄດ້ຕອບວ່າບໍ່ຕ້ອງຖອຍ, ຖ້າພວກເຮົາຖອຍໄປແລ້ວ ຈະກັບຄືນມາຍຶດເອົາທົວພູຢູ່ອອ້ມ ແອ້ມ ຊຽງຂວາງແບບນີ້ ມັນບໍ່ແມ່ນຂອງງ່າຍ ຕ້ອງສູ້ໄປໃຫ້ເຖິງວັນທີ່ 27 ມະກະຣາ 1946 ເສັຍກ່ອນ. ພໍຮຸ່ງ ເຊົ້າຂອງວັນທີ່ 27 ເດືອນມະກະຣາ 1946 ສຽງປືນໄດ້ງຽບສະງົບລົງ, ຄນະຜູ້ນຳຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງຄົນໄປ ກວດ ເບິ່ງ, ແລ້ວໄດ້ກັບມາລາຍງານວ່າ ແກວວຽດມິນແລະລາວອິສສຣະ ໄດ້ໜີໄປໝົດ ບໍ່ມີເຫລືອ ຢູ່ອີກແລ້ວ, ຈຶ່ງໄດ້ພາກັນເຄື່ອນກຳລັງເຂົ້າໄປເຖິງຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ແລະຍຶດເອົາຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ເປັນທີ່ຕັ້ງ ກອງບັນຊາການຂອງຝຣັ່ງເສສ ປະສົມລາວແລະມັງ.

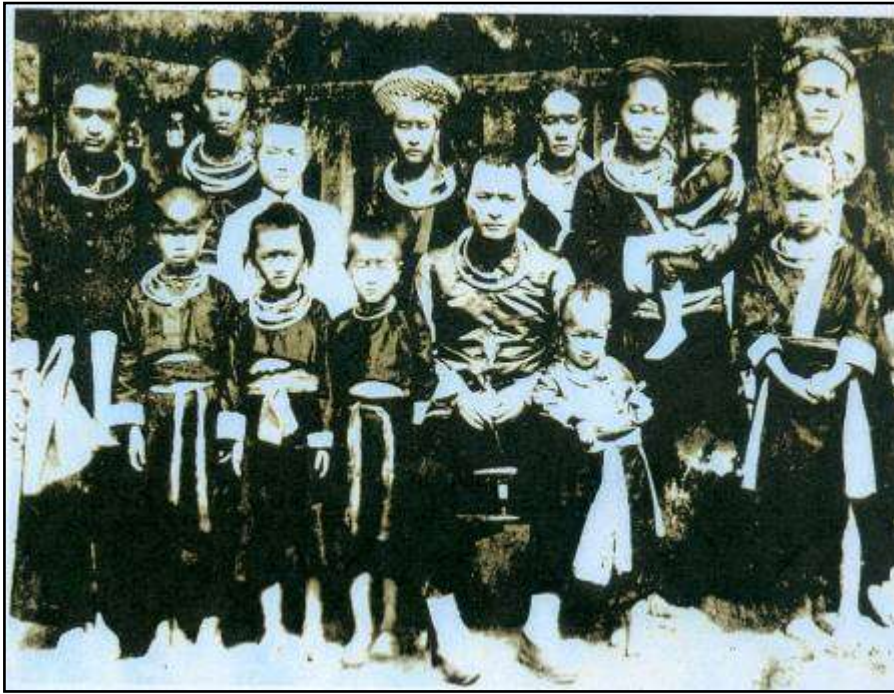
ທ່ານໄຊປາວວ່າງ ເວົ້າວ່າ ຫລັງຈາກນັ້ນມາ ເພິນສເນີທັງ ແມ່ນພຣະຍາຕູ້ບິ ລີຝຸງ ຮັບເຊື່ອຟັງ ຄວາມຄິດ ເຫັນຂອງທ່ານໄຊປາວ ວ່າງ ສເນີ. ໃນເວລາເຂົ້າໄປປົດປ່ອຍພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສີສຫວ່າງວົງສ໌ ທີ່ ຫລວງພຣະບາງໃນປີ 1946 ຄນະຜູ້ນຳການຕໍ່ສູ້ລາວອິສສຣະ, ເພື່ອຄວາມປອດໄພຍ, ໄດ້ເລືອກໄຊປາວ ວ່າງ ມານຸ່ງເຄື່ອງຊຸດພຣະຣາຊາ ຄືເຈົ້າຊີວິດ ເພື່ອໄປແທ່ຄະບວນ ເປັນຕົວທຽມ ວ່າພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ຖືກປົດປ່ອຍອອກແລ້ວ ໃຫ້ປະຊາຊົນໃນເມືອງຫລວງພຣະບາງຄຳນັບ.

[ນັກຕໍ່ສູ້ທີ່ໄດ້ໄປປົດປ່ອຍເມືອງຊຽງຂວາງແລະຫລວງພຣະບາງລຸ້ນນັ້ນ ເກືອບວ່າຍັງມີຊີວິດຢູ່ ພຽງຄົນດຽວ ຄື ທ່ານໄຊປາວ ວ່າງ ຊຶ່ງໃນປີ 2011 ນີ້ ຢູ່ຮັດຍອກເຢັຍ ສະຫະຣັຖອາເມຣິກາ. ທ່ານເກີດວັນທີ່ 5 ພຶດສພາ 1919 ທີ່ ຊຽງຂວາງ ຣາຊອານານຈັກລາວ ແຕ່ປັດຈຸບັນນີ້ ທ່ານກໍໄດ້ເສັຍຊີວິດແລ້ວໃນວັນທີ່ 15 ເດືອນພຶດສພາ 2011].

ໃນເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1945, ຜູ້ນຳລາວອິສສຣະ ເຈົ້າເພຊຣາຊ ໄດ້ສົ່ງທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ ເຈົ້າເມືອງຊື່ນ 5 ໄປວ່າຮາຊການແທນເຈົ້າແຂວງທົ່ວພັນ ຊື່ທ້າວເຫລັກ ແສງສະຖິດ ຊຶ່ງມີນາມມະຍົດ ວ່າ ພຣະຍາເມືອງຂວາ (ແມ່ນພໍ່ເມັຍຂອງພຣະຍາພູມີ ວົງວິຈິດ). ເຈົ້າເພຊຣາຊໄດ້ສົ່ງທ້າວເຫລັກໃຫ້ໄປ ບົດປ່ອຍເອົາເມືອງຊຽງຂວາງ ພ້ອມທັງໃຫ້ໄປເປັນເຈົ້າແຂວງຢູ່ແຂວງຊຽງຂວາງ. ທ້າວເຫລັກ ແລະພັນ ເອກ ສິງ ຣັຕນະສະໄມ, ນາຍທະຫານລາວອິສສຣະ, ໄດ້ນຳທະຫານແກວ ແລະກຳລັງລາວອິສສຣະ ເຂົ້າ ຕີ ຍົດເອົາເມືອງຊຽງຂວາງຈາກຝຣັ່ງເສສ ໃນວັນທີ່ 28 ເດືອນ ພຶສຈິກາ (November) ປີ 1945. ບໍ່ທັນຮອດສອງເດືອນ, ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ, ແລະພະຍາຕຸບີ ລິຝຸງ ໄດ້ນຳກຳລັງທະ ຫານມື້ໄປຍົດເອົາຄືນໄດ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຝ່າຍລາວອິສສຣະ ອັນມີເຈົ້າເພຊຣາຊ, ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ແລະ ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ບໍ່ພໍໃຈໃນການສູ້ຮົບດັ່ງກ່າວ. ຝ່າຍສະນັບສນູນຝຣັ່ງເສສໄດ້ຈັບເຈົ້າແຂວງ ພຣະຍາ ເມືອງຂວາ ໄປປະທານຊີວິດຢູ່ເມືອງຊຽງຂວາງ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະຍາພູມີ ວົງວິຈິດ ຕັດສິນໃຈເຂົ້າຮ່ວມ ວຽດມິນ ຕໍ່ສູ້ຝຣັ່ງເສສແລະຝ່າຍຮັຖບາລຣາຊອານາຈັກລາວ.

ໃນສະໄໝສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງໄດ້ລະເບີດຂຶ້ນ, ກອງທະຫານຍີ່ປຸ່ນໄດ້ເຂົ້າຍົດຄອງປະເທສລາວ ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນມີນາ (March) ປີ 1945. ຍີ່ປຸ່ນ; ລາວອິສສຣະປະສົມວຽດມິນ ໄດ້ເຄື່ອນໄຫວທຳການສູ້ຮົບ ກັບ ຝຣັ່ງເສສ ເພື່ອກອບກູ້ເອົາເອກກະຣາຊ. ທ່ານຕູບີ ລິຝຸງ ຮ່ວມງານກັບຝຣັ່ງເສສ ຈຶ່ງໄດ້ເລື່ອນຊື່ນ ຂຶ້ນເປັນ ນາຍກອງຊື່ນ 4 ໃນວັນທີ່ 28 ສິງຫາ 1946, ເປັນອຸປະຣາຊຊື່ນ 1 ໃນເດືອນກໍ ຣະກະດາ (July) ປີ1947, ແລະເປັນເຈົ້າເມືອງຊື່ນ 4 ໃນລາຍະຕໍ່ມາ. ຜູ້ນຳຊຸມຊົນເຜົ່າລາວແລະເຜົ່າມື້ງ ຮ່ວມກັບຝຣັ່ງ ຕໍ່ສູ້ ຢູ່ແຂວງ ທົ່ວພັນ (ຊຳເໜືອ) ແລະຊຽງຂວາງ ໃນປີ 1946 ແມ່ນທ່ານຕູບີ ລິຝຸງ ແລະ ທ່ານຈິງຕົວ ມົວ ຮ່ວມກັບ ເຈົ້າສາຍຄຳສຸທະກະກຸມາຣ ເຂົ້າປະກອບສ່ວນໃນການຕໍ່ສູ້ລາວອິສສຣະ ໃນສະໄໝເປັນຫົວເມືອງ ຂຶ້ນຂອງ ຝຣັ່ງເສສ.

ໃນວັນທີ່ 1 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) 1949, ທ່ານຕູບີ ລິຝຸງ ໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງເຈົ້າແຂວງຮອງ ພະແນກປົກຄອງຊຸມຊົນເຜົ່າມື້ງໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ແລ້ວຕໍ່ມາ ກໍໄດ້ຮັບພຣະຣາຊທານ ນາມຍິສຊຸນນາງ ຊື່ນພຣະຍາ ຈາກພຣະບາທລິມເດັຈພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິຕສິສຫວ່າງວົງສ໌ ໃຫ້ເປັນພຣະຍາ ດຳຣົງ ຣິທິໄກ (ແປວ່າ: ພຣະຍາ ຜູ້ຮັກສາໄວ້ຊຶ່ງຣິທເດຊ ແລະອຳນາຈ ອັນສັກດີສິທທີ່ສູງສົ່ງ). ນອກນັ້ນ ທ່ານຕູບີ ລິຝຸງ ກໍໄດ້ຮັບຫລຽນອິສຣິຍາພອຣພິເສສ ຫລາຍອັນຈາກຝຣັ່ງເສສ ແລະພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ.

ຮູບທີ່ 3. ແມ່ນ ທ່ານ ລິຝູງ ເປັນຜູ້ນຳຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງໃນສະໄໝ ປີ 1932-1939 ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານ. ທ່ານລິຝູງ ເກີດ 1888 ເສຍຊີວິດໃນວັນທີ່ 12 ເດືອນທັນວາ ປີ 1939 ເປັນລູກຊາຍຂອງ ທ່ານ ລິປາວ ຫລື ລິດາງປາວ. ແຖວໜ້າຈາກຊ້າຍ ຫາ ຂວາ:1- ຕຸບີ (ລູກຄົນທີ່ 3) 2- ຕຸເຍີ (ລູກຄົນທີ່ 4); 3- ຕຸເລັຍ (ລູກຄົນທີ່ 5); 4-ທ່ານລິຝູງ ຫົວໜ້າຄອບຄົວ; 5-ລູກສາວຈັບ ຫົວເຂົ້າຂອງພໍ່ ຊື່ ນາງເນົ້າ (ຕໍ່ມາໄດ້ເປັນພໍ່ລະຍາຂອງ ຕຸລີ ວ່າງ ຫລື ຫາວຕູ້ ວ່າງ ແມ່ນອ້າຍຂອງນາຍພົລ ວ່າງປາວ. ຕຸລີ ໄດ້ ເສຍຊີວິດ ຍ້ອນອຸປະຕິເຫດ ລົດຂັວມ. ນາງເນົ້າໄດ້ແຕ່ງງານໃໝ່ກັບທ່ານ ພ.ອ ມົວສີ ນາງໄດ້ເສຍຊີວິດ ທີ່ສະຫາຣັຖ ໃນ ປີ 2006); 6- ພໍ່ລະຍາຄົນທີ່ສາມ ຂອງທ່ານ ລິຝູງ ຊື່ນາງກິຈິວ (ກຳລັງອຸ້ມລູກສາວ ຊື່ນາງຈູໄດ້ເສຍຊີວິດ 1928); 7-ລູກສາວ ທ່ານລິຝູງ ຊື່ ນາງເມົາຊິງ (ນາງໄດ້ແຕ່ງງານກັບ ກຳເຍົ້ວ່າງ ນາງນຸ່ງຊິນສີຂາວເສຍຊີວິດໄນສະຫາຣັຖ ປີ 2007). ແຖວຫລັງ ຊ້າຍຫາຂວາ 1-ລິເຈົາ (ລູກຊາຍກົກທ່ານລິຝູງ); 2-ຍາງຕົງເຊັ້ງ (ນ້ອງເຂີຍ); 3-ລິເປົ້າເຍີ້ (ລູກຊາຍຄົນທີ່ສອງຂອງທ່ານລິຝູງ ໄດ້ເປັນ ຕາແສງ ໄດ້ເສຍຊີວິດຍ້ອນຕົກມ້າ ທ່ານ ຕູບີ ຈິ່ງໄດ້ເອົາ ເອື້ອຍ ໄພ່ເປັນເມັຍຄົນທີ່ສອງ); 4- ພັນລະຍາຂອງລິ ຈາວຊື່ ເບັຍທ່າວ; 5 ເມັຍກົກທ່ານ ລິຝູງ ຊື່ຍາງວ້າ (ນາງໄດ້ເສຍຊີວິດໃນປີ 1945); 6- ຄົນສຸດທ້າຍ ຊື່ນາງເມົາ ຫລື ບໍ່ຍິວ ເມັຍ ຍາງ ຕົງເຊັ້ງ. [ຮູບນີ້ແມ່ນ ສເດັຈເຈົ້າເພັດຊຣາຊ ຫຣິງ ຖ່າຍໄວ້ຍາມໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມຊາວຊຽງຂວາງ ໃນປີ 1927-1928].

ໃນປີ 1939 ສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 2 ໄດ້ລະເບີດຢູ່ປະເທດຝຣັ່ງເສສແລະທວິບຍູໂຣບ. ຝຣັ່ງເສສໄດ້ຮັບການ ເສຍຫາຍໜັກ ຈຶ່ງເປັນຝ່າຍເສຍປຽບ. ທະຫານຝຣັ່ງໃນອິນດູຈີນໝົດທຶນທາງສູ້ກັບຍີປູນ, ຫລາຍຄົນໄດ້ ຖືກຈັບເປັນສະເລີຍເສີກ, ຫລາຍຄົນຖືກຂ້າ ສວ່ນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອ ໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ນຳປະຊາຊົນ ຜູ້ທີ່ ມີຄວາມຈິງຮັກພັຄຕີ ໄດ້ນຳເອົາໄປຊຸກເຊື່ອງໄວ້ຕາມປ່າຕາມດົງ ໂດງສະເພາະແມ່ນປະຊາຊົນລາວ ລຸ່ມ ແລະ ຊາວລາວເຜົ່າມົ້ງ. ໃນຣະຍະສົງຄາມດັ່ງກ່າວ, ຄອບຄົວ ລໍ ໂກຕົງ ໄດ້ຫັນໄປເຂົ້າ ສນັບສນຸນ ກອງ ຫ້ພຍີປູນ, ວຽດມິນແລະລາວອິສສຣະ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບກອງທະຫານຂອງຝຣັ່ງເສສ ໂດງອ້າງວ່າປົດແອກ ອອກຈາກການເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງປະເທດຝຣັ່ງເສສ, ແຕ່ທາກຕິກເປັນເຄື່ອງມືຂອງວຽດມິນ ທີ່ຍິວະ

ໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ. ເຫດຜົນອັນແທ້ຈິງຂອງການຕໍ່ສູ້ຂອງຄອບຄົວລໍ ໄກຕິງ ແມ່ນ “ຍ້ອນວ່າຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເລືອກ ເອົາ ລີຝູງ ມາເປັນຜູ້ປົກຄອງເຜົ່າມົ້ງ ໃນບໍລິເວນໜອງແຮດ ແທນຄອບຄົວ ລໍ ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດຫລາຍ ຢ່າງບໍ່ ຊອບ ທັມ”. ການຕໍ່ສູ້ ແມ່ນເພື່ອກູ້ກຽດຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໂຊຄບໍ່ເຂົ້າຂ້າງ ເລີຍກາຍເປັນລູກນ້ອງຂອງ ແກວ ໂດງປະນີຍາຍ.

ຮູບທີ່ 4. ຮູບພັດທະນາທ່ານລີຝູງ ແມ່ຂອງທ່ານພຍາ ຜູ້ບີ ລີຝູງ (ຜູ້ຢູ່ຊ້າຍສຸດ ຈັບຫົວເດັກນ້ອຍ) ຖ່າຍນຳນ້ອງສາວສາມຄົນ ໃນປີ 1923

ຮູບທີ່ 5. ທ່ານບິຈູ ລໍຕອນເຂົ້າຮ່ວມຕໍ່ສູ້ ລາວອິສສະຣະແລະ ວຽດມິນຮ່ວມກັບ ພະຍາຜູ້ບີລີຝູງ ໃນສໄມປີ 1945 ຫາ 1949

ຮູບທີ່ 6. ທ່ານ ປະຈຳລີ ຜູ້ນຳທີ່ຮ່ວມກັບທ່ານຕູ້ເລັຍ ລີຝູງ ໄປເກັບເກັນປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງ ໃນເຂດເມືອງຜາ ແລະ ພູຜາໄຊ ໄປປົດປ່ອຍເມືອງຊຽງຂວາງໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນ ມັງກອນ 1946

ຮູບທີ່ 7. ເຈົ້າ ຄຳພັນ ວົງກິດຮັຕະນະ ແລະ ລູກສາວຄົນທີ່ສາມ ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມຊຽງຂວາງແຕ່ເດືອນ 2/25 ຫາເດືອນ 7/03/51 ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ 1.ພຍາ ດຳຣົງ ຣິທທິໂກ ຜູ້ບີລິຝຸງ ; 2. ຜູ້ເຍີ ລິຝຸງ; 3. ເຈົ້າຄຳພັນ ວົງກິດຮັຕະນະ (ເກີດວັນທີ 7 ພຶດສພາ (May) 1889 ທີ່ຫລວງພະບາງ ເສຍຊີວິດດ້ວຍໂຣຄຊະຣາ ວັນທີ່ 22 ມະກະຣາ (January) 1972 ທີ່ຫລວງພະບາງ, ປະເທສລາວ ເປັນບຸຕຊາຍກົກຂອງ ເຈົ້າວົງກິດ ແລະ ເຈົ້າຍິງຮັຕະນະວະດີ); 4. ເຈົ້າຄຳຜຸຍ ວົງກິດ (ເກີດວັນທີ່ 10 ກໍຣະກະດາ (July) 1923 ທີ່ຫລວງພະບາງ ເສຍຊີວິດດ້ວຍໂຣຄຊະຣາ ວັນທີ່ 17 ທັນວາ (December) 2002 ທີ່ Clermont-Ferrand, France ຕອນອາຍຸ 79 ປີ. ໃນປີ 1973 ໄດ້ຮັບຊັ້ນເປັນ ນາຍພັນໂທ ດ້ານພະແນກ ສັງຄົມກຳລັງ ຂອງກອງທັບພຣະ ຣາຊອານາຈັກລາວ); 5. ທ່ານ ຜູ້ເລີ້ຍ ລິຝຸງ (ເກີດວັນທີ່ 14 ມີນາ (March) 1922 ທີ່ຊຽງຂວາງ ເສຍຊີວິດດ້ວຍໂຣຄຊະຣາ ວັນທີ່ 5 ຕຸລາ (October) 1996 ທີ່ປະເທສຝລັ່ງເສສ Aulnau-Sous-Bois, France ຕອນອາຍຸ 74 ປີ. ເຄີຍເປັນຜູ້ແທນຮາຊອນ ແຂວງຊຽງຂວາງ 1947-1950 ເປັນຜູ້ວາງຮ່າງກົດໝາຍເຖິງ 1975). ຮູບຖ່າຍວັນທີ່ 27 ເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1951.

ໃນປີ 1945-1946, ສະພາບການໄດ້ປ່ຽນແປງຍ້ອນສົງຄາມຍີ່ປຸ່ນ, ຄອບຄົວລິຝຸງ ຜູ້ເຄີຍຮ່ວມມືກັບຝຣັ່ງເສສ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ໜີເຂົ້າໄປລີ້ຊ່ອນຢູ່ປ່າດົງນຳທະຫານຂອງຝຣັ່ງເສສ ເພື່ອເອົາຕົວລອດ ເພາະຖືກໄລ່ລ່າຈາກລາວອິສສຣະ, ມີງລໍ ວຽດມິນ ແລະຍີ່ປຸ່ນ ຢູ່ທຸກແຫ່ງ.

ສັມຍສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ 2 ທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວ ຍັງເປັນວັຍຣຸ່ນ ອາຍຸປະມານ 14 ຫລື 15 ປີ, ທ່ານໄດ້ມາຮັບໃຊ້ເປັນຄົນເກັບຂ່າວ, ສິ່ງຂ່າວສິ່ງຈິດໝາຍ ໃຫ້ພຣະຍາຜູ້ບີ ລິຝຸງ, ເຈົ້າແຂວງ ສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ, ແລະ ຝຣັ່ງເສສ ຢູ່ຕາມຈຸດຕ່າງໆ ໃນເຂດບໍຣິເວນໜອງແຮດແລະຊຽງຂວາງ. ທ່ານໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ດີເດັ່ນ. ໃນທີ່ສຸດ ທ່ານໄດ້ມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຝຣັ່ງຢ່າງເປັນທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້. ເມື່ອອາຍຸເຖິງກະສຽນແລ້ວ ຝຣັ່ງໄດ້ຮັບບັນຈຸທ່ານເຂົ້າຮັບໃຊ້ຮາຊາການທະຫານຂອງຝຣັ່ງເສສ. ໃນປີ 1951 ທ່ານ ໄດ້

ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນນາຍຮ້ອຍຢູ່ດົງເຫັນ. ເມື່ອຮຽນຈົບຈາກໂຮງຮຽນນາຍຮ້ອຍທະຫານບົກ ທີ່ດົງເຫັນ ແລ້ວ
ທ່ານໄດ້ຊື່ນວາທີ່ຮ້ອຍຕຣີ. ທ່ານເປັນນັກຮຽນທີ່ມີຣະບຽບວິນັຍດີ ມີຄວາມສາລາດໃນການວາງ ແຜນສູ້
ຮົບກັບສັດຕູ, ຍິ່ງປົນແມ້ນ ຖືກເປົ້າໝາຍດີ ແລະມີສຸຂະພາບເຂັ້ມແຂງ ແລ່ນໄວ ຈົນສາມາດ ສອບເສັງ
ຜ່ານໂຮງຮຽນນາຍຮ້ອຍໄດ້ ເປັນຮຸ່ນດຽວກັນກັບທ່ານພັນເອກກຳກາ ພົມໂສພາ ປະຈຸບັນຢູ່ນອສ ໂຄໂຣ
ໂລນາ (North-Carolina).

ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນມີນາ (March) ປີ 1945, ຍິ່ງຢູ່ນເຂົ້າຍົດເມືອງລາວ. ລູກຣະເບີດປຣາມານູລູກທີ່ໜຶ່ງ
ຂອງສະຫະຣັຖ ຕົກໃສ່ເມືອງອີໂຣຊີມາ ປະເທສຍິ່ງຢູ່ນ ໃນວັນທີ່ 6, ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1945,
ຣະເບີດປຣາມານູລູກທີ່ສອງຂອງສະຫະຣັຖ ຕົກໃສ່ເມືອງນາກາຊາກີ ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນສິງຫາ (August)
ປີ 1945. (ຢູ່ປະເທສຍິ່ງຢູ່ນ ແມ່ນວັນທີ່ 7 ແລະ 10).

ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1945 (ແມ່ນວັນທີ່ 15 ຢູ່ຍິ່ງຢູ່ນ), ຍິ່ງຢູ່ນໄດ້ປະກາສຍອມຈຳນົນ
ຕໍ່ສະຫະຣັຖ ແລະພັນທະມິຕ. ຍິ່ງຢູ່ນໄດ້ຖອນກອງທັບຂອງຕົນອອກຈາກອິນດູຈີນຢ່າງປຣາໄຊຍ, ໄດ້ວາງ
ອາວຸທແລະເຄື່ອງອຸປະກອນສິງຄາມ ໄວ້ໃຫ້ວຽດມິນ, ລາວອິສສຣະແລະໄທຍ໌ ເພື່ອດຳເນີນການຕໍ່ສູ້ກັບ
ຊາຕຈາກຝຣັ່ງເສສແລະອັງກິສ ທີ່ເຄີຍໄດ້ຄອບຄອງເຫລົ່າປະເທສໃນເອເຊັຍ ມາແຕ່ດົນນານ. ອາວຸທ
ອີກຈຳນວນໜຶ່ງ ຍິ່ງຢູ່ນໄດ້ມອບໃຫ້ຈົນຄນະຊາຕ (ກົວມິນຕັງ) ທີ່ສິ່ງກອງພິລທີ່ 913 ຈາກຢູນນານ ລົງມາ
ປົດອາວຸທ ເກັບເອົາໄປມັງນໄວ້. ເມື່ອມີອາວຸດຢູ່ໃນມື ໃນປີ 1941-1946, ລາວອິສສຣະແລະ ວຽດມິນ
ກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຝຣັ່ງເສສ ດ້ວຍການໃຊ້ອາວຸທດັ່ງກ່າວ.

ຮູບທີ່ 8. ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳສຸທທະກະກຸມາຣ ເກີດປີ 1918 ໄດ້ອົພະຍົບໄປປະເທສຝຣັ່ງໄດ້ເສັຍຊີວິດ ຢູ່ທີ່
(Perpignan, France.) ເຈົ້າສາຍຄຳໄດ້ຕໍ່ສູ້ສິງຄາມ ວຽດມິນໃນປີ 1945 ຮ່ວມກັບ ຕູ້ບີ ລິຝູງ ແລະ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ສິງ
ຄາມວຽດນາມ ຄອມມູນິສ ຮ່ວມກັບທ່ານ ນາຍພົນວ່າງປາວ ແຕ່ປີ 1960 ຈົນເຖິງປີ 1975 ຈຶ່ງໄດ້ອົພະ
ຍົບໄປປະເທສຝຣັ່ງເສສ. ເປັນເຈົ້າພວນອົງໜຶ່ງທີ່ຮັກຄອບຄົວ, ຮັກປະຊາຊົນ, ບ້ານເມືອງຂອງຕົນທີ່ສຸດ ແລະມີບູນຄຸນໃຫ້ຊົນ
ຊົນເຜົ່າມົ້ງທີ່ສຸດ (ຊົນອ່ານຊົວະປະວັດຂອງບຸກຄົນສຳຄັນ). ຮູບທີ່ 9. ທ່ານຕູ້ບີ ລິຝູງເກີດ ປີ 1919 ເສັຍຊີວິດ ທີ່ສູນສັມມະນາ
ວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ໃນປີ 1978 ຢ່າງທໍຣະມານ. ທ່ານທັງສອງຄົນ ແມ່ນຜູ້ນຳທີ່ໄດ້ຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ ຕໍ່ສູ້ວຽດມິນແລະລາວ
ອິສສຣະ ສມັຍ 1945-1954 ພຣະຍາຕູ້ບີ ລິຝູງ ບໍ່ໄດ້ອົພະຍົບ.

ຮູບທີ່ 10. ເດັກຊາຍແຖວໜ້າ 1. ຕູ້ວີ ລີພູງ; 2. ຕູ້ຊົວລີພູງ ; 3. ຕູ້ຊາ ລີພູງ; 4. ຕູ້ລົງ ລີພູງ. ເດັກຊາຍແຖວຫລັງ 5. ລີວ່າງ ລີພູງ; 6. ລີຊີ ບລົງ ລີພູງ; 7. ລີຄົວ ລີພູງ. ເດັກທີ່ແມ່ອຸ້ມຢູ່ແມ່ນ 8-ນາງເກົ້າລີ ລີພູງ; 9. ພັລະຍາຕູ້ບີ ລີພູງ (ພີ່ອ້າຍເສັຍຊີວິດ ຕູ້ບີ ລີພູງໄດ້ເອົາເອື້ອຍໄພ້ເປັນເມັຍ ຊື່ ນາງຊົງ ຢາງ ແມ່ນລູກສາວ ຂອງທ່ານ ຕົງເຊັ່ງຢາງ); 10. ເຈົ້າຄຳຕຸຍ ວົງກິຕ ລູກສາວຄົນທີ່ ສາມ ຂອງ ເຈົ້າຄຳພັນວົງກິຕຣັຕນະ, ແລະ ເປັນເອື້ອຍຂອງເຈົ້າຄຳແພງ ວົງກິຕຣັຕນະ ອາດິຕພັຍຍາຂອງທ່ານຕຸ້ລຽງ ລີພູງ; 11. ບໍ່ຮູ້ຊື່; 12. ຢາງເມົາຊົງ; 13. ຢາງຊົງ. ຮູບຖ່າຍໃນວັນພຸດ ວັນທີ່ 28 ເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1951.

ໃນປີ 1946 ລາວອິສສະຣະ; ມັງ ລໍ ໄດ້ຖືກກວດລ້າງຈາກກອງທະຫານຂອງຝຣັ່ງເສສ ຈຶ່ງໄດ້ພ່າຍໜີ ອອກໄປລີ້ຊອນ ຢູ່ໃນປະເທສໄທຍ ແລ້ວຕໍ່ໄປຢູ່ຕາມຊາຍແດນລາວ/ວຽດນາມພາກເໜືອ (ໂດງສະເພາະ ເຣັມຕິນ ແມ່ນແຂວງໄຊຍະບຸຣີ) ແລະແຂວງຈຳປາສັກ. ໃນປີ 1946 ຝຣັ່ງໄດ້ບິບັງຄັບໃຫ້ໄທຍສິ່ງ ສອງແຂວງນີ້ຄືນໃຫ້ຮາຊອານາຈັກລາວ. ຝ່າຍລາວອິສສະຣະຈຶ່ງໄດ້ໂຕນໄປຝັງສາລີ ພາຄເໜືອຂອງລາວ ແລະແຂວງເງອານ ຊາຍແດນວຽດນາມເໜືອ ຢູ່ເມືອງຍິຍເຊີນ. ໃນປີ 1945-1954, ຝຣັ່ງໄດ້ຫັນມາ ສິນ ໃຈນຳປະຊາຊົນລາວ ແລະຊຸມຊົນເຜົ່າມັງດີຂຶ້ນ, ດ້ວຍເຫດວ່າປະເທສຝຣັ່ງ ຫາກໄດ້ຫລຸດພົ້ນອອກ ຈາກ ການຍຶດຄອງຂອງກອງທັບເຢຣະມັນ ໃນປາງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ 2. ປະຊາຊົນຝຣັ່ງເສສ ແລະຊັພຍ ສິນຂອງຊາຕ ໄດ້ສູນເສັຍໄປຢ່າງມາກມາຍ. ອີກປະການນຶ່ງ ຣັຖບາລຝຣັ່ງເສສຍັງຖືວ່າປະເທສອິນດູຈີນ ຍັງແມ່ນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຕົນຢູ່ (ແລະກໍເຄີຍເປັນມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ) ຈຶ່ງຢາກກັບໄປຝື້ນຜູ້ເສສຖືກຈ ຢູ່ ໃນພູມີພາຄດັ່ງກ່າວ ທີ່ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນ ເພື່ອຈະເອົາໄປປົວແປງປະເທສຂອງຕົນ.

ໃນເດືອນກັນຍາ (September) ປີ 1945, ຝຣັ່ງໄດ້ເລີ່ມຂົນອາວຸດສົງຄາມໃໝ່ໆ ໄປຈາກກັນກູຕຕາ (Calcutta, India) ປະເທສອິນເດຍ ນຳໄປສູ່ປະເທສລາວ ເພື່ອໄປຖິ້ມໃສ່ຈຸດຕ່າງໆ ທີ່ມີໜ່ວຍທະຫານຂອງຝຣັ່ງເສສກຳລັງລີ້ຊ່ອນຢູ່ ຄື: ພາກໃຕ້ຫລາຍແຂວງ ແມ່ນສະເດັດເຈົ້າບູນອູ້ມ ນະຈຳປາສັກ ເປັນ ຜູ້ນຳຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ, ແຂວງຫລວງພຣະບາງ ແມ່ນເຈົ້າກິນດາວົງສ໌ ເປັນຜູ້ນຳຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະແຂວງຫົວພັນ (ຊຳເໜືອ) ແມ່ນທ່ານເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ, ພຣະຍາຕູ້ບີ; ແລະທ່ານຈິງຕົວ ມົວ ເປັນຜູ້ນຳຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ. ດັ່ງທີ່ບັນທຶກໄວ້ຢູ່ຂ້າງບົນນີ້, ການສູ້ຮົບກັບວຽດມິນ ແລະລາວອິສສຣະ ຢູ່ໃນບໍຣິເວນໜອງແຮດແລະບໍຣິເວນຊຽງຂວາງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ ຫົວໜ້າຝ່າຍລາວອິສສຣະ ບໍ່ພໍໃຈໃຫ້ຜູ້ນຳຝຣັ່ງເສສແລະຜູ້ນຳເຜົ່າລາວແລະເຜົ່າມົ້ງ ຍ້ອນໄດ້ຈັບເອົາເຈົ້າ ແຂວງພຣະຍາເມືອງຂວາ ທ່ານຄຳເຫລັກ (ອ້າຍຂອງພຣະສັງຄະຣາຊບຸນທັນແລະພໍ່ຂອງ ດຣ. ຄຳແສງ ແກ້ວແສງສຸຸຕ) ຫົວໜ້າລາວອິສສຣະ ໄປປະທານຊີວິດ.

ໃນຕົ້ນເດືອນທັນວາ (December) 1945, ທ່ານຕູ້ເລັຍ ແລະທ່ານປະຈຳລີ ໄດ້ເດີນທາງໄປເກັບເກນເອົາປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງຢູ່ໃນບໍຣິເວນເມືອງຜາ; ພູຜາໄຊ, ເກັບເກນໄດ້ປະມານສາມຮ້ອຍກວ່າຄົນ, ໄດ້ຕຽມຮຽນພິກການຕໍ່ສູ້ຢູ່ບ້ານສັນຫໍ້. ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຮຽນຢູ່ນັ້ນ ທະຫານລາວອິສສຣະຈຳນວນໜຶ່ງກອງຮ້ອຍໄດ້ບຸກເຂົ້າໄປໂຈມຕີບ້ານສັນຫໍ້. ກອງທະຫານສັດຕູດັ່ງກ່າວ ໄດ້ຖືກດັກສະກັດຈາກປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງຊຶ່ງມີແຕ່ບືນເພິງເທົ່ານັ້ນ ການສູ້ຮົບຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຜິດເທົ່າທີ່ຄວນ. ທ່ານຕູ້ເລັຍແລະທ່ານປະຈຳລີ ເປັນຜູ້ນຳພາກອງກຳລັງປະມານ 300 ຄົນໄປສົມທົບກັບກຳລັງຂອງພຣະຍາຕູ້ບີ ແລະທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ເພື່ອໄປປົດປ່ອຍຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ຈົນສຳເລັດ, ແລ້ວກໍນຳກຳລັງພົບປະມານ 600 ຄົນ ເຄື່ອນໄປທົ່ງໄຫຫີນ, ເມືອງສຸຍ, ພູວຽງ ແລະສາລາພູຄູນ. ເລີ່ມຈາກສາລາພູຄູນ ໄດ້ແບ່ງກຳລັງ ເປັນສອງຂະບວນ ຄື:

- 1. ສາຍຂບວນທີ່ໜຶ່ງມີກຳລັງປະມານ 300 ຄົນ ບັງຄັບບັນຊາໂດງທ່ານຕູ້ເລັຍ ລີຊຸງ, ໄດ້ເຄື່ອນໄປຕາມຖະໜົນເລຂທີ່ 13 ໄປສູ່ຫລວງພຣະບາງ ມີພາຣະກິດໄປປົດປ່ອຍພຣະບາທລິມເດັຈ ພຣະເຈົ້າສີສວ່າງວົງສ໌ ທີ່ຖືກທະຫານລາວອິສສຣະຄວບຄຸມຢູ່ໃນພຣະຣາຊວັງ. ໄປພໍ້ໄກ້ຈະເຖິງຫລວງພຣະບາງ ກອງທະຫານລາວອິສສຣະ ໄດ້ຖອຍໜີໄປກ່ອນແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ໄປຮັກສາແລະປ້ອງກັນພຣະຣາຊວັງໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດສີສຫວ່າງວົງສ໌.
- 2. ສາຍຂບວນທີ່ສອງ ມີກຳລັງພົບປະມານ 300 ຄົນ, ບັງຄັບບັນຊາໂດງທ່ານປະຈຳລີ, ເຄື່ອນອອກຈາກສະລາພູຄູນ ໄປຕາມຖະໜົນເລຂທີ່ 13 ລົງໃສ່ເມືອງກາສີ ແລ້ວເດີນໄປຕາມທາງສັນພູສູງ ໄປຫາເມືອງພູນ ລົງໄປໃສ່ວັງວຽງ ມີພາຣະກິດໄປຊ່ວຍປົດປ່ອຍເອົາເມືອງຫລວງ ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ຂອງລາວ ທີ່ຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງລາວອິສສຣະ. ເມື່ອເຖິງວັງວຽງ ໄດ້ມີການປະທະກັບກອງກຳລັງຂອງລາວອິສສຣະ. ທ່ານປະຈຳ ລີ ໄດ້ນຳກຳລັງຖອຍກັບຄືນ ພໍ້ໄປເຖິງ ເມືອງພູນ

ລາວອິສສະຣະກໍໄດ້ແຕກໜີອອກຈາກນະຄອນວຽງຈັນໝໍ້ ໄປໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນ ເມສາ (April) 1946.

ຮູບທີ່ 11. ຜູ້ນຳຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງໄດ້ຕໍ່ສູ້ລາວອິສສະຣະ ແລະ ວຽດມິນຮວ່ມກັບຝຣັ່ງເສສ ສມັຍປີ1946. **ຈາກຊ້າຍຫາຂວາແຖວ ໜ້າ:** 1.ຈີຊາວລີ ນາຍບ້ານພັກແວ່ນ; 2. ຕົງໂກຊົງ ຕາແສງພູສັນນ້ອຍ; 3. ຍິ້ວຈາວຊົງ ຕາແສງເມືອງຜາ; 4. ຊົວຕົວລີ ຕາແສງ ແກ້ງຄວາຍ. **ແຖວ ສອງ ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ:**1-ເນັ່ງຈິ້ວ່າງພໍ່ຕົງໜອງແຣດ ພໍ່ຂອງທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ; 2. ເຈ້ຍວາ ຊົງ ຕາ ແສງພັກເລັ້ງ; 4. ໜາວຍີຢາງຕາແສງພູພ້າ; 5.ຈົງຕົວມົວ ນາຍກອງ ຜູ້ທຳອິດຂອງພີ່ນ້ອງມົ້ງ ຢູ່ພູດູ. **ແຖວຫລັງສຸດ:** 1. ພຣະຍາດຳຣົງ ຣິທິໂກ ຕຸບີ ລີຟຸງ ເຈົ້າເມືອງມົ້ງຜູ້ທຳອິດ ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ; 2. ລີຈາວ ລີຟຸງ ; 3. ເຈົ້າຄຳໝັ້ນວົງກິຕຣັດນະ ເລຂາທິການ ພຸທທະບັນດິຕ ສະພາອານາຈັກລາວ; 4. ໄຊຊາວຢາງ ນາຍບ້ານຫີນຕັ້ງ; 5. ໄຊປາວ ວ່າງ ຕາແສງນາວັງ; 6. ພະນັກງານ ພຸທທະບັນດິຕສະພາອານາຈັກລາວ; 7. ຕຸເລັ້ຍລີຟຸງ. ຮູບຖ່າຍ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າວັດພຣະແກ້ວ ໄກ້ ທີ່ວາງກາສ ພຸທທະ ບັນດິຕ ສະພາ ອາ ນາຈັກລາວໃນວັນທີ່ 23 ເດືອນມະກະຣາ (January) 1950.

ຕອນກັບໄປເຖິງຊຽງຂວາງ ທ່ານໄຊປາວ ວ່າງ ຫົວໜ້າໜ່ວຍກຳລັງ ທີ່ໄປຈາກເມືອງຜາແລະພູຜາໄຊ ເວົ້າວ່າ: “ຜູ້ມີການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງສົມຄວນເປັນຜູ້ນຳ ເພາະເຫັນວ່າຕົນເອງບໍ່ມີການສຶກສາ ບໍ່ມີຄວາມ ຮູ້ຈະເຮັດຫຍັງ ກໍຍາກ, ພຣະຍາດູບີ ລີຟຸງ ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນນາຍທະຫານ ກໍຍ້ານ”. ໃນເດືອນກຸມພາ (February) 1947, ຈຶ່ງໄດ້ພາລູກແລະນ້ອງໆ ທັງໝົດຍ້າຍໄປຢູ່ບ້ານດົງດ່ານ ໄກ້ບ້ານລາດຣວ້ງ ແລະ ບໍ່ໄກຈາກຊຽງຂວາງ ຄົນໃນຄອບຄົວຈຶ່ງໄດ້ມາເຂົ້າໂຮງຮຽນ. (ຜູ້ບັນທຶກ ກໍແມ່ນຜູ້ໜຶ່ງໃນຄອບຄົວ ທີ່ໄດ້ ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນປີ 1947). ເປັນຄອບຄົວຄົນມົ້ງທຳອິດໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປຮຽນຮູ້ ພຣະ ເຈົ້າ ແລະເປັນຄອບຄົວ “ຄຣິສຕຽນ” ທີ່ໄດ້ນຳພາຫລາຍໆຄອບຄົວເຜົ່າລາວ ແລະເຜົ່າມົ້ງ ມາຮຽນ ຮູ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ທ່ານດູ່ເລັ້ຍຂຽນວ່າ: ການປຸກຣະດົມເອົາປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງເຂົ້າໄປຕໍ່ສູ້ລາວອິສສະຣະແລະວຽດມິນຄັ້ງນີ້ ໄດ້ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງ ຮູ້ຈັກຄູ່ນເຄີຍກັນຫລາຍຂຶ້ນ, ມີການນຳພາເປັນກຸ່ມເປັນກ້ອນ, ຊຶ່ງແຕກຕ່າງ ກັບສໄມກ່ອນ ທີ່ຊົມຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງໄດ້ອົພະຍົບ ໜີລົງມາຈາກປະເທສຈີນແຜ່ນດິນໃຫຍ່ ມາອາສັຍ ຕັ້ງ

ຖິ່ນຖານຢູ່ໃນປະເທສລາວ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກກັນດີ ຕ່າງຄົນຕ່າງຢູ່ ເປັນກຸ່ມນ້ອຍໆ ບໍ່ມີຄວາມກ້າວໜ້າຈະເຮັດ
ດ້ານຄວາມຄິດແລະສຕິປັນຍາ. ຫຼັງຈາກການເຂົ້າໄປພົວພັນກັບການຕໍ່ສູ້ນີ້ ຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງແລະເຜົ່າ
ລາວ ມີການຮ່ວມມືກັນຢ່າງດີ ແລະຮັກແພງກັນຫລາຍຂຶ້ນ.

ໃນສໄມລາວອິສສຣະໄດ້ຕໍ່ສູ້ຝຣັ່ງເສສ ຊຶ່ງເວລານັ້ນ ປະເທສລາວ ຍັງຕົກເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງ
ເສສຢູ່ ຈຶ່ງພາໃຫ້ເກີດມີລາວສອງຝ່າຍ ຫລື ສອງພັດກາຣເມືອງຄື:

- ພັກລາວອິສສຣະ, ນຳພາໂດຍສະເດັດເຈົ້າເພັດຊຸຣາຊ ເປັນຝ່າຍເສັຍສົງຄາມ
- ພັກລາວ ຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ ມີຜູ້ນຳຫລາຍທ່ານ ແຕ່ເໜືອຕອນໃຕ້ ເປັນຝ່າຍໄດ້ປຽບໃນການ
ຕໍ່ສູ້ກັບຝ່າຍລາວອິສສຣະແລະວຽດມິນ.

ຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ສະເດັດເຈົ້າເພັດຊຸຣາຊ ເປັນປະມຸກ, ໄດ້ຈັດຕັ້ງຮັບບາລແລະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພຍາ ຄຳ
ມ້າວວິໄລ ເປັນນາຍົກຮັກຖມິນຕຣີ ໃນວັນທີ່ 12 ເດືອນຕຸລາ (October) ປີ 1945 ປະກອບດ້ວຍ ຮັກຖມິນ
ຕຣີ 11 ທ່ານ (ເບິ່ງໃນກາຣຈັດ ຕັ້ງຮັບບາລ). ໄດ້ປະກາສປົດເຈົ້າຊີວິດສີສຫວ່າງວົງສ໌ ອອກ ຈາກໜ້າທີ່
ເຈົ້າຊີວິດລາວ.

ໃນທ້າຍປີ 1945, ການສູ້ຮົບລະຫວ່າງສອງຝ່າຍຢູ່ທົ່ວປະເທສ, ລາວອິສສຣະເປັນຝ່າຍເສັຍສົງຄາມ ແລະ
ໄດ້ແຕກກະຈັກກະຈາຍໄປຄື: ສ່ວນໜຶ່ງ ໄດ້ໂຕນຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງໄປປະເທສໄທຍ, ໃນເວລາຂີ່ເຮືອຂ້າມ
ແມ່ນ້ຳຂອງນັ້ນ ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດ ດ້ວຍລູກກະສູນປິນ ຍິງລົງມາຈາກເຄື່ອງປິນ ຂັບ
ໄລ່ຂອງຝຣັ່ງເສສ. ຄົນວຽດນາມໃນປະເທສໄທຍ ໄດ້ຊ່ວຍພາໜີໄປໄດ້. ເມື່ອສຸຂພາບໄຄແດ່ເຈົ້າ ສຸພາ
ນຸວົງສ໌ກໍໄດ້ກັບຄືນໄປຫານາຍເໜືອຫົວ ຄືໂຮຈິມິນ ທີ່ວຽດນາມເໜືອ ແລະມີຜູ້ຕິດຕາມໄປມີຄື: ທ່ານພູມິ
ວົງວິຈິດ; ທ່ານໂຊດ ເພັດລາສີ; ທ່ານແກ້ວ ວິພະກອນ; ທ່ານໜູຮັກ; ທ່ານໄກສອນ ພິມວິຫານ; ທ່ານ
ກິນິມ ໂພນເສນາ; ທ່ານໄຟດາງ ລໍ; ທ່ານລໍຜູງ ແລະ ອີກຫລາຍທ່ານ. ອີກຄນະໜຶ່ງນັ້ນ ໄດ້ກັບ ເຂົ້າມາ
ຮ່ວມຮັບບາລລາວ ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌.

ສະພາບການປົກຄອງ ຢູ່ໃນປະເທສວຽດນາມ ສໄມເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງປະເທສຝຣັ່ງເສສ ກໍຄ້າຍຄື
ກັນກັບຢູ່ໃນປະເທສລາວ. ຝຣັ່ງໄດ້ຍົກເອົາເຈົ້າຊາຍຫງຽນວິນທຸຍ (Nguyen Vinh Thuy) ພຣະ ຣາຊ
ບຸຕສິມເດັດພຣະເຈົ້າຈັກກະພັດກາຍເດີນ ຂຶ້ນສເວີຍຣາຊບັນລັງ ທຣົງພຣະນາມວ່າ ສິມເດັດພຣະ ເຈົ້າ
ຈັກກະພັດບາວດາຍ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ຍັງໄດ້ແບ່ງວຽດນາມອອກເປັນສາມເຂດ ເພື່ອຄວາມສະດວກ ໃນ
ການປົກຄອງຄື: ວຽດນາມເໜືອ (Tonkin); ວຽດນາມກາງ (Annam); ວຽດນາມໃຕ້ (Cochinchine).
ດ້ວຍເຫດນີ້ ຊາວອິນດູຈີນຈຶ່ງຕ້ອງລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຝຣັ່ງເສສ. "ສາເຫດດັ່ງກ່າວຢູ່ຂ້າງເທິງນີ້, ທ່ານໂຮຈິມິນ ໄດ້

ເກີດຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ຕໍ່ລະບົບການປົກຄອງ ຝຣັ່ງເສສ, ຈຶ່ງພາໃຫ້ວຽດນາມມີສອງ ພັດການເມືອງເກີດຂຶ້ນ, ແລະ ມີການໃຊ້ກຳລັງທາງທະຫານເຂົ້າສູ່ຮົບກັນ.

ໂຮຈິມິນ (ຫລີທຽນໄອກວກ) ຕາມທີ່ຮູ້ ເກີດປີ 1890, ໄດ້ເສຍຊີວິດ ໃນວັນທີ່ 20 ເດືອນກໍຣະກະດາ (July) ປີ 1969 ຢູ່ທີ່ຮາໂນງ ປະເທສວຽດນາມເໜືອ. ໂຮຈິມິນໄດ້ຮຽນຈົບລັດທິຄອມມູນິສຕ໌ ອອກຈາກໂຮງຮຽນປະເທສຝຣັ່ງເສສ. ໃນປີ 1927, ໄດ້ເດີນທາງໄປຮຽນຕໍ່ທີ່ປະເທສຣັສເຊັຍ ເມື່ອສຳເລັດການຮຽນແລ້ວ ໃນປີ 1928 ທ່ານໂຮຈິມິນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນປະເທສໄທຍ໌ ແຖວອຸດອຣທານີ, ສາກິນນະຄອນ, ນະຄອນພະນົມ ໄປລີ້ຊ່ວນຢູ່ບ້ານນາຈອກ ເພື່ອປຸກຣະດົມຊາວວຽດນາມໃນປະເທສໄທຍ໌ ໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ ຕໍ່ສູ້ເອົາເອກກະຣາຊາຈາກຝຣັ່ງເສສ ເພາະເວລານັ້ນ ປະເທສໄທຍ໌ມີນະໂຍບາຍ ບໍ່ຄອ່ຍລອງຣອຍ ກັບຝຣັ່ງເສສ.

ໃນປີ 1931, ທຽນໄອກວກ ໄດ້ເດີນທາງໄປຮົງກົງ (Hong Kong) ເພື່ອຕິດຕໍ່ຊາວວຽດນາມເໜືອ ເລີຍຖືກອັງກິສຈັບແລະໄດ້ຕິດຄຸກ. ອັງກິສ ບໍ່ຢາກມີເຮືອງກັບຝຣັ່ງ ຈຶ່ງປ່ອງຂ່າວວ່າ ທຽນໄອກວກ ເສັງຊີ ວິດຢູ່ໃນຄຸກ ແລ້ວຕໍ່ມາ ກໍ່ປ່ອຍ ທຽນໄອກວກ ອອກຈາກຄຸກຢ່າງງຽບງຽມ. ໃນປີ 1934, ຫລັງຈາກ ຖືກປ່ອຍອອກຈາກຄຸກແລ້ວ ໄດ້ເດີນທາງກັບໄປຣັສເຊັຍ ແລະເລີ່ມເອົາຊື່ ໂຮຈິມິນ ມາໃຊ້ແທນ ເພື່ອ ດຳເນີນການຕໍ່ສູ້ຕໍ່ໄປ. ໃນປີ 1941, ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນວຽດນາມເໜືອ ແລະໄດ້ໄປອາໄສຍ໌ ນຳຊາວນົງ, ຊາວໄທດຳ, ໄທຂາວ ແລະຊາວເຜົ່າມົ້ງ ຢູ່ພາຄເໜືອ, ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອຈຸດປະສົງ ທຳທ່າຂໍການຊ່ວຍ ເຫລືອຈາກສະຫະຣັຖ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຍີ່ປຸ່ນ ແຕ່ເມື່ອໄດ້ອາວຸທແລ້ວ ເລີຍເອົາອາວຸດນັ້ນມາໃຊ້ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ ກັບຝຣັ່ງເສສ. ເພື່ອວາງແຜນປົດປ່ອຍປະເທສວຽດນາມ ອອກຈາກການເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ. ໃນລະຍະນັ້ນ ຝຣັ່ງເສສຍັງມີບັນຫາຫລາຍທີ່ສຸດ ຍ້ອນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງ.

ໃນປີ 1945 ໂຮຈິມິນແລະລາວອິສສຣະ ໄດ້ເລີ່ມຈັດຕັ້ງໜ່ວຍກູ້ຊາຕ. ໃນວັນທີ່ 15 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1945, ໂຮຈິມິນ ໄດ້ນຳພາຂະບວນການຕໍ່ສູ້ຝຣັ່ງເສສ ຢູ່ໃນປະເທສວຽດນາມຫລາຍບ່ອນ. ໃນວັນ ທີ່ 27 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1946, ສະພາບການໄດ້ປ່ຽນແປງ ຈຶ່ງພາໃຫ້ຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ມີໂອກາສເຂົ້າໄປມີອຳ ນາຈໃນອິນດູຈີນອີກ. ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຮຈິມິນ ພ້ອມດ້ວຍກຳລັງວຽດມິນ ແລະ ລາວອິສສຣະ ຕ້ອງໄດ້ ໜີອອກໄປຢູ່ປ່າ, ເພື່ອຕັ້ງຫລັກຕໍ່ສູ້ແບບກອງໂຈຣ. ການຕໍ່ສູ້ດັ່ງກ່າວ ໄດ້ຂຍາຍ ກວ້າງອອກໄປເລື້ອຍໆ. ຝຣັ່ງເສສຈຶ່ງໄດ້ເພີ່ມກຳລັງທະຫານ ໄປປາບຝ່າຍວຽດມິນ ແລະ ລາວອິສສຣະ ເວລາມີການສູ້ຮົບ ກໍ່ມີການເສັຍຫາຍຊີວິດປະຊາຊົນ ແລະຊັພຍ໌ສິນສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາ ຊົນວຽດນາມ ຄຽດແຄ້ນແລະ ກຽດຊັງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຝຣັ່ງເສສ ຫລາຍຂຶ້ນ.

ຮູບທີ່ 12 (ຊ້າຍ). ທ່ານ ໂຮຈິມິນ ເກີດ 1890 ເສຍຊີວິດ ໃນ ວັນທີ່ 20 ເດືອນ ກໍລະກະດາ (July) ປີ 1969, ທີ່ຮ່າໂນງວຽດນາມເໜືອ. ໄດ້ລັກ ຂຶ້ນເຮືອຝຣັ່ງເສສ ເດີນທາງໄປ ປະຈີນໄພຍ ທີ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ຈຶ່ງໄດ້ຮຽນຈົບ ຫລັກການ ຄອມມຸນິສ ເພື່ອ ນຳກັບ ມາກູ້ຊາຕ. ຮູບນີ້ ທ່ານໂຮຈິມິນ ກຳລັງສຶກສາວາງແຜນໂຈມຕີຄ້າຍທະຫານຝຣັ່ງ ທີ່ດຽນບຽນຜູ ໃນປີ 1954. ຮູບທີ່ 13 (ຂວາ). ກ່ອນນັ້ນ ໃນປີ 1951 ກໍໄດ້ພົບກັບໄກສອນພົມວິຫານ ຄັ້ງນຶ່ງແລ້ວຢູ່ເມືອງທາດໂນ່ຍ

ໃນປີ 1949 ການເມືອງໃນປະເທສຈີນໄດ້ປ່ຽນແປງ ຈາກຣະບອບປະຊາທິປະໄຕຍ ໄປສູ່ຣະບອບ ຄອມມຸນິສຕ໌ ຄືຈາກຜູ້ນຳຈຽງໄກເຊັກ ໄປໃສ່ຜູ້ນຳເມົາເຈີຕິງ. ໃນປີ 1950 ໄດ້ມີການສູ້ຮົບກັນຢູ່ເກົາຫລີ ລະຫວ່າງຝ່າຍຕາວັນຕິກແລະຕາວັນອອກ ຄືຈີນແຜ່ນດິນໃຫ່ຍ ເປັນຜູ້ສັນບສນູນເກົາຫລີເໜືອ. ໃນປີ 1950 ສຖານະການໃນອິນດູຈີນ ໄດ້ມີການຕໍ່ສູ້ກັນຮູນແຮງຂຶ້ນ ຈຶ່ງເປັນໂອກາດໃຫ້ໂຮຈິມິນ ໄດ້ຕັດສິນໃຈເຂົ້າພັດຄອມມຸນິສຕ໌ໂລກ ຈີນແຜ່ນດິນໃຫ່ຍ ໂດງໃຊ້ຊາຍແດນຈີນ-ວຽດນາມ ແລະລາວ ເປັນສູນ ພຶກກຳລັງຂອງວຽດມິນ. ເມື່ອສຖານະການກາຍເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ຮັຖບາລຝຣັ່ງເສສແລະສະຫະຣັຖ ຈຶ່ງມີ ຄວາມວິຕົກກາງວິນ ຢ້ານລັທທິຄອມມຸນິສຕ໌ ຈະເຕີບໃຫ່ຍແລະຈະຂຍາຍຕົວ ໄປສູ່ພາຄອື່ນໆ ໃນ ເອເຊັຍ ຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້. ຝຣັ່ງເສສແລະສະຫະຣັຖຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈ ສ້າງຖານທັພຂຶ້ນຢູ່ທີ່ດຽນ ບຽນຜູ ເພື່ອຂັດ ຂວາງການຂຍາຍລັທທິຄອມມຸນິສຕ໌ດັ່ງກ່າວ ພ້ອມທັງໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍ ທະຫານຫລາຍ ແຫ່ງຂຶ້ນ ຄື:

- ຢູ່ແຂວງຜຶ້ງສາລີ ມີຄ້າຍເມືອງຂວາ, ຄ້າຍເມືອງງອຍ ຂຶ້ນກັບກອງບັນຊາການນຳ້ບັກ ຢູ່ໃນ ປະເທສລາວ, ແລະ
- ຈັດໃຫ້ມີທະຫານບ້ານ ປະກອບອາວຸທຫລາຍພັນຄົນ ເພື່ອຕຽມຕໍ່ສູ້ກັບວຽດມິນຢູ່ໃນປະເທສວຽດ ນາມເໜືອ. ກອງທະຫານບ້ານເຫລົ່ານີ້ ມີຫລາຍຊົນຊາຕຊົນເຜົ່າເຂົ້າປະກອບສ່ວນນຳ ເປັນຕົ້ນຄື ເຜົ່າມົ້ງ (ຜູ້ນຳແມ່ນ ທ່ານວ່າງຈິງ), ເຜົ່າໄທດຳ (ໂດຍແມ່ນທ່ານແດວວັນອານເປັນຜູ້ນຳ) ພ້ອມ ທັງເຜົ່າໄທຂາວ ແລະຄົນວຽດນາມຫລາຍທ່ານ.

ຮູບທີ່ 14. ຄນະຜູ້ນຳຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ທີ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ສົງຄາມໃນອິນດູຈີນ ຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ ສມັຍ ປີ 1945-1948 (ຮູບຖ່າຍປີ 1948). **ຈາກຊ້າຍຫາຂວານັ້ງແຖວໜ້າ** 1. ທ່ານປະລີ ລີ ພໍ່ຕົງ ພັກບູນ; 2. ທ່ານ ເນັງຈີ້ ວ່າງ ພໍ່ຕົງໜອງແຮດ ພໍ່ຂອງທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ; 3. ທ່ານ ຕຸບີ ລິພຸງຫົວໜ້າຄນະ ; 4. ທ່ານໜາວເຈົ້າ ລິພຸງ ຕາແສງພັກບູນ; 5. ທ່ານ ລິຊິງ ຕາແສງພູດາວພໍ່ ໄກ້ກັບ LS26 ຊຽງແດດ; 6. ທ່ານ ຍິ້ວຈາວຊິງ ຕາແສງເມືອງຜາ. **ຈາກຊ້າຍຫາຂວາແຖວຍື່ນ**: 1. ທ່ານຍິ້ວປາວຢາງຮອງເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ; 2-ທ່ານຍິງວີ ຈ້າ ພໍ່ຕົງໜອງແຮດ; 3. ທ່ານລິວ່າ ລູກຊາຍເຈົ້າເມືອງຕິງປາວລີ; 4. ທ່ານຈິຊາວລີ ພໍ່ຕົງຜາແວນ; 5. ທ່ານໄຊສ້າວຢາງ ນາຍບ້ານຫົນຕິ້ງ; 6. ທ່ານເຈ້ຍຊ້າງມິວ ນາຍກອງ ພໍ່ຂອງທ່ານຄູມິວເລັ້ຍ; 7. ທ່ານ ໜາວຍິຢາງ ຕາແສງພູພ້າ; 8. ທ່ານຊິວຕິວລີ ຕາແສງແກ້ງຄວາຍ; 9. ທ່ານເຈ້ຍວ່າຊິງ ຕາແສງພັກເລັ້ງ; 10. ທ່ານຕິງໄກຊິງ ຕາແສງພູສັນນ້ອຍ. (ຮູບຖ່າຍຢູ່ເມືອງຊຽງ ຂວາງ ໃນປີ 1948 ຕອນ ພະຍາຕູ້ບີ ລິຝຸງ ຂຶ້ນເປັນເຈົ້າເມືອງມົ້ງຜູ້ທຳອິດໃນລາວ)

ຮູບຊຸທີ່ 15. ນາຍກອງຈິງຕິວມິວແລະ ສ.ອ. ວິລລີຮາຊ (Sergent Willy Haze) ເອີ້ນຮ່າເຊ່ ຫລືຮ່າເຢ ຄົນຝຣັ່ງ ເສສເຊື້ອສາຍເຢຍຣະມັນ ໄດ້ເປັນຊາວສວນ ຫລັງຈາກພົ້ນກຳນົດອາຍຸເປັນທະຫານ ຖືກສົ່ງມາຢູ່ຂັງໄຂ ແລະໄດ້ໄປເຮັດສວນ ຢູ່ພູດູ ໄກ້ກັບທ່ານຈິງຕິວມິວ ນາຍກອງພູດູ ໃນປີ 1950 ເພື່ອເອົາຜັກໄປລ້ຽງ ທະຫານຝຣັ່ງທີ່ຂັງໄຂ. ນາຍກອງຈິງຕິວ ໄດ້ເສັຍຊີວິດຕົ້ນປີ 1952 ຍ້ອນອຸປະຕິ ເຫຕຣິຖຂ້ວມ ເພາະຍັງຂັບຮົຖບໍ່ສຳນານພໍ.

ຮູບທີ່ 16. ທ່ານໄຊປາວຕາແສງນາວັງ ແລະ ພ.ອ. ເຈີ ປາວມິວ ຜູ້ຢູ່ກາງແມ່ນໄຈດາງວ່າງ. ທ່ານໄຊ ປາວວ່າງ ຜູ້ຕໍ່ວ່າບໍ່ໃຫ້ພຣະຍາຕູບີ ຖອນ ອອກຈາກຊຽງຂວາງ ໃນ ວັນທີ່ 26 ເດືອນ ມະກະຣາ (January) 1946. ທ່ານ ພ.ອ. ເຈີປາວມິວ ຜູ້ບັນຊາການຄ້າຍທະຫານ LS32 ຢູ່ ບວມຫລົງ ມີທະຫານບໍ່ຕຳກ່ວ່າ 12 ພັນຄົນ (Regiment 28) ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ພາຄອບ ຄົວອົພຍົບມາເຖິງເມືອງໄທຍ໌ ແຕ່ບໍ່ຍອມປະລູກນ້ອງ ໄດ້ກັບໄປເສັຍຊີວິດຢູ່ລາວໃນປີ 1994.

ໃນປີ 1951-1954, ສົງຄາມອິນດູຈີນຂອງຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ມີການຕໍ່ສູ້ກັນຢ່າງໜັກ ກັບຝ່າຍຄອມມຸນິສຕ໌. ຜົນສຸດທ້າຍ ຝຣັ່ງເສສຕ້ອງເສັຍສົງຄາມອິນດູຈີນ ຈຶ່ງໄດ້ພາໃຫ້ມີອົພະຍົບຫລາຍພັນຄົນ ໄດ້ໜີອອກຈາກວຽດນາມເໜືອ ເຂົ້າມາຢູ່ຣາຊອານາຈັກລາວ, ຣາຊອານາຈັກໄທ້ຍ ແລະ ໂດງສະເພາະ ແມ່ນປະເທສຝຣັ່ງເສສ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນພວກມີການສຶກສາ.

ຣ.ທ. ວ່າງຈິງເປັນຜູ້ນຳເຜົ່າມົ້ງ ໄດ້ໜີອອກຈາກວຽດນາມເໜືອເຂົ້າມາຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນຣາຊອານາຈັກລາວ.

ຮູບທີ່ 17. ທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງ ຜູ້ນຳເຜົ່າມົ້ງທີ່ດຽນບຽນຜູ້ Lt. Vang Chong (ຮູບໃນປີ 1952). ທ່ານໄດ້ອົພະຍົບມາ ຢູ່ລາວ ໃນປີ 1955. ທ່ານໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ທີ່ລ່ອງແຈ້ງ ປະເທສລາວໃນເດືອນເມສາ ປີ 1973 ດ້ວຍໂລກສະຣາ. ຮູບທີ່ 18. ທ່ານແດວ ວັນອານຜູ້ນຳເຜົ່າໄທດາ ໃນດຽນບຽນຜູ້ (Cdt. Deo Van An, Thai Dam Leader) ຮູບປີ 1954 ໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງ 1955

ຮູບທີ່ 19. ຫົວໜ້າເຜົ່າໄທຂາວຈາກຊ້າຍ ອົງຊາງ (Sang), ອົງແຢນ (Dzeng), ແລະ ອົງ ຍິນ (Dzin)

ຊີວະປັດຫຍໍ້ຂອງ ທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງ ຫລື ວ່າງຈິງຕົວ

ເກີດເມື່ອເດືອນສິງຫາ August 1919, ທີ່ບ້ານຫວ້ຍສັນ, ຕາແສງດຽນບຽນຜູ, ແຂວງໄລເຈົາ ຊຶ່ງແມ່ນເມືອງໄທຂາວ ຢູ່ທາງພາຄເໜືອຂອງປະເທສວຽດນາມ. ທ່ານເສຍຊີວິດຢູ່ພາຄສອງ ທີ່ລ່ອງແຈ້ງ ແຂວງຊຽງຂວາງ ເດືອນເມສາ (April) ປີ 1973. ເມື່ອອາຍຸໄດ້ 10 ຂວບ ພີ່ອ້າຍຂອງພໍ່, ຊື່ເລັງຫວາ ວ່າງ, ໄດ້ສົ່ງວ່າງຈິງໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນຢູ່ເມືອງດຽນບຽນຜູ, ວ່າງຈິງໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ໃນບ້ານຂອງໝູ່ຂອງພໍ່ລູງ ທີ່ເປັນຄົນເຜົ່າໄທດຳ ຢູ່ໄກ້ກັບໂຮງຮຽນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂາດການຮຽນ. ໃນປີ 1936, ດາງເສັງວ່າງ ຜູ້ເປັນອ້າຍຂອງພໍ່ວ່າງຈິງ ມີຕຳແໜ່ງເປັນນາຍກອງ, ໄດ້ເອີ້ນວ່າງຈິງອອກຈາກໂຮງຮຽນມາຮັບໃຊ້ເຮັດວຽກ ກ່ຽວກັບການບັນທຶກດ້ານເຈ້ຍສໍ່ຕ່າງໆ ເພາະວ່າສມຽນຂອງທ່ານ ບໍ່ມີຄວາມຊຳນານໃນດ້ານສະມຸດ ບັນຊີ.

ໃນປີ 1944, ທ່ານ ພ.ຕ. ອີມຝິວ (Cdt. Imfeld) ນາຍທະຫານຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງແຕ່ງຕັ້ງ ວ່າງ ຈິງ ເປັນຜູ້ວ່າໜ້າທີ່ຮອງເຈົ້າເມືອງບຽນຜູ, ເພື່ອປົກຄອງປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງ, ເຜົ່າໄທດຳ, ແລະ ເຜົ່າລາວ ເທິງ ປະມານ 18 ພັນຄົນ. ໃນປີ 1945, ວ່າງຈິງຖືກຈັບໂດງທະຫານຍີ່ປຸ່ນ ໄປຂັງຄຸກປະມານໜຶ່ງເດືອນ; ເຈົ້າໜ້າທີ່ຍີ່ປຸ່ນໄດ້ສົ່ງຈົດໝາຍເຖິງນາຍກອງ ດາງເສັງ ວ່າງ ບອກວ່າໃຫ້ເກັບເງິນສາມພັນກີບ (ເປັນເງິນກີບເກົ່າ ຫລືເງິນບີ້ສິດ) ສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຍີ່ປຸ່ນ, ເພື່ອໄປປະກັນເອົາຕົວວ່າງຈິງ ອອກຈາກ ຄຸກ. ບັງເອີນ ປະເທສຍີ່ປຸ່ນຖືກຣະເບີດປຣາມານູ, ວ່າງຈິງກໍຖືກປ່ອຍຕົວກັບບ້ານ ໂດງບໍ່ໄດ້ເສັຍເງິນ. ໃນປີດຽວກັນນັ້ນ ທ່ານຜູ້ຮອງເຈົ້າເມືອງວ່າງຈິງ ໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງປະມານ 40 ຄົນເຂົ້າໄປໃນບໍຣິເວນແຂວງນ່ານ ທາງທິດໃຕ້ຂອງປະເທສຈີນ, ເພື່ອໄປຕອນຮັບເອົາຄົນຝຣັ່ງເສສ ຜູ້ໄດ້ໄປລີ້ພັຍສມັຍ ສົງຄາມຍີ່ປຸ່ນ ໃຫ້ກັບຄືນມາຢູ່ຄ້າຍຝຣັ່ງເສສ ທີ່ໄລເຈົາ ວຽດນາມເໜືອ ແລ້ວໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍທະຫານ ຂຶ້ນຢູ່ທີ່ດຽນບຽນຜູ.

ໃນເດືອນພຶສຈິກາ (November) 1949, ທະຫານເຜົ່າໄທຂາວ ຈຳນວນສອງກອງຮ້ອຍ ໄດ້ໂຈມຕີບ້ານຂອງຊາວເຜົ່າມົ້ງ, ຈູດເຜົ່າບ້ານເຮືອນຈີນພົດກ້ຽງ. ບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຄັ້ງນັ້ນ ຝຣັ່ງເສສບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານວ່າງຈິງ ຈຶ່ງໄດ້ຍົກກຳລັງໄປໂຈມຕີແກ້ແຄ້ນການກະທຳຂອງເຜົ່າໄທຂາວ. ໃນເດືອນທັນວາ (December) 1949 ເຈົ້າໜ້າທີ່ຝຣັ່ງເສສໄດ້ອອກຄຳສັ່ງ ຍົກຍ້າຍຄອບຄົວເຜົ່າມົ້ງ ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານໃໝ່ຢູ່ເມືອງຂວາ, ແຂວງຜຶ້ງສາລີ, ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ເພື່ອຕຽມກຳລັງເຂົ້າໄປຊ່ວຍ ຝຣັ່ງເສສໃນການຕໍ່ສູ້ກັບວຽດມິນ. ຢູ່ຄ້າຍທະຫານຝຣັ່ງເສສເມືອງຂວາ ແມ່ນທ່ານ ຣ.ອ. ວິໂກສເຊີ (Capt. Vigauche) ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ.

ໃນທ້າຍປີ 1950, ທາງຣາຊກອຣຸຣ໌ເສສໄດ້ສົ່ງທ່ານ ວ່າງຈິງ ແລະທະຫານເຜົ່າມົ້ງ ຈຳນວນຫລາຍ ຄົນ ໄປພິກວິຊາທະຫານ ປະມານສອງເດືອນ ແລ້ວໄດ້ຕິດອາວຸທຄົບມີກັບຄືນມາ. ທ່ານວ່າງຈິງ ໄດ້ຕິດ

ຂຶ້ນເປັນຈ່າເອກ ພ້ອມຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງຮ້ອຍເຜົ່າມົ້ງ ແລະໄດ້ຖືກຍົກຍ້າຍໄປປະຈຳຢູ່
ບ້ານອານ, ເມືອງງອຍ ໄກ້ຄ້າຍນ້ຳບາກ ໂດງມີພາຣະກິດປ້ອງກັນບໍລິເວນນ້ຳບາກ ແລະທາງທິດເໜືອ
ຂອງປະເທສລາວ. ຈ່າເອກວ່າງຈິງ ເປັນນາຍທະຫານທີ່ມີຣະບຽບວິນັຍດີເລີດ, ມີຄວາມສາມາດ ໃນການ
ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູໄດ້ດີຄື ທຳລາຍສັດຕູໄປຫລາຍຮ້ອຍຄົນ ພ້ອມທັງຍຶດອາວຸທປືນຂອງສັດຕູ ເປັນຈຳ
ນວນຫລາຍສົມຄວນ. ທ່ານໄດ້ຮັບຄຳຍອ້ຍຍໍຈາກກອງທັບຝຣັ່ງເສສຢູ່ທີ່ເມືອງຂວາ. ຍ້ອນຜົນປະຕິບັດ
ງານອັນດີເລີດຂອງທ່ານ ກອງທັບຝຣັ່ງເສສຈຶ່ງໄດ້ເລື່ອນຂຶ້ນໃຫ້ທ່ານວ່າງຈິງ ຂຶ້ນເປັນນາຍຮ້ອຍໂທ ແລ້ວ
ສິ່ງໃຫ້ໄປປະຈຳການຢູ່ຄ້າຍເມືອງຂວາ ເພື່ອທຳການກວາດລ້າງທະຫານວຽດມິນ ທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມແຄມ
ແມ່ນ້ຳອູ ໃນເຂດຊາຍແດນຂອງຣາຊອານາຈັກລາວ.

ໃນເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1953, ຣ.ອ. ມາຊິງ (Capt. Mason) ໄດ້ເຊີນພຣະຍາຕູ້ບີ ລີຝຸງ
ໄປຢັ້ງມຢາມ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງ ແລະ ກຳລັງທະຫານທີ່ເມືອງໄຊຍ໌. ພ້ອມກັນນັ້ນ ຝຣັ່ງເສສໄດ້ສັນຍາ
ຈະສົ່ງນາຍສາຍແລະນາຍໝໍ ໄປປະຈຳກຳລັງຂອງ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງ ເພື່ອຕຽມເດີນທາງໄປໝູນຫລັງກຳລັງ
ກອງທັບຝຣັ່ງເສສທີ່ສນາມຣີບດຽນບຽນຜູ. ຣ.ທ. ວ່າງຈິງໄດ້ຮັບທຸກຢ່າງຕາມຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງຝຣັ່ງ
ເສສ. ຕົ້ນເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1954 ທ່ານໄດ້ນຳພາກຳລັງທະຫານເຜົ່າມົ້ງ ໄປໝູນຫລັງ
ສນາມຣີບດຽນບຽນຜູ. ການເຄື່ອນໄປຄັ້ງນີ້ ໄກ້ຈະເຖິງເປົ້າໝາຍຍັງປະມານ 30 ກິໂລແມັດ ໄດ້
ມີບັນຫາຫລາຍຢ່າງເກີດຂຶ້ນ ຄືມີການຕໍ່ສູ້ກັບວຽດມິນຢ່າງໜັກ ແລະຍິງຫນັກຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆ ອາຫານ
ກຳຈະໝົດ, ລູກກະສູນກຳຈະໝົດ, ໄດ້ສິ່ງໃຫ້ນາຍສາຍຕິດຕໍ່ກອງບັນຊາການ ທະຫານຝຣັ່ງເສສຢູ່ດຽນ ບຽນ
ຜູ, ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບປະການໃດ, ຍິນຕ໌ລຳລຽງ ກໍບໍ່ມີຈັກລຳ ເປັນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເດືອນກຸມພາ
ເຫັນວ່າຢູ່ບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ຖອຍກັບປະມານ 40 ກິໂລແມັດ ເພື່ອໄປລໍຖ້າເຄື່ອງບິນມາຖິ້ມເຄື່ອງ ແຕ່ໄດ້
ຖືກສັດຕູໄລ່ຕິດຕາມໂຈມຕີ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນຍ້ອນຂາດລູກປືນ ທົນບໍ່ໄຫວ.

ກ່ອນ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງຈະເຄື່ອນກຳລັງໄປໝູນຫລັງ ດຽນບຽນຜູ, ທ່ານໄດ້ສົ່ງທະຫານເຜົ່າມົ້ງປະມານ 30
ຄົນໄປຝຶກໂດດຈອ້ງຢູ່ທີ່ໄຊອ່ນ (Saigon/Ho-Chi-Minh City) ວຽດນາມໃຕ້ ແຕ່ຍັງຮຽນໂດດຈອ້ງ
ບໍ່ທັນຈົບ ຝຣັ່ງໄດ້ສົ່ງໄປໂດດຈອ້ງລົງທີ່ສນາມຣີບດຽນບຽນຜູ ທະຫານ 30 ຄົນດັ່ງກ່າວ ຖືກສັດຕູ
ຍິງຕາຍຄາຈອ້ງ ບໍ່ເຫລືອຈັກຄົນ. ຍ້ອນກອງທະຫານວຽດມິນ ມີປືນຕໍ່ສູ້ທາງອາກາສຢ່າງດີ ໃນສິງຄາມ
ດຽນບຽນຜູ ເຮັດໃຫ້ຍິນຕ໌ຂອງຝຣັ່ງເສສຫລາຍ ລຳຖືກຍິງຕົກ. ຫລັງຈາກເສຍສິງຄາມດຽນບຽນຜູ ປະຊາ
ຊົນຊາວເຜົ່າມົ້ງ ພາຄເໜືອຂອງປະເທສວຽດນາມ ຫລາຍພັນຄົນ ໄດ້ອີພະຍົບເຂົ້າໄປຢູ່ລາວ ຫລື
ຝັ່ງປະເທສໄທຍ.

ຮູບທີ່ 20. ທະຫານທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງ ກຳລັງບິນໄປໂດດຈອ່ງໃສ່ດຽນບຽນຜູ (ເສັຍຊີວິດພົດທຸກຄົນ)

ນາຍທະຫານຝຣັ່ງເສສທີ່ມາຕໍ່ສູ້ສົງຄາມຢູ່ແຖວດຽນບຽນຜູ ວຽດນາມເໜືອ ເລີ່ມແຕ່ປີ 1937 ມີ ຣ.ຕ. ນາວາ, ຣ.ຕ. ບີແຊນ, ພ.ຕ. ອິມ ແຟລດ໌, ພ.ຕ. ເດີລິງ, ແລະ ພ.ຕ. ຊາລ້ອງ. ພວກທີ່ມາກ່ອນນັ້ນ ມີຫລາຍຄົນແຕ່ບໍ່ຮູ້ຊື່. ນາຍທະຫານຝຣັ່ງເສສ ທີ່ໄດ້ປະຈຳຢູ່ແຖວຜິງສາລີ ເມືອງລາວ ຕອນ ຣ.ທ ວ່າງຈິງ ມາຢູ່ນຳ ມີ ຣ.ທ. ວາລີ, ຣ.ອ. ວີໂກສເຊີ, ພ.ຕ. ຝວກນີເອ, ຣ.ອ. ມາຊິງ ແລະ ນາຍພົນເຮີເນໂກຍີ (ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຂຽນຊື່ນາຍທະຫານຝຣັ່ງ ນີ້ໄວ້ໃຫ້ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງ). ໃນເວລາຕໍ່ສູ້ຢູ່ພາຄເໜືອຂອງປະເທສລາວ, ທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງໄດ້ຮັບຄວາມຍອ້ຍຍໍສັນລະເສີນຈາກກອງທັບຝຣັ່ງເສສ ແລະພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິຕ ສີສຫວ່າງວົງສ. ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈ ເປັນອົພະຍົບມາຢູ່ໃນຮາຊອານາຈັກລາວໃນ ປີ 1955.

ນີ້ແມ່ນການບັນທຶກຂອງ ພ.ຕ. ໜາວຈີ້ ວ່າງ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ ຣ.ທ. ວ່າງຈິງ, ທີ່ໄດ້ອົພະຍົບມາຢູ່ລາວ ແລະໄດ້ຕໍ່ສູ້ສົງຄາມ 1960-1975 ຮ່ວມກັບທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ແລະສະຫະຮັຖ. ທ່ານເລົ່າຕໍ່ໄປວ່າ, ພໍ່ແລະພໍ່ອາວ ເລັ່ງຫວາ ວ່າງ ເລົ່າສູ່ລຸກຫລານຟັງ ດັ່ງນີ້: ສົງຄາມດຽນບຽນຜູ ເປັນສົງຄາມທັນສັມຍໃຊ້ ຍົນຕ໌ ໃຊ້ອາວຸດ ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນມາແຕ່ກ່ອນ ເປັນເຫດການທີ່ໜ້າຍ້ານກົວແທ້ໆ. ສົງຄາມນີ້ໄດ້ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນອົພະຍົບຫລາຍກວ່າ 40 ພັນຄົນມາຢູ່ລາວ ແລະຂ້າມໄປຍັງຝັ່ງປະເທສໄທຍ໌ ໃນສັມຍ 1954.

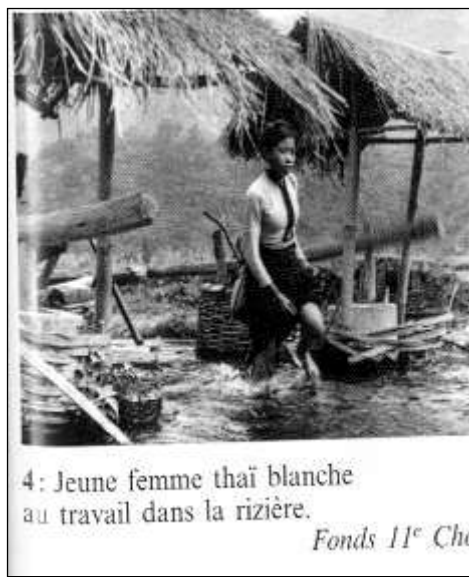
ຮູບທີ່ 21. ນາຍທະຫານຄົນສຳຄັນຂອງເຜົ່າໄທຂາວທີ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສໃນສມັຍ 1950-1954 ໄດ້ອົພະຍົບ ມາຢູ່ລາວ ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ (ລາດຮັວງ) ຈາກຊ່າຍຫາຂວາ ທ່ານ ຣ.ທ. ຫງຽນດິນເຕີນ ໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ຕູນຝຣັ່ງເສສ (Toul, France); ຣ.ທ. ຜາມວັນເຍືອງໄດ້ອົພະຍົບຈາກລາວໄປຢູ່ແມສ (Metz, France) ແລະເສັຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນປີ 1980 ຜູ້ທີ່ສາມບໍ່ຮູ້ຊື່. ອົພະຍົບເຜົ່າຕ່າງໆຈາກວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ເຂົ້າມາຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ລາວຫລາຍພັນຄົນ ຕາມແຂວງດັ່ງນີ້ຄື: ແຂວງຊຽງຂວາງ; ແຂວງໄຊຍະບູຣີ; ແຂວງວຽງຈັນ ແລະ ແຂວງສະວັນນະເຂດ.

ໃນທ້າຍປີ 1955, ຝຣັ່ງໄດ້ຖອຍອອກຈາກອິນດູຈີນທັງໝົດ ຕາມສັນຍາເຊີແນວ. ສ່ວນວຽດມິນນັ້ນ ຍັງຄົງຢູ່ໃນເຂດແດນຂອງລາວຕໍ່ໄປ ຍຶດເອົາດິນລາວເປັນທາງຜ່ານ ແລະເປັນບ່ອນລີ້ຊ່ອນ ກອງທັບວຽດມິນ ເພື່ອຕຽມກຳລັງລົງໄປລຸກລານວຽດນາມໃຕ້ ຈຸດປະສົງແມ່ນດຶງວຽດນາມທັງສອງ ມາເປັນວຽດນາມດຽວ. ດ້ວຍເຫດດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງເກີດສົງຄາມສະຫະຣັດ-ວຽດນາມ (US-Vietnam War) ໃນປີ 1959-1975. ເລີ່ມແຕ່ປີ 1955 ສະຫະຣັດໄດ້ສົ່ງຜູ້ສັງເກດການຫລາຍຄົນ ເຂົ້າໄປໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອຢູ່ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ. ຜູ້ສັງເກດການໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ຄົນອາເມຣິກັນຜູ້ທຳອິດແມ່ນທ່ານພັບບິວ (Pop Buell, USAID.)

ໃນປີ 1947, ພຣະຍາຕູ້ບີ ລີຝຸງໄດ້ຮັບກຽດຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນເຈົ້າເມືອງເຜົ່າມົ້ງ ຄົນທຳອິດຂອງແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ທ່ານຈົງຕົວມິວໄດ້ຮັບກຽດຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນນາຍກອງເຜົ່າມົ້ງຄົນທຳອິດ ຮັບຜິດຊອບໃນບໍລິເວນພູດູ່, ແຂວງຊຽງຂວາງ. ໃນປີດຽວກັນນີ້ ທ່ານຕູ້ເລັ້ຍ ລີຝຸງ ໄດ້ຖືກເລືອກຕັ້ງເປັນຜູ້ແທນຣາຊດອນແຂວງຊຽງຂວາງ. ທ່ານເປັນຄົນແຮກຂອງເຜົ່າມົ້ງ ທີ່ໄດ້ເປັນຜູ້ແທນຣາຊດອນແຂວງຊຽງຂວາງ. ໃນວັນທີ່ 11 ເດືອນພຶດສະພາ (May) ປີ 1947 ທ່ານຕູ້ເລັ້ຍ ລີຝຸງ ໄດ້ເຂົ້ານັ້ງໃນສະພາຜູ້ແທນຣາຊດອນທີ່ນະຄອນວຽງຈັນໜັ້. ທ່ານໄດ້ສເນີຍັດຕິກິດໝາຍກ່ຽວກັບກາຣໃຊ້ສິດເທົ່າທຽມກັນ ຣະຫວ່າງທຸກໆຊົນຊາຕ ຊົນເຜົ່າ ທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ.

ຮູບທີ່ 22. ທ່ານພັບບິວ ຫົວໜ້າຢູເສດ ກຳລັງເບິ່ງເດັກທີ່ມີອາການເຈັບໜ້າຢູ່ແຂວງຊຽງຂວາງໃນປີ 1960.

ຮູບທີ່ 23. ບິນເພິງຊາວເຜົ່າໄທດຳສໄມແຕ່ກ່ອນ

ຮູບທີ່ 24. ນາງສາວໄທຂາວກຳລັງໄປເບິ່ງໂຄກ ໃຊ້ນັ້ນຕຳເຂົ້າ.

ໃນຣະຫວ່າງ 1949-1958, ທ່ານພະຍາຕູ້ບີ ລີຝູງດຳຣົງຕຳແໜ່ງເປັນຮອງເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ. ຕອນນີ້ປະຊາຊົນເຜົ່າມື້ງຢູ່ຕາມຫົວເມືອງຕ່າງໆ ໄດ້ຮັບການສຶກສາປະມານ 20 ເປີເຊັນ (20%). ທ່ານຍິ້ວ ປາວຢາງ ໄດ້ຖືກເລື່ອນຕຳແໜ່ງຂຶ້ນເປັນຮອງເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ ສຳຫລັບຊຸມຊົນເຜົ່າມື້ງ ແທນພະຍາ ຕູ້ບີລີຝູງ ແລະ ທ່ານເຈ້ຍຊ້າງມິວ ໄດ້ຖືກເລື່ອນຕຳແໜ່ງຂຶ້ນເປັນເຈົ້າເມືອງຊຸມຊົນເຜົ່າມື້ງ ແທນທ່ານຍິ້ວປາວຢາງ. ໃນປີ1949 ພະຍາ ຕູ້ບີ ຕັດສິນໃຈເລືອກເອົາຍິ້ວປາວຢາງ ມາເປັນເຈົ້າເມືອງມື້ງແທນທ່ານ ຈຶ່ງພາໃຫ້ທ່ານບິຈູລໍ ບໍ່ພໍໃຈ ເລີຍໄດ້ໂຕນໜີໄປລ່ວມມືກັບພວກລາວອິສະ ແຕ່ບໍດົນ ໃນປີ 1955 ກໍຍັງກັບຄືນມາ ຮ່ວມມືກັບພະຍາຕູ້ບີ ອີກ. ໃນປີ 1961 ຕອນກອງແລເຂົ້າມາຍຶດເອົາຊຽງຂວາງ ທ່ານບິຈູລໍ ຊຳ

ພັດ ຫົນໄປຢູ່ນໍາກອງແລ ແລະໃນປີ1963 ກໍ່ຖືກທະຫານກອງແລຂ້າຕາຍ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຍ້ອນເຫັດຜົນແນວໃດ.

ໃນເດືອນ ມິຖຸນາ ວັນທີ່ June 17, 1958, ພຣະຍາຕູ້ບີ ລິຜຸງ ໄດ້ຖືກເລືອກຕັ້ງເປັນຜູ້ແທນຮາສດອນ ແຂວງຊຽງຂວາງ ເປັນຊຸດສມັຍກາຣເລືອກຕັ້ງເພີ່ມເຕີມ ຮ່ວມກັບພັດແນວລາວຮັກຊາຕ. ເພາະສນັ້ນ ທ່ານພຣະຍາ ຈຶ່ງໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນໝໍ້

ໃນປີ 1949, ພຣະຍາຕຸລາປະສິທ ຕູ້ເຍີລິຜຸງ (ເຊີນອ່ານຫ້າຊິວະປຣາວັຕ) ໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງ ສີສະໝອນ ຫໍມະວົງ ລູກສາວຂອງຍາພໍ່ ທິບ ຫໍມະວົງ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ສ້າງ ແລະ ກຳກັບສະຖານີວິທະຍຸກະຈາຍສຽງ ຖແລງຂ່າວ ລາວຮ່ວມເຜົ່າ ຢູ່ທີ່ລ່ອງແຈ້ງ ເຂດທະຫາຣພາຄ 2 ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ. ຍາພໍ່ທິບໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ການາດາ ແລະເສັຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໃນປີ 1975 ທ່ານຕູ້ເຍີລິຜຸງ ແລະຄອບຄົວ ໄດ້ອົພະຍົບໄປປະເທສຝຣັ່ງເສສ. ໃນປີ 1992 ທ່ານໄດ້ຍ້າຍມາຢູ່ສະຫະຣັຖ ແລະໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ສະຫະຣັຖ ໃນວັນທີ່ 10 ເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 2004 ດ້ວຍໂລກຊະຣາ.

ຮູບທີ່ 25. ພຣະຍາ ຕຸລາປຣະສິທ ຕູ້ເຍີ ລິຜຸງ ຮູບທີ່ 26. ທ່ານຕູ້ເຍີ ລິຜຸງ ແລະພັລຍາ ນາງສີສະໝອນ

ໃນຣະຫວ່າງປີ 1750-1958, ປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງໄດ້ມາຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ມີປະມານຫົກແສນຄົນ (600,000) ຢູ່ຕາມພາຄເໜືອຂອງລາວ, ຄື: ແຂວງຜົ້ງສາລີ, ຫລວງນໍ້າທາ (ຕອນນັ້ນ

ແຂວງບໍ່ແກ້ວ, ແຂວງອຸດົມໄຊຍ ຍັງບໍ່ເປັນແຂວງ ຍັງຢູ່ໃນແຂວງ ຫລວງນໍ້າທາ), ແຂວງຫລວງພຣະບາງ, ແຂວງໄຊຍະບູຣີ, ແຂວງຫົວພັນ, ແຂວງຊຽງຂວາງ, ແລະ ແຂວງ ວຽງຈັນທນ໌. (ຕອນນັ້ນ ແຂວງ ບໍຣິຄຳ ໄຊຍ ຍັງບໍ່ເປັນແຂວງ ຍັງຢູ່ໃນແຂວງ ວຽງຈັນ ແລະ ແຂວງຄຳມ່ວນ). ຫລັງຈາກມີການປ່ຽນ ຣະບອບ ການເມືອງໃນລາວ ໃນປີ 1975 ເມືອງລາວຈຶ່ງໄດ້ແບ່ງເປັນ 17 ແຂວງ ລວມທັງເຂດເທສບານ ນະຄອນ ວຽງຈັນ). ສຳລັບແຂວງຊຽງຂວາງ ຕາມການສຳຣວດຂອງຢູເສດໃນປີ 1973 ໂດງສະເພາະ ຢູ່ເຂດເຂດ ປົກຄອງຂອງຝ່າຍ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ມີປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງ ບໍ່ຕໍ່ກວ່າ 400 ພັນ (400,000) ຄົນ.

ໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1946, ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວໄດ້ຮັບເອກກະຣາຊາຈາກ ຝຣັ່ງ ເສສ, ແຕ່ຍັງຢູ່ໃນເຄືອສະຫະພັນຂອງຝຣັ່ງເສສ ຕາມ” Modus Vivendis.” ໃນວັນທີ່ 19 ເດືອນ ກໍລະກະດາ (July) ປີ 1949, ຝຣັ່ງເສສໄດ້ຕົກລົງມອບເອກກະຣາຊອັນສົມບູນ ໃຫ້ພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສີສະ ຫວ່າງວົງສ໌ ກະສັຕຍ໌ຂອງລາວ, ຢູ່ໃນການຄູ້ມຄອງຂອງຝຣັ່ງເສສ ໃນດ້ານການເງິນແລະດ້ານ ການ ປ້ອງ ກັນຄວາມປອດພັຍ ກັບປະເທສໂກ້ຄຽງ.

ຮູບທີ່ 27. ໃນວັນທີ່ 19 ເດືອນ ກໍລະກະດາ (July) 1949 ເຈົ້າຊີວິດລາວ ສະເດັດເຈົ້າສີສະຫວ່າງວົງສ໌ ໄດ້ເຊັນຮັບເອົາເອກກະ ຣາຊ ຮວ່ມກັບທ່ານປະທານາທິບໍດີ ຝຣັ່ງເສສ ທ່ານແວນຊານ ໂອຣີໂອ (Vincent Auriol) ແຕ່ໃຫ້ຢູ່ໃນສະຫະພັນ ຝຣັ່ງເສສ ເພື່ອປ້ອງກັນການລຸກລານ ຈາກປະເທສໂກ້ຄຽງທີ່ເຄີຍລຸກລານປະເທສລາວເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຜ່ານມາແລ້ວ.

ໃນປີ 1949 ການປ່ຽນແປງດ້ານການເມືອງ ແລະການປົກຄອງ ຫລັງຈາກສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງ ໄດ້ ສິ້ນ ສຸດລົງ ກໍເກີດສົງຄາມຣະຫວ່າງໂລກເສຣີປະຊາທິປະໄຕ ແລະໂລກສັງຄົມນິຍົມຄອມມຸນິສຕ໌. ການ ເມືອງແບບໃໝ່ ໄດ້ລະເບີດຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ໂລກນີ້ແບ່ງເປັນສອງຣະບອບການປົກຄອງ (ສອງຄ້າຍ) ຄື: ຄ້າຍ ໂລກຕາວັນຕົກ “ເສຣີປະຊາທິປະໄຕ” ແລະ ຄ້າຍໂລກຕາວັນອອກ ສັງຄົມນິຍົມຄອມມຸນິສຕ໌. ທ່ານໂຮ ຈິມິນ ໄດ້ມີໂອກາສເລືອກເຂົ້າຮ່ວມ ເປັນເຄືອຂ່າຍຂອງໂລກສັງຄົມນິຍົມຄອມມຸນິສຕ໌ເຣີມແຕ່ ປີ1950 ເພາະຕ້ອງການສັນບສນູນ ແລະການຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານອຸປະກອນສົງຄາມ ຈາກໝູ່ປະເທສສັງ ຄົມນິ

ຍົມຄອມມູນິສຕ໌, ເພື່ອເອົາໄປທຳສິງຄາມຕໍ່ສູ້ຂັບໄລ່ກອງທັບຝຣັ່ງເສສ ອອກຈາກປະເທສວຽດ ນາມ ແລະ ອິນດູຈີນ ທັງໝົດ.

ໃນປີ 1951, ຈີນ ຄ.ມ.ນ.ໄດ້ອານຸຍາດໃຫ້ໂຮຈິມິນ ເຕົ້າໂຮມກຳລັງຣີບຂອງຕົນຢູ່ຕາມຊາຍແດນຈີນ-ວຽດ ນາມ ແລະ ວຽດນາມ-ລາວ ເພື່ອຝຶກຕຽມກຳລັງ ຕໍ່ສູ້ກັບກອງທັບຂອງຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ທຸກໂອກາສ. ໃນປີ 1952, ຝຣັ່ງເສສໄດ້ຮູ້ຂ່າວການເຄື່ອນໄຫວຂອງໂຮຈິມິນນີ້ດີ ຈຶ່ງໄດ້ຂໍຄວາມຮ່ວມມືຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ການ ສນັບສນູນຈາກສະຫະຣັຖ ເພື່ອຕຽມປ້ອງກັນການບຸກໂຈມຕີຈາກກອງທະຫານຂອງໂຮຈິມິນ. ເພາະສະ ນັ້ນ ຝຣັ່ງເສສຈຶ່ງໄດ້ສ້າງຖານທັບໃສ່ດຽນບຽນຜູ ຢູ່ວຽດນາມເໜືອ, ຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນ ແຂວງຊຽງຂວາງ, ຢູ່ ຊຽງ ເງິນ ແຂວງຫລວງພຣະບາງ, ແລະ ຢູ່ເຊໂນ ແຂວງສວັນນະເຂດ ໃນຣາຊອານາຈັກລາວ ເພື່ອຕຽມ ສູ້ກັບ ກອງທະຫານ ຂອງໂຮຈິມິນ.

ໃນເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1952, ໂຮຈິມິນຍົກກອງພົນ 312 ເຂົ້າໂຈມຕີປະເທສລາວຄັ້ງທຳອິດ ຄື: ຕິຕັດຫລັງກອງທະຫານຝຣັ່ງເສສ ຢູ່ແຂວງຫົວພັນ (ຊຳເໜືອ), ແລະ ແຂວງຜົ້ງສາລີ ໂດງອ້າງເຫຕຜິລ ວ່າ ປົດປ່ອຍເຂດດັ່ງກ່າວ ເພື່ອເອົາມາເປັນທີ່ຕັ້ງຂອງພັດລາວອິສສຣະ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ວຽດມິນໄດ້ສົ່ງ ກຳລັງທະຫານສອງກຣົມ ເຂົ້າໂຈມຕີແຂວງຊຽງຂວາງດັ່ງນີ້:

- ກຣົມ 148 ເຄື່ອນໄປຈາກຊຳເໜືອ ເພື່ອຈົມຕີບ້ານບານ ແຂວງຊຽງຂວາງ
- ກຣົມ 195 ວຽດມິນ ປະສົມມັງລໍ, ເຄື່ອນໄປຈາກເມືອງແສນ ວຽດນາມກາງ ເພື່ອໂຈມຕີ ໜອງແຮດ, ຊຽງຂວາງ ໂດງອ້າງວ່າ ຈະໂຈມຕີໜອງແຮດ ເພື່ອຍຶດເອົາເປັນທີ່ຕັ້ງຂອງຝ່າຍມັງລໍ. ກຣົມ 195 ນີ້ ຝ່າຍມັງລໍ ໄດ້ກວດລ້າງຄອບຄົວ ລູກເມັຍຝ່າຍມັງລີ ແລະ ບາງຄອບຄົວເຜົ່າລາວ ທີ່ສນັບສນູນຝ່າຍຝຣັ່ງເສສ ເອົາໄປກັກຂັງໄວ້ທີ່ເມືອງແສນ ປະເທສວຽດນາມ. ດ້ວຍເຫຕການ ດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງໄດ້ສ້າງຄວາມແຕກແຍກ ລະຫວ່າງຊຸມຊົນຊາວເຜົ່າມັງ ອອກເປັນສອງຝ່າຍໜັກຂຶ້ນ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ.(ເວລານີ້ ຝ່າຍມັງທີ່ຮ່ວມກັບຝຣັ່ງ ໄດ້ອົພະຍົບມາຢູ່ ລາດຮ້ວງ, ດົງດ່ານ ແລະ ໃນເມືອງຊຽງຂວາງ ຈີນໝົດ ໜອງແຮດ ຈຶ່ງເປັນທີ່ຕັ້ງຂອງມັງ ລໍ ຈີນເຖິງ 1954.)

ວຽດມິນໄດ້ຍົກກອງພົນ 308 ເຄື່ອນລົງໄປພາຄໃຕ້ຂອງຣາຊອານາຈັກລາວ ໄດ້ກວດລ້າງກຳລັງທະຫານ ຝຣັ່ງເສສໃນແຂວງສວັນນະເຂດ, ແຂວງສາຣະວັນ ເພື່ອຍຶດປ່າດົງ ແລະ ພູເຂົາໃນເມືອງລາວ ໃຊ້ເປັນ ຖານ ທັບ, ເປັນສະຖານທີ່ຝຶກຊອ້ມກຳລັງ ວຽດກົງ ຂອງວຽດນາມໃຕ້ ເພື່ອຕຽມໂຈມຕີ ວຽດນາມໃຕ້ ໃນ ຂັ້ນ ຕໍ່ໄປ.

ໃນວັນທີ 13 ຫາ 15 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1950, ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ໄດ້ປະກາສເຂົ້າຮ່ວມເປັນ ສະມາ ຊິກຂອງ ພັດຄອມມູນິສຕ໌ ອິນດູຈີນ (ພັດວຽດມິນ) ເພື່ອເປັນສາຍສນວນ ຊັກຈູງເອົາວຽດມິນເຂົ້າ ຮ່ວມ

ການຕໍ່ສູ້ຢູ່ໃນລາວ. ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ຈຶ່ງໄດ້ກັບກາຍເປັນມ້າໄມ້ ເຊື່ອງຂົນ ຄົນວຽດມິນເຂົ້າລາວ. ດັ່ງ ຕົວຢ່າງ ໃນວັນທີ່ 20 ເດືອນ ສິງຫາ (August) ປີ 1953 ລາວອິສສຣະໄດ້ປະກາສການຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ຕົວເມືອງຊຳເໜືອ, ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານຝຣັ່ງເສສ ແລະ ຝ່າຍຮັຖບາລ ວຽງຈັນທນ໌.

ໃນວັນທີ່ 12 ເດືອນເມສາ (April) ປີ 1953, ວຽດມິນ ໄດ້ສົ່ງກຳລັງບຸກໂຈມຕີ ຣາຊອານາຈັກລາວ ເປັນຄັ້ງທີ່ສອງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ກອງພົນ 312 ບຸກໂຈມຕີແຂວງຫລວງພຣະບາງ ເພື່ອທຳລາຍເດີນຍົນຕໍ່ຊຽງເງິນ.
- ກອງພົນ 304, 306 ບຸກໂຈມຕີແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະແຂວງຫົວພັນເພື່ອ ທຳລາຍເດີນຍົນຕໍ່ທົ່ງໄຫຫີນ.
- ກອງພົນ 308 ເຂົ້າບຸກໂຈມຕີແຂວງສະໂພນນະເຂດ ແລະແຂວງສາລະວັນ ເພື່ອທຳລາຍເດີນຍົນຕໍ່ເຊໂນ.

ກອງທະຫານວຽດມິນທີ່ກ່າວເທິງນີ້ ໄດ້ບຸກໂຈມຕີທົ່ວທຸກແຂວງໃນປະເທສລາວ ພ້ອມໆກັນ ແຕ່ກອງທັບຂອງຝຣັ່ງເສສໃນທຸກແຫ່ງ ບໍ່ໄດ້ຮັບການເສັຍຫາຍຫນັກເທົ່າໃດ. ວຽດມິນໄປໂຈມຕີຄັ້ງນີ້ ແມ່ນເພື່ອຊູ່ຂວັນກຳລັງໃຈຂອງກອງທັບຝຣັ່ງເສສ, ກອງທັບວຽດນາມໃຕ້, ແລະພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ. ແມ່ນແຜນວາງໜ່ວຍດັດສະກັດກອງກຳລັງຂອງຝຣັ່ງເສສ ທີ່ຈະສົ່ງໄປໝູນຫລັງສນາມຣົບດຽນບຽນຜູ້. ກອງທະຫານຝຣັ່ງເສສຕ້ອງໄດ້ທຳການກວດລ້າງທະຫານວຽດ ມິນແຕ່ລະຈຸດ ໃຫ້ອອກຫ່າງຈາກເດີນຍົນຕໍ່ຕ່າງໆ ເພື່ອຄວາມປອດພັຍ ຂອງເດີນຍົນຕໍ່ນັ້ນໆ. ຝຣັ່ງໄດ້ສົ່ງກຳລັງທະຫານອອກກວດລ້າງ ຕາມເສັ້ນທາງ ຈາກຊຽງຂວາງໄປຫາດຽນບຽນຜູ້; ເສັ້ນທາງຈາກຫລວງພຣະບາງ ໄປຫາແຂວງຫົວພັນ ແລ້ວໄປຫາດຽນບຽນຜູ້, ເສັ້ນທາງຈາກຫລວງພຣະບາງ ໄປຫາຜົ້ງສາລີ (ສາຍນີ້ໄປເຖິງນ້ຳບັກ). ຍ້ອນວ່າດຽນບຽນຜູ້ ໄດ້ຕົກໃຫ້ຄ.ມ.ນ. ກ່ອນກຳນົດ ສາຍທາງເສັ້ນນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ໄປຕັ້ງທີ່ພື້ນຢູ່ໃນບໍຣິເວນນ້ຳບັກ.

ທ່ານນວນດຳ ອິນທິວົງສ໌ ອາດິດຂ້າຣາຊການປະຈຳຢູ່ແຂວງຫົວພັນຂຽນວ່າ: "ເນື່ອງຈາກຄ້າຍທະຫານຝຣັ່ງທີ່ດຽນບຽນຜູ້ ຖືກຄຸກຄາມຢ່າງຫນັກ ຜູ້ນຳຝ່າຍຝຣັ່ງຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ກຳລັງທະຫານ, ຂ້າຣາຊການ ທີ່ຢູ່ຊຳເໜືອ ຍ້າຍໄປຫາທີ່ປອດພັຍໃນທົ່ງໄຫຫີນ. ທຸກຄົນໄດ້ໜີມາເຖິງພູທຽງຄາຍ ແຕ່ສັດຕູຮຸນກໍຍັງ ແລ້ວກໍຖືກຈັບຢູ່ທີ່ບ້ານນາເມືອງ. ສັດຕູໄດ້ຄຸມທັງໝົດໄປຂັງໄວ້ພູທຽງຄາຍ ເກືອບເຖິງ 5 ເດືອນ ແລ້ວພວກລາວແດງ ຄ.ມ.ນ. ແລະແກວໄດ້ຕັ້ງສານປະຊາຊົນຂຶ້ນ ເພື່ອຕັດສິນຜູ້ຕ້ອງຫາດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ໃນວັນທີ່ 14, ເດືອນ ເມສາ (April) ປີ 1953 ຕັດສິນຄັ້ງທີ່ໜຶ່ງ ຢູ່ປ່າຊ້າເມືອງປົວ ໃຫ້ປະທານຊີວິດຜູ້ນຳ ທີ່ມີຊື່ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຄື:

- 1-ທ່ານຄຳປານ ບຸນຍາຣິດ ເຈົ້າແຂວງຫົວພັນ;
- 2-ທ່ານຊຽງຄຳມີ ເຈົ້າເມືອງຊຽງຄໍ້;
- 3-ທ່ານພິມມະສີ ນາຍທະຫານບ້ານ ຊຳເໜືອ;

4-ນາຍບາບົວ ທະຫານຝຣັ່ງຢູ່ເມືອງບົວ;

5-ນາຍທະຫານລາວ ບາທອງ ທະຫານຝຣັ່ງ ແມ່ນຄົນລາດບວກ ແຂວງຊຽງຂວາງ.

ໃນວັນທີ່ 02 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ປີ 1953 ຕັດສິນຄັ້ງທີສອງ ຢູ່ໄກ້ບ້ານຄັງແຄກ ເມືອງຊຳເໜືອ ໃຫ້ປະທານຜູ້ມີຊື່ຄື:

- 1-ທ່ານຊຽງກັນຍາ ບູນລີໄຕ ເຈົ້າເມືອງຊຳໃຕ້;
- 2-ຊຽງທູນ ບູນລີໄຕ ຜູ້ລອງເຈົ້າເມືອງຊຳໃຕ້;
- 3- ຣ.ທ. ຄຳຜິວ ທະຫານຝຣັ່ງປະຈຳເມືອງຊຽງຄໍ້;
- 4- ທ່ານບ່າວ ບົວເຫັມ ອິນທະວົງສ໌ ຕາແສງເມືອງປາວ ເມືອງຊຳໃຕ້;
- 5-ນາຍຈັນທາ ທະຫານປະຈຳບ້ານ ຢູ່ເມືອງພັດເມືອງຊຳໃຕ້;
- 6- ສິບເອກຊຽງຍາ ທະຫານຝຣັ່ງຢູ່ບ້ານເຕົາ ເມືອງຊຳໃຕ້.

ໃນວັນທີ່ 06 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ປີ 1953 ຕັດສິນຄັ້ງທີສາມ ຢູ່ບ້ານແກ່ງລິດ ເມືອງກາງເມືອງໂສງ ແຂວງຫົວພັນຄື:

- 1- ທ່ານບາແທງ ນາຍກອງເມືອງໂສຍ;
- 2- ທ່ານບາເທີ ເຈົ້າເມືອງກາຍາ (ພໍ່ຂອງ ພ.ອ. ຄຳໄຕ ສໍພາບມິໄຊ);
- 3- ຣ.ທ. ລໍ ຄຳດາວ ນາຍທະຫານຝຣັ່ງ ແມ່ນຜູ້ແປພາສາຝຣັ່ງ ຢູ່ກອງຮ້ອຍ 23 ກອງພັນທີ່ 8 ເປັນນ້ອງຊາຍ ທ່ານ ລໍຄຳທີ ໜໍ່ກາຍາ ທີ່ເຮັດວຽກນຳທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ແລະ ເປັນອ້າຍຂອງ ລໍຄຳເດ່ (ຫລີທ່ານນວນດຳ ອິນທິວົງສ໌);
- 4-ທ່ານຄຳພາ ເປັນນາຍພຶງເມືອງກາງ ໃນເມືອງໂສຍ.

ຕັດສິນຄັ້ງ ທີ່ ສີ ແມ່ນຢູ່ປ່າ ບໍ່ຮູ້ຈຸດແລະວັນທີ່ດີຄື:

- 1-ທ່ານອຸດົມ ພິພັດ ເຈົ້າເມືອງປາກແຊງ;
- 2-ທ່ານເພັຍຄຳ ຕາແສງ ເມືອງຊອ່ນ ແຂວງ ຫົວພັນ;
- 3-ທ່ານເພັງແກ້ວ ແມ່ນນາຍພຶງ ບ້ານສີບຊາຍ;
- 4-ທ່ານບາແຕນ ທະຫານຝຣັ່ງ ບ້ານຊຽງຄໍ້;
- 5-ທ່ານບາຕູບ ນາຍບ້ານໜອງກ້ຽງ;
- 6-ທ້າວຕັງນ ຄູນພໍ່ ບາດຫລວງ ນັກບວດ ແຄ້ໂຕລິກ ປະຈຳຢູ່ເມືອງໂສຍ;
- 7-ທ່ານແດວວັນເບີງ ທະຫານຝຣັ່ງ ປະຈຳການຢູ່ເມືອງເຊີນລາ ເປັນເຜົ່າໄທດຳ.

ທ່ານນວນດຳ ອິນທິວົງສ໌ ຍັງບັນທຶກໄວ້ອີກວ່າ ລາວແດງ ຄ.ມ.ນ. ແລະແກວ ໄດ້ປະທານຊີວິດ ປະຊາຊົນແຂວງຫົວພັນ ຢ່າງລັບໆ ໄປຫລາຍພັນຄົນ ຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ. ເຂົາໃຊ້ທຸກຮູບແບບ ເພື່ອດັບສູນ ປະຊາຊົນລາວ ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມເວັດທະ ນາປານີ, ບໍ່ມີມະນຸສທັມ ແລະຢ່າງປາເຖື່ອນທີ່ສຸດໃນໂລກ. ຈຸດປະສົງຄືຂອງແກວ ກໍແມ່ນ “ຂ້າເຈົ້າ ເອົາຂອງ” ຄື “ເອົາແຜ່ນດິນລາວ”. [ທ່ານນວນດຳ ອິນທິວົງສ໌ ດຽວນີ້ມີສັນຊາດ ອາເມລິກັນ ແລ້ວ. ຂໍຂອບໃຈນຳທ່ານຫລາຍໆ ທີ່ໄດ້ແບ່ງຂໍ້ບັນທຶກໃຫ້ພວກເຮົາ ອ່ານ ນຳ].

ຫລັງຈາກກອງແລເຮັດຮັຖປະທານ ສະຫະຣັຖຈຶ່ງໄດ້ເສີມຄ້າຍນ້ຳບັກ. ເລີ່ມແຕ່ໃນປີ 1962, ກອງທະຫານວຽດມິນແລະຈີນແດງ ໄດ້ໂຈມຕີຄ້າຍນີ້ຢ່າງຮຸນແຮງ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ກອງທັບຂອງຣັຖບາລລາວ ເສັຍ ຫາຍຢ່າງຫນັກ ແລະເຮັດໃຫ້ສະຫະຣັຖ ເປັນຫວ່າງນຳສຖານະການໃນລາວຫລາຍຂຶ້ນ. ປະທານາທິບໍດີ ສະຫະຣັຖ ທ່ານໄອເຊນຮາວເວີ (Dwight D. Eisenhower) ທີ່ເຂົ້າຮັບໜ້າທີ່ໃນປີ 1953 ເຄີຍໄດ້ ກ່າວວ່າ: “ຫາກເມືອງລາວຕົກ, ແມ່ນເປີດທິນທາງໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ ໄປສູ່ພາຄພັນເອເຊັຍຕາວັນອອກ ສູງໃຕ້ທັງໝົດ”. ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານແຄນເນດີຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈ ສົ່ງທະຫານໄປຕຽມຖານທັບ ປ້ອງກັນຮາຊ ອານາຈັກໄທຍ ໃນ 1962. ອາດິດທະຫານໂດດຈອ້ງຜູ້ໜຶ່ງ ໄດ້ບັນທຶກເນື້ອເຮືອງຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ ໃນທ້າຍ ເດືອນເມສາ (April) 1953, ຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ສົ່ງທະຫານເຜົ່າລາວ ແລະ ເຜົ່າມົ້ງສອງກອງພັນ ໄປຝຶກໂດດ ຈ້ອງ. ກອງພັນລາວໄປຮຽນຢູ່ທີ່ເຊໂນ ແຂວງສວັນນະເຂດ, ແລະ ກອງພັນເຜົ່າມົ້ງ ໄປຮຽນຢູ່ຈີ່ ນາຍໂມ້ ແຂວງ ວຽງຈັນທນ໌.

ກາງເດືອນເມສາ April 1953, ຝຣັ່ງເສສໄດ້ສົ່ງທະຫານຝຣັ່ງປະສົມຫລາຍຊາຕ ສອງກຣົມ ຕິດຕາມກວດລ້າງທະຫານວຽດມິນ ທີ່ໄດ້ຖອຍອອກຈາກທົ່ງໄຫຫີນ ດັ່ງນີ້:

- ໜຶ່ງກຣົມປະສົມທະຫານຕ່າງດ້າວ ທີ່ມາຈາກຢູໂຣບ ພ້ອມທະຫານວຽດນາມໃຕ້ ກວດລ້າງຕາມຖນິນເລຂທີ່ 4 ຈາກທົ່ງໄຫຫີນ, ລາດຮວ້ງ, ດົງດ່ານ ໄປປົດປ່ອຍເມືອງຊຽງຂວາງ ແລ້ວໃຫ້ ລໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃໝ່.
- ໜຶ່ງກຣົມປະສົມຕ່າງດ້າວ ທີ່ມາຈາກຢູໂຣບ ຕິດຕາມກວດລ້າງວຽດມິນ ຕາມເສັ້ນທາງ ເລຂທີ່ 7 ຈາກທົ່ງໄຫຫີນ, ຄັງໄຂ, ພູດູ່, ຕາດເປີບ ໄປປົດປ່ອຍບ້ານບານ ແລ້ວໃຫ້ ລໍຖ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ທ້າຍເດືອນມິຖຸນາ (June) ປີ 1953, ສອງກອງພັນຄື: ກອງພັນເຜົ່າລາວ ແລະ ເຜົ່າມົ້ງ ໄດ້ສຳເຮັດການຝຶກໂດດຈອ້ງແລ້ວ ໄດ້ກັບຄືນຊຽງຂວາງ ກໍໄດ້ຮັບພາຣະກິດກວດລ້າງທະຫານວຽດມິນ ໄປຕາມຈຸດຕ່າງໆ ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະຕຽມໄປໝູນຫລັງຄ້າຍ ດຽນບຽນຜູ້. ການກວດລ້າງກອງທະຫານວຽດ ມິນໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ເລີ່ມແຕ່ທ້າຍເດືອນມິຖຸນາ (June) ປີ 1953 ມີດັ່ງນີ້:

- ກອງພັນທະຫານເຜົ່າມົ້ງ ບັງຄັບບັນຊາໂດງຈ່າເອກ ຍິ້ວວາ ລີ, ໄດ້ເຄື່ອນຈາກທົ່ງໄຫຫີນ ໄປຫາ

ເມືອງຊຽງຂວາງ ເພື່ອໄປສົມທົບກັບກຣົມທະຫານປະສົມຝຣັ່ງເສສ ທີ່ໄດ້ໄປລໍຖ້າຢູ່ອ້ອມຕົວເມືອງ ຊຽງຂວາງ. ກອງພັນຈ່າເອກ ຍິ້ວວາລີ ເປັນກອງພັນນຳທ້າຕລອດທາງ ໄດ້ມຸ່ງໜ້າໄປ ກວດລ້າງ ຕາມແຖວຕາວັນອອກ ເມືອງຊຽງຂວາງໄປທາເມືອງໝອກ ແລະກວດລ້າງໄປໄກ້ຈະເຖິງຊາຍ ແດນວຽດນາມ ແຖວເມືອງແສນ ທິດໃຕ້ວຽດນາມເໜືອ.

- ສອງກອງພັນໂດດຈອ້ງເຜົ່າລາວແລະເຜົ່າມົ້ງ, ກອງພັນເຜົ່າລາວ (ຜູ້ບັງຄັບກອງພັນ ແມ່ນຈ່າເອກ ທ້າວເດືອນສຸນນະຣາຊ), ກອງພັນເຜົ່າມົ້ງ (ຜູ້ບັງຄັບກອງພັນ ແມ່ນຈ່າເອກເນັງຈີ້ ທ້າວ). ທັງສອງ ກອງພັນນີ້ ຢູ່ໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງ ຣ.ທ. ມາສແມສນີເອ (Lt. Max Mesnier), ຜູ້ລອງແມ່ນ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ (Assistant-Commander). ມີນາຍທະຫານຝຣັ່ງເສສ ຜູ້ຊ່ວຍ ດັ່ງນີ້: ຈ່າເອກເອເມຣີ (Sgt. Emery), ແລະຈ່າເອກ ເລນເລງເດີ (Sgt. Langlade). ໄດ້ເລີ່ມ ປະຕິບັດ ການກວດລ້າງທະຫານວຽດມິນ ໄປທາງພູດູ່, ສັນຈີ້ ໄປສົມທົບກັບທະຫານບ້ານ ສາມ ກອງພັນ ແມ່ນທະຫານກອມມັງໂດ (Hmong Commando) ທີ່ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ສັນຈີ້ກ່ອນແລ້ວ. ຜ.ບ. ຂອງສາມ ກອງພັນມີດັ່ງນີ້: ກອງພັນຂອງນາຍກອງຫວາໄກຢ່າງ, ກອງພັນຂອງນາຍ ກອງຕົງ ປາວລີ ແລະ ກອງພັນຂອງນາຍກອງມົ້ງ ວ່າງ (ບໍ່ຈີ້ຊີ້).

ຫລັງຈາກສັນຈີ້ແລ້ວ ສອງກອງພັນໂດດຈອ້ງລາວແລະເຜົ່າມົ້ງ ໄດ້ກວດລ້າງທະຫານຂອງວຽດມິນ ລົງ ໄປ ໃສ່ບ້ານບານ ຕາມທີ່ໄດ້ນັດພົບກັບ ຜ.ບ. ກຣົມປະສົມຕ່າງດ້ວຍຝຣັ່ງເສສ ທີ່ລໍຢູ່ບ້ານບານ. ຫລັງຈາກໄດ້ ພົບກັນຢູ່ບ້ານບານແລ້ວ ຜ.ບ. ກຣົມໂດດຈອ້ງລາວແລະເຜົ່າມົ້ງ ໄດ້ອອກຈາກບ້ານບານ ໄປໂຈມ ຕີທະ ຫານວຽດມິນຢູ່ທີ່ບ້ານພູໜອງ ທີ່ມີທະຫານວຽດມິນຕັ້ງຢູ່ປະມານໜຶ່ງກອງພັນ ໄດ້ບຸກໂຈມຕີຕອນ ເຂົ້າ ຕອນທີ່ວຽດມິນບໍ່ຕັ້ງຕົວ ຕໍ່ສູ້ກັນຫລາຍຊົ່ວໂມງ ຜິດເສຍຫາຍ ຝ່າຍເຮົາເສຍຊີວິດສອງຄົນ ມື້ໜຶ່ງ ລາວ ໜຶ່ງ, ຖືກບາດເຈັບ ມື້ໜຶ່ງ ແລະລາວໜຶ່ງຄົນ ແມ່ນຈ່າເອກທ້າວເດືອນສຸນນະຣາຊ. ຝ່າຍສັດ ຕຽບຊາບ, ເພາະຕ່າງຝ່າຍຕ່າງຖອຍອອກຈາກກັນ ແຕ່ແນ່ນອນວ່າຝ່າຍວຽດມິນ ຕ້ອງມີການເສຍ ຫາຍຫນັກກ່ວາ ຝ່າຍເຮົາ ເພາະສັດຕຽບຊາບໄດ້ຕຽມ ແລະສັດຕຽບຊາບຢູ່ໃນພື້ນທີ່ຕໍ່ກ່ວາ. ກຣົມທະຫານຝ່າຍ ມີຕໄດ້ຖອຍ ກັບໄປພັກຜ່ອນຢູ່ບ້ານບານ ປະມານໜຶ່ງອາທິດແລ້ວ ກອງພັນໂດດຈອ້ງເຜົ່າມົ້ງ ກໍໄດ້ ກັບໄປສັນຈີ້. ສຳຫລັບກອງພັນໂດດຈອ້ງເຜົ່າລາວ ກໍໄດ້ຄ້າງຢູ່ບ້ານບານ ເພາະຜູ້ຮອງບັນຊາການ ທ່ານ ຈ່າເອກ ເດືອນສຸນນາຣາຊ ໄດ້ຖືກບາດເຈັບ.

ເມື່ອໄປເຖິງສັນຈີ້ ກອງພັນໂດດຈອ້ງເຜົ່າມົ້ງ ໄດ້ໄປສົມທົບກັບສາມກອງພັນທະຫານບ້ານ ທີ່ລໍຖ້າຢູ່ສັນຈີ້ ກ່ອນ ເປັນໜຶ່ງກຣົມຢູ່ໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງ ຣ.ທ. ມາສ ແມສນີເອ ແລະ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ຜູ້ຮອງ. ໄດ້ ອອກເດີນທາງຈາກສັນຈີ້ ໄປທາບ້ານຫວັຍກິນິນ. ໃນລະຫວ່າງກາງທາງ ສັດຕຽບໄດ້ວາງແຜນດັກສະກັດ ຝ່າຍເຮົາ ເຮັດໃຫ້ທະຫານບ້ານ ເສຍຊີວິດສອງນາຍ ຝ່າຍສັດຕຽບ ຕາຍ 5 ນາຍ. ຝ່າຍເຮົາໄດ້ເຄື່ອນ ຕໍ່ໄປ ຈຶ່ງໄດ້ຂ່າວການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດຕຽບ ຢູ່ທ່າງໄກຈາກບ້ານຫວັຍກິນິນບໍ່ເທົ່າໃດ. ທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ

ໄດ້ນຳກຳລັງໄປບຸກຢ່າງລັບໆ ໂດຍສັດຕູບໍ່ໄດ້ຮູ້ເມື່ອຕົວຕາຍຄາທີ່ 20 ລິບ ມີຜູ້ບາດເຈັບຫລາຍຄົນ ພວກທີ່ເຫລືອໄດ້ແຕກໜີໄປ ຝ່າຍເຮົາປອດພ້ຍ. ໄດ້ເຄື່ອນທີ່ໄປຈົນເຖິງບ້ານເກົ່າຂອງ ທ່ານລໍ ເບລັຍຢ້າວ ຫລື ທ່ານໄກຕິງ ຊື່ບ້ານແກ້ງຄວາຍ ໄດ້ປະທະກັບສັດຕູບາງເລັກນ້ອຍ. ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຄື່ອນໄປເລື້ອຍໆ ຈົນເຖິງບ້ານພັກລັກ ໄດ້ມີການປະທະກັບສັດ ຕູຢູ່ບ້ານນີ້ບາງເລັກນ້ອຍ ກຣົມທະຫານຝ່າຍມິຕໄດ້ຢຸດພັກເຊົາຢູ່ບ້ານພັກລັກ ຊົ່ວຄາວ ເພື່ອລໍຖ້າຮັບຄຳສັ່ງໃໝ່, ລໍຖ້າການລຳລຽງ ສະບຽງອາຫານ, ລູກກະສູນປືນແລະການເສີມກຳລັງ. ເມື່ອໄດ້ລັບທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ກຣົມທະຫານ ຈຶ່ງໄດ້ເຄື່ອນທີ່ໄປຕາມແຜນ ໂດຍໄດ້ໃຊ້ກົນອຸປະກອນຍຸທການຄື ເຮັດທຳທ່າຈະໄປໂຈມຕີສັດຕູ ຢູ່ໜອງ ແຮດ, ຕອນກາງຄືນນັ້ນໄດ້ປ່ຽນທິດທາງເດີນ ໄປຈຸດອື່ນຄື ມຸ່ງໜ້າໄປໃສ່ບ້ານແກ້ວປະຕູ ຊຶ່ງເປັນ ບ້ານເດີມຂອງພໍ່ຂອງທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ, ເພື່ອໄປໂຈມຕີກອງພັນທະຫານວຽດມິນ ຕັ້ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແມ່ນ ສູນກາງກຣົມ 195. ກ່ອນຈະເຄື່ອນກຳລັງອອກໄປໂຈມຕີກັບສັດຕູຄັ້ງນັ້ນ, ຜູ້ບັນຊາການກຣົມຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ກອງພັນຂອງຈ່າເອກ ຢື້ວວາ ລີ ເດີນທາງໄປເສີມກຳລັງກ່ອນ. ການເຂົ້າໄປໂຈມຕີ ມີແຜນ ດັ່ງນີ້:

- ໜຶ່ງກອງພັນຂອງຈ່າເອກ ຢື້ວວາ ລີ ປະສົມໜຶ່ງກອງພັນທະຫານ ກອມມັງໂດເຜົາມັງ, ມີໜ້າທີ່ ເຄື່ອນໄປຈາກທິດໃຕ້ ຫາທິດຕາວັນອອກ ສ່ຽງໃຕ້ສູ່ບ້ານແກ້ວປະຕູ.
- ໜຶ່ງກອງພັນທະຫານຮາບອາກາສຂອງ ທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ປະສົມກັບໜຶ່ງກອງພັນທະຫານ ກອມມັງໂດ ເຄື່ອນໄປຈາກທາງທິສໃຕ້ ດ້ານຕາວັນຕົກໄປໃສ່ທິດຕາວັນອອກດ້ານເໜືອ ບ້ານ ແກ້ວປະຕູ, ພາຣະກິດທັງໝົດ ແມ່ນໄປໂຈມຕີທີ່ໝັ້ນຂອງສັດຕູ ຢູ່ບ້ານແກ້ວປະຕູ.

ການສູ້ຮົບກັບສັດຕູດຳເນີນໄປຢ່າງຮູນແຮງທີ່ສຸດ ກິນເວລາເກືອບສາມຊົ່ວໂມງ. ຜົນຂອງການສູ້ຮົບ ເປັນດັ່ງນີ້:

- ຝ່າຍມິຕ ກອງພັນຂອງ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ແລະ ກອງພັນກອມມັງໂດ ປອດພ້ຍ;
- ກອງພັນຈ່າເອກຢື້ວວາ ລີ ເສັຍຊີວິດ ໜຶ່ງນາຍ ແລະບາດເຈັບໜຶ່ງນາຍ ຊື່ເບັຍຢ້າວຊິງ.

ກອງພັນແກວວຽດມິນຕັ້ງກອງຕໍ່ສູ້ຢູ່ເຕັມບ້ານ ບໍ່ສົນໃຈພູອ້ອມບ້ານ. ຝ່າຍມິຕຈຶ່ງໄດ້ໂອກາດສຶບສູງສູ່ຢູ່ ອ້ອມບ້ານໂຈມຕີ. ຝ່າຍສັດຕູບໍ່ຊາບການເສັຍຫາຍ ແຕ່ຕາມຄຳໃຫ້ການຂອງຊາວບ້ານ ວ່າວຽດມິນມີ ການເສັຍຫາຍຢ່າງຫນັກ ເພາະສັດຕູຢູ່ບ່ອນຕ່ຳແລະບໍ່ໄດ້ຕຽມ, ແມ່ນຍາມເຊົ້າເວລາ 5:00 ໂມງ. ສັດ ຕູໄດ້ຖອຍອອກໄປ ບໍ່ຍອມຕໍ່ສູ້. ເພື່ອຄວາມປອດພ້ຍ ຝ່າຍມິຕບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປກວດ ເບິ່ງການເສັຍຫາຍ ຂອງສັດຕູ. ທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງປາວໄດ້ນຳກຳລັງຖອຍ ໄປຕັ້ງຫລັກແລະພັກຜ່ອນຢູ່ບ້ານຜາບູນ ຫລາຍວັນ ແລ້ວໄດ້ເຄື່ອນໄປບ້ານພັກແຄະ, ເພື່ອກວດລ້າງທະຫານວຽດມິນແຖວນັ້ນ ແຕ່ພວກວຽດມິນໄດ້ໃຊ້ແຜນ ຍຸທວິທີໃໝ່ ຄື ວຽດມິນຮູ້ວ່າຝ່າຍຝຣັ່ງເສສໃຊ້ເຜົາມັງ ເຮັດກອງໂຈຣໄດ້ຜິດ, ທະຫານວຽດມິນຈຶ່ງ ຫັນ ໄປໃຊ້ຄົນມັງ ທີ່ສັນບສນຸນເຂົາ ເພື່ອເຮັດກອງໂຈຣ ຕໍ່ຕ້ານຝ່າຍຝຣັ່ງເສສ.

ໃນເດືອນກັນຍາ (September) ປີ 1953 ຫາເດືອນຕຸລາ (October) ປີ 1953, ການທຳລົງຄາມກັບ ວຽດມິນໄດໄດ້ເກີດບັນຫາຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍຢ່າງຂຶ້ນ, ເພາະວຽດມິນໄດ້ທັນມາໃຊ້ຊາວມົ້ງຂອງຝ່າຍຕົນຄື: ໃຊ້ ຊາວບ້ານ ຜູ້ທີ່ຮູ້ທາງ ຮູ້ພື້ນທີ່ດີ ເປັນນາຍທາງ ແລະ ເປັນຜູ້ຫາຂ່າວ. ຢູ່ແຖວພັກແຄະໄປຫານ້ຳມັດ ໄດ້ ເຮັດໃຫ້ກອງພັນທະທາຣຣາບອາກາສ ໄດ້ເສັຍທະຫາຣຫລາຍຄົນ ເພາະໜ່ວຍກອງໂຈຣຂອງວຽດມິນ ລັດທາງຍິງກອງພັນກອມມັງໂດປະສົມກອງພັນທະທາຣຣາບອາກາສ ຕ້ອງສູນເສັຍນາຍກອງ ມື້ວ່າງ ຜູ້ ເປັນຄົນສຳຄັນທີ່ສຸດຢູ່ແຖວບ້ານພັກແຄະ ແລະເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນກອມມັງໂດ. ການຕໍ່ສູ້ໄດ້ດຳເນີນ ໄປໄດ້ຫລາຍວັນ ຈຶ່ງເປົາບາງລົງ.

ໃນວັນທີ່ 16 ເດືອນ ພຶສຈິກາ (November) ປີ 1953, ກອງພັນທະທາຣຣາບອາກາສ ແລະສາມ ກອງ ພັນກອມມັງໂດ ໄດ້ເຄື່ອນໄປໜອງແຮດ. ໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງໄປເຖິງບ້ານພູໜອງສາມແຈ, ກຣົມທະ ຫາຣ (ຜ.ບ. ແມ່ນ ທ່ານແມສນິເອ ແລະ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ຜູ້ລອງ) ໄດ້ທຳການປິດລອ້ມບ້ານໄວ້ ໃນເວລາ ປະມານ 4 ຫລື 5 ໂມງເຊົ້າ, ໄດ້ເຂົ້າຍຶດຫົວພູໜຶ່ງໜ່ວຍ ຢູ່ໄກ້ບ້ານ ຕຽມຈະບຸກບ້ານໜອງສາມແຈ. ທະຫາຣຝ່າຍມິຕ ທີ່ຢູ່ພູນີ້ບໍ່ໄດ້ສົນໃຈ ພູໜ່ວຍທີ່ສູງກວ່າ ແລະຢູ່ຫ່າງປະມານໜຶ່ງກິໂລແມັດ. ແຕ່ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ແລະໜຶ່ງກອງຮ້ອຍບັນຊາການ ໄດ້ມຸ່ງໜ້າໄປໃສ່ພູທີ່ສູງກວ່າໝູ່ນີ້. ພໍຂຶ້ນໄປເກືອບຈະຮອດ ຍອດພູ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ໄດ້ພົບຮອຍຕີນແລະສາຍທາງໃໝ່ຂອງສັດຕູ ຈຶ່ງໄດ້ຢຸດໃຫ້ແຈ້ງກ່ອນ ເພື່ອ ໃຫ້ຮູ້ເຫັນຈຸດຂອງສັດຕູຄັກໆເສັ້ງກ່ອນ. ພໍຮຸ່ງແຈ້ງຂຶ້ນມາ ວຽດມິນໄດ້ຮອ້ງໃສ່ຝ່າຍຝຣັ່ງເສສ ທີ່ຢູ່ພູ ໜ່ວຍຕຳກ່ວາ ນັ້ນວ່າ “ກອງທະຫາຣຢູ່ຫົວພູລຸ່ມນີ້ ແມ່ນມິຕຫລືສັດຕູ?” ເວົ້າເປັນພາສາວຽດ ສອງຄັ້ງ ແລະເປັນພາສາມື້ງໜຶ່ງຄັ້ງ, ສຽງປົນກໍດັງລັ່ນລົງໃສ່ທະຫາຣຝ່າຍມິຕ ທີ່ຢູ່ຫົວພູໄກ້ບ້ານ ເຮັດໃຫ້ມິຄົນ ບາດເຈັບຫລາຍຄົນ.

ໃນເວລາແກວຣອ້ງຂຶ້ນນັ້ນ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ຢູ່ໄກ້ບ້ານກັບສັດຕູ ທ່ານຈຶ່ງມີໂອກາສ ຍິງລູກລະເບີດ ບິວີ BV ໄປໃສ່ (ເປັນລູກລະເບີດທີ່ຍິງຈາກປາຍປືນໄປໃສ່ສັດຕູ) ສອງລູກ ໄດ້ຕົກໃສ່ຈຸດທີ່ວຽດມິນຍິງປືນອອກ ມາ. ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຕາຍ, ບາດເຈັບຫລາຍຄົນ. ທະຫາຣສັດຕູຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບບາດເຈັບໜັກ ບໍ່ສາມາດ ໜີທັນ ໄດ້ເລືອເຂົ້າໄປລີ້ຢູ່ໃນຖັ້ ຢູ່ໄກ້ເທິງພູສູງນັ້ນ ແລະມີເລືອດເຕັມຕາມຮອຍທີ່ເລືອໄປ. ຣ.ທ. ວ່າງ ປາວ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຫລານຊາຍຕາມລ່າສັດຕູ ຜູ້ໄດ້ຮັບບາດເຈັບນັ້ນໄປຫາຖັ້, ແຕ່ບາງເອີນສັດຕູ ຢູ່ໃນ ຖັ້ນັ້ນ ໄດ້ຍິງປືນອອກໄປໃສ່ນາຍທັງວ່າງ ຫລານຊາຍຂອງ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ເສັຍຊີວິດຄາທີ່. ແມ່ນຜູ້ໃສ່ ໝວກຂາວ ຍືນຢູ່ເບື້ອງຂວາ ດ້ານຫລັງຂອງທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງປາວໃນຮູບລຸ່ມນີ້. ຈ່າເອກ ເອເມຣີ (Sgt. Emery) ໄດ້ພຍາຍາມເຂົ້າໄປເອົາສົບຂອງທັງວ່າງ, ແຕ່ທ່ານກໍໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດ. ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ໄດ້ຍິງຕໍ່ສູ້ສັດຕູ ເພື່ອເຂົ້າໄປເອົາສົບຫລານຊາຍ ແຕ່ກໍຖືກສັດຕູຍິງ ບາດເຈັບຫລາຍສົມ ຄວນ; ທະ

ຫາຣສອງຄົນໄດ້ບຸກເຂົ້າໄປຊ່ວຍ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ, ຜູ້ໜຶ່ງຖືກຍິງເສຍຊີວິດ ແລະ ຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮັບ ບາດສາຫັດ ຊື່ ມິວຈາ. ຝ່າຍມິດໄດ້ຍຸດຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຄົນນັ້ນ ຈົນກະທັ້ງ 4 ຫລື 5 ໂມງແລງ ຈຶ່ງ ໄດ້ກັບໄປໂຈມຕີອີກ, ແຕ່ບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້ຈາກສັດຕູ, ເພາະວ່າສັດຕູໄດ້ໜີໄປແລ້ວ ຝ່າຍມິດໄດ້ເຂົ້າ ໄປເກັບຊາກສົບຂອງຜູ້ ເສຍຊີວິດ ເພື່ອນຳໄປທຳພິທີ ແລະ ຝັງ.

ໃນປີ 1957 ລາວໄດ້ຮັບເອກຣາຊາກຝຣັ່ງເສສ, ສອງຝ່າຍໄດ້ມາໂຮມວົງສຳຂະນາຍາດ, ຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ບຸກ ຄົນຜູ້ຍິງ ຣ.ທ. ວ່າງປາວນັ້ນ ແມ່ນຄົນມັ່ງ ເສ້ງຢາງ ທີ່ເຄີຍໄດ້ຮ່ວມຢູ່ໃນກອງທະຫາຣວຽດມິນ ມານານ. ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຖືກສະເກັດ ບີວີ (BV) ເຮັດໃຫ້ເລືອດອອກຫລາຍ ຈົນໜ້າມິດ ບໍ່ສາມາດໜີໄປໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ສູ້ຕາຍ, ພໍດີໃນເວລາດຽວກັນ ເພື່ອກຳມິດມົວໃບທົ່ວບໍຣິເວນ ຈົນມອງບໍ່ເຫັນໃນລະຍະ 20 ຫລາ ຈຶ່ງສາມາດເອົາ ຕົວລອດໄປໄດ້.

ຮູບທີ່ 28. ທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ຜູ້ຍືນຍູ່ຕໍ່ໜ້າ ແລະ ຫລານ ຊາຍທົ່ງວ່າງ ຜູ້ຖືໝວກສີຂາວ ໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ ພູໜອງສາມແຈ. ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ວັນ ທີ່ 16, 1953.

33: Le sous-lieutenant Vang Pao et son commando de réguliers méo. Fonds Mesnier

ຫລັງຈາກການສູ້ລົບບ້ານພູໜອງສາມແຈແລ້ວກອງພັນທະຫາຣອາບອາກາດແລະສາມກອງພັນທະຫາຣ ກອມມັງໂດ ໄດ້ໄປຍຸດພັກຢູ່ບ້ານຜາບູນ. ທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ໄດ້ໄປຮັກສາຕົວ ຕີແລ້ວ ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນ ເປັນ ຮ້ອຍເອກ ແລ້ວໄດ້ກັບຄືນໄປເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາການ ກຣົມທະຫາຣມັ້ງຄືເກົ່າ ຍັງໄດ້ຮັບພາຣະກິຈ ກວດລ້າງພວກວຽດມິນຢູ່ຕາມຊາຍແດນວຽດນາມເໜືອແລະລາວ. ການປະຕິບັດງານນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຝ່າຍ ສັດຕູເສຍຂວັນຫລາຍທີ່ສຸດ ເພາະ ຣ.ອ. ວ່າງປາວໄດ້ວາງແຜນຍຸທວິທີແບບໃໝ່ຄື: ໂຈມສັດຕູໃນ ເວລາກາງຄືນ ໂດງໃຊ້ທາງລັບທີ່ສັດຕູບໍ່ສາມາດຖູ້. ຜົນງານດັ່ງກ່າວ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານ ຣ.ອ. ວ່າງປາວ

ໄດ້ຮັບຄວາມຍ້ອງຍໍສັນຮະເສີນ ແລະດັງໄປເຖິງທູຂອງໂຮຈິມິນ. ຜູ້ກ່ຽວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: “ວ່າງປາວ ຕີເສິກ ເກັ່ງຫລາຍ”. ຣ.ອ. ວ່າງປາວໄດ້ປົດປ່ອຍເອົາຈຸດສຳຄັນຫລາຍແຫ່ງ ຄື:

- ຄ້າຍນ້ຳກັນ, ເປັນຄ້າຍເກົ່າເຈົ້າເມືອງ ຕົງປາວ ລີ ໄດ້ໜີອອກໃນປີ 1952, ຕອນລາວອິສສຣະ, ທະຫານ ວຽດມິນ ແລະຝ່າຍມົ້ງລໍ ໄດ້ຂຶ້ນໄປໂຈມຕີໜອງແຮດ. ສັດຕຽໄດ້ປ້ອງກັນຄ້າຍນີ້ຢ່າງດີ ແຕ່ກໍຕ້ອງເສັຍໃຫ້ ຣ.ອ. ວ່າງປາວ. (ໃນປີ 1977 ວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ທັບຊາຍແດນ ໄປ ໃສ່ຄ້າຍນ້ຳກັນ ປະມານ 20 ກວ່າກິໂລແມັດ ຈາກຊາຍແດນເດີມ ເຂົ້າໄປໃສ່ດິນຂອງລາວ. ເຊັ່ນເບິ່ງພາຄ 9 ຮູບ 148). ບ້ານໜອງຂຽວ ແມ່ນບ້ານສຳຄັນຂອງພີ່ນ້ອງມົ້ງລີ (ຂອງນາຍ ກອງຫວາໄກລີ) ຖືກມົ້ງລໍ ແລະວຽດມິນ ເຂົ້າມາໂຈມຕີ ເທື່ອນີ້ ເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງມົ້ງ ໃນເຂດ ໜອງ ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ລາດຮ້ວງແລະຊຽງຂວາງ ຫລາຍພັນຄົນ.
- ຍຶດໄດ້ທາງທິດຕາວັນອອກຂອງໜອງແຮດຢູ່ກັບຊາຍແດນລາວ-ວຽດນາມເໜືອ ແຖວປາກຄາ (ບ້ານແມ່ ຂອງທ່ານ ພ.ອ. ລີ ໜາວເກົາ ລີຜູງ). ເມື່ອກວດລ້າງທະຫານວຽດມິນ ຢູ່ທາງ ທິດເໜືອຂອງໜອງແຮດ ໄປຫາບ້ານຂອງທ່ານກ່າເຢ້ວ່າງ, ບ້ານ ພ.ທ. ວ່າງຜູງ ຊື່ບ້ານ ແກວ ບອນ ຈຶ່ງໄດ້ຖອຍກັບຄືນໄປພັກ ຜ່ອນຢູ່ຄ້າຍທະຫານຝຣັ່ງ ທີ່ໜອງແຮດ.

ຮູບທີ່ 29. ກອງພັນທະ ທານກອມມັງໂດ ເຜົ່າມົ້ງທີ່ໄປກວດລ້າງສັດຕຽ ວຽດມິນ ຢູ່ໃນ ບໍຣິເວນ ໜອງແຮດໃນ ປີ 1953

ໃຫ້ອ່ານເບິ່ງປຶ້ມຂອງ ພັນໂທ ດາວິດ (Lt. Col. David) ໄດ້ບໍ່ຮະຍາຍ ຢູ່ໜ້າ 263 ຕໍ່ໄປ, ກ່ຽວກັບ ຄວາມ ສຳຄັນຂອງການຈັດຕັ້ງ ແລະການປະ ຕິບັດໜ້າທີ່ທາງທະຫານຂອງຊຸມຊົນ ເຜົ່າມົ້ງແລະເຜົ່າລາວ ນຳພາໂດງ ສອງທ່ານຄື: ເຜົ່າມົ້ງແມ່ນພຣະຍາ ຜູ້ບີ ລີຜູງ, ເຜົ່າລາວ ແມ່ນທ່ານເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະ ກະກຸມາຣ.

ໃນປີ 1944-1945, ຫາກບໍ່ມີສອງທ່ານນີ້ແລ້ວ ການປະຕິບັດງານຂອງກອງຮ້ອຍ ເອໂຣລ (Ayrolles) ອາດຈະໄປບໍ່ລອດ. ໃນປີ 1945-1946, ຣ.ອ. ບິສສະຫລໍ (Capt. Bichelot) ກໍອາດຈະບໍ່ມີ ຄວາມສາມາດຕາມລ່າພວກຍີ່ປຸ່ນ ແລະວຽດມິນຕໍ່ໄປໄດ້ຄືກັນ. ໃນປີ 1950-1952, ຫລັງຈາກທ່ານ ທັງສອງຄົນນີ້ແລ້ວ ກໍມີຄນະທີ່ສືບຕໍ່ ຈຶ່ງພາໃຫ້ທ່ານເດີຟາສເຍີ (Defarges) ດຳເນີນ ວຽກງານໄດ້ ແລະ ໃນປີ 1953-1954, ກໍມີທ່ານຮາເຢ (Haze) ທີ່ຄົນມັ່ງຫລາຍຄົນຮູ້ທ່ານດີ, ເພິ່ນແມ່ນຜູ້ເອົາຮີຖຸຍົບ (Jeep) ໃຫ້ນາຍກອງຈົງຕົວມົວ, ຊຶ່ງເປັນຄົນມັ່ງ ຜູ້ທຳອິດໄດ້ຂັບຮີຖຸເປັນ. ຍ້ອນ ການຂັບຮີຖຸຍັງບໍ່ທັນ ຊຳນານດີພໍ, ຕອນຂັບຮີຖຸຂັ້ນພູ, ໃສ່ເກ້ຍບໍ່ຖືກ, ຮີຖຸຈຶ່ງຖອຍຫລັງລົງພູ ປີ້ນຕົກລົງຫ້ວຍ ເຮັດໃຫ້ນາຍ ກອງຈົງຕົວໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດ. ທ່ານຮາເຢໄດ້ລົງຜູ້ກ່ຽວໄປປົວທີ່ຮາໂນຍ ວຽດນາມເໜືອ ແຕ່ໄປ ບໍ່ທັນຮອດ ໄດ້ເສັຍຊີວິດກ່ອນໃນຣະຫວ່າງທາງ ຈຶ່ງໄດ້ນຳສົມກັບພູດູ່ ເພື່ອທຳພິທີ. ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕົ້ນປີ 1952.

ການປະຕິບັດງານຂອງ ພ.ອ. ແມສນີເອ

ທ່ານແມສນີເອ ເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານໃນພະແນກ GCMA (Groupement de Commandos Mixtes Aeroportes). ຫລັງຈາກຈົບຈາກໂຮງຮຽນນາຍຮ້ອຍຢູ່ເມືອງຝຣັ່ງແລ້ວ ທ່ານໄດ້ຖືກສົ່ງມາປະຈຳການຢູ່ອິນດູຈີນ. ໃນປີ 1953 ທ່ານໄດ້ຮ່ວມໜ່ວຍຕໍ່ຕ້ານ ຍີຊີແອມເອ (GCMA) ຢູ່ໄຊງອ່ນ ວຽດນາມໃຕ້ ແລ້ວໃນເດືອນກໍຣະກະດາ (July) ປີ 1953 ໄດ້ຍ້າຍໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢູ່ຂັງໄຂ ແຂວງຊຽງຂວາງ ຢູ່ພາຍ ໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງ ຣ.ອ. ເດີບາແຊງເດີ ບີຊິງ (de Bazinde Bizons) ຊຶ່ງເປັນນາຍ ທະຫານຮັກເບີໜຶ່ງ ທີ່ມີຄວາມສາມາດ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢູ່ບໍລິເວນພູສູງ. ຣ.ຕ. ແມສນີເອ ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ ແທນທ່ານຮ້ອຍໂທ ເດີໂວ (Devaux) ເປັນຜູ້ ບັງຄັບກຣົມ ຍີຊີແອມເອ (GCMA 201) ມີຮ້ອຍໂທ ວ່າງປາວ ກອງພັນເຜົ່າມັ່ງ ປະມານ 900 ຄົນ ແລະ ກອງພັນເຜົ່າລາວລຸ່ມ ປະມານ 1000 ຄົນ. ຈຳເອກທ້າວເດືອນສຸນນະຣາຊ ເປັນຜ.ບ. ກອງພັນ ແມ່ນກອງ ພັນທະທາຣຣາບອາກາສ ທີ່ 2. ຢູ່ໃນສອງກອງພັນນີ້ ມີນາຍທະຫາຣເຜົ່າມັ່ງ ແລະເຜົ່າລາວ ບໍ່ຕຳກ່ວາ 20 ນາຍ ແລະ ມີນາຍທະ ຫາຣຝຣັ່ງເສສ ສອງທ່ານຄື: ຈຳເອກ ລາງກລາດເດີ (Sergent Langlade) ແລະຈຳເອກ ເອເມີຣີ (Sergent Emery). ຈຳເອກເອເມີຣີ ແມ່ນຜູ້ຖືກບາດເຈັບ ຈາກການຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຢູ່ ພູໜອງສາມແຈ. ກຣົມຍີຊີແອມເອ (GCMA 201) ມີພາຣະກິຈກວາດລ້າງວຽດມິນ ຢູ່ຕາມພື້ນທີ່ ບໍລິເວນໜອງແຮດ, ໄປຍຶດພື້ນທີ່ຢູ່ແກ້ວປະຕູ ແລະຮັກສາບໍລິເວນໜອງແຮດ ແຂວງຊຽງຂວາງ. ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ແລະລູກນ້ອງທະຫາຣປະຊາຊົນເຜົ່າມັ່ງ, ເປັນຜູ້ເກັບຂ່າວ ແລະຮວບຮວມຂ່າວການ ເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດຕູ. ເມື່ອມີການຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ ຈຶ່ງມີຜິລດີ ໄດ້ທຳລາຍສັດຕູຢ່າງຣາບຄາບ.

ຮູບທີ່ 30. ພ.ອ. ມາສ ແມສນີເອ ພິສພາ May ວັນທີ່ 8, 2008- ຮູບທີ່ 31. ຣ.ທ. ມາສ ແມສນີເອ ຢູ່ລາວ ໃນເດືອນ ຢູ່ຝລັ່ງ ແລະ ພັນລະຍາ ນາງ ຝຣັ່ງຊິວ (wife Francoise.) ສິງ ຫາ 1954.

ການໂຈມຕີຈາກທາງອາກາດດ້ວຍການໃຊ້ເຄື່ອງສັນຍານ

ໃນວັນທີ່ 16 ເດືອນ ພິສຈິກາ (November) ປີ 1953 ການຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ ເປັນຄັ້ງສຳຄັນຢູ່ພູໜອງ ສາມເຈ. ຕອນນັ້ນ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ເປັນຜູ້ບັນຊາການຕໍ່ສູ້ ມີນາຍທະຫານຝຣັ່ງເສສສອງທ່ານ ຮ່ວມ ຕໍ່ສູ້ນຳຄື: ຈ່າເອກເອເມີຣີ ແລະ ຈ່າເອກ ລາງກລາດເດີ. ຜົນເສຍຫາຍ, ຝ່າຍມິດ ເສ້ຍຊີວິດສອງຄົນ ຜູ້ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ຄື: ຣ.ທ. ວ່າງປາວ, ຈ່າເອກ ເອເມີຣີ, ແລະ ທະຫານ ສອງຄົນ. ຝ່າຍສັດຕູຕາຍຄາທີ່ 15 ສິບ. ກອງພັນໂດດຈອ້ງ ແລະ ທະຫານມາກກີ (GCMA and Marquis) ໄດ້ຢຸດຕິລົງກ່ອນຕົ້ນເດືອນ ທັນວາ (December) ປີ 1953, ນາຍໝໍສາມຄົນໄດ້ໂດດຈອ້ງລົງ ເພື່ອໄປສິດຢາກັນພະຍາທໝາກສຸກ ໝາກໃສໃຫ້ທະຫານທຸກຄົນ ເພາະໃນເວລານັ້ນ ມີທະຫານໄດ້ເຈັບໄຂ້ ແລະ ເສ້ຍຊີວິດຫລາຍຄົນ. ຕັ້ງ ແຕ່ເດືອນຕຸລາ (October) 1953 ຫາ ເດືອນມີນາ (March) 1954 ກົມປະສົມໂດດຈອ້ງ ແລະ ທະຫານມາກກີ ໄດ້ບຸກໂຈມຕີ ທະຫານວຽດມິນ ກົມ 195 ແລະ ກອງພັນ 81 ຢູ່ໃນບໍຣີ ເວນໜອງແຮດ, ເຮັດໃຫ້ສັດຕູເສ້ຍ ຫາຍຢ່າງໜັກ.

ວຽດນາມເໜືອ ລຸກລານ ຣາຊອານາຈັກລາວ

(ໃຫ້ອ່ານສັນຍາ ໂກສອນ ເຊັນກັບ ວຽດນາມເໜືອ)

ໃນລະຍະ 10 ກ່ວາປີທີ່ຜ່ານມານີ້, ປະເທສວຽດນາມມີປະຊາຊົນຜິດເມືອງ 50 ກ່ວາລ້ານຄົນ, ຫາ ບ່ອນ ຈະທຳມາຫາກິນລຳບາກຍາກແຄນ. ຮັຖບາລວຽດນາມໄດ້ໃຊ້ຍຸທສາຕ ທາງທະຫານເຂົ້າຍຶດຄອງ ລາວ ຢູ່ໃນບໍລິເວນທີ່ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນຫລາຍແຫ່ງ, ໂດງສະເພາະແມ່ນພູພຽງ ດົງບໍໂລເວນ ທີ່ເປັນ ບ່ອນ ປູກຟັງດົງາມ ແລະ ມີນ້ຳລຳທານໄຫລຜ່ານ. ບັງເອີນ ໂຊກເຂົ້າຂ້າງວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ ທີ່ມີລູກ ແຫລັງຕົນມີອັນສັດຊື່ ຈຶ່ງມີສັນຍາລາວ-ວຽດ ເກີດຂຶ້ນ ຄົນວຽດຈຶ່ງໄດ້ຫລັ່ງໄຫລເຂົ້າໄປໃນຜືນ ແຜ່ນດິນ ຂອງລາວເປັນຈຳນວນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ອາດຈະບໍ່ຕໍ່ກ່າວ 5 ລ້ານຄົນ. ບໍ່ເທົ່ານັ້ນ ວຽດນາມ ຄອມມູນິສຕ໌ຍັງໄດ້ຂັບໄລ່ຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ແລະຊາວລາວລຸ່ມ ໃນບໍລິເວນທົ່ງໄຫຫີນແລະໃນພາກໃຕ້ ຂອງລາວ ໃຫ້ອອກໜີຈາກຖິ່ນຖານບ້ານເກີດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ໄປຢ່າງເຈັບປວດແລະໂຫດຮ້າຍ ທີ່ສຸດ ໂດງສະ ເພາະແມ່ນຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ. ສ່ວນເຜົ່າລາວລຸ່ມ ຍັງໄດ້ອົດຢູ່ສູ່ທົນ ຮ່ວມກັບພວກແກວເໜືອ ແຕ່ ບາງສ່ວນ ກໍໄດ້ເອົາຕົວຫລີບໜີໄປບ່ອນອື່ນ.

ຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງສ່ວນໜຶ່ງ ຍັງຍຶດພູເຂົາໄວ້ຫລາຍແຫ່ງ ເພື່ອເປັນທີ່ລີ້ຊ່ອນ ແລະຕໍ່ສູ້ເອົາຊີວິດໃຫ້ຢູ່ ລອດ ຢ່າງທຸກຂໍ້ທໍ້ຣະມາຣທີ່ສຸດ, ໃນລາຍະຫລາຍສິບປີ ໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍໄປຫລາຍພັນຄົນຢູ່ໃນສນາມຣົບແລະ ຖືກຈັບໄປຄຸມຂັງຢ່າງທາລູນທີ່ສຸດ (ເຊີນເບິ່ງຮູບຕໍ່ໄປ). ເໜືອໄປກວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາເທິງນີ້ແລ້ວ ຮັຖ ບາລຂອງລາວແດງຄອມມູນິສຕ໌ ຍັງໄດ້ມອບໃບອານຸຍາດຖືສັນຊາຕລາວ ໃຫ້ປະຊາຊົນວຽດນາມເໜືອ ເພື່ອໄປອາໄສຢູ່ຜືນແຜ່ນດິນລາວ ຈຳນວນຫລາຍກວ່າສອງລ້ານຄົນ. ພວກນີ້ມີສິທທິທຳມະດາກັບເຈົ້າຂອງ ປະເທສ ແລະຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງອຳນາຈທະຫານວຽດນາມເໜືອ ແລະໄດ້ອ້າງວ່າ ແມ່ນສິ່ງມາຊ່ວຍ ພວກລາວແດງຕໍ່ສູ້ພວກກູ້ຊາຕ ທີ່ກຳລັງຕໍ່ສູ້ເອົາປະເທສຄືນ. ດັ່ງນີ້ ຮັຖບາລລາວແດງຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງ ມີກອງທັບ ເປັນຂອງຕົນເອງ, ເພາະອຳນາດທາງທະຫານ ແມ່ນກອງທັບວຽດນາມເໜືອ ເປັນຜູ້ດູແລໃຫ້ ທັງໝົດ; ຮັຖບາລລາວແດງຈຶ່ງມີແຕ່ສະເພາະກຳລັງຕຳຣວຈ ແລະກອງຫລອນ ທີ່ເປັນຊາວບ້ານ, ເພື່ອ ຄອຍຈອບເອົາແຕ່ຄວາມຜິດຂອງຄົນລາວ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງປະເທສເທົ່ານັ້ນເອງ ແລະ ກໍມີແຕ່ອາວຸທເບົາ ແບບອາກາ 47 ທີ່ມີກະສູນຍິງໄກບໍ່ໄດ້ເທົ່ານັ້ນ. ການປົກຄອງ ຢູ່ໃນປະເທສລາວ ບໍ່ຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງຜູ້ສັງ ເກດການທົ່ວໂລກ ຈຶ່ງປະກົດວ່າຂາດສິທທິມະນຸສຍະຊົນ ຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລ້ວກໍຍັງບໍ່ເຫັນມີປະເທສ ໃດໃນໂລກ ໄປຢັບຢັ້ງການກະທຳດັ່ງກ່າວນີ້ຢ່າງຈິງຈັງເທື່ອ ຖ້າໄປກໍມີແຕ່ໄປໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອທາງອື່ນ ຫລືແນວອື່ນເທົ່ານັ້ນ ເພາະເລ່ຫລ່ຽມຂອງຄອມມູນິສ ມັນເລີກລັບ ພາຍນອກຈຶ່ງບໍ່ມອງເຫັນ.

ໃນເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 2004, ຮັຖບາລວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ໄດ້ກ່າວຫາວ່າ ຢູ່ໃນປະເທສລາວ ມີປ່າໄມ້ຕຶບໜາ ແລະເປັນບ່ອນລີ້ຊ່ອນຂອງພວກຕໍ່ຕ້ານຮັຖບາລ. ດັ່ງນັ້ນ ຮັຖບາລວຽດນາມເໜືອ ຈຶ່ງ ໄດ້ ສົ່ງປະຊາໂປຖາກຖາງປ່າໄມ້ໃນລາວ ເພື່ອຕັດເອົາໄມ້ທຸກຊະນິດໄປໃຊ້ເປັນປະໂຍຊນ໌ ຫລືເຮັດພື້ນດັງ ໄພ ໃຫ້ປະຊາຊົນວຽດນາມເໜືອ. ການທຳຮ້າຍປ່າ ເຮັດໃຫ້ປະເທສລາວເປົ່າແປນ ພ້ອມທັງສ້າງຄວາມ ແຫ້ງແລ້ງໃນພາກພື້ນດິນດັງກ່າວ. ຕັ້ງແຕ່ ປີ 2006 ເປັນຕົ້ນມາ, ຢູ່ໃນປະເທສລາວ ໄດ້ເກີດເຫດການ ຕ່າງໆຂຶ້ນ ທີ່ສຳໃຫ້ເຫັນແຈ້ງວ່າວຽດນາມເໜືອຄອມມູນິສຕ໌ ໄດ້ກືນກືນປະເທສລາວ ຕລອດວົງການ ຕ່າງໆຂອງລາວແດງ ເພາະມີນັກສືບສອດແນມວຽດນາມເໜືອ ເຂົ້າໄປສິ້ງຊອມກິຈການພາຍໃນທຸກໆ ການຈັດຕັ້ງໜ່ວຍການປົກຄອງຂອງລາວທັງໝົດ ແມ້ແຕ່ຄົນຫາບເຄື່ອງຂາຍຢູ່ຕາມຖົນ, ຄົນຮັບເໝົາ ກໍ່ສ້າງ ກໍ່ລວ້ນແລ້ວແຕ່ເປັນນັກສືບສອດແນມຂອງວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ ທັງນັ້ນ. ສ່ວນເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳ ຮວຈລາວແດງ ແລະທະຫານກອງຫລອນນັ້ນ ພຽງແຕ່ເປັນທາສ ຊອກແຕ່ຄາບຂ່າວຂອງຊາຕຕົວເອງ ໄປໃຫ້ແກວເທົ່ານັ້ນ.

ຮັຖບາລລາວແດງບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ການປົກຄອງປະຊາຊົນລາວຂອງຕົນເລີຍ ປະບໍ່ອຍຕາມອະນາຖາ ຫາ ກິນແບບຄົນຂໍທານ, ສ່ວນຫລາຍໄດ້ໜີອອກໄປຫາຮັບຈ້າງເປັນກູລີຢູ່ປະເທສໄກ້ຄຽງ ຫລື ລໍຄອຍແຕ່ການ ສົ່ງເງິນຈາກພື້ນື່ງລູກຫລານຢູ່ຕ່າງປະເທສ ຝາກໄປລ້ຽງດູ ໄດ້ກິນພໍສົບມື້ສືບວັນຕໍ່ໄປ. ພວກເຍົາວະຊົນ ລາວ ກັບກາຍເປັນຄົນຂາດຜູ້ດູແລ ແລະບໍ່ມີການຮຳຮຽນສຶກສາຫຍັງ ຫລາຍຄົນຈຶ່ງກາຍເປັນເດັກເກເລ, ສູບຢາ ກິນຢາເສພຕິດ. ອັນນີ້ແມ່ນແຜນເພື່ອດັບສູນເຊື້ອຊາຕລາວໃຫ້ໄວຂຶ້ນ, ປະບໍ່ອນວ່າໄວ້ໃຫ້ ຄົນ ແກວມາແທນ. ບົດຄວາມທີ່ຂຽນຢູ່ຂ້າງບົນນີ້ ມາຈາກຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ຮັກປະຊາຊົນລາວ ທີ່ຢາກເລົ່າ ຄວາມຈິງຂອງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ລາວ ໃຫ້ຄົນລາວຮູ້. ທ່ານຜູ້ນັ້ນຄືທ່ານພັນເອກ ແມສນີເອ (Col. Max Mesnier).

ຝຣັ່ງໄດ້ເລື່ອນຊັ້ນໃຫ້ ຣ.ອ. ວ່າງປາວ ຂຶ້ນເປັນພັນຕຣີ ແລ້ວກາງເດືອນມີນາ (March) ປີ 1954 ໃຫ້ນຳ ກຳລັງທະຫານຮາບອາກາສແລະສາມກອງພັນກອມມັງໂດ ກັບໄປພັກຜ່ອນຢູ່ທີ່ຂັງໄຂ ປະມານໜຶ່ງ ເດືອນ. ໃນທ້າຍເດືອນເມສາ April 1954, ຝຣັ່ງເສສໄດ້ຕຽມກຳລັງທະຫານດັ່ງນີ້: ສອງກອງພັນທະຫານ ຮາບອາກາສເຜົ່າມັງ ແລະສອງກອງພັນກອມມັງໂດເຜົ່າມັງ; ສາມກອງພັນທະຫານລາວ, ສອງ ກອງພັນ ທະຫານປະສົມຫລາຍຊາຕຂອງຝຣັ່ງເສສ ແລະໜຶ່ງກອງພັນປະສົມເຜົ່າລາວແລະເຜົ່າມັງ ໄປຈາກຫລວງ ພຣະບາງ ຮວມທັງໝົດເປັນໜຶ່ງກອງພັນ ບັງຄັບບັນຊາໂດງທ່ານ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ; ໄດ້ເຄື່ອນ ຈາກລາດ ບວກ ໄກ້ຂັງໄຂ ໄປຫາພູວຽງ, ຂ້າມແມ່ນ້ຳຄັ້ງຄາວ-ປົງທາ-ນາຄັງ-ຊຳໃຕ້ ໄກ້ຈະເຖິງພູເລີຍ ເທົ່ານັ້ນ. ດຽນ ບຽນຜູ້ ໄດ້ຕົກໃຫ້ສັດຕູຄອມມູນິສຕ໌ວຽດນາມເໜືອກ່ອນ ໃນເດືອນພຶສພາ (May) ວັນທີ່ 7, 1954. ກ່ອນຈະເລີ່ມຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ດຽນບຽນຜູ້ນັ້ນ, ທ່ານໄອເຊັນຮາວເວີ (Dwight D. Eisenhower) ໄດ້ເຂົ້າ ຮັບ

ໜ້າທີ່ເປັນປະທານາທິບໍດີສະຫາຣັຖ ໃນຕົ້ນປີ 1953. ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ: “ທາກເມືອງລາວເສ້ຍ ກໍເທົ່າກັບເປີດປະຕູໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ ເຂົ້າເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ແລະອິນເດັຍ.” ຣັຖບາລຝຣັ່ງເສສ ແລະສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງສັນຍາວ່າ ຈະຮ່ວມມືກັນໃຫ້ບົດຮຽນແກ່ຄອມມູນິສຕ໌, ເພາະເວລາ ນັ້ນ ຄອມມູນິສຕ໌ຢູ່ໃນພາກພື້ນເອເຊັຍ ກຳລັງຂະຍາຍຕົວໄປສູ່ໃນຂັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ. ແຕ່ສະຫາຣັຖກັບ ຖືກຫລອກ ວ່າການຕໍ່ສູ້ວຽດນາມເໜືອ ເປັນສິ່ງທີ່ຂັດກັບນະໂຍບາຍຂອງສະຫາຣັຖ ທີ່ວ່າບໍ່ຄວນຊ່ວຍ ຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ຫລືປະເທສໃດປະເທສໜຶ່ງ ໄປໂຈມຕີປະເທສອື່ນ ເພື່ອຍຶດຄອງປະເທສນັ້ນ ເປັນ ຫົວເມືອງຂຶ້ນ. ເສີກວຽດນາມ ແມ່ນການໄປຊ່ວຍຝຣັ່ງເສສຍຶດປະເທສວຽດນາມ, ລາວແລະຂຽມ ເປັນ ຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງເສສ.

ຮູບທີ່ 32. ທ່ານ ພ.ທ. ສັງ, ທ່ານ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ, ເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມານ ແລະ ພຍາຕູ້ບີ ລິຜູງ ກຳລັງກວດ ແລະ ຍັງມຢາມ ກອງພັນ ທະຫານ ກອມມັງໂດ ເຜົ່າມົ້ງ ທີ່ຕຽມພ້ອມ ອອກເດີນທາງໄປໝູນຫລັງ ຄ້າຍດຽນບຽນຜູ ຢູ່ລາດບວກ ແຂວງຊຽງຂວາງ ທາງດ້ານຕາວັນຕົກ ຂັງໄຂ ແຂວງຊຽງຂວາງໃນທ້າຍເດືອນເມສາປີ 1954.

ສະຫາຣັຖຈຶ່ງພຍາຍາມຕິດຕໍ່ໂຮຈິມິນ ບໍ່ໃຫ້ໂຈມຕີດຽນບຽນຜູ ໄດ້ຈັດໃຫ້ມີການເຈຣະຈາຂຶ້ນຢູ່ທີ່ ເຈນີວາ ປະເທສຊຸຍເຊີແລນ ແລະ ໄດ້ນັດປະຊຸມໃສ່ເດືອນພຶດສະພາ (May) ວັນທີ່ 21, 1954. ແຕ່ໂຮຈິມິນ ແລະ ຝ່າຍໂລກ ຄ.ມ.ນ. ຕ້ອງການອຳນາດຝ່າຍທະຫານແລະການເມືອງ ໄດ້ສວຍໂອກາດສນື້ ວາງແຜນໂຈມຕີຝຣັ່ງເສສ ໃຫ້ແຕກກ່ອນວັນກຳນົດນັດປະຊຸມ ເພື່ອຫວັງສ້າງອິທິພົນຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ໃຫ້ດັງໄປທົ່ວໂລກ. ສະຫາຣັຖໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຝຣັ່ງຕໍ່ສູ້ຝ່າຍດຽວກັບຄອມມູນິສຕ໌ (ທີ່ມີຫລາຍປະເທສຮ່ວມກັນ ຕໍ່ສູ້ຝຣັ່ງເສສ).

ໃນຂະນະທີ່ກອງທະຫານຮວງດມິນຕຽມກຳລັງເຂົ້າບຸກໂຈມຕີຄ້າຍທະຫານຝຣັ່ງເສສຢູ່ດຽນບຽນຜູ້ນັ້ນ, ໂຮຈິມິນໄດ້ຊາບຂ່າວວ່າ “ແມ່ນພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ເປັນຜູ້ບັນຊາການ ກອງພົນທະຫານເຜົ່າມື້ງລ້ວນ, ໄດ້ເຄື່ອນກຳລັງພົນໄປໝູນຫລັງກອງທັບຝຣັ່ງເສສທີ່ດຽນບຽນຜູ້. ໂຮຈິມິນຈຶ່ງມີຄວາມວິຕົກກັງວົນ ໄດ້ເລັ່ງໃຫ້ກອງທັບຂອງຕົນ ທຸ່ມເທກຳລັງຈິດ ກຳລັງກາຍ ບຸກໂຈມຕີກອງທັບຝຣັ່ງເສສ ຢູ່ໃນເຂດບໍຣິເວນດຽນບຽນຜູ້ ໃຫ້ແຕກກ່ອນກຳລັງຂອງພັນຕຣີ ວ່າງປາວຈະໄປເຖິງ.

ຮູບທີ່ 33 (ຂ້າງຊ້າຍ). ກອງພັນປະສົມຕ່າງດ້າວຝຣັ່ງເສສບັນຊາໂດງສິບເອກ ເລີເກີ (Sergent LEUGEUX). ຮູບທີ່ 34 (ຂ້າງຂວາ). ກອງພັນປະສົມຕ່າງດ້າວຂອງຝຣັ່ງເສສ ບັນຊາໂດງສິບເອກປາຣີ (Sergent PARIS)

ການສູນເສັຍສົງຄາມຢູ່ດຽນບຽນຜູ້ ໄດ້ສ້າງໃຫ້ໂລກຄອມມູນິສ ດັງກອ້ງໄປທົ່ວໂລກ. ສະຫາຣັຖຈຶ່ງຮູ້ ວ່າ ໂຮຈິມິນ ບໍ່ມີຄວາມຈິງໃຈກັບສະຫາຣັຖ ໃນການເຈຣະຈາສັນຕິພາບໃນອິນດູຈີນ ແລະໃນກອງປະຊຸມ ທີ່ໄດ້ຈັດຂຶ້ນ ໃນວັນທີ່ 20 ເດືອນ ກໍຣະກະດາ (July) 1954 ຢູ່ທີ່ເຈນີວາ. ເພາະສນັ້ນ ສະຫາຣັຖຈຶ່ງບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ແລະບໍ່ຮ່ວມໃນການເຊັນສັນຍາ ມີແຕ່ສິບສາມ (13) ປະເທສອື່ນໆເຊັ່ນ.

ໃນປີ 1954, ທ່ານຕູ້ເລັຍ ລີຝຸງໄດ້ກັບໄປພັກຜ່ອນຢູ່ຊຽງຂວາງ ເພື່ອຕຽມຮັບສະມັກເລືອກຕັ້ງເປັນຜູ້ແທນ ຣາຊດອນແຂວງຊຽງຂວາງໃນຊຸດຕໍ່ໄປ. ທ່ານໄດ້ແຕ່ງງານໃໝ່ເປັນຄັ້ງທີ່ສອງ ກັບລູກລ້ຽງເຈົ້າເມືອງພວນ ເພື່ອຈຸດປະສົງຄໍ ຍາກໄດ້ຄະແນນນິຍົມສຽງສ່ວນຫລາຍຈາກປະຊາຊົນລາວ ພາຍໃນແຂວງ ຊຽງຂວາງ. ທ່ານຕູ້ເລັຍ ລີຝຸງ ເປັນບຸກຄົນສຳຄັນ ເປັນຄົນສລາດ ມີສະຕິປັນຍາ ປັບປຸງປະຊາຊົນ ຫລາຍຢ່າງ. ເຖິງຈະແມ່ນເວລາກັບມາພັກຜ່ອນຂອງທ່ານກໍຕາມ, ແຕ່ທ່ານກໍຍັງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ປຸກຣະດົມ ເອີ້ນເອົາເຍົາ

ວະຊົນເຜົ່າມົ້ງແລະເຜົ່າລາວ ໃຫ້ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນຮຽນວິຊາ ປັບປຸງຄອບຄົວ ແລະດ້ານສຸຂະພາບອານາໄມ. ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຜິດເທົ່າທີ່ຄວນ ເພາະຍັງຂາດຄຣູຝຶກສອນ ແລະອຸປະກອນການສອນ ຫລາຍຢ່າງ.

ໃນປີ 1957 ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍ ລີຝຸງ ໄດ້ຖືກເຊີນໃຫ້ຍົກຍ້າຍໄປປະຈຳການຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນທັນ, ເພື່ອ ເປັນກັມມະການຮຽບຮຽງກິດໜ້າແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ. ທ່ານໄດ້ຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນທັນ ຈົນກະທັ້ງມື້ອົພຍົບໄປຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ແລະໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນປີ 1996. ໃນເວລາຢູ່ວຽງຈັນທັນ ທ່ານຕູ້ເລີ້ຍໄດ້ຮັບເອົາລູກຊາຍຂອງລໍໂຝດາງ ຊື່ ລໍ ຊາວ (Lauj Xaou) ໄປຢູ່ນຳ ຈົນຮອດ ປີ 1958 ຈຶ່ງໄດ້ກັບໄປຊຽງຂວາງ ແລະໄດ້ແຕງງານກັບນາງໄຊເຮີ ຢູ່ດົງດ່ານ. ໃນວັນທີ່ 18 ເດືອນ ພຶດສະພາ (May) ປີ 1959, ລໍ ຊາວ ແລະ ຄນະມົ້ງລໍ ໄດ້ຕ່າວກັບໄປວຽດນາມ ບໍ່ຍອມເຂົ້າຮ່ວມຮັບບາລຝ່າຍ ວຽງຈັນທັນ.

ພຣະຍາດຳຮົງ ຣິທິໄກ ຕູ້ປີ ລີຝຸງ (ເຊີນອ່ານໜ້າຊົວະປະວັດຫຍໍ້ຂອງເພິ່ນ) ບໍ່ໄດ້ອອກໜີຈາກປະເທສດ້ວຍເຫດວ່າ ທ່ານໄດ້ໃຫ້ຄຳສາບານຮ່ວມກັນກັບສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ວ່າ: ຕ້ອງຢູ່ຮ່ວມສຸຂະຮ່ວມທຸກຂໍ້ດ້ວຍກັນ, ຕາຍກໍຍອມຕາຍດ້ວຍກັນ. ແຕ່ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ບໍ່ໄດ້ຖືກຈັບກຸມໄປຂັງຄຸກ, ສເດັດໄດ້ໄປພັກຢູ່ຢ່າງງຽບຮຸນຳນ້ອງຊາຍ ສະເດັດເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນທັນ. ບາງຄົນຍັງເຊື່ອວ່າ ສະເດັດທັງສອງ ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ສນັບສນຸນແນວລາວຮັກຊາຕ ໃນການມອບປະເທສລາວ ໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ ວຽດນາມເໜືອ. ຍ້ອນວ່າສເດັດເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ອ່ານແຜນການຂອງ ຄ.ມ.ນ. ຕົ້ນໂພດໄປ ການ ເມືອງຂອງສະເດັດຢູ່ໃນລາວ ຈຶ່ງໄດ້ແຕກເປັນສາມຝ່າຍລາວ ຕໍ່ສູ້ແລະຂ້າກັນເອງ. ສຸດທ້າຍ ກໍ່ແມ່ນ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມເໜືອເປັນຜູ້ໄຊຊະນະ ຈຶ່ງຍຶດເມືອງລາວເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງວຽດນາມເໜືອໄດ້.

ໃນທ້າຍເດືອນພຶສພາ (May) 1954, ທາງການຝຣັ່ງເສສໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກຳລັງທະຫານ ທີ່ໄປຈາກຫລວງ ພຣະບາງ ໃຫ້ຍົກຍ້າຍເພື່ອກັບຄືນໄປປະຈຳສຖານທີ່ຕັ້ງເດີມຢູ່ຫລວງພຣະບາງ. ກຳລັງທະຫານຣາບອາ ກາສ ແລະກອງພັນກອມມັງໂດ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ໃຫ້ໄປປະຈຳ ຢູ່ຂັງໄຂ. ແຕ່ບໍ່ດົນ ກໍ່ໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປຕັ້ງຢູ່ທີ່ຄ້າຍໜອງແຮດ ເພື່ອປ້ອງກັນຊາຍແດນ ລາວ/ວຽດນາມຕໍ່ໄປ. ສ່ວນກອງທະຫານປະສົມຝຣັ່ງເສສ ກໍ່ໄດ້ກັບໄປປະເທສຝຣັ່ງເສສ.

ໃນປີ 1955, ລາວສອງຝ່າຍໄດ້ລີ້ເຣີມເຈຣະຈາເຕົ້າໂຮມລາວສອງຝ່າຍ. ໃນວັນທີ່ 10 ເດືອນມິຖຸນາ (June) ປີ 1956, ສະພາຜູ້ແທນຣາຊດອນໄດ້ເປີດສະພາສັມຍວິສາມັນຂຶ້ນ ເພື່ອພິຈາຣະນາເຣື່ອງ ການຈັດຕັ້ງ ແລະການແບ່ງປັນໜ້າທີ່ໃຫ້ສອງຝ່າຍ. ໃນວັນທີ່ 1-8 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1956, ສະເດັດເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ໄດ້ນຳພາຄນະກັມມະການຄນະໜຶ່ງ ເຂົ້າມາເຈຣະຈາກັບຝ່າຍຂວາຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທັນ

ຮູບທີ່ 35. ການເຕົ້າໂຮມຄັ້ງທໍ້ໜຶ່ງຂອງລາວສອງຝ່າຍນີ້ແມ່ນການໂຮມກັນລະຫວ່າງຝ່າຍ ລີ ແລະ ຝ່າຍລໍ ທີ່ມີການເມືອງແຕກຕ່າງກັນ ໃນສະໄໝ 1939 ຫາ 1959. ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ ສີ່ຄົນທາງໜ້າ ພຍະ ຕູ້ບີ ລີຝູງ; ທ່ານໄຟດາງລໍ; ທ່ານ ພ.ທ. ຕູ້ ຢາງ; ທ່ານ ຝູງລໍ. ແຖວສອງຈາກຊ້າຍ: ລອງເຈົ້າແຂວງ ຍິ້ວປາວ ຢາງ; ທ່ານເຈົ້າແຂວງ ຕູ້ຍ ຕຸນາລິມ ພໍ່ຂອງ ທ່ານໝໍຄຳເມີງ; ພໍ່ລຍາທ່ານ ຕູ້ບີ ລີຝູງ; ພໍ່ລຍາທ່ານໄຟດາງ ລໍ; ພໍ່ລຍາທ່ານ ຝູງ ລໍ; ທ່ານເຈົ້າເມືອງ ເຈັ່ງຊ້າງມິວ ພໍ່ຂອງທ່ານ ຄູມິວເລັ້ຍ; ແຖວທີ່ສາມຄົນທີ່ສາມ ແມ່ນ ນາຍໝໍລິດົວ ເສັຍຊີວິດຢູ່ເມືອງໄທຍ໌ ຄົນຕໍ່ໄປຢູ່ຫລັງ ພັນລະຍາພຍະຕູ້ບີ ແມ່ນທ້າວຫົງໄຊໂກສີ ຫົວໜ້າໂຮງໄປສະນີ ແຂວງຊຽງ ຂວາງ ຄົນທີ່ຢູ່ຫລັງທ່ານໄຟດາງລໍແມ່ນ ທ້າວເຊືອງ ສຸລິນທະວົງ ຫົວໜ້າໄມ້ຊຽງຂວາງ ຄົນຢູ່ຫລັງ ພ.ທ. ຕູ້ຢາບໍ່ຮູ້ ຄົນຕໍ່ໄປ ຢູ່ຫລັງທ່ານ ຝູງລໍແມ່ນ ທ່ານລິຄົວລີຝູງ. ແຖວສີ່ ຈາກຊ້າຍ ຄົນທີ່ໜຶ່ງແມ່ນທ່ານ ບູນມີ ທົບພະວົງ ພໍ່ຂອງ ພ.ອ. ສີສະສວັດ ຄົນທີ່ສອງ ເສື້ອສີດຳ ບໍ່ຮູ້ ຄົນຕໍ່ໄປນຸ່ງເສື້ອສີຂາວແມ່ນທ່ານໜາວເຢັ່ງລີ, ຄົນຕໍ່ໄປທີ່ ຖືໝວກສີດຳ ຄົນທີ່ສອງເທິງ ຫລັງທ່ານ ໄຟດາງລໍ ແມ່ນ ນາຍໝໍ ບລິງລີ; ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຜ້າສີດຳທີ່ສອງຫລັງ ພ.ທ. ຕູ້ຢາແມ່ນ ທ້າວສີພັນ ສີທານາດ ຫົວໜ້າຄັງເງິນ ແຂວງຊຽງຂວາງ ເຫລືອນັ້ນ ບໍ່ຮູ້.

ໃນວັນທີ່ 2 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ປີ 1957, ສອງຝ່າຍໄດ້ເຊັນສັນຍາຕົກລົງຮ່ວມ ກັນ ໃສ່ໃນວັນ ທີ່ 19 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ປີ 1957, ຈັດຕັ້ງຮັບຖບາລປະສົມລາວສອງຝ່າຍ ເຂົ້າ ຮວມກັນຄັ້ງ ທີ່ໜຶ່ງ.

- ສອງຝ່າຍຕົກລົງໃຫ້ຝ່າຍປະເທສລາວ ຄ.ມ.ນ. ສົ່ງກຳລັງໄປຕັ້ງຢູ່ດັ່ງນີ້:
- ສົ່ງລາວອິສສະຣະໜຶ່ງກອງພັນ ຊຶ່ງສ່ວນຫລາຍປະກອບດ້ວຍຊຸມຊົນເຜົ່າມົ້ງ ເຂົ້າໄປຕັ້ງຢູ່ທົ່ງໄທ ຫີນ ແຂວງຊຽງຂວາງ (ພ.ທ. ຕູ້ຢາ ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ)

- ສິ່ງລາວອິສສະຣະຫຼັງກອງພັນ ເຂົ້າໄປຕັ້ງຢູ່ຕົວເມືອງຊຳເໜືອ ແຂວງຫົວພັນ. ນອກຈາກນີ້ ໄດ້ຈັດໃຫ້ມີທະຫານລາວອິສສະຣະ ຫລາຍກອງຮ້ອຍ ໄປຕັ້ງຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນທັນ ແລະໃນຕົວເມືອງຫລວງພຣະບາງ ຈັດສອງຕົວເມືອງນີ້ເປັນເຂດເປັນກາງ ປອດທະຫານຂອງສອງຝ່າຍ.

ໃນເດືອນມີນາ 1958, ສອງຝ່າຍເລີ່ມມີຄວາມຂັດແຍ້ງກັນຄື ຝ່າຍປະເທສລາວໄດ້ເກີດຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ໃນໜ້າທີ່ໄດ້ແບ່ງປັນໃຫ້, ບໍ່ຍອມເອົາສອງແຂວງ ທີ່ຢູ່ໃນການຍຶດຄອງ ແລະກຳລັງທະຫານລາວ ຄ.ມ.ນ. ເຂົ້າມາຮ່ວມກັບຝ່າຍຮັຖບາລວຽງຈັນທັນ ເພາະວ່າມີຫລາຍຢ່າງບໍ່ໄວ້ໃຈ. ເຈົ້າຊີວິດສີສະຫວ່າງ ວັທະນາ ຈຶ່ງໄດ້ວາງພຣະປະມາພິໄຕຣ ມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃຫ້ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ປະກອບຮັຖບາລ ຊຸດໃໝ່ຂຶ້ນ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຄ້າງຄາຢູ່ ໂດງໃຫ້ສເດັຈເຈົ້າສຸວັນນະພູມາເປັນນາຍົກ ຮັຖມົນຕຣີ ແລະໃຫ້ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ເປັນຮອງນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ. ເຖິງດັ່ງນັ້ນ ກໍຍັງມີບັນຫາຂັດແຍ້ງກັນທາງການ ເມືອງຢູ່ຕໍ່ໄປຢ່າງ ບໍ່ສິ້ນສຸດ.

ຍ້ອນການເມືອງໄດ້ປ່ຽນແປງ ໃນປີ 1957 ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ຈຶ່ງຖືກສົ່ງໄປປະຈຳການຢູ່ເມືອງເປີນ ແຂວງຫົວພັນ ເພື່ອປ້ອງກັນພາຄເໜືອຂອງປະເທສລາວ. ຝ່າຍຄອມມູນິສຕ໌ລາວ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການຈັດຕັ້ງຮັຖບາລແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ. ໃນປີ 1959, ນາຍພົນພູມິໜໍສວັນ ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງ ຍົກຍ້າຍພັນຕຣີ ວ່າງ ປາວ ກັບໄປຊຽງຂວາງ. ໃນຕົ້ນປີ 1959 ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງ ຣ.ອ. ລີປາວ ໄລ່ຕິດຕາມກອງພັນລາວອິສສະຣະ ທີ່ໂຕນອອກຈາກທົ່ງໄຫຫີນ ໃນວັນທີ່ 18 ເມສາ ປີ 1959 ໂດງແມ່ນນາຍພົນ ອ້ວນ ຮະຕິກຸນ ເປັນຜູ້ສັ່ງ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ. ໃນປີ 1960 ນາຍພົນພູມິໜໍສວັນ ໄດ້ຕັ້ງ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ເປັນ ຜ.ບ. ຂອງກອງພັນຮັກສາສນາມບິນທົ່ງໄຫຫີນ, ຍ້ອນໄດ້ມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນຫລາຍຢ່າງ. ສອງອາທິດ ຫລັງຈາກກອງແລ ປະຕິວັດຢູ່ວຽງຈັນທັນ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ຖືກຜູ້ຮອງລອບສັງຫາຮ ຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນ ແຕ່ ທ່ານລອດ ໄປດ້ວຍຄວາມປອດພັຍ.

ໃນເດືອນພຶສຈິກາ (November) 1957, ຣ.ອ. ກອງແລໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ອຳນວຍການໂຮງຮຽນ ໜ່ວຍກ້າຕາຍຢູ່ຄ້າຍຈີນາຍໄມ້ ແຂວງວຽງຈັນທັນ. ຣ.ອ. ກອງແລໄດ້ສວຍໂອກາດນີ້ ເຂົ້າໄປພົບສເດັຈເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ທຸກໆຄືນ (ຕາມທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມວິຣະບຸຣຸດແຫ່ງແຜ່ນດິນລ້ານຊ້າງ ຊຽນໂດງ ດວງໄຊ ຫລວງພາສີ ໜ້າ 49) ຢູ່ທີ່ບ້ານພັກຂອງສະເດັຈ ຢູ່ປາກປາສັກ ແຄມແມ່ນ້ຳຂອງ ຖນົນຂຸນບູລິມ ນະຄອນວຽງຈັນທັນ. ການຮັບທະປະຫານໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1960 ແລະ ການ ແຫກຣຸກຂອງສະເດັຈເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ແລະພັກພວກ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ກອງແລອາຈມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ການວາງແຜນ ຈຶ່ງມີການແຫກຣຸກອອກໄປໄດ້ຢ່າງສະບາຍ. ນອກນັ້ນ ຍັງມີບັນຫາຕ່າງໆ ເກີດຂຶ້ນຢ່າງ ຕໍ່ເນື່ອງກັນໃນໄລຍະດັ່ງກ່າວ. ບັນຫາສຳຄັນທີ່ຄວນຖາມນາຍພົນກອງແລ (ຣ.ອ. ກອງແລ) ທັງໆທີ່ ເປັນຜູ້ສັນຍ

ສນຸນເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ຂນາດນັ້ນ ເປັນຫຼັງຈຶ່ງປັນຄົນໄປຕໍ່ສູ້ກັບລາວ ຄ.ມ.ນ. ອີກ? ເປັນດ້ວຍ ເຫຕໃດແທ້ ຈຶ່ງແຕກອອກຈາກທົ່ງໄຫຫີນ ໄປໃສ່ເມືອງພັນ, ແຕກເມືອງພັນ ໄປໃສ່ເມືອງສຸຍ ແລ້ວ ສຸດທ້າຍ ໄປຢູ່ກາສີ ແຂວງວຽງຈັນໜ້າ ກໍຍັງຢູ່ບໍ່ໄດ້. ຫລັງຈາກທ່ານກອງແລໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ຕ່າງປະ ເທສ ກໍລັງຝ່າຍກາງ ຈຶ່ງເຫລືອແຕ່ຊື່. ຂ້າຣາຊການ, ທະຫານ, ຕຳຣວຈ ຂອງລາວ ສ່ວນຫລາຍ ບໍ່ຮູ້ ເລ່ຫລ່ຽມຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ດີພໍ ຈຶ່ງຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງ ຄ.ມ.ນ. ຫລອກໃຊ້.

ຮູບທີ່ 36. ຮ້ອຍເອກ ກອງແລ ປີ 1957
ແມ່ນຕອນ ກອງແລເຂົ້າພົບສຸພານຸວົງທຸກຄົນລັບໆ

ຮູບທີ່ 37. ເຈົ້າສຸວັນນາພູມມາ ແລະ ເຈົ້າສຸພານຸວົງ ປີ 1957
ແມ່ນຕອນ ເຂົ້າມາຮ່ວມຮັບບານ ເພື່ອຈອບອວຍເອົາລູກນ້ອງ

ໃນເດືອນທັນວາ (December) 1957, ມີທະຫານຄນະປະເທສລາວຫຼິ້ງກອງພັນຕັ້ງຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນ, ຫຼິ້ງກອງພັນຕັ້ງຢູ່ແຂວງຫົວພັນ, 250 ຄົນ ຕັ້ງຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນໜ້າ ແລະ 250 ຄົນຕັ້ງຢູ່ໃນນະຄອນ ຫລວງພຣະບາງ. ເລີ່ມຕົ້ນປີ 1958 ສອງຝ່າຍໄດ້ມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນຫລາຍຢ່າງ. ຝ່າຍລາວຄອມມູນິສຕ໌ ອ້າງວ່າໃຫ້ຍົດຊັ້ນບໍ່ມີຄວາມເປັນທັມ ແລະບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມການຕົກລົງໄວ້ ມີເຫລ່ລ່ຽມຫລາຍແນວໂພດ. ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶດສພາ (May) ປີ 1959, ນາຍພົນອວັນ ຣາທິກຸລ ໄດ້ບິນຂຶ້ນໄປຊຽງຂວາງ ເພື່ອທຳຄວາມເຂົ້າໃຈກັບຝ່າຍປະເທສລາວຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນ ແຕ່ກັບຖືກຈີ້ແລະບໍ່ຍອມໃຫ້ເຂົ້າພົບ. ນາຍພົນ ອ້ວນຈຶ່ງໄດ້ບິນກັບວຽງຈັນໜ້າ ແລ້ວທ່ານໄດ້ສັ່ງໃຫ້ທະຫານຝ່າຍຕົນສາມກອງພັນ ປົດລອ້ມ ກອງພັນ 2 ທີ່ທົ່ງໄຫຫີນ ນຳພາໂດງ ພ.ທ. ຜູ້ຢາ ໃນວັນທີ່ 17 ເດືອນພຶດສພາ (May) 1959, ຝ່າຍປະເທສລາວ ໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບວ່າ: ຍອມເຂົ້າຮ່ວມກັບຝ່າຍວຽງຈັນໜ້າ ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ. ຍ້ອນຄຳຕອບນີ້ ຝ່າຍວຽງ

ຈັນທນ໌ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເຄິ່ງຄົດນໍາການເວັນຍາມ. ໃນວັນທີ່ 18 ເດືອນພຶດສພາ (May) 1959, ເວລາທ່ຽງຄືນ ຝົນຕົກໜັກ ກອງພັນ 2 ທີ່ທົ່ງໄຫຫີນໄດ້ໂຕນໜີເຂົ້າປ່າໄປ. ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ເລື່ອ. ນາຍພົນອ້ວນໄດ້ສັ່ງທະຫານຫລາຍກອງພັນຕິດຕາມ ແຕ່ບໍ່ພົບ. ນາຍພົນອ້ວນຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ສັ່ງທະຫານ ມື້ໄລ່ຕິດຕາມ. ຜູ້ນໍາພາການຕິດຕາມຄັ້ງນີ້ແມ່ນ ຣ.ອ. ລີປາວ ຈຶ່ງໄດ້ ໄປພົບຢູ່ ໄກ້ໆເມືອງ ໝອກ ໄດ້ມີການຕໍ່ສູ້ກັນ ເລັກນອ້ຍ ພາໃຫ້ຕູ້ຢາ ຜ.ບ. ກອງພັນທີ່ 2 ຖືກບາດເຈັບທີ່ ຂາ. ຣ.ອ. ລີປາວ ໄດ້ລາຍງານໃຫ້ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ຮູ້ວ່າ; ກອງພັນປະເທສລາວ ມີແຕ່ມື້ງສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນ ແຕ່ເດັກນ້ອຍ ແລະ ແມ່ຍິງ ສ່ວນຫລາຍຕິດຕາມຢູ່ນໍາ. ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ ຣ.ອ. ລີປາວ ຖອຍ ແລ້ວ ປ່ອຍໃຫ້ ຜ່ານໄປ. ສໍາຫລັບກອງພັນປະເທສລາວທີ່ເມືອງຊຳເໜືອ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໂຕນໜີ ມີປະມານ 100 ກວ່າຄົນ ແມ່ນຊົນເຜົ່າອື່ນໆໄດ້ວາງອາວຸທ ແລະໄດ້ກັບບ້ານ. ສ່ວນໜຶ່ງທີ່ເຫລືອ ມີຫລາຍກວ່າ 300 ຄົນແມ່ນເຜົ່າ ລາວລຸ່ມ ຝ່າຍຮັບຖບາລວຽງຈັນທນ໌ໄດ້ຂົນໄປໃສ່ແຂວງສາຣະວັນ ຈັດຕັ້ງເປັນກອງພັນໃໝ່ ຂຶ້ນ ບໍ່ຮູ້ຂ່າວ ອີກ.

ໃນໄລຍະດັ່ງກ່າວນີ້, ທ່ານຕູ້ເຢີ ລີຝຸງ, ທ່ານຕູ້ເລັຍ ລີຝຸງ ແລະທ່ານຕູ້ບີ ລີຝຸງ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ເປັນ ຄນະຜູ້ແທນຣາຊດອນ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢູ່ສະພາຜູ້ແທນຣາຊດອນ. ສະພາບການຣະຫວ່າງສອງຝ່າຍ ບໍ່ມີ ທັງຮ້າຍແຮງ ເຖິງມີກໍເລັກນ້ອຍບໍ່ຮຸນແຮງ ທັງສອງຝ່າຍຍັງມີການຕິດຕໍ່ຫາກັນຢູ່ ໂດງອາໄສຄນະ ກັມມະ ການຍຸດຍິງສາກົລ ເປັນຄົນກາງ ເພື່ອປະຕິບັດຕາມສັນຍາສະຖົບເສິກໃນອິນດູຈີນ mujg-aodao16J ທີ່ເຈນີວາ ໃນປີ 1954.

ວຽດນາມຖືກແບ່ງແຍກເປັນສອງພາຄ

ໃນປີ 1954, ປະເທສວຽດນາມໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສອງພາຄຄື: ພາຄເໜືອ ແລະ ພາຄໃຕ້.

- ພາຄເໜືອ ເອີ້ນວ່າສາທາຣະນະຣັຖສັງຄົມນິຍົມວຽດນາມ ໃຊ້ລັກທິການປົກຄອງແບບສັງຄົມນິ ຍົມຄອມມູນິສຕ໌ ທ່ານໂຮຈິມິນເປັນປະທານປະເທສ. ເມືອງເອກຕັ້ງຢູ່ຮ່າໂນງ (Hanoi),
- ພາຄໃຕ້ ເອີ້ນວ່າສາທາຣະນະຣັຖວຽດນາມ ໃຊ້ຣະບອບກາຣປົກຄອງແບບເສຣີປະຊາທິປະ ໄຕຍ, ສົມເດັຈພຣະເຈົ້າຈັກກະພັດບາວດາຍ ທຣົງຄອງປະເທສ, ເມືອງເອກຕັ້ງຢູ່ໄຊອ່ນ (Saigon) ປະຈຸບັນເອີ້ນວ່າ ນະຄອນໂຮຈິມິນ (Ho-Chi-Minh City).

ເຂດແບ່ງປະເທສ ຖືຕາມ ເສັ້ນຂະໜານທີ່ 17, ດ້ານເໜືອ ຕິດກັບເມືອງວິນລິນ (Vinh Linh), ແລະດ້ານໃຕ້ ແມ່ນ ເມືອງກວາງຕຣີ (Quang-Tri).

ໃນປີ 1955 ໂຮຈິມິນໄດ້ວາງແຜນເພື່ອຕໍ່ສູ້ ແລະ ດຶງວຽດນາມທັງສອງພາຄມາເປັນອັນດຽວ. ປະເທສ ລາວ ຈຶ່ງໄດ້ຖືກກອງທະຫານຂອງ ວຽດນາມເໜືອ ລຸກລຳດິນແດນ, ໂດງໄດ້ໃຊ້ລາວຄອມມຸນິສຕ໌ ເປັນສາກ ບັງຫ້າ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ໃຊ້ດິນລາວ ເປັນທາງຜ່ານລົງໄປສູ່ວຽດນາມໃຕ້ ເພື່ອກອບກູ້ຊາຕ ທອນ ໂຮມ ວຽດນາມ. ກອງທະຫານວຽດນາມເໜືອຈຶ່ງໄດ້ສ້າງຖານຜ່ານດິນລາວ ແຕ່ເສັ້ນຂະໜານທີ່ 17 ໄປສູ່ ແຂວງ ສາ ຣະວັນ ແລະ ກວາງຕຣີ ລາມໄປເຖິງຊາຍແດນ ຂເມນ ແລະ ໄດ້ໃສ່ຊື່ວ່າ ດວນ (Doan 559) ຫລື ທາງ ໂຮຈິມິນ ໄດ້ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ ປີ 1959 ຕລອດມາ ແລະໄດ້ຍຶດຊາຍແດນລາວແຕ່ເໜືອຕລອດໃຕ້ ໃຊ້ເປັນທີ່ ລີ້ຊ້ອນ ແລະ ພິກກຳລັງທະຫານ ຂອງຄອມມຸນິສຕ໌ ວຽດນາມ. ໃນປະຈຸບັນ ວຽດນາມ ຄອມມຸນິສຕ໌ໄດ້ ຍຶດທ້າດິນເບື້ອງຕິດກັບວຽດນາມ ພ້ອມເສັ້ນທາງໂຮຈິມິນນີ້ ໄປເປັນກັມຂົດຂອງຕົນ ໂດງບໍ່ມີຜູ້ໃດ ຕໍ່ວ່າໄດ້.

ຫລັງຈາກວຽດນາມໄດ້ຮັບເອກະຣາຊຈາກປະເທສຝຣັ່ງເສສ ຈັກກະພັດບາວດາຍ ໄດ້ປະກາສລາອອກ ຈາກບັນລັງ, ໂດງອ້າງເຫຕຜົນວ່າ ປະເທສຂອງຕົນຍັງເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງເສສຢູ່ເໜືອເດີມ ແລ້ວໄດ້ໄປພົບກັບໂຮຈິມິນ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນວຽດນາມໃຕ້ ຕ້ອງເລືອກເອົາທ່ານໂງດິນດຽມ ຂຶ້ນເປັນ ປະທານປະເທສແທນ. ຈັກກະພັດບາວດາຍຢູ່ບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ໂຕນໄປລີ້ໄພຍການເມືອງຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ, ແລະໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນ (ເສຍຊີວິຕ) ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໃນວັນທີ່ 31 ກໍຣະກະດາ (July) 1997 ທີ່ກຸງປາຣີສ.

ພາຍຫລັງຄອມມຸນິສຕ໌ໄດ້ໄຊ້ຍຸດທະສາດທັງຝຣັ່ງເສສຢູ່ດຽນບຽນຜູ້ແລ້ວ ໃນວັນທີ່ 6 ເດືອນມັງກອນ (January) 1956, ລາວອິສສຣະໄດ້ປ່ຽນຊື່ພັດ ມາເປັນ “ຄນະປະເທສລາວ”.

ໃນປີ 1957, ສອງຝ່າຍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັນ ແຕ່ໄດ້ເກີດບັນຫລາຍຢ່າງຂຶ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນ ພຶດສພາ (May) ປີ 1959 ຣັຖບາລແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ພາຍໃຕ້ການເປັນນາຍົກຣັຖມົນຕຣີ ຂອງ ພະນະທ່ານ ຜຸຍ ຊນະນິກອນ ໄດ້ທຳການຈັບກຸມສະມາຊິກນັກການເມືອງຂອງ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ຫລື ຄນະປະເທສລາວ ມີດັ່ງນີ້: 1.ເຈົ້າ ສຸພານຸວົງສ໌, 2. ພຣະຍາ ພູມິ ວົງວິຈິຕ, 3. ທ່ານ ຫຼູຮັກ ພູມສວັນ, 4. ທ່ານພູນ ສີປະ ເສີດ, 5. ທ່ານສີທິນ ກົມມະດຳ, 6. ທ່ານ ຊຽງມາໄຂຄຳພິທູນ,7.ທ່ານໝິ່ນ ໂສມວິຈິຕ, 8. ທ່ານສີຊນະສີສານ, 9. ທ່ານສິງຄະໂປ ສີໂຄຕ ຈຸນນະມາລີ, 10. ທ່ານຄຳຜາຍ ບຸບຜາ, 11. ທ່ານເພົ້າ ພິມມະຈັນ, 12. ທ່ານບົວສີ ຈະເຣີນສຸກ, 13. ທ່ານຄຳເພັຊ ພິມມະວັນ,14. ທ່ານສິມບູນ ວົງໜໍບຸນທັນ, 15. ທ່ານພູເຂົາ, ແລະ 16. ທ່ານມານະ ໄປຂັງໄວ້ໃນຄ້າຍສາຣະວັຕທະຫານ ທີ່ໂພນເຄັງ ໃນນະ ຄອນ ວຽງຈັນທນ໌. ເຫຕຜົນຂອງການຈັບກຸມສະມາຊິກພັດຄນະປະເທສລາວ ແມ່ນ:

- ຢູ່ໃນວົງການຮັຖບາລແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ມີພັດການເມືອງຄອມມູນິສຕ໌ຮ່ວມຢູ່ດ້ວຍ ເພາະສະນັ້ນ ຮັຖບາລສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງຕ້ອງຕັດການຊ່ວຍເຫລືອລາວ.
- ບໍ່ຍອມເອົາກຳລັງ ແລະ ສອງແຂວງເຂົ້າຮ່ວມກັບຝ່າຍວຽງຈັນທັນ. ບໍ່ເທົ່ານັ້ນ ກອງພັນປະເທສ ລາວທີ່ທົ່ງໄຫທົນໄດ້ໂຕນໜີໄປໝົດ. ຮັຖບາລທ່ານ ຜູ້ຍ ຊນະນິກອນ ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈຈັບກູມ “ຄນະປະເທສລາວ” ດັ່ງກ່າວ; ແຕ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະຖານທູຕນາໆຊາຕປະຈຳຢູ່ລາວ ຮູ້ສຶກເປັນ ຫວ່ງ, ແລະ ບໍ່ພໍໃຈຕໍ່ເຫຕການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

ໃນວັນທີ່ 29 ເດືອນຕຸລາ (October) 1959, ພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດສີສວ່າງວົງສ໌ໄດ້ສວັນນະຄິຕ. ສະຖາ ນະການພາຍໃນປະເທສໄດ້ປັບປ່ວນຂຶ້ນຫລາຍຢ່າງ, ລາວຄອມມູນິສຕ໌ໄດ້ໃຊ້ແຜນການຄາຕກັມ ນັກ ການເມືອງຂອງຝ່າຍຂວາ, ຂ້າຣາຊການ, ນັກທຸຣະກິຈ, ນັກເຜີຍແຜ່ສາສນາ. ຍ້ອນຄວາມປັບປ່ວນນີ້ ຮັຖບາລຂອງສະຫາຣັຖຮູ້ສຶກເປັນຫວ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜູ້ສັງເກດການແລະໜ່ວຍທະຫາຣຂອງສະຫະຣັຖ ມາຝຶກ ນາຍຕຳຣວຈ; ນາຍທະຫາຣ ພາຍໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ຫລາຍຂຶ້ນ ຕົວຢ່າງແມ່ນພຶກກອງພັນ ໂດດ ຈອ້ງ ທີ່ສອງຂອງ ຣ.ອ. ກອງແລ. ດັ່ງນີ້ ການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆຂອງກອງແລ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສິນໃຈໄປ ຊົ່ວຄາວ. ກອງແລກໍໃຊ້ໂອກາສນີ້ເຮັດຮັຖປະຫາຣຂຶ້ນ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ໃນຄນະນັ້ນ ຮັຖບາລແຫ່ງພຣະ ຣາຊ ອານາຈັກລາວ ກຳລັງຫຍຸ້ງນຳກິຈທຸຣະພິທີປົງພຣະສິພຂອງເຈົ້າຊີວິດ, ຈຶ່ງລະເຫລີງຕໍ່ການກຳ ກັບພວກ ນັກໂທສການເມືອງ ເປັນໂອກາສອັນເໝາະສົມໃຫ້ພວກນັກໂທສແຫກອອກຈາກຄຸກ ໃນ ເວລາທ່ຽງ ຄືນ (12:00 ໂມງ) ໃນວັນທີ່ 23 ເດືອນພຶສພາ (May) ປີ 1960 ໄປໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ແມ່ນສາຣະ ວັຕທະ ຫາຣ ຜູ້ຢູ່ເວັນຍາມຊື່ ທອງເສີຍ ໂຄຕວົງສາ ເປັນຜູ້ພາໜີ.

ໃນຄນະທີ່ເຈົ້າ ສຸພານຸວົງສ໌ ແລະ ພັກພວກຍັງຢູ່ໃນຄຸກນັ້ນ, ຄອມມູນິສວຽດນາມເໜືອໄດ້ສົ່ງຜູ້ມາວາງ ແຜນຕິດຕໍ່ ຈອບອອຍ ຣ.ອ. ກອງແລ ແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ສາຣະວັດຮັກສາຍາມຄຸກ. ຕອນນັ້ນແມ່ນ ນາຍສາລີ ວົງຄຳຊາວ ສູນກາງພັດຄອມມູນິສຕ໌ອິນດູຈີນ ເປັນຜູ້ສົ່ງລົງມາສ້າງພື້ນຖານຢູ່ໃນເຂຕບໍຣິເວນ ທົ່ງຮາບ ວຽງຈັນທັນ. ຣ.ອ. ກອງແລ ເປັນຜູ້ຕິດຕໍ່ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ແລະນາຍສາລີ ວົງຄຳຊາວ, ເພື່ອວາງແຜນ ຊ່ວຍເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ແລະຄນະ ໂຕນອອກຈາກຄຸກໄປຊຸກເຊື່ອງຢູ່ໃນ ບໍຣິເວນໄກ້ໆນະ ຄອນວຽງຈັນທັນ, ເພື່ອລໍຈັງຫວະອັນເໝາະສົມ ໄດ້ກະໃສ່ໃນງານປົງພຣະສິພຂອງເຈົ້າຊີວິດສີສວ່າງວົງສ໌ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໃສ່ ເດືອນສິງຫາ (August) 1960. ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນສິງຫາ (August) 1960, ຣ.ອ. ກອງແລ ໄດ້ເຮັດ ຮັຖ ປະຫາຣຂຶ້ນໃນນະຄອນວຽງຈັນທັນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ພ້ອມດ້ວຍຄນະ ມີ ໂອກາສ ລອດກັບ ໄປຢູ່ຊຳເໜືອຢ່າງປອດພັຍ. ຫລັງຈາກກອງແລເຮັດຮັຖປະຫາຣແລ້ວ ສຖານະການທາງທະຫາຣ ໄດ້ມີ ການສູ້ລົບກັນ ນັບມື້ນັບຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນປະເທສລາວເທົ່ານັ້ນ ໃນປະເທສ ວຽດນາມ ກໍເຊັ່ນ ດຽວກັນ. ສຖານະການໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ຮັບຄວາມເດືອດຮອ້ນ ແລະສ້າງຄວາມຢ້ານ ກົວ ຂຶ້ນຕື່ມ ຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາແຕ່ກ່ອນ.

ໃນປີ 1954, ສັນຍາສະຖິບເສິກໃນອິນດູຈີນໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃຫ້ທະຫານຕ່າງດ້າວຖອນອອກຈາກລາວໄປ, ຝຣັ່ງ ເສສໄດ້ປະຕິບັດຕາມສັນຍາດັ່ງກ່າວ ແລະຖອນທະຫານອອກຈາກລາວທັງໝົດ; ແຕ່ຕົງກັບຂ້າມ ຈຳນວນທະຫານຂອງວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢູ່ໃນດິນແດນຂອງລາວ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໂດຍບໍ່ນັບຖືສັນຍາ ໃດໆ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການເມືອງເປັນກາງຂອງເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ບັນລຸຜົນສຳເລັດ ແຕ່ເປັນກາງແບບ ຈອມປອມ ເພາະວ່າຢູ່ຂັງໄຂ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ເຕັມໄປດ້ວຍ ກອງທະຫານຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ແລະ ສະຖານທູດຂອງ ຄ.ມ.ນ. ແຕ່ສະຖານທູດຂອງໂລກເສຣີຢູ່ເມືອງນີ້ ແມ່ແຕ່ສະຖານທູດດຽວ ກໍບໍ່ມີ. ເຫັນ ສະພາບເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ສະຫາຣັຖຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈ ເຂົ້າໄປໃຫ້ການສນັບສນຸນຝ່າຍສະເດັດເຈົ້າບູນອູ້ມນະຈຳປາສັກ ແລະ ນາຍພົນ ພູມີ ໜໍ່ສວັນ ແລ້ວລາມໄປໃສ່ວຽດນາມໃຕ້ ສະຫາຣັຖຕ້ອງໄດ້ປ້ອງກັນ ເອເຊັຍຕາວັນ ອອກສູ່ງໃຕ້ ໃຫ້ ພົ້ນຈາກການຂຍາຍລັທທິຄອມ ມູນິສຕ໌ ໄປສູ່ຂົງເຂດນີ້.

ຫຼັງຈາກເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ຖືກຄຸກ ການເລືອກຕັ້ງກໍໄດ້ມີຂຶ້ນ ສໄມນັ້ນແມ່ນພັດຂອງເຈົ້າສິມສິນິດໄດ້ສຽງສ່ວນຫລາຍ. ເຈົ້າສິມສະນິດໄດ້ຂຶ້ນເປັນນາຍົກຣັຖບາລ ແທນພະນະທ່ານຜູ້ຊນະນິກອນ ທ່ານນາຍພົນ ພູມີໜໍ່ສະວັນ ເປັນຮອງນາຍົກ ແລະເປັນຣັຖະມົນຕີຣະຊອງປ້ອງກັນປະເທສ. ທ່ານນາຍພົນພູມີໜໍ່ສະວັນໄດ້ຈັດຕັ້ງກຣົມປະສານງານຂຶ້ນ ຍ້ອນເວລານັ້ນຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ມີການຈັດຕັ້ງຫລາຍ ກຣົມກອງໂພດ ຈຶ່ງເອົາມາໂຮມກັນເປັນ “ກຣົມປະສານງານ ອັນດຽວ”. ທ່ານນາຍພົນສີໂຫລານພຸທະກູລ (ຕອນນັ້ນຍັງເປັນ ພ.ອ. ກອງທັບບົກ) ໄດ້ມາເປັນອະທິບໍດີກຣົມປະສານງານແຫ່ງຊາດ.

ໃນປີ 1960, ໄດ້ມີການເລືອກຕັ້ງສະມາຊິກສະພາຜູ້ແທນຣາຊດອນເພີ່ມ ເພາະຝ່າຍປະເທສລາວບໍ່ໄດ້ລັບການເລືອກຕັ້ງເປັນຜູ້ແທນຣາຊດອນ ຈຶ່ງມີການເລືອກຕັ້ງເພີ່ມ. ທ່ານມົວເຈ້ຍຊ້າງ ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ເປັນເຈົ້າເມືອງມັງ ແທນທ່ານຍິ້ວປາວຢ່າງ. ທ່ານມົວເຈ້ຍຊ້າງ ໄດ້ເຂົ້າສະມັກລົງເລືອກຕັ້ງເປັນຜູ້ແທນຣາຊດອນເພີ່ມ ເພື່ອແຂງຂັນເອົາຄະແນມສຽງກັບພັດປະເທສລາວ ສຳຫລັບແຂວງຊຽງຂວາງ. ໃນຂນະທີ່ເດີນທາງໄປຫາສຽງຢູ່ບໍຣິເວນໜອງແຮດ ທ່ານມົວເຈ້ຍຊ້າງ ໄດ້ຖືກລອບຍົງຢູ່ກາງທາງ ແລະໄດ້ເສັຍຊີວິດ ຄາຣິຖທີ່ທ່ານໃຊ້ເປັນພາຫານະເດີນທາງໄປຫາສຽງຢູ່ບ້ານພັກແຄະ, ໜອງແຮດ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ໃນຕົ້ນເດືອນເມສາ(April) ປີ 1960.

ພາສາທີ 2.

ການສູ້ລົບໃນລະຫວ່າງປີ 1960

ເລີ່ມແຕ່ປີ 1958 ສະຫາຣັຖໄດ້ເຂົ້າໄປພົວພັນດ້ານການຊ່ວຍເຫລືອ ດ້ານທະຫານແລະດ້ານເສດຖາກິດ ແກ່ລາວ ຫລັງຈາກສົງຄາມຝຣັ່ງເສສ. ໃນວັນທີ 9 ເດືອນສິງຫາ ປີ 1960, ກອງແລໄດ້ເຮັດຮັຖປະທານ ເພື່ອຄົ້ນລື່ມຮັຖບານທີ່ເຈົ້າສິມສົມທເປັນນາຍົກຣັຖະມົນຕີ ແລະນາຍພົນພູມິໜໍ່ສະວັນ ເປັນຜູ້ຮອງ. ຄນະ ຮັຖປະທານໄດ້ຮຽກຮ້ອງເອົາສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ທີ່ຫາກໄປຮັບໜ້າທີ່ເປັນເອກອັດຕະຣາຊທຸຕລາວ ປະຈຳຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ກັບຄືນມາເປັນນາຍົກຣັຖມົນຕີຮັຖບາລຂອງຄນະຮັຖປະທານ ແລະທ່ານ ກອງແລໄດ້ເອົາເຄື່ອງບິນຊອບເບີ ໄປຕອນເອົາຄນະຜູ້ນຳຝ່າຍປະເທສລາວ 5 ທ່ານ ທີ່ແຫກຄຸກໄປ ລີ້ຢູ່ ໃນບໍລິເວນເມືອງກາສີ ກັບມາຮ່ວມຄນະຮັຖບາລຂອງສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ. ຄນະທີ່ໄດ້ໄປຕອນ ຄນ ມາ ມີຄື: 1. ທ່ານໝູຮັກ ພູມສວັນ, 2. ທ່ານພູນ ສີປະເສີດ, 3. ທ່ານສີສະນະ ສີສານ, 4. ທ່ານ ສິງ ກະໂປ ສີໂຄຕຈຸນນະມາລີ, ແລະ 5. ທ່ານພູມິ ວົງວິຈິຕ.

ຄົນລາວສ່ວນຫລາຍຫວັງແລະຄິດວ່າ ຮັຖບາລເປັນກາງຂອງເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ຈະຂໍການຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກປະເທສຝຣັ່ງເສສ ແຕ່ຄວາມຄິດນີ້ຜິດຫວັງ ເພາະວ່າຄນະຮັຖປະທານກັບໄປຮ່ວມມືກັບກຳລັງຂອງ ຄນະປະເທສລາວ ແລະໂລກຄອມມຸນິສຕ໌ ໂດງການເສີມເອົາກຳລັງຈາກວຽດນາມເໜືອ ເຂົ້າມາເຕັມ ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌. ບໍ່ພໍເທົ່າໃດນີ້ ຫລັງຈາກ ຣ.ອ. ກອງແລ ກໍ່ຮັຖປະທານຂຶ້ນ ຜູ້ຮອງກອງພັນທະຫານ ຮັກສາການເດີນຍົນທົ່ງໃຫຍ່ ຊຶ່ງຢູ່ໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ໄດ້ລອບສັງຫານ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ໃນຕອນກາງຄືນແຕ່ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ສາມາດເອົາຕົວລອດໄດ້ຢ່າງປອດພັຍ. ການລອບ ສັງ ຫານນີ້ ອາຈເກີດມາຈາກຄນະປະຕິວັດກອງແລ ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ເປັນຜູ້ສັ່ງກຳເປັນໄດ້. ຍ້ອນເຫດ ການລອບສັງຫານນີ້ ພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈຕໍ່ສູ້ຝ່າຍເປັນກາງ ຂອງສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ.

ປະມານໜຶ່ງອາທິຕຍ໌ຕໍ່ມາ ພັນຕຣີວ່າງປາວ ກໍ່ສາມາດຫອ້ນໂຮມກຳລັງ ແລະໄດ້ກັບໄປຍຶດທົ່ງໃຫຍ່ ເອົາໄວ້. ບໍ່ເທົ່າໃດນີ້ ສເດັດເຈົ້າສຸວັນນາພູມາໄດ້ສົ່ງທ່ານນາຍພົນອຳຄາ ສຸຂວິງສ໌ ໄປເກັບເກນເຂົ້າ ຢູ່ ແຂວງຊຽງຂວາງ ເພື່ອເອົາໄປລ້ຽງທະຫານ ຄ.ມ.ນ. ຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ແຕ່ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ໄດ້ຄຸມ ຕົວໄວ້ ແລ້ວສົ່ງໄປໃຫ້ຄນະປາບຮັຖປະທານ ຢູ່ສວັນນະເຂຕ. ອີກຕໍ່ມາບໍ່ເທົ່າໃດວັນ ສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນາ ພູມາກໍ່ໄດ້ສົ່ງພຣະຍາ ຕູ້ບີ ລີຝຸງ ຂຶ້ນໄປຊຽງຂວາງ ໃນຖານະເປັນຣັຖມົນຕີຮັຖປະທານຂອງ ຮັຖບາລ ໃຫ້ຂຶ້ນໄປກ້ຽວກ່ອມປະຊາຊົນຢູ່ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ໃຫ້ພາກັນຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ, ແຕ່ກໍ່ຖືກ ພັນຕຣີ ວ່າງ ປາວ ກັກຕົວໄວ້ ບໍ່ໃຫ້ລົງໄປຮ່ວມມືກັບຄນະຮັຖບາລຂອງສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ.

ໃນວັນທີ 10 ເດືອນກັນຍາ (September) 1960, ນາຍພົນພູມິ ໜໍ່ສວັນໄດ້ປະກາສເປັນຄນະປາບ ຮັຖ

ປະທານ ຕັ້ງຢູ່ສວັນນະເຂດ ຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງສເດັຈເຈົ້າບູນອູ້ມ ນະຈຳປາສັກດີ, ເພື່ອຈຸດ ປະສົງ ໄປປົດປ່ອຍເອົານະຄອນວຽງຈັນທັນ ອອກຈາກອຳນາຈຂອງຄນະຮັຖປະທານ ຣ.ອ. ກອງແລ.

ໃນວັນທີ່ 8 ເດືອນທັນວາ (December) 1960, ນາຍພັນເອກ ກຸປະສິດອາໄພ້ຍ ຜູ້ບັນຊາການ ທະຫານ ພາຄ 2 (ກ່ອນປີ 1962 ບໍ່ມີພາຄ 5 ມີແຕ່ 4 ພາຄເທົ່ານັ້ນ. ແຂວງຊຽງຂວາງ, ແຂວງຊຳເໜືອ ແລະແຂວງ ວຽງຈັນ ໂຮມກັນເປັນພາຄ 2) ໄດ້ນຳກອງທະຫານ ໄຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງທ່ານ ເຂົ້າ ໂຈມຕີຍຶດເອົາ ນະຄອນວຽງຈັນທັນ, ແຕ່ບໍ່ສຳເລັດ ເພາະຄນະຮັຖປະທານມີກອງທະຫານວຽດນາມ ເໜືອສນັບສນຸນ ຢູ່ເບື້ອງຫລັງ. ສະຖານະການໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະເດັຈເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ໄດ້ຂຶ້ນເຄື່ອງບິນ ໜີອອກໄປຫລັງພັຍຢູ່ພົມເປັນ ປະເທສຂເມນ ຈົນກະທັ້ງວັນທີ່ 11 ເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1961 ຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນໄປຂັງໄຂ, ແຂວງຊຽງຂວາງ, ເພື່ອໄປສົມທົບກັບ ຣ.ອ. ກອງແລ ແລະ ກອງທະຫານວຽດນາມ ເໜືອ ທີ່ຍຶດໄດ້ທັງໄຫທິນໄວ້ເປັນທີ່ຕັ້ງຢ່າງຮຽບຮ້ອຍໃນວັນທີ່ 31 ເດືອນທັນວາປີ 1960.

ໃນວັນທີ່ 13 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1960, ກອງພັນທະຫານຣາບອາກາສທີ່ໜຶ່ງ ໄດ້ໂດດຈອ້ງ ລົງໃສ່ທ່ານາແລ້ງ ໄກ້ທ່າເດືອ ແລ້ວເດີນເຂົ້າເສີມກອງກຳລັງທະຫານພາຄ 2 ຢູ່ທີ່ຈີນາຍໂມ້ ເຂົ້າ ສູ້ຮົບ ກັບຄນະຮັຖປະທານ ຣ.ອ. ກອງແລ. ກອງພັນທະຫານບິກແລະຫລາຍກອງພັນຂອງ ຄນະປະຕິ ວັດສວັນ ນະເຂດ ໄດ້ເຄື່ອນຕາມຖມົນ ເລຂທີ່ 13 ຈາກປາກຊັນ ເຂົ້າວຽງຈັນທັນ, ເພື່ອຮ່ວມກັບກອງ ທະຫານພາຄ 2 ແລະ ກອງພັນທະຫານຣາບອາກາສທີ່ໜຶ່ງ, ທີ່ກຳລັງສູ້ຮົບກັບຄນະຮັຖປະທານ ປະສົມ ວຽດມິນ ຢູ່ໃນ ນະຄອນວຽງ ຈັນທັນ.

ໃນວັນທີ່ 16 ເດືອນທັນວາ (December) 1960, ແມ່ນການສູ້ຮົບມີ້ສຸດທ້າຍ ລະຫວ່າງຄນະຮັຖປະ ຫານ ແລະ ຄນະປະຕິວັດສວັນນະເຂດ ເຮັດໃຫ້ ນະຄອນວຽງຈັນທັນ ຖືກປົດປ່ອຍອອກຈາກກອງທະຫານ ຂອງ ຄນະຮັຖປະທານ. ກອງແລໄດ້ແຕກຖອຍອອກຈາກນະຄອນວຽງຈັນທັນ ໄປຕາມຖມົນເລຂທີ່ 13 ໄປຫາ ສະລາພູຄູນ (ພນະທ່ານພູມີວົງວິຈິຕ ບັນທຶກຢູ່ໃນປື້ມ ຄວາມຊົງຈຳຂອງເພິ່ນວ່າ: “ບໍ່ຢາກສູ້ຮົບ ຢູ່ໃນນະ ຄອນວຽງຈັນທັນ ເພາະຈະນຳຄວາມເສັຍຫາຍໜັກມາສູ່ປະຊາຊົນ ແລະ ນະຄອນວຽງຈັນທັນ ຈຶ່ງ ຕັດ ສິນໃຈ ຕຽມໄປຍຶດທັງໄຫທິນເພື່ອຕໍ່ສູ້ຕໍ່ໄປ”). ກອງທະຫານຂອງຄນະປະເທສລາວ ໄດ້ຕຽມກອງທະ ຫານ ລໍຖ້າກອງແລ ຢູ່ວັງວຽງ. ເມື່ອກອງແລໄປເຖິງເຄື່ອງບິນຂອງວຽດນາມເໜືອ ກໍໄດ້ລຳລຽງອາວຸທຍຸ ໂທປະກອນສົງຄາມ ແລະ ສະບຽງອາຫານ ໄປຖິ້ມລົງໃຫ້ກອງແລ ປະກອບອາວຸທໃໝ່ ຄື ປືນໃຫ່ຍ, ຣິຖ ຖັງຂນາດເບົາ ແລະ ອາວຸທຄົບມີ. ກອງແລໄດ້ເຄື່ອນຕໍ່ໄປໃສ່ເມືອງກາສີ, ສະລາພູຄູນ, ແລ້ວຕໍ່ໄປ ຍຶດເດີນຍົນຕໍ່ ເມືອງສຸຍ ແຂວງຊຽງຂວາງ ໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນທັນວາ (December) 1960.

ຮູບທີ່ 38. ພັນຕຣີວ່າງ ປາວແລະ ນາຍທະຫານຫລາຍຄົນໄດ້ລວບຣວມຊາວເຜົ່າມົ້ງກັບໄປຍຶດເດີນຍົນທົ່ງໄຫຫີນໃນປີ 1960. ໃນຮູບນີ້ ຜູ້ເອົາມືຄຳແອວ ແມ່ນ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ຜູ້ເອົາມືຈຸ້ກັນຢູ່ແອວແມ່ນ ພ.ອ. ຜູ້ລືມິວ ເບື້ອງຂວາທ່ານ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ແມ່ນ ພ.ອ. ຊຶ້ງເລັ່ງຊຶ້ງ ແລະ ພ.ອ. ເຈີປາວມິວ ຜ.ບ. ບວມຫລົງ.

ສະຖານະການໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງຄັບຂັນ ຍ້ອນການປະຕິວັດຂອງ ຣ.ອ. ກອງແລ ນາຍ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ຈຶ່ງຂາດການຕິດຕໍ່ນຳຂັ້ນສູງ ແລະຂາດຄຳສັ່ງດ້ານນະໂຍບາຍຈາກຮັຖະບາລ ຍ້ອນຄວາມສັບສົນ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ວາງແຜນປ້ອງກັນທົ່ງໄຫຫີນໄວ້ຢ່າງດີລ່ວງໜ້າ. ເພາະສະນັ້ນ ຈຶ່ງເປັນໂອກາດໃຫ້ຝ່າຍກອງແລ ສາມາດເຂົ້າຍຶດເອົາເມືອງສຸຍ LS108 ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ກຳລັງ ຣ.ອ. ກອງແລ ກັບກຳລັງທະຫານຣວງດນາມເໜືອໄດ້ບຸກໂຈມຕີບ້ານບານ ເພື່ອເປີດເສັ້ນທາງເລຂທີ່ 7 ຈາກວຽດນາມເໜືອ ສູ່ທົ່ງໄຫຫີນດັ່ງນີ້:

- ສາຍທີ່ໜຶ່ງ ເຄື່ອນຈາກຊຳເໜືອຫາບ້ານບານ ແມ່ນທະຫານຣວງດນາມເໜືອ ປະສົມລາວ.ຄ.ມ.ນ;
- ສາຍທີ່ສອງ ເຄື່ອນຈາກໜອງແຮດຫາບ້ານບານ ແມ່ນທະຫານວຽດນາມເໜືອ ປະສົມມົ້ງ ຄ.ມ.ນ;
- ສາຍທີ່ສາມ ເຄື່ອນຈາກເມືອງສຸຍຫາບ້ານບານ ແມ່ນ ກຳລັງຂອງກອງແລ ປະສົມລາວ.ຄ.ມ.ນ.

ເມື່ອຍຶດບ້ານບານໄດ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ກອງແລແລະວຽດນາມເໜືອກໍໄດ້ເຄື່ອນເຂົ້າໄປຍຶດທົ່ງໄຫຫີນ ເປັນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ. ພາຍຫລັງກອງແລແລະວຽດນາມເໜືອເຂົ້າຍຶດເມືອງສຸຍໄວ້ໄດ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ວຽດນາມ

ເໜືອແລະກອງແລ ໄດ້ສົ່ງກອງກຳລັງ ພ້ອມດ້ວຍຮົກຖັງ ເຄື່ອນເຂົ້າໄປຍຶດຂົວເຫລັກ ທີ່ເປັນຈຸດສຳຄັນໄວ້, ເພາະເປັນຂົວຂ້າມນ້ຳຖິ້ມ ແລະເປັນທາງຜ່ານເຂົ້າໄປຫາເດີນຍົນຕໍ່ທົ່ງໄຫຫີນ, ວຽດນາມເໜືອໄດ້ໃຊ້ຍົນຕໍ່ຮົກເຊັ່ນ ແບບອີຢູຊິນ ເຂົ້າໄປລົງທີ່ເດີນຍົນຕໍ່ເມືອງສຸຍ ມີລະຫລາຍຮ້ອຍລຳ ບິນແຕ່ເຂົ້າຮອດຄຳ ຖ້ຽວລະສອງລຳ ບິນຮຽງກັນມາຖິ້ມເຄື່ອງຫລືມາລົງເດີນຍົນຕໍ່ເມືອງສຸຍ ເພື່ອສົ່ງກຳລັງທະຫານອາວຸທຸກຊນິດໃຫ້ກອງແລ ທັງໝົດປະມານ 4 ມື້ເທົ່ານັ້ນ. ຣ.ອ. ກອງແລກໍເປີດສາກບຸກທົ່ງໄຫຫີນ ໂດງມີການຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກໂລກຄອມມູນິສຕ໌ ຢ່າງມະຫາສານ, ເຂົ້າມາທຳຮ້າຍລ້າງຜານເຊື້ອຊາຕລາວ.

ໃນວັນທີ່ 29 ເດືອນທັນວາ (December) 1960 ທ່ານນາຍພົນພູມີ ໜໍ່ສວັນ ໄດ້ສົ່ງໜຶ່ງກອງພັນ ທະຫານຮາບອາກາສ ໄປເສີມກຳລັງທະຫານຂອງພັນຕຣີວ່າງປາວ ທີ່ມີໜຶ່ງກອງພັນຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນ, ເພື່ອໄປປ້ອງກັນເດີນຍົນທົ່ງໄຫຫີນ ແລະຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູວຽດນາມເໜືອແລະກອງແລ. ພໍຝ່າຍມິຕໄດ້ ເຄື່ອນກຳ ລັງໄປເຖິງຂົວເຫລັກ (ນ້ຳຖິ້ມ) ກຳລັງຢ່າງເຂົ້າຂົວກໍຕົກຢູ່ໃນວົງລອ້ມຂອງສັດຕູ ທີ່ໄດ້ຖືລ່ມດ້ວຍບິນ 12.8 ມ/ມ ແລະ 14.6 ມ/ມ ຈາກຮົກຖັງ ເຂົ້າໃສ່ກຳລັງທະຫານຂອງພັນຕຣີວ່າງປາວ ແລະຂອງ ນາຍພົນພູມີໜໍ່ສວັນ ທີ່ກຳລັງຢ່າງໄຕ່ຂົວຢູ່ນັ້ນ ຫລາຍຄົນໄດ້ຖືກບິນຕາຍຫລືຈຳເປັນຕ້ອງໂຕນຂົວ ແລ້ວ ຕາຍ. ນາຍທະຫານໜາວເຮີ ວ່າງ ເວົ້າວ່າ ເປັນຕາຍ້ານ, ຂວັນໜີ ບີພໍ່ ຍ້ອນບິນໃຫ່ຍທີ່ດັງມາ ຢ່າງ ສະນັ້ນຫວັນໄຫວ.

ໃນຂນະດຽວກັນ, ກອງທະຫານບິນໃຫ່ຍ 105 ມ/ມ ຂອງນາຍພົນພູມີ ໜໍ່ສວັນ ທີ່ໄດ້ສົ່ງມານຳກອງທະຫານຮາບອາກາສ ຕັ້ງບິນຍິງກຳບໍ່ທັນ ຕ້ອງໄດ້ຖິ້ມບິນແລ້ວໜີກຳເກືອບບໍ່ທັນ. ໃນວັນທີ່ 31 ເດືອນທັນວາ (December) 1960, ສນາມບິນທົ່ງໄຫຫີນແລະເມືອງຊຽງຂວາງ ໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຝ່າຍສັດຕູຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ທະຫານຂອງທ່ານພັນຕຣີ ວ່າງປາວ, ແລະຂອງນາຍພົນພູມີໜໍ່ສວັນ ໄດ້ຖອຍຂຶ້ນຮົກໄປທາງຊຽງຂວາງ, ໄດ້ປະຖິ້ມຮົກໄວ້ຢູ່ບໍລິເວນໄກ້ໆບ້ານຊຳຄອນ ທາງທິດໃຕ້ເມືອງຊຽງຂວາງ ແລ້ວຢ່າງໄປທາງທ່າວຽງ ຈົນເຖິງທ່າໂທມ ແລ້ວພັນຕຣີວ່າງປາວ ໄດ້ຕິດຕໍ່ຂໍຍົນຕໍ່ເຮລີໂຄບເຕີ ເພື່ອເຂົ້າໄປພົບທ່ານນາຍພົນພູມີ ໜໍ່ສວັນ. ໃນໂອກາດດຽວກັນ ຈຶ່ງໄດ້ພົບຜູ້ຕາງໜ້າສະຫາຣັຖ ທ່ານເຈມດັບບິວຢູແລຣ໌ (James W. Lair) ຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອທາງທະຫານຈົນເຖິງ ປີ 1967 ຕໍ່ມາແມ່ນທ່ານແພດແລນດຣີ (Pat Landry) ຈົນເຖິງປີ 1969 ຈຶ່ງແມ່ນ ທ່ານເຢຣີດາແນວ (Jerry Daniel) ຈົນຮອດປີ 1975 ແມ່ນຊ່ວຍເຫລືອດ້ານທະຫານ ແຕ່ໃນປີ 1975-1982 ເວລາຢູ່ໃນຮາຊອານາຈັກໄທ້ຍ ແມ່ນຊ່ວຍອົພະຍົບທີ່ໜີໄປປະເທສໄທ້ຍ.

ໃນວັນທີ່ 5 ເດືອນ ມັງກອນ (January) 1961 ພັນຕຣີ ວ່າງປາວໄດ້ເດີນຂຶ້ນໄປພູເບ້ຍ, ແລ້ວລົງ ໄປຕັ້ງທີ່ພັນຢູ່ບ້ານປ່າດົງ, ຕັ້ງຊື່ວ່າ ລີມາໄຊ LS05. ໄດ້ຮຽກຮ້ອງປະຊາຊົນຢູ່ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ, ແຂວງຫົວພັນ ໄປເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອປະກອບກຳລັງແລະຮັບອາວຸທຸກທີ່ທາງສະຫາຣັຖສົ່ງມາໃຫ້. ເມື່ອມີກຳ ລັງປະກອບດ້ວຍອາວຸທຸກຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ຈຶ່ງຈັດເປັນໜ່ວຍເຄື່ອນທີ່ ອອກໄປກວດລ້າງສັດຕູ ຢູ່ຕາມຈຸດ ຕ່າງໆ

ຈົນໄປເຖິງແຂວງຫົວພັນ.

ສະຫາຣັຖໄດ້ສົ່ງໜ່ວຍຫາຂ່າວ ແລະ ຕຽມປ້ອງກັນຊາຍແດນລາວທາງພາກເໜືອ ແຂວງຟອງສາ ລີ ແລະ ແຂວງຫົວພັນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຈົນແດງຕ້ອງບຸກຄ້າຍນ້ຳບັກຢ່າງໜັກໃນປີ 1962. ສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈໄປ ຕັ້ງກອງທັບອາກາສ ແລ້ວສົ່ງກຳລັງໄປຕັ້ງຢູ່ໃນປະເທສໄທຍ໌. ສະຖານະການ ຈຶ່ງ ໄດ້ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະ ວຽດນາມເໜືອຍິ່ງສົ່ງກຳລັງເຂົ້າວຽດນາມໃຕ້ ໃນປີ 1963. ຫຼັງຈາກສະ ຫະຣັຖໄດ້ຕັດສິນໃຈ ໝູນຫຼັງ ຝ່າຍວຽດນາມໃຕ້ ໃຫ້ແກ່ທ່ານໂງດິນດຽມ ສົງຄາມວຽດ ນາມ ຈຶ່ງລຸກເປັນໄຟຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ.

ທ່ານພັນຕຣີວ່າງປາວ ເປັນນາຍທະຫານເຜົ່າມົ້ງຜູ້ທຳອິດທີ່ໄດ້ຍົດຊັ້ນຢູ່ໃນກອງທັບ ແຫ່ງພຣະຣາຊອານາ ຈັກລາວ ຂຶ້ນເປັນພັນໂທ. ໃນປີ 1962 ເປັນພັນເອກ ແລະເປັນຜູ້ບັນຊາກາສທະຫານພາຄ 2 ມີແຂວງ ຫົວພັນແລະຊຽງຂວາງ. (ອ່ານໜ້າຊີວະປະຫວັດຂອງນາຍພັນວ່າງປາວ). ໃນລະຫວ່າງ ປີ 1961-1965 ມີທະຫານຝ່າຍລາວແດງ ຫລາຍຄົນໄດ້ໂຕນເຂົ້າມາຮ່ວມ ການຕໍ່ສູ້ນຳພິລຕຣີວ່າງປາວ ເພາະເຫັນວ່າ ລາວແດງ ພະເດັດການ ແລະເປັນລູກນ້ອງແກວ ເພາະທະຫານແກວຢູ່ໃນລາວບໍ່ຕໍ່ກວ່າ 40 ກອງພັນ. ທະຫານລາວໃນຣາຊອານາຈັກລາວມີບໍ່ເຖິງ 50 ກອງພັນໃນເວລານັ້ນ (ແຕ່ລະພາຄ ມີທະຫານບໍ່ເກີນ ສິບພັນຄົນ ແລະ ກໍມີແຕ່ 4 ພາຄ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ຍ້ອນຂາດງົບປາມຈ່າຍທະຫານ). ສໄມນັ້ນ, ຜູ້ຕາງ ໜ້າ ຂອງສະຫະຣັຖຄົນແຮກ ໄດ້ໄປໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອກອງກຳລັງທະຫານພາຄ 2 ແມ່ນທ່ານ ບິວແລຣ໌ ແລະ ທ່ານເອກອັຄະຣາຊທູດສະຫາຣັຖ ທ່ານວິລຽມ ສຸລິວັນ.

ໃນປີ 1961 ພນະທ່ານຕູ້ບີ ລີຝຸງ ໄດ້ໄປພຳນັກຢູ່ແຂວງສວັນນະເຂດ ຫຼັງຈາກຖືກ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ກັກ ຕົວໄວ້ ຊຽງຂວາງ. ໃນໂອກາດສດຽວກັນນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ມີໂອກາດສັກບໄປນະຄອນວຽງຈັນໜັ້ ເພື່ອຮ່ວມ ຮັບບາລຂອງສະເດັດເຈົ້າບູນອູ້ມ (ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນຣັຖະມົນຕຣີວ່າການກະຊວງປະຊາສິງຄາະ ແລະ ສາທາຣະນະສຸຂ).

ໃນປີ 1961, ປະຊາຊົນຊາວເຜົ່າມົ້ງແລະເຜົ່າລາວລຸ່ມ ປະມານ 10 ພັນຄົນ ຢູ່ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ແຂວງຫົວພັນ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນເຂົ້າປະກອບອາວຸທສົງຄາມ ໂດຍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກສະຫາຣັຖ ແລະ ການ ພຶກຊອ້ມວິຊາທະຫານ ຢູ່ຕາມຄ້າຍທະຫານ ຄື: ປ່າດົງ, ບ້ານສັນຫໍ້, ແລະຊຳທອງ. ຄຽູຝຶກ ວິຊາທະຫານ ເປັນຄົນໂທ່ຍສວ່ນຫລາຍ ແລະມີບາງຄົນ ເປັນຊາວອາເມຣິກັນ. ສະຖານທີ່ຝຶກຊອ້ມ ໄດ້ຂຍາຍອອກ ເປັນຫລາຍຈຸດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ຢູ່ຕາມທິສໃຕ້ແລະທິສຕາວັນຕົກ ຂອງບ້ານປ່າດົງ (LS05) ບ້ານນາ (LS15), ບ້ານຜາປອງ, ບ້ານຊຽງແດດ ຂອງພີ່ນ້ອງລາວເທິງ (LS26), ບ້ານຖໍ້ຊອ້ນ (LS47), ບ້ານພູຟ້າ, ບ້ານພູວຽງ ແລະ ບ້ານພູໜອງຜີ (ບ້ານຂອງ ພ.ທ. ຕູ້ວ່າງຢ່າງ). ຢູ່ທາງທິສ ຕາວັນຕົກ ຫາທິສເໜືອ

(LS05) ມີຄ້າຍບວມຫລົງ (LS32) ພ.ອ. ເຈີປາວ ມົວ ມີກຳລັງທະຫານປະມານ 12 ພັນຄົນ ຄ້າຍນີ້ ບໍ່ເຄີຍຕົກໃຫ້ສັດຕູ ແມ້ແຕ່ຄັ້ງດຽວເລີ່ມແຕ່ 1961-1975. ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ຄ້າຍນີ້ກໍໄດ້ສູນເສຍ ໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ ເພາະສະຫາຣັຖຖອນອອກຈາກອິນດູຈີນ. ປະຊາຊົນຄ້າຍນີ້ ໄດ້ຮັບການສູນເສຍ ໜັກທີ່ສຸດ.

ໜີລອດອອກຈາກບວມຫລົງ (LS32)

ໃນປີ 1976, ມີນາຍທະຫານຄົນໜຶ່ງໄດ້ຖິ້ມລູກເມັຍໄວ້ເບື້ອງຫລັງ ແລ້ວໂຕນໜີຂ້າມປ່າດົງໝູເຂົ້າໄປສູ່ປະເທສໄທ້ຍ, ເມື່ອຜູ້ກ່ຽວໄດ້ພົບໝູ່ເພື່ອນແລະຜູ້ນຳ ຈຶ່ງເລົ່າວ່າ: ເມື່ອໄດ້ຮູ້ວ່າເຈົ້ານາຍຜູ້ນຳພາ ໄດ້ໜີອອກຈາກປະເທສໝົດ ພວກເຮົາໝົດທຸກຄົນ ກໍເປັນລົມຈົນໜ້າມືດ ສລົບໄປກໍມີ, ຂາດສະຕິ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຊ່ອງທາງ ຈະເຮັດແນວໃດຈຶ່ງດີ. ບາງຄົນກໍນັ່ງຄູ່ເຂົາລົງ ນົບຜີຟ້າ ຜີແຖນ, ກາບລົງດິນເໝືອນຄົນບ້າ ເພາະມືດມົວໄປທຸກດ້ານ. ເມື່ອ ພ.ອ. ເຈີປາວມົວ ຜູ້ບັນຊາການ ບວມຫລົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈກັບໄປປະເທສລາວ ໄປນຳພາລູກນ້ອງອອກ ຫລືຕໍ່ສູ້ຕາມສັດຈະຄວາມສະບານຮ່ວມ ກັນວ່າ: ຕ້ອງຢູ່ດ້ວຍກັນ, ໄປກໍຕ້ອງໄປດ້ວຍກັນແລະຕາຍ ກໍຕ້ອງຕາຍພ້ອມກັນ, ເພາະວ່າໄດ້ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັນ ຍ້ອນບໍ່ມັກລັທທິ ຕົວະຍົວະ ຫລອກລວງຂອງຄອມມູນິສຕ໌. ພ.ອ. ເຈີປາວມົວ ໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ສັດຕູ ຈົນເຖິງປີ 1994 ແລະໄດ້ເສັງຊີວິດຢູ່ໃນປ່າເມືອງລາວ.

ຢູ່ໃນພາຄ 2 ທີສເໜືອຂອງ (LS05) ມີຄ້າຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ຄ້າຍແກ່ວບອນ (ບ້ານເກີດແລະຄ້າຍພາຍໃຕ້ການບັນຊາ ທ່ານ ພ.ທ. ວ່າງຝູງ) ຕົກໃຫ້ສັດຕູ 4/30/1970;
- ຄ້າຍພູສະບົດ (ບ້ານເກີດ ທ່ານ ພ.ອ. ເຍ້ຍຫລີວ່າງ ແລະ ພ.ທ. ວ່າງກົວ) ພາຍໃຕ້ການບັນຊາຂອງ ທ່ານ ພ.ອ. ເຍ້ຍຫລີ ວ່າງ. ໃນປີ 1969, ຖືກສັດຕູບຸກໂຈມຕີຢ່າງໜັກ, ເປັນຈຸດ ທີ່ໄກ້ໆ ຊາຍແດນລາວແລະວຽດນາມເໜືອ ຕິດກັບແຂວງຫົວພັນ ຊຳເໜືອ ຊຶ່ງແມ່ນສູນກາງ ຂອງແນວລາວຄອມມູນິສຕ໌.
- ຄ້າຍສັນຈີ້ (LS02) ເປັນຄ້າຍຕັ້ງຢູ່ລະຫວ່າງກາງຊຽງຂວາງແລະໜອງແຮດ ໄດ້ສ້າງຄວາມກັນດານໃຫ້ສັດຕູຕາມເສັ້ນທາງເລຂທີ 7 ຈາກທົ່ງໄຫທິນໄປຫາວຽດນາມເໜືອ. ຄ້າຍນີ້ ປະຕິບັດການຕ້ານສັດຕູໄດ້ດີ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ສັດຕູຕ້ອງທຸ່ມເທກຳລັງໂຈມຕີໃຫ້ແຕກກ່ອນ ປີ 1969. ຝ່າຍມິຕຕ້ອງສູນເສຍນາຍທະຫານຄົນສຳຄັນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ພ.ທ. ລິຊາວ ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງ ພ.ອ. ລິຕູ້ປາວ. ໃນຕົ້ນປີ 1970, ຄ້າຍທະຫານພາຄເໜືອທັງໝົດ ໄດ້ຕົກໃຫ້ສັດຕູຄອມມູນິສຕ໌ວຽດນາມເໜືອ. ພາຄ 2 ໄດ້ສູນເສຍພື້ນທີ່ປະມານ 70 ເປີເຊັນໃຫ້ສັດຕູ ສຳຫລັບແຂວງຫົວພັນ ໄດ້ເສຍພື້ນທີ່ 100 ເປີເຊັນ.

ຢູ່ໃນພາຄ 2 ທິດຕາວັນອອກ LS05 ມີຄ້າຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ຄ້າຍເມືອງໝອກ (LS46) ເປັນຄ້າຍສຳຄັນຂອງຝ່າຍມິດເພື່ອປ້ອງ ກັນພາຄສອງ ແລະ ພາຄ 5 ເປັນຈຸດທີ່ມີທະຫານ ແລະປະຊາຊົນຫລາຍສິບພັນຄົນ, ໄດ້ຖືກ ໂຈມຕີຢ່າງໜັກຈາກສັດຕູ ໄດ້ເສຍຫລາຍເທື່ອ ແຕ່ກໍກັບໄປຍິດໄດ້ຄືນທຸກຄັ້ງ. ຝ່າຍມິດໄດ້ຕັ້ງ ພື້ນຢູ່ຄ້າຍນີ້ຈົນເຖິງປີ 1975 ຈຶ່ງໄດ້ຖອຍເຂົ້າປ່າ ເພາະສະຫາຣັຖ ຕັດການຊ່ວຍເຫລືອ. ຜູ້ບັງ ຄັບບັນຊາຄ້າຍແມ່ນທ່ານ ພ.ອ. ຈົງກົວ ວີ. ທ່ານບໍ່ມີໂອກາສໄດ້ອີພົບໜີ ໄດ້ເສຍຊີວິດ ຢູ່ໃນປ່າ ໃນປະເທສລາວ ປີ 1981. ຄ້າຍເມືອງໝອກມີຄ້າຍ ສຳລອງອ້ອມຄື: ຄ້າຍອັງເປີ, ຄ້າຍນ້ຳຮຽງ ເມັດ, ແລະຄ້າຍພູຫລວງ ນ້ອຍ.
- ຄ້າຍພູກະເບາະ ເປັນຄ້າຍຕັ້ງຢູ່ພູສູງກວ່າພູ ຢູ່ໄກ້ໆທິສໃຕ້ຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ເປັນຈຸດທີ່ສ້າງ ຄວາມກັນດານໃຫ້ສັດຕູ ທີ່ຢູ່ອ້ອມບໍລິເວນຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ສັດຕູຈຶ່ງໄດ້ໂຈມຕີດ້ວຍປືນ ໃຫຍ່ ແລະຈຽວດ ຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຈຶ່ງໄດ້ເສຍໃຫ້ສັດຕູໃນປີ 1968.

ການປ່ຽນແປງຫລາຍຢ່າງໃນພາກພື້ນເອເຊັຍຄື: ສົງຄາມໃນປະເທສຈີນ; ສົງຄາມໃນເກົາຫລີ ແລະ ສົງ ຄາມໃນອິນດູຈີນ, ການສູນເສຍຖານທັບດຽນບຽນຜູ ແລະກາຣຣັຖປະຫານຂອງ ຣ.ອ. ກອງແລ ເປັນທີ່ ຫວ່າງໄຍຂອງສະຫາຣັຖ. ທ່ານປະທານາທິບໍດີແຄນເນດີ Kennedy ເຂົ້າຮັບໜ້າທີ່ ໃນວັນທີ່ 21 ເດືອນ ມັງກອນ (January) 1961, ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອແກ້ຣັຖບາລລາວຕັ້ງແຕ່ ໃນປີ 1961 ແລະວຽດນາມໃຕ້ ຕັ້ງແຕ່ປີ 1963 ເພື່ອປ້ອງກັນການຂຍາຍຕົວຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ເພາະ ໂຮຈີ ມິນລະເມີດການນັດເຈຣະຈາ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຖານທັບດຽນບຽນຜູ ແລະສັນຍາທີ່ເຈນີວາ ໃນປີ 1954.

ໃນປີ 1961-1964, ສະຫາຣັຖໄດ້ສິນໃຈໃນການຄົ້ນຄ້ວາຂອກຫາຂ່າວ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດຕູ ໃນ ບໍລິເວນພາຄເໜືອຂອງລາວ ດັ່ງແຂວງຜົງສາລີ, ແຂວງຫົວພັນ ເປັນຈຸດສຳຄັນໝາຍເລຂທີ່ໜຶ່ງ ແລະ ແຂວງຊຽງຂວາງ ເປັນຈຸດສຳຄັນລຳດັບສອງ. ສະຫາຣັຖໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອແກ້ຣັຖບາລລາວ ສິ່ງ ກຳລັງໄປຕັ້ງຄ້າຍໃສ່ນ້ຳບັກ ຢູ່ພາກເໜືອຂອງແຂວງຫລວງພະບາງ ໄກ້ແຂວງຜົງສາລີ ແລະຫລາຍບ່ອນ ໃນແຂວງຫົວພັນ.

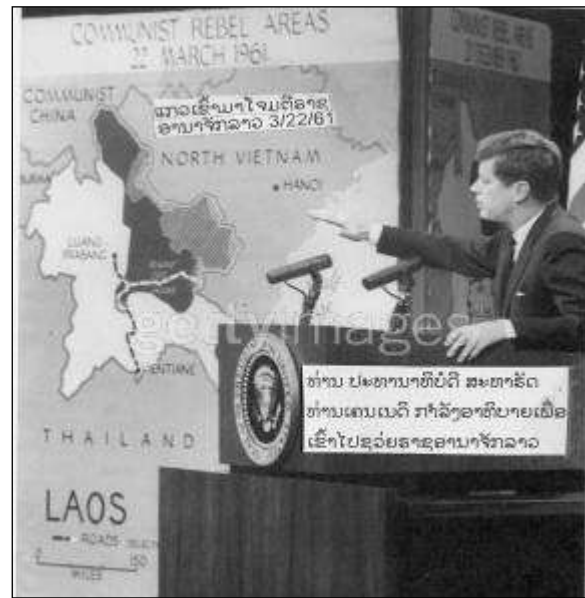
ໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນກັນຍາ (September) 1962, ຫລັງຈາກການຈັດຕັ້ງຣັຖບາລເປັນກາງຂອງລາວ ສາມຝ່າຍ ທ່ານເອກອະຄະຣາຊທຸຕສະຫາຣັຖ ທ່ານແລ ໂອນາຕ ອົງເກີ ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມກຳລັງຂອງ ກອງແລທີ່ທົ່ງໄຫທິນ. ໃນວັນທີ່ 22 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) 1962, ສະຫາຣັຖໄດ້ເອົາເຄື່ອງບິນ ສິ່ງອາຫານແລະເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆ ໃຫ້ຝ່າຍເປັນກາງ ແຕ່ເກີດມີບັນຫາຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ນາຍ ພ.ອ. ທ້າວເດືອນ ສຸນນະຣາຊ ຜູ້ເຂົ້າຂ້າງຄອມມູນິສຕ໌ຢ່າງຈິງຈັງ ບໍ່ມັກແລະບໍ່ເຫັນດີນຳ. ນາຍເດືອນ ຈຶ່ງໄດ້ເອົາກຳລັງ

ທະຫານຝ່າຍກາງ ທີ່ຢູ່ໃນການບັງຄັບບັນຊາຂອງຕົນແລະແກວ ໄປໂຈມຕີກຳລັງຂອງກອງແລ ທີ່ມີຈຳນວນນ້ອຍກ່ວາ ຕ້ອງໄດ້ແຕກໄປຢູ່ເມືອງພັນ ວັນທີ່ 4 ເດືອນມິຖຸນາ (June) 1963 ແລ້ວແຕກໄປໃສ່ເມືອງສຸຍ. ນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງກຳລັງໄປໝູນຫລັງກອງແລ ແຕ່ກໍຢູ່ບໍ່ໄດ້. ໃນ ວັນທີ່ 4 ເດືອນຕຸລາ (October) ປີ 1963, ສະຫາຣັຖໄດ້ເພີ່ມການຊ່ວຍເຫລືອທາງອາກາສແກ່ກອງແລ ແລະ ນາຍພົນວ່າງປາວ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ ຄ.ມ. ນ. ວຽດນາມເໜືອ ພ້ອມໄດ້ຝຶກນັກບິນ ຕ-28 ລາວ ແລະ ໄດ້ສົ່ງເຄື່ອງບິນ (T-28) ຫລາຍລຳ ໃຫ້ຮັຖບາລລາວ.

ໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນກຸມພາ (February) 1963, ເຈົ້າຊີວິດສີສວ່າງວັທນາ ແລະ ຄນະຣັຖບາລລາວ ທີ່ອ້າງຕົນເອງ ວ່າຮັຖບາລເປັນກາງ ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມສະຫາຣັຖ ແລະໄດ້ຟັງຄຳອະທິບາຍຫລາຍຢ່າງຈາກທ່ານ ປະທານາທິບໍດີສະຫາຣັຖອາເມຣິກາ ທ່ານແຄນເນດີ ຕາມຮູບທີ່ມີຕໍ່ໄປນີ້. ສົງຄາມໃນອິນດູຈີນໄດ້ລຸກຂຶ້ນເປັນໄຟ ຢູ່ໃນຣາຊອານາຈັກລາວແລະ ວຽດນາມໃຕ້ ນັບຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນປີ 1963 ເປັນຕົ້ນມາ ຈົນເຖິງ ປີ 1975. ສຸດທ້າຍ ຝ່າຍທີ່ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັບສະຫາຣັຖ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບແສບຢ່າງນັກ ເພາະຂາດຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອຕໍ່ໄປ.

ຮູບທີ່ 39. ທ່ານປະທານາທິບໍດີສະຫາຣັຖທ່ານແຄນເນດີ ໄດ້ອະທິບາຍ ເຫດການສູນເສັຍຖານທັບດຽນບຽນຜູ ແມ່ນຕົ້ນຕໍເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມ ເປັນຫ່ວງ ຈຶ່ງເກີດສົງຄາມວຽດນາມ

ຮູບທີ່ 40. ທ່ານປະທານາທິບໍດີສະຫາຣັຖ ກຳລັງສຶກສາ ເຫດການ ຕ່າງໆ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນລາວ ເພາະວຽດນາມເໜືອ ລະເມີດສັນຍາ ແລະ ລຸກລາວ ລາວ.

ຮູບທີ່ 41. ທ່ານປະທານາທິບໍດີສະຫະຣັຖທ່ານແຄນເນດີໄດ້ເຊີນເຈົ້າຊີວິດ ແລະຄນະຣັຖບາລເປັນກາງ ລາວໄປຢັ້ງຢືນຢາມສະຫາ ຣັຖໃນເດືອນກຸມພາ ວັນທີ່ 27,1963 ຫລັງຈາກນີ້ກໍເກີດສົງຄາມອິນດູຈີນ ວັນທີ່ 2 ມີນາ 1963 ຈົນເຖິງເດືອນພຶດສະພາ (May)ໃນປີ 1975. ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ: ທ່ານແຄນເນດີ; ເຈົ້າຊີວິດ ສີສວ່າງວັທນາ; ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ; ທ່ານໂງ່ນຊະນະນິກອນ; ທ່ານພູ ມີ ວົງວິຈິດ ແລະ ຜູ້ຕິດຕາມ.

ການຈັດຕັ້ງຄ້າຍທະຫານໃນແຂວງຫົວພັນ

ໃນປີ 1962, ໄດ້ຈັດແຂວງຫົວພັນໃຫ້ມີຄ້າຍຕ່າງໆຂຶ້ນຫລາຍຄ້າຍ ຊຶ່ງສູນກາງແມ່ນຄ້າຍນາຄັງ (LS36) ເປັນເຂຕຍ່ອຍແຂວງຫົວພັນ ຂຶ້ນກັບເຂຕທະຫານພາຄສອງ ໄດ້ມອບໃຫ້ນາຍພົນ ວ່າງປາວເປັນ ຜ.ບ. ສຳລັບຜ.ບ. ເຂຕຍ່ອຍນີ້ ມີນາຍທະຫານຫລາຍຄົນ ໄດ້ຮັບໃຊ້ການບັງຄັບບັນຊາຢ່າງດີ. ຄົນສຸດທ້າຍແມ່ນທ່ານ ພ.ອ. ຜັນ ສີຫາຣາຊ ທີ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຈົນໄດ້ເສັຍຊີວິດຄາຕ້າຍໃນປີ 1969. ໃນເດືອນມີນາ (March) 1966, ຄ້າຍນາຄັງຖືກໂຈມຕີຈາກສັດຕູຢ່າງໜັກ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ບິນເຄື່ອງບິນເຮລີໂຄບເຕີຂອງສະຫາຣັຖໄປສັງເກດການ ແລະໄດ້ລົງເດີນຍົນ ເພື່ອຈະໄປພົບ ຜ. ບ. ເຂຕ ຍ່ອຍ ແຕ່ໄດ້ຖືກທະຫານຂອງສັດຕູ ຍິງບາດເຈັບສາຫັດ ຕາມລາຍງານດັ່ງນີ້: ມີໜຶ່ງກ່ອນທ່ານນາຍ ພົນວ່າງປາວ ຈະເດີນທາງໄປກວດເບິ່ງສະພາບການຢູ່ຄ້າຍທະຫານນາຄັງນັ້ນ, ເຮືອບິນໄດ້ລຳລຽງສະບຽງອາຫານ ແລະເອົາເຂົ້າໄປຖິ້ມໃຫ້ທະຫານຢູ່ຄ້າຍນາຄັງ, ສັດຕູໄດ້ຮະດົມກຳລັງໄປສູ່ຮົບ ຍາຕເອົາເຂົ້າທີ່ເຄື່ອງບິນມາຖິ້ມລົງ, ໂດງໃຊ້ເລ່ຫລ່ຽມຍິງບິນໃຫ້ຍາມາໃສ່ສນາມບິນ ເຮັດໃຫ້ຝ່າຍມິຕິບໍ່ສາມາດ ໄປເກັບເອົາເຂົ້າ ໄດ້ໂຈະໄວ້ມື້ໃໝ່ຈຶ່ງໄປເກັບ.

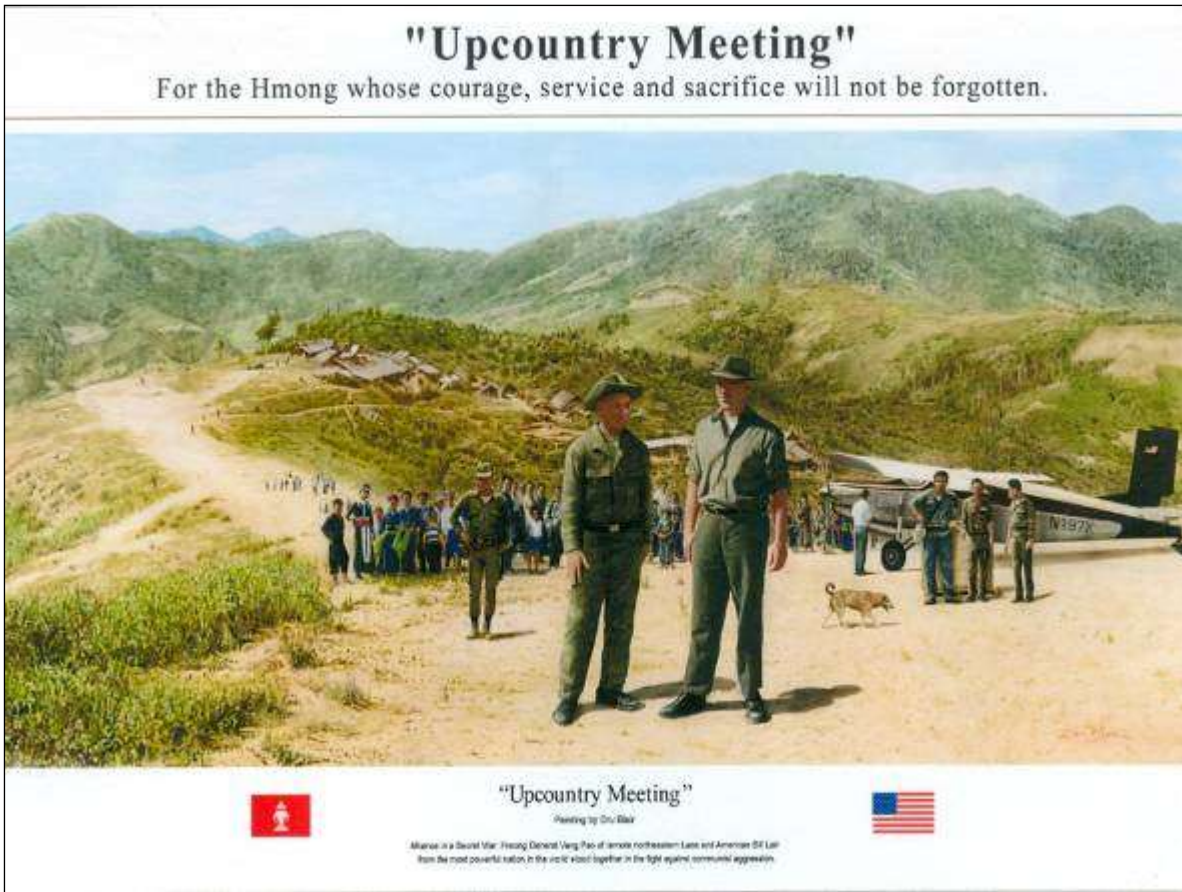
ສັດຕູຈຶ່ງໄດ້ໂອກາດໄປຍາດເອົາເຂົ້າໃນຄໍາຄືນນັ້ນ ຫລັງຈາກໄດ້ເອົາເມັດເຂົ້າອອກຈາກເປົ້າເຂົ້າແລ້ວ ກໍເອົາຂອງປອມໃສ່ແທນເບິ່ງຄືເປົ້າທີ່ມີເຂົ້າເຕັມຢູ່. ບາງເອີ້ນມື້ຕໍ່ມາ ທ່ານນາຍພົວວ່າງປາວໄດ້ຂຶ້ນ ເຄື່ອງບິນເຮລີໂຄບເຕີໄປລົງຈອດແທບເດີນຍົນຕ໌, ໄດ້ໂດດອອກຈາກເຄື່ອງບິນ, ພໍດີສັດຕູທີ່ລີ້ຢູ່ໃນເປົ້າເຂົ້າກໍຍິງບິນໃສ່ຍົນຕ໌ເຮລີໂຄບເຕີທັນທີ, ບັງເອີ້ນລູກກະສູນໄດ້ດາດຍົນຕ໌ ແລ້ວຕະເລີນໄປຖືກທີ່ປ່າຂອງທ່ານນາຍພົວວ່າງປາວ. ທັນໃດນັ້ນ ທະຫານອາຣັກຂາຂອງທ່ານໄດ້ຍິງໃສ່ສັດຕູຕາຍຄາເປົ້າເຂົ້າ. ເວລານັ້ນ ຍົນຕ໌ເຮລີໂຄບເຕີໄດ້ບິນໜີໄປ. ທະຫານຈຶ່ງໄດ້ເອົານາຍພົວ ວ່າງປາວ ໄປໄວ້ບ່ອນທີ່ປອດພ້ຍແລ້ວ ຍົນຕ໌ເຮລີໂຄບເຕີ ຈຶ່ງໄດ້ກັບມາເອົາທ່ານນາຍພົວ ຂຶ້ນເຄື່ອງບິນໄປໃສ່ເດີນຍົນຕ໌ໃຫ່ຍ ແລ້ວຂຶ້ນເຄື່ອງບິນກາຣິບູໄປອຸດອນ ແລ້ວຕໍ່ໄປຮາວາຍ ສະຫາຣັຖເພື່ອຮັກສາພະຍາບາລ ປະມານໜຶ່ງເດືອນ ເມື່ອດີແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນປະເທດລາວ.

ໃນຕົ້ນປີ 1967 ທ່ານບົວແລສ ແລະ ທ່ານນາຍພົວ ວ່າງປາວ ໄດ້ຂຶ້ນໄປແຂວງຫົວພັນ ໄປສຶກສາຕັ້ງສະຖານີແຮດາໃສ່ພູຜາທີ ຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນວ່າ (LS85). ໃນຮູບທີ່ 42 ທ່ານທັງສອງ ກໍລັງຢືນຢູ່ (LS367) ໄກ້ໆ ພູຜາທີ.

ໃນເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1969, ສັດຕູໄດ້ຮະດົມກໍລັງຢ່າງມະຫາສາຣ ບົດລອ້ມຄ້າຍນາຄັງ, ແລ້ວໂຈມຕີຢ່າງໜັກ, ການສູ້ຮົບດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ຟ່າຍມິດເສັຍຄ້າຍນາຄັງ, ເສັຍ ພ.ອ. ຜັນ ສີຫາຣາຊ ແລະທະຫານຫລາຍຄົນຢູ່ໃນຄ້າຍຖືກຂ້າຕາຍ ຫລື ຖືກຈັບໄປ. ຄ້າຍພູກູ້ມ (LS50) ຊຶ່ງເປັນຄ້າຍຮັກສາແນວຫລັງຂອງຝ່າຍມິດໃຫ້ຄ້າຍນາຄັງ ໄດ້ເສັຍໃຫ້ສັດຕູ ພ້ອມກັນ ຍາມດຽວແລະໃນປີດຽວ.

ຄ້າຍທະຫານທີ່ຕັ້ງຢູ່ອ້ອມແອ້ມຄ້າຍພູຜາທີ (LS85) ດ້ານຕາວັນອອກ ມີຄື: ຄ້າຍເມືອງລາບ, ຄ້າຍຫົວເມືອງ, ຄ້າຍຫວັຍຕິງຂໍ, ຄ້າຍຫວັຍໝາ, ຄ້າຍບ້ານຫວັຍສະວຽນ (ບ້ານເກີດຂອງ ພ.ຕ. ເກັງຕູ້ ຫວາລີ ວ່າງ) ເປັນ ຜ.ບ. ແລະ ຜູ້ວາງແຜນປ້ອງກັນພູຜາທີ ຄ້າຍຫວັຍສະວຽນໄດ້ ຕັ້ງຢູ່ຕີນພູຂອງພູຜາທີ.

ຄ້າຍຕັ້ງຢູ່ດ້ານຕາວັນຕົກ ຂອງພູຜາທີ ມີຄື: ຄ້າຍຫວັຍຄຳມູນ, ຄ້າຍພູແດນດິນ, ຄ້າຍປາກຄາ, ຄ້າຍບ້ານເພັຍຄຳ ແລະ ຄ້າຍຫວັຍຫລອຍ. ທຸກໆຄ້າຍດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຕົກໃຫ້ສັດຕູ ພ້ອມກັນໃນ ເວລາດຽວກັນໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນມີນາ (March) 1968 ແລ້ວຕໍ່ມາກໍແມ່ນຄ້າຍພູຜາທີ ໃນວັນທີ່ 11 ເດືອນມີນາ (March) 1968.

ຮູບທີ່ 42. ທ່ານບິວແລຣ໌ ໄປພົບ ກັບ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໃນ ປີ 1965 ທີ່ ລົມາໄຊ 367 ໄກ້ພູຜາທິ ແຂວງຫົວພັນ (Billair and General Vang Pao) ໄປຢ້ຽມເບິ່ງ ພື້ນທີ່ ທີ່ ພູຜາທິ ເພື່ອສ້າງ ສະຖານີເຣດາ ຊັບອກກາສໂຈມຕີທາງອາກາສ ໃສ່ວຽດນາມເໜືອ ອ້ອມແອ້ມແຖບຮ່າໂນງ.

ຄ້າຍດຽນບຽນຜູ້ແລະຄ້າຍພູຜາທິເປັນຈຸດຢຸທສາດສຳຄັນທີ່ສຸດ

ຄ້າຍພູຜາທິ ເປັນຈຸດຢຸທສາດສຳຄັນທີ່ສຸດດ້ານການທຳສິງຄາມກັບວຽດນາມເໜືອຄອມມູນິສຕ໌ ເພາະເປັນພູສູງ ຕັ້ງຢູ່ໂດດດ່ຽວ, ຫາທາງຂຶ້ນໄປບໍ່ງ່າຍ ເໜືອໄປກວ່ານີ້ ເປັນພູທີ່ຕັ້ງຢູ່ບໍ່ໄກຈາກຊາຍແດນ ຂອງວຽດນາມເໜືອ. ສະຫາຣັຖຈຶ່ງຕັດສິນໃຈໄປຕັ້ງສະຖານີເຣດາ (Radar Station) ໃສ່ເພື່ອ ຕິດຕາມການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດຕູຢູ່ພາກເໜືອຂອງລາວ, ໃຫ້ການແນະນຳດ້ານການໂຈມຕີທາງອາກາສ ຂອງ ສະຫາຣັຖໃສ່ວຽດນາມເໜືອ ໂດງສະເພາະຢູ່ອ້ອມແອ້ມເຂດເມືອງຮ່າໂນງ ແລະໃຫ້ການຊອກຄົ້ນຄົ້ວຫາເຄື່ອງບິນແລະນັກບິນ ທີ່ຖືກສັດຕູຍົງຕົກຢູ່ວຽດນາມເໜືອ ສະດວກແລະທັນກັບເວລາ.

ເຫດການຫລາຍແນວທີ່ໄດ້ເຮັດພູຜາທີ່ເສ້ຍ

ບັນຫາລະຫວ່າງສອງທ່ານຄື: ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາເທິງພູ ແລະ ອ້ອມຮອບຕີນພູຜາທີ່ທີ່ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈກັນ ໃນດ້ານການວາງແຜນປ້ອງກັນພື້ນທີ່ໄວ້ລ່ວງໜ້າຢ່າງດີ ທາງຂັ້ນຮະດັບພາຄເອງບໍ່ໄດ້ຮຸ້ນຈຳ; ຂາດການ ຊອກຫາຂ່າວ ຫລືຄືນທາງການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດຕູ ດ້ານການລາຕຕະເວນເລາະຕາມຕີນພູກໍບໍ່ເຂັ້ມຄັດ ພໍມີຊ່ອງຫວ່າງ ພາໃຫ້ໜ່ວຍກອງຈົນກ້າຕາຍຂອງສັດຕູ ລອດຂຶ້ນໄປຕາມເສັ້ນທາງເສັ້ນດຽວ ທີ່ຝ່າຍ ມິຕໄດ້ໃຊ້ເປັນປະຈຳ ຂຶ້ນໄປໂຈມຕີຮອດເທິງພູຜາທີ່. ຂາດກຳລັງໝູນຫລັງ ແລະການຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກ ທາງອາກາສຂອງສະຫາຣັຖ ທີ່ພາໃຫ້ທະຫານໝົດກຳລັງໃຈຕໍ່ສູ້ ເພາະສັດຕູມີອາວຸທຳຮ້າຍແຮງ ແລະກຳ ລັງພິລກຳເໜືອກວ່າຝ່າຍມິຕ. ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ເສ້ຍພູຜາທີ່ ແລະ ພື້ນທີ່ທັງໝົດໃນພາຄສອງ 60 ເປີເຊັນ ໃຫ້ສັດຕູໃນວັນທີ່ 11 ເດືອນມີນາ (March) ປີ 1968.

ຄວາມຈິງຂອງສິ່ງແວດລ້ອມພູຜາທີ່

ພູຜາທີ່ ເປັນພູສູງຢູ່ໂດດດ່ຽວ ແລະ ຊັນທີ່ສຸດ; ມີທາງຂຶ້ນໄປຫາຍອດຂອງພູເຂົາຮ່ອມດຽວ ຫາກປ້ອງ ກັນດີ ແມ່ນສັດຕູບໍ່ມີທາງຂຶ້ນໄປໄດ້ງ່າຍໆ ສັດຕູໄດ້ໃຊ້ໜ່ວຍກ້າຕາຍ ລອດໄຕ່ໄປຕາມຮ່ອມທາງ ຂຶ້ນທີ່ຝ່າຍ ມິຕໃຊ້ປະຈຳ ຈຶ່ງຂຶ້ນໄປເຖິງຈອມພູຜາທີ່ (ເບິ່ງຕາມແຜນໂຈມຕີຂອງສັດຕູ ແຕ້ມ ສີແດງ); ກ່ອນການໂຈມຕີພູຜາທີ່ ຂອງສັດຕູວຽດນາມເໜືອໄດ້ໃຊ້ຍົນຕໍ່ ສໄມເກົ້າໆເອເອເນເນີ (AN2) ສາມ ລຳບິນເຂົ້າໄປຖ່າຍຮູບພູຜາທີ່ ແລະໄດ້ຖິ້ມລະເບີດ ເຮັດດ້ວຍລູກບິນຂນາດ 120 ມ/ມ ໃສ່ເທິງ ພູຜາທີ່ ຫລາຍລູກ, ຝ່າຍມິຕໄດ້ ໃຊ້ຍົນຕໍ່ຊອບເປີ (Chopper) ໄລ່ຍົນເອເອເນເນີ ຂອງວຽດນາມເໜືອ ສອງ ລຳຖືກຍົງຕົກ ແຕ່ລຳທີ່ເຂົ້າມາກ່ອນໝູ່ ບິນລອດໜີໄປໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ຮູບໄປໃຊ້ວາງແຜນໂຈມຕີພູຜາທີ່.

ໃນເດືອນພຶສຈິກາ (November) 1967, ສັດຕູໄດ້ທຸ້ນເທກກຳລັງອັນມະຫາສາຣ ບຸກໂຈມຕີທຸກໆ ຄ້າຍ ທະຫານໃນພາຄສອງຢ່າງໜັກ ໂດງສະເພາະ ແມ່ນຢູ່ແຂວງຫົວພັນ. ທຸກໆຄ້າຍອ້ອມພູຜາ ທີ່ໄດ້ ຖືກໂຈມ ຕົກວອດລ້າງຢ່າງຮຸນແຮງ ພາໃຫ້ຂາດການຊ່ວຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລ້ວກໍຫຍໍ້ເຂົ້າໄປໃສ່ ພູຜາທີ່ ສັດ ຕູວຽດນາມ ໄດ້ໃຊ້ກຳລັງປະມານ 10 ຄົນ ຕໍ່ຝ່າຍມິຕ 1 ຄົນ ເລີ່ມເຂົ້າບຸກໂຈມຕີ ພູຜາທີ່ ໃນຕົ້ນເດືອນ ມີນາ (March) 1968 ເລີ່ມແຕ່ 5:00 ໂມງແລງຈົນເຖິງທ່ຽງຄືນດ້ວຍບິນທຸກຊະນິດ ຄື: ບິນໃຫຍ່ 122 ມ/ມ; 130 ມ/ມ; ບິນໃຫຍ່ 120 ມ/ມ; ຈຣວດ 122 ມ/ມ ແລະ ບິນຍິງລູກລະເບີດທຸກຊະນິດ ຍິງໃສ່ເທິງ ພູຜາທີ່ ແລະຄ້າຍທະຫານຂອງ ພ.ຕ. ເກ້ຍຕູ້ ຫວາ ລື ວ່າງ ທີ່ຕີນພູ. ການຖລິ້ມດ້ວຍ ບິນໃຫຍ່ຂອງສັດຕູ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ພ.ອ. ຊົວຢາງ ໄດ້ໜີໄປຢູ່ຄ້າຍຫວັຍຕິງຂໍ ໄດ້ປະລຸກນ້ອງ ໄວ້ເທິງພູຜາທີ່ ໂດງຂາດຜູ້ບັງຄັບ ບັນຊາການ ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ ພ.ຕ. ເກ້ຍຕູ້ ວ່າງ ຜູ້ບັງຄັບກອງ ທະຫານຮັກສາ ເລາະ ຕາມຕີນພູຜາທີ່ ເຫັນ

ວ່າການໂຈມຕີຂອງ ສັດຕູໄດ້ຮ້າຍແຮງສຸດ ດ້ານບົນໃຫ່ຍ, ດ້ານກຳລັງ ບຸກ ໂຈມຕີມາຈາກທຸກດ້ານ, ການຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ການໝູນຫລັງກໍບໍ່ມີ ເພາະທະຫານ ສ່ວນຫລາຍ ຮຽນຟຶກແບບເປັນກອງໂຈນ ບໍ່ໄດ້ຮຽນຕໍ່ສູ້ປ້ອງກັນພື້ນທີ່ ຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຕິຖອຍ ເຮັດໃຫ້ສັດຕູ ມີໂອ ກາດຍຶດພູຜາທີ່ຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ກຳລັງຝ່າຍມິດທີ່ຮັກສາພູຜາທີ່ ມີຄື:

ຢູ່ເທິງຈອມພູຜາທີ່ ມີທະຫານເຜົາມື້ງປະມານ 250 ຄົນ; ກອງທະຫານໄທ້ຍ ປະມານ 100 ກວ່າຄົນ; ນັກ ຊ່ຽວຊານດ້ານເຣດາ 17 ຄົນ ແລະ ພະນັກງານຂອງຊີໂອເອ 2 ຄົນ ຮວມເປັນ 19 ຄົນ. ຫາຍສາບສູນໄປ 11 ຄົນ, ຍັງ 8 ຄົນ ປອດພັຍ ແຕ່ເມື່ອເຄື່ອງບິນມາດຶງເອົາ ລອດຊີວິດ 7 ຄົນຜູ້ໜຶ່ງຖືກຍິງຕາຍເວລາຍົນຕໍ່ ດຶງຂຶ້ນ. ທະຫານມື້ງ ແລະ ທະຫານໄທ້ຍ ບໍ່ຮູ້ຈຳນວນທີ່ລອດຊີວິດ ເທົ່າທີ່ຮູ້ ຫລາຍຄົນໄດ້ໂຕນຜາຕາຍ; ຫລືຖືກຂ້າຕາຍ ເພາະສັດຕູຂ້າບໍ່ຈິ່ງ. ກອງທະຫານທີ່ຮັກສາອັມ ຕິນພູຜາທີ່ ມີປະມານ 800 ຄົນ ແມ່ນ ພ.ຕ. ເກ້ຍຕູ້ ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ ໄດ້ແຕກກະຈັດກະຈາຍ, ບໍ່ສາມາດຄຳນວນການ ເສ້ຍຫາຍໄດ້. ການເສ້ຍຫາຍຂອງສັດຕູ ບໍ່ຊາບເພາະເຂົາເປັນຜູ້ໄດ້ໄຊຍ໌ຊນະ ສົງຄາມດັ່ງກ່າວ. ຕາມຂ່າວສຸດທ້າຍ ຫລັງຈາກເຄື່ອງບິນເຮລີໂຄບເຕີ ໄດ້ເອົາຝ່າຍມິດອອກໝົດແລ້ວ ຕໍ່ມາ ເຄື່ອງບິນ ເຕ-28 ແລະ ເຄື່ອງບິນໄອພິນ ໄດ້ໄປຖິ້ມລະເບີດໃສ່ຫລາຍຖ້ວ.

ໃນປີ 1965, ສັດຕູໄດ້ໂຈມຕີນັ້ນບັກ, ຢູ່ທາງພາຄເໜືອຂອງແຂວງຫລວງພະບາງ, ໂຈມຕີແຂວງສາ ຣະ ວັນຢູ່ພາຄໃຕ້ຂອງລາວ, ໂຈມຕີເດີນຍົນຕໍ່ເຊໂນ, ແຂວງສວັນນະເຂຕ ແລະໄດ້ສົ່ງຫລາຍກອງພົນທະຫານ ເຂົ້າໄປໃນດິນແດນຂອງລາວ. ເຫັນສະພາບການເຊັ່ນນີ້ ສະຫາຣັຖຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈສ້າງຖານທັບອາ ກາສ ຢູ່ອຸດອນ, ປະເທສໄທ້ຍ, ເພື່ອສນັບສນຸນການສູ້ຮົບທາງອາກາສ ຊ່ວຍກອງທະຫານ ພາຄພື້ນ ດິນຢູ່ໃນ ລາວ, ແລະຢູ່ວຽດນາມ ພ້ອມໄດ້ໄປໂຈມຕີຖິ້ມລະເບີດໃສ່ວຽດນາມເໜືອຢ່າງໜັກ.

ຮູບທີ່ 43 (ຊ້າຍ). ນີ້ແມ່ນຮູບຂອງພູຜາທີ່ ທີ່ທາທາງຂຶ້ນໄປເທິງຈອມພູ ງ່າຍໆ.

ຮູບທີ່ 44 (ຂວາ). ຍົນເອເອນເນີ 2 (AN2) ຂອງ ວຽດນາມເໜືອ

ໃນປີ 1965, ສະຖານະການທາງການເມືອງຢູ່ໃນສະຫາຣັຖ ກຳລັງປ່ຽນປ່ວນຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ຍ້ອນການເດີນຂະບວນປະທ້ວງຂອງນັກສຶກສາ ແລະ ປະຊາຊົນ ຕໍ່ຕ້ານສົງຄາມວຽດນາມ ທີ່ຮັບຮາກໄດ້ເກັບເກນ ຊາວໜຸ່ມອາເມຣິກັນ ໄປຕໍ່ສູ້ສົງຄາມຢູ່ວຽດນາມ ແລະໄດ້ທະວີຄູນຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ ຍ້ອນສະພາບການປ່ຽນແປງໃນວຽດນາມໃຕ້ຄື: ໃນປີ 1967, ສະຫະຣັຖໄດ້ຮະດົມກຳລັງທະຫານໄປເສີມ ແລະປ້ອງກັນຄ້າຍເຄຊານ ແລະເມືອງເວ້ ທີ່ຖືກໂຈມຕີຢ່າງໜັກ ຈາກສັດຕູວຽດນາມເໜືອ. ໃນເວລາດຽວກັນກັບ ພູຜາທີ່ ຖືກໂຈມຕີ ຍ້ອນເຫດການດັ່ງກ່າວ ການສູ້ຮົບກັນຢູ່ພູຜາທີ່ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອທາງອາກາສຈາກສະຫາຣັຖ. ສັດຕູທີ່ໂຈມຕີພູຜາທີ່ ແມ່ນຊົນຊາຕຊົນເຜົ່າຈີນແດງ ສ່ວນຫລາຍເຂົ້າຊ່ວຍວຽດ ນາມເໜືອບຸກໂຈມຕີພູຜາທີ່ (LS85); ວຽດນາມເໜືອແລະວຽດກົງ ບຸກໂຈມຕີແຄຊານ ແລະ ເມືອງເວ້.

ພູຜາທີ່ເສ້ຍ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະພາບໃນລາວໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ດ້ານການເມືອງ ແລະ ການທະຫານ ຫລາຍຢ່າງ ຍ້ອນ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ສົ່ງກຳລັງ ອັນມະຫາສາສ ພ້ອມດ້ວຍໄດ້ຮັບການສນັບສນຸນ ອາວຸດອັນທັນສະໄໝ ຈາກສະຫາພາບໂຊວຽດ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ຮາຊອານາຈັກລາວ ຕ້ອງສູນເສ້ຍພື້ນທີ່ໃຫ້ ວຽດນາມເໜືອໄປ 60 ເປີເຊັນ ທົ່ວປະເທສ ແລະ ພາຄ 2, ໃນ ປີ 1968 ແຂວງຫົວພັນ ເສ້ຍ 90 ເປີເຊັນ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ເສ້ຍ 60 ເປີເຊັນ ເປັນຕົ້ນມາ ສະຖານະການດ້ານທະຫານ ແລະດ້ານການເມືອງໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນ ຍ້ານ ກົວ ເສ້ຍຂັ້ນທົ່ວປະເທສ.

ໃນປີ 1965 ເຄື່ອງບິນໄອພິນຂອງສະຫາຣັຖ ໄດ້ອອກໄປປະຕິບັດງານຖິ້ມລະເບີດໃສ່ວຽດນາມ ເໜືອ, ເຄື່ອງບິນໄດ້ຖືກ ປ.ຕ.ອ. ຂອງສັດຕູ ຍິງຕົກ; ໃນຂະນະນັ້ນ ພ.ອ. ທອງ ວົງຣາສມີ ເປັນ ຜ.ບ. ເຂດຍ່ອຍ ແຂວງຫົວພັນ ຕັ້ງຢູ່ນາຄັງ (LS36) ໄດ້ຂຶ້ນເຄື່ອງບິນ ເພື່ອພານັກບິນຊອສເປີ ໄປທາງບ່ອນຍິນຕ໌ຕົກ, ໄປຊ່ວຍຊີວິດຂອງນັກບິນໄອພິນ. ແຕ່ ພ.ອ. ທອງໄດ້ຖືກຍິງເສ້ຍຊີວິດ, ຊ່ວຍນັກບິນອອກມາໄດ້ດ້ວຍ ຄວາມປອດພ້ຍ ແຕ່ ພ.ອ. ທອງ ຖືກສັດຕູ ໃຊ້ປືນກອ້ງຊ່ອງຍິງເສ້ຍຊີວິດຄາເຊືອກ ທີ່ນັກບິນໄດ້ຢ່ອນ ລົງ. ໄດ້ເອົາສົບໄປ ທຳພິທີສະການຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌.

ຫລັງຈາກໄດ້ເສ້ຍພູຜາທີ່ໃຫ້ສັດຕູແລ້ວໃນມື້ຕໍ່ມາ ພ.ຕ. ເກ້ຍຕູ້ ໄດ້ຂຶ້ນເຄື່ອງບິນປອກເຕີ ຍ້ອນກັບໄປເວິນອ້ອມພູຜາທີ່ເພື່ອຕິດຕໍ່ຊອກຫາລູກນ້ອງ ທະຫານຝ່າຍມິດ ໄດ້ແຕກກະຈັກກະຈາຍຢູ່ອ້ອມພູຜາທີ່ທ່ານ ເກ້ຍຕູ້ ໄດ້ຂຶ້ນເຄື່ອງບິນ ປອກເຕີ (Porter) ແລ້ວໄດ້ຍືນຢູ່ປະຕູເຄື່ອງບິນແນມລົງລຸ່ມ ບິນຢູ່ ເທິງອາກາສຫລາຍລອບ ເຮັດໃຫ້ສັດຕູໄດ້ໂອກາສໃຊ້ ປືນກອ້ງສອ່ງຍິງຖືກໜ້າເອິກຂອງເກ້ຍຕູ້ ເສ້ຍຊີ ວິດຢູ່ເທິງອາກາສ. ການສູນເສ້ຍພູຜາທີ່ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຂາດ ຄວາມໝັ້ນໃຈກັບ ພ.ອ. ຊົວຢ່າງ. ດັ່ງນັ້ນ ຕັ້ງແຕ່ເສ້ຍພູຜາທີ່ມາ ພ.ອ. ຊົວຢ່າງ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ສຳຄັນ ເປັນພຽງຜູ້ ກວດຮາຊການຝ່າຍທະຫານທົ່ວໄປໃນພາຄ 2 ແລະ ເປັນທີ່ ປຶກສາບາງຢ່າງ ຫລື ກໍບໍ່ຖືກໃຊ້ໃນໜ້າທີ່ ເມື່ອເຫັນວ່າມີຄວາມສຳຄັນ ແລະຕ້ອງການຂອງພາຄສອງ.

ຮູບທີ່ 45 (ຊ້າຍ). ນີ້ແມ່ນຈອມພູຜາທີ່ ຊັນ ແລະສູງ ຊຶ່ງສະຫາຣັດໄດ້ໄປ ຕັ້ງ ເຣດາໃສ່ ໃນປີ 1967 ເພື່ອນຳເຄື່ອງບິນໄປ ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ວຽດນາມເໜືອ ແຖວ ຮ່າໂນງ.

ຮູບທີ່ 46 (ຂວາ). ນີ້ແມ່ນພາບໂຖ່ 1994 ທີ່ສະຫາຣັດກັບໄປ ຄົ້ນຫາສົບນັກຊ່ຽວຊານ ທີ່ ຫາຍສາບສູນ 11 ຄົນໃນປີ 1968 ຢູ່ເທິງພູຜາທີ່.

ຮູບທີ່ 47 (ຊ້າຍ). ຍົນເອເອນເນີ AN2 ກຳລັງຖືກຍົນເຣລີໂຄບເຕີ Bell 212 helicopter ໄລ່ຍິງ ໃນ ວັນທີ່ 12 ເດືອນມັງກອນ (January) 1968, ຢູ່ທີ່ພູຜາທີ່ LS85.

ຮູບທີ່ 48 (ຂວາ). ຍົນ (AN2) ຖືກຍິງຕົກ ເອົາໄປໂຊຢູ່ລ້ອງແຈ້ງ.

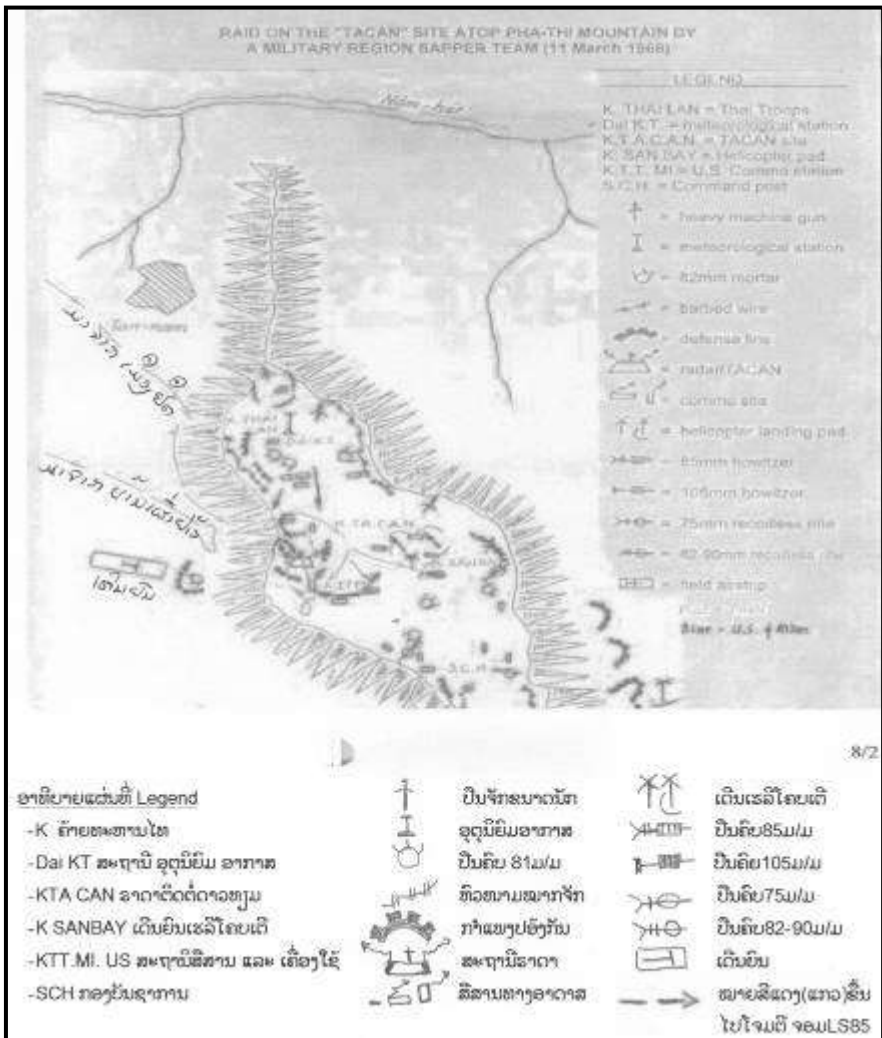
ຮູບທີ່ 49. ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ກຳລັງຢູ່ເທິງ ພູຜາທີ່ ໄດ້ແນມເບິ່ງອ້ອມແອ້ມ ພູຜາທີ່ເພື່ອວາງແຜ່ນປອ້ງກັນໃນຕົ້ນປີ 1967.

ຮູບທີ່ 50. ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ ພ.ອ ທອງ ວົງຣາຊມີ ແມ່ນຜູ້ໄປເອົານັກ ບິນ ອາເມຣິກາທີ່ຖືກຍິງຕິກຢູ່ວຽດ ນາມເໜືອ. ເອົາໄດ້ ນັກບິນ ອອກມາຢ່າງປອດໄພໄພ ແຕ່ ພ.ອ. ທອງ ຖືກຍິງເສັຍຊີວິດ; ທ່ານ ພາບ ບິວ; ພ.ອ ຄຳເສົາ ແກ້ວວິໄລ ແລະ ພ.ອ. ດວງຕາ ນໍຣະສິງ

ຖານທັບດຽນບຽນຜູ້ ແມ່ນຈຸດຍຸທສາຕ ສຳຄັນທີ່ສຸດ ພາໃຫ້ເກີດສົງຄາມຢູ່ໃນພູມິພາຄ ແຫ່ງອິນດູຈີນ ແລະ ເປັນບົດຮຽນທີ່ດີໃຫ້ ສະຫາຣັຖໃນການຕັດສິນໃຈເຊື່ອໂຮຈິມິນ ຫລາຍກວ່າເຊື່ອພັນທະມິດຂອງຕົນ. ເສັຍດຽນບຽນຜູ້ ໄດ້ສ້າງພາບພົດອັນສັ້ນສະເຫຼ່ອນໃຫ້ຝ່າຍໂລກເສຣີ ຍ້ອນຢ້ານລັດທິຄອມມູນິສຕ໌. ສະຫາຣັຖຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປພົວພັນການປ້ອງກັນ ຄ.ມ.ນ. ບໍ່ໃຫ້ຂຍາຍຕົວໄປສູ່ເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ຈຶ່ງເກີດສົງຄາມອິນດູຈີນ ແລະ ໄດ້ໃຊ້ເຄື່ອງບິນໂຈມຕີວຽດນາມເໜືອ. ເພື່ອຕິດຕາມ ແລະ ນຳພາການໂຈມຕີໃຫ້ໄດ້ຜິລ ຈຶ່ງເກີດສະຖານີເຣດາ ທີ່ພູຜາທີ ຂຶ້ນ.

ພູຜາທີ (LS85) ກໍ່ເໝືອນກັນ ເປັນຈຸດຍຸທສາຕທີ່ສຳຄັນສຸດຕັ້ງຢູ່ໄກ້ໆ ກັບຊາຍແດນວຽດນາມເໜືອ ເປັນຖານທັບ ທີ່ຊ່ຽວຊັນດ້ານການໂຈມຕີທາງອາກາສໃສ່ວຽດນາມເໜືອ. ໂຮຈິມິນ ຕ້ອງຊອກທຸກວິທີທາງເພື່ອທຳລາຍໃຫ້ໄດ້ ເພື່ອເປັນກຳລັງໃຈຂອງກອງທັບໂຮຈິມິນ, ແຕ່ສະຫາຣັຖເຫັນວ່າລົງຄາມໃນວຽດນາມ ໃຕ້ສຳຄັນກວ່າ ແລະ ໃຫ້ກຽດສັນຍາຄວາມເປັນກາງຂອງລາວ ສຳຄັນກວ່າ, ຈຶ່ງເກີດເປັນປວັດສາຕ ຊຳຮອຍ ຄືລົງຄາມດຽນບຽນຜູ້ ໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ໄດ້ໄຊຍ໌ຊະນະ.

ຮູບທີ່ 51.
ແຜນຂອງວຽດນາມເໜືອເຂົ້າໂຈມຕີ
ພູຜາທີໃນຕົ້ນເດືອນມີນາ ປະມານ
ວັນທີ່ 9 ປີ 1968
ເລີ່ມບຸກກັກທີ່ສຸດຕາມ
ເຊັ່ນແດງຂຶ້ນໄປທາງພູຜາທີ LS85
ຈຶ່ງໄດ້ຕົກໃຫ້ສັດຕູໃນວັນທີ່ 11
ເດືອນມີນາ 1968.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສະຫະຣັຖໄປຕໍ່ສູ້ສິງຄາມຢູ່ໃນອິນດູຈີນ ແມ່ນໄປທົດລອງອາວຸທ, ໄປໃຫ້ບົດຮຽນ ແກ່ຄອມມູນິສຕ໌ ໃຫ້ຮູ້ວ່າ: ຜົນຂອງການທຳສິງຄາມນັ້ນ ມັນຮ້າຍແຮງຂນາດໃດ ຕອນທ້າຍປະເທສ ທີ່ເປັນຫົວໄປ່ຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ກໍໄດ້ພັງທະລາຍລົງໄປເອງ ເຮັດໃຫ້ຫລາຍປະເທສໃນພາຄີ ຂອງ ຄ.ມ.ນ. ກໍໄດ້ກັບຄືນມີເອກກະຣາຊ ແລະ ຮູ້ໜ້າກາກລັດທິອັນແທ້ຈິງຂອງຜູ້ນຳ ຄ.ມ.ນ. ພະເດັດການ "ຍ້ອນສິງຄາມວຽດນາມ".

ພາຄທີ 3.

ການຂຍາຍດ້ານທາງທະຫານຫລັງຈາກເສີກພູຜາທີ

ໃນກາງປີ 1968 ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວໄດ້ແຜນ ເຂົ້າບຸກ ຍຶດພື້ນທີ່ຄືນ ຈາກສັດຕູເທື່ອທຳອິດຂອງ ພາຄ 2 ທີ່ເອີ້ນວ່າ "ແຜນກູ້ກຽດ" ອັນມີຈຸດໃຫ້ຍຸ່ດັງຕໍ່ໄປນີ້:

- ກ-ສິ່ງປະມານໜຶ່ງກຣົມເຂົ້າໄປຍຶດບໍຣິເວນເມືອງຊຽງຂວາງ;
- ຂ-ສິ່ງປະມານໜຶ່ງກຣົມ ເຂົ້າໄປຍຶດບໍຣິເວນທົ່ງໄຫທິນ.
- ຄ-ສິ່ງ ປະມານສອງກຣົມ ເຂົ້າໄປຍຶດພູຜາທີ (LS85)

ໃນເດືອນກໍຣະກະດາ (July) 1968, ແມ່ນຍາມລະດູຝົນ, ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວໄດ້ໂຮມກຳລັງ ແລ້ວ ບຸກໂຈມຕີສັດຕູ ໄປຕາມຈຸດຕ່າງໆ ຄື: ບຸກຈາກພູແຄ ໄປຫາຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ຍຶດຄ້າຍເກົ້າພູກະ ເບາະ ພູຈອງວອງ ຍຶດຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ທຳລາຍສາງອາວຸດ ແລະ ປືນ ປ.ຕ.ອ. 37 ມ/ມ; ປືນໃຫ້ຍ 122 ມ/ມ ຫລາຍກະບອກ, ຍຶດໄດ້ຣີຖຸຖັງ, ຍຶດໄດ້ສະບຽງອາຫາຣຫລາຍຢ່າງຂອງສັດຕູ, ທຳລາຍສັດ ຕູໃນພູຖໍ້ກາບ ຕາຍປະມານ 374 ຄົນ ແລະໄດ້ພົບສາງ ຢາປົວຄົນບາດເຈັບ ຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງ ຝ່າຍສັດຕູ ທີ່ໄດ້ເຊື່ອງ ໄວ້ໃນຖໍ້ກາບ ໄກ້ເດີນຍົນຕໍ່ເມືອງຊຽງຂວາງ. ການເຂົ້າຊຽງຂວາງ, ທົ່ງໄຫທິນ ແລະເມືອງສຸຍເທື່ອນີ້ ນາຍພົນ ວ່າງປາວໄດ້ຂົນເອົາອິພິບຊາວຊຽງຂວາງ ປະມານຊາວພັນຄົນ (20,000) ໄປຢູ່ທ່າລາດ ໄກ້ເຂື່ອນນ້ຳງື່ມ, ແຂວງວຽງຈັນທນ. ໄດ້ຂົນອາວຸທທີ່ຍຶດໄດ້ຈາກສັດຕູມາໂຊ ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ແລະກໍໄດ້ເຊີນນັກຂ່າວ ໄປເບິ່ງ ແລະອອກຂ່າວທົ່ວໂລກ ໃຫ້ຮູ້ວ່າວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ ໄດ້ລຸກລານລາວຢ່າງແທ້ຈິງແບບໃດ.

ແຜນເຂົ້າໂຈມຕີທົ່ງໄຫຫີນ

ເຂົ້າໄປຍຶດທົ່ງໄຫຫີນໃນປີ 1968, ພຶຕຣີວ່າງປາວ ໄດ້ເອົາກຳລັງຂອງໄຫຍໄປເສີມໃຫ້ກອງແລ ຢູ່ເມືອງສຸຍ LS108 ເພື່ອປ້ອງກັນເມືອງສຸຍໄວ້ໃຫ້ໄດ້. ໃນຂະນະນັ້ນ ກອງແລໄດ້ຍ້າຍກອງບັນຊາການໄປຕັ້ງຢູ່ເມືອງກາສີ LS18 (LS = Lima Site) ໄດ້ບຸກຈາກຊຳທອງ ໄປຫາພູຫລວງມາດ, ບ້ານນາ, ພູເຊີ້ ລົງໄປຫາເມືອງພັນ ເຂົ້າທົ່ງໄຫຫີນ.

ເລີ່ມຕົ້ນ ກອງພັນທຶນຳພ້າແມ່ນກອງພັນພິນ້ອງເຜົາລາວເທິງ ຜ.ບ. ກອງພັນ ແມ່ນ ພ.ຕ. ທ້າວລີ້ ໄດ້ເປັນນັກລົບເກົ່າຝຣັ່ງເສສ ສໄມປີ 1950 ຫາ 1954. ພ.ຕ. ທ້າວລີ້ໄດ້ຂຶ້ນຍຶດ ພູຫລວງມາດໄວ້ໄດ້, ແຕ່ດ້ວຍຄວາມບໍ່ລະວັງ ພ.ຕ. ທ້າວລີ້ ໄດ້ສັ່ງລູກນ້ອງ ຊື່ເຫລົ້າໄປສະຫລອງໄຊຍຸດທະສາດ ພໍ່ຕອນແລງຂອງມື້ນັ້ນ ກຳລັງມ່ວນແລະເມົາຢູ່ ສັດຕຽງໄດ້ສິ່ງໜ່ວຍກອງໂຈນດັກກົງ ເຂົ້າບຸກໂຈມຕີສູນກາງທີ່ພັນຂອງ ພ.ຕ. ທ້າວລີ້ ໃນຄຳຄືນນັ້ນ ຢ່າງພ້າແຫລບ ພາໃຫ້ທະຫານກັບນາຍ ພ.ຕ. ທ້າວລີ້ ໄດ້ເສຍຊີວິດ ພ້ອມກັນ 120 ຄົນ. ກອງພັນລາວເທິງຕ້ອງຈົບລົງຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ເພາະຂາດຜູ້ນຳ. ນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ສິ່ງກຳລັງໃໝ່ໄປແທນຈຶ່ງໄດ້ບຸກໄປຮອດທົ່ງໄຫຫີນ. ທ່ານຍຶດໄດ້ຄ້າຍເກົ່າຫລາຍບ່ອນ ແລະໄດ້ທຳລາຍສາງອາວຸຫ ແລະ ປືນ ປ.ຕ.ອ. ແບບ 37 ມ/ມ ປືນໃຫ່ຍ 122 ມ/ມ ຫລາຍກະບອກ.

ການເຂົ້າທົ່ງໄຫຫີນ ແລະເມືອງສຸຍເທື່ອນີ້ ທ່ານນາຍພົລວ່າງປາວໄດ້ຂຶ້ນເອົາໄຫຫີນສາມໄຫ. ໄຫທີ່ໜຶ່ງໄປໃສ່ໂຮງການ ແຂວງທີ່ຊຳທອງ, ໄຫທີ່ສອງ ໄປໃສ່ພຣະຣາຊວັງທີ່ຫລວງພຣະບາງ ແລະໄຫທີ່ສາມ ໄດ້ມອບໃຫ້ເອກ ອັດຕະຣາຊທຸຕສະຫາຣັຖປະຈຳລາວ ນຳເອົາໄປໄວ້ຢູ່ທີ່ພິທະພັນແຫ່ງຊາຕສະຫະຣັຖ ທີ່ວິຊິຕັນດີຊີ (National Museum in Washington, D.C.) ແລະໄດ້ຂຶ້ນປະຊາຊົນແຂວງຊຽງຂວາງ ຫລາຍພັນຄົນໄປຢູ່ທາລາດ ແຂວງວຽງຈັນໜັ້. ບໍ່ດົນ ກໍຕ້ອງແຕກຄືນເພາະອາກາສອຳໂນງໃຫ້ຝ່າຍສັດຕຽງໄດ້ເຄື່ອນ ຣິຖຖັງ ແລະ ຣິຖຂົນສົ່ງ ພ້ອມດ້ວຍກອງກຳລັງອັນມະຫາສານ ມາໂຈມຕີຝ່າຍມິດໃນທ້າຍປີ 1968 ແລະ ໃນຕົ້ນປີ 1969, ກອງພົນ 312 ຂອງວຽດນາມເໜືອ ແລະ ຫລາຍກຸ່ມດັກກົງ ພ້ອມກັນໄດ້ເປີດສາກ ໂຈມຕີຝ່າຍມິດເປັນສາມໜ້າກະດານດັ່ງນີ້:

1. ເປີດສາກບຸກລຸກໂຈມຕີຝ່າຍມິດທີ່ເຂົ້າໄປຍຶດເມືອງຊຽງຂວາງ ມາຫາຜ່າຂາວ ແລະລອງແຈ້ງ;
2. ເປີດສາກໂຈມຕີຝ່າຍມິດທີ່ເຂົ້າໄປຍຶດທົ່ງໄຫຫີນ ແລ້ວຕິດຕາມຝ່າຍມິດໄປຫາພູຫລວງມາດ ແລະ ພູຜາໄຊ ຫາ ຊຳທອງ, ຫີນຕັ້ງ (LS74) ຈຶ່ງໄດ້ເສຍ ຊຳທອງ (LS20) ໃນທ້າຍປີ 1968. ເລີ່ມເດືອນມັງກອນ January 1969, ສັດຕຽງ ວຽດນາມເໜືອໄດ້ບຸກເຖິງລ່ອງແຈ້ງ ຕາມແຜນຍຸທສາຕລຸ່ມນີ້.

3. ເປີດສາກໂຈມຕີທະຫານໄທຍ໌ ທີ່ຮັກສາເມືອງສຸຍເສີຍໃນຕົ້ນ 1969. ຝ່າຍມິຕໄດ້ຖອຍກັບຄືນ ເພາະບໍ່ມີກຳລັງເສີມໝູນຫລັງ ສັດຕູຈຶ່ງມີກຳລັງເໜືອກວ່າ. ການປະເຊີນໜ້າ ກັບການຕໍ່ສູ້ສັດ ຕູ ຢູ່ແນວໜ້າເກີນກວ່າ 6 ເດືອນຂຶ້ນໄປ ໂດງບໍ່ມີການສັບປ່ຽນ ກໍພາໃຫ້ມີກຳລັງໃຈຕໍ່າ; ອິດ ເມື່ອຍ, ໃຈອ່ອນ, ຂວັນກໍເສັຍ. ເໜືອໄປກວ່ານີ້ ສັດຕູຍັງມີອາວຸດຕໍ່ສູ້ດີກວ່າ ຄື: ຣົຖຖັງ, ປືນ ໃຫ່ຍຫລາຍຊນິດ ແລະ ຈະຮວດຫລາຍຊນິດທີ່ຍິງໄດ້ລະຍະໄກກວ່າຂອງຝ່າຍມິດ.

ປັດຂອງທ່ານ “ທອມລອມ” ທີ່ປຶກສາຂອງສະຫາຣັຖ

ຢູ່ໃນທະຫານພາຄ 2

ເກີດຢູ່ເມືອງແຊງລຸຍ ຣັດມິຊຸຣີ (St. Louis, MO.) ເປັນລູກຂອງຊາວຈີນ ຍົກຍ້າຍມາຢູ່ ສະຫາຣັຖ. ຫລັງ ຈາກຈົບການສຶກສາມະຫາວິທະຍາໄລໃນປີ 1960, ໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຮຽນຝ່າຍນາຍທະຫານ ຢູ່ທີ່ສູນຟຶກ ເມືອງແບນນິງ (Ft. Benning, GA). ທີ່ນັ້ນໄດ້ຟຶກເປັນນັກໂດດຈອ່ງເໝືອນກັນ ແລະໄດ້ຮັບເປັນນັກຮຽນ ບົນຟຶກຍົນຕ໌ ຝ່າຍທະຫານສຳເຣັດໃນປີ 1962 ແລ້ວ ໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຮັບໃຊ້ຢູ່ກອງພົນການບົນ 82 ສູນກາງຕັ້ງຢູ່ຝອດແບຣກ (82nd Airborne Division at Ft. Bragg, NC) ໄດ້ໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ ຢູ່ວຽດນາມໃຕ້ໜຶ່ງປີ ຄືຂັບເຄື່ອງບົນຫລາຍໝາກບົນ ບົນໂຈມຕີສັດຕູ ຊ່ວຍໜ່ວຍ ເຄື່ອນທີ່ທະຫານພາຄ ເວລາອອກຣີບກັບສັດຕູ. ຫລັງຈາກວຽກຢູ່ວຽດນາມແລ້ວ ໄດ້ເປັນຄູຟຶກນັກຮຽນ ຂັບເຄື່ອງບົນຫລາຍ ໝາກບົນ ຢູ່ສູນຟຶກທີ່ 11 ຝອດແບນນິງ (Ft. Benning, GA). ທ່ານທອມລອມ ລາອອກຈາກ ຝ່າຍຄູຟຶກ ແຕ່ຍັງເປັນຝ່າຍທະຫານ ເຂົ້າໄປຮ່ວມງານນຳໜ່ວຍສາຍລັບ (CIA). ໃນປີ 1968 ໄດ້ຖືກໄປປະຈຳການຢູ່ເມືອງລາວ ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ບົນເຄື່ອງບົນຊອກຂ່າວພາຍໃນລາວສອງປີ ແລະໄດ້ເປັນ ທີ່ປຶກສາໃຫ້ທະຫານ ພາຄ 2 ຄື: ກຣົມ 25 ແລະ ກຣົມ 26 ຮ່ວມກັບນາຍທະຫານລາວ ທ່ານ ວ່າງເລັງ (Leng Wong). ທ່ານທອມລອມ ໄດ້ຈົບການຟຶກເປັນນາຍທະຫານ ຢູ່ຂັ້ນມະຫາວິທະຍາໄລ ໃນປີ 1987. ລາອອກ ໄດ້ຕິດຊັ້ນເປັນພັນເອກ ໃນປີ 1993 ແລະ ກິນເງິນເບັ້ຍບຳນານຈາກ ຊີໄອເອ (CIA).

ຮູບທີ່ 52. ທ່ານ ພ.ອ. ທອມລອມ ແລະ ເດັກທະ ຫານມັ້ງ ໃນ 1968 .

ຮູບທີ່ 53. ທາດ ເກົ້າແກ່ ຢູ່ຕົວເມືອງ ຊຽງຂວາງ ຊື່ທາດດຳ.

ຮູບທີ່ 54. ທ່ານພ.ອ. ທອມ ລອກຳ ລັງຍືນຢູ່ກັບນິຕິຂົນທະຫານຂອງ ວຽດນາມເໜືອ ທີ່ຖືກທຳລາຍໃນປີ 1968 ເວລາເຂົ້າໄປ ຕີຍຶດເມືອງ ຊຽງຂວາງ.

ຮູບທີ່ 55.

ຍົນຕ໌ໄດ້ ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ຖັກກາບ ຄືຄວນທີ່ຂາວ ໃນຮູບນີ້.
ຈາກຄວັນຂາວ ລົງມາໃສ່ຜາ ເບື້ອງໃຕ້ແມ່ນເດີນ ຍົນຊຽງຂວາງ

ຮູບທີ່ 56. ລະເບີດຖືກຖືກໄດ້ທຳລາຍທະຫານແກວຫລາຍຮ້ອຍຄົນ ຈຶ່ງເປັນບົດຮຽນໃຫ້ແກວບໍ່ໃຊ້ຖັກເປັນ
ທີ່ ຫລີ້ໄພຍ ຕັ້ງ ແຕ່ນັ້ນມາ ມີແຕ່ຊຸດຂຸມຫລີ້. ໄດ້ຂ່າວວ່າປະຈຸບັນ (ຫລັງຈາກປີ 1976) ວຽດນາມ
ເໜືອໄດ້ມາ ພັທນາຖັກນີ້ໄວ້ເປັນບ່ອນລະລຶກ ເຖິງທະຫານ ວຽດນາມເໜືອ ທີ່ມາຕາຍຢູ່ໃນຖັກນີ້
ຫລາຍກວ່າ 375 ຄົນໃນປີ 1968.

ຮູບທີ່ 57. ພ.ອ. ທອມລອມ ກຳລັງເຂົ້າໄປກວດເບິ່ງຖັກກາບ ທີ່ຖືກທຳລາຍ ວ່າເປັນແບບໃດ.

ຮູບທີ່ 58. ພ.ອ. ທອມລອມກຳລັງກວດເບິ່ງ ອາວຸດ ແລະ ກະສຸນທີ່ຍຶດໄດ້ໃນປີ 1968

ຮູບທີ່ 59, 60, 61 ແລະ 62. ທະຫານວຽດນາມເໜືອຕາຍຢູ່ໃນຖັກກາບ ຫລາຍຮ້ອຍຄົນຍ້ອນຖືກຍົນຕໍ່ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ໃນປີ 1968. ຮູບນີ້ ບໍ່ມີປະ ຊາຊົນ ມີແຕ່ທະຫານແກວ. ລາວແດງໄດ້ຈັດເປັນ ສະຖານທີ່ລະລຶກປະຊາຊົນຖືກຂ້າຕາຍ. ແມ່ນຈັດເປັນ ທີ່ລະລຶກແກ່ທະຫານ ແກວຄອມມູນິສ ທີ່ມາຕໍ່ສູ້ ແລະຕາຍຢູ່ໃນຖັກນີ້ ຫລັງຈາກຖືກຍິງໃນຖັກນີ້ ແລ້ວ ທະຫານ ແກວບໍ່ຍອມໃຊ້ຖັກອີກ. ເຂົາຊຸດຊູມສະເພາະຄົນດຽວ.

ຮູບທີ່ 63. ປືນ 37 ມ/ມ ທີ່ ຍຶດໄດ້ຢູ່ໃນຊຽງຂວາງໃນປີ 1968 ຮູບນີ້ແມ່ນຖາຍຢູ່ໄກໆເດີນສນາມ ຊຽງຂວາງ ແລະ ຖັກກາບ

ຮູບທີ່ 64. ກອງພັນເບເວ 24 ນຳພາໂດງ ທ່ານວີໄມ ຄົນກາງ ທີ່ຈັບເຈ້ຍສີຂາວ ແລະ ຖືໝວກ ເບເຣ ສີແດງ ແມ່ນຜູ້ນຳ ກອງພັນ (BV24) ໃນປີ 1968 ໄປຕີເຂົ້າຊຸງຂວາງ. ໃນປີ 1975 ທ່ານໄດ້ອົບພະຍົບໄປຮອດເມືອງໄທຍ໌ແຕ່ ທ່ານບໍ່ໄດ້ໄປ ປະເທສທີ່ສາມ ໄດ້ຕັດສິນໃຈນຳພາອົບພະຍົບກຸ່ມໜຶ່ງ ກັບໄປເມືອງລາວ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກັບລາວຄອມມູນິສຕ໌ ລູກນ້ອງແກວໄດ້ເສ້ຍຊີວິດ ຢູ່ລາວ ໃນບໍ່ດົນຕໍ່ມາ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ ວ່າເສ້ຍຊີວິດແບບໃດ ແລະ ດ້ວຍເຫຕອັນໃດ ເພາະເພິ່ນຢູ່ໃນກຳມີ ຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍອອກ.

ຮູບທີ່ 65. ລູກກະສູນບິນ ຫລາຍ ຊນິດທີ່ຍຶດໄດ້ຈາກ ສັດຕຽ ວຽດນາມເໜືອ ທີ່ ຂອັນໄວ້ໃນຖັກກາບ ໄກ້ໆເມືອງຊຸງຂວາງ ໃນປີ 1968 ຈາກ ແຜນກູ້ກຽດ ຂອງ ທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວ.

ຮູບທີ່ 66 (ຊ້າຍມື). ບ້ານເຮືອນແພພັງ ບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ ປະຊາຊົນໃນຊຽງຂວາງ ຕ້ອງໄດ້ ພາກັນໜີໄຫ້ພື້ນອັນຕະລາຍ. ໃນປີ 1968 ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຂົນປະຊາຊົນ ຊາວຊຽງຂວາງ ປະມານ 20,000 ຄົນ ລົງໄປຢູ່ທາລາດ ໄກ້ໆ ເຂື່ອນ ນຈື້ງມ ແຂວງວຽງຈັນທນ໌.

ຮູບທີ່ 67 (ຂວາມື). ປະຊາຊົນ ກຳລັງ ລໍຖ້າ ຍົນຕ໌ ເພື່ອອົບພົບ ໜີໄປຢູ່ທີ່ປອດພ້ຍໃນທົ່ງຮາບ ແຂວງວຽງຈັນທນ໌ ໃນປີ 1968.

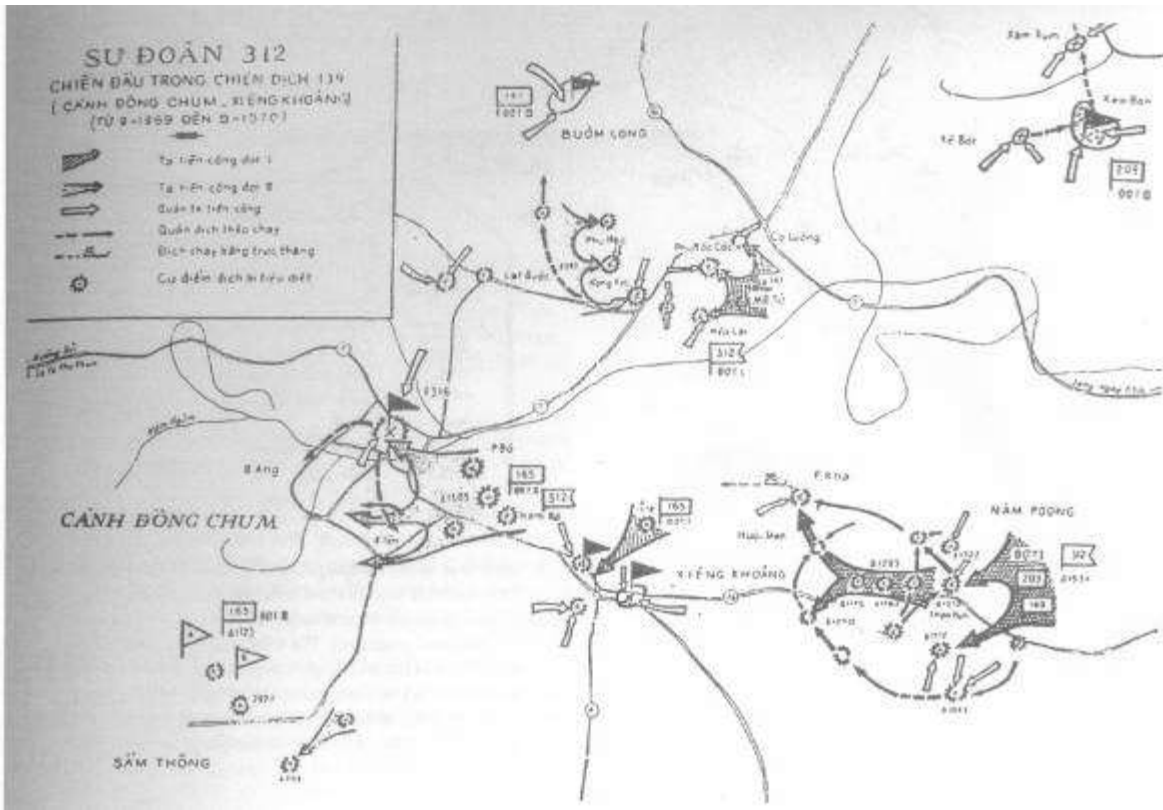

ຮູບທີ່ 68 (ຊ້າຍ). ນີ້ແມ່ນ ເຕ-28 ໃສ່ບອມຕຽມເຂົ້າຊ່ວຍກາຣເຄື່ອນທີ່ຂອງ ຝ່າຍມິຕ ໄດ້ທຸກເວລາ.

ຮູບທີ່ 69 (ຂວາ). ນີ້ແມ່ນເດີນຍົນຕ໌ ເມືອງຊຽງຂວາງ ບໍ່ທ່າງໄກຈາກເບື້ອງໃຕ້ ຖັກກາບທີ່ຖືກ ຍົນຕ໌ ທຳລາຍໃນປີ 1968

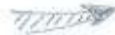

ຮູບທີ່ 70. ພ.ອ. ເນັງຈີ້ທ່າວ ແລະນາຍພົນວ່າງປາວກຳລັງຜູກແຂນຕອ້ນຮັບພນະທ່ານເຈົ້າ ສີສຸກນະຈຳປາສັກຍັງມຢາມພາຄ 2 ເພື່ອສັນລະສິນ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໃນໄຊຍະຊະນະ ແຜນລຸກລົບ “ກູ້ກຽດ”. ໃນ 1968. ນາຍພົນ ວ່າງປາວໄດ້ຈັດ ພິທີ ຜູກແຂນ ອອຍພອນໃຫ້ແກ່ພະນະທ່ານທີ່ໃຫ້ກຽດມາຍັງມຢາມ ທະຫານພາຄ 2.

ຄຳອະທິບາຍ Legend

ກອງພົນ 312

ຍຸດທະສາດ ໃຫ້ເຂົ້າ : 134 ແຕ່ເດືອນ 9, 1969
ເຖິງເດືອນ 9, 1970

- ໂຈມຕີຄັ້ງທຳອິດ
- ໂຈມຕີຄັ້ງທີ່ສອງ
- ກຳລັງທະຫານ (ແກວ)ປະຈຳບານໂຈມຕີທີ່ຕັ້ງຂອງ (ວ່າງປາວ)
- ກຳລັງຂອງ ວ່າງປາວຖືກຕີແລະຖອຍພັນ
- ຝ່າຍວ່າງປາວຖອຍພັນດ້ວຍເຄື່ອງບິນເສລີໂຄບເດີ.
- ຈຸດທີ່ຕັ້ງວ່າງປາວຖືກຕີແຕກ

- ຈຸດທີ່ຕັ້ງຂອງວ່າງປາວຄື: ທົ່ງໄຫຍ່ພັນ, ບວມຫລົງ, ຊຽງຂວາງ, ຊຳທອງ, ລອງແຈ້ງ, ສະນາມບິນ.

 ນີ້ແມ່ນແຜນຫລອກ ແລະກົນຂອງແກວເຮັດໃຫ້ຝ່າຍວ່າງປາວຄິດວ່າທະຫານແກວຫລາຍແທ້.

- ກອງພົນ 312
- ກຸ້ມ 209 ເຂົ້າໄປທີ່ຕັ້ງຂອງ ວ່າງປາວທີ່ແກວບອນ.
- ກຸ້ມ 141 ໂຈມຕີບວມຫລົງຄັ້ງທີ່ສາມ ສອງຄຳປາຍພັ້ນກັນ ແລ້ວເຂົ້າໄປໂຈມຕີທີ່ພົນຂອງ ວ່າງປາວທີ່ ພູນິກກິກ, ພູນິກ, ແລະລາດບວກ.
- ກຸ້ມ 209 ແຕ່ນສອງແມ່ນໂຈມຕີຄຳປາຍນ້ຳໂປງ, ແລະປາກຄາ ດໍ່ໄປກຸ້ມ 209 ແລະ ກຸ້ມ 165 ໂຈມຕີຊຽງຂວາງພັ້ນກັນເປັນຄັ້ງທຳອິດກອງພົນ 312 ແລະ 316 ເຂົ້າໂຈມຕີ ທົ່ງໄຫຍ່ພັນ ກຸ້ມ 165 ເຂົ້າໂຈມຕີດຊຳທອງເປັນຄັ້ງທີ່ສອງ
- ພູຜູ້, ພູຫວດ, ພູຊາວ.

ແຜນທີ່ 71. ສັດຕຽໄດ້ສົ່ງກອງພົນ 312 ແລະຫລາຍກຸ້ມເຂົ້າມາບຸກພື້ນທີ່ພາດສອງ ຂອງນາຍພົນວ່າງປາວ ຕ້ອງສູນເສຍພັກ ໄດ້ຖອຍກັບ ເສ້ຍຊຽງຂວາງຄືນ, ເສ້ຍບ້ານນາ, ຄັງໂຕ້, ປ່າດົງ, ພູຜາໄຊຍ, ພູຫລວງມາດ, ຫີນຕັ້ງ ແລະຊຳທອງນອກນີ້ ລ່ອງແຈ້ງ ຍັງຖືກຖະລົມດ້ວຍບິນໃຫຍ່ 130 ຢ່າງໜັກອີກ.

ຮູບທີ່ 72. ທ່ານ ບິວແລສ ກັບໄປ ຍັງມຸມລ່ອງແຈ້ງ .

ຮູບທີ່ 73. ທ່ານເບີສະມິດ (Burr Smith US agent) ຢືນຢູ່ຂ້າງໄຫຫີນ

ຮູບທີ່ 74. ປືນໃຫຍ່ 76 ມ/ມ ຂອງວຽດນາມເໜືອຖືກທຳລາຍ.

ຮູບທີ່ 75. ປືນ 82 ມ/ມ ແລະ 61 ມ/ມ ຂອງວຽດນາມເໜືອ

ໃນເດືອນ ກໍລະກະດາ (July) 1968, ແມ່ນຍາມລະດູຝົນທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງ ຂໍພັນທະມິດຈາກປະເທສໄທຍໄປຊ່ວຍຫລາຍກອງພັນ ເພື່ອໄປຊ່ວຍຮັກສາພື້ນທີ່ອ້ອມແອ້ມລ່ອງແຈ້ງ ແລະຊຳທອງ ແລ້ວໃນເດືອນສິງຫາ 1968, ນາຍພົນວ່າງປາວໄດ້ຮະດົມກຳລັງທະຫານປະມານສອງກຸ່ມ ສິ່ງທາງອາກາສໄປ ລົງໄກ້ຫວັຍຕົງຂໍ ແລ້ວໄດ້ໂຈມຕີສັດຕູ ຫຍໍ້ເຂົ້າໄປໃສ່ພູຜາທີ່ ໄດ້ອ້ອມພູໄວ້ ແລະໄດ້ໂຈມຕີສັດຕູ ໂດຍການສນັບສນຸນຈາກທາງອາກາສຂອງສະຫາຣັຖ ແລະ ເຕ-28 ຂອງກອງ ທັບອາກາສລາວ ໄດ້ບຸກໂຈມຕີເອົາທີ່ພື້ນພູຜາທີ່ຄືນ. ການບຸກໂຈມຕີ ໄປເທິງຍອດພູ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດ ຄົບຄານ

ຂຶ້ນໄປໄດ້, ເພາະວ່າຄອມມູນິສຕ໌ ໄດ້ວາງກຳລັງປ້ອງກັນທາງຂຶ້ນ ໄປຢ່າງ ແໜ້ນໜາ, ສູ້ຕາຍ ກັບທີ່. ຢູ່ເທິງພູ ກໍມີປືນ ປ.ຕ.ອ. ຫລາຍກະບອກ ຍິງຕໍ່ຕ້ານບໍ່ໃຫ້ຍົນຕ໌ເຮລີໂຄບເຕີລົງໄດ້. ຍົນຕ໌ເຮ ລີໂຄບເຕີ ຫລາຍລຳກໍຖືກຍິງ, ຍົນຕ໌ໄອພິນ ໜຶ່ງລຳຖືກຍິງຕົກ. ການເຂົ້າໄປຍຶດພູຜາທີ່ຄັ້ງນີ້ ບໍ່ໄດ້ ເກີດຜິວ, ເພາະ ສັດຕຽມີກຳລັງເໜືອກວ່າ ໄດ້ໂຈມຕີຝ່າຍມິດມາຈາກທຸກດ້ານພ້ອມໆກັນ ເຮັດໃຫ້ທຸກຈຸດ ທີ່ຫາ ກໍໄປ ຍຶດໄດ້ບໍ່ດົນ ຕ້ອງເສັຍຄືນທັງໝົດ.

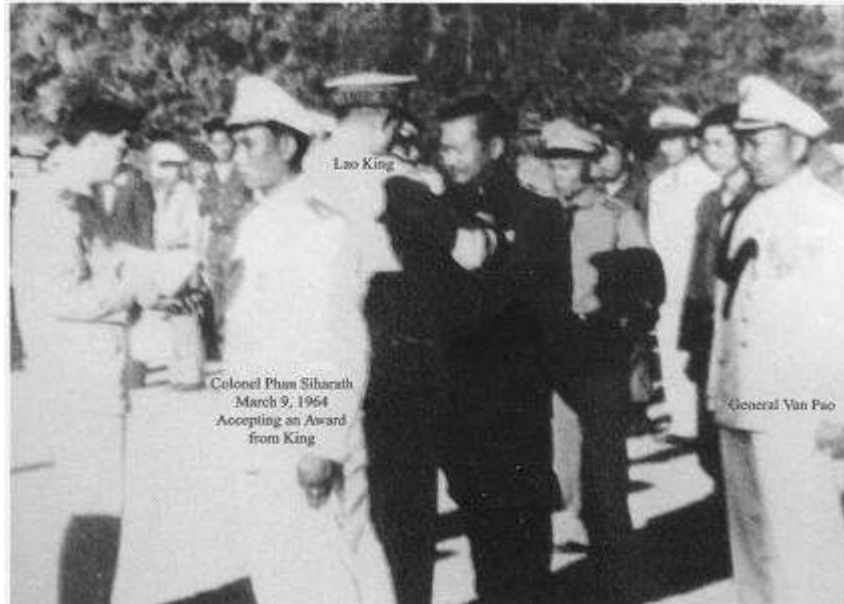
ຮູບທີ່ 76. ປືນອາກາ 47, ປືນເບ 40 ແລະ ລູກເບ40 ຂອງວຽດນາມເໜືອຍຶດໄດ້ໃນ 1968

ສັດຕຽໄດ້ກວດລ້າງໄປເຖິງນາຄັງ (LS36) ຊຶ່ງເປັນສູນກາງບັນຊາການເຂຕຍ່ອຍແຂວງຫົວພັນ, ສັດ ຕຽໄດ້ ປິດລອ້ມ ແລະໂຈມຕີໜັກ ເຮັດໃຫ້ນາຄັງໄດ້ເສັຍໄປໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ ໃນເດືອນກຸມພາ ປີ 1969. ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ແຂວງຫົວພັນ ໄດ້ຕົກໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ 100 ເປີເຊັນເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນປີ 1969 ແລະໄດ້ເສັຍ ນາຍທະຫານຜູ້ສຳຄັນ ຢູ່ໃນຄ້າຍນາຄັງ LS36 ຄື ພ.ອ. ຜັນສີທາຣາຊ (ຮູບຕໍ່ໄປນີ້ ພ້ອມດ້ວຍລູກ ນ້ອງຫລາຍຄົນ).

ໃນລະຫວ່າງ ປີ 1961-1965, ເຂຕທະຫານພາຄ 2 ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກສະຫາຣັຖ ໃນຫລາຍ ດ້ານ:

- ດ້ານທະຫານ ແມ່ນທ່ານແຢນ ດາບບຣີຢູແລ (James W. Lair) ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງໃຫ້ການຊ່ວຍ ເຫລືອດ້ານອາວຸທຸກຊະນິດ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນໃນການຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕຽວຽດນາມເໜືອ.

- o ດ້ານພິລະເຮືອນແມ່ນທ່ານພອບບິວ (Pop Buell) ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານເຄື່ອງໃຊ້, ດ້ານອາຫານ ແລະສິ່ງຂອງທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອໃຫ້ຢູ່ລອດໃນຍາມເປັນອົພະຍົບ ເພາະຊາວອົພະຍົບໄດ້ເສຍສິ່ງຂອງທຸກຢ່າງ.

ຮູບທີ່ 77. ພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດສີສວ່າງວັທະນາ ກຳລັງມອບລຽນຕຣາຄຳຊອບ ໃຫ້ແກ່ຂ້າຣາຊການ ແລະ ນາຍທະຫານ ຊັ້ນສູງ ຢູ່ໃນເຂດທະຫານພາກສອງ ທີ່ລ່ອງແຈ້ງໃນປີ 1965 ຮູບ ພ.ອ. ຜົນສີທາຣາຊ ແມ່ນຜູ້ຮູ້ກາງ ໄກ້ທ່ານເຈົ້າແຂວງ ສາຍຄຳ ທີ່ໃສ່ຊຸດສີດຳ

ໃນປີ 1967-1970, ການຊ່ວຍເຫລືອຈາກສະຫາຣັຖໃຫ້ພາຄ 2 ແມ່ນ:

- o ດ້ານທະຫານແມ່ນທ່ານແປສ ແລນດຣີ (Pat Landry) ທ່ານໄດ້ເຖິງແກ່ກັມໃນວັນທີ່ 29 ເດືອນທັນວາ (died in Texas December) 2005 ຢູ່ ແຕສຊັຕ ສະຫາຣັຖອາເມຣິກາ.
- o ດ້ານປະຊາຊົນ ແມ່ນອົງການ ຢູເສດ (USAID) ເປັນຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອຕາມເຄີຍ ຈົນເຖິງວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶດສພາ (May) ປີ 1975.

ເລີ້ມແຕ່ ປີ 1970 , ດ້ານທະຫານ ແມ່ນທ່ານແຢຣີ ດານິວເປັນຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ ຈົນເຖິງ ປີ 1973. ຫລັງຈາກລາວສາມຝ່າຍໄດ້ມາຮ່ວມກັນ ໄດ້ປ່ຽນໂຄງການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານພັທນາ ຄືໂຄງການປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ, ກາຣຄົ້ນຄົ້ວບໍ່ແຮ່ຕ່າງໆ ໃນພາຄ 2. ແຕ່ວັນທີ່ 15 ພຶດສພາ (May) 1975 ຫາ 1982 ທ່ານແຢຣີ ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອເບິ່ງແຍງ ຊາວອົພະຍົບພາຄ 2 ທີ່ໄດ້ໄປລີ້ໄພຢູ່ໃນຣາຊອານາຈັກໄທຍ. ທ່ານໄດ້ເສຍຊີວິດ ຢູ່ບ້ານພັກ ໃນປະເທສໄທຍ ໃນປີ 1982.

ໃນວັນທີ່ 23 ເດືອນກໍຣະກະດາ (July) 1963, ກອງທະຫານຝ່າຍກາງປະສົມທະຫານຄອມມູນິສ໌ ວຽດນາມເໜືອໄດ້ໂຈມຕີຄ້າຍພູຜາໄຊຍ໌; ຄ້າຍບ້ານຄັງໂຄ້ (LS204) ບ້ານທ່ານເຈົ້າເມືອງ ຢື່ວຕົງຢາງ. ທ່ານນາຍພັນໂທ ວ່າງປາວໄດ້ສົ່ງກຳລັງກັບໄປໂຈມຕີ ແລະຍຶດໄດ້ຄ້າຍທັງສອງຄືນ. ທ່ານໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນ ເປັນພັນເອກຂອງກອງທັບແຫ່ງຊາດ ແລະໄດ້ເປັນຜູ້ບັນຊາການເຂດທະຫານພາກ 2 ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ຈົນ ເຖິງວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶດສພາ (May) 1975.

ຮູບທີ່ 78. ນາຍທະຫານ ຜູ້ຕາງໜ້າຮາຊອນາຈັກໄທຍ໌ ແລະ ທ່ານນານພິນ ວ່າງປາວ ທ່ານເບີຣສະມິດ ຮູບ ຍູ່ລ່ອງແຈ້ງ 1968

ຮູບທີ່ 79. ຜູ້ໃສ່ກາຣາວັດ ສີແດງແມ່ນ ທ່ານຜາດແລນດຣີ (Pat Landry), ທ່ານວ່າງເຢີ, ທ່ານວິນສຊີວ (Vince Shields) ຫົວໜ້າ ຊີໂອເອ ປະຈຳຍູ່ລ່ອງແຈ້ງ ແມ່ນຜູ້ກຳລັງເຊັນໜັງສື. ຮູບຖ່າຍໃນປີ 1970.

ໃນປີ 1963, ທະຫານຝ່າຍກາງ ແລະ ທະຫານວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ບຸກໂຈມຕີຄ້າຍປ່າດົງ (LS05); ຄັງໂຄ້ (LS204) ແລະພູຜາໄຊຍ໌. ຝ່າຍມິດໄດ້ສູນເສັຍຄັງໂຄ້ ແລະຄ້າຍພູຜາໄຊຍ໌ ໃຫ້ສັດຕູແລະ ປ່າດົງ

ກໍຢູ່ໃນເບົ້າໝາຍການຍົງບິນໃຫ່ຍຂອງສັດຕູ. ທ່ານ ພ.ອ. ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປສ້າງຄ້າຍ ຢູ່ຜາຂາວ (LS14) ທ່ານໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນນາຍພົນຈັດຕະວາ ຂອງກອງທັບແຫ່ງຊາດ (ຮູບຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນ LS14). ໃນປີ 1964, ເມື່ອເຫັນວ່າເດີນຍົນຕໍ່ຜາຂາວ ສິ້ນແລະ ມີອັນຕະລາຍ ຕໍ່ນັກບິນ ເວລາຂຶ້ນແລະລົງ, ທ່ານນາຍພົນຈັດຕະວາ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ນຳພານັກຊ່ວຍຊານສະຫະຣັຖ ໄປສຶກສາເບິ່ງສະຖານທີ່ ເພື່ອສ້າງສນາມບິນໃໝ່ຂຶ້ນ ຢູ່ທີ່ລ່ອງແຈ້ງ. ເມື່ອນັກຊ່ວຍຊານເຫັນວ່າເໝາະສົມ ຈຶ່ງໄດ້ລົງມືສ້າງສນາມບິນລ່ອງແຈ້ງ ໃນປີ 1964 ແລະໄດ້ໃສ່ຊື່ວ່າ (L20A) ຢູ່ຮູບຕໍ່ໄປນີ້. ໃນຕົ້ນປີ 1964 ໃນເມື່ອເດີນຍົນຕໍ່ສ້າງຮຽບຮ້ອຍ ແລ້ວ ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ໄດ້ສົ່ງກຳລັງກັບໄປຍົດພູຜາໄຊຍ ແລະຄັງໂຄ້ຄືນ. ທ່ານໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນ ເປັນພົນ ຕຣີຂອງກອງທັບແຫ່ງຊາດລາວ.

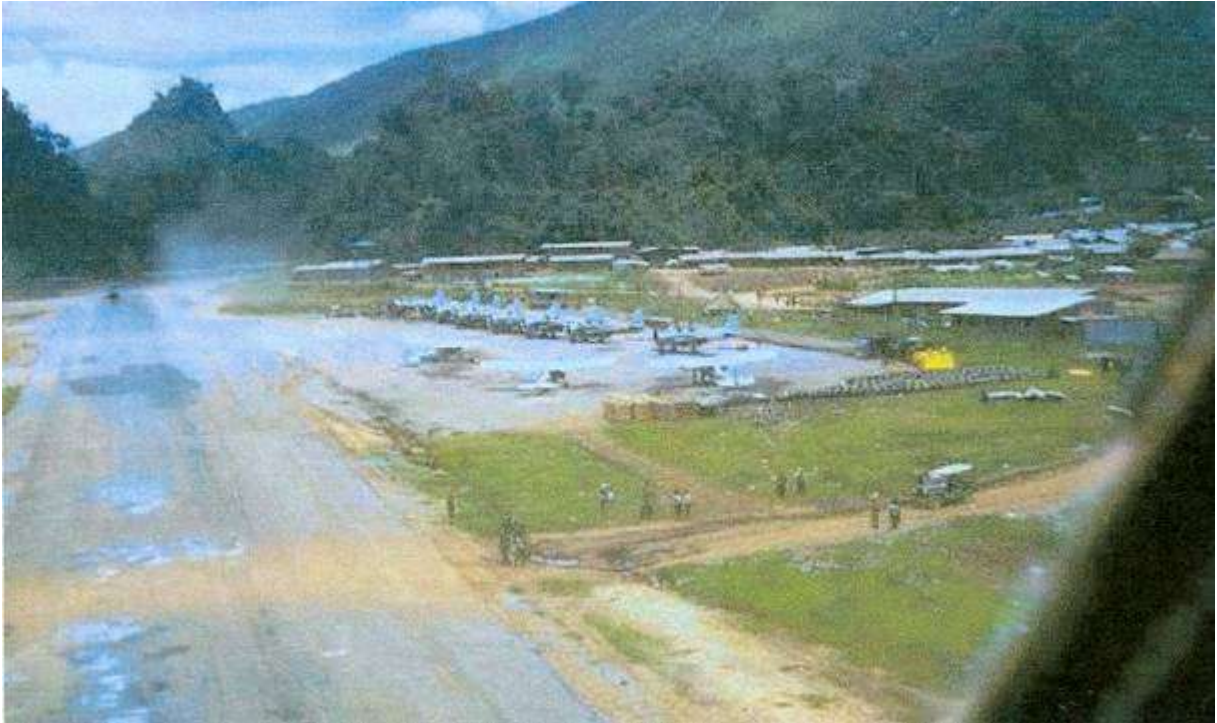
Jerry Daniels, Long Cheng, 1973 (Mouasu Bhiaya collection).

ຮູບທີ່ 80. ທ່ານ ແຢຣີດານິວ (Jerry Daniels) ຮູບຖ່າຍ ໃນປີ 1973 ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ

ຮູບທີ່ 81 ເດີນຍົນ ຜາຂາວໃນປີ 1964 ລຶມາໄຊ 14 (LS 14)

ໝາຍເຫດ: ການກັບໄປຍຶດເອົາພູຜາໄຊຍ໌ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງພັນ ຊື່ ທ່ານ ຣ.ອ. ໜາວເຮີ ວ່າງ ຖືກສັດຕູຂ້າຕາຍໃນ ເດືອນກັນຍາ (September) 1964.

ຮູບທີ່ 82. ເດີນຍົນລ່ອງແຈ້ງໃນປີ 1971 (LS20A)

ສນາມບິນ ແລະ ລິມາໄຊ

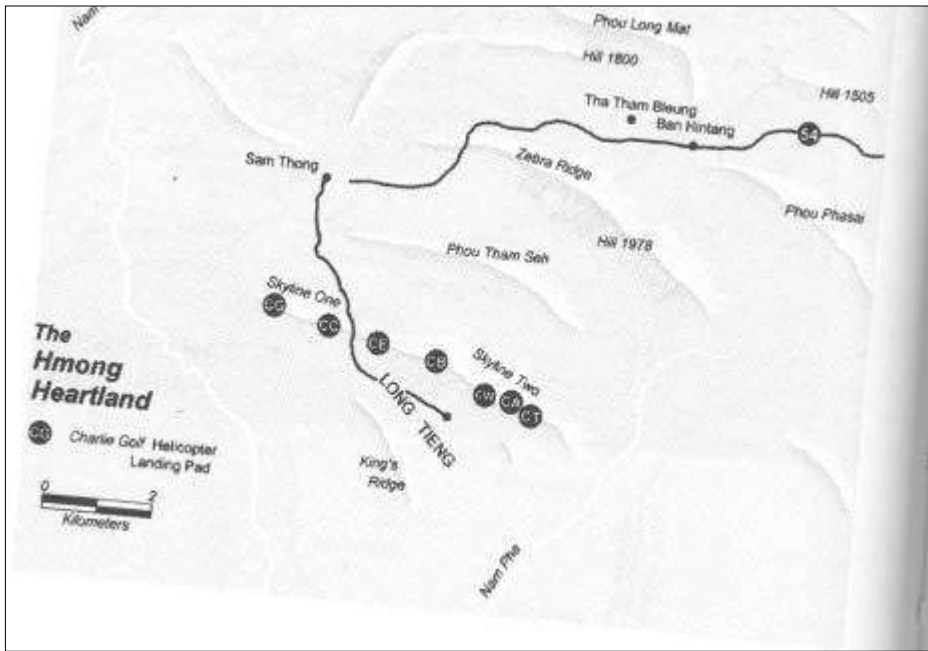
(Air strip and Lima Sites)

ສນາມບິນລ່ອງແຈ້ງ (L 20A) ແມ່ນຢູ່ໃນພື້ນທີ່ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ຕັ້ງຢູ່ໃນລະຫວ່າງກາງແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ແຂວງວຽງຈັນທາງຢູ່ທາງທິສເໜືອຂອງເຂື່ອນນ້ຳຈື່ມ ບົນທາງອາກາສ ກິນເວລາປະມານ 30 ນາທີ ຈາກວຽງຈັນທາງລ່ອງແຈ້ງ; ຊຶ່ງຢູ່ທາງທິສໃຕ້ຂອງທົ່ງໄຫວທິນ ບົນທາງອາກາສທາງກັນ ປະມານ 15 ນາທີ. ສນາມບິນລ່ອງແຈ້ງກວ້າງ ປະມານ 500 ແມຕຣ໌ ແລະ ຍາວປະມານ 1,500 ແມຕຣ໌. ພື້ນທີ່ ລ່ອງແຈ້ງ ມີປະມານ 750,000 ແມຕຣ໌ກາເຣ (ຕະລັງແມຕຣ໌ມິນທິນ). ມີພູເຂົາຂັ້ນສາມຕອນຄື: ລ່ອງແຈ້ງກາງ ຫລື ລ່ອງແຈ້ງສນາມບິນ; ລ່ອງແຈ້ງເໜືອ ຫລື ສະຖານີລາວຮວມເຜົ່າ” ແລະ ລ່ອງແຈ້ງໃຕ້ ຫລື ລ່ອງແຈ້ງ ຕາວັນອອກຂອງບ້ານພີ່ນ້ອງຊາວເຜົ່າລາວເທິງ.”

ສນາມບິນຕ່າງໆທີ່ມີລິມາໄຊ (Lima Site) ເພື່ອບອກເຕືອນນັກບິນໃຫ້ຮູ້ໄປລົງ ຄື: ສນາມບິນວັດ ໄຕວຽງຈັນທາງ (Vientiane L08); ສນາມບິນເມືອງກາສີ (Muong Kasy LS18); ສນາມບິນ ເມືອງຫົງສາ

(Muong Hongsa LS65); ສນາມບິນນຳ້ບັກ (Nambak LS54); ລ່ອງແຈ້ງ (LongTieng L20A); ຊຳທອງ (Samthong LS20B); ທົ່ງໄຫຫີນ (Plain of Jars LS22); ເມືອງສຸ້ຍ (Muong Soui LS 108); ຄ້າຍນາຄັງ (Nakhang LS36); ຄ້າຍບວມຫລົງ (Bouamlong LS32); ຄ້າຍ ພູກູ້ມ (Phou koum LS 50); ຄ້າຍສັນຈີ້ (Sancho LS02); ຄ້າຍເມືອງໝອກ (Muong Mok LS46); ເມືອງຈ້າ (LS113) ປ່ຽນຊື່ເປັນເມືອງເດຊາ ຕອນເຈົ້າຊີວິດລາວໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມໃນປີ 1970 ປ່ຽນຊື່ໃໝ່ເປັນເມືອງ ໄຊສົມບູນ (ຊື່ປະຈຸບັນຂອງ ສປປລ); ຜາຂາວ (Phakhao LS14); ປ່າດົງ (Padong LS05); ຄັງໂຄ້ (Khang Kho LS204); ບ້ານາ (Ban Na LS15); ບ້ານຫີນຕັ້ງ (Ban Hine Tang LS74); ບ້ານນຳ້ ແຟນ (Namfene LS224); ບ້ານພູແຮ່ ບ້ານຂອງເຈົ້າເມືອງລາວໄທ (Phou Hae LS255); ບ້ານພັກ ແຄ້ (Phak Khae LS353); ບ້ານພູກາງ (Phou Kang LS337); ບ້ານພູສັນ (Phou Sane LS240); ເມືອງພູນ ບ້ານຂອງເຈົ້າເມືອງ ຕູ້ເຊັຍທ່າວ (Muong Phoune LS37). ເຄື່ອງໝາຍຢູ່ເທິງ ພູໝອກ ແຕ່ ທິສຕາວັນຕົກ ຫາທິສຕາວັນອອກ ຂອງສັນພູໝອກມີຄື: (CG; CC; CE; CB; CW; CA; and CT) (ຕາມຮູບຕໍ່ໄປນີ້) (Charles George; Charles Charles; Charles Echo; Charles Bravo; Charles Wisky; Charles Alfa and Charles Tango) “

ສັນພູ ສູງກວ່າພູດ້ານຕາວັນຕົກເອີ້ນວ່າ “ສະໄກໄລ ອວນ” (Skyline One) ສັນພູສູງກວ່າພູດ້ານຕາວັນ ອອກ ເອີ້ນວ່າ “ສະໄກໄລທູ” (Skyline Two). ພູຜາສູງດ້ານຕາວັນອອກ ສນາມບິນລ່ອງແຈ້ງ ເອີ້ນວ່າ

ແຜນທີ່ 83.ບອກທີ່ຕັ້ງແລະຈຸດປ້ອງກັນ ສນາມບິນລ່ອງແຈ້ງ ຢູ່ຕາມສັນພູ ຂອງພູໝອກ ມີ CG,CC, CE, CB, CW, CA , CT

ພູ “ອາບໂປໂລ” (Appolo). ດ້ານໃຕ້ສນາມບິນລ່ອງແຈ້ງ ແມ່ນພູພຣະຣາຊວັງ ແລະ ດ້ານ ຕາວັນຕິກມີ ຫວ້ຍ ນຳ້ຖົວ. ພູບາງດ້ານເໜືອ ຂອງສນາມບິນລ່ອງແຈ້ງ ທັງໝົດລວງຍາວແມ່ນ ພູໝອກ. ພູຕຳ ແລະ ບາງທັງໝົດ ສນາມບິນລ່ອງແຈ້ງ ດ້ານທິສໃຕ້ ເອີ້ນວ່າພູພຣະຣາຊວັງ ສນາມບິນຈິ່ງ ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຮ່ອມພູ ຕ້ອງບິນລົງຫລືບິນຂຶ້ນທາງດຽວ ມາຈາກດ້ານຕາວັນອອກເດີນຍົນຕໍ່ ລ່ອງແຈ້ງມີພູ ຂຶ້ນຕົ້ນ ເດີນຍົນຕໍ່ໃນທິສທາງ ຕາວັນຕິກ.

ຮູບ # 84. ຣົດຖັງສັດຕູ ທີ່ຖືກ ທະຫານນາຍພົນວ່າງປາວຍົງ ໃນປີ 1970 ຢູ່ທົ່ງໄທທົນ

ສັນຍາລະຫວ່າງສາມເຈົ້າລາວ

ໃນປີ 1962, ສາມເຈົ້າລາວໄດ້ຕົກລົງກັນຈັດຕັ້ງຮູບປະສົມສາມຝ່າຍ ເພື່ອນຳສັນຕິພາບມາສູ່ພຣະ ຣາຊອານາຈັກລາວ. ສະຖານະການໄດ້ນຳຄວາມຫວັງມາສູ່ປະຊາຊົນລາວທຸກຄົນ ວ່າລາວຕ້ອງມີຄວາມ ສະງົບ ຈະບໍ່ມີສົງຄາມອີກ. ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ວາງແຜນພັທະນາເຂດທະຫາຣພາຄ 2 ດ້ານ ການກໍ່ສ້າງ; ດ້ານຊອ້ມແປງຖນິນຫິນທາງ, ດ້ານການຮັກສາພະຍາບາລ; ດ້ານການສຶກສາ ແລະດ້ານ ການປົກຄອງ. ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ສ້າງຫອ້ງການແຂວງ, ຫອ້ງກາຣເມືອງ, ໂຮງໝໍແລະຫອ້ງການສຶກສາຢູ່ຊຳ ຫອງໃຫ້ເຈົ້າສາຍຄຳສຸທະກະກຸມາຣ ແລະສ້າງພຣະຣາຊວັງສຳຫລັບໄວ້ເປັນພຣະຣາຊນິເວສ (ທີ່ປຣະ ທັບ) ຂອງພຣະບາທສິມເດັຈພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິຕ ທີ່ຈະທຣົງພຣະຣາຊດຳເນີນ ມາປະພັສ ໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ.

ຫລັງຈາກສຳເລັດການກໍ່ສ້າງແລ້ວ ທ່ານນາຍພົນ ໄດ້ກຣາບທູລພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສີສຫວ່າງວັທນາ ທຣິງ ສເດັຈປະພັສພາຄ 2 ໂນບີ 1965. ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງນາຍພົນຈັຕະວາ ວ່າງປາວເປັນພົນຕຣີ ແລະ ຕັ້ງນາມມະຍົດ ເປັນພຣະຍາ ນໍຣະປະໂມກ (ໝາຍຄວາມວ່າ: ນໍຣະ=ກ້າຫາຣຄືສິງຫໍ່, ປະໂມກ=ປຣະມຸກ ແມ່ນ ເຈົ້າສິງຫໍ່ຜູ້ກ້າຫາຣ). ຫລັງຈາກການປະພັສຂອງພະອົງຄໍ່ ສຖານະການກໍໄດ້ປ່ຽນແປງໄປຄື: ຝ່າຍ ກາງໄດ້ແຕກອອກເປັນ ສອງກາງຄື ກາງກອງແລ ແລະກາງນາຍເດືອນສຸນນະຣາຊ.

ຮູບທີ່ 85. ເຈົ້າຊີວິດ ສີສຫວ່າງວັທະນາ ແລະ ຜູ້ນຳສຳຄັນໄປຍັງມຸງຢາມລ່ອງແຈ້ງຂຳທອງຄັ້ງທໍ່ໜຶ່ງໃນປີ 1965.

ຝ່າຍຄອມມຸນິສຕ໌ວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ໂຈມຕີຝ່າຍກາງກອງແລະຝ່າຍຂ່ວາ. ສຖານະການໄດ້ເຮັດໃຫ້ ສະຫະຣັຖ ຕ້ອງເພີ່ມ ການໂຈມຕີທາງອາກາສໃສ່ທລາຍແຫ່ງ ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ. ສະພາບການ ຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນໄປແບບໜ້າຍ້ານກົວ ເພາະວຽດນາມເໜືອໄດ້ທອນໂຮມກຳລັງອັນມະຫາສານ ຢູ່ພາກເໜືອ ຂອງລາວຄື: ແຂວງຜົ້ງສາລີ, ແຂວງຫົວພັນ, ແຂວງຊຽງຂວາງ, ແລະໃນພາຄ 3 ແລະ ພາຄ 4 ທີ່ສ ໃຕ້ຂອງລາວ.

ຮູບທີ່ 86. ພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດລາວ ສະເດັດໄປປະພາສພາຄ 2 ໃນປີ 1970 ຫຼັງຈາກຍຶດໄດ້ທົ່ງໄຫທິນ ຄັ້ງທີສອງ ໄດ້ໄປສະຫລອງ ບຸນຈຽງ ປີໃໝ່ມົ້ງ ທີ່ທົ່ງໄຫທິນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ກັບໄປຮອດທົ່ງໄຫທິນອີກ.

ຮູບທີ່ 87. ຜູ້ບັນທຶກ ແລະ ນາຍທະຫານພາກສອງກຳລັງຕອ້ນຮັບສະເດັດເຈົ້າຊາຍຂອງລາວໃນປີ 1973 ທີ່ລ່ອງແຈ້ງ. ພະອົງບໍ່ໄດ້ອອກຈາກປະເທສ ໄດ້ຖືກນຳໄປຂັງຄຸກ ຢູ່ສູນສັມມະນາ ດັດສ້າງຂອງ ສປປລໄດ້ເສັຍຊີວິດຄາຄຸກ. ລັທທິ ຄ.ມ.ນ. ແມ່ນລັທທິ ປາບ ຣາຊາ ຫລື ສັກດີນາ.

ພາຄທີ່ 4.

ການຈັດຕັ້ງຝ່າຍພົນລະ ເມືອງໃນເຂດທະຫາຣພາຄ 2

ໂຮງຮຽນປະຖົມສຶກສາ

ຜູ້ກຳກັບກວດກາປະຖົມສຶກສາແຂວງຊຽງຂວາງເລີ່ມແມ່ນທ່ານວັນເຮືອງ ວົງສາວັນທອງ ຜູ້ຮອງແມ່ນເຈົ້າສາຍ ຕໍ່ໄປແມ່ນ ທ້າວຕູບູນມາຊານິນ ຜູ້ຮອງ ແມ່ນທ່ານມົວເລັ້ຍ. ເລີ່ມປີ 1967, ເປັນຕົ້ນມາແມ່ນທ່ານມົວເລັ້ຍ ເປັນຜູ້ກວດກາປະຖົມສຶກສາ ຜູ້ຮອງແມ່ນທ່ານບຸດທະຮັງສີ ດວງສວັນ ເຖິງວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶສພາ (May) 1975.

ໝວດໂຮງຮຽນຕ່າງໆໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ທ່ານຄູ

○ ໝວດໂຮງຮຽນເມືອງຄຳ(ບ້ານບານ)	ແມ່ນທ່ານ ແພັງເພັງ ວິໄນຍາ.
○ ໝວດໂຮງຮຽນເມືອງແປກ(ໂພນສວັນ)	ແມ່ນທ່ານບູນ ບູລິມຕໍ່ໃສ່ ຜູຍ ຜົງສະຫວັດ.
○ ໝວດໂຮງຮຽນເມືອງຄູນ(ຊຽງຂວາງ)	ແມ່ນທ່ານ ຄຳໄຊຍ ໜໍຣະສິງ.
○ ເຄິ່ງ ໝວດໂຮງຮຽນເມືອງງານ	ແມ່ນທ່ານສົມທອງ ມັງໜໍເມັກ.
○ ເຄິ່ງ ໝວດໂຮງຮຽນທ່າໂທມ	ແມ່ນທ່ານຈານ ພະໄຊຍະສິທ.
○ ເຄິ່ງ ໝວດໂຮງຮຽນລາດຮວ້	ແມ່ນທ່ານ ກິລາ ມູນິວົງສ໌.

ຫລັງຈາກມີການປ່ຽນແປງດ້ານການເມືອງໃນປີ 1961 ເປັນຕົ້ນມາ ສະຫາຣັຖໄດ້ຍື່ນມີເຂົ້າມາຊ່ວຍ ດ້ານການສຶກສາ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີໂຮງຮຽນທຸກບ່ອນ ພາໃຫ້ຄົນມັງ, ຄົນລາວ ພາຄ 2 ໄດ້ຮັບການສຶກສາ ດີພໍສົມຄວນ.

ໝາຍເຫດ:

ທ່ານບຸດທະຮັງສີ ດວງສວັນ ຜູ້ຮອງກວດກາປະຖົມສຶກສາແຂວງຊຽງຂວາງ ໄດ້ຂຽນວ່າ: “ການສຶກສາໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ປະຊາຊົນລາວ ຕື່ນຕົວ ຮູ້ແຈ້ງ ເຫັນຈິງ ຫລາຍຢ່າງ. ຫລາຍເຜົ່າໄດ້ມາໂຮມກັນ ຈຶ່ງພາໃຫ້ມີໂຮງຮຽນ ຢູ່ທຸກບ້ານ ນ້ອຍໃຫຍ່. ແຕ່ກ່ອນ ຜູ້ມີເງິນເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບການສຶກສາສູງ. ປະຈຸບັນ ແມ່ນອົພະຍົບໄປໃສ ກໍສິ່ງຄູໄປສອນຮອດບ້ານນັ້ນ ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກສະຫາຣັຖ ແລະການເອົາໃຈໃສ່ສັນບສນຸນຂອງ ທ່ານນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ”. (ທ່ານໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ລາວຕອນໄປຢັ້ງຢາມເມືອງລາວໃນເດືອນພຶສຈິກາ (November), 2011).

ນັບຕັ້ງແຕ່ ໃນປີ 1968 ທ່ານມິວເລັຍ ແລະ ທ່ານບຸດທະຮັງສີ ດວງສວັນໄດ້ຂຍາຍການສຶກສາ ໄປຕາມ ໝວດໂຮງຮຽນຕ່າງໆດັ່ງນີ້ຄື:

- ທ່ານບຸດທະຮັງສີ (ທ່ານບຸດທະຮັງສີ ເປັນອົພະຍົບປະຈຸບັນຢູ່ຮັດເທຊັກ, Texas) ເປັນຫົວໜ້າ ໝວດ ໂຮງຮຽນຜາຂາວຕໍ່ມາແມ່ນທ່ານຄຣູ ຈັນໂທ ປາກດີມູນິວິງ.
- ທ່ານຄຣູ ລໍ ລີ ແມ່ນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນຊຳທອງ ຫລັງຈາກສັດຕູ ເຂົ້າໂຈມຕີຊຳທອງໃນປີ 1968 ກໍ ໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ພັກແຄະ.
- ທ່ານຄຣູ ຢ່າງຍິ້ງ ແມ່ນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນລ່ອງແຈ້ງ ຕໍ່ມາແມ່ນ ທ່ານຄຣູຊິງກາວ, ເພາະທ່ານ ຢ່າງຍິ້ງຖືກຍ້າຍໄປປະຈຳຢູ່ ບວມຫລົງ (LS32). ຫລັງຈາກຖືກສັດຕູໂຈມຕີ ທ່ານຄຣູຢ່າງຍິ້ງ ໄດ້ຍ້າຍໄປໃສ່ໝວດໂຮງຮຽນລ່ອງແຈ້ງໃຕ້, ລ່ອງແຈ້ງກາງ, ໄດ້ຍ້າຍໄປພູສັນ ແລ້ວກັບມາລ່ອງ ແຈ້ງ ຈົນຮອດມີອົພະຍົບ (ຢ່າງຍິ້ງເສຍຊີວິດຢູ່ສະຫາຣັຖ ຣັດມິເນໂຊຕາ (Deceased in Minnesota, July 2007))
- ທ່ານຄຣູ ຊິງກາວ ຈາກບວມຫລົງ ກັບລ່ອງແຈ້ງ ແລ້ວໄປໝວດໂຮງຮຽນພູວຽງ (ອົພະຍົບຢູ່ຣັຖ Iowa)
- ທ່ານຄຣູ ລໍຕົວ ແມ່ນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນບ້ານນາ ຜູ້ລອງແມ່ນທ່ານຄຣູຈານພະໄຊຍະສິດ. ຫລັງຈາກບ້ານນາໄດ້ຕົກໃຫ້ສັດຕູຄອມມູນິສຕ໌ແລ້ວ ທ່ານຄຣູລໍຕົວ ໄດ້ຍ້າຍໄປໃສ່ໝວດ ໂຮງຮຽນ ນ້ຳຍອນ ແທນທ່ານຄຣູຈານພະໄຊຍະສິດ ທີ່ໄດ້ຍ້າຍໄປເປັນຫົວໜ້າເຄິ່ງໝວດໂຮງ ຮຽນບ້ານນ້ຳປູ່ນ ເມືອງເດຊາ (ປະຈຸບັນທ່ານ ລໍຕົວ ຢູ່ ຣັດນອສໄຄໂຣໄລນາ, North Carolina ເຮັດຟາມໄກ່).
- ທ່ານຄຣູ ຢ່າງຍີ ເປັນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນພູໂສ້, ພູສັນໃຫ່ຍ (ສອງໄລ) ແລ້ວຍ້າຍມາສອນ ຢູ່ໝວດໂຮງຮຽນປາກເມີຍ.
- ທ່ານຄຣູ ຢ່າງບີ ແມ່ນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນ ນາຫລວງ.
- ທ່ານຄຣູ ຕູ້ມິວລີ ຍິງເນັ້ງເປັນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນທົ່ງໜຽງ. (ມາເຖິງສະຫາຣັຖ ບໍ່ດົນໄດ້ ເສຍຊີວິດ.)
- ທ່ານຄຣູ ແຫລມທອງເປັນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນນ້ຳໂມ້.
- ທ່ານຄຣູ ຄຳຫລ້າ ຄຳພາວິງ ເປັນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນເມືອງຈ້າ (ເມືອງເດຊາ)
- ທ່ານຄຣູ ຄຳໄບ ວົງທອງຈິດ ເປັນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນພູສັນຫລວງ.
- ທ່ານຄຣູ ຄຳກ້ອນ ດວງເດດ, ຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນເມືອງສຸຍແລ້ວໄດ້ຍ້າຍໄປປະຈຳເຄິ່ງໝວດ ໄກ້ພັກແຄະ ພູເຕົາ
- ທ່ານຄຣູ ຄຳພິ ສີສະເກດ ເປັນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນ ເມືອງ ອອມ.
- ທ່ານຄຣູ ຈານພາ ຈັນທະຮັງສີ ເປັນຫົວໜ້າໝວດໂຮງຮຽນ ຕລາດຂົວເຫລັກ ຫວ້ຍປາຈາກ.

ໃນ 1972 ມີ 400 ກວ່າໂຮງຮຽນ ມີຄຣູສອນຜູ້ຊາຍ ຈຳນວນ 161 ຄົນ ຄຣູສອນ ຜູ້ຍິງ 4 ຄົນ. ນັກຮຽນ

ຜູ້ຊາຍ ມີ 4,788 ຄົນ ນັກຮຽນຜູ້ຍິງ ມີ 1,054 ຄົນ. ເບິ່ງຕາມຈຳນວນໂຮງຮຽນ ແລະ ຈຳນວນ ນັກຮຽນ ກໍຮູ້ວ່າຢູ່ແຂວງຊຽງຂວາງ ຍັງຂາດຄຣູຫລາຍທີ່ສຸດ. ຄຣູທີ່ມີຄວາມຮູ້ ທີ່ໄດ້ຈົບການຮຽນດ້ານວິຊາການສອນ ບໍ່ມີພຽງພໍ ເພາະເສິກເສືອຢູ່ທຸກຈອກທຸກແຈ ກັນດານ ຈຶ່ງບໍ່ມີຄຣູ ທີ່ຢາກໄປສອນ ຫລື ໄປປະຈຳຢູ່ພາຄ 2 ຈຶ່ງພາໃຫ້ຂາດຄຣູ.

ມັທະຍົມຊຳທອງ

ເຣີ່ມຕົ້ນແມ່ນ ທ່ານອາຈານຄຳເຫລັກ, ຕໍ່ມາແມ່ນທ່ານອາຈານ ຕູ້ພີ້ ໃນປີ 1969 ຊຳທອງຖືກໂຈມຕີຈາກ ສັດຕຣູ ມັທະຍົມຊຳທອງໄດ້ຍ້າຍໄປຕັ້ງຢູ່ຂ້າງໂຮງຮຽນມັທະຍົມພ້າງູ່ມ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ ທ່ານຕູ້ພີ້ ຖືກຮັບໃຊ້ຝ່າຍທະຫາຣ, ຕໍ່ມາແມ່ນ ທ່ານເລີຊາສ ດານີວ (Lechard Daniel) ຄົນຝຣັ່ງເສສ ມາແທນ. ໃນປີ 1973 ໄດ້ຍ້າຍກັບໄປຕັ້ງຢູ່ເມືອງຈ້າ ຫລືເມືອງເດຊາ ແມ່ນທ່ານອາຈານ ລິຈາວ ຈິນເຖິງ ປີ 1975 ແລ້ວ ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ ສະຫາຣັຖ ໄດ້ເສັຍຊີວິດໃນວັນທີ່ 3 ເດືອນຕຸລາຢູ່ (South Carolina, October 3, 2009).

ຫລັງຈາກສົງຄາມດຽມບຽນພູ ສຖານະກາຣໃນຣາຊອານາຈັກລາວໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ແຂວງຫົວພັນແລະ ຝົງສາລີ ຕົກໄປຢູ່ໃນກາຣຄວບຄູມຂອງ ລາວ ຄ.ມ.ນ. 100 ເປີເຊັນ ໄດ້ພາໃຫ້ປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍ ທີ່ບໍ່ມັກລັທທິຄອມມູນິສຕ໌ ຕ້ອງເຂົ້າປ່າຕໍ່ສູ້ ຫລືຈຳເປັນໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ແຂວງອື່ນ ໂດງສະເພາະແມ່ນໃນ ຫົວເມືອງຕ່າງໆ ເພື່ອຄວາມປອດພັຍ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ກາຣປົກຄອງ, ກາຣສຶກສາ ຫຍຸ້ງຍາກ. ປະຊາຊົນ ຂາດກາຣນຳພາ ແລະ ເກີດບັນຫາຫລາຍແນວ ສະລັບຊັບຊອັນຂຶ້ນ ບໍ່ປອດພັຍຢູ່ໃນລາວ ຍ້ອນມີກາຣ ແຊກແຊງ ຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ຫລາຍຮູບແບບ ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຫັນມາແຕ່ກ່ອນ.

ຝຣັ່ງໄດ້ຖອຍອອກຈາກອິນດູຈີນ ໄດ້ນຳອີພະຍົບຈາກວຽດນາມເໜືອ ຫລາຍຮ້ອຍພັນຄົນໄປຢູ່ຫລາຍ ແຂວງໃນລາວ ຄື: ແຂວງຊຽງຂວາງ, ແຂວງວຽງຈັນທນ, ແຂວງສວັນນະເຂຕ ແລະແຂວງໄຊຍະບູຣີ. ຫລັງ ຈາກກອງແລ ເຮັດຣັຖປະຫາຣຂຶ້ນ ກໍເລີ່ມມີອີພະຍົບພາຍໃນປະເທສ ຫລັງໄຫລເຂົ້າໄປຢູ່ຕາມເມືອງ ໃຫ່ຍໆ ເພາະຖືກໂຈມຕີ ຢູ່ຊົນນະບົດ, ຢູ່ແຂວງຕ່າງໆຄື: ແຂວງຫົວພັນ, ແຂວງພົງສາລີ ແລະພາຄໃຕ້ ຫລາຍແຂວງ ພາໃຫ້ກາຣຈັດຕັ້ງສັບສົນ, ຂາດກາຣຕິດຕາມທຸກຢ່າງ, ບໍ່ຮູ້ຈັກກັນດີ, ເຕົ້າໂຮມກັນບໍ່ໄດ້ ແລະ ບໍ່ເປັນກ້ອນ ເປັນກຸ່ມ ເຖິງມີກັນ້ອຍ. ຕົວຢ່າງ ແຂວງຫົວພັນ ຢູ່ພາຄ 2 ຊຶ່ງແມ່ນທ່ານຄຣູສິມ ວິຈິດ ວົງສາ ຕໍ່ມາ ກໍແມ່ນ ທ່ານຄຣູ ມູນຕິ ສໍພາບມີໄຊຍ໌.

ຝ່າຍຕຳຣວຈ

ຜູ້ນຳແມ່ນ ພ.ຕ.ອ. ບູນທອງ ແສງຄຳຢອງ ຜູ້ລອງແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ຢ່າງຈາວ(ໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ສະຫາຣັຖ ທີ່ຮັຖ ມິເນໂຊຕາໃນເດືອນທັນວາ December 11, 2011.) ຕຳຣວຈເຜົ່າລາວໄດ້ ເລີ່ມປະຕິບັດໜ້າທີ່ ມາແຕ່ສີມ 1949 ຫຼັງຈາກຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ມອບເອກະຣາຊໃຫ້ ລາວຢູ່ໃນສະຫະ ພັນທໍຝຣັ່ງເສສ. ຕຳຣວຈແມ່ນ ໂອນມາຈາກຝ່າຍທະຫາຣ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ກໍມີການຝຶກນາຍຕຳ ຣວຈ ແລະຕຳຣວຈ ທົ່ວ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ເລີ່ມແຕ່ 1950. ສຳຫລັບ ຕຳຣວຈຊາວເຜົ່າມົ້ງ ໄດ້ເລີ່ມ ຝຶກຕັ້ງແຕ່ປີ 1955 ດັ່ງຕໍ່ ໄປນີ້:

ຕຳຣວຈລາວເຜົ່າມົ້ງໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ແຕ່ລະຊຸດ:

- ຊຸດທີ່ໜຶ່ງມີຄື: ທ່ານຮັ່ງຈີ້, ທ່ານ ຢ່າງຈາວ, ທ່ານກີເຈັ້ຍ, ທ່ານວ່າງຜູ້ ແລະ ທ່ານ ຊິງຟ້ວ.
- ຊຸດທີ່ສອງ ມີຄື: ທ່ານ ຮັ່ງດົວ, ທ່ານ ຢ່າງຈາວ ນ້ອຍ, ທ່ານລໍຊ້າງ, ທ່ານ ມົວຈູ, ທ່ານມົວບີ, ທ່ານ ກີ ເຈັ້ຍ, ທ່ານເຮີດົວ ແລະ ທ່ານເຮີ ຈີ້.
- ຊຸດທີ່ສາມແມ່ນ ໂອນມາຈາກ ສາຣະວັດທະຫາຣ ມາເປັນຕຳຣວຈຄື: ວ່າງຜູ້, ວ່າງຊ້າງ, ຢ່າງຕົວ, ຈ້າກີຢາງ, ໄຟດາງ ທ່າວ, ລີລີ, ແລະ ຢາງເຈີ.

ຫຼັງຈາກນີ້ ກໍມີຫລາຍລຸ້ນໄດ້ໄປຮຽນຢູ່ຊຽງຂວາງ, ຍ້ອນສຖານະການໄດ້ປ່ຽນແປງ ມາຈາກກອງແລ ປະຕິວັດ ຈຶ່ງໄດ້ໄປຮຽນຢູ່ແຂວງຕ່າງໆ ແລະໄປຮຽນມາຈາກ ນະຄອນວຽງຈັນທັນ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ໝົດ.

ຕຳຣວຈທັງໝົດໃນ ແຂວງຊຽງຂວາງມີປະມານ 200 ຄົນ.

ຊີວະປັດທຍ໌ ຂອງ ພ.ຕ.ຕ. ຮັ່ງດົວ (ເຊີນອ່ານຢູ່ໜ້າຊີວະປະວັດທຍ໌)

ການຈັດຕັ້ງ ເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າເມືອງ, ແລະ ຜູ້ແທນຣາຊດອນ ໃນເຂຕພາຄ 2

ກ່ອນປີ 1945 ລາວເຮົາບໍ່ມີເຈົ້າແຂວງ ເຖິງຈະມີ ກໍມີແຕ່ຜູ້ ຮອງ ເພາະລາວເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງ ເສສ. ຂຶ້ນເຈົ້າເມືອງ ບາງບ່ອນກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາຈຂອງຝຣັ່ງເສສ. ຫຼັງຈາກປີ 1949, ຄົນລາວ ຈຶ່ງມີຜູ້ ວ່າຣາຊການແຂວງ ເພາະຝຣັ່ງເສສໄດ້ມອບເອກຣາຊໃຫ້ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງເຈົ້າແຂວງຂຶ້ນ ທົ່ວພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ມີ 12 ແຂວງ ແຕ່ລະແຂວງ ມີ: ເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າເມືອງ, ນາຍກອງ, ຕາແສງ, ນາຍບ້ານ, ນາຍເພັຍ, ຄນະ ຜູ້ ແທນຣາຊດອນ ແລະ ພະແນກ ການປົກຄອງຕ່າງໆຢູ່ໃນແຂວງ. ພາຄ 2 ມີ: ແຂວງ ຊຽງຂວາງ, ແຂວງຫົວພັນ (ຊຳເໜືອ) ຕັ້ງຂຶ້ນໃນ ປີ 1962.

ການຈັດຕັ້ງ ການປົກຄອງແຂວງ

ແຂວງຊຽງຂວາງ

ເຈົ້າແຂວງ ແມ່ນເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ ຜູ້ ລອງເຈົ້າແຂວງ ມີສອງທ່ານຄື: ເຜົ່າມົ້ງ ແມ່ນທ່ານ ພຣະຍາ ຕູ້ບີ ລີຊຸງ ຕໍ່ມາ ແມ່ນທ່ານຍິ້ວປາວ ຢາງ ແລ້ວໃນປີ 1975 ແມ່ນທ່ານ ມົວເຈ້ຍ. ເຜົ່າລາວ ແມ່ນ ທ່ານທົງສວັດ ວົງສາວັນທອງ ຕອນຍ້າຍໄປເປັນເຈົ້າແຂວງ ຢູ່ປາກເຊ ແລ້ວກໍແມ່ນເຈົ້າຄົງ ແລ້ວ ແມ່ນ ທ່ານ ຄຳສິງ ແລ້ວໃນປີ 1975 ແມ່ນທ່ານບູນຈັນ ວຸທິສິສິມັບັດ (ປະຈຸບັນ ທັງສອງຄົນ ທ່ານບູນຈັນ ແລະ ທ່ານມົວເຈ້ຍ ໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ). ຄະນະຜູ້ແທນຮາຊດອນ ມີຫລາຍທ່ານ ແລະ ຫລາຍ ຊຸດຜ່ານມາ ເຜົ່າລາວລຸ່ມບໍ່ຈຳໄດ້ ແຕ່ເຜົ່າມົ້ງ ຜູ້ທີ່ໜຶ່ງໃນປີ 1947 ແມ່ນ ທ່ານຕູ້ເລ້ຍ ລີຊຸງ, ໃນປີ 1951 ແມ່ນ ທ່ານຕູ້ເຍີ ລີຊຸງ, ໃນປີ 1958 ແມ່ນທ່ານຕູ້ບີ ລີຊຸງ ແລ້ວຈຶ່ງແມ່ນຜູ້ແທນລຸ້ນສຸດທ້າຍຄື: ທ່ານຕູ້ເຢັງ ລີ ຜູ້ແທນຟ່າຍພິນ້ອງ ມົ້ງ; ທ່ານບູນທັນ ຜູ້ແທນຟ່າຍພິນ້ອງ ລາວເທິງ; ທ່ານເຈົ້າສອບໂຊຍ ຊນະສຸທທະ ກະກຸມາຣ ຜູ້ແທນຟ່າຍພິນ້ອງ ລາວລຸ່ມ.

ພະແນກການປົກຄອງຕ່າງໆໃນແຂວງຊຽງຂວາງ.

ສ່ວນກ່ອນປີ 1954 ແຂວງຊຽງຂວາງໄດ້ຈັດຕັ້ງເປັນ 5 ເມືອງ ຄື:

1. ເມືອງຄູນ ເຈົ້າເມືອງຕໍ່ໆກັນມາແມ່ນ ທ່ານວັນ ຕາໂນວັນ, ທ່ານໂຖມ ເນດຕະວົງ, ທ່ານ ດົວຄຳ ເພັງທິຣາຊ ເຖິງ 1961.
2. ເມືອງແປກ ເຈົ້າເມືອງເລີ່ມແມ່ນ ທ່ານບູນເພັງ ນໍຣະສິງ ເຖິງ 1961
3. ເມືອງຄຳ ເຈົ້າເມືອງແມ່ນທ່ານຄຳອວັນ ແລ້ວແມ່ນທ່ານບູນມີ ທິບພະວົງຄຳເຮືອງ (ພໍ່ຂອງ ພ.ອ ສີສະວັດ) ແລ້ວ ແມ່ນທ່ານຄຳໝັ້ນ ວໍຣະສານເປັນຄົນສຸດທ້າຍເຖິງ 1961
4. ເມືອງໝອກ (ທ່າໂທມ) ແມ່ນ ທ່ານອູຍ ຈັນທິວົງ.
5. ເມືອງມົ້ງ ເລີ່ມແມ່ນ ພຣະຍາຕູ້ບີລີຊຸງ ໃນປີ 1949 ແລ້ວແມ່ນທ່ານຍິ້ວປາວຢາງ, ໃນປີ 1958 ທ່ານເຈ້ຍ ຊ້າງມົວ. (ທ່ານຖືກຂ້າຕາຍໃນປີ1960 ຢູ່ທີ່ພັກແຄ້ໄກ້ໆໜອງແຮດ ຊຽງຂວາງ)

ຕອນພະຍາຕູ້ບີ ເລືອກ ຍິ້ວປາວຢາງມາເປັນເຈົ້າເມືອງ ໃນປີ 1949 ນັ້ນ ສຖານະການໄດ້ ເຮັດໃຫ້ ທ່ານບິ ຈູ ລໍ ເກີດຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ຈຶ່ງໄດ້ໂຕນໄປຮ່ວມມືກັບຄນະປະເທສລາວ, ຍ້ອນຄິດວ່າຕົນເອງ ມີຄວາມຮູ້ ຫລາຍກວ່າ ທ່ານຍິ້ວປາວຢາງ, ບໍ່ພໍໃຈກັບ ຕູ້ເລ້ຍ ລີຊຸງ ທີ່ມີບັນຫາ ຂັດໃຈ ກັບຕົນເອງ ແລະ ບັນຫາພໍ່ ຂອງຕົນຖືກຈັບເຂົ້າຄຸກຢູ່ເມືອງຄຳ ບໍ່ມີຍາຕພິນ້ອງຊ່ວຍ ພິນ້ອງສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນຢູ່ນຳຄນະປະເທສ ລາວ. ເຮືອງພໍ່ຂອງ ບິຈູ ຖືກຄຸກ ແມ່ນທ່ານເປັນຕາແສງ ໄດ້ກະທຳຜິດຖານເກັບພາສີ ນຳປະຊາຊົນບໍ່ຕາມ

ຄຳສັ່ງ ຂອງທ່ານເຈົ້າເມືອງ. ປະຊາຊົນບໍ່ມີເງິນເສັຍພາສີ ພໍ່ຂອງບິຈູ ລໍ ເປັນຜູ້ອອກໃຫ້ກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງເກັບເອົານຳປະຊາຊົນ ເຈົ້າເມືອງຖືວ່າມັນຜິດກົດໝາຍ ເຈົ້າເມືອງຈຶ່ງໄດ້ຈັບພໍ່ຂອງບິຈູເຂົ້າຄຸກຕາມ ກົດໝາຍ. ຍ້ອນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ບິຈູ ລໍ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈໜີໄປຫາແກວ ແລະແນວລາວ ໃນປີ 1949. ໃນຕອນສຸດທ້າຍ ກໍໄດ້ກັບມາຫາ ພຣະຍາ ຜູ້ບິ ລິຝຸງ ຕາມເຄິງໃນປີ 1957 ເວລາ ລາວຮວມລາວ ສອງຝ່າຍ.

ໃນວັນທີ່ 31 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1960 ທະຫານກອງແລ ເຂົ້າໄປຕີຊຽງຂວາງໄດ້. ທ່ານບິຈູ ລໍ ກໍໄດ້ໂຕນໄປເຂົ້າຮ່ວມຝ່າຍກາງ ໃນປີ 1961. ແຕ່ສຸດທ້າຍ ໃນປີ 1963 ກໍຖືກສັດຕູ ຄ.ມ.ນ. ຝ່າຍເປັນກາງຈັບໄປຂ້າຖິ້ມຢ່າງທາຣູນ ຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນ ແຂວງຊຽງຂວາງ. ໃນປີ 1961 ກອງແລ ເຂົ້າຍຶດ ແຂວງຊຽງຂວາງພາໃຫ້ການປົກຄອງໄດ້ຍັງຍາກ. ເພື່ອຄວາມສະດວດໃນການປົກຄອງ ທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວ ແລະ ທ່ານເຈົ້າແຂວງ ສາຍຄຳ ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງສເນີ ປຸງການປົກຄອງ ຢູ່ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ໃຫ້ມີ 10 ເມືອງ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ເມືອງໜອງແຮດ: ທ່ານລີ ເນັງທິງ ເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ຊິງພົວ
2. ເມືອງຄຳ: ໃນປີ 1960 ແມ່ນທ່ານບູນຈັນ ວຸທທິສິສິມບັດ ເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ທອງແທບ
3. ເມືອງປາງໄຊ້ຍ: ທ່ານໂປນມູນ (Paul Moune) ເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ຄຳແສນ.
4. ເມືອງຫງາດ: ທ່ານລິຊິງ ເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ຄຳປຸ່ນ.
5. ເມືອງໝອກ (ທ່າໂທມ): ທ່ານ ຄຳສິງ ຕໍ່ມາແມ່ນທ່ານ ຄຳສວນ ຊະນະນິກອນ ຍາມສິງຄາມແມ່ນທ່ານອູ້ຍ ຈັນທິວິງ ເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນທ່ານ ພ.ຕ.ຕ. ສະມິງຄຳ ອະໄພຍະວິງສ໌.
6. ເມືອງຮຸ່ງ: ທ່ານຊາວເຈ້ຍ ທ່າວເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ຮັງດົວ:
7. ເມືອງຄູນ: ທ່ານສະມິງຄຳ ອາໄພຍະວິງສ໌ ເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ຮັງຈີ້;
8. ເມືອງແປກ: ທ່ານຄຳຕັນ ທິພວິງສ໌ຄຳເຮືອງເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ຊຽງມູນຕີ
9. ເມືອງວຽງພ້າ: ທ່ານມົວເຢີ ມົວໝູຕົວ ເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ເຮີດົວ
10. ເມືອງວຽງໄຊຍ: ທ່ານຍິ້ວຕິງ ຢາງ ເປັນເຈົ້າເມືອງ, ຝ່າຍຕຳຮວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ຕ. ຢາງຈາວ ນ້ອຍ.

**ເຊີນອ່ານປັດໄຈຂອງຍາລູງບູນຈັນ ວຸທິສິສິມບັດ ອະດີດເຈົ້າເມືອງຍຸຄາ ແລະລອງເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ
ໃນໜ້າຊີວະປະຫວັດຕໍ່ໄປ.**

ເຮືອງເຫຕກາຣໃນຊີວິດແລະຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຂອງຍາລູງບູນຈັນ ວຸທິສິສິມບັດ (ເທົ່າທີ່ຈຳໄດ້).

ໃນວັນທີ 9, ມີນາ (March) 1945 ຍິບູນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຂດຊຽງຂວາງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຝຣັ່ງເສສໄດ້ຖືກ ຈັບ
ຫລາຍຄົນ ໂຮງຮຽນຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ໄດ້ປິດລົງໝົດ. ໃນລະຍະນັ້ນຮຽນໜັງສືຢູ່ນຳກັນເທົ່າ ທີ່ຈີ້ ໄດ້ ມີ
ລິຕູ ລິຝຸງ ນ້ອງຊາຍຂອງພະຍາຕູ້ບີ ລິຝຸງ ຜູ້ໄປເປັນຫົວໜ້າໂຍທາ ຢູ່ສວັນນະເຂດ, ທ້າວຄຳເຜີຍ ຄົນຊຽງ
ແດດ ເປັນຫົວໜ້າໂຍທາຢູ່ປາກເຊ ແລະທ່ານໝໍ ຄຳເມີງ ຕຸນາລິມ.

ມື້ໜຶ່ງຫລັງຈາກໂຮງຮຽນແລ້ວ ອ້າຍ ແລະ ໝູ່ຜູ້ໜຶ່ງ ຊື່ວ່າ ທ້າວສູຕາ (ຄົນບ້ານນາອູ່ ຕາແສງຊຽງ ຢູ່ໄກ້ຊຽງ
ຂວາງ 5 ກິໂລແມັດ) ໄດ້ເດີນທາງໄປລາດຣວງ ອ້າຍ ແລະ ສູຕາ ໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຊຽງຂວາງ 8 ໂມງ
ເຊົ້າ ມາທາງເມືອງພານແລ້ວ ກໍໄປຕາມທາງ ບ້ານມົ້ງ ທິບໃດບໍ່ຈີ້ ພາກັນຫລົງທາງວ່າຈະໄປເມືອງຄະ ແຕ່
ພໍ່ຍ່າງ ໄປ 5 ກິໂລແມັດ ແລ້ວກັບຄືນມາທາງເກົ່າ ຈົນຈະຄຳມິດແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນໄປເຖິງເມືອງຄະ
ຮອດພູນເວລາ 9 ໂມງກາງຄືນ. ຕົ້ນເຊົ້າມື້ໃໝ່ຈຶ່ງຍ່າງອອກຈາກເມືອງຄະໄປຫາທາງໃຫຍ່ ລະຫວ່າງ ນ້ຳ
ຮອ້ຍໝູ່ໄປຫາບວກກົບ ເວລາຮອດທາງຣິຖແລ້ວເຫັນຣິຖທະຫາຣຝຣັ່ງເສສ ແລ່ນຣິຖ ຢູ່ລະຫວ່າງທາງ
ເຫັນທະຫາຣຝຣັ່ງເສສ ຍືນຢູ່ເທິງຣິຖຈັບປີນຄົບມີເປັນຕາຍ້ານແທ້ ເພາະຍິປູນຍັງບໍ່ທັນມາເອົາຂັງໄຂ
ຄ້າຍຝຣັ່ງເສສໄດ້ເທື່ອ ແລ້ວກໍຍ່າງຕາມທາງຈົນໄປເຖິງບ້ານໜຶ່ງ ຊື່ບ້ານຈອມທອງ ແລ້ວຈຶ່ງໄປຫາບ້ານ
ຕອງໄກ້ ເມືອງຄຳ ເວລາ ນັ້ນຍິປູນຍັງບໍ່ທັນມາຮອດເມືອງຄຳ.

ເມື່ອທະຫາຣຍິປູນເຂົ້າມາຮອດເມືອງຄຳແລ້ວ, ໄດ້ມີ ໜຶ່ງກອງພັນປະມານ 300 ຄົນມາຕັ້ງຊົ່ວຄາວ ຢູ່
ບ້ານຕອງ ປະມານ 15 ຫາ 20 ຄົນ ໄດ້ມາພັກເຊົາຢູ່ບ້ານລູງ, ກອງພັນທະຫາຣ ຍິປູນ ນີ້ໄດ້ ມາພັກເຊົາ
ຢູ່ບ້ານຕອງ ເພື່ອສ້າງທາງຣິຖໄປສູ່ແຂວງຫົວພັນ ເຂົາຢາຍກັນເອົານັກໂທສ ທີ່ມີທະຫາຣ ຝຣັ່ງເສສ ແລະ
ພວກມອ້ຍກວາງຕູມເມືອງແກວ ມາຊຸດທາງ ເຂົາຢາຍກັນຊຸດທາງຣິຖ ແຕ່ບ້ານບານ ໄປ ເຖິງສິບເລົ້າ
(ນ້ຳເນີນ) ແຕ່ສິບເລົ້າມາເຖິງບ້ານບານ. ການເຮັດວຽກຊຸດດົນ ພັນໄມ້ເຮັດທາງ ເຂົາເຮັດ ນຳກັນໝົດທຸກ
ຄົນ ບໍ່ມີແຫລ່ງມືນາຍ ນັບແຕ່ນາຍຮ້ອຍທະຫາຣ ເຂົາກໍເຮັດວຽກຄືກັນ. ມີຮະບຽບ ວິໄນຢ່າງດີ ຢູ່ກິນນຳ
ກັນ ບໍ່ມີກາຣລົບຫລູ່ກຸກວນຊາວບ້ານ ບໍ່ລົບກວນຜູ້ຢ່າຜູ້ຍິງ ເຄັ່ງຄັດຕໍ່ລະບຽບ ວິໄນແທ້. ຖ້າທະຫາຣຜູ້ໃດ
ເຮັດຜິດຕໍ່ລະບຽບ ວິໄນຕ້ອງມີກາຣລົງໂທດ ຄື: ມາຍືນກົງ ຢູ່ຕໍ່ໜ້ານາງ ແລ້ວກໍຖືກທູບຕີຕີນຕົວ ແລະ ໜ້າ
ຕາຈົນລົ້ມ ຕ້ອງກັບມາຍືນຂຶ້ນ ໃຫ້ນາຍຕີຈົນສົມກັບໂທສ ທີ່ໄດ້ ທຳຜິດ. ທະຫາຣກອງພັນນີ້ ໄດ້ມາພັກ
ເຊົາໄດ້ປະມານ ສາມເດືອນຈົນຮອດ ມື້ຍິປູນປຣາໄຊຍ໌ ສົງຄາມໃນປີ 1945, ຍ້ອນປະເທສເຂົາເຈົ້າຖືກ

ລະເບີດປຣາມານູ ຂອງສະຫະຣັຖ. ຍິ່ງໄດ້ເລີກສົງຄາມແລ້ວ ຕ່າງ ໄປທາງເມືອງແກວ. ໄດ້ມີທະຫານ ຍິ່ງ 7 ກອງພັນ ຖອຍລົງມາຈາກແຂວງຫົວພັນ ເພື່ອລົງ ໄປວຽດນາມ ແລ້ວກໍຕໍ່ໄປປະເທສຍິ່ງ. 7ກອງ ພັນນີ້ ຜ່ານມາ ມີລະກອງພັນໄດ້ມາເຊົາຢູ່ບ້ານຕອງ ຄົນລະມື້ ຮວມ ທັງໝົດ 7 ມື້ ທີ່ມີຍິ່ງໄດ້ມາພັກເຊົາ ຢູ່ບ້ານລູງ ເທື່ອລະ 20 ປາຍຄົນແລະ ກໍມີລະບຽບວິໄນ ດີ ຄືກັນໝົດທຸກກອງ ພັນ.

ຮູບທີ່ 88. ຄນະເຈົ້າເມືອງແຂວງຊຽງຂວາງໃນປີ 1972 . ຄນະເຈົ້າເມືອງ 10 ເມືອງຂອງແຂວງຊຽງຂວາງ ຮູບ ວັນທີ່ 30 ເດືອນ ກັນຍາ (September) 1972 ລາຍຊື່ ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ : ທ່ານສະມິງຄຳ ອາໄພຍວິງສ໌, ທ່ານອຸ້ຍ ຈັນທິວິງ, ທ່ານມິວເຍີ ມົວໝູຕົວ, ທ່ານຢາງດາວ, ທ່ານ ບູນຈັນ ວຸທທິ ສິສິມບັດ, ທ່ານດົວຄຳ, ທ່ານໂພມູນ. ຜູ້ຍືນດ້ານຫລັງຈາກຊ້າຍຫາຂວາ: ທ່ານຊາວເຈ້ຍທາວ, ທ່ານເນັ່ງທິງ ລີ, ທ່ານຍິ້ວຕິງ ຢາງ ແລະ ທ່ານ ລີ ຊິງ.

ຮູບທີ່ 89. ຍາຫລວງ ບູນຈັນ ວຸຈທິສິມບັດ ຜູ້ລອງເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ພັລຍາ ຮູບຖ່າຍ ປີ 1997 ຢູ່ຝຣັ່ງເສສ

ໃນປີ 1946, ໄດ້ສ້າງເມືອງໂພນສວັນ ລູງໄດ້ໄປປະຈຳການຢູ່ບ້ານຫວັຍຄຳ (ບ້ານແກວ) ບ້ານນີ້ຢູ່ລະຫວ່າງກາງ ຂັງໄຂ ແລະ ໂພນສວັນ ທ່ານເຈົ້າເມືອງແປກແມ່ນ ທ້າວຄຳແພງ ທອງຄຳ ຕໍ່ໄປແມ່ນ ທ້າວວັນຕາໂນວັນ ແມ່ນທ່ານໄດ້ພາຂ້າຮາຊາກອນ, ຊາວບ້ານ ໄປສ້າງຖາງປ່າບ້ານເຮື້ອ ຕາແສງກັດ ເປັນເມືອງໂພນສວັນປະຈຸບັນ. ເມື່ອສ້າງເມືອງໂພນສວັນຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ຈຶ່ງຍ້າຍຈາກບ້ານຫວັຍຄຳໄປໃສ່ໂພນສວັນ. ກ່ອນຈະໄດ້ຊື່ວ່າເມືອງໂພນສວັນ ທ່ານເຈົ້າເມືອງ ທ້າວວັນ ຕາໂນວັນ. (ທ່ານໄດ້ ພາຄອບຄົວອີພະຍົບມາຢູ່ ສະຫະຣັດ ທີ່ປອສແລນ ຣັດ ອໍຣິກັນ Portland, Oregon, U.S.A. ຄົນລຸ້ນນີ້ແມ່ນ ເຫລືອນ້ອຍຄົນ ເພິ່ນແມ່ນຜູ້ມີບູນວາດສນາແທ້). ໄດ້ສເນີຊື່ໃສ່ເມືອງນີ້ ຫລາຍຊື່ໃຫ້ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ. ທ່ານເຈົ້າແຂວງ ຈຶ່ງຂຽນໜັງສືຕອບທາງຮາຊາກອນວ່າ “ເຈົ້າແມ່ນທ້າວວັນ ເມືອງທີ່ເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ໃຫ້ໃສ່ຊື່ວ່າ ເມືອງໂພນສວັນ” ຕັ້ງແຕ່ປີ 1946 ມາຈຶ່ງເປັນເມືອງໂພນສວັນ.

ການພົວພັນກັບສົງຄາມອິນດູຈີນຂອງຍາຫລວງບູນຈັນ

ໃນວັນທີ່ 12 ເດືອນເມສາ (April) ປີ 1953, ວຽດມິນໄດ້ສົ່ງທະຫານ ສື່ກອງພິລ ເຂົ້າມາໂຈມຕີເມືອງລາວ ຄັ້ງທີ່ສອງ ຄື: ກອງພິນ 312 ເຂົ້າມາລຸກລານ ໂຈມຕີທະຫານຝຣັ່ງເສສຢູ່ເຂດຊຳເໜືອ ຫາຫລວງພະບາງ; ກອງພິລ 304 ແລະ 306 ຕີເຂົ້າຊຽງຂວາງເພື່ອທຳລາຍເດີນຍົນທົ່ງໄຫຫີນ ແລະ 308 ໂຈມຕີພາຄໃຕ້ຂອງລາວ. ພາໃຫ້ຄ້າຍແຂວງຫົວພັນເສັຍໜັກ ທະຫານ ພາກເໜືອຕ້ອງຫນີເຂົ້າປ່າເພື່ອຫາທາງເຂົ້າມາທົ່ງ

ໄທທິນ ເພາະກອງບັນຊາທະຫານຝຣັ່ງເສສໃນອິນດູຈີນໄດ້ມາສ້າງປອ້ມຕໍ່ສູ້ຢູ່ທີ່ໄທທິນຢ່າງແນັ້ນໜາ ເພື່ອປ້ອງກັນກາລຸກລານຂອງວຽດມິນ, ບໍ່ດົນຕໍ່ມາມີກອງທະຫານຝຣັ່ງເສສ ປະກອບດ້ວຍ ຫລາຍໆ ຊາຕມາຊ່ວຍສະຫະພັນອິນດູຈີນຄື: ພວກອາຣາບ, ພວກ ມາໂຮກ, ພວກອັງເຄີຣີ, ແລະ ທະຫານ ວຽດ ນາມໃຕ້. ເມື່ອກອງທັບວຽດມິນມາ ເຖິງໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີ ແຕ່ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ ເພາະເປັນຄັງແປນຫລາຍ ກາງຄືນກໍ ມີເຄື່ອງບິນຖິ້ມຈອ້ໄຟ ຕລອດແຈ້ງ ວຽດມິນຈະເຂົ້າມາທາງໃດກໍເຫັນໝົດ. ວຽດມິນເຂົ້າມາບໍ່ດົນ ກໍໄດ້ ຖອຍໜີໄປຕາມທາງ ເລຂທີ່ 4 ໄປຫາຊຽງຂວາງ ແລະຕາມປ່າພູ ກອງທະຫານຝຣັ່ງເສສ ກໍໄລ່ຕິດຕາມ ໄປທາງດົງດ່ານ ຫລາຍມື້ຈຶ່ງໄລ່ໄປເຖິງ ຊຽງຂວາງ. ກອງທະຫານວຽດມິນໄດ້ຢູ່ດົງດ່ານໄປຫາຊຽງຂວາງ ບໍ່ເຖິງເດືອນ ກໍຖືກຕີໄລ່ອອກໄປ. ວຽດມິນຖອຍໄປຕາມເຊັ່ນທາງ ຊັ້ນນ້ອຍແທ່ນພູນ.

ໃນປີ 1953, ເວລາຕີເຂົ້າຊຽງຂວາງໄດ້ແລ້ວ ລູງໄດ້ໄປຢູ່ຊຽງຂວາງສືບມື້ ຫລັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ກັບຄືນມາ ຢູ່ທີ່ໄທທິນຢູ່ນຳກອງພັນທະຫານວຽດນາມໃຕ້ ກອງພັນໂດດຈອ້ຮາໂນຍ. ຢູ່ທີ່ໄທທິນ ສືບກວ່າວັນ ກໍ ໄດ້ຖືກຍ້າຍໄປປະຈຳກາລຸກລານຢູ່ນຳກອງທັບທະຫານຝຣັ່ງເສສ (Legion Etrangere) ກອງກຳລັງປະກອບ ຊາວຕ່າງດ້າວຂອງຝຣັ່ງເສສ ຜ.ບ. ແມ່ນຮ້ອຍເອກມາສແບຼນ (Capt. Max Blin) ແລ້ວ ກໍຍົກກອງທັບ ອອກຈາກທີ່ໄທທິນ ຍ່າງຕີນໄປມື້ທີ່ໜຶ່ງ ອອກຈາກທີ່ໄທທິນໄປນອນຢູ່ບ້ານຄັງມອນ ມື້ທີ່ສອງຈຶ່ງໄດ້ ຍ່າງໄປຕາມຖົນິນ ເລຂທີ່ 7 ເມື່ອລົງມາ ກາຍຕາດເປີບ ມີທາງບ່ອນໜຶ່ງຮອມກວ່າໝູ່ ເປັນພູຊັນ ແມ່ນ ທາງເຂົ້າບ້ານແດນດິນ ໄກຈາກບ້ານບານປະມານ 11 ກິໂລແມັດ. ກອງທະຫານແກວໄດ້ມາລັດທາງ ຍິງຢູ່ບ່ອນຮອມໆນັ້ນ ໄດ້ໃຊ້ເວລາສູ້ຮົບກັນປະມານ 1 ຊົ່ວໂມງ ວຽດມິນກໍຖອຍໜີລົງໄປບ້ານບານ. ການ ເຂົ້າໂຈມຕີບ້ານບານເມືອງຄຳ ຄັ້ງນີ້ໄດ້ໃຊ້ແຜນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ກອງພັນໜຶ່ງ ຕີເຂົ້າທາງເມືອງຄະ ອອກໄປທາງເມືອງແທ້ ແລ້ວເຂົ້າບ້ານບານ ທາງທິດໃຕ້;
- ກອງພັນໜຶ່ງ ຕີເຂົ້າທາງເໜືອໄປທາງນ້ຳສາຍ ແລ້ວລົງມາໃສ່ທີ່ບ້ານບານ;
- ກອງພັນໜຶ່ງ ຕີເຂົ້າກາງ ແມ່ນກອງພັນປະສົມຊາວຕ່າງດ້າວຂອງຝຣັ່ງ ທີ່ລູງປະຈຳຢູ່ນຳຮ້ອຍເອກ ມາສແບຼນ (Capt. Max Blin) ລົງມາຕາມທາງຖົນິນເລຂທີ່ 7.

ກາລຸກລານທັບເຂົ້າໄປເທື່ອນີ້ ໄດ້ມີຍົນຕໍ່ຄູ່ມືກັນ ແມ່ນເຮືອບິນນ້ອຍ ມີຊື່ວ່າມໍຣານ (Moral) ບິນຕິດຕາມ ເບິ່ງກອງທະຫານຝ່າຍເຮົາທຸກເວລາ. ເມື່ອມີກາລຸກລານຕໍ່ສູ້ກັນແລ້ວ ກໍມີເຮືອບິນຖິ້ມລະເບີດ ຊື່ເຮືອບິນ ບີ 4 ຫລື ຕີ 4 (B-4 and T-4) ຍົນຕົວໜ້າກບິນດຽວ ສີດຳນ້ອຍ ບິນໄວ ຖິ້ມລະເບີດ ແລະຍິງບິນໃສ່ສັດຕູ ບາງເທື່ອ ກໍມີເບ (B-26) ໄປຊ່ວຍ ຂຶ້ນໄປເທື່ອລະ 4 ລຳ ຈົນກວ່າຍຶດເອົາໄດ້ບ້ານບານ ໄດ້ກຳນົດເວລາ ປະມານ 50 ມື້. ກ່ອນເຂົ້າເມືອງຄຳ ແມ່ນເດືອນພຶດສະພາ (May)1953, ລູງໄດ້ລິມນຳຮ້ອຍເອກ ມາສ ແບຼນ (Capt. Max Blin) ຜ. ບ. ກອງພັນ ກ່ອນຈະຮອດ ຕາດເປີບວ່າ: “ບ້ານເມືອງຊາວບ້ານບານເຮົາ ບໍ່ມີຄອບຄົວແກວ ຢູ່ນຳ ແລະກໍບໍ່ຄ່ອຍນິຍົມແກວ”. ໄດ້ລິມກັນເຮືອງນີ້ ແລະເຮືອງອື່ນນຳ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ ທ່ານຮ້ອຍເອກ ມາສແບຼນ ໄດ້ເອົາວິທະຍຸ ໄທໄປຫານາຍທະຫານ ທຸກກອງພັນ ພ້ອມທັງເອົາໄມໂຮງໄຟນ

(Microphone) ຮອ້ງໃສ່ນາຍກອງຮ້ອຍທຸກຄົນໃຫ້ສັ່ງທະຫານດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: “ກ່ອນຈະເຂົ້າບ້ານ ເມືອງນີ້ ໃຫ້ ທ່ານສັ່ງລູກນ້ອງ ທະຫານໃຫ້ດີ ຢ່າໄດ້ເຂົ້າບ້ານເຂົ້າເຮືອນປະຊາຊົນ ແລະຢ່າໄດ້ເອົາເຂົ້າຂອງ ແມ້ແຕ່ ໝາກໄມ້ໜ່ວຍ ໜຶ່ງຂອງປະຊາຊົນ ເພາະເຈົ້າຂອງບ້ານເມືອງ ເພິ່ນໄດ້ມາບໍາພວກເຮົາຢູ່ນີ້.”

ນັບແຕ່ 1953 ຫາ 1954 ກອງພັນທະຫານຝຣັ່ງເສສຢູ່ເມືອງຄຳ ເພິ່ນມີລະບຽບວິໄນດີ ບໍ່ໄດ້ແຕະຕ້ອງ ນີ້ໃສໃຈຄໍຂອງປະຊາຊົນ ບໍ່ມີປະຊາຊົນຄົນໃດຕ້ອງຕິ ມີຄວາມຮັກແພງກັນດີທີ່ສຸດ ກອງພັນທະຫານ ຝຣັ່ງ ນີ້ ແມ່ນກອງພັນປະສົມຫລາຍຊາຕຢູ່ ຢູໂຣບ (Europe) ນຳກັນຄື: ອິຕາລີ, ເຢຣະມັນ, ອັງເຢຣີ ແລະ ມາ ໂຣກ. ພວກທະຫານນີ້ ບໍ່ມີສິດໄດ້ຊັ້ນເກີນນາຍຈາເອກ (Adjutant-Chef) ສ່ວນຜູ້ບັງຄັບບັນຊານັ້ນ ແມ່ນແຕ່ຝຣັ່ງເສສໝົດ ເພາະສ່ວນຫລາຍແມ່ນ ທະຫານລັບຈ້າງມາ ຕໍ່ສູ້ສົງຄາມ.

ຫລັງຈາກຍຶດບ້ານບານໄດ້ແລ້ວ ທະຫານຝຣັ່ງເສສຫລາຍກອງ ກໍໄດ້ກັບທົ່ງໄຫຫີນ ປະໄວ້ແຕ່ກອງ ພັນ ປະສົມຕ່າງດ້າວຝຣັ່ງເສສ ປະຈຳຢູ່ບ້ານບານ ສ້າງປ້ອມຄ້າຍຢູ່ສາມພູ ໄດ້ກວດລ້າງພວກວຽດມິນ ຈົນໄປ ຮອດພັກແຄະ. ກອງພັນນີ້ຢູ່ບ້ານບານ ໜຶ່ງປີ ຈຶ່ງມີກອງພັນທີ່ 6 ຂອງກອງທັບລາວ ໄປປຸງນ ຜ.ບ. ແມ່ນ ພັນຕຣີ ບູນເລີດ ສານິຈັນ. ກອງພັນປະສົມຕ່າງດ້າວຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ກັບທົ່ງໄຫຫີນ ເພື່ອຕຽມເຂົ້າໄປຊ່ວຍ ດຽນບຽນພູ ໄດ້ເດີນທາງໄປ ແຕ່ໄປບໍ່ທັນຮອດ ດຽນບຽນພູ ໄດ້ເສັຍກ່ອນ.

ກ່ອນວຽດມິນເຂົ້າໄປຕີທົ່ງໄຫຫີນໃນປີ 1953 ລູກຖືກເກັບເປັນທະຫານ ແລ້ວໄດ້ລົງໄປຮອດວຽງຈັນທາມ ຍ້ອນເພິ່ນວ່າໃຫ້ລົງໄປຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນນາຍທະຫານຢູ່ປາກເຊ ແຕ່ບາງເອີນ ບໍ່ໄດ້ໄປ ໄດ້ຖືກສົ່ງກັບມາ ປະຈຳກາຣນຳກອງທະຫານຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນ ເພື່ອເປັນລ່າມໄປຊ່ວຍກອງທະຫານ ປະກອບຕ່າງດ້າວ ຝຣັ່ງ ເສສ ຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນ. ເວລານັ້ນໄດ້ຂຶ້ນມານຳກັນ 5 ຄົນມີຄື: ທ່ານສາດຕະສິນ ຜົວນາງມໍຊິວ, ພ.ອ. ບູນ ນ້ອຍ ນ້ອຍມະນີ, ນາຍຄຣູ ກົງສະເດັນ ລຸກເຂີຍທ່ານຄຣູລຸຍ ແລະລຸຍເຣ (Louis Lescure) ຢູ່ຂຽງ ຂວາງ; ອີກຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນ ບໍ່ຈື່ຊື່ ແລ້ວ. ລູງໄດ້ເຮັດວຽກນຳກອງພັນປະສົມຊາວຕ່າງດ້າວຝຣັ່ງເສສ ຢູ່ເມືອງຄຳ ໜຶ່ງປີ ຈຶ່ງແຕກເມືອງຄຳ. ເວລາແຕກອອກຈາກເມືອງຄຳ ໄດ້ພາທາງກອງພັນທະຫານຝຣັ່ງ ຜ.ບ. ແມ່ນ ຮ.ອ. ຣີບວກ (Capt. Rebour) ແລະ ທ່ານໂຣເລນ ແຊນ (Roland Selbe) ຊຶ່ງແມ່ນນ້ອງເຂີຍທຸແຂວງ ເຈົ້າສາຍຄຳ ຜົວເຈົ້າແພງດີ ໄດ້ຂຶ້ນພູສັນ ແລ້ວມາອນບ້ານມັງ ບ້ານທຳເຄີ້ ໄກ້ບ້ານບວມຫລົງ ແມ່ນ ບ້ານຍາພໍ່ເຈີປາວມົວ ແລ້ວມື້ຕໍ່ໄປ ຈຶ່ງລົງໄປບ້ານນາລາມ ແລະ ຍ່າງຕໍ່ໄປຈົນເຖິງທົ່ງໄຫຫີນ.

ໃນປີ 1953 ລູງໄດ້ພາຄອບຄົວລູກເມັຍໄປລີ້ໄພຍູ່ຮ່າໂນຍ ໄປພ້ອມຄອບຄົວພຣະຍາຕຸບີ ລີຟຸງ. ທ່ານ ຮ.ອ. ມາສແບຼໄດ້ບອກລູກກ່ອນວ່າ: “ວຽດມິນຈະມາຕີທົ່ງໄຫຫີນໃນ 1953. ທະຫານວຽດມິນຈະເຂົ້າມາ ຕີທຸກເສັ້ນທາງຍຸທະສາຕ ແລະທຸກເດີນເຮືອບິນ”. ເພິ່ນວ່າໃຫ້ເອົາລູກເມັຍໄປລີ້ຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງກໍດີ. ເມື່ອ ເວລາໄປຢູ່ຮ່າໂນຍ ມື້ຈະກັບຄືນມາທົ່ງໄຫຫີນ ທະຫານວຽດມິນກໍໄດ້ໂຈມຕີເດີນຍົນຕໍ່ຮ່າໂນຍ. ເຫັນຣິຖ

ຖັງ ຝຣັ່ງເສສແລ່ນອອ້ມເດີນຍົນຕໍ່ຮ່າໂນຍ. ເມື່ອກັບມາແຕ່ຮ່າໂນຍແລ້ວ ໄດ້ໄປປະຕິບັດງານນຳຝຣັ່ງ ຈົນກັບໄປຕີບ້ານບານໄດ້ ແລ້ວປະຈຳຢູ່ບ້ານບານບໍ່ດົນ ກໍມີທະຫານວຽດມິນມາແຕ່ຖ້ຳລາ ມາຕີຄ້າຍທະຫານຢູ່ບ້ານບານ ແຕ່ເຂົ້າມາຍັງບໍ່ທັນເຖິງຄ້າຍ ມາທາງບ້ານຈໍ້ ບ້ານຊຽງຄູນ ຈະມາລັດທາງຢູ່ຕາດເບີບ ແຕ່ຖືກທະຫານຝ່າຍມິຕ ກອງພັນ 6 ລັດທາງ ຍິງຕາຍຫລາຍຄົນ ຢູ່ຕາດເບີບແລະບ້ານຊຽງຄູນ ແລ້ວວຽດມິນກໍຖອຍກັບຄືນໄປທາງຖ້ຳລາ. ເວລາວຽດມິນເຂົ້າມາຕີນີ້ ກອງພັນທີ່ສອງ ປະສົມຊາວຕ່າງດ້າວຝ່າຍຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ຍ້າຍອອກຈາກບ້ານບານໄປພົດ ແມ່ນກອງທະຫານລາວ ກອງພັນທີ່ 6 ຂອງລາວ ຮັກສາເມືອງຄຳໄວ້.

ໃນປີ 1955, ລູງໄດ້ໄປເມືອງໄທຍ໌ ບາງກອກ ບັງເອີນໄປພົບຄນະຜູ້ແທນ ແມ່ນທ່ານອູ່ນ ຊນະນິກອນ ທີ່ໄດ້ພາຄນະນາຍບ້ານ, ຕາແສງ, ພ້ອມຄົນມັງຫລາຍສິບຄົນແຂວງຊຽງຂວາງ ເພື່ອໄປທັສນະສຶກສາເບິ່ງການສ້າງສາ ປະເທສໄທຍ໌ຫລາຍບ່ອນ. ຢູ່ບາງກອກ ໄດ້ໄປເບິ່ງເຖິງເມືອງອາຍຸທະຍາ, ເມືອງລົບບູຣີ. ຕອນຢູ່ລົບບູຣີ ມີຊາວເມືອງນັ້ນມາເລົ່າສູ່ຟັງວ່າ ຄົນແຂວງລົບບູຣີ ອຳພີບ້ານໝີ ແມ່ນໄທພວນ ສວ່ນຫລາຍ ເວົ້າເປັນສຽງສຳນຽງຂອງຄົນລາວແຂວງຊຽງຂວາງ ເຂົາໄດ້ມາຢູ່ນີ້ຕັ້ງແຕ່ຫລາຍສະໄໝຜ່ານ ມາ. ເມື່ອກັບມາເຖິງບາງກອກ ທ່ານນາຍພິລເພົາ ສີຍາມິນ ຮັຖະມົນຕີກະຊວງມະຫາຕໄທ ຂອງ ຣາຊອານາຈັກໄທຍ໌ ໄດ້ເຊີນຮັບປະທານອາ ຫານລ້ຽງເພື່ອເປັນກຽດ ແຕ່ທ່ານຜູ້ແທນອູ່ນຊນະນິກອນ ແລະ ຄນະທີ່ໄປຢ້ຽມຢາມປະເທສໄທຍ໌ ຢູ່ໂຮງແຮມເອຣາວັນ.

ໃນປີ 1957, ສະເດັດເຈົ້າເພັດຊຣາຊ ກັບຄືນຈາກປະເທດໄທຍ໌ ໄດ້ສະເດັດໄປຢ້ຽມຢາມເມືອງຄຳ. ທ່ານເຈົ້າເມືອງຄຳພ້ອມດ້ວຍຂ້າຣາຊກອຣປະຊາຊົນ ຣາຊດອນເມືອງຄຳ ໄດ້ຕອນຮັບແລະເຮັດພາບາສີຖວາຍພະອົງ ຢູ່ໂຮງການເມືອງຄຳ. ໃນປີດຽວກັນນີ້ ໄດ້ມີຄນະຄົນວຽດນາມມາແຕ່ຮ່າໂນຍ ມາເຈຣະຈາເຮືອງຊາຍແດນ ຢູ່ບ້ານນ້ຳກິ່ນ, ເມືອງໜອງແຮດ. ການເຈຣະຈາ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຄວາມທັງ ຈຶ່ງໄດ້ຍົກຍ້າຍເລື່ອນການເຈຣະຈາກັນ ໃຫ້ໄປເຈຣະຈາຢູ່ຮ່າໂນຍ. ໃນເດືອນກັນຍາ (September) ປີ 1957 ເມື່ອໄປເຖິງຮ່າໂນຍ ໄດ້ລົມກັນຫລາຍມື້ ບໍ່ມີການຕົກລົງກັນອັນໃດເລີຍ ພຽງແຕ່ໄດ້ໂຈະການເຈຣະຈາໄປໃສ່ຂ້າງໜ້າ ແລ້ວກໍກັບຄືນມານະຄອນວຽງຈັນທັມ. ລູງໄດ້ຮັກສາເອົາສຳນວນການເຈລະຈາ ເຮືອງຊາຍແດນໄວ້ ຈົນກະທັ້ງບ້ານເມືອງແຕກແລ້ວ ໄທເຮົາໄດ້ໜີມາ. (ຮູບຄນະຜູ້ແທນລາວ ທີ່ໄດ້ໄປລົມນຳຄນະວຽດນາມເໜືອ ພ້ອມທັງດຳຮັຖການແຕ່ງຕັ້ງ ແລະຮູບແຜນທິດີນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນີ້ ລູງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ທ່ານນາຍພິລ ວ່າງປາວ ຢູ່ອາເມຣິກາ ໄດ້ຝາກນຳ ລີຕູ້ຊິວ (TouXoua Lyfoung) ລູກຊາຍພຣະຍາຕູ້ບີ ເວລາໄປສະຫະຣັຖໄປສົ່ງສະການ ຍາລູງ ຕູ້ເຍີ ມີ້ເສັຍຊີວິດ ປີ 2004).

ເດືອນ ພຶສະຈິກາ (November) 1957 ລູງໄດ້ໄປປະຊຸມຢູ່ວະສາມາຄົມໂລກຢູ່ໂຕກຶວ (Tokyo) ປະເທສຍີປູນ ໄປນຳພນະທ່ານເຈົ້າສອບໄຊຍ໌ຊະນະ, ພນະທ່ານອິນແປງ ສຸຣິຍາໄທ, ທ້າວພາໂພນເສນາ (ຄົນບ້ານເກີນ) ເຈົ້າສີສະງວັນ (ພໍ່ລະຍາທ່ານວັດຖາພານຄຳ), ທ່ານບູນເກັດ, ທ້າວໂງ (ປະທານສະມາຄົມຈົນ

ຢູ່ວຽງຈັນທນ) ນັ່ງເຄື່ອງບິນອອກຈາກນະຄອນວຽງຈັນທນ ໄປເຖິງໄຊອ່ນ ວຽດນາມໃຕ້ ແລ້ວ ຕໍ່ໄປລົງ
ມານີລາ ປະເທສ ຟິລິບປິນ. ໄດ້ພັກແວ້ຢູ່ເດີນຍົນຕໍ່ມານີລາລະຍະນຶ່ງ ແລ້ວໄດ້ນັ່ງຕັ້ງເຄື່ອງບິນ ແຖວດຽວ
ຕິດກັບ ພະນະທ່ານ ອິນແປງ ສຸຣິຍາໄທ ຈົນໄປເຖິງໂຕກົວ.

ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນສິງຫາ (August) 1960, ຮ້ອຍເອກກອງແລ ຮັຖປະທານຢູ່ວຽງຈັນທນ. ໃນໂອກາດນັ້ນ
ທ່ານເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງໄດ້ພາພະນະທ່ານຜູ້ແທນ ທ່ານບົວວັນນໍລະສິງ ໄປຢາມເມືອງຄຳ ເພິ່ນໄດ້ຍົນ
ວິທະຍຸປະກາສ ກອງແລ ປະຕິວັຕ ກໍເຮັດໃຫ້ ພະນະທ່ານໄດ້ພ້າວກັບເມືອງບ້ານ.

ໃນເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1960, ກອງທະຫານກອງແລ ແລະຄອມມູນິສຕ໌ ໄດ້ເຂົ້າຕີເມືອງ
ຄຳຄື:

- ສາຍທີ່ໜຶ່ງ ແມ່ນມາຈາກທົ່ງໄທທິນຕີເຂົ້າຕາມຕາດເບີບ ຫາບ້ານບານ ແມ່ນທະຫານ ກອງແລ
ປະສົມປະເທສລາວ,
- ສາຍທີ່ສອງ ຕີມາຈາກໜອງແຮດ ແມ່ນທະຫານມື້ງລໍ ປະສົມແກວວຽງດນາມເໜືອ;
- ສາຍທີ່ສາມ ແມ່ນທະຫານແກວຄອມມູນິສຕ໌ ຕີມາຈາກຖໍ້ລາ ພໍມາເຖິງ ບ້ານຈີ້ ບ້ານຊຽງຄູນ
ກໍຍິງບິນໃຫ້ເຂົ້າມາ.

ທະຫານຝ່າຍມິຕບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດຫຍັງ ເພາະທະຫານແກວ ຍິງມາຈາກທຸກດ້ານ ຈຶ່ງໄດ້ຖອຍໜີໄປ ທາງເມືອງ
ແທ້ ແລ້ວໜີຕໍ່ໄປເມືອງພານ. ກ່ອນແກວຈະມາຕີບ້ານບານ ເມືອງຄຳ ທ່ານນາຍພິລ ວ່າງປາວ ແລະ ລູງ
ໄດ້ພາທະຫານມື້ງ ມາແຕ່ຊຽງຂວາງ ມາຊ່ວຍ ຕີທະຫານແກວ ແນວລາວ ຢູ່ເໜືອ ທົ່ງບ້ານບານ ທາງໄປ
ບ້ານກາງນາ ບ້ານສິບມ້າ. ເມື່ອຮູ້ຂ່າວວ່າ ກອງແລ ເຮັດປະຕິວັຕຢູ່ວຽງຈັນທນ ລູງໄດ້ຖາມທ່ານນາຍພິລ
ວ່າງປາວ ວ່າ: “ກອງແລ ຕ້ອງມາຊຽງຂວາງແນ່ນອນ!” ເພິ່ນຕອບວ່າໄດ້ໃຫ້ທະຫານຕັດໄມ້ ເຕັງທາງ ແລະ
ປ້ອງກັນແລ້ວຈະມາບໍ່ໄດ້ ແຕ່ກອງແລ ແຫກອອກຈາກນະຄອນວຽງຈັນທນ ແລ້ວກໍໄດ້ພາກອງທະຫານ
ເຂົ້າມາເມືອງສຸຍຢ່າງ ສະບາຍແລ້ວ ຕີເອົາບ້ານບານເມືອງຄຳ, ທົ່ງໄທທິນ, ເຂົ້າຊຽງຂວາງ ຕໍ່ເນື່ອງກັນ
ຢ່າງງາຍດາຍ.

ລູງໄດ້ໜີອອກຈາກເມືອງຄຳ ພ້ອມກັບກອງຮ້ອຍ ທະຫານກໍ່ສ້າງ ຜ.ບ ແມ່ນທ່ານຮ້ອຍໂທ ອ່ອນຕາ ພາ
ນິທະວົງ, ອອກຈາກບ້ານບານ ມານອນຢູ່ປ່າ ກາງທາງພູໄປເມືອງແທ້ ແລ້ວຂຶ້ນຕໍ່ໄປທາງບ້ານ ພາພາດ
ໄດ້ໄປພົບກອງພັນທີ່ 23 ຜ.ບ. ແມ່ນຮ້ອຍເອກ ກາ ວິພອນ ທີ່ຖອຍໜີ ມາແຕ່ຊຳເໜືອ, ຖໍ້ລາ ມາເຖິງ
ເມືອງຄຳ ຈຶ່ງມາພໍ້ກັນຢູ່ຫີນ. ຫລັງຈາກບ້ານພາພາດ ລູງໄດ້ໄປຢູ່ນຳກອງຮ້ອຍຂອງ ຮ.ທ. ເນັ່ງຈີ້ ທ່າວ
ແລະ ຮ.ທ. ລິນາວ ເກົາ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ທ່າລິນນ້ອຍ ໄດ້ອອກມານຳເພິ່ນ ແລ້ວມາຂ້າມທາງໃນກາງຄືນ

ລະຫວ່າງ ດົງດ່ານ ຫາບ້ານກຶ້ງ ຂຶ້ນໄປຫາພູເຄ ມາເຖິງບ້ານພູເຄ ແລ້ວໄດ້ຍ່າງຂ້າມຜ່ານທົ່ງບ້ານພາ ຂຶ້ນໄປບ້ານຄັງໄຄ້ (ບ້ານເຈົ້າເມືອງ ຍິ້ວຕົງ ຢາງ).

ເມື່ອມາຮອດຄັງໄຄ້ແລ້ວ ທ່ານນາຍພິລ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ເອົາຍົນຕ໌ (Helicopter) ມາຮັບໄປຢູ່ປ່າດົງ. ເວລາຢູ່ປ່າດົງ ໄດ້ພາຊາວບ້ານ ສ້າງເດີນຍົນຕ໌, ເມື່ອເຮືອບິນລົງໄດ້ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ຄອບທ່ານນາຍພິລເພື່ອລົງໄປວຽງຈັນທັນໄປຫາທ່ານເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ ຢູ່ສວັນນະເຂດ ເພາະໂຮງການແຂວງຊຽງຂວາງ ຊົ່ວຄາວ ຕັ້ງຢູ່ຫລັງໂຮງການແຂວງສວັນນະເຂດ. ໄດ້ໄປຢູ່ສວັນນະເຂດຫລາຍເດືອນຈຶ່ງໄດ້ນຳບັນຊີ ແລະ ເງິນເດືອນຂອງຂ້າຮາຊການ ໄປເບີກໃຫ້ຂ້າຮາຊການແຂວງຊຽງຂວາງທຸກຄົນ ທີ່ຢູ່ນຳກອງພັນລາວລຸ່ມ ຜ.ບ. ແມ່ນ ພ.ອ. ຈັນສິມ ປາກດີໂມນິວິງ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ຜ່າຂາວ, ຊຽງຂວາງ. ຫລັງຈາກເບີກເງິນເດືອນໝົດ ໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ໂຮງການແຂວງ ແນວຫລັງ ຢູ່ກະຊວງມະຫາດໄທຢູ່ວຽງຈັນທັນ ເຖິງ ປີ 1962 ຈຶ່ງໄດ້ມາຢູ່ນຳທ່ານນາຍພິລ ວ່າງປາວ ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ເພື່ອກຳກັບນຳການເລືອກຕັ້ງຜູ້ແທນຮາຊດອນແຂວງຊຽງຂວາງ. ທ່ານນາຍພິລໄດ້ເອົາເຮືອນຫລັງຢູ່ຕໍ່ທ້າເຮືອນທ່ານ ທີ່ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ໄກ້ໆສະໂມສອນ ໃຫ້ລູງແລະຄອບຄົວມາພັກເຊົາ.

ໃນປີ 1963, ທ່ານເຈົ້າແຂວງໄດ້ເອົາເອກະສານປວັດສາດເມືອງພວນເປັນພາສາຝຣັ່ງເສສ ທີ່ທ່ານເຈົ້າແຂວງເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ໌ໄດ້ຂຽນຫລາຍຄວາມຫລາຍແຖວໄວ້ນັ້ນ ເອົາໄປສົ່ງໃຫ້ທ່ານ Archambault ຢູ່ບາງກອກ (Bangkok). ໃນປີ 1965, ທ່ານນາຍພິລ ໄດ້ສ້າງເມືອງຊຳທອງ ຂຶ້ນ ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ເມືອງຊຳທອງ.

ໃນປີ 1976, ໄດ້ອົບຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງ, ເຈົ້າໄຊຍະສຸກ ສຸທະກະກຸມາຣ໌ ລູກຊາຍສາທຸສາຍຄຳ ທີ່ມາຮຽນຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ຈຶ່ງໄດ້ໄປເອົາເອກະສານເຈົ້າສາຍຄຳ ແລະ ເອົາປຶ້ມສອນປະຫວັດຊາວຕາວັນອອກກຽວເຮືອງປະຫວັດສາດເມືອງພວນ ລຽບລຽງໂດງ ສຖາບັນ Ecole Extreme Orient ແຕ່ລ້ຽນ ເຈົ້າເຈັດເຈື້ອງ, ລູກຊາຍຂຽນບູລິມ ກຽວເຖິງເຈົ້າຊີວິຕ ແຂວງຊຽງຂວາງ ແຕ່ສັຕະວັດທີ່ 7 ທີ່ 8 ເມື່ອເພິ່ນລົງມາສ້າງເມືອງພວນ ຈຶ່ງເຫັນປຶ້ມຫນີ້ ມີຄວາມເວົ້າເປັນພາສາລາວ ຂອງເຈົ້າເມືອງທ້າວພານ ເມືອງຄຳ ຂຽນທັງສີຫາເຈົ້າມະ ຫາອຸປະຣາຊ ເຈົ້າເພັດຣາຊ ນຳຫລາຍໃບ.

ຢູ່ນຳທ່ານນາຍພິລ ວ່າງປາວ 1962 ເຖິງ 1975

ໃນປີ 1965, ທ່ານນາຍພິລໄດ້ພາໄປພູຜາທິ, ຊຳເໜືອ ໄດ້ນອນຢູ່ຜາທິ ບ້ານທີ່ຢູ່ໃຕ້ຕີນພູ ທາງຂຶ້ນໄປຫາເທິງພູຜາທິ ນອນນຳນາຍທະຫາຣ໌ ຮ້ອຍໂທ ເກັຍຕູ້ ຫວາລີ ວ່າງ ຜ.ບ ກອງຮ້ອຍ ຮັກສາ ພູຜາທິ, ແຂວງຫົວພັນ ເພື່ອປະຊຸມປຶກສາ ນຳເຖົ້າແກ່, ເຈົ້ານາຍ, ພີ່ນ້ອງມົ້ງ ແຂວງຫົວພັນ ກຽວກັບການເລືອກຕັ້ງ ເອົາ

ເຈົ້າເມືອງມັງ, ຈຶ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ ລາວໄທ. ການປົກສາຫາລື ລົມກັນໄດ້ຍິດຍາວເຕັມທີ ແຕ່ຫົວຄຳລົມກັນເຖິງ 11-12 ໂມງທ່ຽງຄືນຈຶ່ງແລ້ວ. ເມື່ອປະຊຸມແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ກິນເຂົ້າແລງເດີກເພິ່ນເຮັດລາບໝູ ມາສູ່ກິນ ຊື່ນລາບຫວານດີ ແຂບແທ້ ຫົວເຂົ້າແດ່. ກິນແລ້ວ ໃນຄືນນັ້ນກໍເລີຍເປັນໄຂ້ ແຕ່ພູຜາທີ ມາເຖິງຊຳທອງ ກໍໄດ້ໄປນອນໂຮງໝໍຢູ່ ຊຳທອງ. ທ່ານໝໍ ພິລິບບິນ (Dr. Jany) ໄດ້ໃຫ້ຢາກິນ ແລະຖາມວ່າ ເວລາເຈົ້າໄປພູນໄດ້ກິນຫຼັງແດ່? ໄດ້ບອກທ່ານໝໍວ່າ: "ກິນຊື່ນໝູ ເຮັດລາບ ຊື່ນບໍ່ສຸກດີ" ທ່ານໝໍ ຈຶ່ງຕອບວ່າ "ແມ່ນເຈົ້າກິນຊື່ນບໍ່ສຸກດີນັ້ນ ຈຶ່ງພາໃຫ້ເປັນໄຂ້." Dr. Jany ສັ່ງໄວ້ວ່າ: "ທາງໜ້າໄປ ຢ່າກິນຊື່ນໝູບໍ່ສຸກດີ ຈັກເທື່ອເດີ້."

ເມື່ອເວລາຢູ່ລ່ອງແຈ້ງຊຳທອງ ທ່ານນາຍພິລ ວ່າງປາວ ອອກໄປກວດຮາຊາການ ເບິ່ງກອງທະຫານໃນສນາມຣີບບ່ອນໃດກໍຕາມ ແມ່ນທ່ານໄດ້ກະຣຸນາເອົາຂຶ້ນເຄື່ອງບິນໄປນຳ ເກືອບທຸກບ່ອນ ໄດ້ເຫັນເພິ່ນຍິງບິນໃຫ່ຍ ໃນສນາມຣີບຫລາຍບ່ອນ. ໃນປີ 1960, ໄດ້ໄປບ້ານໄຮ ທາງໄປບ້ານກາງນາ ຫົວນາສິບ ຫ້າ (ທົ່ງບ້ານບານ) ກ່ອນແກວກັບປະເທສລາວ ມາເອົາເມືອງຄຳ ແລະຊຽງຂວາງ. ໄປເບິ່ງສນາມລົບ ເວ ລາ ຕີເຂົ້າທ່າວຽງ (ບ້ານກ່ວມະນາງ ເມືອງອອມ) ໄປເບິ່ງທ່າວຽງ, ໄປເບິ່ງທ່າໂທມ ກຣີມ 13 ຜ.ບ. ແມ່ນພ.ອ. ຈັນສິມ ປາກດີໂມນິວິງ ໄດ້ນຳ ກຣີມທະຫານ ຕີເຂົ້າທ່າໂທມ, ໄດ້ໄປເບິ່ງເມືອງງານ, ໄປເບິ່ງ ຈອມພູ ຮີມຈ້ອງ ເມືອງງານ ຊຶ່ງເປັນຄ້າຍທະຫານ ສຳຄັນຢູ່ເມືອງງານ, ໄດ້ໄປເບິ່ງສນາມຣີບ ຫົວເມືອງ, ໄປເບິ່ງ ພູທອນລອດ ໄກ້ກ່ວມພ້າມິດ ຫົວເມືອງ ກ່ອນເພິ່ນຈະຍິດເອົາ ກ່ວມພ້າມິດໄດ້. ໄດ້ຢູ່ນາຄັງ, ຕໍ່ມາໄດ້ໄປ ທົ່ງໄຫຫິນ, ໄປລາດຮ້ວງ ໂພນສວັນ. ມີໄປລາດຮ້ວງ ໄດ້ຂຶ້ນເທິງພູລາດຮ້ວງ ໃນຫົວພູໄດ້ແນມເຫັນບ້ານນານູ ທະຫານໄດ້ເຫັນສັດຕູແກວແລ່ນຢູ່ບ້ານນານູ ໄດ້ຍິງບິນໃຫ່ຍໄປໃສ່ ບ່ານແກວກໍຍິງໂຕະຕອບມາໃສ່ບ່ອນພວກເຮົາ ເດຊະບູນ ລູກບິນແກວລູກນັ້ນມາຖືກກົກໄມ້ ຕົ້ນໜຶ່ງຢູ່ຕໍ່ຫ້າບ່ອນ ພວກເຮົາຢູ່, ຫາກບໍ່ຖືກກົກໄມ້ ແມ່ນພໍດີມາຕົກໃສ່ພວກເຮົາ ຈັກຈະເປັນແນວໃດ? ແມ່ນບູນບ້ານ ບູນເມືອງ ບູນປາຣະມີ ທຸກຢ່າງກູມກວມແທ້.

ປີ 1966, ແມ່ນປີນຳຖວ້ມວຽງຈັນທນ໌ ປີຢັ້ງມເບິ່ງກາຣສ້າງເຂື່ອນນ້ຳຖື້ມ ແລະໄປເບິ່ງກາຣສ້າງເຂື່ອນຢູ່ປະເທສໄທຍ. ຍິງບູນໄດ້ມາສຳຣວດບ່ອນຈະສ້າງເຂື່ອນ ແລ້ວບັນດາທ່ານເຈົ້າເມືອງທົ່ວຮາຊອານາຈັກລາວ ໄດ້ໄປທ່ຽວເບິ່ງບ່ອນຈະຕັ້ງເຂື່ອນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳຖື້ມ ໄດ້ເຫັນເພິ່ນຂຸດດິນເປັນແທ້ ເອົາກອງໄວ້ເຕັມເຮືອນໜຶ່ງ ຫລັງຢູ່ບ່ອນຈະສ້າງເຂື່ອນນ້ຳຖື້ມ.

ຮູບທີ່ 90. ນ້ຳຖ້ວມ ດົນຍົນ ວັດໄຕໃນປີ 1966 ສູ່ໃຫ້ລາວຮູ້ວ່າສະຖານະການໃນລາວຈະຮ້າຍແຮງຂຶ້ນແລະຈະມີການປ່ຽນແປງຫລາຍຢ່າງ.

ໄດ້ເດີນທາງໄປປະເທສໄທຍ໌ ໄປເບິ່ງເຂື່ອນອູບິນຮັຖ ຈັງວັດຂອນແກ່ນ ເຂື່ອນທີ່ເພິ່ນສ້າງສຳເລັດແລ້ວ. ຫລັງຈາກເບິ່ງເຂື່ອນ ເຈົ້ານາຍໄທຍ໌ໄດ້ພາເຈົ້າເມືອງ ທີ່ມາຈາກລາວທຸກຄົນ ໄປຢ້ຽມຢາມເບິ່ງບ້ານຊຽງແມ່ນບ້ານໄທພວນ ທີ່ໄດ້ອົບພົບມາແຕ່ແຂວງ ຊຽງຂວາງ ມາຢູ່ບາງກ່ອນມີຈັງວັດອຸດອນ. ເມື່ອເດີນທາງໄປເຖິງບ້ານຊຽງ, ຈັງວັດອຸດອນແລ້ວ ເຈົ້ານາຍ, ເຖົ້າແກ່ ພ້ອມດ້ວຍປະຊາຊົນບ້ານຊຽງ ໄດ້ນຳຂັນດອກໄມ້ຕົກແຕ່ງພາບາສີ ເພື່ອສູ່ຂວັນໃຫ້ບັນດາເຈົ້າເມືອງທຸກຄົນທີ່ມາຈາກລາວ ໄດ້ຈັດມີກາຣພອນຕອນ ຮັບຢູ່ເວທີບາສີນັ້ນ ມີການພອນຕາມພະເພນີ ບ້ານຊຽງຫລາຍແນວ ຈົບງາມແທ້ໆ. ເຖົ້າແກ່ຄົນບ້ານຊຽງສູ່ຂວັນແລ້ວ ເພິ່ນວ່າ ພວກເຮົານີ້ກໍແມ່ນມາແຕ່ເມືອງ ຊຽງຂວາງພູ້ນ ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມາຢູ່ນີ້ດ້ວຍເຫດໃດແທ້!

ເມື່ອມາຢູ່ນີ້ແລ້ວ ກໍໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານບ້ານເຮືອນສ້າງສາກາຣຢູ່ກິນ ຮັກຫອມກັນ ເບິ່ງແຍງກັນ ເຮົາຫາກປູກຫາກຊື້ຂາຍນຳກັນ ຄົນຊາຕອື່ນຈະມາຢູ່ນຳກັນນຳຊື້ຂາຍນຳເຮົາໆກໍບໍ່ຂາຍນຳເຂົາໆ ກໍຢູ່ນຳເຮົາບໍ່ໄດ້ແລະ ບໍ່ຮູ້ເຮົາ. ຄົນບ້ານຊຽງ ປູກມອນລ້ຽງມອນ ທໍ່ໄໝ ຊື້ຂາຍກັນເອງເປັນກ້ອນເປັນໜ່ວຍຮັກແພງກັນແທ້ໆ. ຫລັງຈາກຢ້ຽມຢາມບ້ານຊຽງແລ້ວ ໄດ້ເຂົ້າໄປໂຮງການຂ້າຫລວງຈັງຫວັດອຸດອນ. ຂ້າຫລວງໄດ້ກ່າວຕອນຮັບບັນດາທ່ານເຈົ້າເມືອງທີ່ມາຈາກລາວ ໄດ້ອາທິບາຍການສ້າງສາ ເຮັດໄຮ່ນາ ລ້ຽງສັດ ການກະເສດທຸກຢ່າງ, ຄວາມຮື່ງມີທຸກຢ່າງ ໃຫ້ບັນດາທ່ານເຈົ້າເມືອງຟັງເປັນເວລາໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ ຢູ່ໂຮງການຂອງທ່ານແລ້ວ ກໍໄດ້ພາໄປເບິ່ງຫໍສະມຸດແຫ່ງຊາຕຂອງປະເທສໄທຍ໌ ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃຫຍ່ເຈັດຊັ້ນຢູ່ຈັງຫວັດຂອນແກ່ນ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຜູ້ເພິ່ນພາໄປຢ້ຽມຕົກຫໍສະມຸດເທື່ອນີ້ ອາທິບາຍໃຫ້ຟັງວ່າ ຫໍສະມຸດຫລັງນີ້ ຕ້ອງ

ສາມາດບັນຈຸປຶ້ມສະມຸດຕ່າງໆ ໄດ້ 1 ລ້ານ ສອງຮ້ອຍພັນຫົວ ຈຶ່ງຄົບໝົດທຸກຢ່າງ ດຽວນີ້ ຫາມາໄດ້ ແລ້ວຢູ່ໃນໜ້າສະມຸດມີ 600 ຮ້ອຍພັນຫົວ.

ຫລັງຈາກສ້າງເມືອງຊຳທອງສຳເລັດແລ້ວ

ໂດຍການນຳພາຂອງ ທ່ານ ນາຍພົລ ວ່າງປາວ, ພ້ອມດ້ວຍ ເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ ເຈົ້າແຂວງຊຽງ ຂວາງ, ນາຍທະຫານ ແລະຂ້າຣາຊການ ໄດ້ເຊີນສເດັຈພຣະເຈົ້າສີສຫວ່າງວັທະນາ ພ້ອມອົງອັຄຄະ ມະ ເຫສີ ແລະຄນະຣັຖະບາລ ອັນມີ ສເດັຈເຈົ້າສູວັນນາພູມາ ເປັນນາຍົກຣັຖະມົນຕຣີ, ບັນດານາຍພົນ ຂອງ ກອງທັບແຫ່ງຊາຕ ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມລ່ອງແຈ້ງ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂ້າຣາຊການທຸກຝ່າຍໄດ້ຖວາຍ ການບາສີແດ່ ສົມເດັຈພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ແລະ ອົງອັຄຄະມະເຫສີ ຢູ່ສະໂມສອນ ທະຫານ ເມືອງ ຊຳທອງ. ເມື່ອ ຖວາຍພຣະຣາຊບາສີແລ້ວ ສົມເດັຈພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ຂໍສະແດງຄວາມຍິນດີ ຂໍຂອບໃຈນຳທ່ານນາຍ ພົລ, ທ່ານເຈົ້າແຂວງ ແລະ ນາຍທະຫານ ຂ້າຣາຊການ ປະຊາຣາຊດອນ ທີ່ມາຖວາຍ ພາບາສີພຣະອົງ ໄດ້ສັ່ງເຈົ້ານາຍວ່າ “ລາວເຮົາຕົກຢູ່ບ່ອນໃດ ກໍຢ່າຫລົງລົມກັນເນີ້! ໃຫ້ຮັກແພງກັນ ລາວເຮົາຜູ້ໃດກໍແມ່ນ ລູກຫລານຂູນບູລົມໝົດ”, ພຣະອົງ ໄດ້ສັ່ງວ່າດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ກ່ອນພາບາສີ ທ່ານໂລຄຳທິ ໄດ້ມີໂອກາສຕັ້ງຄຳຖາມ ຕໍ່ສເດັຈເຈົ້າສູວັນນາພູມາ ທີ່ບ້ານເຈົ້າແຂວງ ສາຍ ຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ ວ່າ: “ສະເດັຈ, ຂ້ານ້ອຍເປັນຫວ່ງນຳ ບ້ານເມືອງ ທີ່ສະເດັຈສອງ ອ້າຍນ້ອງໄດ້ເອົາ ແກວມາເຮັດເສີກຢູ່ໃນປະເທສລາວ. ເມື່ອເສີກແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍຢ້ານລາວເຮົາຈະໃຊ້ໜີ້ເລືອດ ບໍ່ໝົດຈັກ ເທື່ອ ແມ່ນບໍ່ ອົງສະເດັຈ?” ອົງ ສເດັຈເຈົ້າສູວັນນາພູມາ ຕອບ ອາວຄຳທິ ວ່າ: “ບໍ່ເປັນທັງ ເຮົາພະອົງ ໄດ້ລົມນຳນາຍພົລ ແກວທ່ານ ຝາມວັນດົງ ແລ້ວ, ລາວຕອບວ່າ, ເມື່ອໃດເສີກແລ້ວ ອາເມຣິກາອອກຈາກ ອິນດູຈີນ, ແກວກໍບໍ່ມີບັນຫາທັງ ທີ່ຈະເອົາທະຫານໄວ້ຢູ່ໃນປະເທສລາວອີກ, ຝາມວັນດົງ ເວົ້າແນວນີ້.” ອາວໂລຄຳທິເວົ້າຕອບວ່າ: “ບໍ່ມີທັງແທ້ບໍ່? ອົງສະເດັຈ! ຍາມໃດເມື່ອໃດເຮົາເຮັດໄຮ່ເຮັດນາເຂົ້າສຸກແລ້ວ ຢ່າໃຫ້ແກວມາເກັບກ່ຽວໄປກິນເດີ້!” ສູວັນນາບໍ່ຕອບແລະບໍ່ເວົ້າທັງຕໍ່ມ.

ຫລັງຈາກແກວມາຕີຊຳທອງແຕກແລ້ວ ໄດ້ໄປຕັ້ງໂຮງກາຣ ຢູ່ປາກເມີຍ (ນ້ຳເມີຍຕົກໃສ່ນ້ຳຈີ່ມ) ລຽງໄດ້ ເຈັບເປັນໄຂ້ປ່າ ຫລາຍເດືອນ ເກືອບຈະເອົາຊີວິດບໍ່ລອດ. ຄົນນຶ່ງ ມານອນຢູ່ບ້ານທ່ານນາຍພົລ ວ່າງປາວ ທີ່ລອ້ງແຈ້ງ ວ່າຈະມານອນໂຮງໝໍ ໃສ່ນ້ຳທະເລ ປົວໄຂ້ປ່າ ນຳທ່ານໝໍ ຄຳເມີງ ຕຸນາລົມ. ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ອາທິ ບາຍໃຫ້ຟັງວ່າເປັນພຍາດໄຂ້ປ່ານັ້ນ ຈະກິນຢາເທົ່າໃດກໍບໍ່ເຊົາ ເພາະແມ່ພຍາດມັນລີ້ຊ່ອນຢູ່ເລິກໃນ ຮ່າງກາຍຂອງເຮົາ ຈະໃຫ້ດີ ຕ້ອງເອົາຢາໃສ່ນຳນ້ຳທະເລ ແລ້ວສັກໃສ່ຫລາຍມື້ໃຫ້ນ້ຳທະເລ ຊົມໄປທົ່ວ ຮ່າງກາຍ ແມ່ພຍາດຈຶ່ງຕາຍໝົດ ແລ້ວຈຶ່ງເຊົາໄຂ້ປ່າໄດ້. ນອນຄືນນັ້ນຢູ່ບ້ານທ່ານນາຍພົລ ວ່າງປາວ ນຳ ຍາພໍທົບ ທັມະວົງ ພໍ່ເຖົ້າຍາລູງຜູ້ເຢີ ລີຝຸງ, ຄົນດຽວກັນນັ້ນ ສັດຕຣູໄດ້ເຂົ້າມາທາງພູພຣະຣາຊະວັງ ຍິງ

ປົນມາໃສ່ລ່ອງແຈ້ງ ເຮືອບິນໄດ້ມາແຕ່ທາງໃດບໍ່ຊາບ ມາຖິ້ມລະເບີດໃສ່ລ່ອງແຈ້ງຈົນເຖິງນ້ຳຈົງ ເຮັດໃຫ້ເສັຍປະຊາຊົນຫລາຍຄົນ ໃນປີ 1971.

ໃນປີ 1973, ໄດ້ໄປນອນຢູ່ໂຮງໝໍພະມົງກຸດເກົ້າ ຢູ່ບາງກອກ (Bangkok) ປະເທສໄທຍ໌ ປີນັ້ນກໍມີທ່ານ ພ.ອ. ຄຳຮຸ້ງ ປະວົງວຽງຄຳ ໄປປົວພຍາດລຳໄສ້ ຢູ່ໂຮງໝໍດຽວກັນ, ໄດ້ພົບທ່ານນາຍພິລ ອ້ວນ ຣາຕິກູນ ຜ.ບ. ກອງທັບແຫ່ງຊາດ. ທ່ານໄປຜາຕັດກ້ອນຫີນອອກຈາກໝາກໄຂ່ຫລັງ, ຫີນໃຫຍ່ເທົ່າຈອມກອ້ຍ “ນີ້ວກອ້ຍ” ເພິ່ນວ່າ. ປາດໝາກໄຂ່ຫລັງເທື່ອນີ້ ແມ່ນເທື່ອທີ່ສາມແລ້ວ. ເວລານັ້ນແມ່ນປີດຽວກັນກັບນາຍພິລທ້າວມາ ແລະ ພ.ອ. ບູນເລີດໄຊໂກສີ ມາຖິ້ມລະເບີດໃສ່ຈີໂນໂມ້ແລະໂພນເຄັງ ໃນເດືອນສິງຫາ ປີ 1973.

ຍອ້ນການເຈຣະຈາ ລະຫວ່າງຝ່າຍຄອມມູນິສ ແລະຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນບັນຫາຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮັດໃຫ້ຝ່າຍວຽງຈັນທັນເຊື່ອຝ່າຍຄອມມູນິສບໍ່ໄດ້ ເພາະໄກສອນ ພົມວິຫານ ລູກແກວເປັນຫົວໜ້າ ໄດ້ນຳກຳລັງແກວຄອມມູນິສເຂົ້າໃນປະເທສລາວ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນນາຍພິນທ້າວມາ ແລະ ນາຍພິນພູມີ ທ່່ສວັນ ກັບມາກໍ ການປະຕິວັດຂຶ້ນ. ເຮືອງນີ້ນາຍພິນ ກຸປະສິດ ຜູ້ບັນຊາການພາຄ 5 ປູ່ຮູ້ ຈຶ່ງໄດ້ຕໍ່ຕ້ານຢ່າງແຂງແຮງ ເພາະເຄີຍມີເຫດການບາດໝາກກັນມາໃນປີ 1965 ຄື ນາຍພິນກຸປະສິດ ກໍການປະຕິວັດໄລ່ນາຍພິນທ້າວມາ ແລະ ນາຍພິນພູມີ ອອກໄປໃນປະເທສໄທຍ໌. ໃນປີ 1973 ນາຍພິນທ້າວມາ ໄດ້ກັບມາຖິ້ມລະເບີດອີກ ແຕ່ເທື່ອນີ້ໄປບໍ່ລອດ ເພາະເຮືອນບິນຖືກຍິງ ຕ້ອງໄດ້ລົງແບບສູກເສີມ ຖືກຈັບ ແລະຖືກນາຍພິນກຸປະສິດ ຂ້າຖິ້ມກັບບ່ອນ ໃນເດີນຍົນວັດໄຕ. ສາເຫດນີ້ ກໍມີສ່ວນເຮັດໃຫ້ນາຍພິນບິນປອນ ມາກເທພາຣັກ ບໍ່ຍອມໜີເປັນອີພະຍົບ ຈຶ່ງຖືກຄອມມູນິສ ຈັບເອົາໄປຂັງຄຸກ ໄດ້ເສັຍຊີວິດຢ່າງທໍຣະມານທີ່ສຸດ ໃນສູນຄຸກທີ່ວຽງໄຊ.

ທ່ານນາຍພິນ ວ່າງປາວ ແລະ ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ແມ່ນຜູ້ນຳທີ່ມອງເຫັນຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນທຸກຢ່າງ. ທ່ານທັງສອງໄດ້ວາງໂຄງການພັທນາຫລາຍແນວ ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນມີຢູ່ມີກິນ, ມີ ການສຶກສາ, ມີຄວາມຮູ້, ມີອານາຄົດ, ມີຄວາມເຊື່ອຖືສາສນາ ເພາະສາສນາສອນໃຫ້ຄົນຮູ້ສິນທັມ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງ ເພື່ອປະຊາຊົນ. ແຕ່ຄວາມຕັ້ງໃຈນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ດັງຄວາມປາຖນາ ເພາະເສີກເສືອເໜືອ ແລະໃຕ້.

ວັນທີ່ 21 ເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1972

ແມ່ນມີປະທານາທິບໍດີ ນິສສັນພ້ອມພັລະຍາ ແລະຄນະຣັຖະບາລສະຫະຣັຖ ໄປຢາມປັກກິງ (Pekin) ປະເທສຈີນແຜ່ນດິນໃຫຍ່. ໃນຄືນນັ້ນ ທ່ານນາຍພິລ ວ່າງປາວ ພ້ອມນັກຂ່າວ ອາເມຣິກາ ຄົນນຶ່ງ, ພ.ອ. ຕູ້ພີ ວ່າງ ພ້ອມທະຫານຫລາຍຄົນ ແລະ ລູງໄດ້ໄປນອນຢູ່ເທິງພູເບັ້ງ ດ້ວຍເຄື່ອງບິນ ເຮລີໂຄບເຕີ ທີ່ມີ

ເຄື່ອງຈັກແຮງ ແທ້ໆ ຈຶ່ງໄປລົງຢູ່ ຈອມພູເບ້ຍໄດ້. ໄປເທື່ອນີ້ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ໄດ້ລົງຢູ່ຈອມໂຕໃດ ເມື່ອຫລົງເບິ່ງ ພູເບ້ຍ ຈຶ່ງແມ່ນໃຫ່ຍກວ້າງ ມີຫລາຍຈອມສູງແທ້. ຈອມຕົວທີ່ໄປລົງນີ້ ລົມໄດ້ພັດຕລອດເວລາ 24 ຊົ່ວໂມງ ນອນກາງຄືນກໍໄດ້ຍືນ ສຽງລົມພັດຢູ່ຕລອດ ບໍ່ໄດ້ຂາດສາຍ ເພາະເປັນຈອມພູສູງ ຈອມພູໜ້ວຍນີ້ ມີນ້ຳກ້ອນບໍ່ເປືອຍ ໜາວຫລາຍນອນບໍ່ໄດ້ ຕ້ອງໄດ້ດັງໄຟຝັງ ແລະລົມກັນໝົດຄືນ ກັບນັກຂ່າວອາເມຣິກັນ ຜູ້ນັ້ນ. ໄດ້ພັງສຽງຂ່າວວິທະຍຸກະຈາຍສຽງ ປັກກິງ ກ່ຽວກັບການຕ້ອນຮັບຂອງ ຣັຖບາລຈີນ ໃຫ້ຣັຖບາລ

ຮູບທີ່ 91 ແມ່ນວັດພຸທຣາມ ທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນປີ1972 ວັດພຸທຣາມນີ້ ກໍາກັບດ້ວຍຫລັກຄຳ ບູຣິ ພິສານ ສາຣະຄູນ “ເຈົ້າຣາຊາ ຄນະແຂວງ ຊຽງຂວາງ ພຣະມະຫາ ຄຳພັນ ນັນທະວົງ (ປະຈຸບັນໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ) ແມ່ນຮູບອົງທີ່ຍືນຢູ່ໃນຮູບນີ້ ແລະ ໄດ້ນຳພະພຸທທະຮູບອົງໃຫ່ຍ ມາຈາກຣາຊອານາຈັກໄທ້ຍ ມາໃສ່ວັດພຸທທະຣາມນີ້ໃນປີ 1973.

ສະຫະຣັຖ ມີແຕ່ເອົາກອງທະຫານ ກອງກຽດຕິຍົດ ໜຶ່ງກອງພັນ ມາຕອ້ນຮັບປະທານາທິບໍດີ ຂອງສະຫະຣັຖ ແລ້ວກໍແຫ່ເຂົ້າໄປນອນຢູ່ໂຮງແຮມ ໃນປັກກິງ. ຈີນບໍ່ໄດ້ຕອ້ນຮັບຄືກຄືມ ຄື ຈີນຕ້ອນຮັບເຈົ້າ ສີຫານຸປະມຸກຂອງຂເມນ ທີ່ໄດ້ໄປຢາມຈີນຕອນນັ້ນ, ຣັຖບາລຈີນໄດ້ເອົາປະຊາຊົນອອກມາຕ້ອນຮັບ ແລະ ຫວ່ານດອກໄມ້ຕລອດສຸດເສັ້ນທາງ ນັບແຕ່ລົງເຄື່ອງບິນມາ ຈີນໄປຮອດໂຮງແຮມ. (ຂໍຂອບໃຈນຳຍາຫລວງບູນຈັນ ທີ່ໄດ້ເລົ່າປະຫວັດ ແລະ ຄວາມປະສົບປະການຂອງເພິ່ນ ສໄມ 1945 ຫາ 1975 ເປັນປະຫວັດໃຫ້ລຸ້ນຫລັງ ໄດ້ຮຽນຮູ້.)

ການປົກຄອງ ແຂວງຫົວພັນ

ເຈົ້າແຂວງຫົວພັນເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1947 ແມ່ນທ່ານກິນິນພິນເສນາ, ຕໍ່ມາໃນປີ 1949 ແມ່ນທ່ານວັນ ຕາໂນວັນ (ຜູ້ຮອງແມ່ນທ່ານຄຳປານ ບູນຍະຣິດ) ຕໍ່ມາແມ່ນ ທ່ານຄຳປານ ບູນຍະຣິດ(ຖືກພວກລາວ ຄ.ມ.ນ. ເອົາໄປປະທານຊີວິດ ຫລັງຈາກ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ຍຶດເອົາແຂວງຫົວພັນໄປ). ຫລາຍປີຕໍ່ມາກໍ ແມ່ນ ທ່ານ ທິງ ສັວດ ວົງສາວັນທອງ ຜູ້ຮອງແມ່ນທ່ານຈຳປາ. ສຖານະກາສໃນແຂວງຫົວພັນ ວຸ້ນວາຍ ຍ້ອນການລຸກລາມ ຂອງ ຄອມມູນິສຕ໌. ການປົກຄອງ ຈຶ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ຝ່າຍທະຫານ ເປັນຜູ້ດູແລ. ປະຊາຊົນໄດ້ອີພິບ ໄປຢູ່ຫລາຍບ່ອນ ແລະ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນຄອບຄົວທະຫານ ຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍ ທ່ານ ພ.ອ. ຄຳສາວ ແກ້ວວິໄລ ແລ້ວ ແມ່ນ ທ່ານ ພ.ອ. ທອງ ວົງຣາຊມີ ໄດ້ເສຍຊີວິດ1965 ແລ້ວ ແມ່ນ ທ່ານ ພ.ອ. ຜັນ ສີທາຣາຊ ໄດ້ເສຍຊີວິດ ໃນປີ 1969 ແລ້ວ ແມ່ນທ່ານ ພ.ອ. ບູນນ້ອຍ ຜູ້ຮອງແມ່ນ ທ່ານອູ່ນ ຄຳ ອູໂທທານີ, ໃນປີ 1973 ແມ່ນ ທ່ານ ພ.ອ. ຈັນສິມ ປາກດີໂມນິວົງ ຜູ້ລອງມີສອງຄົນຄື: 1. ທ່ານ ສິມ ວິຈິດວົງສາ 2. ທ່ານທອງສິນ ສໍພາບມີໄຊຍ໌ (ຖືກລອບສັງຫານຕາຍໃນປີ 1973 ຢູ່ບ້ານຊອ້ນ ທ່ານໄດ້ ຈົບກາສສຶກສາ ດ້ານກົດໝາຍຢູ່ວຽງຈັນທນ໌ ແລະ ເຄີຍໄປຝຶກຕໍ່ຢູ່ ປະເທສຝຣັ່ງເສສ.)

ຝ່າຍຕໍາຣວຈແມ່ນ ພ.ຕ.ອ. ຄຳແພງ ສໍພາບມີໄຊຍ໌.

ການປົກຄອງ ແຂວງຫົວພັນມີ 7 ເມືອງດັ່ງນີ້:

- 1-ເຈົ້າເມືອງໆຊຳເໜືອ: ທ່ານເພັຍ ແສນພິມມະນິວົງ
- 2-ເຈົ້າເມືອງໆຫົວເມືອງ: ທ່ານພິມມາ
- 3-ເຈົ້າເມືອງໆຊຽງຄໍ້: ທ່ານແອງ ພວງສັວດ
- 4-ເຈົ້າເມືອງໆຊອ້ນ: ທ່ານພັນທະວົງ ປະວົງວຽງຄຳ
- 5-ເຈົ້າເມືອງໆໂສຍ: ທ່ານແຖງ ໂສຍະວົງ, ຕໍ່ມາແມ່ນທ່ານ ອຸທອນ ສໍພາບມີໄຊຍ
- 6-ເຈົ້າເມືອງໆຊຳໃຕ້ : ທ້າວບົວເກດ ບູນລີໄຕ
- 7-ເຈົ້າເມືອງໆໂຮງນິນ: ທ່ານລາວໄທ ຫວາລີວ່າງ

ໃນປີ 1975 ພ.ອ. ພັນເອນ ເປັນ ຜ.ບ. ເຂຕຍ່ອຍແຂວງຫົວພັນເຖິງເດືອນ ພຶດສະພາ May 14, 1975. ຄນະຜູ້ແທນໃນແຂວງຫົວພັນ ມີຄື: ທ່ານມົວສີ, ທ່ານ ພິມ ບູນລີໄຕ, ທ່ານ ສິມ ວິຈິດວົງສາ.

(ຂໍຂອບໃຈນຳທ່ານ ເຈົ້າເມືອງລາວໄທ ຫວາລີ ວ່າງ ແລະ ທ່ານຄູ ບຸດທະຮັງສີ ດວງສວັນ, ພ.ຕ.ອ. ຮັງ
ດົວ ແລະ ທ່ານລອງເຈົ້າແຂວງ ບູນຈັນ ວຸທິສິລິມັດ ທີ່ໄດ້ປະກອບ ແລະລວບລວມຂ່າວນີ້ໄວ້ເປັນບັດ
ໃຫ້ລູກລູກລູນຫລານໄດ້ອ່ານສືບຕໍ່ໄປວ່າ ໃນອາດີດ ພາຄ 2 ທີ່ ມີແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະແຂວງຫົວພັນ
ເປັນແນວໃດ? ແລະເປັນຫຼັງ ຊາວເຜົ່າມົ້ງ, ຊາວເຜົ່າລາວ ຈຶ່ງກາຍເປັນອົພຍົບ ໄດ້ໄປຢູ່ຫລາຍປະເທສ
ໃນໂລກ.)

ຮູບທີ່ 92. ທ່ານເຈົ້າເມືອງລາວໄທຫວາລີ ວ່າງ

(ໃຫ້ອ່ານຊີວະປະຫວັດຂອງທ່ານເຈົ້າເມືອງ ລາວໄທ ຫວາລີ ວ່າງ ໃນຕອນ ຊີວະປະຫວັດຂອງບຸກຄົນສຳ
ຄັນ).

ຝ່າຍໝໍຢູ່ພາຄສອງ

ທ່ານ ພັນເອກແພດ ຄຳເມີງ ຕຸນາລິມ ເປັນຜູ້ອຳໜວຍກາຣໂຮງໝໍ ທະຫານພາຄ 2 ແລະຜູ້ລອງ ແມ່ນ
ທ່ານ ພ.ທ. ແພດ ບູນທັນ. ໃນປີ 1972, ທ່ານໝໍຄຳເມີງ ຖືກຍ້າຍມາຢູ່ວຽງຈັນທາງ ທ່ານ ພ.ທ. ແພດ
ບູນທັນຂຶ້ນແທນ ແລະ ຜູ້ລອງ ແມ່ນ ຣ.ທ. ແພດ ນາງເຫລືອ. ໃນທຸກເຂດທີ່ຢູ່ໃຕ້ກາຣບັງຄັບບັນຊາ ຂອງ
ທ່ານນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ, ປະຊາຊົນໄດ້ ຮັບກາຣຮັກສາປົນປົວ ດ້ານພະຍາບາລ ຢ່າງພໍໃຈເຖິງ 80 ເປີ
ເຊັນ ພ້ອມດ້ານຮັກສາສຸຂະພາບ ແລະ ອານາໄມນັບວ່າທັນສໄມ, ຍ້ອນມີການຊ່ວຍເຫລືອຈາກສະຫະ
ຣັຖ ແລະມີເຈົ້າໜ້າທີ່ ຂອງ ສະຫະຣັຖ ໄດ້ມາສ້າງໂຮງໝໍ ແສນສຸກ ຢູ່ຊຳທອງ.

ໃນເດືອນ ກຸມພາ (February) 1969, ໂຮງໝໍໄດ້ຖືກສັດຕູ ຄອມມູນິສຕ໌ ທຳລາຍຈຶ່ງໄດ້ຍ້າຍໄປຕັ້ງຢູ່
ບ້ານຊອ້ນນາຊູ ລີມາໄຊ LS272 ຈົນເຖິງ ວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶດສພາ (May) ປີ 1975.

ພາຄທີ່ 5.

ນັກບິນກອງທັບແຫ່ງຊາດພາຄ 2

ໃນຕົ້ນປີ 1966 ນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ຂໍຮອ້ງໃຫ້ສະຫະຣັຖ ຊ່ວຍຝຶກນັກບິນ ເຕ-28 (T-28 pilot) ຂອງພີ່ນ້ອງມື້ງ. ນັກບິນລາວ ແມ່ນໄດ້ເລີ່ມຮຽນໃນປີ 1965 ແຕ່ເມື່ອໄປຮຽນມາແລ້ວ ບໍ່ຄ່ອຍມີຜູ້ຢາກໄປເຮັດວຽກຢູ່ພາຄ 2 ການໃຊ້ພາສາກໍຍາກ. ດັ່ງນີ້ ນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວຈຶ່ງຂໍການສອນ ເປັນພິເສດໃຫ້ນັກຮຽນເຜົ່າມື້ງ ໃຫ້ມາຮັບໃຊ້ພາຄ 2 ເວລານັ້ນ ຊອກຫານັກຮຽນ ຄົນມື້ງ ທີ່ເຂົ້າໃຈ ພາສາອັງກິດ ແມ່ນເກືອບບໍ່ມີ.

ຮູບທີ່ 93. ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ: ທ່ານ ຫວາເຍີເຈັງ, ທ່ານ ລີ ຜູ້ຊື້ງ, ທ່ານ ຊິງກົວ, ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ, ທ່ານຢາງ ຊິງ ແລະ ທ່ານ ຢາງບີ. ນີ້ແມ່ນຮູບຖ່າຍໃນປີ 1971 ເປັນປີທີ່ສັດຕູ ໄດ້ຍົງທຳລາຍ ລ່ອງແຈ້ງແພພັງໜັກທີ່ສຸດ.

ນັກບິນຮຸ່ນທີ 1

ມີ: ວ່າງຕົວ, ວ່າງຈູ, ວ່າງເຢ້ ແລະ ລີລີ ນັກບິນ ເຜົ່າມົ້ງ ລຸ້ນທຳອິດ. ເມື່ອຮຽນອອກມາແລ້ວ ນັກບິນວ່າງຕົວໄດ້ຂັບເຄື່ອງບິນໄປກັບຜູງບິນ T-28 ນຳພາໂດຍນັກບິນລາວ ເພື່ອໄປໂຈມຕີ ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ທາງໂຮຈີມິນ ຢູ່ເຂດທ່າແຂກ. ນັກບິນທັງສາມຫາຍສາບສູນຕັ້ງແຕ່ 1966. ຕາມສະນິຖານ ເຫັນວ່າເວລານັ້ນ ແມ່ນຍາມລະດູຝົນເພື່ອໃນທ້ອງຟ້າໜາສຸດ. ທັງສາມ ອາດພາກັນ ບິນໄປຕຳພູ ເພາະມິດບໍ່ເຫັນ, ຫລື ອາດບິນຕຳແລ້ວຖືກ ຍິງ. ວ່າງຈູ ແລະ ວ່າງເຢ້ ຮຽນບໍ່ຜ່ານ. ມີແຕ່ ວ່າງຕົວ ແລະ ລີ ລີ ຮຽນຜ່ານ.

ໃນປີ 1966 ລີລີ ໄດ້ຖືກຮ້ອງຂໍ ຈາກພົນລາວວ່າງປາວ ໃຫ້ມາຮັບໃຊ້ ໄກ້ສິດຢູ່ ພາຄ 2 ແລະ ກໍມີການສັບປຸງນັກ ກັບຜູງນັກບິນລາວ ແຕ່ລະຜູງ ໃຫ້ມາປະຈຳ ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ. ລີລີ ໄດ້ນຳພາຜູງບິນ ລາວ ແລະມົ້ງ ໂຈມຕີ ສັດຕູ ທຸກບ່ອນທີ່ເມື່ອຝ່າຍມິດ ມີການເຄື່ອນທີ່. ລີລີ ເປັນນັກບິນ ທີ່ກ້າຫານ ຍິງລະເບີດໄດ້ແມ່ນ ຍຳທີ່ສຸດ, ຂະນາດຖິ້ມເຂົ້າໃສ່ຂຸມຂອງສັດຕູ ກໍເຂົ້າຕາມຂຸມໄດ້ແທ້. ໃນປີ 1967,1968 ແລະ 1969, ສັດຕູ ຂວັນເສ້ຍຕໍ່ການຖິ້ມລະເບີດຂອງ ລີລີ ແລະນັກບິນລາວຫລາຍຄົນ. ການເຄື່ອນທີ່ ສູ້ຮົບສັດຕູ ຈະວາງໜ່ວຍກ້າຕາຍໄວ້ຈຸດໃດ ກໍແມ່ນຝັງໄວ້ໃນຈຸດນັ້ນ ບໍ່ເຫລືອ.

ໃນກາງປີ 1969 ນາຍພົນລາວ ວ່າງປາວ ໄດ້ເປີດກາຣລຸກຮົບໂຈມຕີສັດຕູທີ່ເອີ້ນວ່າແຜນ “ທະນິງກຽດ” ໄປ ຕາມບໍລິເວນເມືອງສຸຍ ຫາທົ່ງໄຫຫີນ ນາຍພົນລາວ ວ່າງປາວ ໄດ້ບຸກສັດຕູ ຮອດເມືອງສຸຍ, ແຕ່ຍັງພູສອງ ໜ່ວຍທາງ ທິສຕາວັນອອກ ຂອງເມືອງສຸຍ, ທີ່ມີບິນ ປ.ຕ.ອ. 12.8 ມ/ມ ແລະ 14.6 ມ/ມ ແລະ ບິນໃຫ່ຍ 122 ມ/ມ ທີ່ຍິງມາໃສ່ ກຳລັງຂອງຝ່າຍມິດ ເວລາເຄື່ອງບິນບໍ່ຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ. ພົນລາວ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ ລີລີ ແລະ ນັກບິນລາວ ສອງຄົນໃສ່ ລູກ ລະເບີດ 500 ປອນ ໃຫ້ຕັ້ງການເຈາະລົງດິນເລິກໄປ ໃຫ້ໄດ້ປະມານນຶ່ງແມດຕໍ່ຢ່າງຕຳ ແລະໃຫ້ຖິ້ມເທື່ອລະລູກ ຕາມສັນພູ,ຈາກທາງທິສ ຕາວັນຕົກ ຫາທິສຕາວັນອອກ. ລີລີ ກໍໄດ້ປະຕິບັດຕາມແຕ່ ເຄື່ອງບິນ ມີນ້ຳໜັກຫລາຍ ຍ້ອນບ່ອມ 6 ລູກ ແລະ ນັກບິນສອງຄົນ, ຜູ້ ນຶ່ງເບື້ອງຫລັງ ຊື່ ລໍເນັ້ງ ຮຽນພິກຖິ້ມລະເບີດ ນຳ ລີລີ ລົງຖ້ວທີ່ນຶ່ງບໍ່ເປັນທັງ ແຕ່ຖ້ວທີ່ສອງ ເວລາເຄື່ອງບິນເຈັດຂຶ້ນ ສັດຕູໄດ້ຍິງໄລ່ຕາມຫລັງ ເຄື່ອງບິນດ້ວຍ ປ.ຕ.ອ. 12.8 ມ/ມ ແລະ 14.6 ມ/ມ ເຄື່ອງບິນເກີດໄຟໄມ້ແລະ ຕົກລົງ ໂດງບໍ່ເຫັນນັກບິນ ໂດດຈອ້ງອອກໄປ ນາຍພົນລາວ ວ່າງປາວ ເສ້ຍໃຈຈົນນ້ຳຕາຕົກ ທ່ານໄດ້ກັບບ້ານ.

ມື້ຕໍ່ມາ ຝ່າຍມິດໄດ້ບຸກເຂົ້າໄປຍຶດພູໄດ້ ແລະໄດ້ ຊອກເອົາຊາກສົບຂອງ ຣ.ອ. ລີລີ ແລະ ຣ.ທ. ລໍເນັ້ງ ມາເຮັດພິທີ ສົ່ງສະການຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ. ນັກບິນ ລີລີ ແມ່ນນັກບິນທີ່ເຮັດວຽກດີ ກ້າຫານ ສູ້ຕາຍບໍ່ເຄີຍຢ້ານ ແລະປະລະໜ້າທີ່ ເປັນນັກບິນທີ່ອອກບິນໂຈມຕີ ສັດຕູ ມື້ລະຫລາຍຖ້ວ ແລະບິນຫລາຍຊົ່ວໂມງ ກວ່າ

ນັກບົນອື່ນ ຯໃນໂລກ ເປັນທີ່ເລົ່າລື ແລະ ສັນລະເສີນຈາກ ສະຫະຣັຖ ຢ່າງດີ. ຫລັງຈາກລຸ້ນນັກບົນ ຣ.ອ. ລີລີ ແລ້ວກໍມີ ນັກບົນ ຫລາຍລຸ້ນດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້:

ນັກບົນຮຸ່ນທີ 2

ເລີ່ມໄປຮຽນໃນກາງປີ 1968 ໄດ້ອອກມາເລີ່ມປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນກາງປີ 1969.

1. ນັກບົນ **ລໍເນັງ** ຖືກຍົງຕົກເສັຍຊີວິດ ພ້ອມນັກບົນ ລີລີ ໃນ 1969.
2. ນັກບົນ **ລີເຍັງ** ຖືກຍົງຕົກຄາ ກົກໄມH ຢູ່ໂກHທົ່ງໄຫຫິນ ເສັຍຊີວິດ .ໃນປີ1970.
3. ນັກບົນ **ເຍັຍທ່າວ** ຖືກຍົງຕົກຢູ່ທົ່ງໄຫຫິນ ຕົ້ນ 1970 ເອົາສິບບໍ່ໄດ້.
4. ນັກບົນ **ມົວເຕັ້ງ** ຖືກຍົງຕົກທີ່ ພູຫິນຕັ້ງ ຕົ້ນ 1971 ຫລັງຈາກເສັຍທົ່ງໄຫຫິນຄົນໃຫ້ສັດຕູ.
5. ນັກບົນ **ວ່າງເດົ້າ** ເສັຍຊີວິດຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ຍ້ອນລົງກາງເດີນ ເບຣກບໍ່ຢູ່ ມາຕຳສາງເຄື່ອງ

ຕາຍຄາ ຍິນຕ໌.

6. ນັກບົນ **ເຮີຍິ້ງ** ເສັຍຊີວິດຢູ່ໂຮງຮຽນພິກ, ເຄື່ອງບິນຕິດຄັດ ນາຍຄຣູໂດດລົງປອດພັຍ ນັກຮຽນໂດດ ອອກບໍ່ໄດ້.
7. ນັກບົນ **ຢາງຊົງ** ເປັນນັກບົນທີ່ສລາດ ແລະໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ ຖືກຍົງ ຫລາຍເທື່ອແຕ່ກໍລອດອອກມາໄດ້ຢ່າງວູດວິດ ໄດ້ມາຂັບເຄື່ອງບິນຊື້ເປົ້າໝາຍປະມານ 1 ປີ ປາຍ ແລະເປັນຫົວໜ້າພູງບິນ ເຈົ້າຜາຂາວໃນພາຄສອງ. ໄດ້ອົບຍົບມາຢູ່ ສະຫະຣັຖ ຢູ່ເມືອງແຊງໂປຣ ຣັຖມິເນໂຊຕາໄດ້ເສັຍ ຊີວິດໃນປີ 2004.
8. ນັກບົນ **ວ່າງເສັ້ງ** ໄດ້ມາບິນຕໍ່ສູ້ສັດຕູໄດ້ປະມານ 2 ປີ ໄດ້ເສັຍຊີວິດມາຈາກອາກາສບໍ່ດີ ແລະດ້ວຍເຫດການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ພ.ອ. ເຈີປາວມົວ ຜູ້ບັນຊາການໜ່ວຍຮີບບວມຫລົງ ໄດ້ເອີ້ນຂໍໃຫ້ທ່ານ ນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ ໃຫ້ລິ້ງເຄື່ອງບິນໄປຊ່ວຍຝ່າຍມິຕ ທີ່ຖືກສັດຕູກຳລັງບຸກໂຈມຕີຢ່າງນັກໃນຄືນກ່ອນສັດຕູໄດ້ເຂົ້າ ມາປະເຊີນໜ້າກັບໜ່ວຍຕໍ່ສູ້ຝ່າຍມິຕ ທີ່ຢູ່ພູ ທິສຕາວັນຕິກ ຂອງເດີນຍິນຕ໌ບວມຫລົງ. ສັດຕູ ກຳລັງຂຸດອຸມົງເຂົ້າຫາຄ້າຍແລະໄກ້ເຕັມທີ່ ພ້ອມທັງຍົງບິນໃຫຍ່ໄປໃສ່ບໍ່ຂາດໄລຍະ. ດັ່ງນັ້ນໜ່ວຍກວດລ້າງຂອງຝ່າຍມິຕ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດອອກໄປກວດລ້າງ ຈຳເປັນ ຕ້ອງຂໍການ ສນັບສນຸນທາງອາກາສຊ່ວຍ. ນັກບົນວ່າງເສັ້ງ ຈຶ່ງໄດ້ສູ່ງບິນໄປຄົນດຽວ ເພື່ອໄປສນັບສນຸນທາງອາກາສ ຊ່ວຍພໍ່ເຖົ້າ.

ຮູບທີ່ 94. ຮູບນັກບິນເຕ-28 ວ່າງເສັ້ງ. ບິນໄປຊ່ວຍພໍ່ເຖົ້າໂຈມຕີສັດຕູ ຂາກັບ ເພື່ອມິດ ລົງຕໍ່ໄດ້ຕໍາພູ ເສ້ຍຊີວິດ ໃນ ປີ 1971.

ຮູບທີ່ 95. ພາບນີ້ແມ່ນຂບວນແທ່ສົບຂອງ ຣ.ອ.ອ. ວ່າງເສັ້ງ ໄປທີ່ປ່າຊ້າຝັງສົບໃນປີ 1971. ເປັນທີ່ລະລຶກ ນາຍທະ ຫາກຫລາຍຄົນທີ່ຢູ່ໃນຮູບນີ້ ໄດ້ຈາກພວກເຮົາໄປແລ້ວ.

ຕາມຄຳບອກເລົ່າຂອງ ພ.ອ. ເຈີປາວມິວ ປະມານນຶ່ງຊົ່ວໂມງກ່ອນນັກບິນ ວ່າງເສັ້ງຈະໄປເຖິງ ຈຸດຖິ້ມ ລະເບີດ ໄດ້ມີເຫຕກາຣ ແປຣກປະລາດເກີດຂຶ້ນ ຄື: ທູງຊາຕລາວ ຢູ່ເທິງເສົາ ຕັ້ງຢູ່ກາງເດີນໄດ້ຕົກລົງມາ ຢ່າງບໍ່ມີລິມພັດ, ເພື່ອມິດຕຶບ ທີ່ອ້ອມຫົວພູ ບ່ອນທີ່ສັດຕູໄດ້ປິດລ້ອມໄວ້ນັ້ນ ໄດ້ເປີດແຈ້ງອອກ ເຮັດ ໃຫ້ນັກບິນ ວ່າງເສັ້ງ ສາມາດເບິ່ງເຫັນຈຸດຂອງສັດຕູໄດ້ຢ່າງສະບາຍ ວ່າງເສັ້ງໄດ້ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ ອຸມົງ ຂອງສັດຕູຈົນຕາຍຄາຣູທັງໝົດ. ການຍິງປືນໃຫ່ຍກໍໄດ້ຢຸດຕິລົງ.

ຝ່າຍມິຕິຈຶ່ງສາມາດອອກໄປກວດລ້າງ. ພ.ອ. ເຈີປາວມິວ ດີໃຈທີ່ສຸດ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ ວ່າງເສັ້ງ ກັບໄປອີກນຶ່ງ ຖ້ວ ເພື່ອໄປຊຳເຕີມໃສ່ ປືນໃຫຍ່ຂອງ ສັດຕຽ ທີ່ຢູ່ໄກ້ຄ້າຍນັ້ນ. ແຕ່ ວ່າງເສັ້ງ ໄດ້ຫາຍຈາກທອ້ງຟ້າ ແລ້ວກໍຫາຍໄປເລີຍ ບໍ່ເຫັນກັບຄືນມາອີກ. ສາເຫດເກີດຂຶ້ນຄັ້ງນັ້ນ ແມ່ນຕອນກັບຈາກບວມຫລົງ ໄປ ໄກ້ຈະເຖິງລ່ອງແຈ້ງ ເພື່ອມິດ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນເດີນຍົນຕໍ່ ວ່າງ ເສັ້ງ ໄດ້ບິນຕໍ່າລົງ ເພື່ອຈະພະຍາຍາມບິນຜ່ານ ເພື່ອ ເຂົ້າເດີນຍົນລ່ອງແຈ້ງ ແລະກໍຕ້ອງບິນຜ່ານເທິງ ພູໝອກທີ່ມີກິກໄມ້ສູງ ບາງເອີ້ນໂຊກບໍ່ດີ ຫາງເຄື່ອງ ບິນໄດ້ໄປເກາະງ່າໄມ້ ຢູ່ເທິງພູ ໝອກເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງບິນກະທົບລົງພື້ນດິນ ຍົນຕໍ່າຂາດເປັນສອງທອ່ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ບິນໄປຊອກຄົນຫາເຄື່ອງບິນ ຈຶ່ງໄດ້ພົບຍົນຕໍ່ ແລະສົບຂອງວ່າງເສັ້ງ ຈຶ່ງໄດ້ນຳມາເຮັດພິທີ ຫາງສາສນາ ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ແມ່ນໃນຕົ້ນ ເດືອນທັນວາ December 1971.

9. **ນັກບິນ ວ່າງສີ** ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ສຸດ. ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ບິນໄປໂຈມຕີທີ່ພື້ນຂອງສັດຕຽຫລາຍຈຸດ ຍິງໄດ້ແມ່ນຍຳ, ແມ່ນອນ ເໝືອນກັນກັບ ນັກບິນ ລີ ລີ. ວ່າງສີ ໄດ້ຖືກ ປ.ຕ.ອ. ຂອງສັດຕຽຍິງຕົກ ສອງ ຄັ້ງ ຄັ້ງທີ່ນຶ່ງ ລອດໄດ້ຍ້ອນໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກເຄື່ອງບິນເຮລີໂຄບເຕີຂອງສະຫະຣັຖ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກ ບາດເຈັບ ແຕ່ຄັ້ງທີ່ສອງ ວ່າງ ສີ ຖືກຍິງດ້ວຍ ປືນ ປ.ຕ.ອ 37 ມ/ມຂອງສັດຕຽ ຍິງ ຕັດໜ້າ ໂດງວ່າງສີ ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ໃນປີ 1972 ຝ່າຍມິຕິໄດ້ເຂົ້າໄປຍຶດເອົາທົ່ງໃຫຍ່ຫີນຄືນ ໄດ້ເຄື່ອນໄປ ເຖິງລາດແສນ. ສັດຕຽໄດ້ປະຖິ້ມຣົຖຖັງນຶ່ງຄັນ ໄວ້ກາງເດີນລາດແສນ, ຍົນຕໍ່າຍິງ ສັດຕຽ ເອົາຫີນບໍ່ທັນ ເພາະຕອນເຊົ້າ ມື້ນັ້ນ ລີຕູ້ຊຶ້ງ ນັກບິນຊື່ເປົ້າໝາຍ ໄດ້ບອກໃຫ້ນັກບິນ ເຕ-28 ວ່າງບີ ທຳລາຍຣົຖຖັງ ທີ່ ແລ່ນນຳກັນສາມລຳ, ສອງລຳຖືກທຳລາຍ ແຕ່ຍັງຄັນນຶ່ງ ຍິງບໍ່ຖືກຕີ ເພາະ ລະເບີດໝົດເສັຍກ່ອນ ສັດຕຽໄດ້ປະ ຖິ້ມໄວ້ກາງເດີນລາດແສນ ທ່ານນາຍພົລ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນັກບິນ ວ່າງສີ ແລະ ມິວຈີ້ ກັບໄປຊຳເຕີມໃຫ້ເສັຍ.

ເມື່ອ ວ່າງສີ ໄປຮອດ ສະພາບການໄດ້ປ່ຽນແປງ ສັດຕຽໄດ້ຕຽມທ່າປ້ອງກັນຣົຖຖັງໄວ້ໝົດ ລໍຖ້າໃຫ້ຄຳ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄປເອົາອອກ. ຈຶ່ງເປັນໂອກາດໃຫ້ ວ່າງສີ ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໄປທຳລາຍ. ວ່າງສີ ໄດ້ລົງຖິ້ມລະເບີດ ຖ້ວງທີ່ໜຶ່ງ ບໍ່ຖືກ ນັກບິນມິວຈີ້ ກໍລົງຕາມຫລັງເຂົ້າມາທົບເໜືອ ໄປທາທົບໃຕ້ ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ ບໍ່ຖືກຄືກັນ ວ່າງສີ ໄດ້ເອີ້ນຫາ ມິວຈີ້ວ່າ: “ບໍ່! ໂຕເບິ່ງເດີ້! ຄັນບາດນີ້ບໍ່ຖືກ ໂຕເອີ້ນເຮົາເປັນໝາກໄດ້!”

ຮູບທີ່ 96 (ຊ້າຍມື). ນັກບິນ ເຕ-28 ວ່າງສີ ເສ້ຍຊີວິດ ໃນເວລາບຸກເຂົ້າທົ່ງໄທທິນ ໃນປີ 1972 ທີ່ ລາດແສນ ຖືກ ປ.ຕ.ອ 37 ມມ.

ຮູບທີ່ 97 (ຂວາມື). ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ ທ່ານ ວີ້ເນັງ, ນັກບິນ ເຕ-28 ວ່າງສີ, ນັກບິນ 01 ຢ່າງຊິງ ແລະ ນັກບິນ ເສທີ 34 (HT34) ຫວ່າງບີ 1971.

ວ່າງສີ ບິນລົງຕາມແຜນເກົ່າ ບິນຈາກທິສເໜືອໄປຫາທິສໃຕ້ ແຕ່ສັດຕູໄດ້ຕັ້ງບິນ ປ.ຕ.ອ. 37 ມ/ມ ສອງ ກະບອກຢູ່ບ້ານໂຕນ ທາງຕາວັນຕິກຂອງລາດແສນ ຍິ່ງເປັນໜ້າກະດານ ຕັດໜ້າ ວ່າງສີ, ລູກກະສູນ ປ.ຕ.ອ. ໄດ້ຖືກຍົນຕ່ຳໄດ້ລະເບີດ ຕົກລົງກັບຜື່ນດິນລາດແສນ. ມົວຈີ້ ໄດ້ເຈັດຂຶ້ນສູງ ໄດ້ເອົາລະເບີດທີ່ ເຫລືອ ໄປຖິ້ມໃສ່ແຖວບິນ ປ.ຕ.ອ. ດັ່ງມາ ພາໃຫ້ນ້ຳຕາ ມົວຈີ້ ຕົກ (ມົວຈີ້ ເປັນຜູ້ເວົ້າ) ຈຶ່ງໄດ້ບິນກັບລ່ອງ ແຈ້ງ.

ເວລາກໍ່ໄກ້ຈະຄຳແລ້ວ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໄປເອົາສົບ. ມື້ຕໍ່ມາ ຝ່າຍມິຕໄດ້ໂຈມຕີສັດຕູ ໄດ້ເຂົ້າໄປເຖິງຈຸດ ບ່ອນຍົນຕ່ຳຂອງ ວ່າງສີ ຕົກ ຂ້າພະເຈົ້າ ຜ.ບ ກອງພົນສອງ ໄດ້ສັ່ງ ທະຫານ 50 ຄົນເດີນເປັນໜ້າກະດານ ຢ່າງຄົ້ນຫາສົບຂອງ ວ່າງສີ ໄດ້ພົບຊາກຍົນຕ່ຳ ແຕ່ບໍ່ພົບສົບຂອງນັກບິນ.ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ຍ່າງໄປດ້ວຍຕົນເອງ ເລາະໄປຕາມແຄມຫອ້ຍນ້ຳແສນ, ໄດ້ເຫັນທ່ອນໄມ້ໄຜ່ນື່ງທ່ອນ ພູຂຶ້ນຫລູບລົງ ຢູ່ໃນກາງນ້ຳຫວ້ຍນ້ຳ ແສນ ເຫັນຜ້າແພມັດຢູ່ເຄິ່ງກາງ ທ່ອນໄມ້ໄຜ່ນນັ້ນ, ລົງໄສ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ທະຫານ ລົງໄປດຶງເອົາທ່ອນໄມ້ ໄຜ່ຂຶ້ນມາເບິ່ງ ຈຶ່ງເຫັນສົບຂອງນັກບິນ ວ່າງສີ ມັດຕິດຢູ່ກັບທ່ອນໄມ້ໄຜ່ດັ່ງກ່າວ ໄດ້ນຳສົບໄປທຳພິທີ ສົ່ງສະການ ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ.

10. ນັກບິນ ວີ້ເຍີ ໄດ້ມາປະຕິບັດຕວງກ ບໍ່ດົນເທົ່າໃດກໍຖືກສັດຕູໃຊ້ ປ.ຕ.ອ. ຍິ່ງຕົກ. ສັດຕູໄດ້ ໃຊ້ບິນບິນຕໍ່ຕ້ານອາກາສ ອັນທັນສໄມ ຍິ່ງຕໍ່ສູ້ເຄື່ອງບິນ ເຕ-28, ທີ່ແມ່ນເຄື່ອງບິນສໄມລົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ

ສອງ ແລະບິນບໍ່ໄວ ແມ່ນເຄື່ອງບິນພິກ ບໍ່ແມ່ນເຄື່ອງບິນຕໍ່ສູ້ໂຈມຕີສັດຕູ ແຕ່ແມ່ນເຄື່ອງບິນທີ່ ຊ່ວຍການ ເຄື່ອນທີ່ຂອງຝ່າຍມິຕໄດ້ດີທີ່ສຸດ ຫາກບ່ອນໃດສັດຕູ ສູ້ຕາຍແມ່ນຝັງສັດຕູໄວ້ບ່ອນຫັ້ນໂລດ.

ຮູບທີ່ 98. ນັກບິນ ເຕ-28 T-28 pilot ວີ້ເຍີ ໃນປີ1970 Vue Ger

ນັກບິນຮຸ່ນທີ່ 3

1. **ນັກບິນລີເຕັງ** ໄດ້ບິນເຕ-28 ແລະ ເຊ C47 ໃນປີ 1975 ອົບຍົບ ໄປຢູ່ກາລີຟອກເນັຍ, ສະຫະຣັຖ.
2. **ນັກບິນ ວີ້ລົງ** ຖືກຍົງຕົກເສັຍຊີວິດ ຢູ່ໄກ້ພູລ້ຽງແກ້ (ກາງ ພູຜາໄຊ ແລະ ພູຫີນຕັ້ງໃນ 1971)
3. **ນັກບິນ ວ່າງບີ**, ເປັນເຜົ່າມົ້ງຄົນນຶ່ງ ທີ່ໄດ້ບິນຫລາຍຊົ່ວໂມງກວ່ານັກບິນຄົນອື່ນ ຯຄື:
ໃນປີ 1970-1973 ຂັບເຮືອບິນເຕ-28, ປີ 1973-1975 ຂັບເຄື່ອງບິນ ບາຣອນ Baron.
ໃນປີ 1974-1975 ຂັບ ເຄື່ອງບິນ ເຊັດຊະນາ ແລະ ເຄື່ອງບິນ ບາຣອນ ປະຈຳທ່ານນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ.
ໃນປີ 1973 ໄດ້ຂັບເຄື່ອງບິນ ເຕ-28 ໄປຊ່ວຍຝ່າຍມິດທີ່ເມືອງໝອກ ຖືກສັດຕູ ຍິງເຄື່ອງບິນຕົກຢູ່ (LS46) ນັກບິນອາເມຣິກັນ ແລະນັກບິນລາວໄດ້ໄປຊ່ວຍໄວ້ໄດ້.
ໃນວັນທີ່ 13 ມີນາ (March) 1973 ທ່ານນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດ ພິທີສູ່ຂວັນໃຫ້ນັກບິນ ວ່າງບີ ແລະນັກບິນ ມິວຈີ້ ພ້ອມກັນໃນວັນດຽວ.

ຜູ້ບັນທຶກໄດ້ຈຳຄວາມເວົ້າຂອງນັກບິນ ວ່າງບີ ເວົ້າຢູ່ຕອນນຶ່ງວ່າ: “ແກວຍິງບິນຕາມແຜນ ແລະແມ້ນຍຳດີ ທັງມີເລ່ຫລ່ຽມ ມີເຄື່ອງປອມຫລອກ. ຖ້ານັກບິນປະໝາດ ແມ່ນເສ້ຍປຸງບໃຫ້ແກວ. ເຮົາຢູ່ເທິງອາກາສກໍມີຍຸທທະວິທີ ມີໂອກາດໃຊ້ແຜນຫລາຍກວ່າ ແຕ່ຕ້ອງສັງເກດເບິ່ງທ່າທີ່ຂອງສັດຕູ, ຮູ້ອ່ານທ້າດິນ ອາ ກາສ ເວລາເຂົ້າໂຈມຕີ, ດັນລົງແລະເຈັດຂຶ້ນ. ຖ້າບໍ່ຈຳເປັນແທ້ ສັດຕູຈະບໍ່ກ້າຍິງເຄື່ອງບິນ. ນັກບິນ ວ່າງບີ ເວົ້າວ່າ: “ທຸກຄັ້ງ ທີ່ຝ່າຍມິຕເອີ້ນຂໍການສນັບສນຸນທາງອາກາສ ແລະ ບອກວ່າສັດຕູມີບິນ ປ.ຕ.ອ. (ບິນຕໍ່ຕ້ານທາງອາກາສ) ນັກບິນຈະຕ້ອງໂຈມຕີ ບິນ ປ.ຕ.ອ. ກ່ອນອື່ນ. ສັດຕູມີຄວາມຢ້ານກົວ ເຄື່ອງບິນ ເຕ-28 ກວ່າເຄື່ອງບິນໄອພິນ”.

ໃນ 1971 ຝ່າຍມິຕໄດ້ບຸກໂຈມຕີໄປໃສ່ທົ່ງໄຫຫີນດັ່ງນີ້:

- ກຣົມ 21; ກຣົມ 26 ໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ຍຶດເອົາລາດບວກ ແລະ ພູຮວດ ເປັນທີ່ໝັ້ນ.
- ກຣົມ 24 ແລະ ກຣົມ 22 ພອ້ມກັບກຳລັງສ່ວນນຶ່ງຂອງ ຍາພໍ່ ເຈີປາວມິວ ພາຣະກິຈແມ່ນໃຫ້ໂຈມຕີຍຶດເອົາໜອງເປັດ ແລະ ຕາດເປີບ ເພື່ອຕັດທາງເລຂທີ່ 7 ດ້ານຫລັງຂອງສັດຕູ.

ນັກບິນວ່າງບີ ເວົ້າວ່າ: “ການໄປໂຈມຕີ ຖິ້ມລະເບີດສນັບສນຸນ ການເຄື່ອນທີ່ຂອງຝ່າຍມິຕໃນຄັ້ງນັ້ນ ທີ່ລາດບວກ ໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າ ສັດຕູ ບໍ່ໄດ້ຢ້ານ ເຕ-28 ເລີຍ ພວກເຂົາອອກໄປຮ້ອງໂຮ ຢ່າງສະບາຍໃສ່ເຄື່ອງບິນ ເຕ-28 ແລະ ຍິງບິນນ້ອຍໃສ່ຍົນຕ໌ ຍົນໃຫ້ຍົນຕ໌ ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ ຄືຕົວເປັດຕົວໄກ່ຕົວໝູ”. ພາຍ ຫລັງຝ່າຍມິຕເຂົ້າຍຶດໄດ້ພູ ໄດ້ເຫັນວ່າ ຝ່າຍສັດຕູໄດ້ປະຖິ້ມສົບໄວ້ ໃນພື້ນທີ່ນັ້ນ ເປັນຮ້ອຍກວ່າສົບ ຢູ່ຕາມຮ່ອມ ແລະ ຢູ່ຕາມຂຸມ.

ຮູບທີ່ 99. ນັກບິນ ເຕ-28 ວ່າງບີ ໃນ 1973
(ເຊີນອ່ານຊີວະປະຫຍັດຂອງ ຣ. ອ. ອ. ວ່າງບີ ໜ້າຊີວະປະຫຍັດ)

ສົບຄົນຕາຍຂອງສັດຕູ ມີທັງຍິງແລະຊາຍ ຍັງໝູ່ມຸ້ທັງນັ້ນ ຕາມທີ່ໄດ້ສັງເກດເບິ່ງໃນຄັ້ງນັ້ນ, ມັນເປັນແຜນການຫລອກຂອງສັດຕູ ເພາະວ່າພວກສັດຕູໄດ້ຕັ້ງ ບິນ ປ.ຕ.ອ. ຢູ່ໄກຄັ້ງໄຂ ຖ້ານັກບິນເຂົ້າລົງຖິ້ມລະເບີດທາງທິສໃຕ້ແລ້ວເຈັດໄປທາງທິສເໜືອ ຕາມຮ່ອມພູ ແມ່ນບໍ່ເຫລືອ ເພາະຕົກຢູ່ໃນເປົ້າໝາຍຍິງ ບິນ ປ.ຕ.ອ. 37 ມ/ມຂອງສັດຕູ ທີ່ຍິງໄດ້ສູງກວ່າ 10 ພັນຝຸດ. ເຕ-28 ບິນສູງປະມານ 8 ພັນຝຸດເທົ່ານັ້ນ ໃນ ເວລາເຈັດຂຶ້ນແລະລົງຖິ້ມລະເບີດ.

ນັກບິນໄດ້ວາງແຜນຕາມໜ້າດິນ ແລະຕາມດ້ານການເຄື່ອນໄຫວຂອງຝ່າຍມິຕ ເພື່ອຄວາມປອດພັຍ. ໜອງເປັດ ຕັ້ງຢູ່ໃນຮ່ອມພູແຄບ ບັງດ້ານຕາວັນອອກ ແລະຕາວັນຕົກ ສັດຕູຈຶ່ງແນ່ນອນວ່າ ນັກບິນຕ້ອງຖິ້ມລະເບີດຕາມຮ່ອມພູ ຄື: ບິນທິສໃຕ້ທາທິສເໜືອ. ແຕ່ການຖິ້ມລະເບີດໃນຄັ້ງນັ້ນ ນັກບິນບໍ່ໄດ້ບິນສູງ ບິນເໜືອເທິງພູນ້ອຍດຽວ ແລ້ວຖິ້ມລະເບີດ ແລ້ວໄດ້ບິນເຈັດໄປດ້ານທີ່ຕັ້ງຂອງຝ່າຍມິຕ ແລ້ວ ກັບໄປຖິ້ມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ນັກບິນ ວ່າງບີ ເວົ້າວ່າ: “ການຖິ້ມລະເບີດໃນຄັ້ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ ສັດຕູຕາຍຫລາຍກ່ວາທຸກໆຄັ້ງທີ່ຜ່ານມາ”.

ນັກບິນວ່າງບີ ເປັນນັກບິນທີ່ເກິ່ງ, ກ້າທາຣຫລາຍທີ່ສຸດ. ນາຍທະຫາຣມັ້ງແລະລາວໄດ້ອົພຍົບ ໜີໄປຫລີ້ ພັຍຢູ່ຕ່າງປະເທສເກືອບພົດທຸກຄົນ. ແຕ່ນັກບິນ ວ່າງບີ ໄດ້ໂຕນເຂົ້າປ່າເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຣູ ຄອມມຸຍ ນິສຕ໌ ຕັ້ງແຕ່1975-1984 ຈຶ່ງໜີຂ້າມໄປປະເທສໄທຍ໌ ແລະ ໄດ້ອົພຍົບໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານ ຢູ່ສະຫະຣັຖ, ຍ້ອນສະພາບ ດ້ານການເມືອງປ່ຽນແປງ ແລະຂາດການຊ່ວຍເຫລືອ.

4 ນັກບິນ ຊິງກົວ ຫລັງຈາກຮຽນຈົບ ໄດ້ໄປປະຈຳໜ້າທີ່ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ຫລາຍເດືອນ. ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ໄປປະຕິບັດ ງານຕາມຄຳສັ່ງ ຕອນບິນກັບເຖິງເດີນຍົນລ່ອງແຈ້ງ ເວລາຈະລົງ ໄດ້ຖືກຍົນຕ໌ເຮຣີໂຄບເຕີ (Charly Green) ບິນຜ່ານເດີນຍົນຕ໌ ເຮັດໃຫ້ລົມພັດຍົນຕ໌ ເຕ-28 ຂອງ ຊິງກົວ ອອກນອກເດີນຍົນ ຊິງກົວຈຳ ເປັນຕ້ອງໄດ້ໂດດຈອ້ງອອກຈາກຍົນຕ໌ ເຕ-28 ຈອ້ງໄດ້ເປີດອອກ ສາຍຈອ້ງໄດ້ຟາດຖືກຕາ ເຮັດໃຫ້ ຕາເສັຍໄປຂ້າງໜຶ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ເຊົາຂັບເຄື່ອງບິນ ເຕ-28. ປະຈຸບັນເປັນອົພຍົບຢູ່ຊິກາໂກ ຣັຖອິນລິນອຍ, ສະຫະຣັຖ (Chicago, IL. USA).

5 ນັກບິນ ມົວຈີ້ ຕາມສັງເກດເບິ່ງ ເປັນນັກບິນທີ່ສະລາດ ແລະມີກາຣຕັດສິນໃຈດີ ທັນກັບເຫຕການ ຮັກພູ່ເພື່ອນນັກບິນດ້ວຍກັນ ເອົາໃຈໃສ່ໜ້າທີ່ ຍິງຖືກເປົ້າໝາຍດີກວ່ານັກບິນສ່ວນຫລາຍ. ມີຕອນນຶ່ງໃນ ຣະຫວ່າງເດືອນ ສິງຫາ 1972, ກອງພົນ 2 ຕີເຂົ້າທາງລາດແສນ ທາງຕາວັນອອກທົ່ງໄທທິນປະ ມານສາມຊົ່ວໂມງ ກ່ອນ ເຕ-28 ຈະມາເຖິງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາກ້ອງສອ້ງຢູ່ເບິ່ງຕາມສັນພູນອ້ຍ ຣະຫວ່າງ ລາດແສນແລະບ້ານລັນ ເຫັນວ່າສັດຕູຣູເຄື່ອນທີ່ໄປມາຢູ່ຕາມສັນພູ ຈຶ່ງໄດ້ຮອ້ງຂໍໃຫ້ເຄື່ອງບິນໄປຊ່ວຍ. ການບິນໄປຍິງເປົ້າໝາຍເທື່ອນີ້ ມີນັກບິນ ວ່າງບີ, ມົວຈີ້ ແລະ ຢາງບີ. ເມື່ອນັກບິນມາເຖິງ ກຳຖາມຫາເປົ້າ ໝາຍໄດ້ອ່ານແຜນທີ່ໃຫ້ຟັງ ແລະ ບອກຈຸດໃຫ້, ນັກບິນ ວ່າງບີເປັນຜູ້ທີ່ໜຶ່ງ ລົງຖິ້ມລະເບີດສຽງບິນ ປ.ຕ.ອ ຂນາດ 14.6 ມ/ມ, 4 ກະບອກ ດັ່ງສນັ້ນ ຂຶ້ນທອ້ງຟ້າໃສ່ຍົນຕ໌ ຂອງນັກບິນ ວ່າງບີ ໄດ້ເຈັດອອກ ໄປທ່າງຢູ່ເພື່ອ ວາງແຜນກັບໄປໂຈມຕີໃໝ່, ມົວຈີ້ ເອີ້ນບອກ ວ່າງບີ ວ່າ: ໃຫ້ເບິ່ງຊ່ວຍແດ່ວ່າ ບອມຕົກໄກ້ ຫລືໄກ ຫລາຍປານໃດ? ມົວຈີ້ ໄດ້ເຈັດຂຶ້ນສູ່ງ ປະມານສິບພັນ ກວ່າຫລາ ແລ້ວ ກໍດັກລົງຊຶ່ງປະມານ 8 ພັນຫລາ ໄດ້ປ່ອຍລະເບີດທັງໝົດ 6 ລູກ ນ້ຳນັກ 250 ປອນດ໌ (pounds) ລົງໃສ່ບິນ ປ.ຕ.ອ. 2 ກະບອກ ຈົນມິດໄປ.

ນັກບິນວ່າງບີ ແລະຢາງບີ ກໍໃຊ້ແຜນແບບດຽວກັນ ໃສ່ບິນ ປ.ຕ.ອ. ສອງກະບອກທີ່ຍັງເຫລືອ ແຕ່ ສັດຕູຣູໄດ້ແຕກໜີກ່ອນ ເພາະພວກເຂົາເຫັນບົດບາດຂອງນັກບິນ ມົວຈີ້ ແມ້ນຍຳໂພດສອງກະບອກນັ້ນ ມຸ້ນພົດ. ຣະເບີດທີ່ຖິ້ມຈາກຍົນຕ໌ຂອງ ວ່າງບີ ແລະ ຢາງບີ ໄດ້ຕົກລົງຕ່ຳ ຈຶ່ງບໍ່ຖືກບິນ ປ.ຕ.ອ. ຝ່າຍ ມິຕໄປຍົດໄດ້ພູ ຈຶ່ງໄດ້ເອົາບິນສອງກະບອກທີ່ບໍ່ເພ ມາໂຊ ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ໃຫ້ປະຊາຊົນເບິ່ງ. ຢູ່ຈຸດທີ່ຖິ້ມລະ ເບີດນີ້ ສັດຕູຣູຕາຍ 4 ຄົນ 2 ຄົນ ຖືກຜູກຂາໄວ້ກັບບິນຕາຍຄາບິນໄວ້ ບໍ່ມີໂອກາສຈະໜີໄປໄດ້.

ນັກບິນ ວ່າງບີ, ມິວຈີ້ ແລະ ຢາງບີ ໄປຖິ້ມລະເບີດເທື່ອນີ້ແມ່ນ ສາມອາທິດຍ່ຳກ່ອນ ນັກບິນ ວ່າງສີ ຖືກຍິງ ຕົກແລະເສຍຊີວິດ.

ໃນປີ 1973, ນັກບິນມິວຈີ້ ໄດ້ຖືກຍິງ ດ້ວຍບິນ 12.8 ມ/ມ ຂອງສັດຕູຮູໄກ້ ໆເທິງພູໝອກ Skyline II ທາງທິສເໜືອຂອງລ່ອງແຈ້ງ ຍົນຕ໌ເກີດໄຟໄໝ້ ໄດ້ໂດດຈອ່ງລົງ ພໍຈອ່ງພົນ ຕົນມິວຈີ້ ກໍຈຸດິນ. ເຫດການນີ້ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນປະມານສາມອາທິດຍ່ຳກ່ອນນັກບິນ ວ່າງບີ ຖືກຍິງຢູ່ເມືອງໝອກ ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານ ນາຍພົນວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດພິທີສູ່ຂວັນໃຫ້ທັງສອງຄົນພ້ອມກັນຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ. ນັກບິນ ມິວຈີ້ໄດ້ອົພະ ຍົບໄປຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ປີ 1976 ດ້ວຍການຕອ້ນຮັບຈາກ ນ້າບ່າວ (ອ້າຍຂອງເມັຍ) ທີ່ໄດ້ໄປຮຽນຢູ່ ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ຫລາຍປີກ່ອນການສູນເສຍບ້ານເມືອງໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌. ນັກບິນ ມິວຈີ້ໄດ້ເສຍຊີວິດ ທີ່ນັ້ນໃນປີ 2000 ດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ, ຄິດເຖິງເພື່ອນຜູງ ແລະ ບ້ານເມືອງ.

6 ລິຕຸຊຶ້ງ ຫລື ນັກບິນຄົນເຈົ້າຊູ້ ແລະ ນັກຂີ້ໂມ້ ແບບຕະລົກ ຫ້າຫົວເຮາະ ຍິງເປົ້າໝາຍດ້ວຍເຄື່ອງບິນ ເຕ-28 ບໍ່ຖືກຕີເທົ່າໃດ ແຕ່ບິນຂຶ້ນແລະລົງເດີນໄດ້ດີຫລາຍ. ຜູງກ່ຽວບິນ ເຕ -28 ໄດ້ປະມານ 2 ປີ ກໍໄດ້ ຮັບຄຳສັ່ງຈາກທ່ານນາຍພົລຕຣີ ວ່າງປາວ ໃຫ້ໄປຂັບເຄື່ອງບິນຊື້ເປົ້າໝາຍ ເພື່ອຄວາມສະດວກຂອງການ ຕິດຕໍ່ກັບກຳລັງເຄື່ອນທີ່ຂອງຝ່າຍມິຕ. ລິຕຸຊຶ້ງ ແລະ ຢາງຊິງ ໄດ້ມາບິນເຄື່ອງບິນຊື້ເປົ້າໝາຍ ຊ່ວຍ ກຳລັງ ຝ່າຍມິຕໄດ້ຜິລຕີທີ່ສຸດ.

ມິຕອນນຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຕອ້ນເອົາ ພ.ທ. ວ່າງຍົວ ທີ່ຖືກບາດເຈັບຢູ່ໃນສນາມຣິບ ຖືກສະ ເກດປົນໃຫ້ຍ ຂອງສັດຕູຮູໄກ້ຂາ ຢ່າງບໍ່ໄດ້ ສັດຕູຮູໄດ້ລອ້ມໄວ້ ມີທາງດຽວຄື ເອົາຍົນຕ໌ເຮລີໂຄບເຕີ ໄປ ເອົາ ນັກບິນຢ່າງ ຊິງ ຈຶ່ງຮອ້ງຂໍໃຫ້ໄປຊ່ວຍເອົາອອກ ແມ່ນຢູ່ບ້ານລັນໄກ້ງລາດແສນເດືອນ ພຶດສະພາ (May) ປີ 1972. ນັກບິນຢາງຊິງ ເປັນຜູ້ຂັບເຄື່ອງບິນຊື້ເປົ້າໝາຍ ແລະ ເປັນຜູ້ຕິດຕໍ່ ພ.ທ ວ່າງຍົວ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເອີ້ນນັກບິນເຮລີໂຄບເຕີ 34 ຂັບໂດງນັກບິນ HT34 ຊື່ ທ້າວສີສວັນ ວົງນະພອນ ພ້ອມ ຜູ້ຊ່ວຍ. ເມື່ອນັກບິນມາເຖິງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຊ່ວຍນັກບິນລົງ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນໄປນຶ່ງແທນ ເມື່ອ ບິນໄປເຖິງຈຸດ ໄດ້ບອກໃຫ້ນັກບິນ ຢາງຊິງ ຍິງລູກຄວັນ ໃສ່ທ່າງຈາກບ່ອນທີ່ ພ.ທ ວ່າງຍົວ ນອນຢູ່ ປະມານໜຶ່ງໄມລ໌ ແລ້ວໃຫ້ບອກທິສທາງວ່າຢູ່ທ່າງ ຈາກລູກຄວັນ ໄປທິສໃດ? ຢາງຊິງ ໄດ້ຍິງລູກຄວັນ ແລະກໍບອກວ່າ ທ່າງຈາກລູກຄວັນໄປທາງຕາວັນອອກຊຶ່ງ ມີຕົ້ນໄມ້ນ້ອຍ ສີ່ຕົ້ນນຳກັນ ມີ.ພ.ທ. ວ່າງຍົວ ຫລານຊາຍເປັນຜູ້ເຝົ້າຮັກສາຢູ່ນຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກໃຫ້ນັກບິນ ສີສວັນ ວົງນະພອນ ບິນຂຶ້ນສູງເຕີບກ້າວ່າບິນນ້ອຍຂອງສັດຕູຮູຍິງບໍ່ເຖິງ ແລ້ວ ຢຸດຈຶ່ງຈອບເບິ່ງຢູ່ທ່າງແລ້ວ ກໍໄດ້ບິນໄປໄກ້ໆ ຈຶ່ງຄ່ອຍໆຮ່ອນລົງໄປເອົາ ພ.ທ. ວ່າງຍົວ ແລະຫລານຊາຍ ແລ້ວກໍພຍາຍາມເຈັດຂຶ້ນສູງປະມານພັນກວ່າຫລາ ສັດຕູຮູໄດ້ຮວດບິນໃສ່ຍົນຕ໌ ດັ່ງສະ

ນັ້ນຫວ່ານໄທວ ຈົນຫຼຸຫວກ ນັກບິນສີສວັນ ຫ້າດຳໝົດແລ້ວ ເວົ້າວ່າ: “ນາຍ! ເຄື່ອງບິນຕ້ອງຖືກລູກບິນ ຫລາຍລູກແລ້ວ! ຂ້າພະເຈົ້າຕອບວ່າ: “ ບໍ່ຕ້ອງຍ້ານ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄູ່ມຄອງພວກເຮົາຢູ່ ! ອາດບໍ່ຖືກກໍ ໄດ້!” ເມື່ອກັບຄືນເຖິງຈຸດແລ້ວ ສີສວັນ ໄດ້ລົງໄປກວດເບິ່ງເຄື່ອງບິນ ບໍ່ເຫັນມີຮອຍລູກບິນຖືກຍົນຕໍ່ເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ ນັກບິນ ສີສວັນ ວົງ ນະພອນ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: “ເປັນຕາໜ້າງົດແທ້ໆເດີ້ນາຍ!” ສີສວັນ ວົງນະພອນ ໄດ້ອີພະຍົບໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ເມືອງແອນຍິນ ຮັດອິນລິນອຍ, ສະຫະຣັຖ (Elgin, IL. USA.) ໄດ້ເສຍຊີວິດ ດ້ວຍພະຍາດ ຂອງຜູ້ກ່ຽວ ປີ 2001. ພັລະຍາຊີ ນາງບຸນເຮືອງ ວົງນະພອນ.

ການໄປຕອນເອົາ ພ.ທ ວ່າງຍົວ ເທື່ອນີ້ແມ່ນສ່ຽງແທ້ໆ ຍ້ອນຄວາມຮັກແລະການຮັບຜິດຊອບ ຫ້າທີ່ການ ຕ້ອງຊ່ວຍນັກຕໍ່ສູ້ຂອງຕົນ ແລະມີຄວາມເຊື່ອແນ່ວ່າ ການປ້ອງ ກັນທາງອາກາສ ຂອງນັກບິນ ຢ່າງຊົງ ຈະ ປ້ອງກັນໄດ້ ຫາກເມື່ອໃດສັດຕູຮູ້ຍິງ ປ.ຕ.ອ. ໃສ່ ເຮລີໂຄບເຕີ, ຢ່າງຊົງ ຈະຕ້ອງຍິງຈຽວລູກສັງຫາຮໄປ ໃສ່ ສັດຕູ ທັນໃດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈຶ່ງກ້າສ່ຽງໄປຮັບເອົາຄົນບາດເຈັບຢູ່ໃນສນາມຣົບ.

ພ.ທ. ວ່າງຍົວ ຖືກບາດເຈັບຕາມເຫດການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ສັດຕູໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີ ກຣົມ 23 ຂອງ ພ.ທ. ວ່າງ ຍົວ ຢ່າງເປັນທ້າກະດານ ໂດງການສນັບສນຸນຈາກ ຣົຖຖັງ, ຣົຖທຸ້ມເກາະ ແລະ ປືນໃຫຍ່ ສະເກັດປືນ ໃຫຍ່ໄດ້ຖືກຂາຂອງ ພ.ທ. ວ່າງຍົວ ຈຶ່ງຢ່າງບໍ່ໄດ້ ຍັງເຫລືອຫລານຊາຍຜູ້ດຽວຄູ່ມກັນໄວ້ ນອກນັ້ນ ແມ່ນ ໄດ້ແຕກອອກຈາກກັນໄປ ຊ່ວຍຫ່ຽງກັນກໍບໍ່ໄດ້. ທັງສອງ ຈຶ່ງໄດ້ສູ້ຕາຍກັບທີ່ ໄດ້ຍິງສັດຕູຕາຍຄາທີ່ ຫລາຍສິບ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເຫັນໄປຈາກເຄື່ອງບິນ ຕອນຍົນຕໍ່ເຮລີໂຄບເຕີລົງ ແລະ ຢູ່ໄກ້ໆປ່ອນ ຍົນຕໍ່ລົງ.ໂຊກດີ ທອ້ງພ້າໄດ້ແຈ້ງ ຂຶ້ນຍົນຕໍ່ໄດ້ໄປຊ່ວນທັນ ສັດຕູຍ້ານຍົນຕໍ່ຍິງ ຈຶ່ງໄປລີ້ ບໍ່ກ້າ ອອກມາ ບຸກເອົາ ພ.ທວ່າງຍົວ ແລະຫລານຊາຍ ພໍຍົນຕໍ່ໄປຮອດເດີນ ພຽງແຕ່ລົງຈາກຍົນຕໍ່ເທົ່ານັ້ນ ຫລານຊາຍ ຂອງວ່າງຍົວ ກໍແລ່ນມາຂອບໃຈແລະຮອ້ງໄທ້ ທັງຢ້ານ ທັງ ດີໃຈ ທີ່ເອົາຊີວິດລອດມາໄດ້.

ນັກບິນ ລິຕຸຊຶ້ງ ແລະ ຢ່າງຊົງ ໄດ້ຂັບເຄື່ອງບິນ 01 ຊື່ເປົ້າໝາຍ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ວ່າຕອນເວລາ ຫົກໂມງເຊົ້າ ສັດຕູ ບໍ່ຢ້ານຫ່ຽງ ແລ່ນຣົຖຖັງ ຢູ່ກາງເດີນລາດແສນ ແບບຊູ່ຝ່າຍມິຕ ແຕ່ພໍເຫັນເຄື່ອງບິນ ພື້ນທອ້ງພ້າ ພວກສັດຕູທີ່ຂັບຣົຖຖັງຢູ່ເດີນລາດແສນນັ້ນ ໄດ້ພາກັນໂຕນໜີ ປະຣົຖຖັງໄວ້ກອ້ງຕົ້ນໄມ້ ແທນທີ່ ລິຕຸຊຶ້ງ ຈະຍິງຣົຖຖັງ ກັບໄປໄລ່ຍິງພວກສັດຕູ ທີ່ແລ່ນຢູ່ກາງເດີນ ດ້ວຍລູກຈະຮວດສັງຫາຮ ເພາະມັນແປນແລະເຫັນຄົນແລ່ນຢ່າງດີ. ບາງຄົນກໍແລ່ນ ບາງຄົນກໍລົ້ມລົງ ປ່ອຍໃຫ້ຍົນຕໍ່ຍິງ. ຂ້າພະ ເຈົ້າໄດ້ເອົາກ້ອງສ່ອງເບິ່ງ ເຫັນວ່າ ລິຕຸຊຶ້ງ ຍິງໄດ້ແມ້ນຍຳ ແລະ ພາໃຫ້ສັດຕູ ຕາຍຫລາຍຄົນ. ຍ້ອນຣົຖ ຖັງ ທີ່ປະໄວ້ນີ້ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນັກບິນ ວ່າງສີ ມາຊຳເຕີມໃຫ້ເພ ແຕ່ໂຊຄບໍ່ເຂົ້າຂ້າງ ຕ້ອງເສຍນັກບິນ ວ່າງສີ ໄປ. ຝ່າຍມິຕໄດ້ເຂົ້າໄປຍົດພື້ນທີ່ຮອດຈຸດທີ່ນັກບິນ ລິຕຸຊຶ້ງ ຍິງພວກສັດຕູ ຂັບ ຣົຖຖັງ ເຫັນແຕ່ຣົຖຖັງເພ ມີຮອຍເລືອດຢາຍໄປທົ່ວ ສັ່ງເກດໄດ້ວ່າໃນຄຳຄືນນັ້ນ ພວກສັດຕູ ຄົງເຂົ້າໄປ ເກັບເອົາຊາກສິພ ຄົນຕາຍໜີໝົດ.

ໃນປີ 1973, ນັກບົນ ລິຕຸຊຶ້ງ ໄດ້ເຊົາຂັບເຄື່ອງບິນຊື້ເປົ້າໝາຍ ໄດ້ປ່ຽນໄປຂັບເຄື່ອງບິນນ້ອຍແບບແຊສສະນາ ໝາກປິ່ນດຽວ ປະຈຳທ່ານນາຍ ພິລ ວ່າງປາວ. ລິຕຸຊຶ້ງ ໄດ້ເສຍຊີວິດຍ້ອນຂັບເຄື່ອງບິນນີ້ ໄປຕຳພູຢູ່ບ້ານນ້ຳຢອນ. ລິຕຸຊຶ້ງ ເສຍຊີວິດ ພ້ອມກັບ ວ່າງຈິງ ນັກບົນ ເຮລີໂຄບເຕີ. ການຕາຍເທື່ອນີ້ແມ່ນ ບິນມາຈາກນ້ຳແຟນ (LS223) ໃນເດືອນ ທັນວາ (December) ປີ 1973 ເພາະບິນບຸກເພື່ອມິດປົກເກືອບຈຳຫ້າດິນ ຍັງມີຊ່ອງຫວ່າງເຫັນແຈ້ງ ປະມານ 500 ຝີຕ ຈາກພື້ນດິນ ຫາເພື່ອປົກຫຸ້ມ ຈຶ່ງພາໃຫ້ນັກບົນ ລິຕຸຊຶ້ງ ພະຍາຍາມບິນຕ່ຳ ໄປຕາມບ່ອນແຈ້ງ ລຽບໄປຕາມພູ ແຕ່ໂຊກບໍ່ເຂົ້າຂ້າງ ຫາງຍິນໄດ້ໄປເກາະຕົ້ນໄມ້ໃຜ່ທີ່ຜູ້ກ່ຽວຈະຫລີກ ແຕ່ຫລີກບໍ່ພົ້ນ ພາໃຫ້ຕົກ ເສຍຊີວິດຕອນປະມານ 8 ໂມງເຊົ້າ.

7 ນັກບົນ ຢາງບີ, ເປັນນັກບົນຮູບຮ່າງຕ່ຳເຕ້ຍ ມີຄວາມສລາດ ມີພິມິດີ ໃນກາຣຍິງບິນຈາກຍິນຕ໌ ແລະ ບິນນ້ອຍຂັດແອວ. ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ເມືອງ ຊັນດີອາໂກ ຣັຖກາລີຟອກເນີຍ, ສະຫະຣັຖ.

8 ນັກບົນຢາງປາວ ຖືກ ປ.ຕ.ອ. ຍິງຕົກຢູ່ນ້ຳແສນທາງຕາວັນຕົກສຽງເໜືອຂອງພູຜາໄຊຍ໌ ໃນວັນທີ່ 2 ເດືອນມິຖຸນາ (June) 1972 ໄດ້ໂດດຈອ້ງລົງ ແລະຖືກສັດຕູຈັບໄປເປັນສະເລີຍເສີກ. ໃນປີ 1978, ນັກບົນ ວ່າງບີ ໄດ້ໄປລັກເອົາອອກມາ. ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ຣັຖ ກາລີຟອກເນີຍ ສະຫະຣັຖ.

9 ນັກບົນ ວ່າງເຊັງຄາມິ ໄດ້ໄປຖິ້ມລະເບີດໃສ່ສັດຕູສອງຄັ້ງ ເສຍຂວັນທີ່ໄດ້ເຫັນ ປ.ຕ.ອ. ຂອງສັດຕູຫລາຍໂພດ. ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ເຈັບປ່ວຍນອນຢູ່ໃນຫອ້ງ, ທ່ານໝໍ ໄດ້ໄປກວດເບິ່ງສຸຂະພາບ ເຫັນວ່າຜູ້ກ່ຽວມີອາການທັມະດາ ດັ່ງນັ້ນ ນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກັບບ້ານ ຕໍ່ຈາກນັ້ນບໍ່ຮູ້ຂ່າວຜູ້ກ່ຽວອີກເລີຍ.

10 ນັກບົນ ບູນຈັນ ເປັນເຜົ່າລາວເທິງ ຄົນທຳອິດ ໄດ້ບິນໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ ໄດ້ຖືກ ປ.ຕ.ອ. ຍິງ ໃນວັນທີ່ 23 ມິຖຸນາ (June) ປີ 1972 ຢູ່ບ້ານຫີນຕ້ງ (LS74) ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງຝ່າຍມິດ ຈຶ່ງລອດມາໄດ້. ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ ອີພະຍົບໄປຢູ່ ຣັຖກາລີຟອກເນີຍ ສະຫະຣັຖ. ເຜົ່າລາວເທິງ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເສັງໄປຮຽນນັກບົນ ແຕ່ບໍ່ຜ່ານ ເພາະຂາດຄວາມຮູ້ໃນດ້ານພາສາອັງກິສ.

11 ນັກບົນ ຊໍທ່າວ ເປັນລູກຝາແຝດກັບເຍ້ຍທ່າວ ເມື່ອເຍ້ຍທ່າວ ອ້າຍຂອງຕົນຖືກຍິງຕົກເສຍຊີວິດ ຈຶ່ງແຄ້ນໃຈໃຫ້ ສັດຕູ ໄດ້ໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ ໃນວັນທີ່ 3 ເດືອນເມສາ (April) ປີ 1972 ໄດ້ຫາຍສາບສູນໄປຢ່າງບໍ່ຮູ້ຮ່ອງຮອຍເລີຍ.

ນັກບິນຮຸ່ນທີ່ 4

1- **ນັກບິນ ວ່າງຜູ້** ໄດ້ຮຽນຈົບໃນທ້າຍປີຍຈຄຟ ໄດ້ໄປບິນບໍ່ດົນເທົ່າໃດ ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຂັບເຄື່ອງບິນລົງເດີນລອງແຈ້ງ ແຕ່ລົງກິນເດີນຫລາຍໂພດ ເດີນສິ້ນ ຫ້າມເບຣກບໍ່ຢູ່ ເຮືອບິນແລ່ນໄປຕໍາສາງເຄື່ອງ, (ແມ່ນບ່ອນດຽວທີ່ນັກບິນວາງເດົ້າໄດ້ຕໍາຕາຍ) ຖືກໜ້າ ແລະດັງແຕກ ນັກບິນວ່າງຜູ້ ຈຶ່ງໄດ້ເຊົາຂັບຍົນຕ໌. ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ເມືອງມົງກິລິດ ຮັຖນອສໄກໂຣໂລນາ,ສະຫະຣັຖ (Mount Gilead, N.C, USA).

2- **ນັກບິນ ວ່າງເຕັ້ງ** ຈົບຈາກການຮຽນແລ້ວ ໄດ້ໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ບໍ່ພໍເທົ່າໃດ. ໃນປີ 1973 ສະຫະຣັຖ ແລະວຽດນາມໄດ້ເຊັນສັນຍາຢຸດຕິສິງຄາມ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ນັກບິນທຸກຄົນກໍບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ບິນໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່. ແຕ່ໃນທ້າຍປີ 1973 ສັດຕູ ຄອມມຸນິສຕ໌ ໄດ້ລະເມີດເຂດ ປັກລັກຂອງຝ່າຍມິຕ ຄວາມຕຶງຄຽດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ ທ່ານນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ ນັກບິນຮຸ່ນເກົ່າ ແລະ ຮຸ່ນໃໝ່ ຕຽມພ້ອມ ໄດ້ໄປຖິ້ມລະເບີດໃສ່ຫລາຍຈຸດ ຊ່ວຍຝ່າຍມິຕ ເຊັ່ນ: ບວມຫລົງ, ສະລາພູຄູນ, ຫີນຕັ້ງ, ບ້ານນາ, ແລະ ເມືອງໝອກ. ວ່າງເຕັ້ງ ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ເມືອງແຊງໂປນ ຮັຖມິເນໂຊຕາ ສະຫະຣັຖ ໃນເວລາຂຽນປັດນີ້ ແມ່ນປີ 2010 ວ່າງເຕັ້ງ ມີສຸຂພາບບໍ່ແຂງແຮງ ຍ້ອນໂລກຫົວໃຈ.

3- **ນັກບິນ ລິຢາ** ອີພະຍົບໄປຢູ່ຣັຖ ມິສຊິຊິປີ, ໃນສະຫະຣັຖ.

4- **ນັກບິນ ຢາງພິງ** ອີພະຍົບໄປຢູ່ເມືອງແຊງໂພນ, ຮັຖມິເນໂຊຕາ, ສະຫະຣັຖ.

5- **ນັກບິນ ລິມິວ** ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ ຮັຖມິຊິແກນ, ສະຫະຣັຖ ອາເມຣິກາ

ນັກບິນຮຸ່ນທີ່ 5 ຮຸ່ນສຸດທ້າຍ

1- **ວ່າງພິ້ວ** ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ ຮັຖຢອກເຢັຍ (Georgia, USA), ສະຫະຣັຖອາເມຣິກາ

2- **ນັກບິນ ມິວຊິວ** ຢູ່ຮັຖກາລິຟອກເນັຍ, ສະຫະຣັຖອາເມຣິກາ

3- **ນັກບິນຢາງເຢັ ຫລີ ໜາວບີ ຢາງ (ຊື່ ຫລິ້ນແມ່ນ ເຈີຖາ)** ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ສະຫະຣັຖອາເມຣິກາ.

4- **ນັກບິນ ເຢັຍຄ້າ** ອີພະຍົບໄປຢູ່ (Narvon, PA USA)

ນັກບິນ ທີ່ຮຽນຂັບເຄື່ອງບິນ ເຮລີໂຄບເຕີ (HT34) ມີ

1. **ນັກບິນ ວ່າງບີ** ຮຽນອອກແລ້ວໄດ້ມາຂັບເຄື່ອງບິນບໍ່ດົນກໍໄດ້ອົບພົບໄປຢູ່ ຮັຖກາລີຟອກເນີຍ ສະຫະຣັຖ ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ເສັຍຊີວິດຍ້ອນພະຍາດຂອງຜູ້ກ່ຽວໃນປີ 1994 ໃນຮັຖ ກາລີໂຟເນີຍ.
2. **ນັກບິນ ວ່າງຄ້າ** ໄດ້ອົບພົບໄປຢູ່ (Denver, PA , USA) (ຮູບ# 95)
3. **ນັກບິນ ວ່າງຈິງ** ຮຽນຈົບອອກບໍ່ດົນຜູ້ກ່ຽວໄດ້ນັ່ງເຄື່ອງບິນ (Cessna) ນຳນັກບິນ ລີຕຸຊັງໄດ້ເສັຍຊີວິດຍ້ອນໄປຢາມນີ້ແຟນ (LS223) ຂາກັບໄປລ່ອງແຈ້ງ, ເຄື່ອງບິນອັນຕະລາຍເສັຍຊີວິດທັງສອງຄົນ ໃນເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1973.

ຮູບທີ່ 100. ນີ້ແມ່ນ ຍົນຂົນອາວຸດແລະເຄື່ອງໜັກ ຂອງທະຫານ ຄື ບິນໃຫ່ຍ ແລະ ຣີຖຍົນຕ໌

Major Vang Kha
First Among Helicopter Pilot In Lao
1973

ຮູບທີ່ 101. ນັກບິນ ເຮລີໂຄບເຕີ ພ.ຕ. ວ່າງຄ້າ 1973

ນັກບົນ ທີ່ຮຽນຂັບເຄື່ອງບົນ ດາໂກຕາ C47ມີ

1. **ນັກບົນ ຊິງກູ້** ໄດ້ຂັບເຄື່ອງບົນສົ່ງເຄື່ອງໄປລ່ອງແຈ້ງ, ກັບນັກບົນມົວວາ ເຄື່ອງບົນຕົກ ໄດ້ເສັງຊີວິດ.
2. **ນັກບົນ ມົວວາ** ໄດ້ຂັບເຄື່ອງບົນດາໂກຕາ ເສັຍຊີວິດປະມານໃນປີ 1970 ພ້ອມກັບນັກບົນຊິງກູ້ ເພາະ ຕຳພູໄຕ້ເດີນຍົນລ່ອງແຈ້ງ. ໃນປີ 1973, ນັກບົນ ເຕ-28 **ລີເຕັງ, ແລະ ມົວຈີ້** ໄດ້ໄປຮຽນຂັບຍົນ C47 ຈົບ ກັບໄປຮອດລ່ອງແຈ້ງ ໄດ້ໄປປະຕິບັດວຽກການບົນບໍ່ດົນ ກໍໄດ້ອົບຍົບ, ມົວຈີ້ ເສັຍຊີວິດຢູ່ຝຣັ່ງ. ລີເຕັງ ອົບຍົບ ໄປຢູ່ສະຫະຣັຖອາເມຣິກາ.

ນາຍຊ່າງແປງຍົນ

ມີ: **ລໍເຢ, ມົວຊິງ, ລີຍິງ, ແລະ ຊິງເຊັງ**

ໃນປີ 1972, ເປັນຕົ້ນມາແມ່ນ ພັນອາກາສຕຣີ **ຢາງຊິງ** ເປັນຜູ້ບັນຊາກາຣຜູ່ງບົນພາຄສອງ, ມີນາມວ່າ ຜູ່ງບົນເຈົ້າຜາຂາວ. ເຈົ້າຜາຂາວ ມີສອງຜູ່ງ ມີຊື່ ຜູ່ງບົນເຈົ້າຜາຂາວ ເຫລືອງ, ແລະຜູ່ງບົນເຈົ້າຜາຂາວ ຂຽວ. ແຕ່ລະຜູ່ງມີຍົນຕໍ່ເຕ-28 ສາມຫາສີ່ລຳ ນັກບົນພາຄອື່ນໆໄດ້ໄປຊ່ວຍສັບປຸງນການບົນຊ່ວຍຖິ້ມລະເບີດໃສ່ສັດຕູ.

ມີນັກບົນລາວພາຄອື່ນ ຫລາຍຄົນຖືກຍົງຕົກ, ແລະເສັຍຊີວິດ ບາງຄັ້ງກໍແມ່ນຕຳພູ ຍ້ອນດິນຟ້າອາກາສມີເຜື້ອໜາ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນໄກ, ຢູ່ໃນພາຄສອງອາກາສບໍ່ປົກກະຕິ, ຫົວພູກໍສູງກວ່າຢູ່ພາຄອື່ນໆໃນອາຊອນາຈັກລາວ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ວ່າ ມີນັກບົນ ເຕ-28 ພີ່ນ້ອງລາວພາຄ 1 ໄດ້ໄປພັກເຊົາຢູ່ເຮືອນຫລັງດຽວກັນ ໄດ້ຂັບເຄື່ອງບົນໄປຖິ້ມລະເບີດໃສ່ສັດຕູ, ເວລາປະມານ 9 ໂມງເຊົ້າ, ຕອນຂາ ກັບນັກບົນໄດ້ຂັບຍົນຕໍ່ລົງຕ່ຳ ໄດ້ຕຳພູຢູ່ໄກໆລ່ອງແຈ້ງ ເສັຍຊີວິດ ຕົນຕົວມູ່ນໝົດ ເກັບໄດ້ແຕ່ເປັນຖົງ ບໍ່ຮູ້ຮອດຕົນຕົວ ນັກບົນມີຊື່ວ່າ ທ້າວຄຳພັດ ແມ່ນພີ່ນ້ອງລາວແຂວງໄຊຍະບູລີ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີອີກ ສາມຫລືສີ່ຄົນຖືກສັດຕູຍົງຕົກຢູ່ສນາມລົບແນວໜ້າ.

ຕາມທີ່ສັງເກດເຫັນມານັ້ນ ນັກບົນເຜົ່າລາວແລະເຜົ່າລາວສູງ (ມື້ງ) ທຸກຄົນໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢ່າງກ້າຫາຣ, ເດັດດ່ຽວ, ຮັກຊາຕ, ຮັກບ້ານເມືອງ, ຮັກແລະເອັນດູພີ່ນ້ອງຮ່ວມຊາຕນຳກັນ ຢູ່ທຸກມຸມທຸກແຈໃນຜື່ແຜນດິນລາວ ທີ່ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັນ ເພື່ອປ້ອງກັນເອກຣາຂອງຊາຕ. ຈຶ່ງສົມຄວນເຫັນວ່າ ລາວເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງສັນລະເສີນ ເຊີດຊູກຽດແລະຈາລຶກຄຸນງານຄວາມດີ ຍິນຍາການເສັຍສະລະ ຂອງບັນດານັກ ບົນວິຣະ

ບຸຣຸສເຫລົ່ານີ້ໄວ້ສູງ ເພື່ອໃຫ້ຕິດໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາຕລອດໄປ ແລະສລັກໄວ້ ໃນປະຫວັດສາດຂອງຊາດລາວເຮົາຈົນ ຮອດລຸ້ນລຸກ ລຸ້ນຫລານຕລອດກາລນານ.

ທີມເຣເວນ (Team Ravens)

ຮຸ່ນທີ່ໜຶ່ງມີຄື: ມົວຈີ້ , ຢາງຊິງ , ວ່າງຈູ, ແສງພິ່ງ ແມ່ນຜູ້ນັ່ງຕັ້ງຫລັງ ຂອງນັກບິນອາເມຣິກາ (Back Seater) ມີຫລາຍຄົນຍິນຕ໌ນີ້ເອີ້ນວ່າເຣເວນ (Raven) ເປັນຍິນຕ໌ບິນເທິງອາກາສຊື່ເປົ້າໝາຍ. ໜ້າທີ່ແມ່ນຊອກຄົ້ນຫາ ເປົ້າໝາຍ ຄືປືນໃຫ່ຍ, ຣິຖຖັງ ຂອງສັດຕູ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດຕູ. ຄົນນັ່ງທັງຫລັງເປັນຜູ້ແປພາສາໃຫ້ນັກບິນສະຫະຣັຖ ເພື່ອຄວາມແນ່ນອນ ຢ່າພາດບໍ່ໃຫ້ຍິນຕ໌ຍິງຝ່າຍມິຕ. ມີຫລາຍຄົນໄດ້ບິນກັບຍິນຕ໌ ຊື່ເປົ້າໝາຍ 01 ແຕ່ບໍ່ຈຳຊື່ໄດ້ໝົດທຸກຄົນ, ຈຳໄດ້ແຕ່: ຢາງເຮີ ຖືກຍິງຕົກຢູ່ຊຽງຂວາງ ປີ 1968. ນອກນັ້ນ ມີ ລິມົວ, ເຈ້ຍວາຊິງ, ລິນູ, ພັາຄີ (Phab Qig), ຫວາເຢີເຈັງ (Vam Ntxawg Tsheej). ໜ້າຂອງທ່ານມີແປ້ວບັກໃຫ່ຍ ມາຈາກຖືກບາດເຈັບ ຍ້ອນໄດ້ນຳຍິນຕ໌ ເຣເວນມາລົງເມືອງສຸຍ (LS108) ດ້ວຍຕົນ (ຫລາຍຄົນ ຊາວອາເມຣິກາທີ່ມາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢູ່ພາກ 2 ເອີ້ນທ່ານ ຫວາເຢີ ວ່າ ທ່ານແປ້ວ (Mr. Scar) ເພາະ ນັກບິນ ອາເມຣິກາ ຖືກຍິງເສັຍຊີວິດຄາຍິນຕ໌ຢູ່ເທິງອາກາສ ຫວາເຢີໄດ້ພຍາຍາມນຳຍິນຕ໌ ມາລົງ ແຕ່ລົງບໍ່ຖືກເດີນ ຍິນຕ໌ຂ້ວມ ພາໃຫ້ບາດເຈັບ ເສັຍແອວ ແລະຖືກໜ້າຜາກ ໜ້າຈຶ່ງເປັນແປ້ວບັກໃຫ່ງໄວ້. ທ່ານ ຫວາເຢີເຈັງ ໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ລາວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ອີພະຍົບ ເພາະເປັນເຈັບ ຍ້ອນຍິນຕ໌ ຕົກແອວເສັຍຈຶ່ງໜີບໍ່ໄດ້.

ລໍໄທ ເວລາໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ ໄດ້ຖືກ ປ.ຕ.ອ. ຂອງສັດຕູຍິງ ຢູ່ເທິງອາກາສໃນທົ່ງໃຫຍ່ ຖືກໜ້າ ຜາກເຈັບໜັກ. ໂຊກດີ ໂຮງພຍາບາລຂອງສະຫະຣັຖໄດ້ຊ່ວຍ. ລໍໄທໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ຮັດນອສໂຄໂຣໂລນາ, ສະຫະຣັຖ.

ຝູ່ງນັກບິນເຣເວນ ສະຫະຣັຖປະຈຳຢູ່ລາວ ມີເຣເວນ 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27 ແລະ 28 ແມ່ນທ່ານນາຍພິລ ອາກ ກູນີລິອູສ (Gen. Art Cunilius) ຜູ້ບິນເຣເວນເບີ 20 ເປັນຫົວໜ້າ ປະຈຳຢູ່ພາກສອງ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ.

ຮູບທີ່ 102. (Raven 01 FAG.) ຍົນຊີ້ເບົ້າໝາຍ ເລແວນ 01 ບິນຊອກຫາບິນໃຫ່ຍແລະ ທີ່ຢູ່ຂອງສັດຕູຮຽງດນາມເໜືອ ທີ່ເຂົ້າມາລຸກລານ ຮາຊອານາຈັກລາວ.

ຮູບທີ່ 103. Vam Ntxawg Tseej ທ່ານຫວາເຍີເຈັງ 1968.

ປະຈຸບັນທ່ານໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນນາຍພົນແລ້ວ ແລະປະຈຳ ຢູ່ສະຫະຣັຖ. (ຂອບໃຈນຳ ຫລານຊາຍ ວ່າງ ຈູທີ່ ໄດ້ເອົາຂ່າວນີ້ໃຫ້. ປະຈຸບັນ ຜູ້ກ່ຽວຢູ່ຣັຖ ກາລິຝອກເນັຍ ສະຫະຣັຖ ອາເມຣິກາ. ຂອບໃຈນຳນັກບິນວ່າງ ບີ, ແລະ ວ່າງຕູ້ ທີ່ເອົາຂ່າວນີ້ໃຫ້).

ພາຄທີ່ 6.

ການຈັດຕັ້ງຝ່າຍທະຫານພາຄ 2

ຢູ່ໃນເຂດທະຫານພາຄສອງ ມີນາຍທະຫານສຳຄັນຫລາຍທ່ານ. ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາການພາຄແມ່ນ: ທ່ານ ນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ ເລີ່ມແຕ່ ປີ 1962 ເຖິງ ວັນທີ່ 14 ພຶດສພາ (May) ປີ 1975. ຍ້ອນ ສ.ປ.ປ.ລ. ຍຶດອຳນາດ ແລ້ວ ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ສະຫະຣັຖ ໄດ້ເຖິງແກ່ກັມ ວັນທີ່ 6 ເດືອນມະກະຣາ (January) ປີ 2011. (ເຊີນອ່ານ ຊີວະປະຫວັດຂອງທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໃນໜ້າ ຊີວະປະຫວັດ)

ຮູບທີ່ 103 (ຊ້າຍ). ທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວໃນປີ 1973 ຜ.ບ ເຂດທະຫານພາຄ 2 ໃນຣາຊອານາຈັກລາວ.

ຮູບທີ່ 105 (ຂວາ). ທ່ານພົນຕຣີ ວ່າງປາວ ກຳລັງຂຶ້ນໄປເຖິງ ພູປ່າດົງ ວັນທີ່ 5 ເດືອນມັງກອນ (January) 1961 ຈຶ່ງໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ໃສ່ວ່າ LS05. ຕັ້ງຜືນທີ່ ແຫ່ງນີ້ເປັນສູນ ກາງເຕົ້າ ໂຮມ ກຳລັງ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານ ລາວແລະ ແກວ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ຝ່າຍ ກາງທີ່ໄດ້ມາຍຶດແຂວງຊຽງຂວາງໄວ້.

ຮູບທີ່ 106. ນາຍ ພິນວ່າງປາວ ແລະ ພັນລະຍາ ຍັງມຢາມ ບ້ານ ພັກແຄະ ຈາກ ຊ້າຍ ຫາຂວາ ແມ່ ຊິງມິວ, ແມ່ ຫລ້າ ຫລີ ແມ່ ສີໄຫວ ແລະ ແມ່ ເຊັຍທ່າວ (ແມ່ເຊັຍທ່າວ ໄດ້ຈາກ ໂລກນີ້ໄປແລ້ວ ປີ 2007.)

ຮູບທີ່ 107. ຄອບຄົວຂອງທ່ານ ນາຍພິນວ່າງປາວ ສມັຍ ປີ 1971. ເດັກສີ່ຄົນແຖວໜ້າ ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ 1-ນາງຍິ້ງ ວ່າງ, 2- ຫ້າວ ຈະເຣີນສຸກ ວ່າງ, 3-ນາງໄມກ້າ ວ່າງ, 4-ນາງໄມເກັ້ງວ່າງ ແຖວຫລັງ ຊ້າຍຫາ ຂວາ: 5-ທ່ານນາຍພິນຕຣີ ວ່າງປາວ 6- ນາງເຊັຍທ່າວ ພັນລະຍາທ່ານນາຍພິນ ເສັຍຊີວິດ ປີ 2007; 7-ສີສຸກ ວ່າງ; 8-ຈາວ່າງ (Tsav Vaj); 9-ໄຈວ່າງ; 10-ເຍີວ່າງ; 11- ສົມສະນຸກ ວ່າງ; 12- ລີວ່າງ; 13- ຫວາງ ລິຝູງ. ແຖວທີ່ສາມຢູ່ຫລັງ ຊ້າຍຫາຂວາ 14- ນາງເຈັ້ຍມິວ ພັນລະຍາ ທ່ານ ນາຍພິນ ເສັຍ ຊີວິດໃນວັນທີ່ 22 ເດືອນສິງຫາ (August), 2009 (Santa Ana, California) ຢູ່ຊັ້ນຕາອານາ ກາລີ ຝອກເນັຍ. 15- ເກັ້ງວ່າງຍິນຕໍ່ໜ້າພັນລະ ຍານາງເຈັ້ຍມິວ16- ນາງໄຫລວ່າງ ;17-ແມ່ຫລ້າ ຫລີ ສີໄຫວ ພັນລະຍາ ທ່ານນາຍພິນ ຄົນລາວ ລູ່ມ 18-ໄມເກົາຕໍ່ໜ້າເບື້ອງຂວາແມ່ ຫລ້າ;19-ໄມກາວ ລິຝູງ ພັນລະຍາ ຝຣັ່ງຊິວ່າງ; 20-ນາງ ສີສະ ໝອນ ພັນລະຍາທ່ານຕູ້ເຍີ ລິຝູງ; 21-ຝຣັ່ງຊິວ ວ່າງ (Francois Vang) 22-ນາງໄປ້ລໍ ພັນລະຍາທ່ານນາຍພິນ. ສາມຄົນ ແຖວຫລັງສຸດ ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ; 23-ຈີ້ ວ່າງ; 24- ປາວ ວ່າງ ແລະ 25- ແລະ 25 ໄມຊີ (ນາງພໍ).

ຜູ້ລອງພາຄ 2: ມີສອງທ່ານ ເຜົ່າລາວ ແລະ ເຜົ່າມົ້ງ ຄື: ຝ່າຍພີ່ນ້ອງລາວລຸ່ມແມ່ນພິລຈັຕະວາ ເຈົ້າໂມນິວິງສ໌ ກິນດາວິງສ໌ (ເຊື້ອສາຍວັງທ້າ ບຸຕອີງຄຳທີ່ສອງຂອງສເດັຈເຈົ້າກິນດາວິງສ໌) ເປັນຜູ້ຮອງເລີ່ມແຕ່ໃນປີ 1968-1973. ໄດ້ຖືກຍ້າຍໄປຢູ່ ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌.

ໃນປີ 1973-1975 ແມ່ນ ພ.ອ. ອານາໂມ ເປັນຜູ້ລອງ ຜ.ບ. ພາຄ 2 ແທນເຈົ້າໂມນິວິງສ໌ ທີ່ຖືກຍ້າຍໄປຢູ່ວຽງ. ຝ່າຍພີ່ນ້ອງຊາວລາວເຜົ່າມົ້ງ ຜູ້ຮອງແມ່ນ ພ.ອ. ເນັງຈີ້ ທ່າວ.

ສປປ ຍຶດອຳນາດ, ພົນຕຣີ ວ່າງປາວ ໄດ້ອີພະຍົບໄປປະເທສໄທຍ ແມ່ນ ພິລຈັຕະວາ ເຈົ້າໂມນິວິງ ໄດ້ໄປ ເປັນ ຜ.ບ ພາຄ 2 ແທນ, ຢູ່ນຳຝ່າຍ ສປປ ແຕ່ຢູ່ບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ອີພະຍົບໜີ ແຕ່ໄດ້ຖືກຈັບໄປສັມມະນາ ຖືກປ່ອຍອອກມາໃນຕົ້ນປີ 1992, ໄດ້ຖືກເນຣະເທສຕິນເອງ ໄປຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ໃນທ້າຍປີ 1992. ໄດ້ ເຖິງ ແກ່ກັມວັນທີ່ 4 ຕຸລາ 2004 ທີ່ເມືອງ ບອ່ກໂດ (Bordeaux, France). ພ.ອ. ອານາໂມຫລັງຈາກບ້ານເມືອງຕົກໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ແລ້ວ ໄດ້ໜີໄປລີ້ພັຍຢູ່ປະເທສ ອັສເຕຣເລັຍ ແລະ ເສັຍຊີວິດ ໃນທີ່ນັ້ນ.

ນາຍທະຫາຣຄົນສຳຄັນຂອງພີ່ນ້ອງລາວມົ້ງ

ພ.ອ. ເນັງຈີ້ ທ່າວ

ແມ່ນຜູ້ຮອງພາຄສອງ ຝ່າຍພີ່ນ້ອງເຜົ່າມົ້ງ. ໃນປີ 1950-1954 ທ່ານແມ່ນນັກຕໍ່ສູ້ຄອມມູນິສຕ໌ ສມັຍສົງຄາມຝຣັ່ງເສສໃນອິນດູຈີນ ໄດ້ຊັ້ນຈ່າເອກ ແລະເປັນນ້ອງເຂີຍຂອງທ່ານນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ. ປັດພ.ອ. ເນັງຈີ້ ມີດັ່ງນີ້: ໄດ້ໄປຮຽນໂຮງຮຽນນາຍຮ້ອຍທະຫາຣຝຣັ່ງເສສ ທີ່ດົງເຫັນ ໃນປີ 1952, ໄດ້ຊັ້ນຈ່າເອກ. ໄດ້ຕໍ່ສູ້ວຽດມິນຮ່ວມກັບທ່ານ ຣ.ທ. ວ່າງປາວ ແລະເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ 2, ໄດ້ບຸກວຽດມິນຢູ່ໜອງແຮດປີ 1953-1954 ແລະ ຈົນຮອດສົງຄາມສະຫະຣັຖຢູ່ໃນອິນດູຈີນ. ໃນ 1961-1965, ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ ເບເວ 21. ໃນ 1965-1973 ໄດ້ມາເປັນທີ່ປຶກສາພາຄສອງ. ໃນ 1973-1975 ໄດ້ມາເປັນຮອງ ຜ.ບ. ພາຄສອງ. ໄດ້ອີພະຍົບໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ຣັຖແທກຊັສ, ສະຫະຣັຖ (Texas, USA) ໄດ້ເສັຍຊີວິດດ້ວຍໂຣກຊະຣາ 1995.

ພ.ອ. ລິຕຸປາວ

ໃນ 1961-1964 ຜູ້ຊ່ວຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ. ໃນປີ 1964-1969, ໄດ້ມາເປັນຫົວໜ້າເສນາທິການ (JOC Joint Operation Center) ຝ່າຍແອສຊີຢູ (SGU= Special Guerrilla Unit). ໃນ 1969-1975

ໄດ້ຖືກແຕ່ງ ຕັ້ງເປັນ ຜ.ບ. ເຂດຍ່ອຍຊຽງຂວາງ. ໃນປີ 1975, ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງເສສ ຈົນຮອດ 1984 ຈຶ່ງໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ສະຫະຣັຖ.

ພ.ອ. ຢິ້ວວາລີ

ຮູບທີ່ 108. ທ່ານ ພ.ອ. ຢິ້ວວາ ລີ ຮູບ1970ເຂົ້າໄປສູ່ຣົບໃນທົ່ງໄຫທິນຕາມ "ແຜນທະນິງກຽດ "ຂອງທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ. ຜູ້ຈັບ ວິທະຍຸ ແມ່ນນາຍພົນ ວ່າງປາວ; ຜູ້ສູບກອກຢາແມ່ນເຈົ້າມັງຄະລະ ລູກຊາຍເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ຜູ້ຖືໝວກໃຫ່ຍແມ່ນ ພ.ອ ຢິ້ວວາ ລີ.

ໃນປີ 1953 ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ ທະຫານຣາບອາກາສ ຝຣັ່ງເສສ ພາຣະກິດໄລ່ໂຈມຕີແກວໄປເມືອງ ຫງາດ ແລະເມືອງໝອກ (LS46) ເປັນນັກລົບຝຣັ່ງເສສ ເຖິງປີ 1954. ຮຸ່ນຮຽນນາຍຮ້ອຍພ້ອມກັນກັບ ພ.ອ. ເນັ່ງຈີ້ ທ່າວ. ປີ 1961 ຜ.ບ. ກອງພັນທີ່ 1 ຮັກສາເຂດລ່ອງແຈ້ງ. ປີ 1966, ໄດ້ມາເປັນທີ່ປຶກສາ ແລ້ວໃນປີ 1975 ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ເສັຍຊີວິດດ້ວຍໂຣກສະລາ 1982 ທີ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ທາງພາຄໃຕ້.

ພ.ອ. ຊິວຢາງ

ໃນປີ 1961-1962 ຜ.ບ. ກອງພັນທີ່ 2 . ໃນປີ 1962-1964 ໄດ້ໄປເປັນ ຜ.ບ. ເຂດ 11 ກອງພັນ 24 ຢູ່ ສັນຈີ້ (LS02). ໃນປີ 1965-1968 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ໄປເປັນທີ່ປຶກສາ ກຳລັງຝ່າຍມິຕທີ່ຮັກສາເຂດ ພູຜາທິ (LS85) ແລະ ເປັນທີ່ປຶກສາເຂດຍ່ອຍ ທົວພັນ. ໃນປີ 1969 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າ ເສນາທິການພາຄ 2 ພໍເຂົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ບໍ່ເຖິງເດືອນ ກໍລາອອກ ເພາະຂາດການສຶກສາ. ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ກໍບໍ່ມີໜ້າທີ່ຫຍັງສຳຄັນ ເປັນພຽງຜູ້ກວດກາຝ່າຍທະຫານທົ່ວໄປໃນພາຄສອງ ຈົນເຖິງມື້ອີພະຍົບໃນວັນທີ່

14 ເດືອນພຶດສະພາ (May) 1975, ທ່ານ ພ.ອ. ຊົວຢາງ ໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ເສ້ຍຊີວິດທີ່ຝຣັ່ງເສສ ໃນວັນທີ່ 12 ເດືອນເມສາ (April) 2007.

ຮູບທີ່ 109. ພ.ອ. ຊົວ ຢາງ ທີ່ປຶກສາທາງທະຫານພາຄສອງ. ຮູບປີ 1969 ແມ່ນການເລີ້ມຕົ້ນແຜນ ທນົງກຽດໄປຍຶດທີ່ງໄຫຫີນ.

ພ.ອ. ຄຳຮຸງ

ໃນປີ 1968-1975 ເປັນຫົວໜ້າເສນາທິການ ທະຫານກອງທັບລາວ ພາຄ 2 ໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງເສສ ແລະ ໄດ້ເສ້ຍ ຊີວິດດ້ວຍພະຍາດຂອງຜູ້ກ່ຽວຢູ່ ປາຣີ ປະເທສຝຣັ່ງເສສ.

ພ.ອ. ເຍ້ຍຊື່ຢ່າງ

ໃນປີ 1961-1967 ຜ.ບ. ກອງພັນ 203 ຢູ່ແຖວພູພ້າ ພູວຽງ, ກອງພັນນີ້ໄດ້ເຂົ້າບຸກໂຈມຕີ ສັດຕູຫລາຍ ຈຸດຢູ່ໃນເຂດທີ່ງໄຫຫີນ ມີໜ້າທີ່ຈັດຕັ້ງກອງພັນ ແລະກຣົມ ໃນກອງທັບ ພາຄ 2. ໃນປີ 1970, ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ ມາພັກຜ່ອນ. ປີ 1975 ໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ ຣັຖມິເນໂຊຕາ, ສະຫະຣັຖ.

ພ.ອ. ເຈີປາວມິວ

ໃນປີ 1961-1975 ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ ຄ້າຍບວມຫລົງ (LS32) ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານຄອມມູນິສ ຢ່າງອົງອາດ ກ້າຫາດ ບໍ່ເຄີຍເສັຍຄ້າຍນີ້ຈັກເທື່ອ. ລູກນ້ອງເຈີປາວ ມິວ ມີທັງໝົດປະມານ 10 ພັນຄົນ ລວມກັບຄອບ ຄົວຫລາຍກວ່າ 12 ພັນຄົນ ມີຈຳນວນນຶ່ງໄດ້ອອກຈາກປ່າໄປສວາມີພັກຕໍ່ລາວແດງ ແລະແກວ ແຕ່ໄດ້ ຫາຍສາບສູນໄປ ບໍ່ຮູ້ວ່າໄປຢູ່ໃສ່, ສະຕາກັມເຂົາເປັນແນວໃດ? ພວກທີ່ຍັງຢູ່ໃນປ່າຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຕໍ່ສູ້

ຕໍ່ໄປບໍ່ຍອມໃຫ້ລາວແດງ ຂ້າຄືສັດ ເພື່ອກຽດຕໍ່ສູ້ເພື່ອຊາດ ບໍ່ຍອມໃຫ້ເຂົາຜູກສອກຂ້າຖິ້ມ ຫລື ເອົາໄປ ຂັງຄຸກທໍຣະມາຣ ຢູ່ໃນສູນດັດສ້າງ ວຽງໄຊຍ໌ ແຂວງຫົວພັນ. ຈຶ່ງຂໍຄວາມເຫັນໃຈຈາກຊາວໂລກ ແລະ ສະຫະຣັຖ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈຊາວເຜົ່າມົ້ງ ທີ່ຕໍ່ສູ້ສິງຄາມວຽດນາມ ເພາະການຕໍ່ສູ້ຂຶ້ນຕົ້ນນັ້ນ ແມ່ນ ຕັດສິນໃຈ ຕໍ່ສູ້ລັບທິຄອມມຸນິສຕ໌ ຮ່ວມກັບສະຫະຣັຖອະເມຣິກາ ເພື່ອຍັບຍັ້ງການແຜ່ຜາຍ ຂຍາຍອຳ ນາຈຄອມ ມຸຍນິສຕ໌ ຫລືເຊື້ອໄວຣັສແດງ (Red Virus) ໄປສູ່ໂລກເສຣີຕາວັນຕິກ ແລະເອເຊັຍ ຕາວັນ ອອກສ່ຽງ ໃຕ້ເປັນຕົ້ນຕໍ, ເພື່ອປ້ອງກັນສິທເສຣີພາບ ປະຊາທິປະໄຕຍກ່ອນທີ່ພັຍແດງ (Red peril) ຫລື ມະເຮັງ ແດງ (Red cancer) ຈະຄຸກຄາມໄປສູ່ບັນດາ ໂລກເສຣີທັງຫລາຍ. ພ.ອ. ເຈີປາວມິວ ໄດ້ຕັດ ສິນໃຈ ກັບໄປຊ່ວຍລູກນ້ອງ ເພື່ອພາເຂົາອອກໄປສູ່ຄວາມປອດພັຍ ແຕ່ໄດ້ເອົາຊີວິດໄປແລກ ໄດ້ເສັຍຊີ ວິດຢູ່ ໃນປ່າ ປະເທສລາວ ໃນປີ 1994.

ພ.ອ. ຍິງຈີ້ ຢາງ

ໃນປີ 1968-1969 ຜ.ບ. ກ.ພ. 201 ຕັ້ງບ້ານນາ (LS15) ຈົນຮອດ 1969 ພ.ອ. ຕຸລິງຢາງໄດ້ໄປເປັນ ຜ.ບ. ແທນ. ໃນປີ 1969-1972 ເປັນທີ່ປຶກສາພາຄ 2. ໃນ 1972 ພ.ອ. ຍິງຈີ້ຢາງ ໄດ້ໄປປ່ຽນ ຜ.ບ. ກອງ ພົລທີ່ 2 ຊົ່ວຄາວ ແທນ ທ່ານ ວ່າງເຍີ ສູນກາງຕັ້ງຢູ່ເທິງພູຫົວລື້ນ ລະຫວ່າງ ພູເບັ້ຍ ແລະພູຜາໄຊຍ. ພ.ອ. ຍິງຈີ້ຢາງ ເປັນຜູ້ໄດ້ປະສານງານ ກັບ ຜ.ບ. ກຣົມ 33 (ພ.ທ. ບົວລຽນ ມາຈາກສວັນະເຂຕ ພາຄ 3.) ທັງສອງໄດ້ສັ່ງຍົນຕ໌ ເຕ-28 ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ສັດຕູ ທີ່ຢູ່ໄກ້ໆຝ່າຍມິຕເທິງພູຜາໄຊ, ຍົນຕ໌ໄດ້ຖິ້ມລະເບີດ ຜິດເປົ້າໝາຍ ໄດ້ໄປຖືກກອງພັນ 3 ຂອງກຣົມ33 ເຮັດໃຫ້ທະຫາຣຝ່າຍມິຕເສັຍຊີວິດ ແລະບາດ ເຈັບຫລາຍຄົນ. ກາຣຜິດພາດຄັ້ງນີ້ ຍ້ອນສະພາບໜ້າດິນ ເປັນພູຊັນ ນັກບົນກະບໍ່ຖືກ ຈຶ່ງຖິ້ມລະ ເບີດຜິດພາດ. ຝ່າຍສັດຕູ ກໍມີ ປ.ຕ.ອ. ຫລາຍກະບອກ ຍິງຕ້ານໄປຈາກດ້ານເໜືອ ແລະດ້ານຕາວັນ ຕົກຂອງພູ. ນັກບົນແທນທີ່ຈະຖິ້ມລະເບີດຖ້ວລະລູກ ແຕ່ໄດ້ຖິ້ມໝົດທັງ 6 ລູກບາດດຽວ. ພ.ອ. ຍິງຈີ້ ຢາງ ໄດ້ອົພຍົບໄປຢູ່ ຣັດວິສຄອນຊິນ, ສະຫະຣັຖ, ໄດ້ເສັຍຊີວິດ ທີ່ນັ້ນໃນປີ1992 ດ້ວຍໂຣກຊະລາ.

ພ.ອ. ເຍັຍລີ ວ່າງ

ໃນປີ 1961-1970, ເປັນ ຜ.ບ. ຄ້າຍພູສະບົດ ຢູ່ທາງທິສເໜືອຂອງເມືອງຄຳ (ບ້ານບານ) ໄດ້ ເສັຍໃຫ້ສັດຕູໃນຕົ້ນປີ 1970 ໄດ້ມາປະກອບເປັນກອງພັນ 228. ໃນປີ 1970 ໄດ້ປ່ຽນໃຫ້ ພ.ທ. ວ່າງກົວ ມາເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ ພ.ທ ວ່າງກົວ ໄດ້ນຳ ກອງພັນ 228 ໄປຊ່ວຍ ພາຄ 4, ໄດ້ໂຈມຕີ ສັດຕູ ຄອມມຸນິສຕ໌ ທີ່ ປາກຊ່ອງ, ແຂວງຈຳປາສັກ. ຄ້າຍສັດຕູ ດັ່ງກ່າວ ຝ່າຍມິດ ພີ່ນ້ອງລາວໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີ ຫລາຍຄັ້ງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດ ຍຶດໄດ້. ພ.ທ. ວ່າງກົວ ໄດ້ໂຈມຕີ ແລະຍຶດໄດ້ພູ ທັງສອງໃຫ້ ພາຄ 4. ໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ ທ່ານນາຍພົນສຸດໃຈ ວົງສວັນ, ສເດັຈເຈົ້າບູນອູ້ມນະຈຳປາສັກ ແລະຜູ້ນຳຫລາຍຄົນໃນພາຄ 4 ດີໃຈຫລາຍ. ພ.ອ. ເຍັຍລີ ວ່າງ ໄດ້ເປັນທີ່ປຶກສາໃຫ້ ພ.ທ. ວ່າງກົວ ແລະ ພາຄ 2 ຈົນເຖິງ 1975

ແລ້ວໄດ້ອົບພົບໄປສູ່ນາໂພນຈັງຫວັດ ຂອນແກ່ນ, ປະເທສໄທຍ໌, ໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ສູນໃນເດືອນ 6, 1975 ດ້ວຍພະຍາດໄຂ້ປ່າ.

ພ.ອ. ຕຸລິງ ຢາງ

ໃນປີ 1961-1965 ຜ.ບ. ຄ້າຍພູໜອງຜີ ທາງຕາວັນຕິກຂອງພູພ້າ, ພູວຽງ. ໄດ້ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າ ພາຄ 2 ປະຈຳຢູ່ພາຄ 1 ແຂວງຫລວງພຣະບາງ ຫລາຍປີ. ພ.ອ. ຕຸລິງ ຢາງໄດ້ອົບພະຍົບໄປຝຣັ່ງເສສ ແລ້ວ ຍ້າຍໄປຢູ່ຮັດ ມິຊິແກນ (Michigan USA) ປະຈຸບັນເປັນເຈົ້າຂອງຮ້ານອາຫານ ທີ່ໃຫຍ່ສົມຄວນ.

ພ.ອ. ຕຸລີ້ ມົວ

ປີ 1952-1960 ເປັນນາຍກອງເຜົ່າລາວສູງ “ມົ້ງ” ຢູ່ແຖວ ພູດູ, ໃນ1961-1967 ນາຍຄັງ ແອສຊີຢູ ພາຄ 2 ແມ່ນຜູ້ກຳເງິນຄຳ ທັງໝົດໃຫ້ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ. ປີ 1967 ພ.ທ ວ່າງເນັ້ງໄດ້ໄປເປັນຫົວໜ້າຄັງແທນ ພ.ອ. ຕຸລີ້. ໃນ 1967-1969 ເປັນຫົວໜ້າກວດຮາຊາກາຣທະຫາຣ ພາຄ 2 . 1969-1975 ເປັນຫົວໜ້າກອງເລຂາ ແລະເປັນທີ່ປຶກສາຂອງ ຜ.ບ. ພາຄ 2. ພ.ທ. ມົວເກົ້າ ເປັນຜູ້ຮອງ. ພ.ອ. ຕຸລີ້ມົວ. ໄດ້ອົບພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງເສສ ເຖິງປີ 1989 ໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ສະຫະຣັຖ ໃນຣັຖໂກໂລຣາໂດ (Colorado) ແຕ່ຂາດໜັງສື ປົວພຍາດ ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ກັບໄປຮັກສາຕົວຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ.

ພ.ອ. ຫວາເຊັ່ງ ວ່າງ

ໃນປີ 1950-1963 ຢູ່ຝ່າຍແນວລາວຮັກຊາຕ ຕໍ່ຕ້ານຝຣັ່ງເສສ ຢູ່ເຂດເມືອງໝອກ LS46. ປີ 1963 ເຂົ້າມາ ຮວມຝ່າຍມິຕ ເພາະຮູ້ວ່າແມ່ນທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ເປັນ ຜ.ບ. ພາຄ 2. ໃນປີ 1965 ໄດ້ໄປຮຽນວິຊານາຍທະຫາຣທີ່ລ່ອງແຈ້ງ, ແລ້ວຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນທີ່ 2. ໃນ ປີ 1968 ຖືກບາດເຈັບສະຫັດແລ້ວ ໄດ້ອອກມາພັກຜ່ອນ, ໃນປີ 1968-1975 ເປັນທີ່ປຶກສາໃຫ້ພາຄ 2 ຈົນຮອດມີ ອົບພະຍົບໄປຢູ່ ຣັດວິສຄອນຊິນ, ສະຫະຣັຖ.

ພ.ອ. ລີ ວ່າງ (ລີດຳ)

ໃນ 1950-1954 ນັກຮົບຂອງຝຣັ່ງເສສ ເປັນ ຜ.ບ. ກອງຮ້ອຍ 1 ກອງພັນທະຫາຣຣາບອາກາສ ພາຣະກິດແມ່ນບຸກໂຈມຕີ ຕິດຕາມສັດຕູຮູງດມິນ ທີ່ເຂົ້າໄປໂຈມຕີທີ່ງໄຫທິນ ໄດ້ຖອຍອອກກັບໄປທາງໜອງແຮດ. ໃນ 1961-1966 ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ ຮັກສາຄວາມປອດພັຍໃນລ່ອງແຈ້ງ. ໃນ 1966-1968 ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນຮັກສາ ຜາຂາວ (LS14). ໃນ 1968-1975 ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນທີ່ປຶກສາພາຄ 2. ໄດ້ອົບພົບໄປຢູ່ແດນເວີດ ໂກໂລຣາໂດ ໄດ້ຍ້າຍມາຢູ່ຮັຖມິເນໂຊຕາມ ສະຫະຣັຖ ໄດ້ເສຍຊີວິດດ້ວຍໂຣກສະລາ ປີ 2004.

ພ.ອ. ວ່າງໄທ

ໃນ 1961-1968 ຜ.ບ. ກອງພັນ 211.

ໃນ 1969 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນທີ່ປຶກສາໃຫ້ສູນພິກພາຄ 2 ແລະ ກອງພັນຕ່າງໆ ໃນພາຄ 2. ຜູ້ກ່ຽວ ໄດ້ອົບພະຍົບມາຢູ່ຮັຖ ກາລິໂຟເນັຍ, ສະຫະຣັຖ ປະຈຸບັນ (2006) ເປັນປະທານນັກຮົບເກົ່າລາວ/ ລາວສູງ “ມິ້ງ” ທີ່ສະຫະຣັຖ.

ພ.ອ. ລີຊ້າງ

ໃນ 1959 ຮຽນຈົບໂຮງຮຽນໂອບຣິມຄູ ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ໄດ້ໄປເປັນຄູສອນໂຮງຮຽນຢູໂພນ ສວັນໃນປີ 1960-1961. ຍ້ອນສະພາບການບ້ານເມືອງໄດ້ປ່ຽນແປງ ໄດ້ເຂົ້າທະຫານໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຜ.ບ. ເຂດຍ່ອຍຫລາຍບ່ອນ ເພື່ອພິກແອບກຳລັງຂອງຝ່າຍມິຕ ເພື່ອຕຽມຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ. ໃນປີ 1968 ແຂວງຫົວພັນໄດ້ຖືກໃຫ້ສັດຕູ. ພ.ອ. ລີຊ້າງໄດ້ກັບມາປະຈຳໜ້າທີ່ຢູ່ແນວຫລັງ. ໃນປີ 1975 ໄດ້ອົບພະຍົບ ມາຢູ່ຮັດກາລິຟອກເນັຍ ສະຫະຣັຖ. ໄດ້ກັບໄປທ່ຽວປະເທສໄທຍ໌ ໄດ້ເສັຍຊີວິດໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນສິງຫາ 1995. ໄດ້ເອົາສິບກັບສະຫະຣັຖ ໄດ້ຝັງໄວ້ທີ່ ຊາງກິນ, ຣັດມິຊີແກນ ຄຽງຂ້າງປ່າຊ້າຂອງເມັຍ (ທີ່ໄດ້ ເສັຍຊີວິດໄປໃນ ປີ 1983).

ພໍ່ຂອງ ພ.ອ. ລີຊ້າງ ແມ່ນເຈົ້າເມືອງ ລີ ຕົງປາວ ຄົນພື້ນເມືອງໜອງ ແຮດ ຢູ່ບ້ານນ້ຳກັນ ໄກ້ຄ້າຍພະເນມ, ຊຶ່ງເປັນຄ້າຍສຳຄັນຂອງຝຣັ່ງເສສ ຢູ່ໃນເຂດໜອງແຮດ ສໄມສິງຄາມວຽດມິນ. ໃນປີ 1952 ແກວວຽດ ມິນໄດ້ມາຕີຄ້າຍພະເນມຢ່າງໜັກ ເພື່ອໃຫ້ຍຶດເມືອງໜອງແຮດໄດ້, ວຽດມິນໄດ້ຕາຍຢູ່ຄ້າຍນີ້ ຫລາຍ ຮ້ອຍຄົນ. ເຈົ້າເມືອງຕົງປາວ ໄດ້ເຮັດວຽກດີທີ່ສຸດໃຫ້ຝຣັ່ງເສສ. ໃນປີ 1975 ເຈົ້າເມືອງ ຕົງປາວ ໄດ້ອົບພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງ ກັບລູກໄພ້ ຊຶ່ງເປັນເມັຍທີ່ສອງ ຂອງ ພ.ອ. ລີຊ້າງ ແມ່ນພີ່ນ້ອງລາວ ພາຄໃຕ້ເມືອງ ປາກເຊ ຊື່ ນາງບູດສະດີ. ເຈົ້າເມືອງຕົງປາວ ລີ ໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ ຝຣັ່ງເສສໃນປີ 1984.

ພ.ອ. ໄຊດາງຊິງ

ຮູບທີ່110. ທ່ານ ພ.ອ ໄຊດາງ ຊິງ ແລະ ທ່ານ ຍອກເຍີ (George or nickname Digger US. CIA Advisor GM 21 in 1970-1971)ນັກຊ່ຽວຊານ ຊີ ໄອ ເອ ຂອງ ສະຫະຣັຖ ຊ່ວຍເບິ່ງແຍງກຸົມ 21 ໃນປີ 1970-1971.

ຜ.ບ. ສູນພິກ ພ.ອ. ໄຊດາງຊິງ ແມ່ນນາຍທະຫານພິກໂອບຣິມ ທີ່ ມີຣະບຽບວິໄນດີ, ແລະເຄັ່ງຄັດ ໄດ້ອົບພະຍົບໄປຢູ່ເມືອງມິວວອກກີ ຣັຖວິສຄອນຊິນ, ສະຫະຣັຖ (Milwaukee, Wisconsin).

ພ.ອ. ລິເຕີ້ງ

- ປີ 1961 ຮັບຮາຊກາຣທະຫາຣ, ຖືກບັນຈຸຢູ່ໃນກອງພັນ ອາສາສມັກ ທີ່ 21.
- ປີ 1961 -1962 ພິກວິຊາທະຫາຣ ແລະ ຮຽນພິກເປັນຝ່າຍຜູ້ນຳ ຢູ່ປະເທສໄທຍ.
- ປີ 1963 -1965 ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ ແອສຊີຢູ (SGU #202.)
- ປີ 1966, ເປັນຫົວໜ້າສູນພິກທີ່ລ່ອງແຈ້ງ.
- ປີ 1966 -1968, ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າພາຄ 2 ປະຈຳຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນທນ໌.
- ປີ 1968 -1969, ເປັນຫົວໜ້າຫອ້ງການສາມ ໃນການລຸກຣົບໄປຍັດພູຜາທິ LS85 ຄືນ, ຫອ້ງການຕັ້ງຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ.
- ປີ 1970 -1971, ອົບລົມວິຊາເສນາທິກາຣຟາຍທະຫາຣ ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ຄູສອນແມ່ນຄືນຝຣັ່ງເສສ.
- ປີ 1971-1972, ຫົວໜ້າເສນາທິກາຣ ຝ່າຍນຳສິ່ງສະບຽງອາຫາຣ (JOC Logistics) ແລະເຄື່ອງໃຊ້ຂອງທະຫາຣ.
- ປີ 1972 -1973, ເປັນ ຜ.ບ. (SGU) ກຣົມ23.
- ປີ 1973 -1975, ເປັນຜູ້ລອງຫົວໜ້າເສນາທິກາຣ ພາຄ 2 ດ້ານເບິ່ງແຍງ ສະບຽງແລະອາຫາຣ (Logistics). ເດືອນພຶດສພາ 1975, ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ອົພຍົບໄປຢູ່ຣາຊອານາຈັກໄທຍ. ປີ 1976, ເປັນອົພຍົບມາເຖິງ ສະຫະຣັຖ ແລະ ຢູ່ຣັຖມິເນໂຊຕາ.

ພ.ອ. ລິຊິບລິງ ລິຟູງ

ພ.ອ. ລິຊິບລິງ ເປັນນາຍທະຫານຄືນສຳຄັນເອຕທະຫານ ພາກ 2, ທ່ານມີໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນເພີ່ມ ຄື: ເປັນຜູ້ໄກ້ສິດກັບທ່ານນາຍພິລວ່າງປາວ ຜ.ບ ພາກ ສອງ ແລະ ພະຍາດຳຣົງຣິທິໄກ ຕູ້ປິລິຟູງ ເພື່ອການຕິດຕໍ່ຫາກມີຄວາມຈຳເປັນ. ທ່ານລິຊິບລິງໄດ້ອົພຍົບໄປຢູ່ປະເທດຝຣັ່ງເສສ ແລະ ໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນປີ 1982.

ພ.ອ. ລິຊິບລິງ ແມ່ນລູກຊາຍ ອ້າຍຂອງພຣະຍາຕຸປິ ລິຟູງ ຊື່ ທ່ານເປົ້າເຍ້ ໄດ້ເສຍຊີວິດຍ້ອນຕົກມ້າ.

ພ.ອ. ລິໜາວເກົາ ລິຟູງ

ເປັນລູກຊາຍຄືນທີ່ສາມຂອງທ່ານ ລິຟູງ ກັບເມັຍຄືນທີ່ສາມຊື່ ນາງກິຈົວ ແມ່ນຈຸ້ມເຈື້ອ ພີ່ນ້ອງມັ້ງແຖວປາກຄາ ທິສເໜືອຕາວັນອອກຂອງຊຽງຂວາງ ໄກ້ກັບຊາຍແດນວຽງດນາມເໜືອ. ໃນປີ 1953-1954, ທ່ານ ພ.ອ. ລິ ໜາວເກົາ ໄດ້ເປັນນັກຣົບຝຣັ່ງເສສ ປະຈຳຢູ່ກອງພັນໂດດຈອ້ງ ໄລ່ໂຈມຕີວຽງດມິນໄປຫາໜອງແຮດ. ໃນປີ 1961-1969, ໄດ້ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນປືນໃຫຍ່ພາຄ 2. ໃນປີ 1969, ຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນໃຫ້ ພ.ທ. ຢ່າງຈື້ ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນປືນໃຫຍ່ແທນ. ປີ 1968-1975, ເປັນທີ່ປຶກສາທະຫາຣພາຄ 2. ໄດ້

ອີພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງ ແລະໄດ້ຍ້າຍຈາກຝຣັ່ງ ໄປຢູ່ຮັກມິເນໂຊຕາ, ສະຫະຣັຖ. ໄດ້ເສຍຊີວິດໃນວັນທີ່ 5 ເດືອນພຶດສະພາ (May) 2010 ຕອນເຊົ້າ.

ພ.ອ. ມົວສີ

ລູກຊາຍຂອງ ພ.ອ. ເຈີປາວມົວ ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າພາຄ 2 ຢູ່ແຖວໄຊຍະບຸຣີ, ຫລວງນໍ້າທາ, ນໍ້າຍູ້ ແລະຫລວງພຣະບາງ. ໄດ້ໄປຮຽນເສນາທິການທະຫານຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ. ໃນປີ 1972-1973 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນຫົວໜ້າເສນາທິການ ທະຫານແອສຊີຢູ (SGU) ພາຄ 2 ແທນ ພ.ອ. ລິຕູ້ປາວ. ໃນປີ 1973-1975 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ເປັນຜ.ບ. ກອງພິລທີ່ 2 ຮັກສາການເຂດສະລາພູຄູນ ບ່ອນຖມິນເລຂທີ່ 13 ແລະ 7 ຄົບກັນ. ຜູ້ລອງແມ່ນ ພ.ທ. ວ່າງເນັ້ງ. ພ.ອ. ມົວສີ ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ປະເທສໄທຍ ບໍ່ໄດ້ໄປປະເທສ ອື່ນຕໍ່.

ພ.ອ. ຕົງວາ ລໍ

ໃນປີ 1967-1969 ຜ.ບ. ກອງພັນ 221 ໄດ້ເຂົ້າໄປຍຶດຄ້າຍເທິງພູ ບ້ານນໍ້າໄມ້ ໄກ້ໆທິນຕັ້ງ (LS74) ບໍ່ໄດ້ດິນ, ກໍຖືກສັດຕູຮຸມາໂຈມຕີ, ໄດ້ເສຍຊີວິດທີ່ຄ້າຍນໍ້າໄມ້ ໃນປີ 1969.

ພ.ອ. ລີປາວ

ໃນປີ 1950-1954 ເປັນທະຫານຝຣັ່ງເສສ ປະຈຳຢູ່ກອງຮ້ອຍທະຫານ ຣາບອາກາສຝຣັ່ງ ຕິດຕາມຈາ ເອກ ຍິ້ວວາລີ ໄປໂຈມຕີວຽດມິນແຖວ ເມືອງໝອກ ໄປຫາໜອງແຮດ. ໃນປີ 1959 ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ສັ່ງໃຫ້ ຣ.ອ. ລີປາວ ໄລ່ຕິດຕາມກອງພັນປະເທສ ລາວທີ່ໄດ້ໂຕນອອກຈາກທົ່ງໄຫທິນ ຜ.ບ. ກອງພັນ ແມ່ນ ພ.ທ. ຕູ້ຢາ ຈຶ່ງໄດ້ນຳໄປທັນ ມີການຕໍ່ສູ້ກັນເລັກນ້ອຍ ຢູ່ໄກ້ໆເມືອງໝອກ. ໃນປີ 1963-1967, ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄປເປັນນາຍເຂຕ ຫລາຍບ່ອນ ຄື: ແຂວງໄຊຍະບຸຣີ, ແຂວງຫລວງພຣະບາງ ແລະ ແຂວງຫລວງນໍ້າທາ. ໃນປີ 1975, ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງເສສ ເສຍຊີວິດ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໃນປີ 2005 ດ້ວຍພຍາດ ຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

ພ.ອ. ຍິ້ວປາວຊິງ

ຜ.ບ. ກອງພັນ ແລະ ຜ.ບ. ກຣົມ ປະຈຳຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ໄດ້ອີພະຍົບມາຢູ່ຮັຖ ໂກໂຣລາໂດ, ສະຫະຣັຖ.

ພ. ອ. ລໍເຊັ່ງ

ອາດິດນາຍທະຫານ, ໄດ້ຕໍ່ສູ້ສັດຕູຮຸນຳທ່ານນາຍພິລ ວ່າງປາວ ມາແຕ່ສັມຍຝຣັ່ງເສສ ແລະໄດ້ຮຽນໂຮງ ຮຽນນາຍຮ້ອຍຝຣັ່ງ ພ້ອມເນັ້ງຈີ້ ທ່າວ, ແລະ ຍິ້ວວາ ລີ. ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຊັ້ນເປັນ ພ.ອ. ໄດ້ປະໜ້າທີ່ການ ດ້ານທະຫານ, ໄດ້ອອກໄປທຳໂຮ່ທຳນາ ດັ່ງປະຊາຊົນສາມັນ ຢູ່ຫລັກ 52 ໄກ້ນະຄອນວຽງຈັນທນ ບໍ່ຮູ້ຂ່າວຜູ້ກ່ຽວ ເພາະບໍ່ໄດ້ອີພະຍົບໜີ.

ພ.ອ. ລິເລົາ

ເປັນບຸກຄົນສຳຄັນນຶ່ງໃນແຂວງຫົວພັນ. ໃນປີ 1971, ໄດ້ເປັນ ຜ.ບ. ກຣົມ 26 ໄດ້ເຂົ້າໄປໂຈມຕີ ສັດຕູຢູ່ຊ່ອງຮັກເມືອງເຄີງ ແລະທົ່ງໃຫຫີນ 1971-1972. ໃນປີ 1975 ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ເມືອງ ໄທ້ຍ ບໍ່ຍອມໄປປະເທສທີ່ສາມ ສຸດທ້າຍກໍຕ້ອງໄດ້ມາສະຫະຣັຖ ໄດ້ເສຍຊີວິດໃນວັນທີ່ 23 ເດືອນທັນວາ ປີ 2007 ເວລາ 7:00 ເຊົ້າທີ່ ຣັຖ ນອສໂຄໂຣໂລນາ.

ພ.ອ. ຊິງເລັ່ງຊິງ

ເກີດ ປີ 1940 ຢູ່ພູສັນ ເມືອງແປກ ແຂວງຊຽງຂວາງ. ໃນປີ 1947 ໄດ້ມາເຂົ້າໂຮງຮຽນຢູ່ພູດູ, ຕາແສງ ພູ ສັນ, ເມືອງແປກ, ແຂວງຊຽງຂວາງ. ໃນປີ 1953-1955 ໄດ້ເຂົ້າເປັນທະຫານບ້ານຂອງພຣັງເສສ ມີໜ້າ ທີ່ຮັກສາເຂຕພູວຽງ.

ໃນປີ 1960 ຕອນກອງແລ ເຮັດຮັຖປະທານ ໄດ້ເຂົ້າມາເປັນນາຍທະຫານຊັ້ນນາຍຮ້ອຍຕຣີ ເປັນ ຜ.ບ ກອງຮ້ອຍ 4 ກອງພັນ 201. ໃນປີ 1967-1968, ໄດ້ເຂົ້າຮຽນເສນາທິການ ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ພາຄ 2. ໃນປີ 1968-1969 ຜ.ບ. ກອງພັນ 209. ໃນປີ 1969-1972 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄປເປັນ ຜ.ບ. ກຣົມ 23. ໃນປີ 1972 ພ.ທ. ວ່າງຍົວ ເຂົ້າໄປຮັບໜ້າທີ່ແທນ. ວ່າງຍົວ ຖືກເຈັບແລ້ວແມ່ນ ພ.ອ ລິເຕັ້ງເປັນ ຜ.ບ. ກຣົມ 23. ປີ 1974 ໄດ້ຍຸບທະຫານ ແອສຊີຢູ (S.G.U) ໄປເປັນທະຫານ ກອງທັບແຫ່ງຊາດ. ໃນປີ 1972-1975, ພ.ອ. ຊິງເລັ່ງ ຊິງ ໄດ້ມາເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ ບໍຣິການ ພາຄ 2. ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶດສະພາ (May) ປີ 1975 ອົພຍົບໄປຢູ່ສູນນຳພອງ. ປີ 1976 ໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ ສູນວິໄນ. ປີ 1993 ຈຶ່ງໄດ້ມາ ສະ ຫະຣັຖ ມາຢູ່ຣັຖ ມິເນໂຊຕາ. ໃນປີ 2005 ໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ຣັຖ ພຣິເຣດາ. ພ.ອ. ຊິງເລັ່ງ ຊິງ ເລົ່າວ່າ "ໄປ ຮອດ ພຣິເຣດາ ຄືມີຊີວິດສິດຊື່ນຫລາຍກ່ວາຢູ່ ມິເນໂຊຕາ, ຮ່າງກາຍແຂງແຮງກ່ວາ." ໄດ້ຖາມລາວວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຮູ້ສຶກແບບນັ້ນ, ຜູ້ກ່ຽວຕອບວ່າ "ຢູ່ມິເນໂຊຕາ ມັນໜາວ, ບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດອອກກຳລັງກາຍ ຢູ່ນອກບ້ານຄື ຣັຖພຣິເຣດາ, ອາກາສ ກໍບໍ່ແຕກຕ່າງຈາກເມືອງລາວ ຫລາຍ." ແຕ່ໃນປີ 2008 ຊິງເລັ່ງ ຊິງ ຍັງ ໄດ້ກັບຄືນໄປຢູ່ມິເນໂຊຕາຄືນ ຍ້ອນສຸຂະພາບ. ຢູ່ ພຣິເຣດາ ກາຣຊ່ວຍເຫລືອດ້ານກາຣປົວເຈັບໄຂ້ ບໍ່ ຄອ່ຍດີເທົ່າ ຣັຖມິເນໂຊຕາ ກາຣແປພາສາກໍບໍ່ຄອ່ຍມີ.

ນາຍທະຫານຄົນສຳຄັນຂອງພີ່ນ້ອງລາວລຸ່ມ

ພ.ອ. ຈັນສິມ ປາກດີໂມນິວິງ

ປີ 1973-1975 ຜ.ບ. ເຂດຍ່ອຍ ແລະເຈົ້າແຂວງຫົວພັນ ຈົນເຖິງມື້ໄດ້ໄປຖືກຄຸກຢູ່ສູນສັມະນາ ດັດສ້າງ ວຽງໄຊຍ. ໃນປີ 1988, ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຖືກປ່ອຍອອກມາແລ້ວໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ເສຍຊີວິດທີ່ ນັ້ນໃນເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 2006.

ພ.ອ. ດວງຕາ ນໍຣະສິງ

ຜ.ບ. ກອງພັນສວັດດີການພາຄ 2. 1975 ໄດ້ອີພະຍົບມາຢູ່ສະຫະລັດ ຢູ່ກາລິຟອກເນັຍ ຕໍ່ມາໄດ້ ຍ້າຍມາຢູ່ຮັດ ຢອກເຢັຍ (Georgia, USA)

ພ.ອ. ຜັນ ສີທາຣາຊ

ໃນປີ 1965-1969 ເປັນ ຜ.ບ. ເຂດຍ່ອຍ ແລະ ເປັນເຈົ້າແຂວງຫົວພັນແທນ ພ.ອ. ທອງ. ໃນຕົ້ນ ປີ 1969 ຖືກສັດຕູບຸກໂຈມຕີປົດລອ້ມຄ້າຍນາຄັງ ດ້ວຍກຳລັງອັນມະຫາສານ ບໍ່ມີກອງໝູນຫລັງໄປ ຊ່ວຍ, ໄດ້ເສຍທີ່ພັນເສັຍ ພ.ອ. ຜັນ ສີທາຣາຊ ພ້ອມກຳລັງທະຫານຫລາຍຄົນຢູ່ຄ້າຍ(LS36) ທຸກຄົນຕ້ອງສູ້ ຕາຍ ຫລື ຖືກຈັບ.

ພ.ອ. ທ່າວໄຈ

ໃນປີ 1960 ຫາ 1975 ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າພາຄສອງ ປະຈຳຣາຊອານາຈັກໄທ້ຍ ສູນກາງ ຕັ້ງຢູ່ອຸດອນທານີ ທ່ານບໍ່ໄດ້ອີພະຍົບໜີ ໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ຣາຊອານາຈັກໄທ້ຍ.

ຮູບທີ່ 111. ຈາກຊ້າຍຫາຂວານາຍທະຫານ ທ່ານຮັງຊາວ ຫົວໜ້າຫອ້ງກາສອງພາຄສອງ; ທ່ານເບີສະມິດຜູ້ຕາງໜ້າຝ່າຍທະ ຫານຂອງ ສະຫະລັດ; ທ່ານ ຊົວຢາງ ຫົວໜ້າທະຫານ ພາກສອງ; ທ່ານທ່າວໄຈ ຜູ້ຕາງໜ້າພາຄສອງປະຈຳ ຣາຊອານາຈັກ ໄທ້ຍ ທີ່ຢູ່ອຸດອນ ປະເທສໄທ້ຍ. ຮູບເດືອນກູມພາ ວັນທີ່ 27 ປີ 1963, ເວລາຖືກເຊີນຢັ້ງມຢາມ ສະຫະລັດ ຈາກທ່ານປະທານາ ທິບໍດີ ເຄນເນດີ.

ພ.ອ. ທອງ ວິງຣາຊພິ

ໃນປີ 1964-1965 ຜ.ບ. ເຂດຍ່ອຍ ແຂວງຫົວພັນ ແລະເປັນເຈົ້າແຂວງ ປຸ່ງນ ພ.ອ. ຄຳສາວ ແກ້ວວິໄລ. ພ.ອ. ທອງ ໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ແນວໜ້າ ຍ້ອນໄດ້ຂຶ້ນເຄື່ອງບິນໄປຊ່ວຍເອົານັກບິນອາເມຣິກັນ ທີ່ຖືກຍິງຕີກ,

ນັກບິນອອກມາໄດ້ປອດໄພ ແຕ່ໜ້າເສັຍດາຍ ພ.ອ. ທອງບໍ່ລອດ ເພາະຖືກຍິງຕາຍຄາເຊືອກທີ່ຢ່ອນ
ລົງໄປເອົາ ດ້ວຍບິນກ້ອງສ່ອງຂອງສັດຕູ ໄດ້ເອົາສິບມາເຮັດພິທີຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ.

ພ.ອ. ພິມພາ ແລະ ພ.ອ. ຄຳສາວ ແກ້ວວິໄລ

ໄດ້ໄປປະຈຳຢູ່ວຽງຈັນໜ້ອຍເພື່ອຕິດຕາມຂ່າວຕ່າງໆ ເພື່ອລາຍງານ ໃຫ້ຂັ້ນສູງໃນເຂດ ທະຫານພາຄ 2.
ພ.ອ. ຄຳສາວ ແກ້ວວິໄລ ແມ່ນພີ່ນ້ອງ ຊຳເໜືອ ທີ່ໄດ້ຮວ່ມຕໍ່ສູ້ ສັດຕູ ກັບຝ່າຍມິດ ມານານ.

ພ.ອ. ຄຳກາບ ແລະ ພ.ອ. ທ້າວນາ

ໃນປີ 1967-1971 ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນກໍ່ສ້າງເຂດທະຫານພາຄ 2 ແລະໄດ້ຖືກຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ນະຄອນ
ວຽງຈັນໜ້ອຍ ບໍ່ໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກຜູ້ກ່ຽວ. ໃນປີ 1971-1975, ພ.ທ. ທ້າວນາ ໄດ້ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນແທນ
ພ.ອ. ຄຳກາບ. ພ.ທ. ທ້າວນາ ບໍ່ໄດ້ອົບຍົບໜີ, ຫລັງຈາກຄອມມູນິສຕ໌ຍຶດໄດ້ບ້ານເມືອງໝົດ ຄອມມູນິ
ສຕ໌ໄດ້ສົ່ງຜູ້ກ່ຽວໄປປະຈຳການກໍ່ສ້າງຢູ່ທົ່ວໄທທຶນ ຈາກນັ້ນກໍ່ບໍ່ຮູ້ຂ່າວ.

ພ.ອ. ຕຸ ແສງອາຣຸນ

1965-1969 ເປັນນາຍທະຫານ ທີ່ປຶກສາ ທີ່ດົນນານ ຂອງທະຫານ ພາຄ 2 ປະຈຳການຢູ່ຊຳທອງ, ຢູ່ລ້
ອງແຈ້ງ ແລະເປັນນາຍທະຫານລາວທີ່ປາກພາສາລາວສູງໄດ້ “ມື້” ດີ. ທ່ານໄດ້ອົບຍົບໄປຢູ່ຮັຖຟຣິດີ ດາ
ສະຫະຣັຖ ດຽວນີ້ກຳລັງຢູ່ໃນຂັ້ນ ສຸຂພາບບໍ່ລົມບູນ.

ພ.ອ. ບຸນນ້ອຍ ເຕົາພິງສວັສ

ໃນປີ 1969-1973 ເປັນ ຜ.ບ. ເຂດຍ່ອຍ ແລະເປັນເຈົ້າແຂວງໆທົ່ວພັນ ຫລັງຈາກ ພ.ອ. ຜົນສີທາຣາຊ
ໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ນາຄັງ LS36. ບໍ່ຮູ້ຂ່າວຂອງຜູ້ກ່ຽວເວລາ ອົບຍົບ.

ພ.ອ. ບົວລອຍ

ໃນ ປີ 1972-1975 ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ ຈິຕະວິທະຍາ ບໍ່ຮູ້ຂ່າວຂອງຜູ້ກ່ຽວໃນ 1975.

ພ.ອ ສີສະວັສ ວົງສຄຳເຮືອງ

ໄດ້ຖືກໄປສັມມະນາຢູ່ຄູກເມືອງຊຳໃຕ້, ຖືກປົດປ່ອຍອອກ ຍ້ອນຈົນຕິແກວໃນປີ 1979, ໄດ້ໄປຢູ່ນຳລູກ
ເມັຍທີ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ເສັຍຊີວິດທີ່ນັ້ນ.

ພ. ຕ. ອ ພິມພອນ

ຫົວໜ້າຕໍາຣວຈພາຄ 2 ໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ ພາຄ 2 ບໍ່ຮູ້ປວັດດີ.

ພ.ອ. ວັດຖາ (ບໍ່ຮູ້ປວັດດີ).

ພ.ອ. ບຸນຈັນ (ບໍ່ຮູ້ປວັດດີ)

ພ.ອ. ພັນເອັນ ອິນທະວິໄຊຍ (ບໍ່ຮູ້ປວັດດີ. ຮູ້ແຕ່ວ່າໄດ້ອີພະຍົບ ກັບຄອບຄົວໄປຢູ່ທີ່ປະເທສ ຝຣັ່ງເສສ).

ນາຍພົນແອຕຳ ສິງຫວິງສາ

ນາຍທະຫານ ຄົນພື້ນເມືອງແຂວງຫົວພັນ ຫົວໜ້າຫ້ອງການສອງ ກອງທັບແຫ່ງຊາດ. ໄດ້ພາຄອບຄົວ ອີພຍົບໄປຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ແລ້ວໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ປະເທສໂອສເຕຣເລັຍ (Australia).

ນາຍທະຫານພີ່ ນອ້ງ ລາວສູງ “ມິ້ງ” ແລະ ລາວ ຂັ້ນພັນໂທ ມີ:

ພ.ທ. ວ່າງເນັ້ງ, ພ.ທ. ວ່າງກົວ, ພ.ທ. ບລົງທ່າວ, ພ.ທ. ຍິ້ວຕຣີ ວ່າງ, ພ.ທ. ມົວເກົ້າ, ພ.ທ. ຈົງກົວວີ້, ພ.ທ. ມົວເຂັ້ງ, ພ.ທ. ຢາງຈີ້, ພ.ທ. ເນັ້ງຍົວ ວ່າງ, ພ.ທ. ຍິ້ວວ່າງກາວ, ພ.ທ. ວ່າງຍີ, ພ.ທ. ຕຸ້ພີ້ ວ່າງ, ພ.ທ. ມົວທົ້ງ, ພ.ທ. ລີນູ, ພ.ທ. ເນັ້ງຍີຢາງ, ພ.ທ. ຈົງເນັ້ງວ່າງ, ພ.ທ. ຈ້າລີ, ພ.ທ. ຈົງຕົວຢາງ, ພ.ທ. ລີ ເນັ້ງ, ພ.ທ. ລີ ບົລງ ປະຈ້າ, ພ.ທ. ເສີມພັນ, ພ.ທ. ລີເຍີ (ມາເສັຍຊີວິດຢູ່ເດນເວີດ ສະຫະຣັຖ), ພ.ທ. ຕູ້ ວ່າງ ຢາງ (ຮຽນຈົບໂຮງຮຽນກົດໝາຍທີ່ວຽງຈັນທນ໌, ປະເທສລາວ) ປະຈຸບັນຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ແລະ ພ.ທ. ທ້າວນາ. ຍັງອີກຫລາຍຄົນບໍ່ຈຳຊໍ້ໄດ້.

ການປະກອບກຳລັງທະຫານ 1951-1964

ກອງທະຫານພາຄ 2 ໄດ້ປະກອບຂຶ້ນດັ່ງນີ້:

ກ່ອນປີ 1961

ມີກອງພັນ (BV) 21, 22, 23, 24, 25 ແມ່ນການຈັດຕັ້ງຢູ່ແຂວງຊຽງຂວາງ; ກອງພັນ 26, 27 ແລະ 28 ການຈັດຕັ້ງຢູ່ແຂວງຫົວພັນ (ຊຳເໜືອ). ນອກຈາກນີ້ ຍັງມີທະຫານ ກອມມັງໂດ, ແລະ ໜ່ວຍທະຫານ ບ້ານ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ ກັບສັດຕູຂອງຊາດ.

ຫລັງຈາກປີ 1964

ທະຫານໄທຍໄດ້ໄປຝຶກທະຫານລາວ ຢູ່ພາກສອງ ແລ້ວໄດ້ຈັດຕັ້ງເປັນກອງພັນຄື: SGU 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, ປ້ອງກັນແຂວງຊຽງຂວາງ; ແຂວງຫົວພັນ ມີ ກອງພັນ SGU 226, 227 ແລະ 228.

ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ເສັຍ ພູຜາທິ LS85

ກຳລັງ ຂອງແຂວງຫົວພັນໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ເລີ່ມປີ 1970 ໄດ້ຈັດຂຶ້ນເປັນ ກຣົມ ດັ່ງນີ້: ກຣົມ 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27 ແລະ 28. ຜ.ບ. ກອງພົນແມ່ນ ທ່ານ ພ.ອ. ດວງຕາ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວ ບໍ່ໄດ້ປະຈຳໜ້າທີ່. ໃນປີ 1972 ແມ່ນທ່ານ ວ່າງເຍີ ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພົນ ທີ່ສອງ ໄດ້ເຂົ້າໄປໂຈມຕີ ທົ່ງໄຫ ຫີນ ແຕ່ໄປບໍ່ຮອດ ຍ້ອນມີກາຣເຊັ່ນສັນຍາ ລະຫວ່າງສະຫະຣັຖແລະວຽດນາມເໜືອໃນປີ 1973 ທີ່ ປາຣີ ຝຣັ່ງເສສ.

- ທ່ານ ວ່າງເຍີ ຜ.ບ. ກຣົມ 21. 1970-1971 ແລະ 1972-1973 ຜ.ບ. ກອງພົນທີ່ 2
- ທ່ານ ລິນູ ຜ.ບ. ກຣົມ 22. 1970-1972 (ຜູ້ກ່ຽວເສັຍຊີວິດຢູ່ສູນສັມະນາ ວຽງໄຊ ແຂວງ ຫົວພັນ).
- ທ່ານ ພ ອ. ຊິ້ງເລັ່ງ ຊິງ ຜ.ບ. ກຣົມ 23 ປີ 1970 -1971. ແລ້ວ ແມ່ນ ພ.ທ. ວ່າງຍົວ ຜ.ບ. ກຣົມ 23 ເລີ່ມແຕ່ປີ 1971-1972, ຖືກບາດເຈັບໄດ້ປ່ຽນໃຫ້ ພ.ອ. ລິເຕັ້ງ ເປັນ ຜ.ບ. ກຣົມ 23 ແຕ່ 1972-1975.
- ພ.ທ. ມົວເກົ້າ ຜ.ບ. ກຣົມ 24. 1970-1973
- ພ.ທ. ວ່າງກົວ ຜ.ບ. ກຣົມ 25. 1970-1973
- ພ.ອ. ລິເລົາ ຜ.ບ. ກຣົມ 26. 1970-1973
- ພ.ທ. ຈິງກົວ ວີ້ ຜ.ບ. ກຣົມ 27 ຕັ້ງຢູ່ເມືອງໝອກ (LS46) ປີ 1973-1975 ເສັຍຊີວິດຢູ່ລາວ ເພາະໜີບໍ່ໄດ້.
- ພ.ອ. ເຈີປາວມົວ ຜ.ບ ກຣົມ 28 ຕັ້ງຢູ່ບວມຫລົງ (LS32) ແຕ່ປີ 1970-1975 . ໃນປີ 1976 ໄດ້ ກັບໄປຕໍ່ສູ້ ເພື່ອນຳພາລູກນ້ອງອອກ ແຕ່ໄດ້ເສັຍຊີວິດ ຢູ່ປ່າໃນລາວ ໃນປີ 1994.

ທ່ານ ວ່າງເຍີ ໄດ້ມາເປັນຫົວໜ້າໂຄງການພັທນາ ພາຄ 2 ໃນປີ 1973-1975. ໃນປີ 1973 ຫາ 1975 ແມ່ນ ທ່ານ ພ.ອ. ມົວສີ ໄດ້ມາເປັນ ຜ.ບ. ກອງພົນ ທີ່ 2 ທ່ານ ພ.ທ. ວ່າງເນັ້ງ ເປັນຜູ້ຮອງ ສູນກາງຕັ້ງຢູ່ ສາລາ ພູຄູນ ທາງຄົບ ຖນົນເລຂທີ່ 13 ແລະ ຖນົນເລຂທີ່ 7.

ໃນປີ 1973-1974. ມີການຈັດຕັ້ງຮັບຮອງປະສົມສອງຝ່າຍ ໄດ້ມີການປົດປ່ອຍ ທະຫານອອກ ໄປທຳ ມາຫາກິນ, ໄປຮຽນຄ້າຂາຍ, ກັບໄປຝຶກຝົນອາຊີບ ແລະ ການສຶກສາຕ່າງໆ. ກຳລັງທັບພາຄ 2 ໄດ້ ລົດ ລົງມາ ຈາກການຕັດການຊ່ວຍເຫລືອຂອງສະຫະຣັຖ ແລະຄວາມໄຜ່ຜັນສັນຕິພາບ ແຕ່ຝ່າຍ ສ.ປ.ປ.ລ. ເປັນຝ່າຍສວຍໂອກາສ ເອົາແກວມາຊ່ວຍ ໄດ້ມ້າງເພສັນຍາສັນຕິພາບ ເພາະສະຫະຣັຖ ຈຳ ເປັນຕ້ອງ ຖອຍອອກຈາກສົງຄາມການເມືອງໃນອິນດູຈີນຍ້ອນເຫດດັ່ງນີ້:

- ການເດີນຂະບວນຂອງປະຊາຊົນອາເມຣິກາ ຢູ່ໃນສະຫາຣັຖ ທີ່ບໍ່ເຫັນດີ ໃຫ້ສະຫະຣັຖ ດຳເນີນ ສົງຄາມຕໍ່ຢູ່ໃນອິນດູຈີນ.
- ຈີນແດງ ແລະ ຣັຊເຊັຍມີການຄັດແຍ້ງກັນໃນບັນຫາຊາຍແດນ ແລະ ມີການຕໍ່ສູ້ກັນ.
- ຣັຊເຊັຍຕ້ອງເພີ່ມອາວຸທອນທັນສະໄໝໃຫ້ວຽດນາມເໜືອ ເພື່ອປ້ອງກັນ ການໂຈມຕີຈາກສະຫະ ຣັຖ. (ໃນປີ 1971 ປະທານາທິບໍດີ ນິກສັນ ໄດ້ຕັດສິນໃຈເອົາລະເບີດໄປໃສ່ທ່າເຮືອ ໄຮຟອງ ແລະ ສິ່ງກຳລັງທະຫານເພີ່ມເຕີມ ເຂົ້າໄປປະເທດວຽດນາມ).

ການຖອຍອອກຂອງສະຫະຣັຖ ມີປະໂຫຍດຫລາຍ ປ່ອຍໃຫ້ຈີນແດງເປັນຜູ້ແກ້ໄຂ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໂລກ ຄອມມູນິສຕ໌ ແຕກແຍກກັນເອງ. ສຖານະການໄດ້ເຮັດໃຫ້ຝ່າຍ ຄ.ມ.ນ. ອ່ານ ອອກ ວ່າ ແນ່ນອນ ສະຫະຣັຖ ບໍ່ມີທາງຈະກັບໄປພົວພັນສົງຄາມຢູ່ໃນອິນດູຈີນອີກ. ຝ່າຍ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມເໜືອ ຈຶ່ງ ຕຽມແຜນຍຶດເອົາອິນດູຈີນ ຢ່າງບໍ່ມີປະເທສໃດຊ່ວຍໄດ້. ຄ.ມ.ນ. ຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ ເລ່ຫລ່ຽມ;ໃຊ້ກຳລັງ ທະຫານ ຍຶດອຳນາດໃຫ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ ໂດຍເຮັດໃຫ້ຮັບຮອງປະສົມສອງຝ່າຍ ບໍ່ມີທາງແກ້ໄຂໄດ້. ໃຫ້ໂກສອນ ພົມວິຫານ ຈຶ່ງມີສິດເຊັນເມືອງລາວໃຫ້ແກວມາຄູມທຸກຢ່າງ ພາໃຫ້ປະຊາຊົນ ຫລາຍຮ້ອຍ ພັນຄົນ ເສັຍຊີວິດ, ຖືກຈັບໄປສັມມະນາ ຫລືຕ້ອງອົພະຍົບໜີ ຍ້ອນປະຊາຊົນລາວມີຈຳກັດ ເປັນປະເທສນ້ອຍໆ ບໍ່ສາມາດປ້ອງ ກັນຕົນເອງ.

ພາຄທີ 7.

ການສູ້ຮົບກັບວຽດນາມເໜືອ

ໃນປີ 1959-1972, ວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ ບໍ່ນັບຖືສັນຍາທີ່ໄດ້ເຊັນກັນໄວ້, ໄດ້ໃຊ້ຜືນແຜນດິນ ລາວເປັນ ທາງຜ່ານໄປເຮັດເສີກຢູ່ວຽດນາມໃຕ້ ໄດ້ສັນບສນຸນຝ່າຍລາວຄອມມູນິສຕ໌ ໂຈມຕີທີ່ພື້ນ ຂອງຝ່າຍຮັບຮອງປະສົມສອງຝ່າຍເປັນກາງຂອງລາວອັນມີເດັກເຈົ້າສູ້ວັນນາພູມາ ເປັນນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ຢ່າງຮູນແຮງ ໂດຍໃຊ້ທະຫານຫລາຍກອງພົນໂຈມຕີ ພາຄ 2, ພາຄ 3 ແລະພາຄ 4. ຍ້ອນວ່າ ຫລັງຈາກປີ1969, ສະ ຫາພາບໂຊວຽດໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ ດ້ານອາວຸທໃຫ້ວຽດນາມເໜືອຢ່າງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບ ສົງ ຄາມສະຫາຣັຖໃນອິນດູຈີນຄື: ຣິຖຖັງຂນາດໜັກ, ຂນາດເບົາ ຣິຖຖູ້ມເກາະ, ຣິຖຖູ້ມສົງທະຫານ, ປືນຕໍ່

ຕ້ານອາກາສ, ປືນໃຫ່ຍທຸກຊນິດ ຄື: 86 ມ/ມ, 122 ມ/ມ, 130 ມ/ມ, ພ້ອມຈະຮວດ 122 ມ/ມ ແລະ ຣົຖຂົນສົ່ງ ປືນ ປ.ຕ.ອ. 12.8 ມ/ມ, 14.6 ມ/ມ, 25 ມ/ມ, 37 ມ/ມ, 57 ມ/ມ, 76 ມ/ມ ແລະເຄື່ອງບິນ ມິກ (MIG) ເພື່ອປ້ອງກັນທາງອາກາສໃນວຽດນາມເໜືອ ແລະຕໍ່ຕ້ານຝ່າຍສະຫາຣັຖ ຈີນສະຫາຣັຖຕ້ອງ ໄດ້ຖິ້ມລະເບີດ ປັດທາງເຂົ້າມາຈາກທະເລ ຢູ່ໃນທ່າເຮືອຮາຍຝອງ ໄກ້ຮ່າໂນງ ວຽດນາມເໜືອ. ພວກສັດ ຕຣູ ຍັງມີຈຳນວນຕໍ່ຕ້ານອາກາສຍານຊີ້ (SAM = Soil-Air-Missile) ທີ່ເຮັດ ໃຫ້ພວກເຂົາມີກຳລັງເໜືອ ກ່ວາ ຝ່າຍມິດຫລາຍເທົ່າ ດ້ານທະຫາຣ ແລະ ດ້ານອາວຸທ ເພາະສະນັ້ນ ພາຄ 2 ແລະ ຣາຊອານາຈັກ ລາວຈຶ່ງຕົກຢູ່ໃນການໂຈມຕີ ຢ່າງໜັກຂອງວຽດນາມເໜືອ.

ໃນເວລານີ້ ພາຄ 2 ມີກຳລັງທະຫາຣເກືອບສອງກຣົມ (ປະມານ 10 ພັນຄົນ) ເພື່ອປ້ອງກັນແຂວງຫົວພັນ ແລະແຂວງຊຽງຂວາງ. ການປ່ຽນແປງນີ້ ຜູ້ບັນຊາພາຄ ຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ຕາມຄວາມສາມາດ ຕ້ານການຂຍາຍຕົວຂອງວຽດນາມເໜືອໄວ້. ທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວ ແລະທະຫາຣທຸກພາຄ ໃນລາວ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງປະກອບກຳລັງທະຫາຣ ເປັນກອງພົນຂອງຣາຊອານາຈັກລາວ ເລີ່ມແຕ່ປີ 1970. ໃນຣາຊ ອານາຈັກລາວໄດ້ແບ່ງເປັນ 5 ພາຄ ແຕ່ລະພາຄ ປະກອບເປັນໜຶ່ງກອງພົນ ຈຶ່ງ ມີ 5 ກອງພົນແມ່ນຢູ່ໃນ ການຊ່ວຍເຫລືອຂອງສະຫາຣັຖ. ໃນເມື່ອເຫັນວ່າສັດຕູມີກຳລັງພິລ, ມີອາວຸດເໜືອກວ່າຝ່າຍມິດ ຫລາຍ ເທົ່າ ຣັຖະບາລລາວຝ່າຍວຽງຈັນໜ້າຈຶ່ງໄດ້ຂໍການຊ່ວຍເຫລືອທາງອາກາສ ຈາກສະຫາຣັຖ ເພື່ອ ຖິ້ມລະ ເບີດ ແລະໂຈມຕີສັດຕູ ມາຈາກທາງອາກາສ ສະຫາຣັຖໄດ້ປະຕິບັດງານຢ່າງດີ ຊ່ວຍຝ່າຍ ວຽງຈັນໜ້າ ຈຶ່ງຢູ່ລອດມາເຖິງປີ 1975.

ຮູບທີ່ 112. ເຄື່ອງບິນ B52 ກຳລັງຖິ້ມລະເບີດໃສ່ສັດຕູ (B52)

ໃນເມື່ອທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກສະຫາຣັຖເພີ່ມການໂຈມຕີທາງອາກາສ ໃຫ້ແກ່ພາຄ 2 ທ່ານ ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈວາງແຜນລຸກຣີບ ໂຈມຕີສັດຕູເຂົ້າໄປໃນທົ່ງໄຫຫີນ ຄັ້ງທີສອງ. ແຜນຣີບເທື່ອນີ້ ເອີ້ນວ່າແຜນ “ທະນິງກຽດ”. ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ໄດ້ຮອງຂໍກຳລັງທະຫາຣາມາຈາກ ຣາຊອານາຈັກໄທຍ໌ ເຂົ້າໄປຊ່ວຍຮັກສາບໍຣິເວນລ່ອງແຈ້ງ ເພາະທະຫາຣພາຄ 2 ສ່ວນຫລາຍ ໄດ້ອອກ ໄປຕໍ່ສູ້ສັດຕູຢູ່ແນວໜ້າ. ເລີ່ມຕົ້ນເດືອນມິຖຸນາ (June) 1969, ທ່ານນາຍພົນໄດ້ສົ່ງກຳລັງອອກໄປ ໂຈມຕີ ສັດຕູ ດັ່ງນີ້:

- ສາຍທີ່ໜຶ່ງຕີເຂົ້າຊຳທອງ, ໄປຫາພູຫລວງມາດ, ບ້ານນາ, ພູເສີ້, ເມືອງພັນ, ເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍ ແມ່ນ ທົ່ງໄຫຫີນ;
- ສາຍທີສອງ ໂຈມຕີສັດຕູ ໄປຫາເມືອງສຸຍ, ເມື່ອຍຶດເມືອງສຸຍໄດ້ແລ້ວ ເປົ້າໝາຍ ຕໍ່ໄປແມ່ນ ເຂົ້າໄປກວດລ້າງແຖວລາດບວກ ດ້ານຕາວັນຕົກຂອງທົ່ງໄຫຫີນ ສູນກາງຂອງຄອມ ມູຍນິສຕ໌.

ການບຸກເຂົ້າເມືອງສຸຍເທື່ອນີ້ ໄດ້ເສຍນັກບິນຜູ້ກ້າຫາຣ ໓.໑.໑. ລີລີ ແລະ ໓.໓.໑. ລໍເນັງ. ລີລີ ແມ່ນນັກ ບິນທີ່ໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ ທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວ ຫລາຍທີ່ສຸດ, ແລະ ໄດ້ຮັບການສັບສນຸນ ຈາກເຄື່ອງ ບິນ ເບ 52, ເຄື່ອງບິນໄອພິນ ແອຟ (F4, Phantom F111), ເຄື່ອງບິນ ເອອວນອີ (A1E) ແລະຟູ່ງບິນ T-28 ຂອງນັກບິນລາວ ທີ່ໄດ້ອອກໄປສັບສນຸນຊ່ວຍຄູ່ມືກັນການເຄື່ອນທີ່ ແລະກໍໄດ້ຮັບການທຸນຫລັງ ຈາກກຳລັງທະຫາຣາຊອານາຈັກໄທຍ໌ ເຂົ້າໄປຊ່ວຍ. ການລຸກຣີບເຂົ້າໄປເທື່ອນີ້ ໄດ້ຜິດິ ພໍສິມຄວນ

ຮູບທີ່ 113. ຍົນໄອພິນ ເອຟ F4 ຂອງສະຫະຣັຖ ອາເມຣິກາ ທີ່ ໃຫ້ກາຣສັບສນຸນ ທາງອາກາສ ຊ່ວຍ ຝ່າຍຣັຖບາລວງຈັນທນ໌ ຍົນຕ໌ເອຟ4ກຳລັງ ຖິ້ມລະເບີດ ໃສ່ ທີ່ພັນຂອງວງດນາມເໜືອໃນສນາມລົບ.

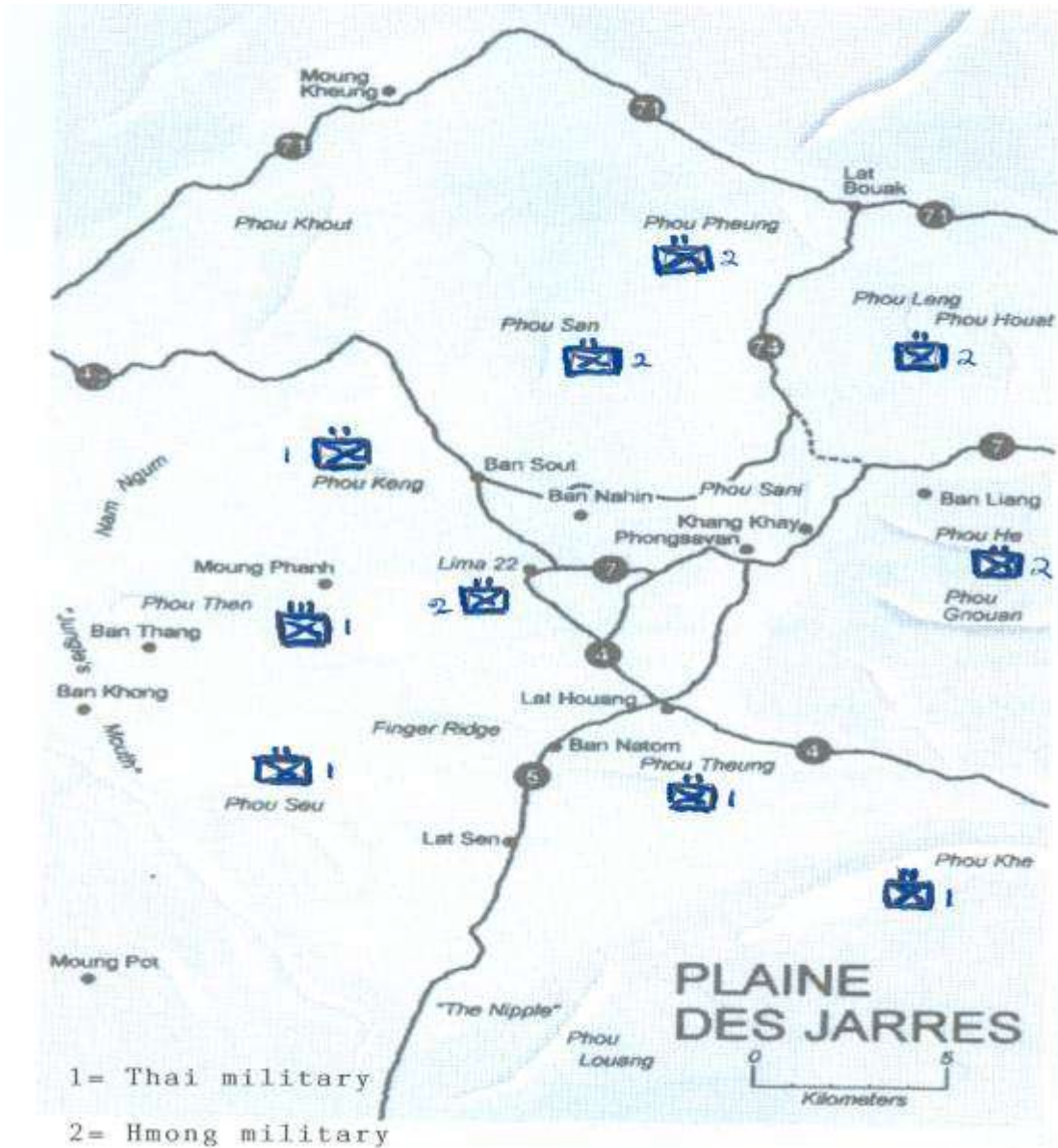
ຝ່າຍມິດຍິດໄດ້ທົ່ງໄຫຫິນ ໄດ້ທຳລາຍປົນໄຫ່ຍ, ຣິຖຳຖຳ, ສາງອາວຸທຂອງສັດຕູໄດ້ທຳລາຍສັດ ຕູໄປ ຫລາຍພັນຄົນ ຍິດໄດ້ທົ່ງໄຫຫິນ ແລະຕັ້ງເປັນທີ່ໝັ້ນໄວ້, ໄດ້ໄປ ສະຫລອງບູນຈຽງ ຢູ່ທົ່ງໄຫຫິນ ເດືອນ ພຶສຈິກາ ປີ 1970. ທ່ານນາຍພິລຕຣີ ວ່າງປາວ ແລະຜູ້ນຳທະຫານໄທຍ໌ ໄດ້ວາງແຜນປ້ອງກັນ ທົ່ງໄຫຫິນຢ່າງດີ ຄື: ແຜນປ້ອງ ກັນຮູບ 163 ແລະ 114 ດັ່ງທີ່ອະທິບາຍຢູ່ຂ້າງລຸ່ມນີ້.

- ນຶ່ງກອງພັນທະຫານໄທຍ໌ ຍຶດພູເຕີງ, ແລະໄດ້ຊຸດຊຸມປ້ອງກັນຢ່າງດີ;
- ນຶ່ງກອງພັນ ປ້ອງກັນພູເກັງ ແລະ ຊຸດຊຸມປ້ອງກັນຢ່າງດີ;
- ນຶ່ງ ກອງພັນທະຫານໄທຍ໌ ຍຶດພູເຊີ້ ແລະ ຊຸດຊຸມປ້ອງກັນຢ່າງດີ;
- ນຶ່ງກອງພັນທະຫານໄທຍ໌ ຍຶດພູແຄ ແລະ ຕັ້ງປືນໃຫ່ຍ 155 ສີ່ ກະບອກ ແລະ 105 ສີ່ກະບອກ;
- ນຶ່ງກຣົມທະຫານໄທຍ໌ ຕັ້ງຢູ່ເມືອງພັນ ລະຫວ່າງກາງ ພູເກັງແລະພູເຊີ້, ພາຣະກິດແມ່ນ ເຄື່ອນທີ່ ໄປມາໄດ້ໃນລະຫວ່າງ ສີ່ພູ ທີ່ກ່າວມາເທິງນີ້ ເປັນກຳລັງ ຫຼຸນຫລັງ ເມື່ອຖືກໂຈມຕີ.
- ນຶ່ງກອງພັນປືນໃຫ່ຍ 105 ມ/ມ 4 ກະບອກ ແລະ 155 ມ/ມ 4 ກະບອກ ຕັ້ງຢູ່ເມືອງພັນ ສາມາດ ປ້ອງກັນ ຝ່າຍມິດໃນບໍລິເວນເວນທົ່ງໄຫຫິນ.
- ພາຣະກິດສອງກຣົມທະຫານມັງ ພາຄ 2 ແມ່ນເຄື່ອນທີ່ຊອກຫາເປົ້າໝາຍຂອງສັດຕູ, ຊອມ ເບິ່ງການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດຕູແລ້ວ ຂໍເຄື່ອງປືນຖິ້ມລະເບີດໃສ່ ຫລື ຂໍປືນໃຫ່ຍຝ່າຍມິດທຳ ລາຍ;
- ນຶ່ງກອງພັນທະຫານເຜົ່າມັງ ພາຄ 2 ຕັ້ງຢູ່ເທິງພູຣວດ; ປ້ອງກັນທາງມາຈາກຂັງໄຂ ແລະທາງ ເຂົ້າໄປຫາລາດບວກ.

ລະຫວ່າງເດືອນມັງກອນ ຫາ ເດືອນມີນາ ປີ 1971, ອາກາສເລີ່ມມິດເຮັດໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອທາງ ອາ ກາສບໍ່ໄດ້ຜິລດີ ແຕ່ການເຄື່ອນທີ່ຂອງຣິຖແລະກຳລັງຂອງສັດຕູ ກໍສະດວກດີຂຶ້ນ ຈຶ່ງເປັນໂອກາສ ໃຫ້ ສັດຕູໄດ້ວາງແຜນໂຈມຕີຝ່າຍມິດທາງພາຄພື້ນດິນທຸກຈຸດ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທະຫານຝ່າຍມິດ ຄື: ກຣົມ ທະຫານມັງ ທີ່ ຊຶ່ງຊອມເບິ່ງສັດຕູ ນັ້ນຖືກໂຈມຕີໜັກ ໄດ້ແຕກກະຈັດກະຈາຍ ເຕົ້າໂຮມກັນບໍ່ໄດ້. ເປັນ ໂອກາສໃຫ້ສັດຕູໄດ້ໂຈມຝ່າຍມິດທຸກຈຸດໃນທົ່ງໄຫຫິນ ດ້ວຍເລີ່ມຕົ້ນໂຈມຕີພູທຸກໜ່ວຍ ທີ່ຝ່າຍມິດ ໄດ້ຕັ້ງເປັນທີ່ໝັ້ນຢູ່ນັ້ນ ໄວ້ພ້ອມໆກັນ ແລະໄດ້ຍິງປືນໃຫ່ຍ ຈະຣວດຄູມທະຫານໄທຍ໌ທຸກຈຸດໃນທົ່ງໄຫ ຫິນ ເຮັດໃຫ້ຣວບລວມກັນບໍ່ໄດ້.

ແຜນທີ່ 114. ແຜນທະນິງກຽດ ເພື່ອເຂົ້າໄປຍຶດພື້ນທີ່ທີ່ໄດ້ຕົກໃຫ້ສັດຕູລາວນາມເໜືອ ເລີ່ມ ເດືອນ 7 ປີ 1969, ໄດ້ໄປສະຫລອງ ບຸນຈຽງປີໃໝ່ ເດືອນ ພຶດສະພາ 1970 ແຕ່ໄດ້ເສັຍຄືນໃຫ້ສັດຕູເດືອນ ມີນາປີ 1971.

ແຜນທີ່ 115. ແຜນບ້ອງ ກັນທົ່ງໄທຫີນ ປີ 1970 (1) ແມ່ນກອງທັບໄທຍ໌. (2) ແມ່ນທະຫານມົ້ງພາກສອງ. ສັດຕູໄດ້ສົ່ງສອງກອງພົນ 312 ແລະ 316 ບຸກທົ່ງໄທຫີນ ແລະ ຕຽມຈະເຂົ້າໄປເອົາລ່ອງແຈ້ງ ໃຫ້ໄດ້ ແຕ່ໂຊກດີ ເບ 52 ໄດ້ຖິ້ມບອມໃສ່ຊ່ວຍຈົ່ງບໍ່ເສັຍ ລ່ອງແຈ້ງ ແຕ່ ສັດຕູ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລ່ອງແຈ້ງ ເປັນບ້ານທ້າງດົນເຕີບ.

ເມື່ອສັດຕູຍຶດໄດ້ພູສຳຄັນຫລາຍພູແລ້ວ ຝ່າຍສັດຕູກໍເປີດສາກບຸກໂຈມຕີກຳລັງທະຫານ ໄທຍ໌ໃນທົ່ງໄທຫີນຈຶ່ງໄດ້ເສັຍ ທົ່ງໄທຫີນຄືນໃຫ້ສັດຕູ ພ້ອມທັງໄດ້ນຳໂຈມຕີ ຝ່າຍມິດຈິນເຖິງລ່ອງແຈ້ງ ພາໃຫ້ລ່ອງແຈ້ງກາຍເປັນບ້ານຮ້າງເກືອບໝົດປີ ໃນປີ 1971.

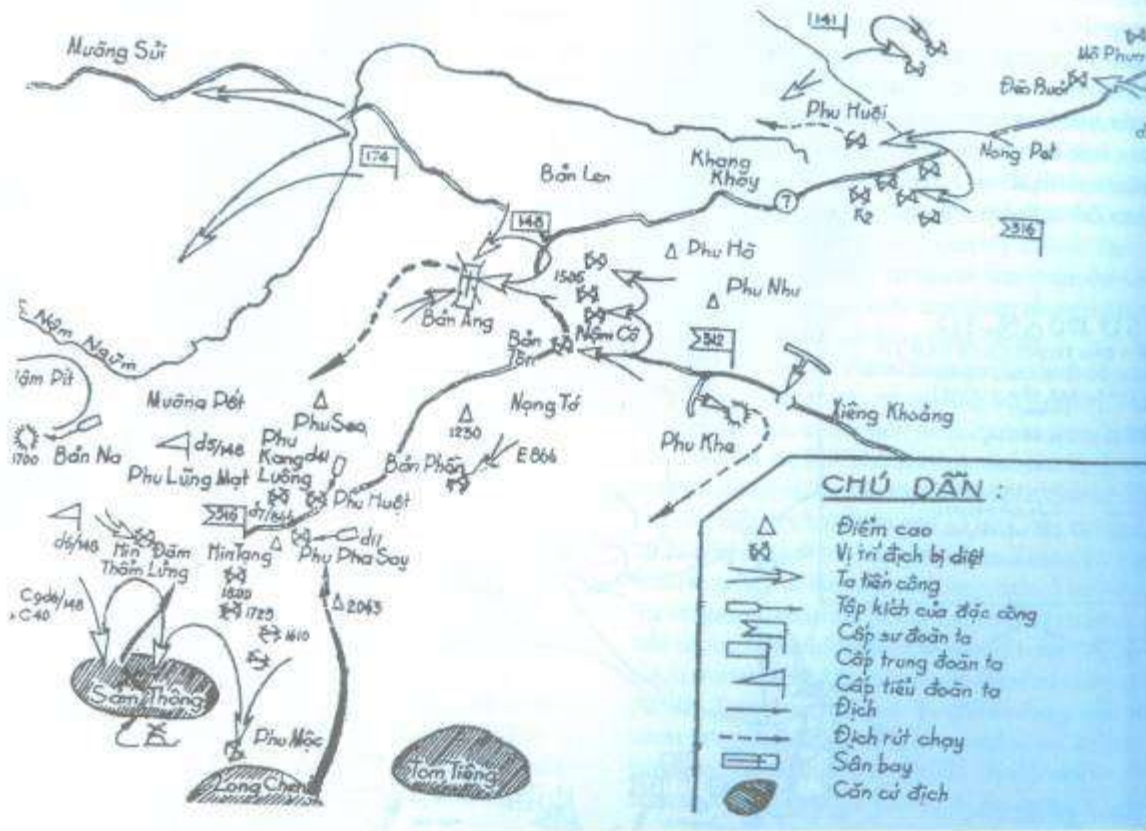
ວຽດນາມເໜືອໄດ້ສົ່ງສອງກອງພົນບຸກໂຈມຕີທົ່ງໄຫຫີນດັ່ງນີ້: ກອງພົນ 316, ພ້ອມໜຶ່ງກຳລັງມີປືນໃຫ່ຍ, ຣົຖຖັງ ຕິຈາກບ້ານບານ ຕາມຖົນນະເລຂທີ່ 7 ເຂົ້າໂຈມຕີ ພູຮວດ; ພູເກ້ງ ແລະ ທົ່ງໄຫຫີນ. ກອງພົນ 312 ແລະ ຫລາຍກອງພັນດັດກົງ (ໜ່ວຍກ້າຕາຍ) ຕື່ມາຈາກຊຽງຂວາງ ຕາມຖົນນະເລຂທີ່ 4 ຫາທົ່ງໄຫຫີນ ແມ່ນບຸກໂຈມຕີພູເຕີງ ແລະພູແຄ. ເມື່ອຍຶດໄດ້ພູທີ່ອ້ອມທົ່ງໄຫຫີນແລ້ວ ກໍເລີ່ມກວດລ້າງຝ່າຍມິດທີ່ ຢູ່ ໃນທົ່ງໄຫຫີນ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນທະຫານໄທຍ໌ ຜູ້ບໍ່ຮູ້ທາງໜີຕອ້ງຕໍ່ສູ້ດ້ວຍຊີວິດ ຫລືຖືກຈັບ. ປະມານ ຕົ້ນເດືອນມີນາ (March) 1971 ຫລັງຈາກຝ່າຍມິດໄດ້ແຕກອອກຈາກທົ່ງໄຫຫີນແລ້ວ ສັດຕຽນໄດ້ໄລ່ຕິດ ຕາມຝ່າຍມິດ ແລະຫວັງຈະຍຶດເອົາລ່ອງແຈ້ງໃຫ້ໄດ້. ສັດຕຽນໄດ້ວາງແຜນບຸກໂຈມຕີລ່ອງແຈ້ງ ດັ່ງນີ້ (ເບິ່ງ ຕາມແຜນທີ່ # 112 ແລະ 113)

- o ກອງພົນ 316 ພ້ອມໜ່ວຍກ້າຕາຍ ໜຶ່ງກຳລັງມີໂຈມຕີຈາກ ບ້ານນາ (LS15) ລົງຕາມຫວັຍນ້ຳຈອງ ເຂົ້າໃສ່ຕີນພູຜ່າເທົ້າ ເພື່ອຕັດຫລັງຝ່າຍມິດດ້ານຕາວັນຕົກ. ຝ່າຍມິດໄດ້ຊຶ້ງຊອມຕິດຕາມເບິ່ງ ເມື່ອເຫັນເຂົ້າມາເຖິງຫວັຍນ້ຳຈອງ ຕຽມຈະຂຶ້ນຜາເທົ້າ ຫາຊຳທອງ, ທ່ານນາຍພິລວ່າງປາວ ແລະ ທ່ານເຢຣີ ໄດ້ຂໍຍົນຕ໌ ບີ 52 ສອງລຳຖິ້ມລະເບີດ ຈາກທິສໃຕ້ທາທິສເໜືອ ແລະ ສັ່ງຍົນຕ໌ ຖິ້ມລະເບີດ ເອຟ 4 (F4) ຖິ້ມລະເບີດ ຊີບີຢູ (CBU) ໃສ່ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ກອງພິລແກວ 316 ທີ່ກຳລັງ ມາເຖິງຫວັຍນ້ຳຈອງ ດັບສູນເກືອບໝົດກອງພົນ.

ນ້ຳຈອງເປັນຫວັຍນ້ຳ ໄຫລຜ່ານຕີນພູຜາເທົ້າ ແລະພູຜາຈອງໄປສູ່ແມ່ນ້ຳຖິ້ມ. ຖ້າບໍ່ມີ ບີ 52 (B52) ແລະ ເອຟ 4 (F4) ຖິ້ມລະເບີດ ເທື່ອນີ້ ແມ່ນລ່ອງແຈ້ງຕ້ອງເສັ້ຍແນ່ນອນ ເພາະແກວຄອມມຸນິສຕ໌ໄດ້ສົ່ງ ກຳລັງເປັນສອງຂະບວນ ກອງພິລສຳຄັນແມ່ນ ກອງພົນ 316 ທີ່ຖືກບີ 52 ຖລິມ ກອງພິລນີ້ມີແຜນດີ ຈິ່ງເຂົ້າທາງຊຳທອງ ເພື່ອຕັດຫລັງຝ່າຍມິດ ເພາະເບື້ອງຕາວັນຕົກຂອງລ່ອງແຈ້ງໄປທາງຊຳທອງ ເປັນພູຜາ ສູງ ມີບ່ອນຫລີ້ຊອ້ນຫລາຍ, ຍາກທີ່ຈະຕີເອົາຄືນໄດ້, ນອກຈາກນີ້ ຝ່າຍມິດກໍບໍ່ໄດ້ປ້ອງກັນແໜ້ນໜາໃຫ້ ດີອີກ ໂຊກດີ ຍົນຕ໌ໄດ້ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ກ່ອນຈິ່ງໄດ້ຫັກຫລັງໄປ.

- o ກອງພົນ 312 ແລະ ຫລາຍກອງພັນ ດັດກົງ ແຍກກັນເປັນ ສອງສາຍຄື:
 - ກ/ ສາຍທີ່ນຶ່ງ ພ້ອມອາວຸທ໌ກ ແລະຣົຖຖັງ ເຂົ້າມາທາງກາງ ຈາກລາດແສນ ບ້ານພາ ຫາພູ ຫລວງມາດ ແລ້ວບ້ານຫີນຕັ້ງ, (LS74.)
 - ຂ/ ສາຍສອງ ກວດລ້າງຝ່າຍມິດຕາມປ່າດົງ (LS05) ຫາພູເບ້ຍ ລົງໄປໃສ່ ຜາຂາວ (LS14) ແລ້ວແມ່ນ ລ້ອງແຈ້ງ.

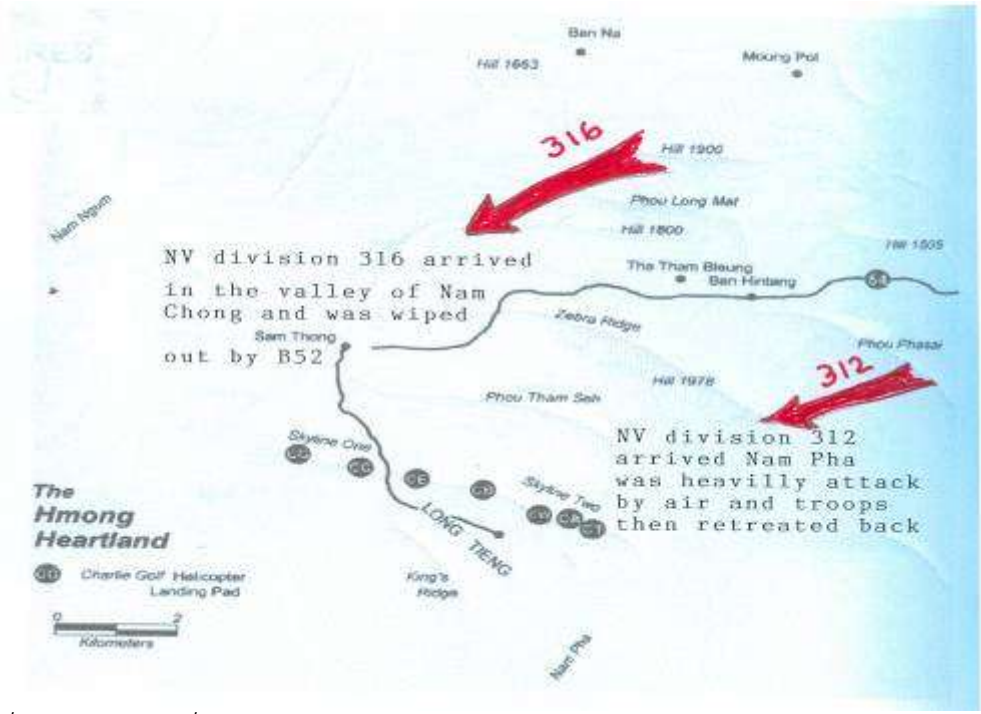
SHADOW WAR
THE CIA'S SECRET WAR IN LAOS

ອາທິບາຍແຕ່ນ Legend	
Δ	ພູສູງ
(X)	ຕຳລາທີ່ຕັ້ງຖືກຕີແຕກ
→	ຝ່າຍແກວເຂົ້າບຸກໂຈມຕີ
→	ໜ່ວຍກຳຕາລາຍແກວ
→	ກອງພົນ 312 ຂອງແກວ
→	ຖິ່ນຂອງແກວ
→	ກອງພົນຂອງແກວ
→	ສັດຕູ (ຝ່າຍລາວ)
→	ສັດຕູແຕກໜີ (ຝ່າຍລາວ)
→	ເດີນຍົນ
→	ທີ່ຕັ້ງຝ່າຍສັດຕູ
→	ຖິ່ນ 141 ໂຈມຕີພູສວດ
→	ກອງພົນ 316 ໂຈມຕີຍຶດເອົາບ້ານໜອງແປດຍຶດເອົາເຊັ່ນເລຂະທີ່ 7 ຈາກໜອງເປັດຫາ ຮັງໄຂ.
→	ຖິ່ນ 174 ຕີເຂົ້າຍຶດເມືອງສຸຍ
→	ກອງພົນ 312 ແລະຖິ່ນ 148 ຕີຍຶດເອົາສະນາມຍົນທັງໄຫຍັນ
ແຕ່ນຂຶ້ນສອງ	
ກອງພົນ 316 ຍຶດທັນຕັ້ງ, ພູສວດ, ພູຊາວ, ຍຶດເມືອງຊຳທອງ, ພູໜອງ ແລະລ່ອງແຈ້ງ ພ້ອມກັບກອງພົນກຳຕາລາຍ Dac Cong ຊຶ່ງມີ 3 ກອງຮອບ.	

ແຜນທີ່ 116 .ຕົ້ນເດືອນກຸມພາ beginning of March 1971 ສັດຕູໄດ້ສົ່ງສອງກອງພົນ 1 ກອງພົນ ຈາກຖນົນເລຂະທີ່ 7 ພ້ອມກັບ 1 ກຸມຍົນ ໃຫ້ຍ, ຣົຖຖັງ ແລະ 1 ກອງພົນມາຈາກຖນົນເລຂະທີ່ 4 ເຂົ້າໂຈມຕີທັງໄຫຍັນ ແລະບຸກເຂົ້າ ໄປເກືອບຮອດລ່ອງແຈ້ງ ແຕ່ໂຊກດີໜ່ວຍຕິດຕາມ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງສັດຕູ ໄດ້ຂໍຮອງໃຫ້ສົ່ງເຄື່ອງບິນໄປຖິ້ມລະເບີດ. ບີ 52 (B. 52) ໄດ້ຖິ້ມລະເບີດໃສ່ ເຮັດໃຫ້ກອງພົນ 316 ລົ້ມໂຈມເກືອບພົດ ແຜນເຂົ້າໂຈມຕີລ່ອງແຈ້ງ ຈຶ່ງບໍ່ບັນລຸຜົນ ຝ່າຍມິດຈິ່ງໄດ້ຢູ່ຈົນຮອດເດືອນພຶດສະພາ 14 ປີ 1975.

ສ່ວນໜຶ່ງຂອງ ກອງພົນ 312 ພ້ອມດ້ວຍນິຕຖັງ ແລະອາວຸດນັກ 130 ມ/ມ, 122 ມ/ມ, 86 ມ/ມ ຕີຈາກ ທົ່ງໄຫຫີນມາໃສ່ຫີນຕັ້ງ, ພູພາໄຊ, ນ້ຳຜາ ແລະຜາຂາວ ມາໄດ້ພຽງແຕ່ຮອດນ້ຳຜາ ກໍຖືກ ເຕ-28 ເຄື່ອງບິນໄອພິນ (F4 & F111) ໂຈມຕີຖິ້ມລະເບີດໃສ່. ເຫລືອໜຶ່ງ ກອງຮ້ອຍໄດ້ໄປຮອດເທິງພູພະຮາຊ ວັງ ແລະໜຶ່ງກອງພັນແກວ ມາເຖິງພູອາໂປໂລ ພູຜາດ້ານຕາວັນອອກຂອງລ່ອງແຈ້ງ. ຝ່າຍມິດໄດ້ບຸກ ໂຈມຕີ ໂຕ້ຕອບເກືອບຮອດເດືອນ ກໍຖອຍກັບໄປເພາະກຳລັງມາຈາກຊຳທອງຫລືມເຫລວ ລ່ອງແຈ້ງຈຶ່ງ ປອດພັຍ.

ແຜນທີ່ 117. ສັດຕູໄດ້ສົ່ງ ສອງກອງພົນ 312 ແລະ 316 ມາບຸກລ່ອງແຈ້ງ ເຮັດໃຫ້ລ່ອງແຈ້ງ ກາຍເປັນບ້ານຫ້າງ ເກືອບພົດປີ ໃນ 1971.

ກຣົມ 174 ແມ່ນກຣົມປະໃຈ ແລະ ກຣົມ 141 ແມ່ນກຣົມປະສົມເຜົ່າຕ່າງໆ ຂອງວຽດນາມເໜືອ ເປັນກຳລັງທີ່ຮັກສາປ້ອງກັນທົ່ງໄຫຫີນ ທີ່ຫາກໍຍຶດໄດ້ໃໝ່ໆ ຈາກທະຫານຂອງທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງ ປາວ. ການຊ່ວຍເຫລືອທາງອາກາສ ໄດ້ສ້າງຜົນເສັຍຫາຍໃຫ້ສັດຕູແກວໜັກທີ່ສຸດ ແລະກໍເປັນກຳລັງ ໃຈໃຫ້ແກ່ ຝ່າຍມິຕຢ່າງດີ ຫາກຮູ້ວິທີໃຊ້ ແລະ ມີແຜນການໃຊ້ໃຫ້ໄດ້ຜົນ. ສັດຕູສັນສະເຫືອນຕໍ່ ບິ (B52) ແອເພີ 111 (F111) ແລະ ການຖິ້ມລະເບີດ ຊີບິຢູ ຂອງໄອພິນ (F4, Sky Rider, A1E and T28) ແລະ ເຕ-28. ແຜນຍຶດລ່ອງແຈ້ງ ຂອງສັດຕູຈຶ່ງບໍ່ບັນລຸຜົນ ຕາມໄດ້ຄາດໝາຍໄວ້, ສັດຕູໄດ້ ພະຍາຍາມ ສົ່ງກອງຫລອນຂອງກຣົມ 866 ມາທຳລາຍທີ່ພື້ນຂອງຝ່າຍມິຕຫລາຍບ່ອນ ອອ້ມແອ້ມ ລ່ອງແຈ້ງ ແຕ່ກໍຖືກໂຈມຕີຍິງໂຕະຕອບຢ່າງໜັກ ແລ້ວໄດ້ຖອຍກັບໄປ, ພາໃຫ້ປີ 1971 ເປັນປີທີ່ປະ

ຊາຊົນລ່ອງແຈ້ງ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ແຕກຜ່າຍໜີໄປຢູ່ວຽງຈັນ, ນາຊູ, ບ້ານຊ້ອນ ໄດ້ປະໃຫ້ລ່ອງເຈ້ງ ກາຍເປັນບ້ານຮ້າງເກືອບໝົດປີ 1971.

ຮູບທີ່ 118. ກຳລັງຝ່າຍມິດ ບຸກຂຶ້ນໝູເກັ່ງ ທາງທິດຕາວັນຕົກສ່ຽງໃຕ້ ທົ່ງໄຫຫີນ ໃນຕົ້ນປີ 1970 ໄດ້ເສຍຄືນໃຫ້ສັດຕູ ໃນເດືອນໃນເດືອນມີນາ (March) 1971.

ຮູບທີ່ 119. ເປົາເຂົ້າທີ່ຍຶດໄດ້ຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນ ໃນປີ 1970

ຮູບທີ່ 120. ປືນ 122 ມມ ຂອງວຽດນາມເໜືອ ຍຶດໄດ້ໃນປີ 1970

ຮູບທີ່ 121. ປືນ ອາກາ ທຸກຊນິດຂອງວຽດນາມເໜືອທີ່ຍຶດໄດ້ ປີ 1970

Photo: Hugh Mackeod/IRIN

Photo: Wikimedia Commons/NRA

A map of Laos showing the areas bombed with cluster munitions

ຮູບທີ່ 122. ລະເບີດຊີບີຍູ CBU Bombsທີ່ຍຶນໄດ້ຖິ້ມລົງ. ຮູບທີ່ 123. ຈຸດສີແດງໃນແຜນທີ່ ຂອງລາວ ແມ່ນຈຸດທີ່ຖືກລະເບີດ ໜັກສຸດຍູ່ ພາຄ 2, ພາຄ 3 ແລະພາຄ 4 ໃນ1968-1972

ແຜນຍົດທົ່ງໄຫຫີນ

(ແຜນຍົດທົ່ງໄຫຫີນ ຄັ້ງທີ່ສາມຂອງທ່ານ ນາຍພົນ ວ່າງປາວ)

ເມື່ອສະພາບການໄດ້ປ່ຽນແປງ ກໍສື່ໃຫ້ຮູ້ວ່າສັດຕູກຳລັງເສຍຂວັນ. ໃນເດືອນ ກໍຣະກົດ (July) ປີ 1971, ທ່ານນາຍພົນລາວວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງກຣົມ 21 ແລະກຣົມ26 ເຄື່ອນກຳລັງ ດ້ວຍທາງເຄື່ອງບິນເຮລີ ໂຄບເຕີ ໄປລົງລາດບວກ ບຸກໂຈມຕີທີ່ໝັ້ນຂອງສັດຕູ ຢູ່ຊອງຮັກ ເມືອງເຄິງ. ໄດ້ສົ່ງກຣົມ 22 ແລະ ກຣົມ 24 ເຄື່ອນໄປເສີມກຣົມ 28 ທີ່ບວມຫລົງ (LS32) ດ້ວຍເຄື່ອງບິນເຮລີໂຄບເຕີ, ຈຸດມຸ່ງໝາຍ ແມ່ນຕຽມເຂົ້າໄປຍົດລາດບວກ ແລະຕັດທາງຈາກຕາດເປີບເປື້ອງຫລັງຂອງສັດຕູ. ເມື່ອລົງຍົນຕໍ່ແລ້ວ ກຣົມ 21ແລະ ກຣົມ 26 ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ ປະມານສາມອາທິດ ໄດ້ເກີດມີບັນຫາດ້ວຍຈຳນວນທະຫານ ຫລາຍຄົນຕົນເປື້ອຍ ຍ່າງບໍ່ໄດ້, ບໍ່ຮູ້ເຫດຜົນ ວ່າຕົນເປື້ອຍຍ້ອນຫຍັງ, ຕາມຄິດເບິ່ງ:

- ✓ ອາດແມ່ນໃຊ້ເກີບທີ່ເຮັດມາຈາກໄຕຫວັນ ອາດມີເຄມີ ຢູ່ໃນຢາງ ທີ່ໄດ້ເອົາມາເຮັດເກີບ ເພາະປະກົດວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ໃຊ້ເກີບ ມາຈາກໄຕຫວັນນັ້ນ ຕົນບໍ່ເປື້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີບັນຫາຫຼັງ.
- ✓ ຕາມໄດ້ວິເຄາະເບິ່ງ ເຫັນວ່າຕົນທະຫານເປື້ອຍ ອາດເປັນເພາະຍົນຕໍ່ໄດ້ໄປຖິ້ມລະເບີດລົງ ທົ່ວທຸກແຫ່ງ ໃນບໍຣິເວັນທົ່ງໄຫຫີນ. ບາງທີ ພິສຂອງລະເບີດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົນເປື້ອຍ ກໍເປັນໄດ້ ເພາະວ່າ ກຣົມ 21 ແລະ ກຣົມ 26 ຍ່າງຕາມທົ່ງ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳຝົນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີບປຽກ ແລະ ແມ່ນ ທົ່ງທີ່ຖືກຍົນຕໍ່ ສະຫະ ຣັຖຖິ້ມລະເບີດໃສ່ໜັກທີ່ສຸດໃນໂລກ ກໍວ່າໄດ້.

ກຣົມ 21 ແລະ ກຣົມ 26 ຈຳເປັນຕ້ອງຖອຍອອກ ຍ້ອນທະຫານຕົນເປື້ອຍ ຍ່າງບໍ່ໄດ້ ແລະ ກໍຖືກຮືຖືງ ຂອງສັດຕູ ໄລ່ເຮັດໃຫ້ຝ່າຍມິຕຕາຍ ເປັນຈຳນວນຫລາຍຄົນ, ສ່ວນນຶ່ງກໍໄດ້ຕົກນ້ຳຖິ້ມຕາຍ ເພາະແມ່ນ ຍາມຝົນ ນ້ຳໄຫລແຮງ ຮືຖືງໄລ່ຍິງ ຕ້ອງໄດ້ຂ້າມນ້ຳຖິ້ມ ເພື່ອຫລີກຮືຖືງ ຈຶ່ງດົກນ້ຳຕາຍ. ຫລັງຈາກ ກຣົມ 21 ແລະ ກຣົມ 26 ໄດ້ຖອຍອອກແລ້ວ ກຣົມ 22 ແລະ ກຣົມ 24 ກໍໄດ້ຖືກສັດຕູໂຈມຕີ ຢ່າງໜັກ ໄດ້ຖອຍກັບໄປຕັ້ງຢູ່ບວມຫລົງ.

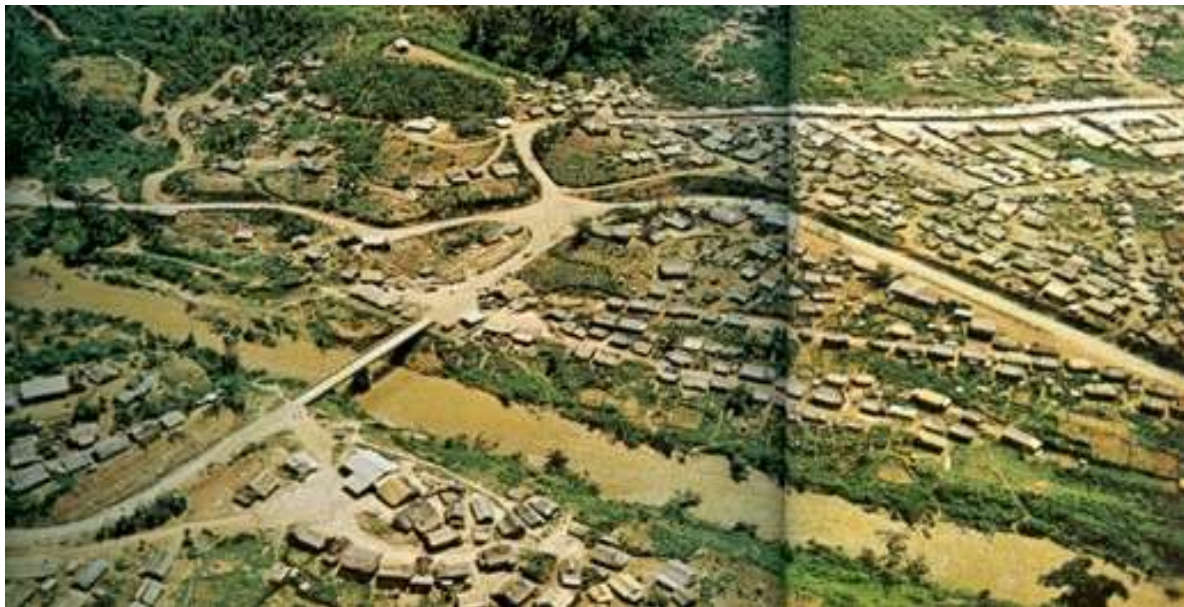
ເຂົ້າໂຈມຕີທົ່ງໄຫຫີນຄັ້ງທີ່ ສີ່ ຂອງທ່ານ ນາຍພົນ ວ່າງປາວ

ໃນເດືອນມິຖຸນາ (June) 1972, ພົນລາວ ວ່າງປາວ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກອງພົນ 2 ພ້ອມ ທະຫານໄທຍ໌ 1 ກຣົມ, ແລະ ທະຫານລາວ ມາຈາກພາຄ 3 ສອງກຣົມຄື: ກຣົມ 33 ແລະ ກຣົມ 35. ໃຫ້ບຸກໂຈມຕີສັດຕູ ໄປໃສ່ທົ່ງໄຫຫີນ. ກຣົມທະຫານໄທຍ໌ ພາຣະກິດແມ່ນ ລໍໄປແທນພື້ນທີ່ທີ່ຍົດໄດ້. ກອງພົນ 2 ຈຶ່ງໄດ້ ເຄື່ອນທີ່ໄປຕາມແຜນດັ່ງນີ້:

- ✓ ກຣົມ 21, 23, 26 ແລະ 35 ເຂົ້າຄັ້ງໄຂ (LS204), ລົງໄປຫາລາດແສນ ເປົ້າໝາຍແມ່ນຍົດທົ່ງ ໄຫຫີນໃຫ້ໄດ້.

- ✓ ກຣົມ 33 ເປົ້າໝາຍ ໃຫ້ຍຶດພູຜາໄຊຍ໌ໃຫ້ໄດ້.
- ✓ ກຣົມ 22 ແລະ ກຣົມ 24 ເປົ້າໝາຍແມ່ນໄປດັດສະກັດທາງລຳລຽງຂອງສັດຕູ ຕາມເສັ້ນທາງ ເລຂທີ່ 7 ລະຫວ່າງຂັງໄຂຫາບ້ານບານ (ເມືອງຄຳ).

ການໂຈມຕີເຂົ້າໄປເທື່ອນີ້ ບໍ່ທັນໄດ້ເຂົ້າທົ່ງໃຫຍ່ໜີ້ໄດ້ໂຈມຕີໄປເຖິງທີ່ຮາບສູງຫລາຍບ່ອນ ອ້ອມທົ່ງ ໄຫຍ່ ທີ່ນແລ້ວ ກໍໄດ້ມີການຍຸດຍິງເກີດຂຶ້ນ ຍ້ອນການເຊັນສັນຍາສະງົບເສີກ ລະຫວ່າງສະຫາຣັຖ ແລະ ວຽດ ນາມເໜືອ ຢູ່ທີ່ປາຣີ ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນມັງກອນ (January) 1973. ຫລັງ ຈາກສັນ ຍາແລ້ວ ບ.ກ. ກອງພິລ 2 ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງ ໃຫ້ໄປຮັກສາທີ່ໝັ້ນຢູ່ສະລາພູຄູນ ທາງຄົບຖົນນິເລຂ ທີ່ 13 ໄປ ຫາວຽງຈັນທນ໌, ຫລວງພຣະບາງ ແລະ ຖົນນິເລຂທີ່ 7 ໄປຫາພູໜອງຜີ, ທົ່ງໄຫຍ່ ແລະວຽດ ນາມເໜືອ. ສ່ວນທີ່ເຫລືອ ນຶ່ງກຣົມຂອງກອງພິລ 2 ໄດ້ຮັບພາຣະກິດຮັກສາການ ແຖວບ້ານນາ (LS15), ພູຜາໄຊຍ໌, ປ່າດົງ (LS05), ຄັງໄຂ (LS204), ສອງກຣົມຮັກສາບວມຫລົງ (LS32) ແລະ ນຶ່ງກຣົມ ຮັກສາເມືອງ ໝອກ (LS46). ແຜນການແມ່ນປ້ອງກັນພື້ນທີ່ຂອງຝ່າຍມິດ ບໍ່ໃຫ້ສັດຕູແຊກຊຶມເຂົ້າໄປ ໄດ້. ເຖິງຈະ ຮັກສາເທົ່າໃດກໍມີປະໂຫຍດ ເພາະວ່າພາຍຫລັງສະຫາຣັຖແລະວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ເຊັນສັນຍາສະງົບເສີກ ແລ້ວ ກອງທັບແຫ່ງຊາຕລາວ ກໍຂາດຜູ້ຊ່ວຍເຫລືອຕໍ່ໄປ.

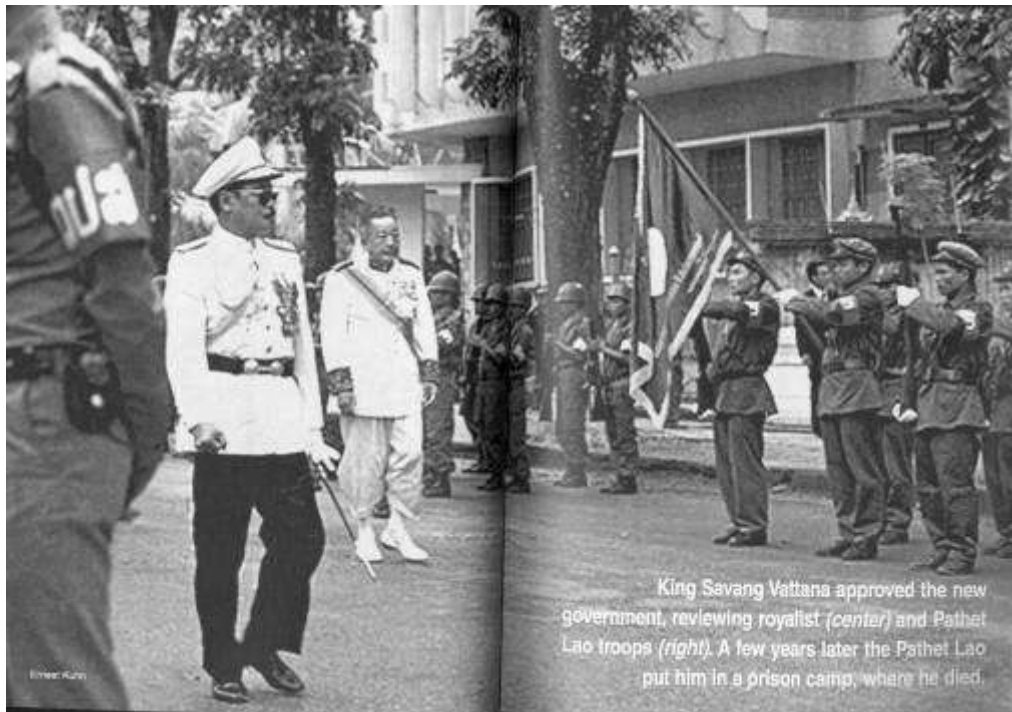

ຮູບທີ່ 124. ບ້ານຊອນ ໄກ້ LS 272 ໃນປີ 1973

ເມື່ອສຖານະການໄດ້ປ່ຽນແປງໄປແບບບໍ່ປອດໄພຍ໌, ທະຫານແກວ ແລະລາວຄອມມູນິສຕ໌ ກໍ່ສ່ວຍໂອ ກາສ ລ່ວງລະເມີດສັນຍາ ໄດ້ໂຈມຕີຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ຫລາຍຈຸດ ແລະຫລາຍພື້ນທີ່ໄດ້ຖືກໂຈມຕີຄື: ສູນ ກາງກອງພິນ 2 ທີ່ສະລາພູຄູນ, ເມືອງໝອກ ແລະ ແນວໜ້າ ອ້ອມແອ້ມລ່ອງແຈ້ງ ຫລາຍບ່ອນ. ເມື່ອ ສູນກາງກອງພິນ 2 ຖືກສັດຕູຍຶດໄດ້ ສຖານະການໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານນາຍພິລວ່າງປາວ ຈຳເປັນຕ້ອງ

ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນາ ທີ່ໂຮງຂອງສະເດັດ ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນ. ພໍສະເດັດຫລຽວເຫັນໜ້າ ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ເຂົ້າໄປ ສະເດັດກໍຮ້ອງຂຶ້ນທັນທີວ່າ "ວ່າງປາວ! ເຈົ້າຍັງມັກສົງຄາມ ແທ້ບໍ່?" ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ພຽງແຕ່ຕອບວ່າ "ຂໍສົ່ງໝວກແລະຊັ້ນນາຍທະຫານ ນີ້ຄືນໃຫ້ທ່ານ ແລະ ຂໍ ລາອອກ!" ເມື່ອເວົ້າດັ່ງນີ້ ກໍປົດໝວກ, ແກ້ກາດາວເທິງບ່າ ແລ້ວ ເອົາວາງໃສ່ເທິງໂຕະ ຕໍ່ໜ້າສະເດັດ ແລ້ວ ກໍຢ່າງກັບໄປຂຶ້ນຮົດ ໄປຫາເຄື່ອງບິນຢູ່ເດີນຍົນຕໍ່ວັດໄຕ ເພື່ອກັບລ່ອງແຈ້ງ.

ແມ່ນໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນມີນາ (March) ປີ 1975. ມີຜູ້ເລົ່າສູ່ຟັງວ່າ: ສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ, ໄດ້ສົ່ງ ຄົນໄລ່ຕາມໄປຮອ້ງ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໃຫ້ກັບໄປພົບ ແຕ່ບໍ່ທັນ ຮົດໄດ້ອອກໄປກ່ອນ. ໃນ ວັນທີ່ 12 ເດືອນມີນາ (March) ປີ 1975 ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ໄດ້ ຂຶ້ນເຄື່ອງບິນໄປຫລວງພະບາງ ເພື່ອເຂົ້າ ເຝົ້າເຈົ້າຊີວິດ ສີສຫວ່າງວັທະນາ ຢູ່ວັງຂອງພະອົງ ເພື່ອຂໍຄວາມຄິດເຫັນ ຍ້ອນເປັນຫ່ວງບ້ານເມືອງ ແລະ ປະຊາຊົນ. ເມື່ອນາຍພົນວ່າງປາວ ເຂົ້າໄປເຖິງ ຈຶ່ງໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ: "ຂ້າພະເຈົ້າ ມາຂໍເຂົ້າເຝົ້າ ພຣະອົງຄັ້ງນີ້ ເພື່ອຮັບສິ່ງວ່າ ສະຖານະການປັບປວນເຊັ່ນນີ້ ຄວນຈະປະຕິບັດແນວໃດ?" ເຈົ້າສີສຫວ່າງ ວັທນາ ທຣຶງ ສິ່ງວ່າ:

King Savang Vattana approved the new government, reviewing royalist (center) and Pathet Lao troops (right). A few years later the Pathet Lao put him in a prison camp, where he died.

ຮູບທີ່ 125 .ພຣະເຈົ້າ ສີສຫວ່າງວັທນາໄປຢ້ຽມຢາມ ຝ່າຍລາວຄອມມູນິສຕ໌ທີ່ເມືອງວຽງໄຊຍປີ 1973

“ພະອົງຄົນເຮົາ ບໍ່ຕ້ອງການຫຍັງ ຂໍໃຫ້ມີບ້ານຫລັງນີ້ຢູ່ ແລະມີນາ ຜົນນີ້ ທຳມາຫາກິນ ກໍພໍແລ້ວ!” ເມື່ອ ນາຍພົນວ່າງປາວ ແລະຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ເປັນຜູ້ຕິດຕາມໄປນຳ ໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຕົບຫລັງທ່ານ ນາຍພົນ ໃຫ້ເຊົາຖາມ ບໍ່ຢາກໃຫ້ເວົ້າຫຍັງຕື່ມອີກ ພຽງແຕ່ກາບລາ ແລ້ວກໍກັບລ່ອງແຈ້ງ.

ຖ້າມາສັງເກດຄັກໆເບິ່ງແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ຂ້າຮາຊການທຸກຊັ້ນ, ຕຳຣວຈ, ທະຫານ ແລະ ປະຊາຊົນລາວ ແມ່ແຕ່ເຈົ້າຊີວິດລາວເອງ ກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ ບໍ່ຮູ້ລັກທິຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ດີພໍ ວ່າມັນຮ້າຍແຮງຂນາດໃດ. “ຕາມຂ່າວເລົ່າລືຕໍ່ມາ ໃນປີ 1973 ຝ່າຍລາວຄອມມູນິສຕ໌ ໄດ້ເຊີນເຈົ້າຊີວິດລາວ ແລະ ຜູ້ນຳຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ຫລາຍຄົນໄປຢັ້ງຢືມຢາມເມືອງວຽງໄຊຍ, ສູນກາງຂອງລາວຄອມມູນິສຕ໌ ໄດ້ໃຫ້ກຽດຕອນຮັບຢ່າງສະຫງ່າຣາສີ ຈົນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດ ສີສະຫວ່າງວັທນາ ກ້າອອກປາກ ວ່າ: “ລາວ ຄ.ມ.ນ. ນັບຖືພະອົງສ໌ ຫລາຍກວ່າຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌.”

ບໍ່ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ນຳຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ຫລາຍຄົນ ກໍ່ເຊື່ອຄວາມຫລອກລວງຂອງ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ແບບດຽວກັນຢ່າງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ ບໍ່ຍອມຮັບວ່າລັກທິ ຄ.ມ.ນ. ແມ່ນປາບລັກທິສັກດິນາ, ປາບຜູ້ນຳ, ປາບນາຍທຶນ, ປາບສາສນາ ແລະ ປາບພັດຕ່າງໆ. ສຳຫລັບ ຄ.ມ.ນ. ແລ້ວ ມີແຕ່ສູນກາງພັດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີສິດເດັດຂາດ. ເມື່ອທຸກຄົນໄດ້ຊົມຣິດຊາດຂອງມັນແລ້ວ ຈຶ່ງມາຮູ້ເມື່ອຄີງ ແຕ່ມັນກໍ່ສາຍໄປແລ້ວ ຈະແກ້ກໍ່ບໍ່ທັນ. ພວກນັກສຶກສາ, ພວກຂ້າຮາຊການ ພາກັນເດີນຂະບວນ ປະທວັງ ຂັບໄລ່ຜູ້ນຳ, ພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ໃຫ້ໜີ ອອກໄປເປັນອີພະຍົບ. ຕອນທ້າຍ ພວກທີ່ມີສາຍຕາສັ້ນນີ້ຫລາຍຄົນ ກໍ່ໄດ້ແລ່ນຕາມກິນ ຫາຜູ້ນຳເກົ່າ ແລະພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ໄປຢູ່ໃນຕ່າງປະເທສ. ນາຍພົນບູນປອນ ມາກເທພາຣັກ ເປັນແມ່ທັພຂອງກອງທັພ ແຫ່ງຊາຕລາວ ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ຍັງຖືກຄອມມູນິສຫລອກແລ້ວ ໄດ້ເອົາລູກນ້ອງໄປສັມມະນາຢູ່ຄ້າຍຈີໄນໄມ້ ຖືກສັດຕູກວດເອົາໄປຂັງຢູ່ສູນດັດສ້າງ ທັງໝົດ 46 ພັນຄົນ. ນາຍພົນບູນປອນເອງ ພ້ອມ ດ້ວຍຣາຊວົງສ໌ ທັງໝົດ ກໍ່ຖືກຫລອກໄປຂ້າຖິ້ມ ຢູ່ສູນດັດສ້າງ ເມືອງວຽງໄຊຍ ແຂວງຫົວພັນຄືກັນ.

ຮູບ#126. ທະຫານວຽດນາມເໜືອ ທະຫລົ່ມກຣົມບັນຊາການກອງພົນທີ່ ໒ ຢູ່ສາລາພູຄູນ ໃນເດືອນມີນາ 1975.

ກະຣຸນາ ອ່ານບັນທຶກ ການທໍຣະມານ ພວກຜູ້ນໍາຝ່າຍວຽງຈັນໜ້າ ຢູ່ຄູກ ທີ່ວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ວ່າໂຫດ ຮ້າຍຂນາດໃດ? ທ່ານຜູ້ມັກອ່ານ ຄວນຈອງປື້ມທີ່ມີຊື່ວ່າ: “ໂຄ່ນໃຫ້ເຖິງກົກ ຫລືກໃຫ້ເຖິງຮາກ (ຈາກຮາຊ ບັນລັງ ລົງມາຫາສັງຄົມນິຍົມ)” ຜູ້ຂຽນ ແມ່ນທ່ານ ພ.ອ. ຄໍາພັນ ທັມມະຂັນຕິ ມີຄອບຄົວພີ່ນ້ອງໄກ້ຊິດ ພັລຍາ ແລະລູກສາວ ລູກເຂີຍ ທີ່ຍັງແຈກປື້ມດັ່ງກ່າວໃຫ້ຄົນອ່ານທົ່ວໂລກ (ລູກສາວທ່ານ ພ.ອ. ຄໍາພັນ ຊື່ ນາງຈັນ ວັນນະຣາດ ຕິດຕໍ່ໄດ້ທາງໂຮງສາຍຢູ່ 7321 SE. 20 Ave. Portland, OR 97202-6211. ທ່ານ ພ.ອ. ຄໍາພັນໄດ້ຖືກປ່ອຍອອກມາຈາກຄູກວຽງໄຊຍ໌ ມາເຖິງສະຫະຣັຖ ໃນປີ 1990. ທ່ານໄດ້ເສັຍ ຊີວິດ ຕອນອາຍຸໄດ້ 74 ປີ ຢູ່ເມືອງປອກແລນ ອໍຣິກັນ ໃນ ວັນທີ່ 26 ເດືອນ ສິງຫາ (August) ປີ 2004. (ຂໍຂອບໃຈນໍາ ທ່ານ ຄຣິສຕອບເຝີ ແກຼມເມີ ທີ່ສົ່ງຂ່າວນີ້ມາໃຫ້ຮູ້).

ພາສາທີ່ 8.

ອີພົບອອກຈາກພາສາ 2 ແລະ ຣາຊອານາຈັກລາວ

ສັນຍາ ທີ່ປາຣີ ໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 1973, ເພື່ອຢຸດຕິ ສົງຄາມວຽດນາມ ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ສະຫະຣັຖຄື: ທ່ານເຮນຣີຄິສຊິງເກີຣ໌ (Henry Kissinger). ທ່ານວິນລຽມຣໍເຈີຣ໌ (William Roger) ໃນນາມຝ່າຍສະຫະຣັຖອາເມຣິກາ ແລະ ມີທ່ານເລດຶກໂຖ (Le Duc Tho). ນາງງຽນຖິບິນ (Nguyen Thi Binh), ທ່ານຕຣາມວັນລາມ (Tran Van Lanh) ແລະນາງງຽນດູຍຕຣິນ (Nguyen Dui Trinh) ເຊັ່ນໃນນາມຝ່າຍວຽດນາມເໜືອ.

ຮູບທີ່ 127. ແມ່ນຄນະກັມມະການຂອງວຽດນາມເໜືອທີ່ໄປເຈຣະຈາສັນຍາປາຣີປະເທສຝຣັ່ງເສສ ໃນ ວັນທີ່ 27 ເດືອນມັງກອນ 1973 ຈາກຊ້າຍ ນາງງຽນຖິບິນ; ນາງງຽນດູຍຕຣິນ ແລະ ນາຍຕຣາມ ວານລານ.

ສັນຍາດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະຫາຣັຖ ຈຳເປັນຕ້ອງສູນເສັຍທຸກຢ່າງ ບໍ່ວ່າດ້ານການເມືອງ, ດ້ານການທະຫາຣ ເປັນການປຣາໄຊ້ຍ ຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາໃນປວັດສາຕ ຂອງສະຫາຣັຖ ແລະ ຣາຊອານາຈັກລາວ. ຖ້າປຽບທຽບໃສ່ຈຳນວນປະຊາຊົນຂອງວຽດນາມເໜືອ ແລະຂອງສະຫະຣັຖ ວຽດ ນາມເໜືອມີພຽງ 15 ລ້ານຄົນ ວຽດນາມທັງໝົດ ລວມທັງສອງວຽດນາມ ມີບໍ່ເຖິງ 35 ລ້ານຄົນ ໃນເວລານັ້ນ. ວຽດນາມເໜືອ ເປັນປະເທສທີ່ຍາກຈົນທີ່ສຸດໃນໂລກ ແຕ່ສະຫະຣັຖ ມີພິລະເມືອງບໍ່ຕໍ່າກວ່າ 300 ລ້ານ

ຄົນ. ບໍ່ເທົ່ານັ້ນ ຍັງເປັນປະເທສທີ່ຮຸ່ງມີທິສຸດໃນໂລກ ເປັນມະຫາອຳນາດຂອງໂລກອີກ. ສະຫະຣັຖຕ້ອງຖອຍອອກຈາກວຽດນາມ ຢ່າງຜູ້ປຣາໄຊ້ຍ ຫນຶກໜີບໍ່ທັນ ຕ້ອງຖິ້ມທຸກຢ່າງ, ແຕ່ວຽດນາມ ເໜືອ ນັ້ນ ບຸກໂຈມຕີພັນທະມິດຂອງສະຫາຣັຖ ຄື ຂເມນ, ວຽດນາມໃຕ້ ແລະ ລາວ ຢ່າງມີແບບ ມີແຜນດີທີ່ສຸດ ເປັນຂັ້ນ ເປັນຕອນ ຢ່າງບໍ່ຍ້ານ ບໍ່ຈຽມສົງຄາມກັບສະຫະຣັຖ ແລະບໍ່ຈຽມສັນຍາ ທີ່ໄດ້ເຊັນກັນໄວ້ໃນປີ 1954, 1962 ແລະ 1973.

ສົງຄາມວຽດນາມຈຶ່ງເປັນສົງຄາມທີ່ໜ້າຄິດ, ເປັນບົດຮຽນດີທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ຊາວລາວ, ຊາວຂເມນ ແລະ ຊາວວຽດນາມ ທັງໝົດ. ເບິ່ງທ່າທິຂອງ ທ່ານເຮນຣີ ກິສຊິງເກີຣ໌ ທີ່ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມລາວ ແລະວຽດນາມໃຕ້ ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນ ກຸມພາ (February) 1973 ແມ່ນໄປສັ່ງໃຫ້ລາວຝ່າຍຂວາ ຍອມຈຳນົນຕໍ່ຄອມມູນິສ ເພາະວ່າສະຫະຣັຖ ຕ້ອງຖອນອອກຈາກລາວ, ຂເມນ ແລະວຽດນາມໃຕ້ ທີ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັບສະຫະຣັຖ ເພາະເຊື່ອວ່າແມ່ນປະເທສມະຫາອຳນາດ ແລະ ມີຫລັກການ. ແຕ່ສະຫະຣັຖ ຈຳເປັນຕ້ອງຖອນອອກໄປ ຈາກອິນດູຈີນ ຢ່າງບໍ່ມີທາງເລືອກ ເພາະສະຫະພາບຊວງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ໝູນຫລັງວຽດນາມເໜືອຢ່າງ ແຂງແຮງ.

ເມື່ອເຫັນສະພາບປ່ຽນແປງເຊັ່ນນີ້ ທ່ານນາຍພິລຕຣີວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ເປີດປະຊຸມກັບບັນດາ ນາຍທະຫານ ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຫລາຍທ່ານໃນ ພາຄ 2. ຜົນຂອງກອງປະຊຸມ ມີສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຄື:

- ກ- ຕຽມເຂົ້າປ່າເພື່ອທຳການຕໍ່ສູ້ຕໍ່ໄປ ເພາະບໍ່ຕ້ອງການເປັນສະເລີຍເສິກສັດຕູ ຈະເອົາຝ່າຍ ວຽງຈັນທັນໄປຂ້າຖິ້ມຄືສັຕ ໂດງບໍ່ມີມະນຸສສະທັມ ເພາະເປັນຝ່າຍເສັຍປຽບ ແຕ່ເຫັນວ່າແຜນນີ້ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ແລະບໍ່ເກີດຜົນ ເພາະແກວແລະແນວລາວ ຄ.ມ.ນ. ຕ້ອງໂຮມກັນ ລົບລ້າງຄົນເຜົ່າ ລາວສູງ “ມື້ງ” ແລ້ວ ຕໍ່ໄປແມ່ນແກວລົບລ້າງຄົນລາວຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ແລະລາວແດງພ້ອມກັນ. ແກວຕ້ອງການເອົາເມືອງລາວ ເປັນຫົວເມືອງຂັ້ນ ຂອງ ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ແນ່ນອນວ່າແຜນ ນີ້ຈະບໍ່ປອດພ້ຍ.
- ຂ- ຍຶດເອົາແຂວງໄຊ້ຍະບູຣີ ເປັນທີ່ຕັ້ງ ຖ້າສັດຕູ ບໍ່ບຸກໂຈມຕີ ກໍຈະພຍາຍາມສ້າງສາ ພັທະນາ ຕໍ່ໄປ ຫາກສັດຕູບຸກໂຈມຕີ ກໍຕ້ອງຕໍ່ສູ້ ເພາະໄຊ້ຍະບູຣີເປັນເຂດ ທີ່ມີຊາຍແດນຕິດກັບປະເທສ ໄທຍ໌ ການໄປມາລະຫວ່າງສອງປະເທສ ກໍຈະສດວກ ເພາະປະເທສໄທຍ໌ ບໍ່ເປັນຄອມມູນິສຕ໌, ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັນຍາມສົງຄາມວຽດນາມ ແຕ່ແຜນນີ້ກໍບໍ່ປອດພ້ຍຄືກັນ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ເພາະປະຊາ ຊົນແຖບໄຊ້ຍະບູຣີ ເປັນໃຈກັບຄອມມູນິສຕ໌ ບໍ່ຕໍ່ກວ່າ 70 ເປີເຊັນ.

- ຄ- ອອກໄປຂໍເພິ່ງພາອາໄສຢູ່ໃນປະເທສໄທຍ໌ ເມື່ອມີໂອກາສຈຶ່ງກັບຄືນປະເທສລາວ ແຕ່ແນ່ນອນວ່າໄທຍ໌ຈະບໍ່ມີທີ່ດິນ ແລະບ່ອນເພິ່ງພາອາໄສຍ ຍາວນານໃຫ້ແກ່ອົພະຍົບ ທີ່ໄປຈາກລາວ, ແຜນນີ້ກໍອາດຈະເປັນໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ ເພາະມີການເມືອງຫລາຍ ຢ່າງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະຈະແກ້ໄຂໄດ້ຍາກ.
- ຈ- ຂໍຄວາມເຫັນໃຈຈາກສະຫະຣັຖ ວ່າການຕໍ່ສູ້ຄັ້ງນີ້ ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງໃນການເມືອງຂອງ ສະຫະຣັຖ ເພື່ອຢັບຢ້ຽງການຂຍາຍຕົວຂອງລັດທິຄອມມູນິສຕ໌ ໄປສູ່ພາກພື້ນເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ແລະທົ່ວໂລກເສຣີ. ບາງທີ ສະຫະຣັຖອາດຈະເຫັນໃຈພວກເຮົາກໍໄດ້ ແລະ ຄວນຕິດຕໍ່ສະຖານທຸຕສະຫະຣັຖ ເບິ່ງກ່ອນ.

ດັ່ງນີ້ ໃນວັນທີ່ 10 ເດືອນພຶສະພາ (May) ປີ 1975, ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ເຊີນທ່ານເອກອັຄະຣາຊທຸຕສະຫະຣັຖ ໄປປະຊຸມເພື່ອອອກຄວາມຄິດເຫັນ. ຕອນນັ້ນເອກອັຄະຣາຊທຸຕສະຫະຣັຖຢູ່ເມືອງລາວແມ່ນ ທ່ານຊາກວ້າຍເຮົາ (US Ambassador Charles S. Whitehouse) ແລະທີ່ປຶກສາຂອງສະຫະຣັຖ ຢູ່ນຳທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ແມ່ນທ່ານເຢຣີ ດາແນວ (US Military Advisor Jerry Daniel). ຫລັງຈາກທ່ານເອກອັຄະຣາຊທຸຕສະຫະຣັຖ ໄດ້ໄປຮອດ ທີ່ປະຊຸມແລ້ວ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ສະຖານະການປ່ຽນແປງແບບນີ້ ແມ່ນອນວ່າ ພິນ້ອງທຸກຄົນໃນພາຄ 2 ທີ່ໄດ້ຮວ່ມຕໍ່ສູ້ຄຽງປ່າຄຽງໄຫລກັບສະຫະຣັຖ ໃນຫລາຍປີຜ່ານມາ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິລຮ້າຍ ຈາກຝ່າຍຄອມມູນິສຕ໌ ທີ່ເປັນຝ່າຍໄດ້ປຽບ. ທ່ານເອກອັຄະຣາຊທຸຕສະຫະຣັຖ ໄດ້ຖາມທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຄືນວ່າ: “ພວກນາຍທະຫານ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍ ມີຈັກຄົນ?” ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ງຽບ ແລະ ຄິດໄດ້ດິນເຕີບກໍໄດ້ຕອບວ່າ: “ມີປະມານ 3,500 ຄົນ.” ທ່ານເອກອັຄະຣາຊທຸຕ ກໍໄດ້ຕອບຕົກລົງ OK ໂອເຄ ທັນທີວ່າ “ຂ້ອຍຈະຊອກຍົນຕ໌ ມາຮັບເອົາໄປ ປະເທສໄທຍ໌ ຕໍ່ໄປພວກເຮົາຈຶ່ງມາລົມກັນອີກ.”

ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ບັນທຶກ ໄດ້ຖືກທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ສັ່ງໃຫ້ໄປອຸດອນ, ປະເທສໄທຍ໌ ໃນວັນທີ່ 10 ເດືອນພຶສະພາ (May) ປີ 1975 ເພື່ອໄປນຳຍົນຕ໌ເຮລີໂຄບເຕີຂອງທະຫານສະຫະຣັຖ ໄປຂົນເອົາຈຳນວນນາຍທະຫານ ທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັບທຸຕສະຫະຣັຖ ພ້ອມກັນນັ້ນໄດ້ສັ່ງທະຫານໃຫ້ຕຽມໄຕ້ໄຟໃສ່ເດີນຍົນຕ໌ ເພາະຍົນຕ໌ທະຫານສະຫະຣັຖຈະມາໄດ້ໃນຍາມກາງຄືນເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອຜູ້ບັນທຶກໄດ້ໄປເຖິງ ອຸດອນ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງສະຫະຣັຖ ໄດ້ຕົກລົງເອົາຍົນຕ໌ C130, C46, C47 ໄປຂົນແທນ ຜູ້ບັນທຶກຈຶ່ງໄດ້ຄ້າງຢູ່ອຸດອນ ບໍ່ໄດ້ກັບ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນລ່ອງແຈ້ງອີກເລີຍ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ໄປລໍຖ້າ ພວກທີ່ໄດ້ຂົນໄປຈາກລ່ອງແຈ້ງ, ກຳກັບ ນຳພາໄປໃສ່ ທີ່ພັກເຊົາ ຕາມແຕ່ລະຫລັງຄາເຮືອນໃນສູນນ້ຳພອງ.

ສູນນີ້ແມ່ນ ສະຫະຣັຖໄດ້ສ້າງ ເປັນສູນຝຶກທະຫານໄທຍ ເພື່ອນຳໄປຊ່ວຍຕໍ່ສູ້ສົງຄາມ ຢູ່ໃນພຣະຮາຊອານາຈັກລາວ ໃນການຕໍ່ຕ້ານການລຸກຮານຂອງຄອມມູນິສ໌. ສູນຝຶກນີ້ພອງ ມີຫລາຍຫລັງຄາເຮືອນ ມີເຮືອນຄົວກິນໃຫ້ຊາວອົພະຍົບ ທີ່ມາພັກເຊົາຢ່າງດີ. ບໍ່ທັນຮອດເດືອນ ທຸກຫລັງຄາ ກໍເຕັມໄປດ້ວຍອົພະຍົບ. ເມື່ອເຈົ້ານາຍໄດ້ອົພະຍົບໜີໝົດ ກໍພາໃຫ້ມີປະຊາຊົນຄື: ພໍ່ແມ່, ພີ່ນ້ອງ, ລູກນ້ອງ ແລະ ລູກຫລານເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ໄດ້ໜີຕາມໄປດ້ວຍຮີຖ, ຍ່າງຜ່ານປ່າດົງພູເຂົາ ໄປເຕົ້າໂຮມຢູ່ຕາມຊາຍແດນຮາຊອານາຈັກໄທຍຄື: ໜອງຄາຍ, ທ່າບໍ, ຈັງຫວັດນ່ານ, ເລີຍ, ພະເຍົາ, ຫລາຍບ່ອນ ທາງພາຄເໜືອ ແລະ ພາຄໃຕ້. ຈຳນວນອົພະຍົບໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈົນບໍ່ມີທີ່ໄປອາໄສ, ສ້າງຄວາມບໍ່ປອດໄພຍໃຫ້ຮາຊອານາຈັກໄທຍ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງປົດຊາຍແດນ. ຕໍ່ນັ້ນມາ ສະຫະຣັຖ ແລະ ຣັຖບາລໄທຍ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດໃຫ້ມີສູນອົພະຍົບຫລາຍບ່ອນຂຶ້ນ ພ້ອມທັງໄດ້ບິບບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ນຳລາວຫລາຍຄົນ ຕ້ອງໄດ້ອອກໄປຈາກປະເທສໄທຍ ໄປສູ່ປະເທສທີ່ສາມ ໃນຕົ້ນເດືອນ ມິຖຸນາ (June) ປີ 1975.

ໃນຕົ້ນປີ 1976, ສະຫະຣັຖ ກໍໄດ້ຕອ້ນເອົາຊາວອົພະຍົບທີ່ມາຈາກລາວຫລາຍຊົນຊາຕ ຊົນເຜົ່າ ທີ່ຢູ່ໜອງໄຄ, ສູນທ່າບໍ, ສູນນ້ຳພອງໄປໂຮມກັນຢູ່ສູນວິໄນ ທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່. ເມື່ອຫລາຍເຜົ່າມາໂຮມກັນ, ການຈັດຕັ້ງບໍ່ດີ ນອກນັ້ນໄດ້ມີການແຊກແຊງ ຈາກຜູ້ບໍ່ທັງດີອີກ ຈຶ່ງເກີດມີບັນຫາຫລາຍຢ່າງຂຶ້ນ ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄທຍຈຶ່ງໄດ້ ສິ່ງເຜົ່າລາວລຸ່ມໄປຢູ່ນາໂພ. ຢູ່ພາກໃຕ້ ແລະ ພາຄເໜືອຂອງຮາຊອານາຈັກໄທຍ ກໍໄດ້ເປີດຫລາຍສູນ ໃຫ້ຊາວອົພະຍົບທີ່ມາຈາກລາວ, ຂເມນ ແລະ ວຽດນາມໃຕ້ ໄດ້ອາໄສຢູ່ຊົ່ວຄາວ.

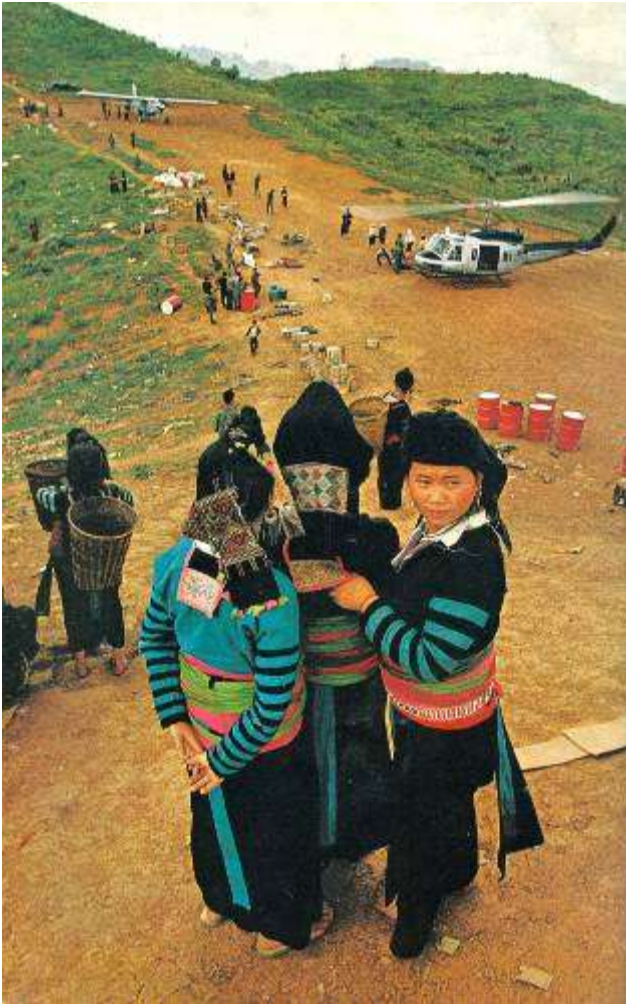
ໃນເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1976, ສະຫະຣັຖໄດ້ພະຍາຍາມຕ້ອນເອົາອົພະຍົບທີ່ໄປຈາກລາວຄື: ພວກທີ່ມີການສຶກສາ, ພວກທີ່ໄດ້ເປັນພະນັກງານຂອງຢູເສສ (USAID), ນາຍພາສາຂອງສະຫະຣັຖ ໄປຢູ່ສະຫະຣັຖອາເມຣິກາ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ກໍແມ່ນຊາວຄຣິສຕະຕຽນໃນສະຫະຣັຖ ຍືນດີຕອ້ນເອົາຊາວຄຣິສຕະຕຽນທີ່ມາຈາກລາວ ແລ້ວຕໍ່ໄປແມ່ນຕ້ອນເອົາຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນທະຫານແລະຄອບຄົວ, ຕໍ່ຈາກນັ້ນແມ່ນ ຄອບຄົວຂອງຍາດຕິພິນ້ອງຂອງທະຫານ ແລະ ຂ້າຮາຊການ ທີ່ໄດ້ໄປສະຫະຣັຖກ່ອນ ເລີ່ມແຕ່ ປີ 1976 ຈົນເຖິງປີ 2006 ກໍຍັງຮັບຕ້ອນຢູ່.

ຂໍພະເຈົ້າໂຜດພະພອນແດ່ສະຫະຣັຖ ແລະ ຫລາຍປະເທສ ທີ່ມີຄວາມຮັກ ມີຄວາມເມຕຕາ ຊາວອົພະຍົບທີ່ມາຈາກລາວ, ໃນເວລາເສັຍປະເທສ, ບໍ່ມີທີ່ເພິ່ງພາອາໄສຍ, ຕົກໃຈ, ເສັຍໃຈ, ບໍ່ລຶ້ງເຄີຍ ສິ່ງທີ່ໄດ້ພົບໄດ້ເຫັນ, ໄດ້ເປັນກຳພ້າປະເທສ, ພັດພາກຈາກຄອບຄົວ, ຈາກພີ່ນ້ອງທີ່ແສນຮັກ ແສນຄິດເຖິງ ຍ້ອນການປ່ຽນແປງ ຂອງຊີວິດ.

ທ່ານ ເຢຣີ ດານິວ (Jerry Daniels)

ແມ່ນຜູ້ຕາງໜ້າຫວັງການສາຍລັບ (CIA) ຂອງສະຫະຣັຖ ທີ່ໄດ້ສົ່ງມາຊ່ວຍພາຄ 2 ຕໍ່ສູ້ຄອມມູນິສຕ໌. ທ່ານໄດ້ປະຈຳໜ້າທີ່ຢູ່ນຳທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ 1968 ຈົນເຖິງ 1975 ຊື່ປອມ ຍາມສົງຄາມແມ່ນ "ໝູ່ປ່າ" (Hog). ໃນປີ 1971 ຫາ 1972 ທ່ານເຢຣີ ໄດ້ເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອຝ່າຍທະຫານທຸກຢ່າງຢູ່ໃນ ພາຄ 2. ໃນປີ 1973 ເຖິງເດືອນພຶດສະພາ 1975 ແມ່ນເບິ່ງແຍງດ້ານການພັທນາເສຖາກິດ ຫລັງຈາກສົງຄາມ, ດ້ານສັງຄົມ, ດ້ານປູກຝັງ ແລະລ້ຽງສັດ, ໄດ້ຊື້ສັດລ້ຽງມາຈາກຝັງໄທ້ຍມາແຈກຢາຍໃຫ້ປະຊາຊົນລ້ຽງ. ໄດ້ສ້າງໂຄງການພັທນາຫລາຍບ່ອນໃນພາຄ 2 ຄື: ນ້ຳງົວ, ນ້ຳຜາ, ພັກແຄ້, ນ້ຳໂມ້, ທົ່ງມ້ຽງ ແລະເມືອງເດຊາ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງໄດ້ວາງໂຄງການຫລາຍຢ່າງຄື: ປູກໄມ້, ປູກຕົ້ນຢາໄອ ແລະ ໝາກໄມ້ຕ່າງໆ.

ສົງຄາມໄດ້ຄຸກຄາມ ພາຄ2 ຕ້ອງໄດ້ອີພະຍົບແຕກພ່າຍໄປຢູ່ປະເທສໄທ້ຍ. ໃນປີ 1975 -1982 ທ່ານເຢຣີ ໄດ້ຕິດຕາມເບິ່ງແຍງໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານການຢູ່ກິນ ແກ່ຊາວອີພະຍົບ ພາຄ 2 ຢູ່ສູນນ້ຳພອງ, ສູນວິໄນ. ໄດ້ເບິ່ງແຍງ ຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ຊາວອີພະຍົບພາຄ 2 ໄດ້ມີໂອກາສໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຊີວິດໃໝ່ຢູ່ໃນສະຫະຣັຖ. ໃນ ວັນທີ່ 28 ເດືອນເມສາ (April) ປີ 1982. ທ່ານເຢຣີ ດານິວ ໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ທີ່ບ້ານພັກຂອງທ່ານ ທີ່ບາງກອກ ປະເທສໄທ້ຍ. ທາງການໄດ້ນຳສົບມາທຳພິທີ ຢູ່ສະຫະຣັຖ ແລະ ໄດ້ປະກາສວ່າທ່ານເຢຣີ ໄດ້ເສັຍຊີວິດ ແລະສົບໄດ້ຝັງໄວ້ທີ່ ຣັຖມົງຕານາ ຢ່າງເປັນທາງການໃນປີ 1982.

ຮູບທີ່ 128 ນີ້ແມ່ນເດີນຍົນ ພູກູ້ມ LS 50 ຕັ້ງຢູ່ຊາຍແດນ ແຂວງ ຊຽງຂວາງ ແລະ ແຂວງ ຫົວພັນ ພູກູ້ມ ໄດ້ຕົກໃຫ້ວຽດນາມ ເໜືອໃນປີ 1969 ເປັນຄ້າຍແນວຫລັງຂອງ ຄ້າຍເຂດຍ່ອຍນາຄັງLS 36 ກຳກັບເຂດ ແດນແຂວງຫົວພັນ.

ຄຸນງາມຄວາມດີ ການເສ້ຍສະລະ ຂອງ ທ່ານເຢຣີ ດານິວ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນໃນເຂດທະຫາຮພາຄ 2 ແລະ ຜູ້ທີ່ເປັນເພື່ອນຂອງທ່ານ ທີ່ທ່ານໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອນັ້ນ ຍັງຈົດຈຳຕລອດມາ. (ຂໍໃຫ້ດວງວິນຍານຂອງ ທ່ານ ຈົ່ງໄປສູ່ທີ່ສຸຂ ໃນສວັນຊັ້ນພ້າ ດ້ວຍ ເທົ່ານັ້ນ).

ຮູບທີ່ 129. ນີ້ແມ່ນຮູບທ່ານ ນາຍພົນ ວ່າງປາວ (ຜູ້ຍູ່ທາງກາງ ຫລຽວໄປທາງຫລັງ), ທ່ານວ່າງເຢີ (ຜູ້ຍູ່ຂ້າງຂວາ ໃສ່ໂມງຢູ່ແຂນຊ້າຍ), ພ້ອມທັງນັກຊ່ວຍຊານໄທ ແລະ ອາເມຣິກັນ (ຜູ້ຍົກທໍ່ນໍ້າ)

ຮູບທີ່ 130. ແມ່ນທ່ານ ນາຍພົນ ວ່າງປາວ, ທ່ານວ່າງເຢີ, ທານເຢຣີດາແນວ ນຳພາດ້ວຍທ່ານ ຊຸວິຊາ ເພື່ອຢັ້ງຢາມ ການປູກພືດ ຕ່າງໆ ໃນ ຣາຊອານາຈັກໄທຍ ໃນປີ 1973 ທີ່ຊຽງໃໝ່.

ຮູບທີ່ 131. ນັກຊ່ຽວຊານດ້ານບໍ່ແທ່ມາຈາກຣາຊອານາຈັກໄທຍ໌, ທ່ານ ນາຍພິນ ວ່າງປາວ, ທ່ານ ດຣ. ຊູຈິດ ຮິຣານປຣຸກ ມາຈາກຣາຊອານາຈັກໄທຍ໌, ທ່ານ ພ.ອ. ຕູ້ພີ້ ຄົນເຜົ່າລາວສູງ “ມິ້ງ” ຜູ້ທຳອິດໄດ້ຮຽນຈົບ ປະຣິຍາໂທດ້ານການເມືອງ ຈາກສະຫະຣັດ ແລະ ຕໍ່ໄປແມ່ນ ທ່ານ ພ.ທ. ທ້າວນາ ຫົວໜ້າກໍ່ສ້າງຝ່າຍທະຫາຣ ພາຄ 2 (ຮູບຖ່າຍໃນປີ 1975).

ຮູບທີ່ 132. ທ່ານ ຊຸວິຊາ ຮິຣານປຣຸກ ນັກຊ່ຽວຊານດ້ານຄົ້ນຄົ້ວ ບໍ່ຕ່າງໄດ້ມາຊ່ວຍທ່ານວ່າງເຍີ ແລະທ່ານນາຍພິນ ວ່າງປາວ ພັທນາພາຄສອງ ໃນຣາຊອານາຈັກລາວ.

ຮູບທີ່ 133. ທ່ານເຢຣີດານິວ, ທ່ານ ເຢີ ວ່າງ ແລະ ທ່ານ ມິວເກົ້າ 1973

ທ່ານ ແລຣີ ວູດສອນ (Larry D. Woodson)

ແມ່ນຜູ້ອາສາສະມັກຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ເດີນທາງໄປຊ່ວຍ ຣາຊອານາຈັກລາວ (ທ່ານຢູ່ຮັດກັນຊັດ). ທ່ານແລຣີ ຂຽນວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າໄປເຖິງເມືອງລາວໃນເດືອນສິງຫາ (August) 1964 ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ ເປັນຜູ້ອາສາສະມັກສອນໜັງສື ໃນນາມຊາວຕາງດ້າວ ອາສາສະມັກ ໄປສະມັກສອນຢູ່ໂຮງຮຽນແຂວງຫລວງພຣະບາງ ໜ້າທີ່ ແມ່ນຊ່ວຍທ່ານຄູ ເຈົ້າຈັນທະວັດດີ ໃນການເບິ່ງແຍງເຄື່ອງໃຊ້ຂອງໂຮງຮຽນ,ເບິ່ງການຊອມແປງໂຮງຮຽນ, ຊ່ວຍເບິ່ງດ້ານການປູກຝັງ, ແລະລາຍການລະດູຮອນ ແມ່ນເບິ່ງດ້ານກິລາຕ່າງໆ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຫລິ້ນກິລາ ແຕນນິສ (Tennis) ແລະ ສອນພາສາອັງກິດ.

ໃນປີ 1966 ໂຄງການອາສາສະມັກຕ່າງປະເທດ ໄດ້ເຊີນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ຊ່ວຍໂຄງການໃນການສອນຕາມໂຮງຮຽນຕ່າງໆ ຢູ່ຫລາຍແຂວງໃນປະເທດລາວ. ນອກຈາກນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ສອນພາສາອັງກິດຕາມຄຳຮ້ອງຂອງຄູຮຸ່ງຮັງ ທີ່ໂຮງຮຽນລິສເຊ (Lycee), ໂຮງຮຽນນາຍຊ່າງເຢຣະມັນ ທີ່ວຽງຈັນທນ໌ ກຳນົດເຖິງປີ 1969 ແລ້ວຕໍ່ທຸກໆສອງປີ.

ໃນປີ 1969 ໄດ້ເລື່ອນຊັ້ນເປັນຜູ້ນຳໃນໂຄງການອາສາສາມັກມີໜ້າທີ່ເບິ່ງແຍງມະຫາວິທະຍາໄລສີສຫວ່າງ
ວິງຄ໌ ທີ່ດົງໂດກ ຢູ່ນອກເມືອງວຽງຈັນທັນ ໜ້າທີ່ແມ່ນຊອກຄຣູມາສອນພາສາອັງກິດ ແລະພາສາອື່ນໆ.

ຮູບທີ່ 134. ໂຮງຮຽນຖືກສັດ ຕຣູເຜົ່າຢູ່ພາຄສອງ ທ່ານ ແລຣີ ວູດສອນຈຶ່ງເອົາຍົນສອບເບີ ຂົນໄມ້ໄປສ້ອມແປງ.

ຮູບທີ່ 135. ກາຣຂົນໄມ້ທີ່ຍົນຕ໌ ສິ່ງ ມາໃຫ້
ປະຊາຊົນສອ້ມ ແປງ ໂຮງຮຽນ ທີ່ຖືກຝ່າຍ
ຄ.ມ.ນ. ຈູດ ເຜົ່າ. ແມ່ນ “ທ່ານ ແລຣີ ວູດ
ສອນ ເປັນຜູ້ນຳໄປຊ່ວຍເຫລືອ ປະຊາຊົນ
ໃນລ່ອງແຈ້ງ ທາງອາກາສທີ່ເຫັນນີ້ແມ່ນຍົນຕ໌
HT 34 ຂອງສະຫະຣັຖ ສິ່ງໄປ ຊ່ວຍ ພາຄ 2.

ໃນປີ 1971 ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ກັບຍູເສດ ໃຫ້ເປັນຜູ້ແນະນຳປົກສາການສຶກສາແກ່ຊາວອີພະຍົບ ມີໜ້າທີ່ຢູ່ໃນ
ກະຊວງສຶກສາແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ຂັ້ນປະຖົມການສຶກສາທົ່ວໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປ
ຫລາຍບ່ອນທີ່ມີອີພະຍົບແຕ່ເໜືອຕອນໃຕ້ ເພື່ອເບິ່ງແຍງຫລາຍບ້ານ ໃນຄວາມຕ້ອງການດ້ານການສຶກ

ສາໂດງສະເພາະແມ່ນເຄື່ອງໃຊ້, ນາຍຄຽ, ນັກຮຽນ, ຫວັງຮຽນ, ກະດານ, ໂຕະຕັ້ງ ຕ່ຳໄປ; ກະເບິ່ງແລ້ວ ໄດ້ຮັບໃຊ້ເດັກນັກຮຽນບໍ່ຕ່ຳກວ່າ 19,000 ຄົນ ແມ່ນຂາດຄຽ ຂາດບ່ອນສອນຫລາຍທີ່ສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຈັດຕັ້ງໃຫ້ມີຫວັງສອນປະມານ 4,000 ຫວັງຂຶ້ນຕື່ມ.

ປີ 1974 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ຈາກ ເອກອັດຕະຣາຊທຸຕ ສະຫະຣັຖ ໃຫ້ໄປຊ່ວຍໂຄງການກະສິກຳ ແລະການລ້ຽງສັດຢູ່ໃນພາຄ 2. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງໄປລ່ອງແຈ້ງຫລາຍຄັ້ງ ເພື່ອຊ່ວຍນຳສັດລ້ຽງໄປ ໃຫ້ປະຊາຊົນມື້ໆ ແລະລາວໃນພາຄນັ້ນ ຄື: ໝູ, ຄວາຍ ແລະ ງົວ ຕາມຄຳຮ້ອງຂໍ ຂອງ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງ ປາວ. ທ່ານຢາງຍີ ເປັນຜູ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ຮ່ວມງານໃນກາຣຊອກຊື້ສັດຈຳພວກນີ້ ແລະກາຣນຳສົ່ງໄປຫລາຍ ຈຸດໃນ ພາຄ 2

ຮູບທີ່ 136. ສຸດທ້າຍເດັກຫລາຍຄົນກໍໄດ້ກັບໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນ ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກສະຫະຣັຖ ຊຶ່ງແມ່ນ ທ່ານ ແລຣີ ວຸສສອນ ເປັນຜູ້ ນຳພາ ແລະ ສົ່ງເຄື່ອງຊອມແປງມາຊ່ວຍເຫລືອ. (ຂອບໃຈ ນຳທ່ານ ແລຣີ ຫລາຍໆ)

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສັດຈຳພວກນີ້ໄປໄສ ບວມຫລົງ LS32 ທີ່ສເໜືອຂອງທົ່ງໄຫທິນ ແລະ ສົ່ງສັດໄປ ໃຫ້ປະຊາຊົນໃນເຂດ ລ່ອງແຈ້ງ. ສັດເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ລ້ຽງ ຫລັງຈາກສົງຄາມ ໃຫ້ມີຢູ່ ມີກິນ ເພື່ອລົດການຊ່ວຍເຫລືອລົງ. ຍ້ອນກາຣເມືອງປ່ຽນແປງ ສະພາບໄດ້ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ ຈຶ່ງ ໄດ້ອອກຈາກ ລ່ອງແຈ້ງ ມື້ວັນສຸກ ແລະໄດ້ໜີອອກຈາກປະເທສລາວ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອແນ່ວ່າລ່ອງແຈ້ງ

ຕ້ອງຖືກຝ່າຍປະເທສລາວຍຶດມື້ວັນພຸດຕໍ່ມາ ແລະອີກສອງສາມວັນ ສຖານທີ່ຂອງຢູເສດ (USAID) ໃນນະຄອນວຽງຈັນໝໍ້ ກໍຖືກທຳລາຍຄືກັນໝົດ”.

ຮູບທີ່ 137. ແມ່ນຄນະອົງກາຣຊ່ວຍເຫລືອໄປຍັງມຸຢາມຊາວເຜົ່າມົ້ງທີ່ເມືອງພູນ LS37 ໃນປີ 1974, ຈາກ ຊ້າຍທ່ານ ພທ ວ່າງ ຍົວ, ຄົນມົ້ງພະນັກງານສັຕຕະວະເພດບໍ່ຈີ່ຊີ້; ທ່ານປະໂຮມ ສູນດາຣາ ທົວທ້າສັຕຕະວະ ເພດ ພາກ 2; ທ່ານລວດ ທ່ານໝໍ້ປົວສັຕ ມາຈາກວຽງຈັນໝໍ້, ທ່ານ ກຣາມຮາມ ຮອນເຕີ ນັກຊ່ວຽວຊານ ດ້ານສັຕ ຕະວະເພດ ມາຈາກໂອສເຕຣເລັຍ ແລະ ທ່ານ ເລຣີ ວູດສອນ ນັກອາສາສັມັກ ມາຈາກສະຫະຣັຖ.

ທ່ານແລຣີວູດສອນ Larry D. Woodson ເປັນຊາວອາເມຣິກັນຄົນໜຶ່ງທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ດີ, ທ່ານປາກ ພາສາລາວເກັ່ງ ແລະກໍເປັນຄົນດູໝັ່ນເຮັດແທ້ທຳຈິງໃນການຊ່ວຍເຫລືອ. ບໍ່ເທົ່ານັ້ນ ສິ່ງທີ່ສຳຄັນແມ່ນກ້າ ສ່ຽງຊີວິດເປັນຄົນອາສາສັມັກໄປຊ່ວຍຄົນລາວ ຍາມບ້ານເມືອງກຳລັງມີສົງຄາມ ແລະກັນດານທີ່ສຸດ ຂໍ ພະເຈົ້າໂພດພະພອນແດ່ທ່ານ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮັກ ແລະ ອົດຕົນຄົນລາວທຸກຊົນຊາຕຊົນເຜົ່າ.

ພາກທີ 9.

ບັນຫາສົງຄາມອິນດູຈີນ

ຄໍາຖາມແລະຄໍາຕອບ

1/- ຜົນສະທ້ອນທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດສົງຄາມໃນອິນດູຈີນ

ແມ່ນມາຈາກຫລາຍກໍລະນີຄື: ເນື່ອງມາຈາກການເປັນລ່າທົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຝ່າຍຕາວັນຕົກ. ຣາຊອານາຈັກ ອັງກິດໄດ້ຄອບຄອງ ຫລືມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງນຳຫລາຍປະເທສໃນເອເຊັຍ. ປະເທສ ຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ຄອບຄອງອິນດູຈີນທີ່ມີ ປະເທສຂເມນ, ປະເທສລາວ ແລະ ປະເທສວຽດນາມ ເປັນທົວເມືອງຂຶ້ນ. ຝຣັ່ງ ແລະ ໄທຍຈຶ່ງໄດ້ເອົາແມ່ນ້ຳຂອງເປັນຊາຍແດນ ເພື່ອຄວາມສະດວກໃນການປົກຄອງ, ຝ່ຽງຂວາຂອງແມ່ນ້ຳຂອງ ໃຫ້ຂຶ້ນກັບການປົກຄອງຂອງໄທຍ, ຝ່ຽງຊ້າຍແມ່ນ້ຳຂອງ ໃຫ້ຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງ ຂອງຝຣັ່ງເສສ (ແລະແກວ ຜູ້ຢາກເປັນນາຍຂອງ ສາມປະເທສໃນອິນດູຈີນ). ຫລັງຈາກສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງໃນປີ 1946, ຣັຖບາລໄທຍ ຊຶ່ງຕອນນັ້ນມີ ທ່ານປຣິດີພນິມຍົງເປັນນາຍົກຣັຖມົນຕຣີ ໄດ້ຍອມສົ່ງດິນລາວ ຢູ່ຝ່ຽງຂວາຂອງແມ່ນ້ຳຂອງ (ຄືແຂວງໄຊຍະບູຣີ ແລະແຂວງຈຳປາສັກ) ຄືນໃຫ້ຝຣັ່ງເສສ ເພື່ອ:

- ກ. ແລກປ່ຽນເອົາຄວາມສັນບສນູນຈາກຝຣັ່ງເສສ ໃຫ້ໄທຍໄດ້ເຂົ້າເປັນສາມາດຊິກສຫະປະຊາຊາຕ.
- ຂ. ບໍ່ໃຫ້ມີການຕໍ່ວ່າເອົາຄ່າເສັຍຫາຍສົງຄາມໃດໆທັງສິ້ນນຳຣັຖບາລໄທຍ ແລະ
- ຄ. ໃຫ້ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຢ່າງມະຫາສານຈາກ ສະຫາຣັຖ.

ສຳຫລັບຝຣັ່ງເສສນັ້ນ ໄດ້ກັບມາຄອບຄອງອິນດູຈີນຕາມເດີມ ແລະໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ໄທຍ ສົ່ງສອງແຂວງທີ່ໄດ້ບັນລະຍາຍຂ້າງບົນນີ້ ຄືນໃຫ້ລາວໃນປີ 1946 ຍ້ອນໃນເວລານັ້ນ ລາວອິສຣະແລະວຽດມິນ ໃຊ້ ເປັນສູນກາງຕໍ່ຕ້ານຝຣັ່ງເສສ.

ໃນສັມຍກ່ອນເປັນທົວເມືອງຂຶ້ນ ແມ່ນ້ຳຂອງ ໄຫລຜ່ານກາງ ຜືນແຜ່ນດິນລາວ ອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄຜສານ, ຄົນລາວຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງເພັງໄວ້ວ່າ “ເມືອງລາວ ກວ້າງໃຫຍ່ໄຜສານ ນ້ຳຂອງໄຫລຜ່ານກາງ, (ໃຫ້ອ່ານບົດເພັງຢູ່ຕອນສຸດທ້າຍ). ການເປັນທົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຕ່າງປະເທສ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວ, ວຽດນາມ ແລະ ຂເມນ ມີຈິດໃຈຮັກຊາຕ ແລະມີຄວາມຕ້ອງການ ຢາກເປັນນາຍຂອງຕົນເອງຫລາຍຂຶ້ນ. ນອກນັ້ນ ກໍມີປະເທສອື່ນ ມາຊຸກຍູ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈໄປ ທາງນັ້ນແດ່ ໂດງອົງອຽງໃສ່ສິທທິມະນຸດ ແລະ ອິສສຣະພາຍໃນທົ່ວໄປ. ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ມີປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຝຣັ່ງເສສ ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ເກີດ

ສົງຄາມໂລກ ຄັ້ງທີ່ສອງ ຕລອດມາ ເພື່ອຫວັງກູເອົາເອກກະຣາຊຈາກຝຣັ່ງເສສ. ຂບວນຕໍ່ສູ້ດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງໄດ້ໄປສົມທົບກັບຂບວນການຕໍ່ສູ້ກູຊາຕ ທີ່ຢູ່ໃນປະເທສໂກ້ຄຽງຄື ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ຈີນ ຄ.ມ.ນ. ເພື່ອຮັບເອົາການຊ່ວຍເຫລືອ ດ້ານພາຫານະການທຳສົງຄາມ ແລະກຳລັງຄົນເພື່ອມາຕໍ່ສູ້ຊ່ວຍ. ແຕ່ສຸດທ້າຍ ການຊ່ວຍເຫລືອນັ້ນ ໄດ້ກາຍເປັນໜີ້ສິນ ຫລືຂໍ້ຜູກມັດທີ່ແກ້ໄຂຍາກທີ່ສຸດ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ປະເທສຊາຕກັບກາຍເປັນທາສຂອງປະເທສເຈົ້າໜີ້, ດັ່ງຄຳໂບຮານສອນວ່າ "ຍິ່ງທຸກ ຍິ່ງຊຳ້."

ການປົກຄອງຂອງຝຣັ່ງ ກໍມີແນວດີ, ມີແນວເສັຍ, ແຕ່ເມື່ອຄິດພິຈາຣະນາເບິ່ງຄັກ ເປັນທັງຄົນລາວຈຶ່ງບໍ່ພ້ອມພຽງກັນ ຮຽນຮູ້ນຳຝຣັ່ງ ແລ້ວເອົາຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດນັ້ນ ມາໃຊ້ໃນການຕໍ່ລອງກັບຝຣັ່ງ ດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ສັນຕິວິທີ ຈະບໍ່ເປັນທາງອອກທີ່ດີກວ່າການຕໍ່ສູ້ດ້ວຍອາວຸດບໍ? ທຸກເທື່ອທີ່ມີການປ່ຽນແປງ, ກໍມີແນວດີ ແລະແນວເສັຍ ແຕ່ຄວນຈະຊຶ່ງຊຶ່ງເບິ່ງກ່ອນວ່າ ແນວໃດດີ ແນວເສັຍຫລາຍ ແລ້ວຈຶ່ງຄອ່ຍຕັດສິນໃຈ ລັບເອົາສິ່ງທີ່ມີປະໂຫຍດ ກ່ອນໝູ່. ການປ່ຽນແປງແຕ່ລະເທື່ອ ກໍຕ້ອງໃຊ້ເວລາ ແລະ ຄວາມອິດທິນ ຈຶ່ງຮູ້ເຫຕຜົນ, ບໍ່ແມ່ນໃຊ້ຄວາມແຄ້ນ ຫລື ອາລົມ ທີ່ຂາດຄວາມຄິດ ຈຶ່ງບໍ່ຖືກຕື່ມ ກາຍເປັນເຫຍື່ອ ຂອງຜູ້ບໍ່ຫວັງດີ ຢາກສວຍໂອກາສ.

ການຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກຳລັງທະຫາຣ ແລະ ອາວຸທ ດັ່ງກ່າວ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຍອມໄປເປັນລູກນ້ອງ ຂອງປະເທສ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ, ທີ່ມີຣະບອບການປົກຄອງ ແບບລາວເຮົາ ຮູ້ເທົ່າບໍ່ເຖິງ ຄື ລາວ ຄ.ມ.ນ. ຈຶ່ງໄດ້ນຳຣະບອບແບບໃໝ່ມາໃຫ້ຊາຕລາວ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໄດ້ນຳປະເທສໄປເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນແບບໃໝ່ ໃຫ້ປະເທສວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ, ຜູ້ມາກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຊາຕລາວ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວ ຍິ່ງເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມລ້າຫລັງ ຂາດສິທທິເສຣີພາບ ບໍ່ມີສິດເວົ້າໄດ້ ທີ່ຕ່າງດ້າວມາຄື້ນເອົາສັບພະຍາກອນ ທຸກຢ່າງຢູ່ໃນລາວ ແລະ ໝົາດິນດອນ ຕອ່ນຫຍ້າໄປໝົດ.

ໂຮຈີມິນ ຫົວໜ້າຄອມມຸນິສວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ກ່າວໃນຕອນນຶ່ງ ກ່ອນ ຕັ້ງພັດວຽດ ມິນໃນປີ 1929 ວ່າ: "ເຮົາຍອມເປັນຂ້ອຍຝຣັ່ງເສສ ແຕ່ຕ້ອງຮຽນຕຽມເປັນນາຍລາວ ແລະ ຂເມນ ສຳຫລັບອິນດູຈີນທັງໝົດ." ໂຮຈີມິນ ໄດ້ຈົບການສຶກສາ ລັດທິຄອມມຸນິສ ມາຈາກປະເທສຝຣັ່ງເສສ, ໄດ້ໄປຮຽນຕໍ່ ທີ່ປະເທສ ຣັຊເຊັຍ ເມື່ອເຖິງຖອງລັທທິຄອມມຸນິສ ຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນປະເທສໄທ້ຍ, ເພື່ອຕຽມການຕໍ່ສູ້ກູຊາຕ ຂັບໄລ່ ຝຣັ່ງເສສ ໃຫ້ອອກຈາກອິນດູຈີນ. ໃນເວລານັ້ນ ໄທ້ຍກໍຢູ່ໃນທ່າທີ່ຕໍ່ຕ້ານຝຣັ່ງເສສ ໂຮຈີມິນຈຶ່ງມີໂອກາສ ຕັ້ງກອງກູຊາຕ ຢູ່ໃນປະເທສໄທ້ຍ. ພໍດີໂອກາສກໍເໝາະສົມ, ສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນ ຮິດເລີຣ໌ (Hitler) ປາບຝຣັ່ງເສສ ໃນຍູໂຣບ. ຢູ່ໃນເອເຊັຍ ຍິປູນກໍໄດ້ລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ປົດແອກ ຈາກຟ່າຍຕາວັນຕິກ ຄືສະຫາຣັຖ ມັນກໍເປັນໂອກາສໃຫ້ໂຮຈີມິນ ໄດ້ອາວຸດຈາກສະຫາຣັຖ ເພື່ອຕຽມຕໍ່ສູ້ຍິປູນ ຊ່ວຍສະຫາຣັຖ. ຍິປູນຕ້ອງປຣາໄຊຍສົງຄາມ ແລ້ວໄດ້ຖິ້ມອາວຸທຫລາຍຢ່າງ ໄວ້ໃຫ້ໂຮຈີມິນ ແລະໄທ້ຍເພື່ອຕໍ່ສູ້ປ້ອງກັນຊາຕ.

ກ່ອນເກີດສົງຄາມ ໂລກຄັ້ງທີສອງ ຢູ່ປະເທສຣັສເຊັຍ ກໍໄດ້ມີການປ່ຽນແປງດ້ານການປົກຄອງ ຄື ພັດທອມ ມຸຍນິສຕ໌ຣັສເຊັຍ ນຳໂດງທ່ານເລນິນ ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ທຳການປະຕິວັດຕໍ່ຕ້ານລັດທິສັກດິນາ ຂ້າເຊື້ອເຈົ້າຊີວິດ ຈົນໝົດ ມີເດັກຍິງຄົນດຽວທີ່ລອດໜີໄປໄດ້ ໝາຍຄວາມວ່າ ສົງຄາມ ຄ.ມ.ນ. ກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃຫ້ ໂຮຈິ ມິນ ແລ້ວ. ໃນຕົ້ນ ປີ 1945 ເມື່ອໂຮຈິມິນ ມີອາວຸທຢູ່ໃນມື ກໍເລີ່ມກູ້ຊາຕ ຕໍ່ຕ້ານຝຣັ່ງເສສ ຢ່າງຈິງຈັງ ເພາະ ໃນເວລານັ້ນ ຝຣັ່ງເສສ ກໍໄດ້ຖືກໂຈມຕີຢ່າງໜັກ ຈາກເຢຍລະມັນ ຈົນຕັ້ງຕົວບໍ່ຕິດ.

2/-ຫລັງຈາກສົງຄາມ ໂລກຄັ້ງທີສອງສິ້ນສຸດລົງ ກໍເກີດສົງຄາມຄອມມຸຍນິສ, ພາໃຫ້ໂລກນີ້ແບ່ງເປັນ ສອງ ຝ່າຍຄື: ຝ່າຍຕາວັນອອກ ແລະ ຝ່າຍຕາວັນຕົກ:

- ກ- ຝ່າຍຕາວັນອອກ ເປັນປະເທສທີ່ນິຍົມລັດທິຄອມມຸຍນິສຕ໌ ສ່ວນຫລາຍນຳພາດ້ວຍ ສະຫະ ພາບໂຊວຽດຣັສເຊັຍ, ຈີນແດງ ແລະ ຫລາຍປະເທສ ທີ່ຢູ່ໃນນະໂຍບາຍຄອມມຸຍນິສຕ໌;
- ຂ-ຝ່າຍຕາວັນຕົກ ນຳພາດ້ວຍສະຫາຣັຖ ແລະພັນທະມິຕໃນຢູໂຣບ ປົກຄອງດ້ວຍຫລັກການເສ ຣີພາບ ປະຊາທິປະໄຕ ມີການຮ່ວມມືກັນຢ່າງດີ, ແຕ່ຫລັງຈາກເສັຍດຽນບຽນພູ ໄດ້ມີການຄັດ ແຍ້ງກັນຫລາຍຢ່າງ.

ໃນປີ 1949, ຄອມມຸຍນິສຕ໌ຈີນ ໄດ້ໄຊຍ໌ຊນະສົງຄາມກັບຈີນຄນະຊາຕ, ຈີນໄດ້ປ່ຽນການປົກຄອງ ມາໃສ່ ຣະບອບ ຄ.ມ.ນ. ເມົາເຈີຕິງ ເປັນຜູ້ນຳ, ໄດ້ຄອງໝົດປະເທສຈີນ ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກຣັຊເຊັຍ. ໃນ ປີ 1950, ເກີດສົງຄາມເກົາລີ ເຮັດໃຫ້ສະຫາຣັຖ ຕ້ອງສົງກຳລັງ ໄປຊ່ວຍເກົາລີເສຣີ ເພື່ອປ້ອງກັນ ຄ.ມ.ນ. ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກົາລີ ແບ່ງເປັນສອງສ່ວນຄື:

- ເກົາລີເໜືອ ປົກຄອງດ້ວຍລະບອບ ຄ.ມ.ນ. ທີ່ມີຈີນແດງ ແລະຣັຊເຊັຍ ຢູ່ເບື້ອງຫລັງຢ່າງແຂງແຮງ.
- ເກົາລີໃຕ້ ປົກຄອງດ້ວຍລະບອບປະຊາທິປະໄຕ ມີສະຫາຣັຖ ຢູ່ເບື້ອງ ຫລັງຢ່າງແຂງແຮງ.

ໃນປີ 1951, ໂຮຈິມິນ ໄດ້ປະກາສຈັດຕັ້ງ ພັດທອມມຸຍນິສອິນດູຈີນ ໃດ້ສົ່ງກຳລັງໄປຝຶກຊ້ອມຢ່າງມະຫາ ສານ ຕາມຊາຍແດນຈີນ, ວຽດນາມເໜືອ ແລະລາວ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຝຣັ່ງເສສ ແລະສະຫາຣັຖ ມີຄວາມກັງ ວົນຕໍ່ສພາບການ ທີ່ຄອມມຸຍນິສຕ໌ຈະລາມໄປໃສ່ເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ຄື: ປະເທສໄທຍ, ວຽດ ນາມ, ລາວ, ຂເມນ ແລະ ຕ່ຯໄປ.

ໃນປີ 1951, ພັດທອມມຸຍນິສຕ໌ ອິນດູຈີນ ໄດ້ມີການແຊກແຊງ ກິຈການ ພາຍໃນຂອງລາວ ຫລາຍຢ່າງ ແບບເປີດເຜີຍ ແລະແບບປິດລັບ ຄື: ຍິ້ວະເອົາເຈົ້າສຸພານຸວົງ ໄປຮ່ວມ ພັດທອມມຸຍນິສຕ໌ ອິນດູຈີນ. ໃນ

ປີ 1953, ທ່ານໄອເຊັຮາວເວີ (Dwight D. Eisenhower) ໄດ້ເຂົ້າຮັບໜ້າເປັນປະທານາທິບໍດີສະຫາຣັຖ ທ່ານໄດ້ເປັນຫວ່າງເຫດການ ທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນເອເຊຍ. ທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ “ທາກປະເທສລາວເສັຍກໍ ເທົ່າກັບ ເສັຍພາຄພັນເອເຊັຍ ຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ທັງໝົດ.” ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຮ່ວມມືກັບນາຍພິລຊາສເດີໂກລ (Charles de Gaulle) ປະທານາທິບໍດີຝຣັ່ງເສສ ວາງແຜນປ້ອງກັນ ລັບທິຄອມມຸນິສຕ໌ ບໍ່ໃຫ້ຂະຍາຍ ຕົວອອກ ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງສ້າງຖານທັບດຽນບຽນພູ ໃສ່ເຊັ່ນທາງຜ່ານສຳຄັນ ຈາກປະເທສຈີນ ໄປສູ່ປະເທສ ລາວ ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1952 ເພື່ອໃຫ້ບົດຮຽນແກ່ຄອມມຸນິສຕ໌. ຝຣັ່ງເສສໄດ້ທູ້ມເທກກຳລັງ ເພື່ອສ້າງຖານທັບ ດຽນບຽນພູ, ໄດ້ສົ່ງກຳລັງໄປໃສ່ບໍ່ຕ່ຳກວ່າສາມສິບພັນຄົນ ພ້ອມກັບກຳລັງທອ້ງຖິ່ນ ຫລາຍພັນ ຄົນ ໄປຕັ້ງ ໃສ່ຮ່ອມພູ ຕັດທາງສຳຄັນຈາກປະເທສຈີນ ທີ່ໄດ້ຜ່ານວຽດນາມໄປໃສ່ປະເທສລາວ ເພື່ອ ຫລອກໃຫ້ ຄອມມຸນິສຕ໌ ຂຶ້ນພູຕີລົງລຸ່ມ ເພາະຢູ່ເທິງພູ ຍົນຕຸ້ມລະເບີດໄດ້ງ່າຍ ແລະ ຄອມມຸນິສຕ໌ບໍ່ສຳນານ ການບຸກໂຈມຕີ ຈາກເທິງລົງລຸ່ມ ຍ້ອນອາວຸທັນກ ແລະ ຄ.ມ.ນ. ມີແຕ່ ຮຽນບຸກໂຈມ ຕິຈາກລຸ່ມຂຶ້ນເທິງພູ.

ໃນເດືອນທັນວາປີ 1952, ວຽດນາມເໜືອ ເຮັດທຸກວິທີທາງ ຊ່ວຍພັດລາວອິສສະຣະ ຍຶດແຂວງຊຳເໜືອ, ແຂວງຝອງສາລີ ອ້າງວ່າ “ໃຫ້ເປັນທີ່ໝັ້ນ ຂອງ ລາວອິສສະຣະ” ແຕ່ທີ່ຈິງ ແມ່ນສົງກຳລັງຂອງວຽດມິນ ໄປ ລອ້ມດຽນບຽນພູ ເພື່ອຕຽມໂຈມຕີຕັດຫລັງຂອງຝຣັ່ງເສສ ທີ່ຈະສົ່ງໄປໜູນຫລັງ “ແມ່ນແຜນຈີນ ຕີມາຈາກ ທິສເໜືອ, ແກວເໜືອ ຕີມາຈາກທິສໃຕ້ ດຽນບຽນພູ”. ຝຣັ່ງເສສແລະສະຫາຣັຖ ໄດ້ຕົກລົງກັນວ່າ: ໃຫ້ຝຣັ່ງ ເສສ ເປັນຜູ້ສົ່ງກຳລັງທະຫາຣແລະອາວຸທັນກ ໄປເສີມກຳລັງຂອງທອ້ງຖິ່ນ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ດຽນບຽນພູ ສຳຫລັບ ສະຫາຣັຖ ເປັນຜູ້ຕຽມຊ່ວຍການໂຈມຕີທາງອາກາສ. ຝຣັ່ງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມສົ່ງກຳລັງໄປ ແຕ່ຕົ້ນເດືອນ ພຶສຈິ ກາ (November) ປີ 1953 ຈົນເຖິງເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 1954. ແຕ່ສະຫະຣັຖ ບໍ່ໄດ້ປະຕິ ບັດ ຕາມການຕົກລົງໄວ້, ໄດ້ໄປຕົກລົງກັບໂທຈິມິນ (ສະຫາຣັຖຖືກຫລອກຈາກ ຄ.ມ.ນ ວ່າ ບໍ່ຄວນຊ່ວຍຝຣັ່ງ ເສສຕໍ່ສູ້ວຽດມິນ ມັນເປັນການຂັດຕໍ່ກົດໝາຍຂອງສະຫາຣັຖ ເປັນການໄປຊ່ວຍຍຶດ ວຽດນາມ ເປັນຫົວ ເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງເສສ). ດັ່ງນີ້ ສະຫາຣັຖຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັບທ່ານໂຮຈິມິນ ໃຫ້ເປີດການເຈຣະ ຈາຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຕົກລົງ ນັດໃສ່ເຈນີວາ ປະເທສຊຸຍເຊີແລນ ໃນວັນທີ່ 21 ເດືອນພຶດສະພາ (May) ປີ 1954.

ວຽດມິນ ໄດ້ໂອກາສ ກຳເປີດສາກໂຈມຕີດຽນບຽນພູຢ່າງວ່ອງໄວ ເຮັດໃຫ້ຕົກກ່ອນວັນກຳນົດການເຈຣະຈາ ດຽນບຽນພູຈຶ່ງໄດ້ເສັຍໃຫ້ວຽດມິນ ໃນວັນທີ່ 7 ເດືອນພຶດສະພາ (May) ປີ 1954. ການຕັດສິນໃຈການ ເມືອງຂອງສະຫາຣັຖບໍ່ແນ່ນອນ ເພາະຊັງຕົວໂຮຈິມິນ ເບົາໂພດ, ບໍ່ຄິດວ່າໂຮຈິມິນ ແມ່ນຜູ້ໜຶ່ງ ໃນຄນະ ກັມມະການ ພັດຄອມມຸນິສຕ໌ໂລກ. ການປຣາໄຊຍ໌ສົງຄາມດຽນບຽນພູຄັ້ງນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຝຣັ່ງເສສ ບໍ່ພໍ ໃຈກັບສະຫາຣັຖ. ກອງປະຊຸມເຊັນສັນຍາ ຄຳປະກັນສັນຕິພາບໃນອິນດູຈີນ ທີ່ໄດ້ຕຽມໃສ່ວັນທີ່ 20ເດືອນ ກໍຣະກະດາ (July) ປີ 1954 ນັ້ນ ສະຫາຣັຖຈຶ່ງບໍ່ຍອມເຂົ້າຮ່ວມເຊັນນຳ. ສຖານະການ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຝຣັ່ງ

ເສສ ປັນເຂົ້າຮ່ວມມືກັບຄອມມູນິສຕ໌ ດັ່ງນີ້ໃນສົງຄາມອິນດູຈີນ ຈຶ່ງມີ ຝຣັ່ງເສສ ຫລາຍຄົນ ໄດ້ເປັນສາຍລັບ ແລະ ເປັນຜູ້ຊອກຂ່າວ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງສະຫາຣັຖ ໃຫ້ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ຮູ້ການ ເຄື່ອນໄຫວຂອງສະຫາຣັຖ.

ເໜືອໄປກ່ວານີ້ ສຖານະການໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຫລາຍປະເທສໃນໂລກສັ່ນສະເທືອນຍ້ານກົວ ຄ.ມ.ນ. ຢູ່ໃນເອເຊັຍ, ຢູໂຣບ, ທະວີບອາເມຣິກາ ລາຕິນ ປັນປວນ ແລະ ຫັນໄປເຂົ້າຝ່າຍ ຄ.ມ.ນ. ການເມືອງຂອງສະຫາຣັຖ ແລະ ປະເທສທີ່ຢູ່ອ້ອມແອ້ມສະຫາຣັຖ ໄດ້ປັນປວນ ດັ່ງ: ກູບາ (Cuba), ນິກາຣາກົວ (Nicaragua), ອັກຊັງຕີນາ (Argentina) ແລະ ບັນຫາຫລາຍຢ່າງ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນໂຢໂຣບ. ຈຶ່ງພາໃຫ້ປະທານາທິບໍດີສະຫາຣັຖ ທ່ານແຄນເນດີ ຕັດສິນໃຈໄປເຮັດເສິກສົງຄາມຢູ່ນອກປະເທສ “ໃນແຫລມອິນດູຈີນ” ແທນທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ອ້ອມແອ້ມສະຫາຣັຖ ຫລື ໃນສະຫາຣັຖ ເອງ. ການທຳ ສົງຄາມວຽດນາມ ສະຫາຣັຖບໍ່ຕ້ອງການໄຊ້ຍຸດທະສາດ ແຕ່ຕ້ອງການໄປທົດລອງອາວຸດ ກັບ ຄ.ມ.ນ. ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ລົດຊາດ ຂອງການທຳສົງຄາມວ່າ: ມັນຮ້າຍແຮງຂນາດໃດ? ເຮົາຈຶ່ງເຫັນວ່າສົງຄາມໃນເຄຊານ (Khesanh) ທ້າຍປີ 1967 ແລະການສູ້ລົບໃນເມືອງເວ້ (Hue) ວັນທີ່ 27 ເດືອນ ກຸມພາ (February) 1968 ເປັນສົງຄາມທີ່ ອາເມຣິກາ ເອີ້ນວ່າ “ໝົດທາງສູ້”.

ການເມືອງໃນສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງເລີ່ມປັນປ່ວນຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ຍ້ອນການປ່ຽນແປງນີ້ ນາຍພົນ ວ່າງປາວ ແລະສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ອານຸຍາດໃຫ້ຍົນຕໍ່ຝຣັ່ງ ຫລືຄົນຝຣັ່ງ ໄປຢາມລ່ອງແຈ້ງ ຫລືເຂດທະຫາຣ ພາຄ 2 ແລະ ສະຫາຣັຖບໍ່ຍອມອານຸຍາດໃຫ້ນັກຂ່າວຝຣັ່ງເສສ ໄປໄກ້ເມືອງເວ້, ວຽດນາມໃຕ້. ພາຍຫລັງ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມເໜືອໄດ້ໄຊ້ຍຸດທະສາດບຽນຜູ້, ປະເທສວຽດນາມໄດ້ແບ່ງເປັນສອງ ພັດການເມືອງຄື: ພັດວຽດນາມເໜືອ ແລະ ພັດວຽດນາມໃຕ້:

ວຽດນາມເໜືອ

ພັດ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ສວຍໂອກາສ ແຊກຊຶມເຂົ້າໄປວຽດນາມໃຕ້ ຢ່າງໜ້າຍ້ານກົວ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະຫາຣັຖ ຕ້ອງໄດ້ໄປຕິດຕາມເບິ່ງການເຄື່ອນໄຫວ ຢູ່ໃນອິນດູຈີນ ຢ່າງໄກ້ສິດ ຈຶ່ງໄດ້ເຫັນເຫດການເກີດຂຶ້ນ ຫລາຍຢ່າງ ເຊັ່ນ: ໃນ ວັນທີ່ 9 ສິງຫາ (August) ປີ1960 ກອງແລ ໄດ້ກໍ່ຮັຖປະທາຣ ຂຶ້ນທີ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ເມືອງເອກຂອງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ. ຕາມສັນຍາທີ່ເຈນີວາ ປີ1954 ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ ມີກາຣແຊກແຊງຂອງ ຕ່າງດ້າວ ຢູ່ ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ເຣື່ອງນີ້ ຝຣັ່ງເສສເອງ ກໍໄດ້ຮັບຮອງຄຳປະກັນໃຫ້ລາວວ່າ ຖ້າເມື່ອໃດ ວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ ລະເມີດສັນຍາ ຝຣັ່ງຈະຕ້ອງກັບໄປຊ່ວຍ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ທັນທີ.

ເມື່ອ ກອງແລ ເຮັດຮັຖປະທານຂຶ້ນ ວຽດນາມເໜືອ ກໍໃຊ້ຄວາມສລາດຫລາຍ ໄດ້ໃຫ້ກອງແລ ເລືອກເອົາ ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ທີ່ຕອນນັ້ນຫາກໍຖືກລົງໄປເປັນເອກອັດຕະຣາຊທຸຕລາວ ປະຈຳປະເທສຝຣັ່ງເສສ ບໍ່ໄດ້ ດົນເທົ່າໃດ ໃຫ້ກັບມາເປັນນາຍົກຂອງຄະຣັຖບາລຮັຖປະທານ, ທ່ານເປັນຜູ້ມີເມັຍຊອດຝຣັ່ງ ຊື່ນາງ ອາລິນ ອາລາກ (Aline Allard) ເກີດຢູ່ປະເທສລາວ, ທີ່ຝຣັ່ງເຊື່ອຫລາຍກ່ວາຄົນອື່ນໆ. ສຸວັນນາພູມາໄດ້ ປະກາສ ນະໂຍບາຍ ຄວາມເປັນກາງ ບົດປາກບົດຕາ ຝຣັ່ງເສສ ຈົນບໍ່ກ້າເວົ້າ ຫລື ເຮັດຫຼັງຊ່ວຍລາວ. ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ກັບກອງແລ ຂໍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກຈີນແດງ, ວຽດນາມເໜືອ, ຮັຊເຊັຍ ແລະໂລກ ຄອມມູນິສຕ໌, ທີ່ໄດ້ສົງອາວຸທ ຢຸດໂທປະກອນສົງຄາມ ແລະ ກຳລັງທະຫານວຽດນາມເໜືອ ເຂົ້າໄປ ຊ່ວຍຮັຖບາລ ຮັຖປະທານ ຢູ່ໃນລາວຢ່າງເປີດເຜີຍເຕັມນະຄອນວຽງຈັນທນ໌. ເລີ່ມແຕ່ກອງແລປະຕິວັດ ແລະ ຖອຍອອກຈາກ ວຽງຈັນທນ໌ໄປຫາ ທົ່ງໄຫຫີນ, ເຄື່ອງບິນ “ອີຢູຊິນ” ຂະນາດໃຫ່ຍຂອງໂຊວຽດ ໄດ້ບິນ ມາຖິ້ມເຄື່ອງ ແລະລົງສນາມບິນວັດໄຕ, ກາສີ, ເມືອງສູຍ ແລະທົ່ງໄຫຫີນ ຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ ມີລະຫລາຍ ຮ້ອຍຖ້ວ ຂຶ້ນໆລົງໆ ແຕ່ເຊົ້າຈົນຄ່ຳ.

ເມື່ອເຫັນເຫດການເຊັ່ນນີ້ ສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອແກ່ຝ່າຍສະເດັດເຈົ້າບູນອູ້ມ ນະ ຈຳປາສັກ ແລະທ່ານນາຍພິລພູມີ ໜໍສວັນ ສົງຄາມຈຶ່ງໄດ້ລາມໄປເຖິງສະຫາຣັຖ ຕ້ອງຢັບຢັ້ງ ການຂຍາຍ ຕົວຂອງຄອມມູນິສໄປສູ່ວຽດນາມໃຕ້ ແລະເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້. ປະທານາທິບໍດີ ສະຫາ ຣັຖ ທ່ານ ແຄນເນດີ ໄດ້ຕັດສິນໃຈ ພົວພັນກັບສົງຄາມອິນດູຈີນ ຕັ້ງແຕ່ປີ 1963 ເປັນຕົ້ນມາ ທີ່ ສະຫາຣັຖ ເອີ້ນ ສົງຄາມນີ້ວ່າ “ສົງຄາມ ສິບພັນມື້” (10,000 day-war) ຟັງເບິ່ງແລ້ວ ເປັນສົງຄາມ ທີ່ຍາວນານ ສຸດຂອງ ສະຫາຣັຖ ເພາະວ່າໃນປັດສາດ ບໍ່ເຄີຍມີການຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ ທີ່ໄດ້ຍືນແຕ່ສຽງບິນ ບໍ່ເຫັນຕົວ ຄົນ ປ່າດົງ ກໍຕົບໜາ ເຕັມໄປດ້ວຍສັດຮ້າຍທຸກຊະນິດ ອາກາສ ກໍແຕກຕ່າງ ບໍ່ຄື ຢູ່ໃນ ສະຫາຣັຖ.

ໃນປີ 1970, ເຈົ້າສີຫານຸ ຕ້ອງໄປຫລີ້ພັຍຢູ່ເມືອງຈີນ ຍ້ອນນາຍພົນລອງໂນນ ໄດ້ປະຕິວັດ ເພາະສະ ຫາ ຣັຖແລະວຽດນາມໃຕ້ ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ຂອງທ່ານນາຍພົນລອງໂນນ. ສີຫານຸ ປະກາສ ຄວາມ ເປັນກາງ ແຕ່ໄດ້ໃຫ້ປະເທສຂເມນເປັນຈຸດທີ່ຜ່ານ ແລະລີ້ຊອ້ນກຳລັງຂອງວຽດນາມເໜືອ ເພື່ອເຂົ້າໄປ ໂຈມຕີວຽດນາມໃຕ້. ສີຫານຸ ແລະເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ມີນະໂຍບາຍແບບດຽວກັນ, ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອນາຍພົນກຸ ປະສິດອາໄພຍ໌ ໂຈມຕີວຽງຈັນທນ໌ ຫລັງຈາກ ຣ.ອ. ກອງແລ ເຮັດຮັຖປະທານ ເຈົ້າສຸວັນນາ ຈຶ່ງໄດ້ບິນໄປ ລີ້ ໄພຍ໌ຢູ່ໃນ ປະເທສຂເມນ.

ວຽດນາມໃຕ້

ເປັນຝ່າຍເສຣີ ການຖອນອອກຂອງຝຣັ່ງເສສ ກໍໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນຫລັງຈາກປີ 1954 ແຕ່ກໍຍັງມີຝຣັ່ງ ທີ່ໄດ້ລົງ ທຶນທຳການຄ້າຂາຍຫລາຍຢ່າງໃນວຽດນາມໃຕ້ ຕ້ອງໄດ້ຄ່ອຍໆຖອນອອກ ມີຜູ້ນຳວຽດນາມຫລາຍຄົນ

ບໍ່ພໍໃຈ, ຈຶ່ງມີການຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານຫລາຍຢ່າງ ຜິດສຸດທ້າຍ ກໍມີການປະຕິວັດ ແລະຕ້ອງຂໍການຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກສະຫາຣັຖ ເພື່ອປ້ອງກັນ ການນະຂຍາຍຕົວຂອງ ຄ.ມ.ນ. ໄປສູ່ ວຽດນາມໃຕ້. ສິງຄາມ ໃນອິນດູຈີນ ຈຶ່ງໄດ້ເກີດ ຂຶ້ນ.

ໃນປີ 1969, ສະຫາພາບໂຊວຽດ ແລະ ຈີນແດງ ໄດ້ມີການຂັດແຍ້ງກັນ ຢູ່ໃນຊາຍແດນຂອງ ປະເທສ ທັງສອງ.

ໃນປີ 1951-1969, ພັດ ຄ.ມ.ນ. ອິນດູຈີນ ບໍ່ຄ່ອຍອອກໜ້າໃນການຕໍ່ສູ້ຕ່າງໆ ແຕ່ ຫລັງຈາກທ່ານນິກສັນ

ຮູບທີ່ 138. ທ່ານນິກສັນ ແລະ ທ່ານເມົາເຈີຕິງ ໄດ້ພົບກັນໃນວັນທີ່ 21 ເດືອນກຸມພາປີ 1972.ຫລັງຈາກນັ້ນກໍມີການປ່ຽນແປງ ຫລາຍຢ່າງໃນເອເຊັຍໂດງສະເພາະແມ່ນສິງຄາມໃນອິນດູຈີນໄດ້ໜັກຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ ເລີ່ມແຕ່ປີ 1968 ຮັຊເຊັຍໄດ້ທຸ້ມເທ ອາລຸທ ຫລາຍຢ່າງ ຊ່ວຍວຽດນາມເໜືອ ແຕ່ນັ້ນມາ ກາຣເມືອງ ລະຫວ່າງວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ຈີນແດງ ໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ. ປະທານາທິບໍດີ ສະຫາຣັຖ (President Nixon) ໄປຢ້ຽມຢາມຈີນ ໃນວັນທີ່ 21 ເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1972, ພັດຄອມມຸນິສຕ໌ ອິນດູຈີນ ໄດ້ເລີ່ມອອກບົດບາດສຳຄັນຫລາຍຢ່າງ ເຊັ່ນ: ການປ່ຽນຜູ້ນຳພັດ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ໃຫ້ໂກສອນ ພິມວິຫານ ເປັນຫົວໜ້າ, ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ກໍພຽງແຕ່ເປັນ ຜູ້ນຳ ດ້ວຍຊື່ ບໍ່ມີບົດບາດສຳຄັນອັນໃດ ລູກຊາຍ ກໍຖືກ ຄອມມຸນິສຕ໌ລາວແດງ ຂ້າຖິ້ມ ຢູ່ຊຳເໜືອ ແຂວງ ຫົວພັນ ແລ້ວຫາເຣືອງໃສ່ວ່າ "ແມ່ນມົ້ງ ເປັນຜູ້ຂ້າ."

ເປັນຫຍັງອາເມຣິກາຈຶ່ງຕ້ອງຖອນອອກຈາກສົງຄາມອິນດູຈີນ?

ຄວາມຈິງແລ້ວ ກອງທັບຂອງສະຫາຣັຖ ບໍ່ໄດ້ເສັຍສົງຄາມວຽດນາມ. ທ່ານນິກສັນ ປະທານາທິບໍດີ ສະຫາຣັຖ ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນປື້ມຊື່ວ່າ “ເປັນຫຍັງວຽດນາມເໜືອຈຶ່ງໄດ້ໄຊຊະນະສົງຄາມຢູ່ວຽດນາມໃຕ້ (Why the North won the Vietnam war?)” ໃນ ວັກທີ 8 ໜ້າ 219 ວ່າ: “ແມ່ນຜິດມາຈາກຄົນອາເມຣິກາເອງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເສັຍສົງຄາມ. ໂຮຈິມິນເປັນຜູ້ເກັບຜິດປະໂຫຍດເທົ່ານັ້ນ”. ອັນນີ້ເປັນຄວາມຈິງແທ້ ເພາະວ່າການເມືອງໃນສະຫາຣັຖ ໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງບໍ່ທ້າເຊື່ອ ຄື: ນັກຮຽນ ແລະ ປະຊາຊົນເດີນຂະບວນ ຕໍ່ຕ້ານຮັຖບາລ ໃນປີ 1965 ແລະ 1966 ຢ່າງຮຸນແຮງ. ໃນປີ 1972 ຈົນຕ້ອງໃຊ້ອາວຸດປາບເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຕາຍໄປຫລາຍຄົນ ຢູ່ຮັຖແທນເນຊີ ແລະ ໂອໂອໂອ. ບັນຫາເຮືອງ ວິວເຕີແກສ (Watergate) ເຮັດໃຫ້ທ່ານນິກສັນ ປະທານາທິບໍດີສະຫາຣັຖ ຕ້ອງລາອອກຈາກໜ້າທີ່ທັນທີ ໃນ 1974 ແລ້ວແມ່ນ ທ່ານຝອສ ຜູ້ລອງ ໄດ້ດຳລົງໜ້າທີ່ແທນ. ໃນເມື່ອສະພາບໄດ້ປ່ຽນແປງແບບນີ້ ສະຫາຣັຖຕ້ອງຫັນມາສົນໃຈ ສຖານນະການບ້ານເມືອງໃນສະຫາຣັຖເອງ ແທນທີ່ຈະໄປສົນໃຈ ບັນຫາໃນວຽດນາມ ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດສຳຄັນອັນໃດໃຫ້ແກ່ສະຫາຣັຖ. ອິນດູຈີນ ຈຶ່ງຕ້ອງຕົກໄປໃຫ້ວຽດນາມເໜືອ ຢ່າງງ່າຍດາຍ ບໍ່ມີທາງເລືອກ.

ໃນ 1967, ວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ ເລີ່ມບຸກໂຈມຕີ ທົ່ວພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ແລະ ວຽດນາມໃຕ້. ມີນັກຂ່າວ ຝຣັ່ງເສສ ຄົນໜຶ່ງໄດ້ເດີນທາງໄປພົບ ນາຍພົລໂວງຽນຢາບ (Gen. Vo Nguyen Giap) ໄດ້ຖາມວ່າ: “ທ່ານຄິດແນວໃດ ການຕໍ່ສູ້ກັບສະຫາຣັຖ, ເພາະເຫັນວ່າ ມັນກັນດານແທ້!” ນາຍພົລໂວງຽນຢາບ ຕອບວ່າ: “ແນ່ນອນຕ້ອງມີສົງຄາມດຽນບຽນພູ ອີກຄັ້ງທີ່ ສອງ ຢູ່ໃນວຽດນາມໃຕ້!” ນັກຂ່າວຝຣັ່ງເສສບໍ່ໄດ້ຖາມຫຼັງຕື່ມ ໄດ້ລາ ແລ້ວໄດ້ເດີນທາງໄປພົບກັບທ່ານນາຍພົນ ແວສມໍແລນ (Gen. Westmoreland) ຜູ້ບັນຊາການທະຫານ ຂອງສະຫາຣັຖ ຢູ່ວຽດນາມໃຕ້. ນັກຂ່າວໄດ້ຖາມທ່ານ ນາຍພົນວ່າ: “ທ່ານນາຍພົລຄິດແນວໃດ ໃນຄວາມເວົ້າຂອງນາຍພົລໂວງຽນຢາບ ວ່າ: “ຕ້ອງມີສົງຄາມ ດຽນ ບຽນພູ ອີກຄັ້ງທີ່ສອງ ຢູ່ໃນວຽດນາມໃຕ້?” ນາຍພົນ ແວສມໍແລນ ຕອບວ່າບໍ່ຮູ້ ໃຫ້ໄປຖາມຜູ້ລອງ ຢູ່ທີ່ ເມືອງເວັ. ນັກຂ່າວ ກໍເລີຍລາຈາກໄປ ຄິດຢາກໄປຖາມຜູ້ລອງຂອງສະຫາຣັຖ ທີ່ເມືອງເວັ ເຕັມທີ ແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງສະຫາຣັຖ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ ນັກຂ່າວຝຣັ່ງເສສ ເຂົ້າໄປໃນເຂດເມືອງເວັ ເພາະຄວາມກັນດານ. ເມື່ອ ນັກຂ່າວຝຣັ່ງເສສຈາກໄປແລ້ວ ນາຍພົນ ແວສມໍແລນ ໄດ້ຮຽກປະຊຸມ ກັບນາຍທະຫານຄົນສຳຄັນຫລາຍຄົນຂອງສະຫາຣັຖ ປຶກສາຫາລືກັນ ກ່ຽວກັບເຮືອງຄວາມເວົ້າຂອງ ນາຍພົລໂວງຽນຢາບ ທີ່ເວົ້າວ່າ ຕ້ອງມີສົງຄາມດຽນບຽນພູ ຄັ້ງທີ່ສອງ ຢູ່ໃນວຽດນາມໃຕ້.

ມັນຈະເກີດໄດ້ຢ່າງໃດ? ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນ ຢູ່ບ່ອນໃດ? ເມື່ອນາຍພົນສະຫາຣັຖ ໄດ້ສົນທະນາກັນແລ້ວ ໄດ້ພິສູດເບິ່ງເສັ້ນທາງເຄື່ອນໄຫວ ຂອງສັດຕູ ທີ່ຈະເຂົ້າໂຈມຕີ ວຽດນາມໃຕ້ ມີດັ່ງນີ້:

- ກ-ເຄື່ອນມາທາງທະເລ ເຫັນວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ເພາະວຽດນາມເໜືອ ຍັງຂາດອຸປະກອນການ ສູ້ຮົບທາງທະເລ ແລະ ຍັງບໍ່ພ້ອມການບຸກທາງທະເລ ກໍສຳກັບວ່າ ແມງເມົາ ບິນເຂົ້າກອງໄຟ.
- ຂ-ໂຈມຕີເຂົ້າໃນເຂດປອດທະຫານ (Demilitarized zone) ເຫັນວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເໝືອນກັນ ເພາະວ່າໂລກຈະມອງເຫັນວ່າ ວຽດນາມເໜືອລຸກລານວຽດນາມໃຕ້. ວຽດນາມເໜືອຕ້ອງໃຊ້ ກຳລັງອັນມະຫາສານ ພ້ອມດ້ວຍອາວຸທຳຢຸດໂທປະກອນໜັກຂອງທະຫານ ຈຶ່ງຈະເຂົ້າບຸກໂຈມຕີ ພັນທະມິຕ ຢູ່ແຖວນັ້ນໄດ້ ເພາະຢູ່ໃນເຂດປອດທະຫານນັ້ນ ວຽດນາມເໜືອ ກໍຮູ້ດີວ່າມັນເປັນວົງ ລອ້ມ ການຍິງປືນໃຫ່ຍຂອງກອງທັບ ເຮືອສະຫາຣັຖ ທີ່ປະຈຳຢູ່ໃນອ່າວທະເລຈີນ ເປັນການສ່ຽງ ພິພ ຫລາຍທີ່ສຸດ ສຳຫລັບກຳລັງຂອງວຽດນາມເໜືອ.
- ຄ-ມີທາງດຽວທີ່ເປັນໄປໄດ້ຄື: ເຄື່ອນທີ່ເຂົ້າປ່າດົງ ຕາມຊາຍແດນລາວ ແລະ ຂເມນ ເຂົ້າວຽດ ນາມໃຕ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມເໜືອ ສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ຢາກ ລົງມືເຕັມທີ.

ນາຍທະຫານ ສິ້ນສູງຂອງ ສະຫາຣັຖປະຈຳ ຢູ່ວຽດນາມໃຕ້ ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງສ້າງຖານທັບຂຶ້ນທີ່ “ເຄຊານ (Khe-Sanh)” ຊາຍແດນລາວ/ວຽດນາມໃຕ້/ວຽດນາມເໜືອ ໄກ້ກັບເຊໂປນ (Sepone, Laos). ສະ ຫາ ຣັຖ ໄດ້ສ້າງເປັນຖານທັບແໜ້ນໜາ ແຂງແກ່ນ ມີກຳລັງສະຫາຣັຖປະມານຫົກພັນຄົນ ແລະ ທະຫານ ຫອ້ງ ຖິ່ນຊາວມົງຕາຍາ (Montagnard) ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມສະຫາຣັຖ, ເປັນພວກຢູ່ດ້ານໜ້າ ແລະ ທະຫານ ວຽດນາມໃຕ້ ລະຫວ່າງກາງ ໄດ້ວາງເປັນປອ້ມຕໍ່ສູ້ ກວ້າງ ຫລາຍກວ່າແປດໄມ ມີຄ້າຍຕິດກັນ ເພື່ອ ໃຫ້ຖອຍ ໄດ້ງ່າຍ ເຂົ້າມາໃສ່ຈຸດທາງກາງສອງໄມມິນທິນ ສະຫາຣັຖໄດ້ຈັດຮົ່ວໜາມໝາກຈັບ ແລະ ມີ ແຜນວາງລະເບີດຕາມຈຸດທີ່ຕ້ອງການ, ມີເຄື່ອງໄຟຟ້າ ສຳຫລັບຈັບຈຸດຂອງສັດຕູ ວ່າເຂົ້າມາຈາກທິສ ທາງໃດມີນ້ອຍ ຫລືຫລາຍເທົ່າໃດ. ຖານທັບແຫ່ງນີ້ໄດ້ສ້າງສຳເຣັດ ຕອນທ້າຍປີ 1967.

ຝ່າຍຄອມມູນິສຕ໌ໄດ້ແນມ ແລະ ຊອມເບິ່ງການສ້າງຖານທັບນີ້ ໄດ້ວາງແຜນບຸກໂຈມຕີຖານທັບ ເມື່ອ ສ້າງສຳເຣັດໃໝ່. ນາຍພົນໂວງຽນຢາບ ໄດ້ສົ່ງກຳລັງຫລາຍກວ່າຫົກສິບພັນຄົນ (ຫລາຍກວ່າ ສະຫາຣັຖ 10 ຕໍ່ 1) ບຸກໂຈມຕີຖານທັບແຄຊານ (Khesanh) ທະຫານຂອງນາຍພົນໂວງຽນຢາບໄດ້ໂຈມຕີກອງ ທະຫານ ຂອງສະຫາຣັຖ ຢູ່ດ້ານໜ້າ ຫ່າງຈາກກອງບັນຊາການ ກາງ 8 ໄມ ຫຍໍ້ເຂົ້າໄປຫາກອງບັນຊາ ກາງ ຢູ່ຫ່າງ 4 ໄມ, ກອງທະຫານ ສະຫາຣັຖ ໄດ້ຖອຍເຂົ້າໄປຫອ້ນໂຮມຢູ່ໃນຄ້າຍ ສູນກາງກວ້າງ 2 ໄມ ມິນທິນ ຄິດຈະລໍໃຫ້ນາຍພົນ ໂວງຽນຢາບ ເຄື່ອນເຂົ້າໄປເຖິງຈຸດຖິ້ມລະເບີດເສັຍກ່ອນ ຈຶ່ງສົ່ງເຄື່ອງບິນ ເບ 52 (B52) ຖິ້ມລະເບີດໃສ່, ແຕ່ທົນບໍ່ໄຫວຕໍ່ການໂຈມຕີຂອງສັດຕູ. ສະຫາຣັຖຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ ເບ 52 ຖິ້ມລະເບີດ ແບບບູພິມ (ລຳລຽນລຳ ຕິດກັນ).

ເມື່ອຢຸດຕິການຖິ້ມລະເບີດແລ້ວ ທະຫານສະຫາຣັຖໄດ້ຮູ້ສູງສັນຍານ ທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ນັ້ນ ບອກສະພາບ ການຂອງສັດຕູ ວ່າເປັນແບບໃດ? ຍ້ອນການສູນເສຍໜັກທີ່ແຄຊານ ນາຍພົນໂວງຽນຢາບຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງພັດ ຄອມມຸນິສຕ໌ວຽດນາມໃຕ້ໂຈມຕີເມືອງເວ້ ຕໍ່ເນື່ອງກັນ ໃນຍາມກົນກຸຕປີໃໝ່ ວຽດນາມຈຶ່ງໄດ້ນຳຜົນເສຍ ຫາຍຢ່າງນັກໃຫ້ສອງຝ່າຍ.

ໃນເດືອນເມສາ (April) ປີ 1968, ການຕໍ່ສູ້ຍັງດຳເນີນຢູ່ໃນຖານທັບແຄຊານ ດ້ວຍການຍິງປືນໃຫຍ່ຂອງ ສັດຕູ. ສະຫາຣັຖໄດ້ສັ່ງຍົນຕໍ່ເຮລີໂຄບເຕີຣ໌ ໄປຂົນເອົາທະຫານຂອງຕົນອອກຈາກແຄຊານ ໝົດແລ້ວ ໄດ້ປະກາສ ວ່າ: "ຖານທັບແຄຊານ ໄດ້ເສຍໃຫ້ຄອມມຸນິສຕ໌ແລ້ວ." ມີເຮລີໂຄບ ຫລາຍລຳ ຖືກຍິງຕົກ ເວລາໄປຂົນທະຫານອອກ. ນາຍພົນໂວງຽນຢາບ ໄດ້ຮັບບົດຮຽນຄັ້ງນີ້ຢ່າງເຈັບແສບ. ກຳລັງ 60 ພັນຄົນ ເຫລືອຕາຍພຽງ 10 ພັນຄົນ ແຕ່ໄດ້ເສຍອົງຄະ ໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ ເປັນຈຳນວນສ່ວນຫລາຍ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ ນັກຂ່າວຝຣັ່ງເສສໄດ້ກັບໄປພົບນາຍພົນໂວງຽນຢາບ ອີກໄດ້ຖາມທ່ານວ່າ: "ເປັນທັງໆ ທ່ານ ຈຶ່ງ ບໍ່ຂໍກຳລັງຈົນແດງ ໄປຊ່ວຍຄືຢູ່ດຽນບຽນພູ? ທ່ານຈຶ່ງເອົາທະຫານວຽດນາມ ໄປຕາຍຫລາຍແທ້?" ນາຍພົນໂວງຽນຢາບຕອບນັກຂ່າວວ່າ: "ບໍ່ຢາກຂໍໃຫ້ຈົນໄປຊ່ວຍ ເພາະຈົນໄປຮອດບ່ອນໃດ ຈົນເກີດຢູ່ ບ່ອນຫັ້ນ ." ແລ້ວກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າທັງໆຕື່ມໃຫ້ນັກຂ່າວອີກ.

ຄອມມຸນິສຕ໌ວຽດນາມເໜືອ ເຫັນທ່າເສັຍປຽບໃຫ້ກອງທັບສະຫາຣັຖ ໃນສະໜາມຮົບແຄຊານ ຈຶ່ງໄດ້ ຫັນປຽນຍຸທະວິທີໃໝ່ຄື: ຫັນມາໃຊ້ກອງທັບປະຊາຊົນ ໃນວຽດນາມໃຕ້ ດ້ວຍການປຽນເຄື່ອງນຸ່ງຊຸດສີດຳ ບໍ່ແມ່ນສີຂຽວ ຄົນສ່ວນຫລາຍຈຶ່ງເຫັນຂ່າວອອກວ່າ ນັກຮົບທີ່ຕາຍຢູ່ໃນສະໜາມຮົບເມືອງເວ້ (Hue) ບ້ານ ມີເລ່ (Me Le) ໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນ ກຸມພາ (February) ປີ 1968 ຍາມກົນກຸຕປີໃໝ່ວຽດນາມ ນັ້ນນຸ່ງເຄື່ອງສີດຳໝົດ. ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ກ່າວຫາວ່າ ກອງທັບຂອງສະຫາຣັຖ ໄປຂ້າປະຊາຊົນວຽດນາມ. ທະ ຫານສະຫາຣັຖ ທີ່ໄດ້ໄປສູ້ຮົບໃນວຽດນາມໃຕ້ ຈຶ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ ພວກຄາຕະກອນສົງຄາມ ເພາະປະຊາຊົນ ສະຫາຣັຖ ບໍ່ເຂົ້າໃຈແຜນຍຸທະສາດແບບໃໝ່ຂອງຄອມມຸນິສຕ໌ ແມ່ນນາງແຢນ ຟອນດາ (Jane Fonda) ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ແຜນຂອງ ຄ.ມ.ນ. ໄປເປົ່າຂ່າວນີ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນ, ນັກຮຽນ, ພວກຮົບປີ ຜົມຍາວຂອງສະຫາຣັຖ ເດີນຂບວນປະທວັງຣັຖບາລ, ບໍ່ເຫັນດີໃຫ້ດຳເນີນສົງຄາມວຽດນາມຕໍ່ໄປ.

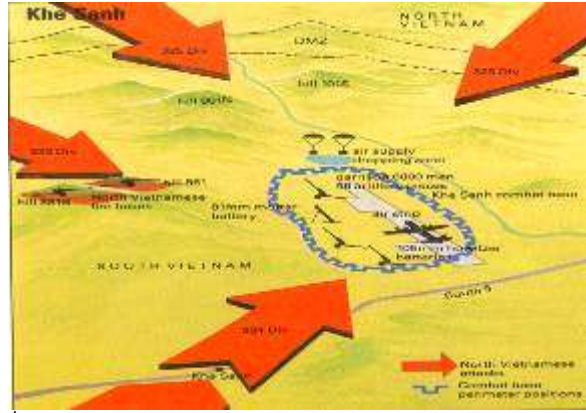
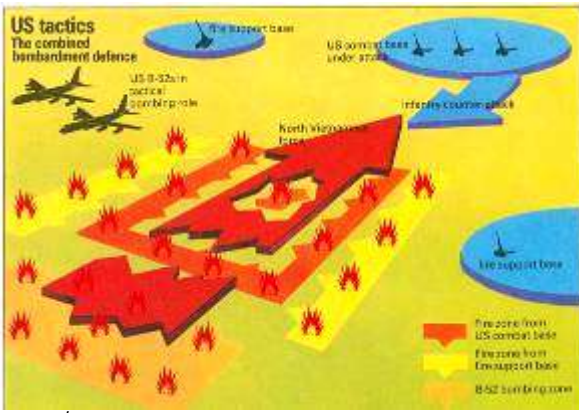
ສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງຕ້ອງເສັຍສົງຄາມດ້ານການເມືອງ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ກອງທັບຂອງສະຫາຣັຖ ທີ່ໄປຕໍ່ສູ້ສົງຄາມ ວຽດນາມ ກັບບ້ານ ຢ່າງ ອັບອາຍ ຕໍ່ສູ້ຄົມອາເມຣິກັນ. ພາຣະກິດທຸກຢ່າງ ຕ້ອງໃຊ້ໄຫວພິກເລ່ຫລ່ຽມ ຊນະຝ່າຍຕົງກັນຂ້າມ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ຝ່າຍພັນທະມິຕ ຍັງຮູ້ເລ່ຫລ່ຽມຂອງ ຄ.ມ.ນ. ບໍ່ດີພໍ ຈຶ່ງເສັຍປຽບໃຫ້ ຄອມມຸນິສຕ໌ ວຽດນາມເໜືອ ທີ່ໄດ້ໃຊ້ແຜນຂອງນາຍພານ ລ່າຍິງສັດປ່າ ເຊັ່ນ ລ່າຍິງກວາງ. ການ ເມືອງ ທັມະດາແລ້ວ ກວາງຕົວຜູ້ ຈະບໍ່ອອກມາບ່ອນແຈ້ງກ່ອນກວາງໂຕແມ່ ແລະ ລູກຂອງມັນຈັກເທື່ອ

ເມື່ອໃດນັກລ່າສັດ ຫລື ນາຍພານ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສໍານານ ການລ່າ ສັດປ່າ ຕ້ອງຍິງກວາງ ຕົວແມ່ຫລື ລູກຂອງມັນ ຕົວຜູ້ ເປັນຜູ້ທີ່ສລາດໄດ້ໂອກາສ ແລ່ນໜີໄປຫາບ່ອນປອດພັຍກ່ອນ ຈຶ່ງພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ. ແລະ ນັກຮົບວຽດ ກໍຄືກວາງຕົວຜູ້. ນັກລົບອາເມຣິກາ ທີ່ໄດ້ໄປທຳສິງຄາມຢູ່ວຽດນາມ ກໍຄືນັກລ່າສັດປ່າທີ່ບໍ່ ມີຄວາມສໍານານດີພໍ ຈຶ່ງຍິງແຕ່ກວາງຕົວແມ່ ແລະ ລູກຂອງມັນ.

ຄອມມຸນິສັດມັກໃຊ້ເດັກນ້ອຍ ວາງລະເບີດ, ຜູ້ຍິງ ກໍມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຕໍ່ສູ້ສິງຄາມ ຄື ການໃຊ້ເລ່ຫລຽມ ຫລອກຕົ້ມຕ່າງໆ (Psychological Warfare) ຈຶ່ງເອີ້ນວ່າສິງຄາມ "ປະຊາຊົນ ຫລື ກອງທັບປະຊາຊົນ." ນອກຈາກນີ້ ຄອມມຸນິສັດ ມັກໃຊ້ປະຊາຊົນເປັນທີ່ກັ້ນບາງ ເພາະ ຄ.ມ.ນ. ຮູ້ວ່າສະຫາຣັຖ ບໍ່ທຳລາຍປະຊາຊົນ. ການທີ່ສະຫາຣັຖ ໄປທຳສິງຄາມຢູ່ໃນວຽດນາມ ແມ່ນແຕ່ໄປໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ ປົກປ້ອງ ມີແຕ່ທາງເສ້ຍ ບໍ່ມີທາງໄດ້. ສິ່ງທີ່ໄດ້ ແມ່ນເຮັດໃຫ້ໂລກຄອມມຸນິສັດແຕກອອກຈາກກັນແລະ ປ່ຽນແນວຄິດໃໝ່. ໃນປະຈຸບັນ ໂລກຄອມມຸນິສັດສ່ວນຫລາຍໄດ້ປ່ຽນແປງໄປຫລາຍຢ່າງ ເຖິງຈະເຫລືອຢູ່ ກໍເປັນສ່ວນນ້ອຍ ຄ່ອຍໆປ່ຽນໄປເລື້ອຍໆ ເຊັ່ນ: ການປ່ຽນແປງໃນຮັຊເຊັຍ, ໃນຈິນແຜ່ນດິນໃຫ່ຍ. ສົມຄວນໃຫ້ ສະຫາຣັຖ ເຂົ້າໄປຄວບຄຸມສຖານະການຂອງໂລກ ທີ່ກຳລັງຢູ່ໃນການຄຸກຄາມ ຈາກໂລກຄ.ມ.ນ. ທີ່ຈະລາມໄປສູ່ປະເທສນ້ອຍໆທົ່ວໂລກ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ປ້ອງກັນຕົນເອງ ຄື: ລາວ, ໄທ້ຍ, ຂເມນ, ວຽດນາມໃຕ້. ຫາກບໍ່ມີເຈົ້າໂລກ ທີ່ມີໃຈກວ້າງດັ່ງສະຫາຣັຖໄປຊ່ວຍ ໂລກນີ້ ຕ້ອງຂາດຄວາມປອດພັຍ ເພາະປະເທສເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດຈະປ້ອງກັນຕົນເອງໄດ້.

ຮູບທີ່ 139. ທາງຜ່ານ ໄທຈີມິນ ໄປຫາ ຖານທັບເຄຊານ ໃນວຽດນາມໃຕ້ ທ້າຍປີ 1967. ວຽດນາມເໜືອ ສົ່ງທະຫານຫລາຍກວ່າ 60,000 ຄົນ ໄປຕີເຄຊານ ແຕ່ບໍ່ຊນະເຫລືອ ພຽງ 10,000 ຄົນກັບຄືນມາບ້ານ ບາດເຈັບສາທັດ ຫລື ເສ້ຍອົງຄະ.

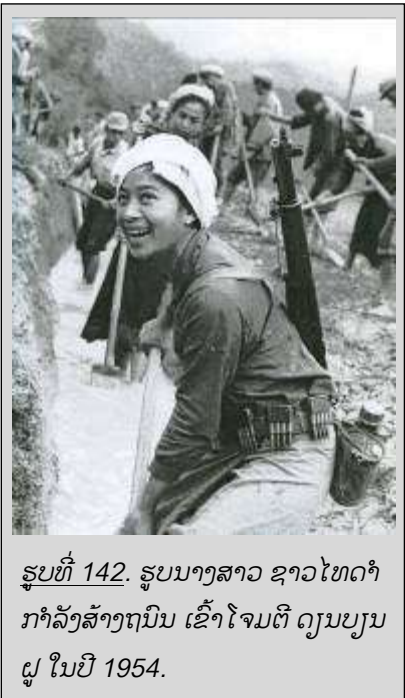

ຮູບທີ່ 140 (ຊ້າຍ) ແລະ 141 (ຂວາ). ແຜນ ຂອງສະຫະຣັດ ເພື່ອໃຫ້ບົດຮຽນໃຫ້ວຽດ ຄອມມູນິສ ຢູ່ໃນຖານທັບແຄຊາມ ວຽດນາມໃຕ້ ໄດ້ຮັບ ຜົນຢ່າງດີ ແຕ່ກັບກາຍເປັນ ສິ່ງທີ່ນຳຄວາມເສັຍຫາຍ ມາສູ່ແນວຄິດຂອງ ປະຊາຊົນ ສະຫະຣັດ ອາເມຣິກັນ.

ໃນເວລາທີ່ຈີນແຜນດິນໃຫ່ຍ ກຳລັງມີບັນຫາຊາຍແດນກັບ ສະຫະພາບໂຊວຽດ ກໍເປັນໂອກາດໃຫ້ວຽດ ນາມ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ລັບອຸປະກອນສົງຄາມຈາກປະເທສຣັດຊເຊັຍ ທຸກຊະນິດ ເພື່ອທຳສົງຄາມຕໍ່ສູ້ ສະຫາຣັດ ແລະຫັນໄປເຂົ້າຂ້າງສະນັບສນຸນສະຫາພາບໂຊວຽດ ຈີນເຮັດໃຫ້ທ່ານເມົາເຈີຕິງ ຕ້ອງອອກປາກ ຂໍໃຫ້ສະ ຫາຣັດ ພະຍາຍາມຈັ່ງຢູ່ໃນພາຄພື້ນອິນດູຈີນຕໍ່ໄປ ຈຶ່ງມີການພົບປະລະຫວ່າງຜູ້ຕາງໜ້າສະຫາຣັດ ທ່ານ ປະທານາທິບໍດີ ນິກສັນ ແລະ ທ່ານເມົາເຈີຕິງ ໃນປີ 1972.

ໃນປີ 1972, ຜູ້ນຳຂັ້ນຕຳແໜ່ງຣັດຖະມົນຕຣີຂອງຝ່າຍ "ແນວລາວຣັກຊາຕ" ຫລາຍຄົນ, ໄດ້ບອກຄົນສຳ ຄັນຝ່າຍ ວຽງຈັນທນ໌ ວ່າ:

“ພວກເຮົາຕົນວິດດິນໝົດທຸກຄົນແລ້ວເດີ! ຕ້ອງຊ່ວຍກັນໄດ້.” ກ່ຽວເຣືອງ ດັ່ງ ກ່າວນີ້, ພຣະຍາຕູ້ບີ ລີຝຸງ ກໍຮູ້ ແລະ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ກໍໄດ້ຊາບຢ່າງດີ, ແຕ່ເພິ່ນທັງສອງ ບໍ່ໄດ້ ເອົາໃຈໃສ່ ເພາະຄຳເວົ້າຂອງຄນະປະເທສລາວ ຫລືລາວຄອມມູນິສຕ໌ ບໍ່ເປັນຕາທ້າເຊື້ອ ມີແຕ່ ຄວາມ ເວົ້າຫລອກລວງສ່ວນຫລາຍ. ໃນປີ 1974, ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ຖືກເຊີນໄປຮ່ວມກອງ ປະຊຸມຢູ່ ທີ່ພຣະຣາຊວັງຫລວງພຣະບາງ, ໃນຂນະດຽວກັນນັ້ນ, ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ໄດ້ຍື່ນເຈ້ຍກະດາສ ໃບນ້ອຍ ໃສ່ມືຂອງ ນາຍທະຫານຜູ້ອາຣັກຂາສ່ວນຕົວຂອງທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ບອກວ່າ “ຊ່ວຍເອົາ ເຈ້ຍນີ້ ໃຫ້ນາຍພົນວ່າງປາວແດ່!”

ຮູບທີ່ 142. ຮູບນາງສາວ ຊາວໄທດຳ ກຳລັງສ້າງຖນົນ ເຂົ້າໂຈມຕີ ດຽນບຽນ ຜູ້ ໃນປີ 1954.

ຄວາມເວົ້າຢູ່ໃນເຈ້ຍນ້ອຍໆນັ້ນ ມີຂໍ້ຄວາມດັ່ງນີ້: “ຢາກພົບທ່ານນາຍພິລ ເປັນກາສ່ວນຕົວ ກ່ຽວກັບ ບ້ານເມືອງກຳລັງຈະສູນເສັຍ”, ແຕ່ທ່ານນາຍພິລວ່າງປາວ ໄດ້ເພີດເສີຍ; ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນ ເລື່ອງດັ່ງ ກ່າວ ເພາະຕາມທີ່ໄດ້ປະສົບການມານັ້ນ ຝ່າຍປະເທສລາວ ແມ່ນບໍ່ເຮັດຕາມຄຳເວົ້າ ຫລືຄຳສັນຍາ ຕາມເຈ້ຍສີ່ທີ່ໄດ້ເຊັນໄວ້ ມີແຕ່ໂຄສນາຫລອກລວງ ແລະລັບໃຊ້ນະໂຍບາຍຂອງ ວຽດນາມເໜືອ ຄ.ມ.ນ. ເທົ່ານັ້ນ.

ປັຈສິມມະວາຈາ ຂອງສະເດັດເຈົ້າສຸພານຸວົງ

(ກ່ອນສິ້ນພຣະຊົນ, ຂຽນໃນປີ 1993)

ຈາກໜັງສືພິມເລື່ອງ “ ຊ້າງເຈົ້າຊີວິດ ຖືກໂສ້ (“Stalking the Elephant King”, by Christopher Kremmer) ຂຽນໂດຍທ່ານຄຣິສໂຕຟເພີ ແກຼມເມີ. ເພິ່ນເປັນນັກຂຽນໜັງສືພິມ, ນັກຊອກຂ່າວ ຊາວອອສຕຣາລີ ທີ່ສົນໃຈສະຖານະການໃນເອເຊັຍອາຄະເນ, ໄດ້ຂຽນຫລາຍປື້ມ ກ່ຽວກັບສົງຄາມວຽດນາມ ແລະ ລາວ. ຫລັງຈາກສະຫວັດໄດ້ຖອນອອກຈາກວຽດນາມ, ລາວ ແລະ ກຳພູເຈັຍ ປະປ່ອຍໃຫ້ສາມ ຊາດ ປະເຊີນໜ້າກັບຊາຕາກັມໂດຍລຳພັງ ພາຍໃຕ້ ແອກຄອບຄອງ ຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ທ່ານໄດ້ສົນໃຈ ເຫດການໃນອິນດູຈີນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນປະເທສລາວ ທີ່ໃຫ້ທ່ານພະຍາຍາມຫລາຍຄັ້ງ ຫລາຍພັນ ທີ່ ຈະເຂົ້າໄປສັງເກດການ ດ້ວຍຕົນເອງ ແຕ່ກໍບໍ່ສາມາດຜ່ານຜ່າ ກຳແພງໄມ້ໄຜ່ ທີ່ ຄ.ມ.ນ. ລາວແດງປົກກຳ ດ້ວຍຄວາມລື້ລັບ ພາຍໃນປະເທສໄດ້. ຈົນກະທັ້ງລະບອບຄອມມູນິສຕ໌ ພັງທະລາຍໃນຍູໂຣປ ພວກກຳ ອຳນາຈຜເດັກການຄອມມູນິສຕ໌ລາວແດງ ຈຳເປັນຕ້ອງ ໄຂປະຕູຂໍທານການຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກປະເທສ ເສລີ ທີນິຍົມໃນນັ້ນປະເທສ ອອສຕຣາລີ ເປັນປະເທສໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ຍິນມີເຂົ້າໄປຊ່ວຍເຫລືອ. ພວກກຳ ອຳນາຈ ຜເດັກການລາວແດງ ບໍ່ສາມາດຂັດຂວາງ ນັກຂ່າວໜັງສືພິມອອສຕຣາລີຕໍ່ໄປ ທ່ານຄຣິສໂຕຟ ເພີ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ ທ່ານເດີນທາງເຂົ້າໄປຍັງປະເທສລາວ ໃນທ້າຍປີ 1993.

ຈຸດມຸ່ງໝາຍສຳຄັນທີ່ທ່ານ ຕ້ອງການແມ່ນຊອກຮູ້ ຊາຕາກັມຂອງພຣະບາດສົມເດັດຈພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ລາວແລະ ພຣະບໍຣົມວົງສານຸວົງສ໌ ທີ່ໄດ້ຫາຍສາບສູນໄປຕັ້ງແຕ່ ປີ 1976. ອາສັຍໄຫວພິກຂອງນັກຂ່າວ ໜັງສືພິມ ຜູ້ມີປະສົບປະການ ທ່ານຈຶ່ງມີໂອກາດເຂົ້າພົບເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ທີ່ກຳລັງເຈັບໜັກຢູ່ທີ່ໂຮງປຣະ ທັບຄຸ້ມໂພນສະອາດ ແລະໃນໂອກາດນີ້ເອງ ທີ່ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ໄດ້ເປີດເຜີຍເລື່ອງຮາວ ໂດຍລະອຽດ ກ່ຽວ ກັບການພົວພັນກັບວຽດນາມ ແລະໄດ້ຂໍຝາກວາຈາ ຄັ້ງສຸດທ້າຍຜ່ານທ່ານໄປຍັງປະຊາຊົນລາວທຸກຄົນ ເຊິ່ງມີເນື້ອໃນໃຈຄວາມດັ່ງນີ້: “ຍ້ອນຂ້າພະເຈົ້າບູຊາຄວາມສວຍງາມຂອງແມ່ຍິງ ຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນຫູໜວກ ຕາບອດໃນຊີວິດ, ມາບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ເປັນຄວາມຜິດຢ່າງໃຫ່ຍ ຫລວງໃນ ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄິດວ່າພວກວຽດມິນ ຈະມີພິດຈິກັມໂຫດຮ້າຍເຖິງຂະນາດນີ້ຕໍ່ປະເທສຊາຕ ແລະຕໍ່ປະຊາຊົນລາວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ.

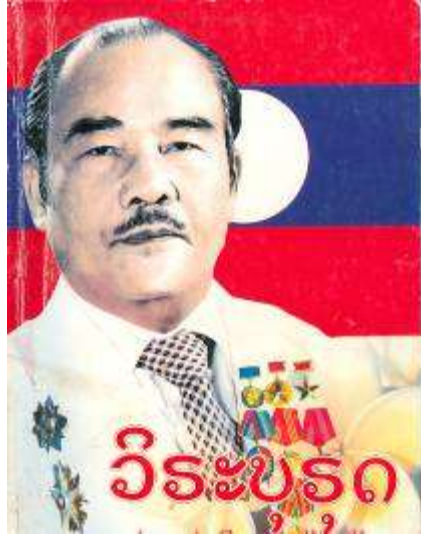
ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄປຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມືກັບພວກວຽດມິນ ເພື່ອທຳການກູ້ຊາຕນັ້ນ ໄດ້ສັນຍາກັນໄວ້ວ່າເມື່ອໃດສິງຄາມຍຸຕິລົງ ຄົນວຽດນາມຕ້ອງກັບເມືອ ຢູ່ປະເທສວຽດນາມ ຄົນລາວກໍຕ້ອງກັບເມືອຢູ່ປະເທສລາວ ເຖິງວ່າສັນຍາ ມິຕພາບລາວວຽດນາມ ເປັນບ້ານພີ່ເມືອງນ້ອງກັນ ຍັງໃຊ້ໄດ້ຢູ່ກໍຕາມ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ເມື່ອໃດພວກເຂົາຈະເອົາຮ່າງກາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໄປຈູດເຜົາ ແຕ່ພິດຕິກັມທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າກະທຳຕໍ່ປະເທສຊາຕ ຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ ລົບບໍ່ສູນກັບການ ຍຸດລົມຫາຍໃຈ ແລະ ການເຜົາສົບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ກ່ອນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າອອກມາ ມີແຕ່ປະປ່ອຍມັນໄວ້ຢູ່ເບື້ອງຫລັງທີ່ນັ້ນ. ດັ່ງນີ້ ຕໍ່ໜ້າສະພາບການ ອັນຮ້າຍແຮງ ຂອງປະເທສຊາຕບ້ານເມືອງລາວນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮຽກຮ້ອງມາຍັງພີ່ນ້ອງຮ່ວມຊາຕທັງຍິງ, ຊາຍ, ລູກຫລານທຸກຄົນທຸກຊົນຊາຕຊົນເຜົ່າ ແລະ ຜູ້ຊົງຄຸນະວຸທິ ທັງຫລາຍທີ່ມີສຸຂພາບເຂັ້ມແຂງ ຈົ່ງມາໂຮມກັນເຂົ້າເປັນອັນດຽວເພື່ອຊຳລະລ້າງໂຫສກັມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ມີຕໍ່ປະເທສຊາຕ ແລະປະຊາຊົນພິລເມືອງລາວ.

ດຽວນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ຮັກຊາຕ ແລະ ຜູ້ທາຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນອີກແລ້ວ ຍ້ອນຖືກເຂົາຕົ້ມ. ເມື່ອພວກລູກຫລານ ໄດ້ຍິນ ໄດ້ຟັງ ຫລືໄດ້ອ່ານ ຄຳຮຽກຮ້ອງນີ້ແລ້ວ ຈົ່ງຮີບຫັນປ່ຽນແນວຄິດຈິຕໃຈໄປສູ່ທິສທາງໃໝ່ເພື່ອປົກປັກຮັກສາປະເທສຊາຕ ແລະຊັບພິມັດຂອງຊາຕ ຂອງປະຊາຊົນ ສຳຄັນທີ່ສຸດ ແມ່ນ ຊີວິດຂອງຄວາມເປັນລາວໄວ້ໃຫ້ໝັ້ນຄົງ.

ພີ່ນ້ອງຮ່ວມຊາຕທີ່ຮັກແພງທັງຫລາຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນພວກ ອ້າຍ, ເອື້ອຍ, ນ້ອງ ແລະລູກຫລານ ທີ່ຢູ່ຕ່າງປະເທສ ແມ່ນຜູ້ຮັກຊາຕ ແພງເຊື້ອ ຢ່າງແທ້ຈິງ ພວກເຈົ້າເຫັນການໄກ ແລະມີຄວາມຮູ້ຄວາມ ສລາດສ່ອງຊອດ ຄວາມຮັກຊາຕຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນມີມາກຫລາຍ ພວກເຈົ້າຢາປະໃຫ້ປະເທສຊາຕ ຕາຍ (ເຊື້ອຊາຕດັບສູນ). ສຳຫລັບພີ່ນ້ອງລູກຫລານທີ່ຢູ່ໃນປະເທສ ຕ້ອງຮີບປະຕິຮູບຕົວເອງ ແລ້ວກອດຮັດເຂົ້າ ກັນໃຫ້ແໜ້ນ ກ້າວເດີນໄປສູ່ທາງໃໝ່, ພິເສສສຸດ ແມ່ນຕ້ອງເດີນໄປຕາມແນວຄິດ ຂອງພວກລູກຫລານທີ່ຢູ່ຕ່າງປະເທສ. ຖ້າພວກເຈົ້າ ເຂົ້າໃຈສະພາບການບ້ານເມືອງດີ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳຮຽກຮ້ອງດັ່ງ ກ່າວພວກເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ຢ່າງໝັ້ນຄົງ ແລະ ມີກຽດ.

ກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າຈະສິ້ນຊີວິດໄປ ຂໍຝາກຄວາມຮຽກຮ້ອງນີ້ ໄວ້ໃຫ້ພີ່ນ້ອງຮ່ວມຊາຕທັງຫລາຍ ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ສູ້ຊົນປະຕິບັດ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື້ອແນ່ວ່າ: “ປະເທສຊາຕຂອງພວກເຮົາ ຈະຕ້ອງຢູ່ຢ່າງໝັ້ນຄົງ ເປັນປະເທສລາວຕໍ່ໄປ”.

ຮູບທີ່ 143 (ຊ້າຍ). ເຈົ້າ ສຸພານຸວົງສ໌ ຮູບຖ່າຍບໍ່ດົນກ່ອນ ສິ້ນພຣະຊົນມ໌. ຮູບທີ່ 144 (ຂວາ). ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ແລະ ໝອ່ມວຽງ ຄຳ ໃນວັນແຕງງານສົມຣົດ ທີ່ຍາຈ່າງວຽດນາມ ວັນທີ່ 19 ເດືອນມັງກອນ (January) 1938 ທງວຽນຖີກິນາມ ອາຍຸ 18 ປີ. Nguyen Thi Kinam (ໝອ່ມວຽງຄຳ) ນາງເປັນ ສາວ ວຽດນາມ ຄົນໜຶ່ງ ທີ່ມີຄວາມຮູ້.

ພຍາພູມີວົງວິຈິດ

ພຣະຍາ ພູມີ ວົງວິຈິດ ເກີດວັນທີ່ 6 ເດືອນເມສາ (April) 1909, ເຖິງແກ່ກັມໃນວັນທີ່ 1 ເດືອນ ກໍລະກະດາ (July) 1994 ແມ່ນນັກຕໍ່ຕ້ານກູ້ຊາຕ ແຕ່ສໄມປີ 1945 ຈົນເຖິງປີ 1975, ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ກັບວຽດນາມເໜືອ ຄ.ມ.ນ. ຜົນສຸດທ້າຍ ແມ່ນປົດແອກໄມ້ອອກ ໄດ້ເອົາແອກເຫລັກ ມາໃສ່ຄໍ ປະຊາຊົນລາວໜັກກວ່າ ເກົ່າ ເພາະວ່າປະຈຸບັນ ວຽດນາມຄູມທຸກຢ່າງຢູ່ໃນລາວ. ທ່ານເປັນ ຜູ້ເຊັນສັນຍາ ຈັດຕັ້ງຮັຖບາລປະສົມ ຄັ້ງທີສາມໃນປີ 1973 ຮ່ວມກັບພນະທ່ານ ເພັງ ພິງສວັນ ແມ່ນຮັຖບາລຈອມປອມ ເພາະແມ່ນລາວເຊັນ ແຕ່ມັນໃຊ້ການຮບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄົນລາວ ແຕ່ໃຊ້ການໄດ້ໃຫ້ແກວ. ໄກສອນພົມວິຫານ ຈຶ່ງເຊັນລາວໃຫ້ ແກວມາປົກຄອງ 25 ປີ ໃນວັນທີ່ 18 ເດືອນກໍລະກະດາ 1977. ຫລັງຈາກ 25 ປີ ກໍຕ້ອງ ເຊັນຕໍ່ແຕ່ລະ 10 ປີ ບໍ່ມີສິ້ນສຸດ.

ຮູບທີ່ 145. ພຣະຍາ ພູມີ ວົງວິຈິດແລະພັລະຍາ ຮູບຖ່າຍໃນປີ 1979 ທີ່ວຽງຈັນທັນ.

ພາຄທີ່ 10.

ແຜນການລຶກລັບແລະຫລອກລວງຂອງຄອມມູນິສ

ກ- ການວາງແຜນກິນກິນລາວໃນລະຍະສັ້ນ

ຄອມມູນິສ ພະຍາຍາມ ດູດດຶງເອົາປະຊາຊົນລາວ ເພື່ອສ້າງພື້ນຖານແລ້ວ ທຳການປະຕິວັດ ໃຫ້ຕໍ່ ຕ້ານ ຜູ້ນຳຂອງເຂົາ. ຄອມມູນິສຕ້ອງຊ່ວຍ ຕ້ອງຢູ່ໄກ້ສິດ ນຳປະຊາຊົນລາວ ເຂົາຄັດເລືອກເອົາປະຊາ ຊົນ ລາວ ຜູ້ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຕໍ່ເຈົ້ານາຍ, ຫລື ຜູ້ນຳຂອງຕົນ. ຄົນຈຳພວກນີ້ ຖືກເລືອກເຂົ້າໄປເປັນສມາຊິກ ຖາວອນຂອງພັດ ຄ.ມ.ນ. ແລ້ວ ກໍສອນການຕໍ່ສູ້, ການຝຶກລັບທິຄອມມູນິສ ໃຫ້ຄົນຈຳພວກນີ້ ເພື່ອໃຫ້ ມີຫົວຕໍ່ສູ້ຢ່າງ ເອົາຈິງເອົາຈັງ. ຕົວຢ່າງ: ຜູ້ທີ່ມີຄວາມແຄ້ນ ຍ້ອນເອື້ອຍ, ອ້າຍ, ພໍ່ແມ່, ລູກ ຫລື ຍາດຕີພີ່ ນ້ອງທີ່ຮັກແພງ ໄດ້ຖືກຝ່າຍຕົງກັບຂ້າມ ຈັບຫລື ຖືກຂ້າ, ຄ.ມ.ນ. ເລືອກເອົາຜູ້ທີ່ມີຖານະຍາກຈົນ ແຕ່ ມີ ຄວາມໄຜຜັນສູງ, ຄົນຈຳພວກນີ້ ເຂົ້າໄດ້ງ່າຍໃຊ້ໂອກາດແຊກຊຶມໄດ້ໄວ ຄົນປະເພສນີ້ເຊື່ອ ແລະ ພັງ ຄວາມໂຄສະນາໄດ້ງ່າຍ, ເອົາຈິງເອົາຈັງ ນຳການຕໍ່ສູ້ຢ່າງເຂັ້ມຂົ້ນ. ການຊັກຊວນຊາວໄຮ່ຊາວນາ ຜູ້ທີ່ ຢູ່ ຫ່າງໄກໃນເມືອງ, ຂາດການຕິດຕໍ່ຈາກຮັຖບາລ. ປະຊາຊົນຊະນິດນີ້ ຄອມມູນິສ ສິ່ງນັກ ໂຄສະນາໄປ ຄົ້ນຄົ້ວ, ໄປອາໄສຢູ່ນຳແລ້ວ ຈອບອອຍເອົາ ຫລື ເອົາເງິນຈ້າງ ໃຊ້ໃຫ້ເຮັດແນວທີ່ຢູ່ໃນການສົງໄສ ຂອງ ຝ່າຍຮັຖບາລ ເມື່ອຕົກຢູ່ໃນສະພາບມີການຕໍ່ສູ້, ຄອມມູນິສ ກໍເບີກອາວຸດໃຫ້ລົງມືຕໍ່ສູ້ ເມື່ອ ມີ ການຕໍ່ສູ້ ກໍມີການເສັຍຫາຍ ຈຶ່ງເກີດຄວາມແຄ້ນຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ຄ.ມ.ນ. ກໍສິ່ງກຳ ລັງໄປໝູນຫລັງ ແລ້ວ ກໍຄຸມ ການຕໍ່ສູ້ ຕາມແຜນ.

ການເຈຣະຈາຢຸດຍິງ ໃນວັນທີ່ 1/27/1973 ທີ່ປາຣີ ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ຣະຫວ່າງ ສະຫາຣັຖ ແລະ ວຽດ ນາມເໜືອ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວແດງ ຜູ້ເປັນລູກນ້ອງ ບໍ່ມີສິທເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ແຕ່ ໃຫ້ລໍຮັບຄຳສັ່ງ ຢ່າງ ດຽວ ແລ້ວ ວຽດນາມເໜືອ ຈະແບ່ງ ຜິລປະໂຍດໃຫ້. ເມື່ອໄດ້ຮັບໂຊ່ຍຊນະ ຜິລປະໂຍດ ທີ່ລາວແດງໄດ້ ຮັບ ກໍຄືເອົາເມືອງລາວ ໄປຖວາຍໃຫ້ນາຍເໜືອທົ່ວ ຂອງພວກເຂົາ ຕາມແຜນການຂອງ ໂຮຈິມິນ ທີ່ໄດ້ ຕັ້ງ ພັດຄອມມູນິສອິນດູຈີນຂຶ້ນ. ຕ້ອງໃຊ້ໜີ້ເລືອດທີ່ ວຽດນາມເໜືອ ທີ່ໄດ້ມາຕາຍຢູ່ໃນຜົນ ແຜ່ນດິນ ລາວ ຕາງລາວແດງ. ວຽດນາມເໜືອ ຈຶ່ງໄດ້ລະເມີດ ສັນຍາໃນເດືອນ 7/20/1954 ແລະ 7/23/1962 ໄດ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ທະຫານຕ່າງດ້າວ ແຊກແຊງ ກິດຈະການ ພາຍໃນຂອງ ລາວພ້ອມກັບຄວາມເປັນກາງ, ແຕ່ ວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ລຸກລານລາວ ຢ່າງເປີດເຜີຍສເມີມາ ໂດງບບໍ່ຢ້ານ ແລະບໍ່ໄດ້ຢາ ເກັງຕໍ່ຊາວໂລກ.

ເຊິນອ່ານແຜນການລົບລ້າງຝ່າຍວຽງຈັນ ຈາກລາວ ຄ.ມ.ນ. ຜູ້ເປັນລູກນ້ອງຊັ້ນຈຳ ຂອງ ວຽດນາມເໜືອ ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນລາວ ແຕກແຍກກັນ ເພື່ອຫວັງເອົາຜົນແຜ່ນດິນຂອງລາວໃຫ້ເປັນທົວເມືອງຂຶ້ນແບບໃໝ່.

ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ຄືນັກກິລາເຕະບານ, ໄດ້ແຫກຄອກອອກຈາກທີມຂອງຕົນ ໄປເຂົ້າຮ່ວມກັບ ທີມເຕະບານໃໝ່ ແຕ່ຕົນເອງບໍ່ໄດ້ຮູ້ນະໂຍບາຍໄຫວພິກການເຕະບານຂອງທີມໃໝ່. ຄິດວ່າຕົນເອງ ແມ່ນເຈົ້າແລ້ວ ຈະເຮັດທັງໆກໍໄດ້ໝົດ, ແຕ່ຄວາມຄິດນີ້ ມັນລ່າສະໄມໄປ ເພາະວ່າສະພາບການຂອງໂລກ ໃນເວລາ ນັ້ນ ໄດ້ປ່ຽນແປງໄປເປັນສອງຣະບອບ ຄື: ເສຣີປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ສັງຄົມນິຍົມຄອມມຸນິສຕ໌ ລັທທິ ສັງຄົມນິຍົມຄອມມຸນິສຕ໌ ແມ່ນ ລັທທິປາບ ລັທທິສັກດິນາ (ປາບເຈົ້າຈອມ) ຄອມມຸນິສຕ໌ ຈຶ່ງບໍ່ມັກທຸງຊາຕ ຊ້າງສາມຫົວ ເພາະຕີຄວາມໝາຍ “ສາມເຈົ້າລາວ” ຈຶ່ງເອົາທຸງໃໝ່ ກາເດືອນ ມາປ່ຽນ ເປັນທຸງ ຊາຕລາວ ໃນປະຈຸບັນ.

ຮູບທີ່ 146. ຮູບທຸງຂອງ ສປປລ ແລະ ຮູບທຸງ ພັດທອມມຸນິສຕ໌ ອິນດູຈີນ "ກາເດືອນ" ເຮັມມາໃຊ້ແຕ່ເດືອນທັນວາ ວັນທີ່ 2, 1975.

ໃນເມື່ອເຈົ້າສຸວັນນາ ໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປຮ່ວມໂລກຄອມມຸນິສຕ໌ ເພິ່ນເອງ ກໍໝົດສິດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍທັງໆ ພຽງແຕ່ເປັນເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ ນະໂຍບາຍ ແລະ ຜິລປະໂຍດ ຂອງຄອມມຸນິສຕ໌ ຄຳໂບຮານສອນວ່າ, ຮ່ວມກັນເຮົາຢູ່ ແຕກໝູ່ເຮົາຕາຍ ມັນເປັນຄວາມຈິງແທ້, ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາໄດ້ແຕກໝູ່ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌) ໄປຮ່ວມກັບລູກສະມູນຊັ້ນຈຳ ຂອງຄອມມຸນິສຕ໌ ວຽດນາມເໜືອຄື: ນາຍໂກສອນ ພິມວິຫານ, ນາຍຄຳອວັນ ບູບຜາ ແລະ ນາຍພູມີ ວົງວິຈິຕ ທີ່ເປັນກະແຈສຳຄັນ ໄດ້ໄຂປະຕູບ້ານ ເອົາຄອມມຸນິສຕ໌ ເຂົ້າມາຄອບຄອງປະເທສລາວ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ທີ່ສຸດກໍຄື: ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ, ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ສອງສະເດັດ ແມ່ນເຈົ້າຈອມລາວ ທີ່ມີການສຶກສາສູ່ງມາຈາກຝຣັ່ງເສສ ແລະ ກໍສູງກວ່າລາວຫລາຍຄົນ ຍັງເປັນຜູ້ລີ້ເລີ່ມ ການກູ້ຊາຕຈາກການເປັນທົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງເສສ, ແຕ່ເມື່ອສວັນນະຄິດ

ແລ້ວ ຈຶ່ງບໍ່ມີຮູບປັ້ນເປັນຂອງ ຈາລຶກໄວ້ ໃນປວັດສາດຂອງລາວ. ຈຶ່ງມີແຕ່ຮູບຂອງ ໄກສອນ ພິມວິຫານ ຜູ້ເປັນ ລູກວຽດ ມາຕິບໂຕຢູ່ລາວ ເພາະແມ່ນ ພັດທະນາມຸນິສັດອິນດູຈີນ ເປັນຜູ້ສ້າງ ຈຶ່ງໄດ້ສ້າງອານຸ ສາ ວະຣີ ໃຫ້ໄກສອນ ເປັນປວັດສາດໄວ້ ແລະ ເປັນວິຣະບູຣຸດ ເພາະໄກສອນ ເປັນຜູ້ໄດ້ເຊັນສັນຍາ ມິດຕະ ພາບ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ໃນເດືອນກໍລະກະດາ ວັນທີ່ 18 ເດືອນ ກໍລະກະດາ (July) 1977, ໄດ້ມອບອຳນາດໃຫ້ ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ມາປົກ ຄອງລາວ 25 ປີ ຈົນເຖິງ 2002 ຫລັງຈາກນີ້ ຕ້ອງເຊັນຕໍ່ ຄັ້ງລະ 10 ປີ ບໍ່ມີສິ້ນສຸດ (ປະຈຸບັນ 2012 ເປັນ 35ປີເຕັມໆ)

ລາວ ຄ.ມ.ນ. ມີນາຍພົນຫລາຍທ່ານ, ມີຮັຖມົນຕຣີຫລາຍທ່ານ ທີ່ມີຄວາມຮູ້ ມີຄວາມສາມາດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ ເອົາໄປເປັນຮັຖມົນຕຣີກະຊວງຍຸຕິທັມຂອງ ສປປລ. ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກເອົາ ນາຍຄຳອ້ວນ ບູບຜາ ຜູ້ໄດ້ ຖືກຍອ້ຍ ຈາກໄກສອນ ພິມວິຫານ ວ່າ: ບອກໄດ້ໃຊ້ຟັງ ເປັນຮັຖມົນຕຣີ ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ (ຝ່າຍ ທະຫານ), ເພື່ອວາງແຜນລົບລ້າງກຳລັງທະຫານຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ເມື່ອໄດ້ອຳນາດຢ່າງສົມບູນແລ້ວ, ໄດ້ ຖືກຄັດເລືອກ ມາເປັນຮັຖມົນຕຣີກະຊວງ ຍຸຕິທັມ ຈຸດປະສົງ ແມ່ນຕຽມໃນ ຕອນທ້າຍ ມີສິດເດັດຂາດ ຍາກຕັດສິນປະຫານ ຊີວິດ ຜູ້ໃດ ຄົນໃດ ກໍໄດ້ ແລະ ສິ່ງໄດ້ຕາມໃຈ ເພາະລັທທິພະເດັດການ ປົກຄອງ ໂດງ ພັດຊາວ ບໍ່ມີໃຜຕໍ່ວ່າໄດ້. ກະຮຸນາອ່ານ ຄຳນຳ ຂອງ ນາຍພົນ ຄຳອ້ວນ ບູບຜາ ວັກສຸດທ້າຍ ໄດ້ ຂຽນ ຫົວຂໍ້ວ່າ: “ເຮັດແນວໃດຈະຮັກສາ ຕົ້ນດອກຈຳປາ ທີ່ແສນຮັກບໍ່ໃຫ້ຫ່ຽວແຫ້ງ”.

ນາຍພົນຄຳອ້ວນ ຍ້ານຕົກໄປເປັນທາສ ຂອງວຽດນາມເໜືອ ຍ້ອນແຜນຫລອກລວງຂອງເພິ່ນ ທີ່ໄດ້ເອົາ ຜູ້ນຳ ແລະ ຄົນສຳຄັນ ອອກຈາກໜ້າທີ່ ໄປຂ້າຖິ້ມຢູ່ສູນດັດສ້າງ ເມືອງວຽງໄຊ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ນຳຫລາຍ ທ່ານ ໄດ້ລົບໄພຍ໌ ໄປເປັນອີພິບ ຢູ່ຕ່າງປະເທສ. ນາຍພົນ ຄຳອ້ວນ ຈຶ່ງມີຄວາມກັງວົນ ເພາະເຫັນປະ ຊາຊົນ ທຸກຂໍ້ຍາກ ຂາດແຄນ, ຂາດຜູ້ນຳ, ຂາດຜູ້ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສຳນານ, ນັກຊ່ຽວຊານ, ເຮັດໃຫ້ ປະ ເທສລາວ ປ່ຽນສະພາບໄປເປັນປະເທສຫລ້າຫລັງ ທຸກຂໍ້ຍາກທີ່ສຸດໃນໂລກ. ບໍ່ເທົ່ານັ້ນ ຍັງເປັນລູກນ້ອງ ແກວອີກ ເຮັດໃຫ້ແກວມາເຕັມບ້ານເຕັມເມືອງ, ປະຊາຊົນລາວບໍ່ມີວຽກງານທຳຕ້ອງໄດ້ ໄປຮັບຈ້າງ, ໄປ ຂາຍຕົວຢູ່ຕ່າງປະເທສ, ໄປປະສົມພັນ ກັບ ວຽດ ກັບ ປະເທສໄກ້ຄຽງ ເພື່ອເອົາຊີວິດລອດ ຈົນເຖິງປະຈຸ ບັນ ປະຊາຊົນລາວຍິ່ງໜີອອກຈາກປະເທສ ວຽດ ຍິ່ງເຂົ້າມາແທນຫລາຍຂຶ້ນ ມາເອົາ ດິນດອນ ຕອ່ນ ຫຍ້າ ລ້າໆ ຫລື ຊີ້ຖືກໆ. ຄົນຕ່າງດ້າວໄດ້ມາເໝົາທຸກຢ່າງ ລວມທັງຊັພໃນດິນ ສິນໃນນ້ຳ ໃນລາວ ບໍ່ ດິນຄ້າງໜ້ານີ້ ຕ້ອງໝົດໄປ ບໍ່ມີຫ່ຽງເຫລືອອີກ.

ຂ- ແຜນກິນກິນລາວຖາວອນ

ໃນທ້າຍປີ 1981, ໄດ້ມີຄອບຄົວອົບຍົບລາວ ຄອບຄົວນຶ່ງມາເຖິງສະຫາຣັຖ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ສຳພາດ: ໄດ້ຖາມຄອບຄົວນີ້ວ່າ: "ຄອບຄົວທ່ານໜີເຂົ້າປະເທສໄທຍ໌ປີໃດ?" ຫົວໜ້າຄອບຄົວຕອບວ່າ "ໜີມາໄດ້ເກືອບຫ້າເດືອນແລ້ວ". ຂ້າພະເຈົ້າຖາມຕື່ມວ່າ "ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໄດ້ມາສະຫະຣັຖໄວແທ້?" ຜູ້ອົບຍົບຕອບວ່າ "ເພາະມີລູກຕອ້ນເອົາ ແລະໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນທະຫານຮກອງທັບລາວ". ຖາມຕື່ມວ່າ: "ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງນານໜີແທ້? ບໍ່ມາແຕ່ 1975?" ທ່ານຕອບວ່າ "ຢາກໜີເຕັມທີຍ້ອນບໍ່ຮູ້ພາສາ ຂາດຜູ້ນຳພາໜີ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈະເພິ່ງໃຜ, ຕອນສຸດທ້າຍ ເຫັນວ່າຢູ່ຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ ຍ້ອນບໍ່ມີສິດເສຣີພາບ ຖືກເຂົາຊຶ້ງຊອມແນມເບິ່ງ ແລະ ດ່ຳ ຢູ່ຕອນລອດເວລາ ວ່າພວກປະຕິການບໍ່ມີສິດເປັນລາວ ແລະ ເປັນເຈົ້າຂອງໃນສິ່ງຂອງທີ່ມີມານັ້ນ ເພາະແມ່ນໄດ້ມາຈາກການຂາຍຊາຕ ເປັນລູກແລ້ງຕີນມີຂອງຈັດກະພັດ". ຜູ້ຂຽນຖາມອີກວ່າ "ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າບໍ່ເປັນເຈົ້າຂອງສິ່ງທີ່ເຮົາມີ?" ຜູ້ກ່ຽວຕອບວ່າ "ວຽດມິນ ມາຄຸມທຸກຢ່າງ ອັນໃດກໍຕົກໄປເປັນຂອງຫລວງ ບໍ່ແລ້ວເທົ່ານັ້ນ ຍັງດ່ຳທຸກມື້ວ່າ ບັກຊີໄອເອ (CIA), ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈໜີ ໄປຕາຍດ້ານໜ້າ ດີກ່ວາຢູ່ ໃຫ້ເຂົາກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ."

ຕາມຂ່າວ ຍັງມີເຫດການ ຕ່າງໆຫລາຍຢ່າງ ເກີດຂຶ້ນ ກັບວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ ຄື: ຍັບສາຍແດນເຂົ້າໄປໃນຜືນແຜ່ນດິນຂອງລາວ ເລີກເຂົ້າໄປ ຊາວກວ່າ ກິໂລແມັດ (20 ກິໂລແມັດ), ແຕ່ສຳຫລັບລວງຍາວ ແຕ່ເໜືອຕອນໃຕ້ ບໍ່ມີໃຜຮູ້, ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ຕໍ່ວ່າ ຕໍ່ຂານໄດ້. ເຮືອງໃຫຍ່ໄປກ່ວານີ້ ແມ່ນແຜນການສ້າງສາ ພັທນາ ຖານິນຫົນທາງ, ຕັດໄມ້, ປຸກບ້ານໃໝ່, ຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນລາວ ອອກຈາກພື້ນທີ່ ເພື່ອຕັ້ງກອງທັບ ວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ໃສ່ ຫລືເອົາປະຊາຊົນວຽດນາມ ມາຢູ່ແທນ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ປະຊາຊົນລາວເຂົ້າໄປໄກ້, ນີ້ແມ່ນແຜນການກິນກິນລາວ ຢ່າງຖາວອນ.

ຮູບທີ່ 147. ແຜນການຄັງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ແກວຄອມມູນິສ ວາງແຜນກິນກິນລາວ ເປັນສາມຂັ້ນຄື ຂັ້ນຕົ້ນ(1)ເຂົ້າໄປຍຶດພື້ນທີ່ ພູເຂົາປ່າດົງແລະ ປະຊາຊົນ. ຂັ້ນທີ່ສອງ(2) ຍຶດໝູ່ບ້ານ ແລະ ໂຈມຕີ ຕັດທາງຖານິນ ກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ຂັ້ນທີ່ສາມ (3) ໃຊ້ກຳລັງທະຫານເຂົ້າໂຈມຕີເພື່ອເອົາໄຊຊະນະ ແລ້ວຕັ້ງທີ່ພື້ນ ຢູ່ເລີຍບໍ່ຍອມອອກ.

ເດັກທີ່ເກີດຫຼັງຈາກສັນຍາ ລາວ/ວຽດ ທີ່ ນາຍໂກສອນ ພິມວິຫານ ໄດ້ເຊັນໃຫ້ ວຽດ 25 ປີ ຜ່ານມານັ້ນ ແມ່ນລູກຊອດ ໄດ້ຮຽນລັກສູຕ ຄ.ມ.ນ. ຄົບຖ້ວນ ພ້ອມແລ້ວ ທີ່ຈະມາປົກຄອງລາວ ຢ່າງທ້າວຫານ, ຕຽມ ພ້ອມເປັນຜູ້ນຳໃຫ້ການປົກຄອງລາວ ໃຫ້ລາວກາຍເປັນແຂວງນຶ່ງ ຂອງ ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ພັດອິນດູຈີນ. ໃນບໍ່ດົນນີ້ ປັດສາດ, ປະເພນີ, ວັທນະທັມ ແລະ ການເຊື່ອຖື ຂອງ ປະຊາຊົນລາວ ຕ້ອງຖືກລົບລ້າງໄປ ຢ່າງແນ່ນອນ ປະຊາຊົນລາວ ຈະກັບກາຍ ເປັນຄົນບໍ່ມີຊາຕ, ຈະຖືກກົດຂີ່ ຂີ່ມເຫັງ ຢູ່ພາຍໃຕ້ ອຳນາດ ພະເດັດການ ຄ.ມ.ນ. ພັດຖຽວ ດັ່ງປະຈຸບັນນີ້.

ດ້ວຍເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວຫລາຍຄົນຕັດສິນໃຈໜີໄປສ່ຽງໄພຍໍ ຊອກຫາຊີວິດໃໝ່ ອັນມີດິນ ບໍ່ຮູ້ອານາຄົດ ຈະລົງເອີຍໄປແບບໃດ ຢູ່ໃນຕ່າງປະເທສ. ເໝືອໄປກວ່ານີ້ ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ ແມ່ນ ຜູ້ຄຸມກຳລັງ ທະຫານ ທັງໝົດ ຂອງ ສ.ປ.ປ.ລ. (ລາວຄ.ມ.ນ) ບໍ່ມີກອງທັບ, ບໍ່ມີອາວຸທັກ ເພື່ອ ປ້ອງກັນປະເທສ ມີແຕ່ທະຫານບ້ານ ແລະ ຕຳຮວ່ຈ ຖືປືນອາກາ ຍິງໄກບໍ່ເກີນ 25 ຫລາ ແລະ ປືນ ສັ້ນ ເທົ່ານັ້ນ. “ຄຳໂບຮານ ລາວສອນວ່າ ເຊື່ອຄວາມວຽດ ເສຍແນວເຂົ້າປູກ “ສູພານຸວົງສ໌ ແລະສູວັນ ນາພູມາ ເຊື່ອແກວ, ເຈົ້າຈອມຂອງລາວຈຶ່ງ ຕ້ອງສິ້ນສຸດລົງ ໃນປີ 1975.”

ຮູບທີ່ 148. ແມ່ນແຜນທີ່ ທີ່ສື່ໃຫ້ເຫັນວ່າວຽດນາມຄອມມູນິສ໌ ກືນກືນລາວໄປແລ້ວດັ່ງ ເຄື່ອງໝາຍສີແດງແມ່ນເອົາ ຕາຍຕົວໄປແລ້ວສີຟ້າມືດ ແມ່ນສ້າງສາພັດທະນາຖາວອນໃສ່; ສີຟ້າຂາວແດ່ແມ່ນຄ້າຍທະຫານ ແລະບ່ອນທຳມາຫາກືນຖາ ວອນຂອງວຽດນາມຄອມມູນິສ ຄົນລາວແມ່ນ ບໍ່ມີສິດເຂົ້າໄປໄກ້ໄດ້ ເລີ່ມແຕ່ 1965.

ຄ- ແຜນຍຶດອຳນາດດ້ວຍກຳລັງ

ສັນຍາລະຫວ່າງສະຫາຣັຖ ແລະ ວຽດນາມເໜືອ ທີ່ປາຣີສ ເດືອນມິກະຣາ ວັນທີ January 27, 1973 ໄດ້ອຳນວຍໃຫ້ຝ່າຍວຽດນາມເໜືອ ສິ່ງກອງທັບຂອງຕົນເຄື່ອນເຂົ້າໄປຍຶດລາວ, ຂເມນ ແລະວຽດນາມໃຕ້ ໄດ້ ຢ່າງງ່າຍດາຍ ດັ່ງນີ້: ໃນ ກາງປີ 1974 ຂເມນໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງວຽດນາມເໜືອຢ່າງ ສິ້ນເຊີງ, ຕົ້ນປີ 1975 ສະຫາຣັຖ ແລະ ວຽດນາມໃຕ້ ໄດ້ແຕກໜີ ອອກໄປຈາກວຽດນາມໃຕ້ຢ່າງບໍ່ເປັນ ລະບຽບ. ໃນເດືອນ ພຶດສະພາ 1975, ປະເທສລາວໄດ້ຕົກໃຫ້ລາວ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ວຽດນາມເໜືອ ຢ່າງສິ້ນ ເຊີງ ລາວຫລາຍຮ້ອຍພັນຄົນໄດ້ ອົພະຍົບອອກຈາກປະເທສ ຫລື ຖືກຈັບໄປສັມມະນາ ທີ່ວຽງໄຊ ແຂວງ ຫົວພັນ. ທະຫານພາຄ 2 ໄດ້ບິນອອກໄປສູ່ ອຸດອນ ຣາຊອານາຈັກໄທ້ຍ ໃນເດືອນພຶດສະພາ May 14, 1975 ເປັນມື້ສຸດທ້າຍ ໃນເວລາປະມານ 11 ໂມງເຊົ້າ.

ສັນຍາທີ່ ປາຣີ ລາວສອງຝ່າຍໄດ້ຕົກລົງເຊັນສັນຍາ ໃຫ້ມີເຂດປັກລັກ ຢູ່ເຂດຂອງໃຜ່ ຂອງລາວ ແຕ່ລາວ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ເອົາສັນຍານີ້ ເປັນເຄື່ອງມື ລະເມີດບຸກລຸກ ກຳລັງຂອງຝ່າຍຂວາ ທີ່ໝົດທາງສູ້ ເພາະ ສະຫາ ຣັຖ ໄດ້ຖອນການຊ່ວຍເຫລືອທຸກຢ່າງ ເປັນໂອກາສໃຫ້ພວກ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ສົ່ງ ກຳລັງທະ ຫານ ພ້ອມດ້ວຍອາວຸທຸກຊະນິດ, ຈາກ ທົ່ງໄຫຫີນ ລົງໃສ່ ສະລາພູຄູນ ເຖິງຂົວເຫລັກ, ນໍ້າລິຕ, ຫີນເຫີບ, ທ່າລາດ, ກ້ຽວເຂົ້າໄປໃສ່ພາຄ 2 ໂດງຜ່ານແຖວນາຊູ, ບ້ານຊອ້ນ ເພື່ອຕັດຫລັງກອງບັນ ຊາການທະຫານ ພາຄ 2 ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ. ທາງດ້ານທິສເໜືອ ສັດຕຽໄດ້ເຄື່ອນກຳລັງ ລົງໄປຈາກບ້ານນາ ຫາພູຫລວງມາດ ເຂົ້າໃສ່ຊຳທອງ ແລະບ້ານຫີນຕັ້ງ ເພື່ອຕຽມບຸກເຂົ້າລ່ອງແຈ້ງ ໄດ້ທຸກໂອກາສ ແຕ່ ພວກມັນລໍຈັງວະ ໃຫ້ ຕອ້ນໄດ້ ປາ ທຸກຕົວ ເຂົ້າຄອ້ງເສັຍກ່ອນ ຈຶ່ງລົງມືເຂົ້າຍຶດບາດດຽວທົ່ວພຣະຣາຊ ອານາຈັກລາວ ເພາະ ພວກມັນ ບໍ່ຢາກໃຫ້ແຕກຕື່ນ ແລະ ລົບໜີໄປໄດ້ແມ້ແຕ່ຄົນດຽວ.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງເວລານັ້ນພນະທ່ານ ເຈົ້າສີສຸກ ນະຈຳປາສັກ ຍັງເປັນຣັຖມົນຕຣີ ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສຢູ່ ຖ້າຫາກມີການ ສູ້ຮົບ ກັນຝ່າຍ ຄ.ມ.ນ. ອາດເປັນຜູ້ລະເມີດສັນຍາ ຕໍ່ໜ້າຊາວໂລກ. ລາວຄອມມູນິສ ເປັນຝ່າຍໄດ້ປຽບ, ພວກເຂົາມີກຳລັງ ທະຫານ ວຽດນາມເໜືອ ສນັບສນຸນຢູ່ເບື້ອງຫລັງ ຫລາຍກອງພົນ ພວກເຂົາ ຍາກຍຶດອຳນາດເມື່ອໃດກໍໄດ້, ແຕ່ພວກເຂົາ ຕ້ອງໃຊ້ເລ່ຫລ່ຽມທາງການເມືອງ ຍຸຍົງປະຊາຊົນ ແລະ ນັກສຶກສາ, ຂ້າຣາຊການ ໃຫ້ລູກຂຶ້ນເດີນຂບວນ ຕໍ່ຕ້ານ ຂັບໄລ່ຝ່າຍຂວາ ວຽງຈັນທນ໌ ໃຫ້ອອກຈາກ ໜ້າທີ່. ຄອມມູນິສຕ໌ເຊື່ອແນ່ນອນວ່າ ເມື່ອມີການເດີນຂະບວນ, ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ຕ້ອງຊອກວິທີແກ້ໄຂ ດ້ວຍການໃຊ້ກຳລັງປາບ ເວລານັ້ນແມ່ນໂອກາສໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ ມີສິດປາບຝ່າຍຂວາຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຕາມກົດໝາຍສາກົນ ຫາເຮື່ອງໃສ່ວ່າ ແມ່ນ ຂ້າປະຊາຊົນຕໍ່ສານໂລກ. ແຕ່ການເດີນຂະບວນຂອງລາວ ຄ.ມ.ນ. ກັບພາໃຫ້ຝ່າຍຂວາ ຕັດສິນໃຈໄປລີ້ໄພຢູ່ຕ່າງປະເທສ ດັ່ງນີ້ ຝ່າຍຄອມມູນິສເຫັນບໍ່ໄດ້ທ່າ ຈຶ່ງໄດ້ກວດລ້າງຄນະຣັຖມົນຕຣີ, ນາຍທະຫານ, ຕຳຣວດ ແລະ ຂ້າຣາຊການ ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ທັງໝົດ ທີ່

ຍັງຮູ້ ເລ່ຫລ່ຽມ ຫລອກຕົ້ມ ຂອງລາວ ຄ.ມ.ນ. ບໍ່ດີພໍ ໄປໃສ່ຄຸກຢູ່ສູນດັດສ້າງ ວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ເປັນຈຳນວນ 46 ພັນຄົນ ອ້າງວ່າໄປສັມມະນາພິກາຢືນ ແຕ່ເປັນຄຳຫລອກ ສ່ວນຫລາຍໄດ້ເສັຍຊີວິດ ຄາສູນ.

ໃນປີ 1979 ຈີນຕິແກວ ຈຶ່ງໄດ້ມີຈຳນວນນ້ອຍໆ ໄດ້ລອດຕາຍອອກມາ ແຕ່ກໍກາຍເປັນຄົນພິການ ໄຮ້ສຸຂະພາບ, ໄຮ້ສະຕິປັນຍາ. ລັດທິອຸບາດ ໄດ້ທຳລາຍມະນຸສ ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມເມດຕາປຣານີ ດ້ວຍ ເຫຕນີ້, ຈຶ່ງໄດ້ມີຄຳທຳນວຍເຕືອນໄວ້ລ່ວງໜ້າ ໃນປີ ພ.ສ. 2500 ວ່າ: "ຍັກຈະມາເອົາຄົນລາວໄປກິນ ຜູ້ທີ່ບູນມີຈະຫລຸດພັນ ໄປເພິ່ງຮິມໂພທິສຳລານ" ໝາຍຄວາມວ່າ: ຜູ້ທີ່ໄດ້ພັນໄປຢູ່ຕ່າງປະເທສທົ່ວໂລກ ແມ່ນຜູ້ທີ່ບູນມີ ຈຶ່ງບໍ່ຖືກ ລາວ.ຄ.ມ.ນ. ເອົາໄປຂ້າຖິ້ມ ຫລື ເອົາໄປທຳຣະມານຢູ່ສູນສັມະນາ.

ຜິດດີແລະຜິດເສັຍຂອງການເປັນອົພະຍົບ ໄປຢູ່ ຕ່າງປະເທສ

ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ແລະ ຜູ້ນຳຫລາຍທ່ານ ໄດ້ຕັດສິນໃຈອອກຈາກເຂດທະຫາຣ ພາຄ 2 ແລະ ພຣະຣາຊອາ ນາຈັກລາວ ນັ້ນກໍມີຜິດດີ ແລະ ຜິດເສັຍດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້:

ຜິດດີ

ແມ່ນຫລີກເວັ້ນຈາກການນອງເລືອດກັນ ກັບທຸກຝ່າຍ. ເພາະປະຊາຊົນໃນເຂດທະຫາຣ ພາຄ 2 ແລະ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ໄດ້ສູນເສັຍປະຊາຊົນ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ໃນປາງສົງຄາມແຕ່ປີ 1945-1975 ຍ້ອນ ວຽດ ຄ. ມ. ນ ເຂົ້າມາຂ້າ ພັນລັນແທງຄົນລາວຢູ່ພາຍໃນປະເທສ. ນອກຈາກສູນເສັຍມະນຸສ ແລ້ວຍັງມີຊັພພະຍາກອນທັມມະຊາຕ ອັນສົມບູນ ຢູ່ເຂດທະຫາຣ ພາຄ 2 ແລະ ທົ່ວພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ຫລາຍກວ່າທຸກໆປະເທສໃນໂລກ ຍ້ອນເສີກສົງຄາມ ຄ.ມ.ນ. ເຂົ້າມາ ລຸກລານ ຢາກໄດ້ເມືອງລາວ ແລະ ໃຊ້ຄົນລາວເປັນລູກນອ້ງ.

ຄຳເວົ້າຂອງທ່ານນາຍພົນ ທົງລິດ ໂຈກເບັງບູນ ໃນຕອນ ອົພະຍົບຢູ່ຕ່າງປະເທສ.

"ພວກລູກແຫລັງຕົນມີຂອງ ຄອມມຸນິສຕ໌ແກວ ມີເລ່ຫລ່ຽມອັນເລິກແລບ ຫລອກໃຊ້ພວກ 21 ອົງການໃຫ້ລຸກຂຶ້ນປະທັວງຂັບໄລ່ຜູ້ນຳຝ່າຍຂວາ ອອກຈາກໜ້າທິການ. ຖ້າຝ່າຍຂວາເອົາກຳລັງຕໍ່ສູ້ ພວກຄ.ມ.ນ. ແນ່ນອນ ຕ້ອງເອົາເຮືອງ ນີ້ເຂົ້າສາລໂລກ ຫາເຮືອງວ່າ: ຝ່າຍຂວາ ເຂັ້ນຂ້າປະຊາຊົນ ເພາະວ່າພວກ 21 ອົງການ ລວ້ນແລ້ວແມ່ນແຕ່ນັກສຶກສາ ຂ້າຣາຊການ ພວກຜູ້ນຳ ຄ.ມ.ນ. ກໍມີຫລາຍ ຄົນນຸ່ງເຄື່ອງພິລ

ເຮືອນປະປົນຢູ່ນຳ. ຖ້າມີການຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກຳລັງໃນຕອນນັ້ນ ອາດບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ໄປຢູ່ຕ່າງປະເທດ ທີ່ຈະເຮັດ, ຈະບໍ່ຮູ້ທາດແທ້ຄວາມຊົ່ວຂອງລາວຄອມມູນິສຕ໌. “ພວກເຮົາ ທຸກຄົນ ຂໍສັ່ນເສີນທ່ານນາຍພົນ ທິງລິດ, ເພິ່ນສົມຄວນເປັນນາຍທະຫານ ທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ເຖິງ ເລ່ຫລ່ຽມຂອງ ຄ.ມ.ນ. ເພິ່ນຈຶ່ງສົມຄວນເປັນຜູ້ນຳແທ້.

ຂໍຈົດຈຳບູນຄູນຂອງເຫລົ່າປະເທດທີ່ມີທັມ ມີຈະນິຍະທັມ ໄດ້ຮັບເອົາລາວອີພະຍົບໄປລ້ຽງດູ ຢູ່ໃນປະເທດ ຂອງເພິ່ນ, ໂດງສະເພາະແມ່ນ ສະຫາຣັຖ ໄດ້ຮັບເອົາອີພະຍົບຈາກເຂດທະຫານພາຄ 2 ແລະ ພຣະຮາຊອານາຈັກລາວ ຫລາຍທີ່ສຸດ ເພື່ອໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານໃໝ່ ຢູ່ໃນສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງໄດ້ມີໂອກາດເປີດໝູ ເປີດຕາ ເຫັນຄວາມຈະເຣີນກ້າວໜ້າຕາລອດການສຶກສາ ເລົ່າຮຽນຂອງລູກຫລານ ລຸ້ນເກີດໃໝ່ໃຫ່ຍລູນ. ຂໍສັ່ນເສີນ ຜູ້ນຳລາວຫລາຍຄົນ ທີ່ໄດ້ເປັນຂົວສະພານ ໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງຕົນໄດ້ໄຕ່ໜີອອກໄປນອກປະເທດ ບໍ່ໄດ້ຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງລັດທິຄອມມູນິສຕ໌ ຍ້ອນເພິ່ນເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນເຫດການທັນກັບເວລາ ຄື: ທ່ານນາຍພົນ ທິງລິດ ໂຈກເບັງບູນ ແລະ ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ. ເພິ່ນວ່າ “ພວກເຮົາໜີອອກໄປຢູ່ນອກປະເທດ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນຈາກການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ ຂອງລາວຄອມມູນິສຕ໌ ອີກຕໍ່ໄປ.”

ຜົນເສັຍ

ເປັນຕົ້ນແມ່ນເຫດການ ພັດພາກຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນ, ຈາກພີ່ນ້ອງ, ຈາກໝູ່ເພື່ອນຊນິດ ມິດ ສະຫາຍ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຄິດຮອດ ອາໄລອາວອນຫາ ເປັນກຳພ້າປະເທດ ໂດງບໍ່ນຶກຜິ່ນມາກ່ອນ, ອີພະຍົບລາວ ຢູ່ໃນຕ່າງປະເທດ ເສັຍສິດທິ ເປັນຂອງຕົວເອງ, ເສັຍປະເພນີ ຮີດເກົ່າຄອງຫລັງ ແລະ ພາສາ ທຸກຢ່າງ ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່; ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ຜູ້ທີ່ມີ ອາຍຸສູງ ນັ້ນ ມີຄວາມຜິດຫວັງ ແລະ ໂສກເສົ້າ ຍ້ອນບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ບໍ່ມີໂອກາດຈະໄດ້ພັທະນາ ປັບຕົວເອງອີກຕໍ່ໄປ. ໄດ້ປ່ອຍໂອກາດ ໃຫ້ພັດ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ມາປົກຄອງລາວ ພຽງພັດດຽວ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມສັນຍາ 18 ຂໍ້ ທີ່ໄດ້ເຊັນກັນໄວ້ ກັບຝ່າຍຂວາ, ພວກເຂົາຍິ່ງທະວີຄຸນ ກິດຂີ້ ຂີ້ມເຫັງ ມ້າງສິດທິເສຣີພາບ ຂອງປະຊາຊົນລາວ ທຸກຜູ້ທີ່ພັນ ທີ່ຍັງຕົກຄ້າງ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ຫາຄວາມໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ, ສ້າງຄວາມແຕກແຍກໃນສັງຄົມ, ເຮັດໃຫ້ຜິວຜິດເມັຍ, ຜິດລູກເຕົ້າ, ຜິດກັບຍາດຕິ ພີ່ນ້ອງ, ຊອກຈອບອອຍເອົາເປັນເຄື່ອງມືໃຊ້ ເພື່ອມ້າງເພ ສັງຄົມລາວ. ຊອກເອົາຄວາມຜິດຂອງຜູ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດ ຫລື ຫາເຮືອງໃສ່ບຸກຄົນໃດ ບຸກຄົນໜຶ່ງ, ແລ້ວຄ.ມ.ນ. ກໍເອົາ ເປັນລັກຖານ ເພື່ອເປັນການໂຄສະນາ ແກ້ແຄ້ນ ຜູ້ເຄີຍຕໍ່ສູ້ກັບລາວ ຄ.ມ.ນ. ແລ້ວ ຈັບເອົາ ໄປລົງໂທສ, ປະຫານຊີວິດ ແລະເອົາໄປທໍຣະມານຢ່າງໂຫດຮ້າຍເຖື່ອນທີ່ສຸດ.

ໜີອໄປກວ່ານີ້ ຝ່າຍລາວ ຄ.ມ.ນ.ໄດ້ລ້າງຜ່ານຂ້າຖິ້ມ ປະຊາຊົນລາວ ສວ່ນຫລາຍ ແມ່ນຊຸມຊົນ ເຜົ່າຕ່າງໆ ຄືເຜົ່າມົ້ງ ທີ່ໄດ້ໄປລີ້ຊອ້ນຢູ່ຕາມປ່າຕາມໝູ ແລ້ວບໍ່ຍອມເຂົ້າມາຮວ່ມ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ເພາະ ຍ້ານ

ຖືກຂ້າຖິ້ມ ຫລືເອົາໄປສັມມະນາ ຢ່າງບໍ່ມີກຳນົດ ແລ້ວຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນໂລກພາຍນອກແລະ ຄອບ ຄົວອີກ. ລາວ ຄ.ມ.ນ. ບໍ່ມີສາສນາ ບໍ່ຮູ້ບາບ ພວກມັນຮູ້ແຕ່ອຳນາດເທົ່ານັ້ນ. ການໄປຕາມລ່າ ເຜົ່າ ຕ່າງໆ ຢູ່ຕາມ ພູຜາ ແມ່ນ ຄຳແກ້ໄຂຂອງວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ., ຄວາມຈິງ ແມ່ນໂອກາດໃຫ້ພວກເຂົາ ໄປປູນເອົາທຸກຢ່າງ ຂອງປະຊາຊົນລາວ ຢ່າງບໍ່ໄດ້ຈຽມໃຈຄື: ໄປຕັດໄມ້, ໄປຄົ້ນຊັພໃນດິນ ສິນໃນນ້ຳ, ບ່ອນໃດບູກຝັງດີ ແລະ ງົດງາມ ພວກມັນກໍຍຶດເອົາເລີຍ ບໍ່ຍອມອອກ. ຍ້ອນເຫດຜົນເຫລົ່ານີ້ ປະຊາຊົນລາວຈຶ່ງໄດ້ໂຕນໜີ ອອກຈາກປະເທສ, ໜີເຂົ້າປ່າ ຕໍ່ສູ້ ຫລື ໜີໄປຫາບ່ອນປອດໄພ ເພື່ອເອົາຊີ ວິດລອດ.

ໃນປີ 2006 ນີ້ ຈຶ່ງຍັງມີປະຊາຊົນລາວເຜົ່າລາວສູງ “ມົ້ງ” ໄດ້ໂຕນໜີ ອອກຈາກປະເທສລາວໄປອາໄສຢູ່ ບ້ານຫວ້ຍນ້ຳຂາວ, ເປັນຈຳນວນຫລາຍກວ່າ ເຈັດ ພັນຄົນ. ຄວາມຫວັງ ກໍແມ່ນ ໜີໃຫ້ພົ້ນລັບທິອຸບາດ ພະເດັດການ ກຳອຳນາດໂດງໃຊ້ແກວໝູ່ນຫລັງ ປາບປາມ ທຳລາຍປະຊາຊົນລາວ ໃຫ້ຕາຍຫລື ໃຫ້ໜີ ອອກ. ອີພະຍົບຈຳນວນນີ້ ມີທັງໝົດ ຫລາຍກວ່າ 7,000 ຄົນໄດ້ຖືກໄທຍ ບົບບັງຄັບ ສົ່ງກັບໄປໃຫ້ ສປປ ໂລ ໃນວັນທີ່ 28 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 2009 ໄດ້ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ບ້ານໂພນຄຳ ແຂວງ ບໍຣິ ຄຳໄຊ ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ຮູ້ສະພາບ ການເປັນຢູ່ຂອງ ເຂົາ ອີກເລີຍ. ເໝືອໄປກວ່ານີ້ ສັບສິນ; ຍ້າວເຮືອນ; ທີ່ດິນ ຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ໜີໄປຫລືໄພ່ຍ ແລ້ວແມ່ນ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ຍຶດໝົດ ແລະ ກໍເອົາໄປເປັນຂອງຫລວງ ບໍ່ໄດ້ສົ່ງ ຄືນໃຫ້ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ ບໍ່ມີສິດໄປທວງເອົາອີກເລີຍ.

ຮູບທີ່ 149. ພື້ນອງເຜົ່າມົ້ງກຳລັງອີພະຍົບຕິດ ຕາມນາຍພົນວ່າງປາວ ໄປປະເທສໄທຍໃນປີ 1975. ທຸກຄົນຕ້ອງຍ່າງດ້ວຍຕີນ ເປົ່າ ເພື່ອບໍ່ ໃຫ້ມີສຽງດັງ ແລະຢຽບໄດ້ອັນໃດກໍຮູ້ສຶກໄດ້ດີ ກ່ວາຖືເກີບຢ່າງ.

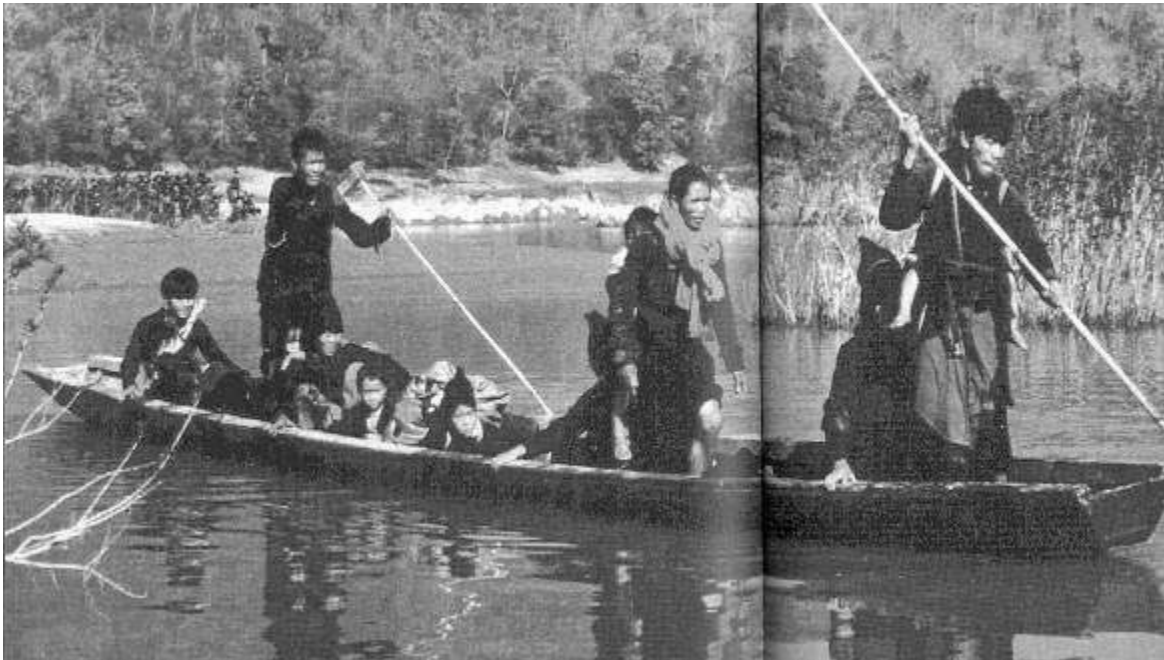

Chao Lee - Age 16

Chia Her - Age 15

Mao Lee - Age 14

ຮູບທີ່ 150. ເດັກນາງ ເຊົາລີ 16 ປີ; ນາງເຈັ້ງເຮີ 15 ປີ ແລະ ນາງເມົາລີ 14 ປີ ຖືກຂ້າຖິ້ມ ປີ 2004 ຂຽນໄວ້ຂາຂອງນາງ ແລ້ວ ຍັງບໍ່ພໍ ຮອ້ງໂຮດ່າວ່າ “ພວກ ຊີໄອເອ ຂ້າຖິ້ມໃຫ້ໝົດ!”. ຮູບໂຖ ຂອງ ພັກໄຟດິງໂກມິຊິງ (Fact Finding Commission) ທີ່ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນປະເທສລາວ ແລ້ວສົ່ງອອກທາງ ອິນເຕີແນຕ. ຂໍຂອບໃຈ.

ຮູບທີ່ 151. ຊາວອີພະຍົບມື້ພາກສອງ ກຳລັງໃຊ້ເຮືອນ້ອຍໆ ຂ້າມນ້ຳຂອງແບບກັນດານທີ່ສຸດ. ມີຫລາຍຄົນຈົມລົງນ້ຳຍ້ອນ ເຮືອຂ້ວມ ມາຈາກບໍ່ຮູ້ຂີ່ເຮືອ ຢືນຢູ່ເທິງເຮືອ, ຖືກຍົງ, ນ້ຳພັດແຮງ, ຂີ່ເຮືອເກີນນ້ຳນັກ ເບິ່ງຕາມຮູບນີ້ ຫລາຍຄົນຍັງລໍເຮືອ ຢູ່ເບື້ອງຫລັງ.

ພາຄທີ່ 11.

ການຈັດຕັ້ງຮັຖບາລຊຸດຕ່າງໆ

ໃນປີ 1893-1954, ລາວເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງເສສ. ໃນວັນທີ່ 7 ເດືອນພຶສະພາ (May) 1954 ຝຣັ່ງເສສໄດ້ເສຍສິ່ງຄາມດຽນບຽນພູ, ໄດ້ຖອນກຳລັງທະຫາຮອກຈາກອິນດູຈີນ ຝຣັ່ງເສສໄດ້ມອບ ເອກະຣາຊໃຫ້ລາວ, ຂເມນ, ວຽດນາມ ແຕ່ການແຊກແຊງ ຂອງ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມ ບໍ່ສິ້ນສຸດຍັງຄົງດຳ ເນີນຕໍ່ໄປຢູ່ໃນລາວ, ຂເມນ ແລະ ວຽດນາມໃຕ້. ສະໄມການປົກຄອງຂອງຝຣັ່ງເສສ ຢູ່ໃນອິນດູຈີນ, ຝຣັ່ງ ບໍ່ໄດ້ສົນໃຈໃສ່ດ້ານພັທະນາເມືອງລາວ ເພາະຖືວ່າລາວເປັນ ພາຄສ່ວນ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນ ເປັນແນວ ໜ້າຢູ່ຫ່າງໄກ, ຖມົນຫົນທາງ ກໍປັບປຸງຍາກ ເພາະເປັນພູສູງ, ການຄົມມະນາຄົມອອກສູ່ທະເລ ກໍບໍ່ມີ, ເປັນປະເທສທີ່ມີພາຄສ່ວນເປັນພູເຂົາ ສ່ວນຫລາຍ. ຝຣັ່ງໄດ້ເລືອກເອົານະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ເປັນພຽງສູນ ກາງການຄ້ານອ້ຍໆລະຫວ່າງປະເທສສະຍາມ ແລະໄດ້ເລືອກເອົາເມືອງຫລວງພະບາງ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນປະ ທັບຂອງເຈົ້າຊີວິຕລາວ ເປັນທີ່ປົກສາ ບາງຢ່າງໃຫ້ຝຣັ່ງເສສ ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

ຝຣັ່ງເສສໄດ້ເລືອກເອົາເຊໂນ ຢູ່ສວັນນະເຂດ ເປັນທີ່ຕັ້ງສຳຄັນຢູ່ໃນພາຄໃຕ້ ສຳຫລັບເດີນຍົນຕໍ່. ຢູ່ພາກ ເໜືອຂອງລາວ, ຝຣັ່ງເສສໄດ້ເອົາທົ່ງໄທຫົນ ແລະ ຝອງສາລີ ເປັນຈຸດສຳຄັນ ດ້ານການບິນ. ຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ ແບ່ງເມືອງລາວ ອອກເປັນ ສອງພາຄ ຄື: ພາຄເໜືອແລະພາຄໃຕ້. ຝຣັ່ງເສສ ເອົາປະເທສວຽດນາມ ເປັນ ຈຸດສຳຄັນເພື່ອຕັ້ງສູນກາງ ການຄ້າ ໃນອິນດູຈີນ ຄື: ຕົງແກງ, ອານາມ ແລະ ໂກແຊງຊິນ (Tonkin, Annam and Cochinchine) ສູນກາງຄວບຄຸມຂອງຝຣັ່ງເສສ ແມ່ນຕັ້ງຢູ່ຮາໂນງ (Hanoi) ວຽດນາມ ເໜືອ ທີ່ຕັ້ງສຳລອງແມ່ນ ຕັ້ງຢູ່ ກາບແຊງຊັກ (Cap Saint-Jacques) ຝຣັ່ງເສສ ຍາກສ້າງສູນກາງ ການຄ້າແຫ່ງນີ້ ໃຫ້ງາມຄື ປາຣີ ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ແຕ່ບໍ່ມີໂອກາດ.

ເມື່ອປະເທສລາວໄດ້ຮັບ ເອກະຣາຊ ຈາກຝຣັ່ງເສສ ໃນປີ 1954 ຮັຖບາລ ແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກ ລາວ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງໃຫ້ມີແຂວງ ຕ່າງໆຂຶ້ນ ເປັນສິບສອງ ແຂວງ. ໃນປີ 1962, ໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຕື່ມອີກ ຮວມ ເປັນ 18 ແຂວງ. ປະຈຸບັນ ຢູ່ໃນການປົກຄອງ ຂອງຣະບອບ ສປປ ມີ 17 ແຂວງ ຄື: ຝອງສາລີ, ຫລວງ ນ້ຳທາ, ບໍ່ແກ້ວ, ອຸດົມໄຊຍ, ຫລວງພຣະບາງ, ຫົວພັນ, ຊຽງຂວາງ, ໄຊຍະບູຣີ, ວຽງຈັນທນ໌, ກຳແພງ ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌, ບໍຣິຄຳໄຊ, ຄຳມ່ວນ, ສວັນນະເຂດ, ສາຣະວັນ, ເຊກອງ, ຈຳປາສັກ ແລະ ແຂວງ ອັດຕະປື (ສປປ ໄດ້ເອົາແຂວງເຊໂນນ ອອກຈຶ່ງເຫລືອແຕ່ 17 ແຂວງ).

ຮັບບາລພັດຖິນຂອງເຈົ້າເພັດຊາຊຽງໃນປະເທສໄທຍ.

- ຊຽງມ້າວ ວິໄລ ນາຍົກຮັຖະມົນຕຣີ
- ກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ ຮ.ມ.ຕ. ກະຊວງໂຄສະນາການ
- ເຈົ້າຄຳຕັນ ຮ.ມ.ຕ. ກະຊວງການຄ້າ
- ເຈົ້າ ສຸວັນນະພູມາ ຮ.ມ.ຕ. ກະຊວງໂຍທາທິການ
- ເຈົ້າ ສຸພານຸວົງ ຮ.ມ.ຕ. ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ທະຫານ

ນອກຈາກນີ້ ກໍມີຫລາຍ ທ່ານຮ່ວມງານ ພຽງແຕ່ຮູ້ ເຈົ້າ ສົມສະນິດ ແລະ ເຫລື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ.

ໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນມັກະຣາ (January) 1946 ທ່ານຕູ້ບີ, ທ່ານຕູ້ເຍີ ແລະເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ສຸທະກະ ກູມາຣ ຍິດໄດ້ຊຽງຂວາງ ຈາກຄນະ ລປລ ແລະ ວຽດມິນ ທີ່ຫາກໍມາຍິດໄດ້ຊຽງຂວາງ ໃນວັນທີ່ 28 ເດືອນ ທັນວາ (December) 1945 ບໍ່ທັນຮອດສອງເດືອນ. ໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນເມສາ (April) 1946, ຝຣັ່ງ ແລະ ລາວຝ່າຍຂວາ ເຂົ້າຍິດເອົານະຄອນວຽງຈັນໜີໄດ້. ລາວອິສສະຣະໄດ້ໂຕນຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງ ໄປ ຝັ່ງປະເທສໄທຍ; ໃນເວລາໂຕນໜີ ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ໄດ້ຖືກບາດເຈັບ ມາຈາກຍົນຕໍ່ຝຣັ່ງຍິງ ຢູ່ທ່າແຂກ ຕອນກຳລັງ ຂ້າມແມ່ນ້ຳຂອງ ໄປປະເທສໄທຍ. ເມື່ອອາການໄຄແດ່ ໄດ້ໂຕນເຂົ້າປ່າ, ກັບໄປທານາຍ ເໜືອຫົວຄື ວຽດ ຄອມມຸນິສ (ແມ່ນ ວຽດເປັນຜູ້ສົ່ງເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ມາຄູ່ມຄອງແຂວງທ່າແຂກ ໃນປີ 1945).

ໃນວັນທີ່27 ເດືອນສິງຫາ (August)1946, ຝຣັ່ງເສສ ແລະ ລາວໄດ້ເຊັນສັນຍາ ຕົກລົງມອບເອກະຣາຊ ໃຫ້ລາວ ຊຶ່ງແມ່ນພຣະເຈົ້າສີສວ່າງວົງສ໌ ເປັນຜູ້ປົກຄອງລາວ, ພຣະອົງໄດ້ໂຮມເອົາ ປະຊາ ຊົນລາວທຸກ ຊົນຊາຕ ຊົນເຜົ່າເຂົ້າເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວ, ໃຫ້ລາວສ້າງຕັ້ງກົດໝາຍຮັຖທັມມະນູນ, ໃຫ້ມີສະພາຜູ້ແທນ ຣາຊດອນ, ໃຫ້ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຄວາມປອດໄພຍ໌ ດ້ານທະຫານ ແລະ ດ້ານເສຖກິດ ຂອງຝຣັ່ງເສສ ໂດງ ແມ່ນພຣະເຈົ້າສີສວ່າງວົງສ໌ ເປັນຜູ້ລົງພະທັດເຊັນ. ໃນລະຍະດຽວກັນນັ້ນ ຣາຊ ອານາຈັກໄທຍ໌ ໄດ້ຕົກ ລົງກັບຝຣັ່ງ ເພື່ອສົ່ງແຂວງໄຊຍະບູຣີ, ແຂວງຈຳປາສັກ ຄົນໃຫ້ລາວ.

ໃນວັນທີ່ 12 ເດືອນທັນວາ (December) 1946 ເປັນມື້ເລືອກຕັ້ງສະພາຮ່າງກົດໝາຍຂອງລາວ. ໃນວັນ ທີ່ 27 ເດືອນພຶດສພາ (May) 1947 ເປັນມື້ປະກາສກົດໝາຍຮັຖທັມມະນູນ ແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ. ໃນເດືອນສິງຫາ (August) 1947, ການເລືອກຕັ້ງຜູ້ແທນຣາສດອນ ທີ່ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ແມ່ນ ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ຖືກພຣະເຈົ້າສີສວ່າງວົງສ໌ ຊົງພຣະຣາຊທານ ແຕ່ງຕັ້ງ ເປັນນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ຄົນທຳ ອິດຂອງລາວ ໃນກຳນົດນຶ່ງປີ. (ທ່ານຕູ້ເລັຍ ລິຝຸງ ກໍ່ແມ່ນຄົນເຜົ່າລາວສູງ “ມື້ງ” ຜູ້ທຳອິດ ໄດ້ຮັບ ເລືອກ ເປັນສະມາຊິກສະພາ ຜູ້ແທນຣາຊດອນແຂວງຊຽງຂວາງ ແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ).

ຮັບບາລຊຸດທີ່ 1 ຂອງພະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສີສວ່າງວົງສ໌ ຢູ່ໃນ ພະຣາຊອານາຈັກລາວ

ຕາມພະຣາຊອົງກາຣ ສບັບທີ່ 148 ລົງວັນທີ່ 10 ກໍຣະກະດາ (July) 1947 ອາຍຸປີກາຣແຕ່ ວັນທີ່ 15 ມີນາ (March) 1947 ເຖິງເດືອນມີນາ ວັນທີ່ 24 (March) 1948.

- ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງມະຫາດໄທ ແລະປ້ອງກັນປະເທສ
- ເຈົ້າກິນດາວົງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງເສຖາກິດ
- ອູທອງ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງກາຣຄັງ
- ຜຸຍ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສຶກສາ, ສາທາຣະນະສຸກ, ປະຊາສົງເຄາະ
- ກຸ ອະໄພ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຍຸຕິທັມ ແລະທັມມະກາຣ

ໄດ້ປັບປຸງຮັບບາລຊຸດນີ້ ຄັ້ງໜຶ່ງ ຕາມພະຣາຊອົງກາຣ ສບັບທີ່ 3 ລົງວັນທີ່ 4 ມີນາ 1948

- ເຈົ້າ ສຸວັນນະຣາຊ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ
- ເຈົ້າກິນດາວົງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ
- ອູທອງ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງມະຫາດໄທ
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງກາຣຄັງ
- ກຸ ວໍຣະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງໂຍທາ, ຍຸຕິທັມ ແລະ ທັມມະກາຣ
- ບົງ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງເສຖາກິດ
- ກຸ ອາໄພ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສຶກສາທິກາຣ ແລະ ສາທາຣະນະສຸກ

ຮັບບາລຊຸດນີ້ ໄດ້ພົ້ນຕໍາແໜ່ງ ເນື່ອງຈາກມີການເລືອກຕັ້ງ ສະມາຊິກສະພາ ຜູ້ແທນຣາຊດອນຊຸດທໍາອິດ ຂອງຊາຕລາວ ເມື່ອວັນທີ່ ທັນວາ December 7, 1947 ຈຶ່ງຕ້ອງລາອອກ ເພື່ອຈັດຕັ້ງ ຮັບບາລຊຸດທີ່ ສອງ.

ຮັບບາລຊຸດທີ່ 2

ພະຣາຊອົງກາຣ ສະບັບທີ່ 38 ລົງວັນທີ່ 21 ມີນາ 1948 ອາຍຸປີກາຣ ແຕ່ວັນທີ່ 25 ມີນາ 1948 ເຖິງ ວັນ ທີ່ 24 ກຸມພາ (February) 1950

- ເຈົ້າ ບູນອູ້ມ ນະຈໍາປາສັກ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ປ້ອງກັນປະເທສ
- ເພົ້າ ປັນຍາ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງການຄັງ
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງມະຫາດໄທ ແລະ ໂຍທາທິກາຣ
- ຫຍຸຍ ອະໄພ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສຶກສາ, ສາທາຣະນະສຸກ, ທັມມະ ກາຣ ແລະຖແລງຂ່າວ

ໃນປີ 1949, ໄກສອນ ພົມວິຫານ ປະກາສຕັ້ງຂະບວນລາວອິສສຣະ ຮ່ວມກັບ ໂຮຈິມິນ ຕັ້ງພັດຄອມ ມຸຍ ນິສອິນດູຈິນຂຶ້ນຢູ່ວຽດນາມເໜືອ. ໃນເດືອນກໍຣະກາດາ ວັນທີ່ 19 (July) ປີ 1949 ຝຣັ່ງເສສຮັບຮູ້ເອກ ຣາຊຂອງລາວ ຢູ່ໃນເຄືອສຫະພັນຝຣັ່ງເສສ. ໃນເດືອນຕຸລາ ວັນທີ່ 24 (October) 1949 ລາວອິສສຣະຢູ່ ໃນຕ່າງປະເທສ ປະກາສຍູບພັດ ລປລ ສ່ວນນຶ່ງໄດ້ ກັບຄືນປະເທສ ເພື່ອຮ່ວມກັບຮັຖບາລ ຣາຊອານາຈັກ ລາວ ສ່ວນນຶ່ງໄດ້ໜີເຂົ້າປ່າໄປຮ່ວມກັບພັດລາວອິສສຣະ ຂອງໄກສອນພົມວິຫານ ທີ່ໄດ້ຮັບການສນັບ ສນຸນຈາກ ວຽດນິນ. ໃນເດືອນກຸມພາ ວັນທີ່ February 27, 1950, ທ່ານຜູຍ ຊະນະນິກອນ ຂຶ້ນເປັນ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີໄດ້ຈັດຕັ້ງຄນະຮັຖບາລຂຶ້ນ.

ຮັຖບາລ ຊຸດທີ່ 3

ຕາມພະຣາຊອົງກາຣ ສປັບທີ່ 34 ວັນທີ່ 28 ເດືອນກຸມພາ (February) 1950 ອາຍຸປິກາຣແຕ່ ກຸມພາ (February) 24, 1950 ເຖິງຕຸລາ (October) 15, 1951.

- ທ່ານ ພຸຍ ຊະນະນິກອນ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ປ້ອງກັນປະເທສ
- ອຸທອງ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ຕ່າງປະເທສ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ສຶກສາທິກາຣ
- ກຸ ວໍຣະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ມະຫາດໄທ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ທັມມະກາຣ
- ເພົ້າ ປັນຍາ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຄັງ
- ເຫຼືອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງເສຖາກິດ
- ເຈົ້າ ສຸວັນນະພູມາ ຣ.ມ.ຕ. ໂຍທາທິກາຣ, ຂົນສົ່ງ, ແຜ່ນຜັງ ແລະ ໂທຣະໂຄມ
ມະນາຄົມ

ພິນຈາກຕຳແໜ່ງເນື່ອງຈາກມີການເລືອກຕັ້ງ ສສ ຊຸດທີ່ສອງຂຶ້ນໃໝ່ ໃນວັນທີ່ 2 ເດືອນພິສຈິກາ (November) 1951 ສະມາຊິກສະພາ (ສ.ສ.) ສ່ວນຫລາຍ ສນັບສນຸນເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ. ໃນເດືອນ ຕຸລາ (October) ວັນທີ່ 13-15, 1950, ຂະບວນລາວ ຄ.ມ.ນ. ນຳໂດຍສະເດັດເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ແລະ ໄກສອນ ພົມວິຫານ ເປີດປະຊຸມເປັນຄັ້ງທຳອິດ. ສຸພານຸວົງສ໌ ເປັນປະທານພັດ ແລະ ໄກສອນ ພົມວິຫານ ເປັນຮັຖມົນຕຣີປ້ອງກັນປະເທສຂອງຂະບວນລາວ ຄ.ມ.ນ. ຊຶ່ງຢູ່ພາຍໃຕ້ພັດ ອິນດູຈິນ ໂຮຈິມິນ ເປັນ ປະທານ. ໃນເດືອນກຸມພາ (February) 1951, ໂຮຈິມິນ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພັດອິນດູຈິນ ສ້າງຄວາມປັນປ່ວນທົ່ວ ທຸກບ່ອນໃນສາມປະເທສ ອິນດູຈິນ (ລາວ, ຂເມນ ແລະ ວຽດນາມ). ໃນເດືອນພິສະຈິກາ (November) ວັນທີ່ 21, 1951, ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ປະກອບຮັຖະບາລ.

ຮຽບຮຽມລາຍຊື່ທີ່ 4.

ຕາມພະຣາຊອົງການຣສະບັບທີ່ 286 ເດືອນທັນວາ (December) ວັນທີ່ 23, 1951 ອາຍຸປິກາຣ ແຕ່ ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ວັນທີ່ 21, 1951 ເຖິງເດືອນຕຸລາ (October) ວັນທີ່ 20, 1954.

- ເຈົ້າ ສຸວັນນາພູມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ, ຣ.ມ.ຕ. ໂຍທາ, ຂົນສົ່ງ, ແຜ່ນຜັງ ແລະ ໄປສະນີ
- ຜູ້ຍຸ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ປ້ອງກັນປະເທສ, ມະຫາດໄທ, ກິລາ ແລະ ຍຸວະຊິນ
- ຊຽງມ້າວ ວິໄລ ຣ.ມ.ຕ. ຍູຕິທັມ, ທັມມະກາຣ, ສາທາຣະນະສຸກ, ແລະ ປະຊາສົງ
ເຄາະ
- ຫຍຸຍ ອະໄພ ຣ.ມ.ຕ. ຕ່າງປະເທສ, ສຶກສາທິກາຣ ແລະ ຖຸແລງຂ່າວ.
- ກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ ຣ.ມ.ຕ. ຄັງ ແລະ ເສຖາກິດ

ຮຽບຮຽມລາຍຊື່ ຖືກປັບປຸງສອງຄັ້ງ ຕາມພະຣາຊອົງການ ສບັບ 13 ເດືອນ ພຶສພາ ວັນທີ່ 8 (May) 1953 ແລະ ສະບັບ ລົງ ເດືອນ ມີນາ ວັນທີ່ 18 (March) 1954.

- ເພັງ ພິງສວັນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງມະຫາດໄທ ກິລາ ແລະ ຍຸວະຊິນ
- ໂງ່ນ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ເສຖາກິດ.

ພື້ນຕໍາແໜ່ງ ລາອອກເພື່ອໃຫ້ມີການຈັດຕັ້ງຮຽບຮຽມລາຍຊື່ໃໝ່ ໃຫ້ສົມບູນຕາມຂໍ້ຕົງລົງ ລະຫວ່າງ 9 ປະເທສ ທີ່ເຊັນສັນຍາ ເດືອນກໍລະກະດາ (July) ວັນທີ່ 20, 1954. ຫຼັງຈາກສັນຍາເຊີແນວແລ້ວ ພັດລາວຄອມ ມຸຍນິສຕ໌ ໄດ້ໂຮຮອ້ງຂຶ້ນວ່າ ພັດລາວຄອມມຸຍນິສຕ໌ອິນດູຈີນ ໄດ້ໂຊ້ຍຸຊະນະຢ່າງງົດງາມ, ໄດ້ດໍາເນີນການ ປາບປາມກອງທັບຂອງຝ່າຍຮຽບຮຽມລາຍຊື່ຈັນທ໌ ດ້ວຍກໍາລັງທະຫາຣ ແລະ ການໂຄສະນາ ເອີ້ນຝ່າຍວຽງ ຈັນທ໌ ວ່າ: “ລູກແຫລ້ງຕີນມືຂອງປະຕິການ ເປັນລ່າທົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຈັກະພັດຝຣັ່ງເສສ.” ໃນເດືອນ ກັນຍາ (September) ວັນທີ່ 18, 1954 ທ່ານກູ້ວໍຣະວິງ ຮັຖະມົນຕຣີກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສຂອງຮັຖ ບາລແຫ່ງ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ແລະ ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າ ໄດ້ໄປເຊັນສັນຍາສະງົບເສີກຢູ່ທີ່ເຊີແນວ ຕາງ ໜ້າລາວຝ່າຍວຽງຈັນທ໌ ໃນວັນທີ່ 7/20/1954, ໄດ້ຖືກລອບສັງຫາຣຕາຍ ຢູ່ບ້ານພັກພະທ່ານ ຜູ້ຍຸ ຊະນະນິກອນ ຕອນກິນລ້ຽງ.

ໃນເດືອນພຶດຈິກາ (November) ວັນທີ່ 27, 1954, ພະທ່ານກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ ໄດ້ຈັດຕັ້ງ ຮຽບຮຽມລາຍຊື່ ແລະ ໄດ້ເປັນນາຍົກຮັຖະມົນຕຣີ.

ຮຽບຮຽມລາຍຊື່ທີ່ 5

ພະຣາຊອົງການສບັບທີ່ 397 ໃນເດືອນ ພິສຈິກາ (November) ວັນທີ່ 29, 1954 ອາຍຸປົກການແຕ່ ເດືອນ ກຸມພາ (February) ວັນທີ່ 13, 1956.

- ກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ, ກະຊວງມະຫາດໄທ, ແລະ ຍຸຕິທັມ
- ເຈົ້າ ສຸວັນນະພູມາ ຮອງນາຍົກ, ແລະ ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ
- ຜູ້ ຊະນະນິກອນ ຮອງນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງການຕ່າງປະເທສ
- ຫຍຸຍ ອາໄພ ຣ.ມ.ຕ. ສຶກສາທິການ
- ຄຳມ້າວ ວິໄລ ຣ.ມ.ຕ. ທັມມະກາຣ
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຄັງ
- ພວງເພັດ ພານາເຣດ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣຄັງ
- ເພັງ ພິງສວັນ ຣ.ມ.ຕ. ໂຍທາທິການ, ແຜ່ນຜັງ, ຂົນສົ່ງ ແລະ ຄົມມະນາຄົມ
- ໂງ່ນ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ການຄ້າ, ອຸດສາຫະກັມ, ກິລາ ແລະ ຍຸວະຊົນ
- ດຣ. ອູດົມ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ສາທະຣະນະສຸກ ແລະ ໂຄສະນາກາຣ
- ດຣ. ທອງດີ ສູນທອນວິຈິດ ຣ.ມ.ຕ. ເພາະປູກ ແລະ ລ້ຽງສັດ
- ອູ່ນເຮືອນ ນໍຣະສິງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ມະຫາດໄທ

ໃນວັນທີ່ 1 ເດືອນທັນວາ (December) 1954, ພນະທ່ານ ກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ, ນາຍົກຮັຖະມົນຕຣີ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລາວສອງຝ່າຍ ພົບປະເຈຣະຈາກັນ ເພື່ອປົກສາການທອ້ນໂຮມລາວ, ຝ່າຍຮັຖະບາລຂອງ ພນະທ່ານກະຕ່າຍໂດນສະໂສຣິດ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ ທ່ານ ດຣ. ທອງດີ ເປັນຫົວໜ້າຄນະ, ຝ່າຍລາວຄອມມຸນິສຕ໌ ແມ່ນ ທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ. ທັງສອງຝ່າຍໄດ້ພົບປະກັນຄັ້ງທໍ້ໜຶ່ງຢູ່ທົ່ງໄຫທິນ, ການພົບປະກັນໃນຄັ້ງນີ້ ບໍ່ເກີດຜິລທັງຈັກຢ່າງ ເພາະວ່າຝ່າຍລາວຄອມມຸນິສຕ໌ ອ້າງວ່າຝ່າຍຕົນເປັນຝ່າຍໄດ້ໂຊຍ໌ຊນະ. ຄັ້ງທີ່ ສອງພົບປະກັນ ຢູ່ທົ່ງໄຫທິນເໝືອນເດີມ ຜູ້ຕາງໜ້າຮັຖບາລວຽງຈັນທນ໌ ແມ່ນທ່ານເພັຍອູ່ນເຮືອນ ນໍຣະສິ ງ, ຝ່າຍລາວຄອມມຸນິສຕ໌ ແມ່ນທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ ການປະຊຸມບໍ່ໄດ້ຜິລເຊັ່ນເຄີຍ. ຄັ້ງທີ່ 3 ຢູ່ນະຄອນ ວຽງຈັນທນ໌, ຜູ້ຕາງໜ້າຝ່າຍຮັຖບາລວຽງຈັນທນ໌ ແມ່ນ ທ່ານຫຍຸຍອະໄພຍ໌, ຜູ້ຕາງໜ້າຝ່າຍລາວຄອມ ມຸນິສຕ໌ ແມ່ນທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ ຄືເກົ່າ, ການປະຊຸມກໍບໍ່ເກີດຜິລຈັກຢ່າງອີກ. ຄັ້ງທີ່ 4 ຢູ່ ນະຄອນວຽງ ຈັນທນ໌ ຜູ້ຕາງໜ້າຝ່າຍຮັຖບາລວຽງຈັນທນ໌ ແມ່ນທ່ານຕານ ຈຸນລະມູນຕຣີ, ຜູ້ຕາງໜ້າຝ່າຍ ລາວ ຄອມ ມຸນິສຕ໌ ແມ່ນທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ ຄືເກົ່າ ການປະຊຸມ ກໍບໍ່ມີທັງຄືບໜ້າ.

ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າຟ້າຊາຍສີສຫວ່າງວັທະນາ ຈິ່ງສະເນີໃຫ້ ຂັ້ນສູ່ງສຸດຂອງທັງສອງຝ່າຍ ໄປພົບ ປະກັນຢູ່ປະເທສພະມ້າ ເມືອງຢາງກຸ້ງ ໃນເດືອນມັງກອນ (January) ວັນທີ່ 6, 1955. ຜູ້ນຳຝ່າຍວຽງ ຈັນທນ໌ ແມ່ນທ່ານກະຕ່າຍໂດນສະໂສຣິດ ນາຍົກຮັຖະມົນຕຣີແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ແລະ ຜູ້ນຳ ຝ່າຍລາວ ຄອມມຸນິສຕ໌ ແມ່ນ ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌. ການປະຊຸມດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ໄດ້ເກີດຜິລ ເພາະວ່າລາວ

ຄ.ມ.ນ. ຍັງຍືນຢູ່ໃນທ່າເດີມບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ ມີແຕ່ອ້າງວ່າຝ່າຍຕົນເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບໄຊ້ຍຊນະຢູ່ເລື້ອຍ. ໃນວັນທີ່ 21 ເດືອນມັງກອນ (January) 1955, ຮັຖະບາລພນະທ່ານກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດໄດ້ອອກດຳຮັດ ສັ່ງໃຫ້ກຳລັງກອງທັບແຫ່ງຊາດລາວ ສັ່ງກຳລັງບຸກໂຈມຕີລາວຄອມມູນິສຕ໌ ຢູ່ແຂວງຫົວພັນ, ແຂວງຝົງສາລີ ແລະ ພື້ນທີ່ ມີກຳລັງ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ຕັ້ງຢູ່ພ້ອມກັນ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາວ ຄ.ມ.ນ. ມີການເຄື່ອນໄຫວ ຮຸນແຮງຂຶ້ນ. ໃນວັນທີ່ 22 ເດືອນມີນາ (March) 1955, ລາວອິສສະໄດ້ປະກາສປ່ຽນຊື່ ຈາກແນວລາວຮັກຊາຕ ໄປເປັນຄນະປະເທສລາວ. ໃນວັນທີ່ 19 ເດືອນທັນວາ (December) 1955, ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວໄດ້ຮັບເຂົ້າເປັນສະມາຊິກ ຂອງສະຫະປະຊາຊາຕ (UN). ໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນທັນວາ (December) 1955, ມີການເລືອກຕັ້ງ ຜູ້ແທນຣາຊສດອນທີ່ຢູ່ພາຍໃນເຂຕປົກຄອງ ຂອງຣັຖບາລ ແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ.

ຮັຖບາລຊຸດທີ່ 6

ຕາມພະຣາຊອົງກາຣສະບັບທີ່ 76 ລົງວັນທີ່ 21 ເດືອນມີນາ (March) ປີ 1956 ອາຍຸປົກກາຣ ແຕ່ ວັນທີ່ 21 ເດືອນມີນາ (March) ປີ 1956 ເຖິງວັນທີ່ 23 ກໍລະກະດາ (July) ປີ 1957.

- ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ນາຍົກຣັຖມົນຕຣີ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຕ່າງປະເທສ, ປ້ອງກັນປະເທສ, ໂຍທາ.
- ກະຕ່າຍໂດນຊະໂສຣິດ ຮອງນາຍົກຣັຖມົນຕຣີ
- ຫຍຸຍ ອະໄພ ຣ.ມ.ຕ. ມະຫາດໄທ, ແລະ ສັງຄົມສິງເຄາະ
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກາຣຄັງ, ເສຖາກິດ ແລະ ແຜ່ນຜັງ
- ໂງ່ນ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສຶກສາທິການ
- ອຸ່ນເຮືອນ ນໍຣະສິງ ຣ.ມ.ຕ. ຍຸຕິທັມ ແລະ ທັມມະກາຣ
- ເຈົ້າສຸກ ປົວວົງ ຣ.ມ.ຕ. ໂຍທາທິການ ແລະ ຂົນສົ່ງ
- ດຣ. ທອງດີ ສູນທອນວິຈິດ ຣ.ມ.ຕ. ໄປຊະນີ ແລະ ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ
- ດຣ.ອຸດົມ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສາທະຣະນະສຸກ
- ທ່ານ ປົວສີ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ສຳນັກ ນາຍົກຣັຖມົນຕຣີ
- ທົງ ສຸດທິວົງນໍຣາຊ ຣ ມ ຕ ຊ່ວຍວ່າກາຣ ສຳນັກ ນາຍົກຣັຖມົນຕຣີ
- ຫຼື້ອ້ ຣັຕະນະວົງ ຣ ມ ຕ ຊ່ວຍວ່າກາຣ ກະຊວງຍຸຕິທັມ
- ຫຼື້ຜາດ ຈຸນລະມານີ ຣ ມ ຕ ຊ່ວຍວ່າກາຣ ກະຊວງກາຣຄັງ
- ເຈົ້າ ສິມສະນິດ ຣ ມ ຕ ຊ່ວຍວ່າກາຣ ກະຊວງມະຫາດໄທ ແລະ ສັງຄົມສິງເຄາະ

ຮັຖບາລຊຸດນີ້ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ຈາກຜູ້ແທນຣາຊສດອນ ຊຸດທີ່ 3 ຊຶ່ງຖືກເລືອກຂຶ້ນເມື່ອວັນທີ່ 24 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1955. ຄນະຮັຖບາລໄດ້ ພື້ນຕຳແໜ່ງ ລາອອກ ເພື່ອຈັດຕັ້ງຮັຖບາລໃໝ່ ຕາມຂໍ້ຕົກລົງ ລາວຮວມລາວ. ໃນວັນທີ່ 6-14 ເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 1956, ຄນະປະເທສລາວ ໄດ້ປະກາສ ຕັ້ງກອງກຳລັງປະກອບອາວຸທ ເພື່ອປົດປ່ອຍຊາຕ. ໃນວັນທີ່ 6 ເດືອນມີນາ (March) ປີ

1956, ເຈົ້າສຸວັນນາພູມມາ ໄດ້ປະກອບຮັຖະບາລອີກ. ໃນວັນທີ່ 29 ເດືອນກັນຍາ (September) ປີ 1956, ສະພາຣາຊມົນຕຣີ ໄດ້ຕົກລົງ ໃຫ້ມີການເຕົ້າໂຮມລາວສອງຝ່າຍ. ໃນວັນທີ່ 28 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1956, ຮັຖບາລຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ແລະຝ່າຍປະເທສ ລາວໄດ້ຕົກລົງຈັດຕັ້ງຮັຖບາລ ປະສົມ ແລະໄດ້ທວງເອົາສອງແຂວງ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບຄອງ ຂອງ ຄນະປະເທສລາວ ຄົນສູ່ພາຍໃຕ້ ການປົກຄອງຂອງ ຮັຖບາລປະສົມ. ໃນວັນທີ່ 2 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ປີ 1957, ຝ່າຍຮັຖບາລ ວຽງຈັນທນ໌ ແລະຝ່າຍປະເທສລາວໄດ້ເຊັນສັນຍາ ຈັດຕັ້ງຮັຖບາລ ປະສົມ ສອງຝ່າຍແນໃສ່ເດືອນ ວັນທີ່ 19 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ປີ 1957.

ຮັຖບາລຊຸດທີ່ 7

ຕາມພະຣາຊອົງການສບັບ 163 ລົງວັນທີ່ 9 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1957 ມີອາຍຸ ແຕ່ ວັນທີ່ 23 ເດືອນກໍລະກະດາ (July) ປີ 1957, ເຖິງ ວັນທີ່ 18 ເດືອນພະຈິກ (November) ປີ 1957.

- ເຈົ້າ ສຸວັນນາພູມມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ປ້ອງກັນປະເທສ
- ກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ ຣ.ມ.ຕ. ມະຫາດໄທ, ເສຖາກິດ ແລະ ສັງຄົມສິງເຄາະ
- ຜູ້ຍຸ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ຕ່າງປະເທສ, ໂຍທາທິກາຣ ແລະ ແຜ່ນຜັງ
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກາຣຄັງ, ຍຸຕິທັມ ແລະ ທັມມະກາຣ
- ທຍຸຍ ອາໄພ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສຶກສາທິກາຣ
- ດຣ. ອຸດົມ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ ສາທາຣະນະສຸກ, ໄປສະນີ ແລະ ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ

ພື້ນຕໍາແໜ່ງລາອອກ ເພື່ອຈັດຕັ້ງ ຮັຖບາລປະສົມ ຫລັງຈາກການໂຮມລາວ ໃນວັນທີ່ 18 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ປີ 1957.

ຮັຖບາລຊຸດທີ່ 8

ບໍ່ມີພະຣາຊອົງກາຣແຕ່ງຕັ້ງ ແຕ່ມີອາຍຸປົກຄອງແຕ່ ວັນທີ່ 18 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ປີ 1957 ເຖິງ ວັນທີ່ 23 ເດືອນກໍລະກະດາ (July) ປີ 1958.

- ເຈົ້າ ສຸວັນນາພູມມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ, ໄປສະນີໂທຣະເລກ ແລະ ໂຍທາ
- ກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ ຣ.ມ.ຕ. ມະຫາດໄທ ແລະ ສິງເຄາະ
- ທຍຸຍ ອາໄພ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສຶກສາທິກາຣ
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງກາຣຄັງ
- ອຸ່ນເຮືອນ ນໍຣະສິງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງເສຖາກິດ
- ເຈົ້າ ສຸກ ວົງສັກ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງໂຍທາ ແລະ ຂົ່ນສິງ
- ດຣ. ອຸດົມ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສາທາຣະນະສຸກ

ຮຽບຮຽມຊຸດທີ່ 9

ພະຣາຊອົງການ ສັບບ 206 ລົງວັນທີ່ 18 ສິງຫາ (August) ປີ 1958 ອາຍຸປົກຄອງແຕ່ ວັນທີ່ 18 ສິງຫາ (August) ປີ 1958 ເຖິງ ວັນທີ່ 30 ທັນວາ (December) ປີ 1959.

- ຜູ້ ຊະນະນິກອນ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ, ແຜ່ນຜັງ, ໂຍທາ ແລະ ຄົມມະນາຄົມ
- ກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ ຮອງນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ, ຣ.ມ.ຕ. ປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ນັກລົບເກົ່າ
- ບົງ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ສຶກສາທິກາຣ, ສາທາຣະນະສຸກ ແລະ ທັມມະການ
- ຄຳພັນ ປັນຍາ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງການ ຕ່າງປະເທສ
- ອິນແປງ ສຸຣິຍະໄທ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ຍຸຕິທັມ
- ສີສຸກ ນະຈຳປາສັກດີ້ ຣ.ມ.ຕ. ຖແລງຂ່າວ ແລະ ໂຄສະນາການ
- ເຫຼື້ອມ ຣາຊສິມບັດ ຣ.ມ.ຕ. ການຄັງ ແລະ ເສຖາກິດ
- ປານ ສີສຸພັນທອງ ຣ ມ ຕ ຊ່ວຍ ກະຊວງ ໂຍທາທິການ
- ຕານ ຈຸນລະມານີ ຣ ມ ຕ ຊ່ວຍ ກະຊວງ ສາທາຣະນະສຸກ
- ລຽບ ພິໄຊຈຸມພິນ ຣ ມ ຕ ຊ່ວຍ ກະຊວງ ນັກລົບເກົ່າ
- ຄໍຣະຍົກ ສຸວັນນະວົງ ຣ ມ ຕ ຊ່ວຍ ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ

ໄດ້ມີການປັບປຸງ ຄັ້ງທີ່ 01 ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບອຳນາດສິດເດັດຂາດ ບໍຣິຫາຣປະເທສອີກ 1 ປີ ແລ້ວ ທ່ານ ຜູ້ ຊະນະນິກອນ ໄດ້ປັບປຸງຮຽບຮຽມເມື່ອວັນທີ່ 24 ມີນາ ປີ 1959 ຕາມພະຣາຊອົງການ ສັບບທີ່ 36 ລົງວັນທີ່ 24 ມີນາ ປີ 1959 ດັ່ງນີ້:

- ຜູ້ ຊະນະນິກອນ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີແລະ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງແຜ່ນຜັງ ແລະ ປະຊາສົງຄາອາະ
- ກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ ຮອງນາຍົກ ແລ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ມະຫາດໄທ
- ບົງ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ສິນລະປະກອນ
- ຄຳພັນ ປັນຍາ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ຕ່າງປະເທສ ແລະ ສຶກສາທິກາ.
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຄັງ ແລະ ເສຖາກິດ
- ສູນທອນ ປະທັມມະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ທະຫາຣຜ່ານເສິກ
- ສີສຸກ ນະຈຳປາສັກດີ້ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ຖແລງຂ່າວ, ໂຄສະນາການ, ກິລາ ແລະ ຍຸວະຊົນ
- ອິນແປງ ສຸຣິຍະໄທ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງສຶກສາທິການ
- ປານ ສີສຸພັນທອງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງໂຍທາທິການ ແລະ ຂົນສົ່ງ
- ຕານ ຈຸນລະມານີ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງຍຸຕິທັມ
- ລຽບ ພິໄຊຈຸມພິນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງ ກະສິກັມ ແລະ ປ່າໄມ້
- ຄໍຣະຍົກ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງມະຫາດໄທ ແລະ ທັມມະການ

- ພ.ອ. ພູມິ ໜໍສວັນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ທະຫານຜ່ານເສິກ
- ພ.ທ. ອຸດອນ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງປະຊາສິງເຄາະ

ການປັບປຸງຄັ້ງທີ 2 ເນື່ອງຈາກການຂັດແຍ່ງກັນລະຫວ່າງຄນະກັມການປ້ອງກັນປະໂຍດແຫ່ງຊາຕ ກັບ ກຸ່ມການເມືອງ ຂອງທ່ານຜູ້ຍ ຊະນະນິກອນ ກ່ຽວກັບການຕໍ່ອາຍຸສະພາແຫ່ງຊາຕຊຸດທີ່ 3 ຮັບບາລຈີ່ງ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ຕາມພະຣາຊອົງການ ສບັບທີ່ 398 ລົງວັນທີ່ 14 ທັນວາ ປີ 1959 ດັ່ງນີ້:

- ຜູ້ຍ ຊະນະນິກອນ ນາຍົກຣັຖມົນຕຣີ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ຕ່າງປະເທສ, ປ້ອງກັນປະເທສ, ປັບປຸງ ໝູ່ບ້ານ, ໂຍທາທິການ, ໂຄສະນາການ, ກິລາ ແລະ ຍຸວະຊົນ.
- ກະຕ່າຍ ໂດນສະໂສຣິດ ຮອງນາຍົກ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງມະຫາດໄທ, ທັມມະການ ແລະ ຍຸຕິ ທັມ
- ເຫລື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສຶກສາທິການ, ສາທາຣະນະສຸກ ແລະ ປະຊາສິງເຄາະ
- ເຈົ້າ ສິມສະນິດ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຄັງ ແລະ ແຜ່ນຜັງ
- ເຈົ້າ ນິດ ໜໍ່ຄຳ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ເສຖາກິດ
- ຄໍຣະຍົກ ສຸວັນນະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງ ມະຫາດໄທ
- ປານ ສີສຸພັນທອງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງ ຍຸຕິທັມ
- ຊຸນອ່ອນ ວໍຣະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ປະຈຳສຳນັກນາຍົກ
- ຄຳກິ່ງ ສຸວັນລາສີ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ປະຈຳສຳນັກນາຍົກ

ພື້ນຕຳແຫ່ງລາອອກ ເພາະບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມສຖານະການໄດ້ ຍ້ອນຄນະກັມມະການ ປ້ອງກັນຜິລ ປະໂຍດແຫ່ງຊາຕ ມີສຽງຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ຜູ້ຍຊະນະນິກອນຖືກໂຈມຕີຢ່າງໜັກ. ຄນະກັມມະການປ້ອງ ກັນ ຜິລປະໂຍດຂອງຊາຕ ອັນມີນາຍພົນສູນທອນ ປະທັມມະວົງ ເປັນຫົວໜ້າ ໄດ້ເຮັດຮັຖປະທານ ແລ້ວ ມອບໃຫ້ກຸອາໄພ ຈັດຕັ້ງຮັຖບາລຊົ່ວຄາວ ເພື່ອຈັດການເລືອກຕັ້ງ (ສ. ສ.) ຊຸດທີ່ 4 ຂຶ້ນ.

ເຫຕການຕ່າງໆເກີດຂຶ້ນດັ່ງນີ້: ໃນວັນທີ່ 7 ເດືອນພຶສະພາ (May) ປີ 1959, ໃຫ້ເອົາ ສອງກອງພັນ ທີ່ປະຈຳຢູ່ຊຳເໜືອແລະຊຽງຂວາງ ເຂົ້າຮ່ວມກັບກອງທັບແຫ່ງຊາຕ ແຕ່ຝ່າຍປະເທສລາວບໍ່ຍອມ, ບໍ່ເຫັນ ດີ. ນາຍພົນ ອ້ວນ ຣະຕິກຸນ ຈຶ່ງໄດ້ເດີນທາງໄປທົ່ງໄຫຫີນ ໃນວັນທີ່ 11 ເດືອນພຶດສະພາ (May) 1959 ເພື່ອເຂົ້າໄປພົບເຈຣະຈາ ກັບກອງພັນ 2 ຂອງ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ແຕ່ກໍຖືກຝ່າຍ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ຊູ່ແລະ ເອົາປືນຈີ້. ນາຍພົນອ້ວນ ຣະຕິກຸນ ຕ້ອງບິນກັບວຽງຈັນທັນ ແລ້ວໄດ້ສັ່ງກຳລັງກອງທັບຂອງຕົນ ປິດລອ້ມ ກອງພັນ 2 ຂອງຝ່າຍປະເທສລາວ ທີ່ທົ່ງ ໄຫຫີນໄວ້ ຜ.ບ. ແມ່ນ ພ.ທ. ຕູ້ ຢາ.

ໃນວັນທີ່ 17 ເດືອນພຶສະພາ (May) ປີ 1959 ກອງພັນປະເທສລາວ ທຳທ່າໃຫ້ຄຳຕອບວ່າ: ຍອມຈຳ

ນິນ ຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບຝ່າຍກອງທັບລາວ ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ ແຕ່ຕອນຄ່ຳ ໃນວັນທີ່ 18 ເດືອນ ພຶສພາ (May) 1959 ຝົນໄດ້ຕົກໜັກ ພໍດີເຊົ້າຂຶ້ນມາ ທະຫານຝ່າຍວຽງຈັນໜັກ ໄດ້ພົບເຫັນຄ້າຍຂອງ ຝ່າຍ ປະເທສລາວ ຫວ່າງເປົ່າ ໄດ້ໂຕນໜີໄປໝົດແລ້ວ. ນາຍພົນອ້ວນ ຣະຕິກຸນ ໄດ້ສັ່ງຫລາຍກອງ ພັນທະ ທາຣລາວຝ່າຍວຽງຈັນໜັກ ໄລ່ຕິດຕາມໄປຫາປາກຊັນ ແລະທາງໄປຫາບ້ານບານ ແຕ່ບໍ່ພົບ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງ ພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ໃຫ້ຊອກທະຫານເຜົ່າ ລາວສູງ “ມື້ງ” ໄລ່ຕິດຕາມ ນຳພາໂດງ ຣ.ອ. ລີປາວ ຈຶ່ງໄດ້ໄປ ພົບ ຢູ່ໄກ້ໄກ້ແຖວເມືອງໝອກ, ໄດ້ມີການຕໍ່ສູ້ກັນບາງເລັກນ້ອຍ ເຮັດໃຫ້ພັນໂທ ຕູ້ຢາ ຖືກບາດ ເຈັບທີ່ຂາ ໄດ້ມີສຽງເດັກແລະແມ່ຍິງຮ້ອງໄຫ້ດັງຂຶ້ນມາ ພາໃຫ້ ຣ.ອ. ລີປາວໄດ້ຮູ້ວ່າແມ່ນເດັກ ແລະ ແມ່ຍິງ ສວ່ນ ຫລາຍແມ່ນຄົນເຜົ່າລາວສູງ “ມື້ງ”. ດັ່ງນີ້, ຣ.ອ. ລີປາວ ຈຶ່ງໄດ້ ລາຍງານໃຫ້ ຂັ້ນສູງ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ຊາບ. ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຝ່າຍຕົນ ຖອນອອກ ປະໃຫ້ກອງ ພັນ 2 ປະເທສລາວ ໄດ້ຜ່ານໄປ.

ໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນພຶດສະພາ (May) 1959, ພວກຜູ້ນຳຂອງຄນະປະເທສລາວ ໄດ້ຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ ຂອງ ຣັຖບາລ ພນະທ່ານຜຸຍ ຊນະນິກອນ ທຳການຈັບກຸມ ເອົາໄປກັກຂັງໄວ້ ຢູ່ຄ້າຍສາຣະວັດທະຫາຣ ທີ່ ໂພນເຄັງ, ດ້ວຍເຫດວ່າ ຄນະປະເທສລາວ ຄັດຄ້ານບໍ່ຍອມເອົາທະຫາຣຂອງຕົນເຂົ້າຮ່ວມໃນ ກອງທັບ ແຫ່ງຊາຕ ແລະຍັງໄດ້ໂຕນໜີໄປໝົດອີກ.

ໃນວັນທີ່ 4 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1959, ຣັຖບາລໄດ້ປະກາສພາວະສຸກເສີມ ທົ່ວປະເທສ. ໃນວັນທີ່ 29 ເດືອນຕຸລາ (October) ປີ 1959, ພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສີສຫວ່າງວົງສ໌ ໄດ້ສວັນນະຄິດ, ໄດ້ທູນເຊີນ ເຈົ້າຟ້າຊາຍ ສີສຫວ່າງວັທະນາ ພຣະຣາຊໂອຣົດ ເຂົ້າມາດຳລິງຕຳແໜ່ງແທນ.

ໃນທ້າຍປີ 1959, ຣ.ອ. ກອງແລ ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນທະຫາຣ ຣາບອາກາສໂດດຈອ້ງ ທີ່ 2 ຂອງກອງທັບແຫ່ງຊາຕລາວ ຕັ້ງຢູ່ວັດໄຕ, ນະຄອນວຽງຈັນໜັກ, ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງຣັຖບາລ ຊຶ່ງມີ ທ່ານຜຸຍ ຊນະນະນິກອນ ເປັນນາຍົກ ຣັຖມົນຕຣີ ແລະ ຢູ່ໃນການຊ່ວຍເຫລືອຂອງສະຫາຣັຖດ້ານການ ຝຶກຊ້ອມ.

ຮູບທີ່ 152. ພ.ທ ຕູ້ ຢາ ຜ.ບ ກອງພັນສອງ ຂອງຝ່າຍລາວ ຄ.ມ.ນ. ທີ່ມາ ຕັ້ງຢູ່ທົ່ງ ໄຫຫີນ ໃນປີ 1957, ລາວລວມລາວຄັ້ງທຳອິດ. ໃນ ເດືອນພຶສພາ ວັນທີ່ 18, 1959, ໄດ້ໂຕນອອກຈາກທົ່ງໄຫຫີນ. ທ່ານເປັນຜູ້ສັ່ງໃຫ້ທຳ ລາຍຂົວນ້ຳຕົມ ທີ່ ບ້ານໂພນ ຢູ່ທົນທາງເລກ ທີ່ 4 ຈາກທົ່ງໄຫຫີນໄປ ຊຽງຂວາງ. ທ່ານຮູ້ດີຂົວນີ້ ເປັນທັງ ທ່ານຈຶ່ງ ໄດ້ເກີດອຸປະຕິເຫດ ແລະຕາຍຢູ່ຂົວນີ້ ໃນປີ 1961. ສຳຄັນ ທີ່ຄວນຮູ້ ວ່າຜູ້ຂັບຣີດ ແມ່ນຄົນວຽດ ບໍ່ຕາຍ. ການປ່ຽນແປງທາງການເມືອງຈາກ ສົງຄາມ ຝຣັ່ງເສສ ມາໃສ່ ສົງຄາມລະຫວ່າງສະຫະຣັຖອາເມຣິກາ ໃນ ປີ 1961 ໄດ້ມີນັກ ການເມືອງ, ນາຍທະ ທາຣຫລາຍຄົນ ໄດ້ໂຕນເຂົ້າມາຮ່ວມ ທ່ານນາຍ ພົນວ່າງປາວ ແລະ ຝ່າຍຣັຖບາລ ວຽງຈັນໜັກ. ການຕາຍຂອງ ພ.ທ ຕູ້ ຢາ ອາດມີ ສວ່ນກ່ຽວ ຂອງກັບການເມືອງ ໃນ

ການປ່ຽນແປງນີ້ກໍເປັນໄດ້ ເພາະ ວຽດ ບໍ່ໃຫ້ໜີໄດ້. (ມີບັນທຶກ ຢູ່ໃນປຶ້ມ “ຕູ້ຢາ ໄຊຈູ ວິຣະບຸຣຸດ ແຫ່ງແດນ ລ້ານຊ້າງ” ໜ້າ 96” ຂຽນດັ່ງນີ້ “ເມື່ອຮູ້ວ່າ ຕູ້ຢາ ເສັຍສະຫລະ ຊີວິດແລ້ວ ນາຍພົນວັງປາວ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກຳລັງຂອງຕົນ ຍຸດການ ສູ້ລົບທົ່ວໄປຊົ່ວຄາວ ເພື່ອ ໄວ້ອາໄລ ເຖິງດວງວິນຍານຂອງ ຕູ້ຢາ. ທ່ານໄດ້ເວົ້າ ວ່າ “ເຮົາຮູ້ສຶກເສັຍໃຈ ທີ່ສຸດ ຕໍ່ການຈາກໄປຂອງທ່ານ ຕູ້ຢາ ທ່ານເປັນນາຍທະຫານ ທີ່ເກັ່ງກ້າ, ເປັນທີ່ ນັບຖືຂອງ ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ”)

ໃນເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1959, ຮັຖບາລຂອງພນະທ່ານຜູຍ ຊນະນິກອນ ຖືກບີບບັງ ຄັບຈາກ ກອງທັບແຫ່ງຊາຕໃຫ້ ລາອອກຈາກ ຕຳແໜ່ງຮັຖບາລ. ໃນວັນທີ່ 21 ເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 1960, ພນະທ່ານກຸອາໄພຍ໌ ໄດ້ປະກອບຮັຖບາລຊົວຄາວຂຶ້ນ ເພື່ອຄວບຄຸມການເລືອກຕັ້ງ ຜູ້ແທນ ຣາສດອນຊຸດໃໝ່ ຈາກທຸກພັດການເມືອງ.

ຮັຖບາລຊຸດທີ່ 10

ຕາມພະຣາຊອົງກາຣສບັບ ເລຂທີ່ 403 ລົງວັນທີ່ 7 ມີນາ (March) 1960 ອາຍຸປິກາຣ ເຖິງ ວັນທີ່ 30 ພຶ ສພາ (May) ປີ 1960.

- ກຸ ອາໄພ	ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ
- ຫຍຸຍ ອາໄພ	ຮອງນາຍົກ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສຶກສາ, ແລະ ຍຸວະຊົນ
- ໂງ່ນ ຊນະນິກອນ	ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ຍຸຕິທັມ ແລະ ທັມມະກາຣ
- ຄຳພັນ ປັນຍາ	ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຕ່າງປະເທສ
- ໜູຜາດ ຈຸນລະມານີ	ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງໂຄສະນາກາຣ ແລະ ປະຊາສົງເຄາະ
- ເຈົ້າ ສົມສະນິດ	ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ມະຫາດໄທ
- ນາຍພົນ ພູມີ ໜໍ່ສວັນ	ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ນັກລົບເກົ່າ
- ເຈົ້າ ສຸວັດ ໄຊຍະວົງ	ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ສາທາຣະນະສຸກ
- ອຸດົງ ສຸວັນນະວົງ	ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ໂຍທາ ແລະ ຂົນສົ່ງ
- ເຫຼືອມ ຣາຊສົມບັດ	ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ການຄັງ ແລະ ເສດຖາກິດ

ພື້ນຕຳແໜ່ງລາອອກ ພາຍຫລັງກາຣເລືອກຕັ້ງ (ສ. ສ) ຊຸດທີ່ 4 (ຮັຖະບາລເຈົ້າ ສົມສະນິດ). ໃນວັນທີ່ 24 ເດືອນເມສາ (April) 1960, ການເລືອກ ຕັ້ງຜູ້ແທນຣາຊດອນ ໄດ້ຮັບຜິລສຳເຣັດ ມີແຕ່ຜູ້ແທນຝ່າຍຂວາ ຈັດເທົ່ານັ້ນ ຄືຄນະກັມການປ້ອງກັນປະໂຍດແຫ່ງຊາຕ ຊຶ່ງເປັນພັດໃໝ່ຂອງເຈົ້າສົມສະນິດ ທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຍ ຊນະ ແລະໄດ້ປະກອບຮັຖບາລຂຶ້ນໂດງແມ່ນ ເຈົ້າສົມສະນິດເປັນນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ.

ຮູບປາລຊຸດທີ່ 11

ຕາມພະຣາຊອົງການ ເລກທີ 151 ລົງວັນທີ 6 ເດືອນເມສາ (April) 1960 ຄນະກັມການປ້ອງກັນຜິດປະໂຫຍດແຫ່ງຊາດໄດ້ຮັບໂຂ້ຍຊນະ ໂດງໃຊ້ອຳນາດຊູ່ຂວັນການເລືອກຕັ້ງ (ສ.ສ) ຊຸດ 4 ແລ້ວໄດ້ມອບໃຫ້ເຈົ້າສົມສະນິດ ປະກອບຮູບປາລຊຸດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ເຈົ້າ ສົມສະນິດ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ, ມະຫາດໄທ ແລະ ປັບປຸງຖານະຂ້າຣາຊາກາຣ
- ຄຳພັນ ປັນຍາ ຣ.ມ.ຕ. ຕ່າງປະເທສ
- ນາຍພົນ ພູມີ ໜໍ່ສວັນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ທະຫານຜ່ານເສິກ
- ອິນແປງ ສຸຣິຍະໄທ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຄັງ ແລະ ແຜ່ນຜັງ.
- ໄງ່ນ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຍຸຕິທັມ ແລະ ທັມມະການ
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງໂຄສະນາ ແລະ ປະຊາສົງເຄາະ
- ນິດ ສິງຫາຣາຊ ຣ.ມ.ຕ. ໂຍທາທິການ, ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ຂົນສົ່ງ
- ແກ້ວ ວິພະກອນ ຣ.ມ.ຕ. ເສຖາກິດ ແລະ ປັບປຸງໝູ່ບ້ານ
- ທຍຸຍ ອາໄພ ຣ.ມ.ຕ. ສຶກສາທິການ ແລະ ສິລະປະກອນ
- ກຸແກ້ວ ໄຊໂກສີ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສາທາຣະນະສຸກ
- ພວງເພດ ພັນນາເຣດ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣຄັງ ແລະ ແຜ່ນຜັງ
- ອຸ ວໍຣະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣໂຍທາທິການ, ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ຂົນສົ່ງ
- ບົວວັນ ນໍຣະສິງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ຍຸຕິທັມ ແລະ ທັມມະການ
- ຕຸບີ ລີຝູງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ໂຄສະນາ ແລະ ປະຊາສົງເຄາະ

ຮູບປານນີ້ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າສຸວັນນະພູມມາ ໄປເປັນທູດລາວປະຈຳ ປະເທດຝຣັ່ງເສດ. ໃນວັນທີ 23 ເດືອນ ພຶສະພາ (May) ປີ 1960, ຄນະຜູ້ນຳຂອງພັດປະເທສລາວ ທີ່ຖືກຄຸມຂັງຢູ່ຄຸກທີ່ຄ້າຍໂພນເຄັງ ໄດ້ແທກຄຸກໄປໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ດ້ວຍການນຳພາຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ຜູ້ຮັກສາເວັນຍາມນັ້ນເອງ. ໃນເວລານັ້ນຮູບປາລ ກຳລັງຫຍຸ້ງຢູ່ກັບການຕຽມພິທີຖວາຍພຣະເພິງຂອງ ພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດສີສຫວ່າງ ວົງສ໌ ຢູ່ຫລວງພຣະບາງ ແລ້ວກໍ່ພື້ນຕຳແໜ່ງ ຍ້ອນຖືກຮ້ອຍເອກກອງແລ ເຮັດຮັຖປະຫາຣໂຄ້ນລົ້ມ ຍິດນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ແລ້ວມອບໃຫ້ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ຈັດຕັ້ງຮູບປາລຮັຖປະຫາຣຂຶ້ນ.

ຣ.ອ ກອງແລ ໄດ້ລົງມືປະຕິວັດ ຮັຖປະຫາຣ ຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຮູບປາລ ທີ່ປະກາສຄວາມເປັນກາງ

ໃນວັນທີ 9 ສິງຫາ (August) 1960, ຣ.ອ ກອງແລ ໄດ້ທຳການຮັຖປະຫາຣ ໂຄນລົ້ມຮູບປາລຂອງເຈົ້າສົມສະນິດ ແລະນາຍພົນ ພູມີ ໜໍ່ສວັນ. ຣ.ອ ກອງແລ ໄດ້ຖືໂອກາສນັ້ນ ນຳເອົາທະຫາຣຄນະປະເທສລາວ ແລະ ທະຫາຣຄອມມຸຍນິສ ວຽດນາມເໜືອ ຈຳນວນຫລາຍກອງພັນ ເຂົ້າໄປຮັກສາປ້ອງກັນນະຄອນວຽງຈັນທນ໌, ຮວ່ມກັບກຳລັງຂອງຄນະຮັຖປະຫາຣ.

ຮັຖບາລຊຸດ ຮັຖປະທານ ຂອງກອງແລ

- ເຈົ້າ ສຸວັນນາພູມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ, ປ້ອງກັນປະເທສ ນັກຣົບເກົ່າ ແລະ ຕ່າງປະເທສ
- ຕູ້ບີ ລີຜູງ ຣ.ມ.ຕ. ຍຸຕິທັມ, ທັມະກາຣ ແລະ ໂຄສະນາ
- ກິນິມ ພິນເສນາ ຣ.ມ.ຕ. ມະຫາດໄທ, ກິລາ ແລະ ຍຸວະຊິນ
- ຄຳສຸກ ແກ້ວລາ ຣ.ມ.ຕ. ສາທາຣະນະສຸກ, ສຶກສາ, ປະຊາສົງເຄາະ ແລະ ປັບປຸງໝູ່ບ້ານ
- ຄຳກິ່ງ ສຸວັນລາສີ ຣ.ມ.ຕ. ການຄັງ ແລະ ເສຖາກິດ
- ຄຳສິງ ໂງນວໍຣາຣາຊ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງໂຍທາທິກາຣ
- ເຈົ້າ ບູນອອ້ມ ນະຈຳປາສັກ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ນັກລົບເກົ່າ
- ເຈົ້າ ສີສຸມັງ ສີສເລີມສັກ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ປະຊາສົງເຄາະ ແລະ ປັບປຸງໝູ່ບ້ານ

ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ໄດ້ລິ້ງຜູ້ຕາງໜ້າ ຄື: ນາຍພິນອຳຄາ ສຸຄະວົງ ແລະພະຍາ ຕູ້ບີ ລີຜູງ ໄປແຂວງຊຽງຂວາງ ແຕ່ພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ໄດ້ກັກຕົວໄວ້. ໃນວັນທີ່ 12 ສິງຫາ 1960, ກອງແລ ໄດ້ເອົາຍົນເຮລີໂຄບເຕີໄປຕອ້ນ“ເອົາຜູ້ນຳຝ່າຍລາວຄອມມູນິສຕ໌ 5 ຄົນ ທີ່ແຫກຄຸກໄປຢູ່ບ້ານນາຍາງ ໄກ້ກາສີ ກັບມາຮ່ວມຮັຖບາລຂອງເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ທີ່ປະກອບຂຶ້ນໃໝ່ ແມ່ນຮັຖບາລ ”ເປັນກາງ” ຄນະດັ່ງກ່າວມີຄື: ທ່ານໝູຮັກ ພູມສະຫວັນ, ທ່ານພູນ ສີປະເສີດ, ທ່ານ ສີຂະນະສີສານ, ທ່ານສິງກະໂປ ສີໂຄດຈຸນລະມາລີ, ແລະ ທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ. (ປຶ້ມບັນທຶກ ຂອງທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ ໜ້າ 143) ໃນເດືອນສິງຫາ ວັນທີ່ August 15, 1960, ນາຍພິນພູມີ ໜໍ່ສວັນໄດ້ປະກາສຕັ້ງຄນະປາບປະຕິວັດຂຶ້ນຢູ່ສວັນນະເຂຕ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານຄນະຮັຖປະທານຂອງກອງແລ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນໜັ້. ໃນວັນທີ່ 16 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1960, ຣ.ອ. ກອງແລໄດ້ມອບອຳນາຕໃຫ້ສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ປະກອບຮັຖບາລຄັ້ງທີ່ສາມ ເພື່ອຄວາມເປັນກາງ.

ຮັຖບາລຊຸດທີ່ 12

ຕອນແຮກ ພຣະມະຫາກະສັດ ບໍ່ຊິງຍອມລົງພະປາຣະມາພິໄທແຕ່ງຕັ້ງຮັຖບານເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ຊຶ່ງເປັນຮັຖບາລຂອງຄນະ ຮັຖປະທານ. ເພາະສະນັ້ນ ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາຈຶ່ງຕົກລົງປອງດອງ ກັບຄນະປາບຮັຖປະທານ ຊຶ່ງແມ່ນ ນາຍພິລພູມີ ໜໍ່ສວັນ ເປັນຫົວໜ້າ ເພື່ອຈັດຕັ້ງຮັຖບາລປະສິມ ລະຫວ່າງ ຄນະຮັຖປະທານ ແລະ ຄນະປາບ ຮັຖປະທານ. ພະຣາຊອົງການ ເລກທີ 220 ລົງວັນທີ່ 31 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1960 ແຕ່ງຕັ້ງຮັຖບາລ ຊຸດນັ້ນຂຶ້ນ ອາຍຸປິການ ແຕ່ ວັນທີ່ 31 ສິງຫາເຖິງ ວັນທີ່ 9 ຕຸລາ (October) ປີ 1960.

- ເຈົ້າ ສຸວັນນາພູມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ, ຕ່າງປະເທສ, ປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ນັກລົບເກົ່າ
- ນາຍພິນ ພູມີ ໜໍ່ສວັນ ຮອງນາຍົກ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ມະຫາດໄທ ທັມມະກາຣ(ບໍ່ຍອມເຂົ້າຮ່ວມ)
- ຫຍຸຍ ອາໄພ ຣ.ມ.ຕ. ສຶກສາທິກາຣ ແລະ ສີລະປະກອນ

- ເຫຼືອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງເສຖາກິດ
- ອິນແປງ ສຸຣິຍະໄທ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງກາຣຄັງ
- ອຸ ວໍຣະວົງ ຣ.ມ.ຕ. ໄປສະນີ, ໂທຣະເລກ ແລະ ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ.
- ກິນິມ ພິນເສນາ ຣ.ມ.ຕ. ໂຄສະນາກາຣ
- ຄຳສຸກ ແກ້ວລາ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສາທາຣະນະສຸກ
- ຕຸບິ ລິຜູງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຍຸຕິທັມ
- ຄຳສິງ ໂງ່ນວໍຣະຣາຊ ຣ.ມ.ຕ. ໂຍທາທິກາຣ ແລະ ຂົນສົ່ງ
- ນາຍພົນ ອວັນ ຣາຕິກຸນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ນັກລົບເກົ່າ
- ຄຳກົງ ສຸວັນລາສີ ຣ ມ ຕ ກະຊວງຕ່າງປະເທສ
- ເຈົ້າ ສີສຸມັງ ສິສເລີມສັກ ຣ ມ ຕ ກະຊວງປັບປຸງໝູ່ບ້ານ
- ເຈົ້າ ບູນອອ້ມ ນະຈຳປາສັກດີ ຣ ມ ຕ ກະຊວງມະຫາດໄທ ແລະ ທັມມະການ

(ຄນະປາບ ຣັຖປະທານ ບໍ່ຍອມເຂົ້າຮ່ວມ) ພື້ນຕຳແໜ່ງ ຍ້ອນເຈົ້າບູນອອ້ມ ນະຈຳປາສັກດີ ແລະນາຍພົນ ພູມີ ໜໍ່ສວັນ ປະຕິວັດ. ໃນວັນທີ່ 10 ເດືອນກັນຍາ (September) ປີ 1960, ນາຍພົນພູມີ ໜໍ່ສວັນ ແລະ ສເດັຈເຈົ້າ ບູນອອ້ມ ນະຈຳປາສັກດີ ໄດ້ຮວບຮວມ ສ.ສ. ໄດ້ຫລາຍກວ່າເຄິ່ງ ແລ້ວໄດ້ ເປີດປະຊຸມສະພາ ຂຶ້ນທີ່ສວັນນະເຂດ ໄດ້ລົງມະຕິ ລົ້ມ ຣັຖບາລເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ. ໃນວັນທີ່ 9 ຕຸລາ ປີ 1960 ນາຍພົນ ກຸ ປະສິດ ອາໄພ ເປີດສາຕບຸກລຸກ ເພື່ອປົດປ່ອຍ ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ແຕ່ບໍ່ສຳເລັດ ເພາະມີທະຫາຣຄອມ ມຸຍນິສຕ໌ ປ້ອງກັນຢ່າງແຂງແຮງ. ເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ຕ້ອງໄດ້ບິນໜີໄປລີ້ໄພຍ໌ ຢູ່ພະນົມເປັນ ປະເທສຂ ແມນ ແລ້ວໄດ້ມອບອຳນາຕໃຫ້ ທ່ານກິນິມ ໂພນເສນາ ແລະ ທ່ານນາຍພົນ ສູນທອນ ປະທັມະວົງເປັນຜູ້ ເບິ່ງແທນ.

ໃນດ້ານທະຫາຣ ໃນຕົ້ນເດືອນກັນຍາ September 1960, ຣັຖບາລສະເດັຈເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ໄດ້ປະ ກາສຮ່ວມກັບຝ່າຍແນວລາວຮັກຊາຕ, ແລະໄດ້ມອບໃຫ້ ພັຄ ຄນະປະເທສລາວ ຕັ້ງສູນກາງພັຄ ຢູ່ຊຳ ເໜືອ ແຂວງຫົວພັນ. ໃນວັນທີ່ 13 ເດືອນຕຸລາ (October) ປີ 1960 ເປີດສະຖານທູຕ ຣັດເຊັຍ ຂຶ້ນທີ່ ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌. ໃນວັນທີ່ 22 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) ປີ 1960, ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາໄດ້ຂໍ ການຊ່ວຍເຫລືອທາງ ທະຫາຣແລະເສຖກິຈ ຈາກຣັດເຊັຍ ໃຫ້ຣັຖບາລເປັນກາງ. ໃນວັນທີ່ 28 ເດືອນພຶ ສຈິກາ (November) ປີ 1960, ກອງທະຫາຣຂອງຄນະປະຕິວັດສວັນນະເຂດ ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບ ບັນຊາຂອງທ່ານນາຍພົນພູມີ ໜໍ່ສວັນ ໄດ້ບຸກໂຈມຕີ ກອງທະຫາຣດ່ານໜ້າ ຂອງ ຮ.ອ. ກອງແລ. ໃນວັນ ທີ່ 13-16 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1960, ຄນະປາບຣັຖປະທາຣສວັນນະເຂດ ໄດ້ບຸກໂຈມຕີ ປົດປ່ອຍເອົານະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ໄດ້ສຳເລັດ ແລະໄດ້ຈັດຕັ້ງຣັຖບາລຂຶ້ນໃໝ່. (ທ່ານພູມີ ວົງວິຈິດ ບັນທຶກ ໃນປຶ້ມຄວາມຊົງຈຳ ຂອງທ່ານ ວ່າ: “ບໍ່ຢາກໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະ ນະຄອນວຽງຈັນຖືກທຳລາຍ ຈຶ່ງຖອຍ ໄປຕຽມຕໍ່ສູ້ ຢູ່ທົ່ງໄທທຶນ”)

ຮັຖບາລຊຸດທີ່ 13 ຊຸດ ປາບ ຄນະຮັຖປະທານ ກອງແລ

ຕາມພະຣາຊອົງກາຣ ເລກທີ່ 283 ລົງວັນທີ່ 14 ທັນວາ (December) 1960 ອາຍຸປິກາຣແຕ່ວັນທີ່ 13 ທັນວາ (December) 1960 ເຖິງວັນທີ່ 23 ເມສາ (March) 1962, ຮັຖບານຊຸດນີ້ແມ່ນ ຮັຖບາລ ປາບຄນະຮັຖປະທານກອງແລ ໂດງບໍ່ໄດ້ຜ່ານກາຣໄວ້ວາງໃຈຈາກສະພາແຫ່ງຊາດແຕ່ຢ່າງໃດ. ເມື່ອຄນະ ປາບຮັຖປະທານ ຄວບຄູມ ວຽງຈັນທນ໌ໄດ້ແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ຜ່ານຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ ຕາມ ພະຣາຊອົງກາຣ ທີ່ 1 ລົງວັນທີ່ 5 ມີນາ (March) 1961.

ຮັຖບາລຊຸດນີ້ປະກອບດ້ວຍ

- ເຈົ້າ ບູນອູ້ມ ນະຈຳປາສັກດີ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ແລະ ກະຊວງກາຣຕ່າງປະເທສ
- ນາຍພົນພູມີ ໜ່ວຍ ຮອງນາຍົກ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ປ້ອງກັນປະເທສ, ນັກລົບເກົ່າ, ຮັກສາຄວາມໄພ່ຍ ຂອງຊາດ.
- ບົວວັນ ນໍຣະສິງ ຣ. ມ.ຕ ຍຸຕິທັມ, ຖແລງຂ່າວ ແລະ ໂຄສະນາກາຣ
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຣ. ມ.ຕ ກະຊວງມະຫາດໄທ
- ພວງເພດ ພານາເຣດ ຣ. ມ.ຕ ກະຊວງ ກາຣຄັງ ແລະ ແຜ່ນຜັງ.
- ຕຸບີ ລີຜູງ ຣ. ມ.ຕ ກະຊວງສາທາຣະນະສຸກ ແລະ ປະຊາລິງເຄາະ
- ໂງ່ນ ຊະນະນິກອນ ຣ. ມ.ຕ ກະຊວງເສຖາກິດ
- ເຈົ້າ ບູນອອ້ມ ນະຈຳປາສັກດີ ຣ. ມ.ຕ ກະຊວງທັມມະກາຣ
- ສີສຸກ ນະຈຳປາສັກດີ ຣ. ມ.ຕ ປະຈຳ ສຳນັກນາຍົກ ຮັຖມົນຕຣີ
- ຄຳພັນ ປັນຍາ ຣ. ມ.ຕ ໂຍທາ, ໂທຣະເລກ ແລະ ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ
- ຫຍຸຍ ອາໄພ ຣ. ມ.ຕ ກະຊວງສຶກສາທິກາຣ
- ເຈົ້າສອບ ໄຊຊະນະ ຣ. ມ.ຕ ຊ່ວຍວ່າກາຣ ຕ່າງປະເທສ
- ບູນທົງ ວໍຣະວົງ ຣ. ມ ຕ ຊ່ວຍ ກະຊວງນັກລົບເກົ່າ
- ບຸນລັບ ຫຍຸຍວານິຊວົງ ຣ. ມ ຕ ຊ່ວຍ ກະຊວງເສຖາກິດ
- ພວງແກ້ວ ພານາເຣດ ຣ. ມ ຕ ຊ່ວຍ ກະຊວງໂຍທາທິກາຣ

ພື້ນຕຳແໜ່ງ ເນື່ອງຈາກ ລາວສາມຝ່າຍໄດ້ຕົກລົງຈັດຕັ້ງຮັຖບາລ ປະສົມ. ເຈົ້າບູນອູ້ມ ນະຈຳປາສັກດີ ຕ້ອງລາອອກ ເພື່ອໃຫ້ມີກາຣຕັ້ງຮັຖບາລ ປະສົມຊຸດຕໍ່ໄປ.

ເມື່ອຄນະປາບຮັຖປະທາຣ ຍຶດໄດ້ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ແລ້ວ, ກອງທະຫາຣ ພາຍໃຕ້ກາຣບັງຄັບບັນຊາ ຂອງ ຣ.ອ. ກອງແລ, ໄດ້ແຕກອອກຈາກວຽງຈັນທນ໌ ໄປຕາມຖນົນເລຂທີ່ 13 ໄປສູ່ໂພນໂຮງ, ວັງວຽງ, ກາສີ, ສາລາພູຄູນ ມຸ້ງໜ້າໄປທາງທົ່ງໄຫຫີນ. ເຖິງເມືອງສຸ້ຍໃນວັນທີ່ 25 ທັນວາ ປີ 1960, ມີເຄື່ອງບິນ ຂອງ ຣັຊເຊັຍໄດ້ລຳລຽງອາຫານ, ອາວຸດ ຖິ້ມລົງໃຫ້ກອງທະຫານຣຂອງກອງແລ ຢ່າງເນື່ອງນິດ ເລີ່ມຕັ້ງ ແຕ່ ກາສີຈົນເຖິງເມືອງສຸ້ຍ. ເມື່ອ ຣ.ອ. ກອງແລ ໄດ້ທອນໂຮມກຳລັງຢ່າງຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ໂດງ ການສນັບ ສນຸນຈາກ ກຳລັງຂອງ ຄອມມຸນິສຕ໌ ວຽດນາມເໜືອ ຈຶ່ງໄດ້ເຄື່ອນທີ່ໄປໂຈມຕີ ຝ່າຍຂວາ ທີ່ ບ້ານບານ ເມືອງຄຳ ແລະ ທົ່ງໄຫຫີນ.

ໃນວັນທີ່ 30 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1960, ຊຶ່ງເວລານັ້ນແມ່ນ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ເປັນຜູ້ຮັກສາ ການປ້ອງກັນທົ່ງໄຫຫີນຮ່ວມກັນ ກັບກອງພັນທະຫາຣ ຣາບອາກາສ ຂອງນາຍພົນພູມີ ໜໍສວັນ ທີ່ຫາ ກຳໄດ້ສົ່ງໄປຮອດໃໝ່ ຯ.

ໃນວັນທີ່ 31 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1960, ທະຫາຣກອງແລ ປະສົມຄອມມຸນິສຕ໌ວຽດ ນາມ ເໜືອ ໄດ້ເຂົ້າຍຶດທົ່ງໄຫຫີນ ແລະເມືອງຊຽງຂວາງ ໄວ້ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ໃນວັນທີ່ 11 ເດືອນ ກຸມພາ (February) ປີ 1961, ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ໄດ້ບິນກັບປະເທສລາວ ໄດ້ໄປລົງຢູ່ຂັງໄຂ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ເພື່ອຮ່ວມມືກັບກອງແລ, ລາວ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ວຽດນາມເໜືອ ຄ.ມ.ນ. ທີ່ຫາກຳເຂົ້າຍຶດໄດ້ທົ່ງໄຫຫີນໃໝ່ຯ ຢູ່ແຂວງຊຽງຂວາງ ໄປເປັນທີ່ຕັ້ງຮຽບຮ້ອຍ.

ການຍຶດຄອງແຂວງຊຽງຂວາງ ຈາກກອງແລ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສຖານະການໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະແຂວງ ຫົວພັນ ໄດ້ປ່ຽນແປງໄປຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ແລະກັນດານທີ່ສຸດ. ປະຊາຊົນແຕ່ລະແຂວງໄດ້ ພັດພາກຈາກ ກັນ, ເປັນສັດຕູຕໍ່ກັນ ດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນ ມາຈາກສາມຝ່າຍຕໍ່ສູ້ກັນຄື: ກາງ, ຂວາ ແລະຊ້າຍ ຜິລສຸດ ທ້າຍ ຊ້າຍຕໍ່ສູ້ ກາງ, ແມ່ນເອົາແກວ ຄ.ມ.ນ. ມາຂ້າປະຊາຊົນ ລາວ. ເໜືອໄປກ່ວານີ້ ຍັງແບ່ງ ເປັນເຂຕ ອີກຄື: ເຂຕຂອງຝ່າຍຊ້າຍ, ເຂຕຂອງ ຝ່າຍກາງ ແລະ ເຂຕຂອງຝ່າຍຂວາ. ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນລາວ ໝົດສິດ ເສຣີພາບ ທຸກຢ່າງຍ້ອນ ຄວາມບໍ່ໄວ້ໃຈ, ບໍ່ເຊື່ອໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແມ່ນແກວ ຄ.ມ.ນ. ມາຍຸ້ແຫຍ່ ເຮັດ ໃຫ້ລາວແຕກແຍກກັນ.

ໃນວັນທີ່ 24 ເດືອນ ກຸມພາ (February) ປີ 1961, ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ໄດ້ບິນກັບໄປປະເທສ ຂເມນ, ຍ້ອນເຫັນວ່າ ສຖານະການ ຍັງຄັບຂັນ ບໍ່ປອດໄພ້ຍ ເພາະ ການສູ້ລົບກັນໃນຣະຫວ່າງ ທະຫາຣຝ່າຍຂວາ ແລະຝ່າຍເປັນກາງ ປະສົມຄນະປະເທສລາວ ແລະ ແກວ ຄ.ມ.ນ. ຍັງດຳເນີນຢູ່ທຸກຈຸດໃນແຂວງຊຽງ ຂວາງ ແລະຫົວພັນ. ໃນວັນທີ່ 8 ເດືອນ ພຶສພາ (May) ປີ 1961, ຄນະກັມມະການ ກວດກາສາກົນ ຊຶ່ງ ປະກອບດ້ວຍ ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງ ປະເທສ ອິນເດັຍ, ການາດາ ແລະ ໂປໂລງ ໄດ້ກັບມາປະຕິບັດງານ

ຮູບທີ່ 154. ການເຊັນສັນຍາ ລະຫວ່າງ ສາມເຈົ້າລາວ ໃນເດືອນ ມິຖຸນາ ວັນທີ່ June 22, 1961 ຮູບຈາກຊ້າຍໄປຫາຂວາ ສເດັຈເຈົ້າບຸນອູ້ມ, ທ່ານພູມິວົງວິຈິດ, ເຈົ້າສຸວັນນະພູມມາ ແລະ ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌.

ໃນເດືອນພຶສະຈິກາ (November) 1962, ກອງທະຫານຝ່າຍເປັນກາງ ທີ່ຢູ່ທົ່ງໄຫຫີນເກີດຂັດແຍ້ງກັນ ເອງ ໃນລະຫວ່າງ ກາງ ຣ. ອ. ກອງແລ ແລະ ກາງ ນາຍເດືອນ ສຸນນາຣາດ, ໄດ້ແຍກເປັນສອງກາງ. (ບົດ ຂຽນໃນປຶ້ມປວັດສາດ ອານາຈັກພວນ ຂອງເຈົ້າຄໍາຫລວງ ໜໍ່ຄໍາ ຂຽນຢູ່ໜ້າ 232 ລະຫວ່າງກາງຂອງໜ້າ ເຈ້ຍວ່າ: "ນາຍພົນກອງແລ ເລີ່ມເຫັນຕີນງູ ແລະ ກຳເລີ່ມເຫັນຕີນໄກ່." ດັ່ງນີ້ ສຸພານຸວົງສ໌ ຈຶ່ງເລືອກເອົາ ພ.ອ. ເດືອນ ສຸນນາຣາດ ແທນ ກອງແລ. ສຸດທ້າຍ ກອງທັບເປັນກາງ ກໍ່ແຕກເປັນປຸ່ງງ ຯ).

ໃນປີ 1962-1963, ທີ່ຕັ້ງກອງທະຫານຂອງນາຍພົນວ່າງປາວ ຢູ່ປ່າດົງ (LS05) ຖືກທະຫານປະເທສ ລາວ ປະສົມວຽດນາມເໜືອ ບຸກໂຈມຕີໜັກ. ໃນປີ 1963, ທະຫານຄນະປະເທສລາວ ປະສົມທະຫານ ວຽດນາມເໜືອໄດ້ບຸກໂຈມຕີ ທະຫານຝ່າຍເປັນກາງຂອງ ຣ.ອ. ກອງແລ ແຕກອອກຈາກທົ່ງໄຫຫີນ ໄປຕັ້ງຢູ່ເມືອງພັນ. ໃນວັນທີ່ 12 ເດືອນ ກຸມພາ (February) ປີ 1963, ພ.ອ. ເກສນາ ວົງສຸວັນ ຫົວໜ້າ ເສນາທິການຂອງກອງແລ ຖືກລອບສັງຫາດ ທີ່ທົ່ງໄຫຫີນ.

ຮູບທີ່ 155. ຣ.ອ ກອງແລ ກຳລັງກ່າວຄຳປາໄສຍເມື່ອປະຕິວັດສຳເລັດ ວັນທີ່ 9 ສິງຫາ 1960 ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນນາຍທະຫານຜູ້ທີ່ ສາມ ຈາກມີຂວານັບຈາກທ່ານກອງແລ ມາ ແມ່ນ ນາຍ ພ.ອ. ເກດສນາ ວົງສຸວັນ ຫົວໜ້າເສນາທິການ ແລະ ເປັນນາຍທະຫານມີຂວາຂອງກອງແລ ຖືກລອບສັງຫານຕາຍຢູ່ທົ່ງໄທທິນໃນປີ 1964 ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ກາງແຕກແຍກກັນ ເປັນສອງກາງ ຄື ກາງອຸ່ງຊ້າຍ ບັງຄັບໂດງ ພ.ອ ທ້າວເດືອນ ສຸນານຣາດແລະ ກາງເດີມຂອງ ຣ.ອ ກອງແລ..

ໃນວັນທີ່ 1 ເດືອນເມສາ (April) ປີ 1964, (ພ.ສ. 2507) ພນະທ່ານກິນິມ ພິນເສນາ ຣັຖມົນຕຣີກະຊວງຕ່າງປະເທສຂອງຣັຖບາລປະສົມສາມຝ່າຍ, ຜູ້ເປັນຫົວໜ້າເຊັນ ສັນຍາ ຢູ່ເຈນີວາ ປີ 1962 ຕາງໜ້າພັດເປັນກາງຂອງເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ, ຖືກລອບສັງຫານຕາຍຈາກສົບໂທໄຊກອງທະຫານ ຍາມປະຈຳບ້ານ ຢູ່ທີ່ພັກ ຄູ້ມທາຕດຳ ນະຄອນວຽງຈັນທນ ຕອນພນະທ່ານກັບມາຈາກກິນລ້ຽງ ງານພະຣາຊທານລ້ຽງອາທານຄຳ ປີໃໝ່ລາວ ຢູ່ທໍຄຳ. ຣັຖບາລຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງ ຄຳສຸກ ແກ້ວລາ ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຕ່າງປະເທສ ແທນ. ໃນວັນທີ່ 12 ເດືອນ ເມສາ (April) ປີ 1964, ຫົວໜ້າຕຳຣວດ ທ່ານຄັນທິ ສີພັນທອງ ຝ່າຍກາງ ນິຍົມຝ່າຍຊ້າຍ ຖືກລອບສັງຫານຕາຍຢູ່ທີ່ບ້ານ ພັກຄູ້ມສາຍລົມນະຄອນວຽງຈັນທນ ພາໃຫ້ກຳລັງຝ່າຍກາງ ຍິ່ງເກີດບັນຫາທັກຂຶ້ນ.

ຮູບ #156. ນາຍພົນກອງແລ ຖ່າຍຮູບກັບ ນາຍພົນວ່າງປາວ ໃນປີ 1967

ໃນປີ 1965, ທະຫານຂອງກອງແລ ໄດ້ແຕກອອກຈາກເມືອງພິ້ນ ໄປຕັ້ງຢູ່ເມືອງສຸຍ, ແຂວງຊຽງຂວາງ. ໃນປີ 1967, ແຕກອອກຈາກເມືອງສຸຍ ແລ້ວໄປຕັ້ງຢູ່ ກາສີ ແຂວງວຽງຈັນທັນ, ສຸດທ້າຍບໍ່ມີບ່ອນຢູ່, ກອງແລ ໄດ້ໜີອອກຈາກເມືອງລາວ ໄປເປັນອົພິບຢູ່ນອກປະເທສ ພາໃຫ້ຟ່າຍເປັນກາງແຕກ ກະຈັດກະຈາຍ, ສ່ວນໜຶ່ງຕັ້ງຢູ່ວັງວຽງ, ສ່ວນໜຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນ ນະຄອນວຽງຈັນທັນ. ຈາກນັ້ນກຳລັງຂອງຟ່າຍເປັນກາງ ກໍບໍ່ເຫລືອ. ການຄາດຕະກຳຂອງ ທ່ານກິນິມ ພິນເສນາ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຮັຖບາລ ປະສົມສາມຝ່າຍ ແຕກແຍກກັນ, ຄນະຮັຖມົນຕຣີ ຝ່າຍປະເທສລາວທັງໝົດ ກໍໄດ້ຖອນຕົວ ກັບໄປຢູ່ຊຳເໜືອ. ເຈົ້າສຸວັນນາ ພູມາ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງຄນະຮັຖບາລ 05 ຄັ້ງ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ເຈົ້າ ສຸວັນນາພູມາ ປັບປຸງ ຄນະຮັຖບາລ ຄັ້ງທີ 1

ໃນວັນທີ່ 22 ເດືອນພຶສພາ (May) ປີ1963 (ພ.ສ. 2507), ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງ ຄນະປະຕິວັດ ກູປະສິດ ອາໄພຍ ດັ່ງນີ້:

- ກ- ໃຫ້ ເພັງ ພິງສວັນ ຮັກສາການແທນ ກິນິມ ພິນເສນາ
- ຂ- ໃຫ້ນາຍພົນ ສຸກັນວິໄລທິງ (ຄົນໃໝ່) ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າການນັກລົບເກົ່າ ແທນນາຍພົນເຮືອນ ມິງຄົນວິໄລ
- ຄ- ໃຫ້ ອຸທອງ ສຸວັນນະວິງ (ຄົນໃໝ່) ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ສາທາຣະນະສຸກ ແທນ ຄຳສຸກ ແກ້ວລາ
- ງ- ໃຫ້ ເຈົ້າ ສີສຸມັງ ສີສເລີມສັກ ວ່າການ ແທນ ພູມີ ວິງວິຈິດ
- ຈ- ໃຫ້ໂງ່ນ ຊະນະນິກອນ ວ່າການແທນ ເຈົ້າ ສຸພານຸວິງສ໌ ຮອງນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ໄວ້ເປົ່າຫວ່າງ.

ສຸວັນນາພູມາ ປັບປຸງຮັຖບາລ ຄັ້ງທີ 2

- ກ- ໃຫ້ ບົວວັນ ນໍຣະສິງ ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ຍຸຕິທັມ ແທນ ຊຸນອ່ອນ ວໍຣະວິງ

- ຂ- ໃຫ້ ອຸນເຮືອນ ນໍຣະສິງ ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ທັມມະກາຣ ແທນ ບຸນທັນ
- ຄ- ໃຫ້ ໄຕແກ້ວ ຫລວງໂຄດເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ສຶກສາ, ສິລປະກອນ, ກິລາ ແລະ ຍຸວະຊົນແທນ ບຸນທົງ ວໍຣະວົງ.
- ງ- ໃຫ້ ສີສຸກ ນະຈຳປາສັກ ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ການຄັງ ແທນ ພວງເພດ ພານາເຣດ.

ໃນວັນທີ່ 16 ເດືອນ ເມສາ (April) ປີ 1964, ທັງສາມຝ່າຍເລີ່ມ ຫາລືກັນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງ ຮັຖບາລ ຮ່ວມກັນ ອີກ.

ໃນວັນທີ່ 19 ເດືອນເມສາ (April) ປີ 1964, ນາຍພົນກູປະສິດອາໄພຍ໌ ແລະ ນາຍພົນ ສີໂຫ ລານ ພຸທະ ກູລ ໄດ້ທຳການປະຕິວັດຕໍ່ຕ້ານ ຮັຖບາລຂອງເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ຂອງຮັຖບາລ ປະສົມ ຊົ່ວຄາວແຫ່ງຊາຕ ໃຫ້ແກ້ໄຂສະພາບພາວະເສຖາກິຈ ແລະ ປັບປຸງທົ່ວໄປພາຍໃນປະເທສ. ການກະທຳ ດັ່ງກ່າວ ບໍ່ໄດ້ເກີດຜິດພິເທົ່າໃດ ຍ້ອນຕ່າງປະເທສ ຍັງຮັກສາການເມືອງ “ເປັນກາງ” ຂອງສເດັຈ ເຈົ້າສຸວັນ ນາພູມາ ເປັນຂໍ້ອ້າງ, ຈຶ່ງມີການບົບບັງຄັບຈາກທູຕນາຍຸຊາຕປະຈຳລາວ ໃຫ້ຄນະປະຕິວັດ ມອບອຳນາດ ຄືນໃຫ້ຮັຖບາລເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນວັນທີ່ 23 ເດືອນເມສາ (April) ປີ1964, ຄນະປະຕິວັດໄດ້ ມອບອຳນາດຄືນໃຫ້ ຮັຖບາລເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ເພື່ອດຳລົງຕຳແໜ່ງນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ຕໍ່ໄປ.

ໃນຕົ້ນເດືອນມິຖຸນາ (June) ປີ 1964, ຮັຖບາລວຽງຈັນທນ໌ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູງບິນ ເຕ-28 (T-28) ລາວເຂົ້າ ໄປຖິ້ມລະເບີດໃສ່ກອງບັນຊາການ ຂອງຄນະປະເທສລາວ, ແລະ ທະຫານວຽດນາມເໜືອ ທີ່ຢູ່ໃນບໍຣິເວັນ ເຂດທົ່ງໄຫຫີນ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ຢ່າງໜັກ. ໃນເດືອນກັນຍາ (September) 1964, ລາວສາມຝ່າຍໄດ້ ເປີດການເຈຣະຈາຂຶ້ນໃໝ່ ທີ່ປາຣີ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຜິລ.

ໃນວັນທີ່ 5 ເດືອນ ກຸມພາ (February) ປີ 1965, ນາຍພົນກູປະສິດ ອາໄພຍ໌ ພ້ອມດ້ວຍນາຍທະຫານ ຝ່າຍຂວາ ໄດ້ທຳການປະຕິວັດຂັບໄລ່ນາຍພົນພູມິ ໜໍສວັນ, ຮອງນາຍົກຮັຖມົນຕຣີຮັຖບາລປະສົມສາມ ຝ່າຍ, ນາຍພົນ ສີໂຫ ລານພຸທະກູລ ອະທິບໍດີກຣົມປະສາງານ ແຫ່ງຊາຕ ແລະ ນາຍພົນ ທ້າວມາ ຜ.ບ. ກອງທັບອາກາສລາວ ຂ້າມໄປຝັ່ງ ປະເທສໄທຍ໌ ໄປຂໍລີ້ໄພຍ໌ ທາງການເມືອງ.

Center: RLAf commander Thao Ma with U.S. Ambassador William Sullivan, 1965. (Robert Tyrrell)

ຮູບທີ່ 157. ນາຍພົນ ທ້າວມາ ແລະ ເອກອັດຕະຣາຊທຸຕ ສະຫະຣັຖ ທ່ານ ວິລຽມສຸລິວັນ.

ໃນວັນທີ່ 17 ເດືອນເມສາ (April) ປີ 1966, ນາຍພົນ ສີໂຫ ໄດ້ໄປພົບ ຄູບາທີ່ປະເທສໄທ ໄດ້ຂອງສັກສິດປ້ອງກັນ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແລ້ວ ກໍໄດ້ເຂົ້າມອບຕົວ ກັບອຳນາດການປົກຄອງ ຢູ່ທີ່ປາກເຊ ໄດ້ຖືກຄຸມຂັງເອົາໄປເຂົ້າຄຸກ ຢູ່ພູເຂົາຄວາຍ ແລ້ວໄດ້ຖືກຍົງຕາຍ ໃນເວລາລັກຕົນໜີ ໃນວັນທີ່ 4 ກັນຍາ (September) ປີ 1966, ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ອາໄລ ທ່ານເລີຍ.

ໃນເດືອນຕຸລາ (October) ປີ 1973, ນາຍພົນທ້າວມາ, (ອາດີດແມ່ທັບອາກາສ ກອງທັບແຫ່ງຊາຕລາວ ທີ່ ໄດ້ລີ້ໄພຍການເມືອງຢູ່ປະເທສໄທຍ) ໄດ້ກັບຄືນມາ ທຳການປະຕິວັດ ໂດຍໄດ້ໃຊ້ເຄື່ອງບິນເຕ 28 (T28) ຢູ່ໃນສະໜາມບິນວັດໄຕ ໄປຖິ້ມລະເບີດໃສ່ຄ້າຍຈີໂນໂມ້ ແລະ ຄ້າຍໂພນເຄັງ ເພື່ອລ້າງແຄ້ນ ນາຍພົນ ກຸປະສິດ ອາໄພຍ ແຕ່ທ່ານໜີລອດໄປໄດ້ຢ່າງປອດໄພຍ. ຫລັງຈາກຖິ້ມລະເບີດທ່ຽວແຮກ ນາຍພົນ ທ້າວມາ ໄດ້ບິນກັບໄປສະໜາມບິນວັດໄຕ ເພື່ອເຕີມລະເບີດມາຖິ້ມອີກ ແຕ່ໂຊກບໍ່ເຂົ້າຂ້າງ ລໍ້ເຄື່ອງບິນບໍ່ເປີດ ຈຶ່ງໄດ້ລົງແບບສຸກເສີມ ເຮັດໃຫ້ຍິນປີ້ນຂວັມ ນາຍພົນທ້າວມາ ຖືກບາດເຈັບນັກ ແລ້ວຖືກຈັບນຳຕົວໄປໃຫ້ ນາຍພົນກຸປະສິດ ທ່ານໄດ້ຍິງຖິ້ມກັບບ່ອນ ຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນຫລາຍຄົນ.

ໃນປີ 1966 ທ່ານລີເຕັກ ຮຽນຈິບໂຮງຮຽນກົດໝາຍ ມາຈາກ ປະເທສຝຣັ່ງເສສ. ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ມີຄວາມ ຕ້ອງການນັກຊ່ວຍຊານທີ່ມີຄວາມຮູ້ ໄດ້ຜ່ານການສຶກສາໄປຊ່ວຍ ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້

ເຊີນທ່ານລີເຕັກໄປຊ່ວຍ ນຳພາຊົມຊົນເຜົ່າລາວສູງ ດ້ານການປົກຄອງ ແລະ ການໃຊ້ກົດໝາຍ. ທ່ານ ລີເຕັກ ໄດ້ຂຶ້ນໄປລ່ອງແຈ້ງ ເພື່ອຮ່ວມວຽກກັບທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ກັບໄປທຳການ ຢູ່ກະຊວງມະຫາດໄທ ໃນນະຄອນວຽງຈັນທັນ ເພາະວ່າທ່ານ ອາດບໍ່ຮູ້ປັບຕົວເຮັດວຽກນຳ ຝ່າຍທະຫານ ແລະ ປະຊາຊົນເຜົ່າມື້ງ ຫລື ອາດມີແນວຄິດແຕກຕ່າງ. ສຸດທ້າຍທ່ານ ລີເຕັກໄດ້ຖືກຈັບໄປຄູ່ມື ຢູ່ທີ່ເມືອງວຽງໄຊ, ແຂວງຫົວພັນ ໃນປີ 1975, ແລະ ໄດ້ຖືກປະທານຊີວິດໃນບໍ່ດົນຕໍ່ມາ. ໃນເວລາປະຈຳການ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທັນ ທ່ານລີເຕັກ ແລະ ທ່ານ ຢາງດາວ ມີບັນຫາຫລາຍຢ່າງ ທັງສອງ ມີການສຶກສາສູງ ແຕ່ຂາດຄວາມຮ່ວມມື ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກັນ. ລີເຕັກປະຈຳຢູ່ໃນວົງການຮັບບາລຫລາຍປົກວ່າ ຢ່າງດາວ ເພາະແມ່ນນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ເລືອກ ຢາງດາວ ຜູ້ຫາກໍຈົບການສຶກສາ ມາໃໝ່ ໃນປີ 1973 ໄປຮ່ວມ ຄນະຮັຖມົນຕຣີ ປະສົມການເມືອງ ສາມຝ່າຍ.

ເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ປັບປຸງ ຄັ້ງທີ່ 3

ໃນວັນທີ່ 10 ມີນາ 1965 (ພ.ສ. 2508) ດັ່ງນີ້:

- ໃຫ້ ເຫລືອມອິນສີຊຽງໃໝ່ເປັນຮອງນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ ແທນ ນ.ພ. ພູມີ ໜໍ່ສວັນ ຊຶ່ງໜີໄປລີ້ໄພທີ່ເມືອງໄທ
- ໃຫ້ ສີສຸກນະຈຳປາສັກດີເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຄັງ ແທນ ນ.ພ ພູມີ ໜໍ່ສວັນ
- ໃຫ້ ອູ່ນເຮືອນ ນໍຣະສິງເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຍຸຕິທັມແທນ ບົວວັນຮ ນໍຣະສິງ
- ເຈົ້າ ສຸວັນນະພູມາ ເອົາຕຳແໜ່ງ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຕ່າງປະເທສຈາກ ເພັງພິງສວັນ

ເຈົ້າສຸວັນນະພູມາປັບປຸງ ຄັ້ງທີ່ 4

ໃນວັນທີ່ 6 ກັນຍາ ປີ 1965 (ພ.ສ. 2058)ຕາມຄຳສເນີຂອງຜູ້ແທນຮາຊດອນ

- ໃຫ້ອິນແປງສຸຣິຍະໄທ (ອາດິດຮອງປະທານສະພາຜູ້ແທນ) ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຍຸຕິທັມ ແທນອູ່ນເຮືອນ ນໍຣະສິງ
- ໃຫ້ເຈົ້າບູນອອ້ມ ນະຈຳປາສັກດີເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງທັມມະການແທນ ອູ່ນເຮືອນ ນໍຣະສິງ
- ໃຫ້ ໄຕ ແກ້ວຫລວງໂຄດ ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງສຶກສາທິການ, ຍຸວະຊົນ, ສາທະຣະນະສຸກ ແທນທ່ານອູທອງ ສຸວັນນະວົງ ທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ໄປເປັນປະທານສະພາຮາຊມົນຕຣີ.
- ໃຫ້ ຄຳເພັງ ບຸບຜາ ພົ້ນຕຳແໜ່ງຈາກ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງປັບປຸງໝູ່ບ້ານ (ຜູ້ກ່ຽວ ຂໍລາອອກ). ເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ສງວນຕຳແໜ່ງ ປັບປຸງໝູ່ບ້ານ ນີ້ໄວ້ໃຫ້ຕົນເອງ.

ເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ປັບປຸງ ຮັບບາລ ຊຸດທີ່ 14 ຄັ້ງທີ່ 5

ໃນວັນທີ່ 6 ມີນາ 1967 (ພ.ສ. 2510) ດັ່ງນີ້:

- ກ- ຕັ້ງ ດຣ. ຄຳໄພ ອະໄພເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງສາທາຣະນະສຸກ

- ຂ- ຕັ້ງ ທ່ານ ທຸມພັນ ໄຊຍະສິດ ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ວ່າກາຣກະຊວງຄັງ ແລະ ເສຖາກິດ
- ຄ- ຕັ້ງ ທ່ານສຸກ ອຸບປຣະວັນ ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ວ່າກາຣກະຊວງປັບປຸງໝູ່ບ້ານ
- ງ- ຕັ້ງ ທ່ານລຽນ ປຣະວົງວຽງຄຳ ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ວ່າກາຣສຶກສາ, ກິລາ, ຍຸວະຊົນແລະ ສິລປະ
- ຈ- ຕັ້ງ ເຈົ້າ ສີສຸມັງ ສີສເລີມສັກ ເປັນ ຣ.ມ.ຕ. ສຶກສາ, ກິລາ, ຍຸວະຊົນ ແລະ ສິລປະກອນ

ສະລຸບແລ້ວ ຮັບບາລຊຸດທີ່ 14 ພາຍຫລັງການປັບປຸງ 5 ຄັ້ງ ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ເຈົ້າ ສຸວັນນາພູມາ ເປັນນາຍົກ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ປ້ອງກັນປະເທສ, ນັກລົບເກົ່າ, ຕ່າງປະເທສ ແລະ ປັບປຸງ ໝູ່ບ້ານ
- ເຈົ້າ ສຸພານຸວົງສ໌ ຮອງນາຍົກ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ເສຖາກິດ ແລະ ແຜ່ນຜັງ
- ເຫຼື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຮອງນາຍົກ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ສຶກສາ, ກິລາ, ສິລປະ ແລະ ຍຸວະຊົນ
- ເພັງ ພິງສວັນ ຣ.ມ.ຕ. ມະຫາດໄທ ແລະ ປະຊາສົງເຄາະ
- ສີສຸກ ນະຈຳປາສັກ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງການຄັງ
- ອິນແປງ ສຸຣິຍະໄທ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຍຸຕິທັມ
- ພູມີ ວົງວິຈິດ ຣ.ມ.ຕ. ຖແລງຂ່າວ, ໂຄສະນາ, ແລະ ທອ້ງຖ່ວງ
- ເຈົ້າ ສີສຸມັງ ສີສະເລີມສັກ ຣ.ມ.ຕ. ໄປສະນີ, ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ ແລະ ຮັກສາກາຣ
- ໂງ່ນ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ໂຍທາທິກາຣ ແລະ ຂົ່ນສິ່ງ
- ເຈົ້າ ບູນອອ້ມ ນະຈຳປາສັກດີ້ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ທັມມະກາຣ
- ແກ້ວ ວິພະກອນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ກະຊວງ ປະຊາສົງເຄາະ
- ຄຳເຜື້ອນ ຕຸນາລົມ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ເສຖາກິດ ແລະ ແຜ່ນຜັງ
- ເຈົ້າ ສຸກ ວົງສັກ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ໂຍທາທິກາຣ ແລະ ຂົ່ນສິ່ງ
- ສຸກັນ ວິໄລສານ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ກະຊວງ ນັກລົບເກົ່າ
- ສຸກ ອູບປລາວັນ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ກະຊວງ ປັບປຸງໝູ່ບ້ານ
- ຄຳໄພ ອະໄພ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ກະຊວງ ສາທາຣະນະສຸກ
- ທຸມພັນ ໄຊຍະສິດ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ກະຊວງ ກາຣຄັງ
- ລຽນ ປຣະວົງວຽງຄຳ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍວ່າກາຣ ກະຊວງ ສຶກສາທິກາຣ, ສິລປະກອນ, ກິລາ, ຍຸວະຊົນ

ພາກທີ 12.

ເຫດການສັບສົນໃນນາທິສຸດທ້າຍ

ໃນຕົ້ນ 1967, ຫຼັງຈາກສ້າງຖານເຣດາພູຜາທິ ສຳເຣັດແລ້ວ ສະຫາຣັຖກຳພໍດີເລີ່ມນຳເຄື່ອງບິນໄປຖິ້ມລະເບີດໃສ່ ວຽດນາມເໜືອ ໃນເຂດອ້ອມແອ້ມຮາໂນງ. ໃນຕົ້ນປີ 1967, ກອງທະຫານວຽດນາມເໜືອໄດ້ສັນບສນຸນຄນະປະເທສລາວ ເຂົ້າໂຈມຕີຝ່າຍກອງທັບແຫ່ງຊາດໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ຢູ່ທົ່ວທຸກຸ່ມແຂວງ. ທີ່ໜ້ນຂອງກອງທັບ ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບບັນຊາຂອງທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ໄດ້ເສ້ຍໃຫ້ຄອມ ມຸນິສ ໄປຫລາຍແຫ່ງ. ໃນປີດຽວກັນ ທາງພາຄິຕ໌ ແຂວງສາຣະວັນ; ອັດຕະປື ແລະ ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງແຂວງສວັນນະເຂດ ກໍໄດ້ຕົກໃຫ້ຄອມມຸນິສຕ໌.

ໃນວັນທີ 10-11 ເດືອນມີນາ (March) 1968, ພູຜາທິ (LS85) ຖືກໂຈມຕີ ແລະ ໄດ້ສູນເສ້ຍໃຫ້ສັດຕູພ້ອມພື້ນທີ່ໃນແຂວງຫົວພັນ ທັງໝົດ 90 ເປີເຊັນ (ເພາະແມ່ນທະຫານຊຸມຊົນເຜົ່າຈີນແດງ ຕີພູຜາທິ, ວຽດນາມເໜືອ ຄ.ມ.ນ. ໂຈມຕີເຄຊານ ແລະ ເມືອງເວ້ ໃນວຽດນາມໃຕ້). ພູຜາທິ ແມ່ນຈຸດຢຸດທະສາດສຳຄັນທີ່ສຸດ ແມ່ນທີ່ຕັ້ງສະຖານີເຣດາ ເພື່ອຊີ້ບອກເຄື່ອງບິນໂຈມຕີທາງອາກາສໃສ່ວຽດນາມເໜືອ ແລະ ຕິດຕາມນັກບິນທີ່ຖືກຍິງຕົກຢູ່ວຽດນາມເໜືອ. ດັ່ງນີ້ ວຽດນາມເໜືອຈຶ່ງຕ້ອງລົບລ້າງໃຫ້ໄດ້.

ກາຣສູນເສ້ຍ ພູຜາທິ (LS85)

ແມ່ນຈຸດອ່ອນຂອງສະຫາຣັຖ ແລະ ຟ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ເພາະວ່າ ການວາງແຜນປ້ອງກັນພູຜາທິ ບໍ່ແໜ້ນໜາ ເມື່ອສັດຕູບຸກໂຈມຕີເອົາ ບໍ່ມີການໝູນຫລັງຊ່ວຍ, ການສັນບສນຸນທາງອາກາສ ກໍບໍ່ມີ ປ່ອຍໃຫ້ໜ່ວຍປ້ອງກັນຕໍ່ສູ້ໃຫ້ຕາຍຄາພູ ເທົ່ານັ້ນ. ຈຶ່ງເປັນຈຸດອ່ອນທີ່ເປີດໂອກາດໃຫ້ສັດຕູ ເປີດສາກບຸກ ໂຈມຕີທົ່ວພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ແລ້ວລາມໄປໃສ່ວຽດນາມໃຕ້ ພາໃຫ້ເສ້ຍອັດຕະປື ແລະພາກໃຕ້ ດ້ານຕາວັນອອກຂອງແຂວງປາກເຊ, ສວັນນະເຂດ ທັງໝົດ ຕົກໃຫ້ວຽດນາມເໜືອ ຜູ້ຮຸກລານລາວ.

ໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງນີ້ ທະຫານກອງທັບແຫ່ງຊາດລາວ ຈັບທະຫານວຽດນາມເໜືອເປັນສະເລີຍເສິກໄດ້ ຈຳນວນຫລາຍຮ້ອຍຄົນ. ໃນວັນທີ 13 ເດືອນຕຸລາ (October) 1967, ຕອນເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ນາຍົກຣັຖະມົນຕຣີ ໄດ້ສເດັດໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມສະຫະປະຊາຊາດ (UN). ສະເດັດຈຳໄດ້ກ່າວປະນາມ ວຽດນາມເໜືອ ຜູ້ຮຸກລານລາວ ຢູ່ໃນສະຫະປະຊາຊາດ ແລະຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ແຕ່ສະຫະປະຊາຊາດ ບໍ່ໄດ້

ດຳເນີນການແກ້ໄຂຈັກຢ່າງ. ຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນທັນ ສະເດັດຈຳໄດ້ເຊີນນັກຂ່າວນາໆຊາຕໄປໃຫ້ສຳພາສ ສເລີຍເສີກວຽດນາມເໜືອ ແລະໄດ້ໃຫ້ອອກຂ່າວທົ່ວໂລກ.

ໃນທ້າຍ ປີ 1967 ແລະ ຕົ້ນປີ 1968, ວຽດນາມໃຕ້ ຖືກໂຈມຕີ ຢ່າງໜັກຈາກ ວຽດນາມເໜືອ ຄ.ມ.ນ. ໃນປີ 1968, ແມ່ນປີ ເລີ່ມກໍ່ສ້າງເຂື່ອນນ້ຳຮຸ້ມ. ໃນຕົ້ນປີ 1969, ຫລາຍແຫ່ງໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ພາຄໃຕ້ຂອງລາວ ໄດ້ເສັຍໃຫ້ສັດຕູໄປ ຄື: ແຂວງຫົວພັນເສັຍໄປໃຫ້ສັດຕູ 100 ເປີເຊັນ, ພາຄຕາວັນອອກຂອງແຂວງສວັນນະເຂດ ເສັຍໄປ 70 ເປີເຊັນ, ຢູ່ບໍຣິເວັນແຂວງປາກເຊ ໄດ້ເສັຍປາກຊ່ອງ ແລະ ພາຄຕາວັນອອກທັງໝົດ ໃຫ້ແກ່ສັດຕູ 60 ເປີເຊັນ. ສະພາບການດັ່ງກ່າວ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະ ຊາຊົນລາວ ທີ່ຢູ່ຕາມຊົນນະບົດ ໜີຈາກຖິ່ນຖານບ້ານເກີດຂອງຕົນເຂົ້າ ໄປຢູ່ໃນເມືອງ ຫລືແຂວງອື່ນ ຫລາຍກວ່າ ໜຶ່ງລ້ານເຄິ່ງ (1.5 ລ້ານ) ຂອງປະຊາຊົນລາວ ສາມລ້ານປາຍ ຍ້ອນບໍ່ມີຄວາມປອດໄພຍມາຈາກ ການລຸກລາມຂອງ ວຽດນາມເໜືອ ເຂົ້າມາທຳລາຍ ຣາຊອານາຈັກລາວ.

ໃນກາງປີ 1969, ເຂດທະຫາຣພາຄ 2; ພາຄ 3; ພາຄ 4 ໄດ້ກັບຄືນໄປໂຈມຕີສັດຕູ ເພື່ອ ຍຶດພື້ນທີ່ ຫລາຍແຫ່ງຄືນ ໂດງໄດ້ຮັບການສນັບສນຸນທາງ ອາກາສຊ່ວຍຈາກສະຫາຣັຖ ແລະ ການສນັບ ສນຸນກຳລັງທະຫາຣຈາກຣາຊອານາຈັກໄທຍ ແຕ່ກໍປ້ອງກັນພື້ນທີ່ຍຶດໄດ້ນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ດືນ ຕ້ອງເສັຍຄືນ. ຢູ່ທາງພາຄ 2 ແລະ ພາຄໃຕ້ ຂອງລາວ ກອງທັບແຫ່ງຊາຕ ໄດ້ພະຍາຍາມກັບໄປບົດປ່ອຍເອົາ ທີ່ພື້ນຫລາຍແຫ່ງຄືນ ຢູ່ແຂວງຫົວພັນ; ແຂວງຊຽງຂວາງ; ແຂວງສວັນເຂດ, ຢູ່ແຂວງປາກເຊ ທີ່ປາກຊ່ອງ, ແຂວງສາຣະວັນ, ອັຕະປື ແລະ ຫລາຍບ່ອນ, ແຕ່ ກໍບໍ່ສາມາດຍຶດໄດ້ ເພາະກຳລັງຂອງສັດຕູ ມີຫລາຍກວ່າ ແລະ ອາວຸທກຳທັນສະໄໝກ່ວາ. ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຝ່າຍມິດຕ້ອງສູ້ຖອຍ ແຕ່ລະບາດກ້າວຕລອດມາ ບໍ່ສາ ມາຕຕ້ານທານໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພາະວຽດນາມເໜືອໄດ້ລົງທະຫາຣເປັນຈຳນວນຫລາຍກອງ ພົນ ໄປປ້ອງກັນພື້ນທີ່ທາກຳຍຶດໄດ້ໃໝ່. ການຕໍ່ສູ້ທາງພາກເໜືອ ທີ່ທົ່ງໄຫທັນນັ້ນ ຍາມລະດູພົນ ຝ່າຍມິດໄດ້ປຽບ ເພາະຝ່າຍມິດມີການຊ່ວຍ ເຫລືອທາງອາກາສ ແຕ່ຍາມແຫລ້ງ ສັດຕູໄດ້ປຽບ ເພາະສັດຕູເຄື່ອນທີ່ໄດ້ ແລະໃຊ້ອາວຸດໄດ້ ທຸກຂຸນິດທີ່ຍິງໄດ້ໄກກ່ວາຂອງຝ່າຍມິດ.

ໃນເດືອນມິຖຸນາ (June) 1970 ຝ່າຍຣັຖບາລວຽງຈັນທັນ ແລະ ຝ່າຍລາວ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ລີ້ເລີ່ມຕິດຕໍ່ກັນ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທັນ ເພື່ອເຕົ້າໂຮມລາວສອງຝ່າຍ. ໃນເດືອນກຸມພາ (February) 1971, ທະຫາຣວຽດນາມໃຕ້ ຫລາຍກອງພັນໄດ້ ອອກໄປກວດລ້າງ ຢູ່ບໍຣິເວັນລຳເຊີນ (Lamson 719), ເພື່ອໂຈມຕີ ຕັດທາງລຳລຽງຂອງວຽດນາມເໜືອ ຕາມເສັ້ນທາງໂຫຈິມິນ (Doan 559) ທີ່ຜ່ານເຊໂປນ (Sepone) ແລະ ຢູ່ທາງທິດຕາວັນອອກຂອງແຂວງສວັນເຂດ. ການເຂົ້າໄປຄັ້ງນີ້ ໄດ້ມີການປະທະກັນຢ່າງຮູນແຮງ ເຮັດໃຫ້ທະຫາຣວຽດນາມໃຕ້ ຕ້ອງໄດ້ລ່າຖອຍກັບ ມີຫລາຍຄົນຖືກຈັບໄປເປັນສເລີຍເສີກ.

ໃນວັນທີ່ 2 ເດືອນມັງກອນ (January) 1971, ກອງທະຫານວຽດນາມເໜືອ ຮ່ວມກັບຄນະປະເທສລາວ ໄດ້ເຂົ້າໂຈມຕີກອງບັນຊາການທະຫານ ພາຄ 2 ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ, ແຕ່ໄດ້ຖືກໂຈມຕີໜັກ ແລ້ວໄດ້ຖອຍກັບໄປ. ທະຫານພາຄ 2 ໄດ້ໄລ່ໄປເຖິງສອງຮັກເມືອງເຄິງ ແລະ ລາດບວກ.

ຮູບທີ່ 158. ຈະຣວດ Rocket 122m/m ຂອງວຽດນາມເໜືອ ທີ່ໄດ້ຮັບກາຣຊ່ວຍເຫລືອ ມາຈາກ ຣັຊເຊັຍ ຍິງໄດ້ ໃນລະຍະ 25 ຫາ 30 ກິໂລແມຕຣ໌

ໃນເດືອນພຶສະພາ (May) 1971, ຝ່າຍຄນະປະເທສລາວ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເຈຣະຈາອີກ ແຕ່ຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ໃນທຸກຄັ້ງທີ່ຄອມມູນິສຕ໌ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເຈຣະຈາ ແມ່ນການຊອກຫາແຜນການທ່ວງເວລາ ເພື່ອໃຫ້ຝ່າຍຕົນ ມີໂອກາສຕຽມແຜນໃໝ່ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ໂຈມຕີຝ່າຍວຽງຈັນໜ້ເທົ່ານັ້ນ.

ໃນເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 1972 ໄດ້ມີການເລືອກຕັ້ງຜູ້ແທນຣາຊດອນອີກ, ຈຳນວນສະມາຊິກສະພາຜູ້ແທນຣາຊດອນທັງໝົດ 59 ທ່ານ. ສະມາຊິກສະພາຜູ້ແທນຊຸດເກົ່າ ຮັບເລືອກໄດ້ພຽງສິບແປດທ່ານເທົ່ານັ້ນ. ການປະກອບຮັຖບາລຊຸດໃໝ່ ໄດ້ມອບໃຫ້ສະເດັດເຈົ້າສຸວັນນະພູມາເປັນຜູ້ປະກອບ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ. ແຕ່ຍ້ອນການເມືອງຂອງຕ່າງປະເທສ ບົບບັງຄັບ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ສະຫາຣັຖແລະບັນດາທຸຕຂອງຕ່າງປະເທສທີ່ປະຈຳຢູ່ລາວ ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ເປັນນາຍົກຣັຖມົນຕຣີຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນສະພາຜູ້ແທນຣາຊດອນ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍອມຮັບ ແລະ ປະຕິບັດ ຕາມ.

ໃນເດືອນ ກໍຣະກະດາ (July) ປີ 1972 ຮັຖບາລເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ, ແລະ ຝ່າຍຄນະປະເທສລາວ ໄດ້ເປີດການເຈຣະຈາກັນອີກ. ເຖິງຈະເຈຣະຈາເທົ່າໃດ ກໍບໍ່ມີປະໂຍດ ເພາະອຳນາຕ ບໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງ

ລາວແດງ, ມັນແມ່ນ ນະໂຍບາຍ ແລະແຜນການຂອງ ວຽດນາມເໜືອ ຜູ້ເປັນນາຍ, ຜູ້ມີອຳນາດ ແລະ ເປັນຜູ້ສັ່ງ ທັງໝົດ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

- ເຫດການໃນປີ 1972, ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ຊຳເໜືອ, ແຂວງຫົວພັນ ແລ້ວຖິ້ມໂທສໃສ່ ວ່າແມ່ນເຜົາລາວສູງ “ມົ້ງ” ເປັນຜູ້ຂ້າ.
- ໃນປີດຽວກັນນີ້ ໄກສອນ ພົມວິຫານ ໄດ້ຂຶ້ນກຳອຳນາດທັງໝົດຂອງພັດທະນະປະເທສລາວ, ແລະ ໄດ້ປ່ຽນຊື່ຂອງພັດ ເອີ້ນວ່າ “ພັດປະຊາຊົນລາວ” .ເວລານັ້ນເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ເລີ່ມໝົດອຳນາດ. ຝ່າຍຄອມມູນິສຕ໌ລາວ ເລີ່ມເຂົ້າໃຈແລະເລີ່ມເຫັນຊັດເຈນວ່າ ວຽດນາມເໜືອໄດ້ກົນກິນລາວ ໄປແລ້ວ.

ໃນວັນທີ່ 22 ເດືອນກັນຍາ (September) ປີ 1972, ພັດປະຊາຊົນລາວໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເຈາະຈາ ໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແຕ່ມັນໄດ້ສາຍເກີນກ່ວາຈະແກ້ແລ້ວ ເພາະວຽດນາມເໜືອ ຮູ້ຈຸດອ່ອນຂອງສະຫາຣັຖ ຜູ້ໜຸ່ນຫລັງ ຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ເຊັ່ນ:

- ການເດີນຂະບວນ ຂອງປະຊາຊົນອາເມຣິກາ ເພື່ອຕ້ານສົງຄາມວຽດນາມ,
- ບັນຫາ ວິວເຕີເກສ (Watergate) ຂອງປະທານາທິບໍດີ ນິກສັນ (ແມ່ນຕອນລຸກນ້ອງຂອງ ພັດຣິພາບຣິແກຣ ຫ້າຄົນໄດ້ລັກລອບເຂົ້າໄປເບິ່ງເອກະສານຂອງພັດ ດິໂມກຣາດ)
- ການໃຊ້ງົບປະມານ ທີ່ບໍ່ໃຫ້ປະຊາຊົນຮຸ້ນຳ ແລະ
- ການໜຸ່ນຫລັງວຽດນາມເໜືອຂອງຮັຊເຊັຍ ດ້ວຍອາວຸທສົງຄາມອັນທັນສັມຍ ແລະອື່ນໆອີກ ຫລາຍຢ່າງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ສະຫາຣັຖ ຕ້ອງຖອນອອກຈາກອິນດູຈີນ ຢ່າງບໍ່ມີທາງເລືອກ.

ໃນເດືອນຕຸລາ (October) 1972, ລາວສອງຝ່າຍ ໄດ້ຕົກລົງ ຮ່ວມກັນ ໄດ້ເຈາະຈາ ຕໍ່ເນື່ອງກັນມາ ເພື່ອ ປະກອບຮັຖບາລ ປະສົມຄັ້ງທີ່ສາມ. ຜູ້ນຳຝ່າຍແນວລາວໄດ້ເລົ່າສູ່ຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ວ່າ ” ພວກເຮົາຄົນ ລາວ ຕົນໄດ້ຫວັດຜົນແຜ່ນດິນລາວໝົດທຸກຄົນແລ້ວເດີ້ ຕ້ອງຊ່ວຍກັນໄດ້! ” ຂ້າພະເຈົ້າເອງ ກໍໄດ້ຍືນ ຈາກປາກຂອງຮັຖະມົນຕຣີຝ່າຍແນວລາວ ເວົ້າຕໍ່ໜ້າບ້ານ ພະຍາຕູ້ບີ ລີຟຸງ ແລ້ວໄດ້ນຳ ຄຳເວົ້ານີ້ ມາເລົ່າ ສູ່ ທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວ ຟັງ ແຕ່ເພິ່ນຕອບວ່າ “ພວກມັນຕົນຫວັດດິນແທ້ ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ເປັນທັງໆ”.

ໃນປີ 1973, ລາວສອງຝ່າຍໄດ້ຕົກລົງ ຮ່ວມກັນປະກອບຮັຖບາລປະສົມຄັ້ງທີ່ສາມ ເວລານີ້ ຝ່າຍກາງ ເຫລືອແຕ່ຊື່ ແລະມີພຽງ ສະເດັດເຈົ້າ ສຸວັນນະພູມາ ຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນກຳລັງທະຫານ ຝ່າຍກາງ ກັບ ກອງແລ ແມ່ນ ສລາຍຕົວໄປແຕ່ ປີ 1967 ພູ່ນ ບໍ່ມີທັງໆເຫລືອ ມີແຕ່ຝ່າຍລາວແດງ ແລະຝ່າຍຂວາວຽງ ຈັນທັນເທົ່ານັ້ນ. ການຕົກລົງຮ່ວມກັນຍັງບໍ່ທັນມີທັງໆລ່ອງລອຍກັນໄດ້ ຍ້ອນລາວ.ຄ.ມ.ນ. ໃຊ້ແຜນໂຄງ ການ 18 ຂໍ້ ເປັນຂໍ້ອ້າງ. ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນ ກຸມພາ (February) 1973, ທ່ານ ແຣນຣີ ກີສຊິງເກີ

(Henry Kissinger) ມາຍັງມຢາມລາວ ມາສິ່ງໃຫ້ຝ່າຍຂວາເຊັ່ນສັນຍາກັບຝ່າຍລາວ ຄ.ມ.ນ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ແມ່ນ ຖືກຕັດການຊ່ວຍເຫລືອ.

ໃນວັນທີ່ 21 ເດືອນ ກຸມພາ (February) 1973, ການຢຸດຍິງ ຢູ່ໃນລາວໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດ. ໃນເວລານີ້ ຝ່າຍວຽງຈັນໜັ້ນ ຍັງບໍ່ເຫັນດີ ຕໍ່ໂຄງການ 18 ຂໍ້ ທີ່ສະເນີໂດງຝ່າຍລາວຄອມມຸນິສຕ໌ ຄື: ເອົາວຽງຈັນໜັ້ນ ແລະ ຫລວງພະບາງ ເປັນສູນກາງເຕົ້າໂຮມສອງຝ່າຍ, ໃຫ້ລາວ ຄ.ມ.ນ. ນຳກຳລັງທະຫານ ຫລາຍພັນ ຄົນມາໃສ່ສອງນະຄອນນີ້ ແລະ ໃຫ້ຝ່າຍວຽງຈັນໜັ້ນ ຍົກຍ້າຍກຳລັງທະຫານຂອງຕົນອອກໄປໃຫ້ຫ່າງໄກ ຈາກ ສອງຕົວເມືອງດັ່ງກ່າວ. ຝ່າຍວຽງຈັນໜັ້ນບໍ່ເຫັນດີໃນການແບ່ງປັນໜ້າທີ່ ແລະ ການປັກຫລັກໃນພື້ນ ທີ່ຕ່າງໆ ເພາະ ລາວແດງ ເອົາປຽບຫລາຍໂພດ.”

ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນກັນຍາ (September) 1973 ຝ່າຍວຽງຈັນ ແລະ ຝ່າຍພັດປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ຕົກລົງ ເຊັ່ນສັນຍາ ປະກອບຮັບຮູບລາວ **ປະສົມສອງຝ່າຍ** ເທື່ອທີ່ສາມ ແລະ ຄນະມົນຕຣີປະສົມການເມືອງ. ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ເລືອກເອົາທ່ານ **ຢາງດາວ** ເຂົ້າໄປຮ່ວມ ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຊົນຊາຕຊົນເຜົ່າ ຝ່າຍຂວາ ວຽງຈັນໜັ້ນ ຊຶ່ງເປັນການເຫັນດີຂອງທ່ານເອງ ຜູ້ດຽວ, ເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈເລືອກເອົາ. ກ່ອນຈະ ເລືອກ ນັ້ນ ກໍໄດ້ມີຂ້າຮາຊການຊັ້ນສູງ ທີ່ໄດ້ມີການສຶກສາ ມາຈາກຕ່າງປະເທສຫລາຍຄົນ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ປະຊຸມກັບທ່ານ ບໍ່ເຫັນດີ ໃຫ້ເລືອກເອົາ **ຢາງດາວ**. ແຕ່ກໍສຸດຄວາມສາມາດທີ່ຈະຄັດຄ້ານການຕັດສິນ ໃຈຂອງ ນາຍພົນ ວ່າງປາວ, ທີ່ເຫັນວ່າ ພໍ່ຂອງຢາງດາວ ແມ່ນນັກຕໍ່ສູ້ ຄ.ມ.ນ. ມານານ, ແລະ ເຄີຍໄດ້ ປະຕິບັດ ວຽກງານຊ່ວຍທ່ານຢາງດີ. ນອກຈາກນີ້ ກໍໄດ້ເປັນອົພະຍົບ ໜີ ຄ.ມ.ນ. ມາແຕ່ວຽດນາມເໜືອ ອີກ. ແຕ່ໜ້າເສັຍດາຍ ບໍ່ໄດ້ເປັນ ໄປຕາມຄວາມຄິດຂອງເພິ່ນ ນອກຈາກນີ້ **ຢາງດາວ**ໄດ້ປະກາດວ່າ ແມ່ນ ພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດລາວ ເປັນຜູ້ເລືອກ **ຢາງດາວ** ໄປເປັນຜູ້ສຳຄັນ ໃນຄນະມົນຕຣີປະສົມການ ເມືອງ ”ແມ່ນຄຳເນຣະຄຸນ ມັນບໍ່ມີຄວາມຈິງ.”

ການຈັດຕັ້ງຮັບຮູບລາວ ປະສົມລາວສອງຝ່າຍ

ການຈັດຕັ້ງຮັບຮູບລາວສອງຝ່າຍ ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວຄັ້ງນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົ້ນຕະກູນຂອງ ເຊື້ອເຈົ້າແຜ່ນດິນລາວ “ເຈົ້າຊີວິດຂອງຣາຊອານາຈັກລາວ” ສິ້ນສຸດລົງໃນທ້າຍປີ 1975 ແລະໄດ້ປ່ຽນ ເມືອງລາວໄປເປັນປະເທສ ” **ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ**” ປົກຄອງດ້ວຍພັດ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ພັດດຽວ ເປັນຜູ້ບົງການທຸກຢ່າງໂດງ ອ້າງວ່າ “ແມ່ນສູນກາງສັ່ງ” ບໍ່ມີຜູ້ໃດຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານໄດ້. ສູນ ກາງພັດສັ່ງ ແລ້ວ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍແມ່ນຖືກສິ່ງໄປທໍຣະມານຢູ່ໃນຄຸກ ຊຶ່ງເອີ້ນ ວ່າ “ສູນສັມ ມະນາ” ຕ້ອງໄປຮຽນໃຫ້ເຖິງຖອງ. ແຕ່ໄປແລ້ວ ກໍບໍ່ຮູ້ວ່າມີໃດຈະໄດ້ກັບ ຕ່າວຄົນມາ ເຫັນຄອບຄົວ ອີກ.

ຕົວຢ່າງ ຮອງ ຣັຖະມົນຕີ **ທ້າວທອງສຸກ ສາຍສັງຄີ** ໄດ້ມີຈິດໝາຍລາອອກຈາກໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ໃນວັນທີ່ 26 ເດືອນສິງຫາ (August) 1990 ເພາະເຫັນວ່າ ການປົກຄອງຂອງລະບອບ ຄ.ມ.ນ. ແມ່ນແຜນຂີ້ຕົວະ ຫລອກລວງປະຊາຊົນກິນຊາຕ ພັດຊາດຈະເຮັດໃຫ້ປະເທສລາວກ້າວໜ້າບໍ່ໄດ້. ແຕ່ ທ້າວ ທອງສຸກ ກໍຕ້ອງ ຖືກຈັບເອົາໄປຂັງຄຸກ ຢູ່ສູນສັມມະນາ ຢ່າງບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ເຫັນຄອບຄົວ ແລະ ໂລກພາຍນອກອີກນອກຈາກ ນີ້ ກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຂ່າວ ສະຕາກັມຂອງທ່ານອີກເລີຍ ວ່າສະພາບເປັນແນວໃດ?

ສະພາບການປ່ຽນແປງໃນລາວຄັ້ງນີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຝ່າຍພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ຫລືຝ່າຍຂວາວຽງຈັນໜັງ ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາແຕ່ກ່ອນ ໂດງສະເພາະແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືກຫລອກໄປໃສ່ສູນສັມມະນາ ແລ້ວຖືກທໍຣະມານ ທັງຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍ. ຕາມຄຳຂຽນຂອງ ທ່ານ ພ.ອ ຄຳພັນ ທັມະຂັນຕີ ຢູ່ໃນປຶ້ມບັນທຶກຂອງທ່ານ ໜ້າ 234 ເຖິງ 235 ແມ່ນຖືກດ່າ, ຖືກຕີ, ຖືກຫາເຮືອງໃສ່ ນາໆປະການ, ຖືກອິດອາຫາຣ, ລິດອາຫາຣ, ກິນອາຫາຣ ທີ່ ຮ້າຍຄ່າກ່ວາ ຂອງສັຕ, ເຮັດວຽກໜັກ, ຖືກລົງໂທສຫລາຍຢ່າງ, ໃສ່ໂສ້ຂາ ຄູມບໍ່ໃຫ້ແລ່ນໄດ້, ແມ້ແຕ່ຢ່າງ ກໍຍັງທໍຣະມາຣ, ໃສ່ຢາເບື້ອໃສ່ ອາຫາຣໃຫ້ຕາຍຕາມເວລາ ແລະ ຕາມໂຄງການ ທີ່ໄດ້ວາງໄວ້, ບໍ່ຕາຍກໍເອົາໄປຂ້າຖິ້ມ, ເອົາໄປຍິງເບົ້າ, ບ່ອນຢູ່ ບ່ອນນອນ ຮ້າຍກວ່າ ຂອງສັຕເດັຍຣະສາຣ; ມີມັດ, ເມັນ ເຕ້ມໄປທຸກບ່ອນ. ແມ່ນການທໍຣະມານທີ່ປ່າເຖື່ອນທີ່ສຸດໃນໂລກ.

ທຸງຊາຕ ຊ້າງສາມຫົວ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ

ຮູບທີ່ 159. ທຸງຊາຕຂອງພະຣາຊອານາຈັກລາວ ລ້ານຊ້າງ “ຊ້າງສາມຫົວ” ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນທ້າຍປີ 1975.

ຕົ້ນຕະກູນຂອງພະຣາຊວົງຄລາວໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ທ້າຍ ປີ 1975

ຮູບທີ່ 160. ພະບາດສົມເດັດຈພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສຣີສວ່າງ ວົງຄ໌ ປະສູດປີ 1885 ເປັນເຈົ້າຊີວິດລາວ ໃນປີ 1904 -1959 ສິ້ນພຣະຊົນ ໃນວັນທີ່ 29 ເດືອນຕຸລາ (October) 1959 ຢູ່ທີ່ ປະທັບຫລວງພຣະ ບາງ ພຣະອົງ ມີ ພຣະມະເຫສີ 12 ອົງ ມີບຸກ ດ້ວຍກັນ 23 ອົງ. ກ່ອນສິ້ນພະຊົນ ພະອົງໄດ້ຮັບສັ່ງວ່າ ເຂົ້າເຈົ້າຂອງ ພະອົງໄດ້ ສິ້ນສຸດ ລົງ ກັບພະອົງເທົ່ານັ້ນ.

ຮູບທີ່ 161. ເຈົ້າມະຫາອຸປະຣາຊບູນຄົງ ປະສູດເດືອນ ກໍຣະກະດາ (July) 1857 (ພ.ສ. 2400) ສິ້ນພຣະຊົນໃນວັນທີ່ 26 ເດືອນ ກໍຣະ ກະດາ (July) 1920 ທີ່ ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌. ເປັນພະບິດາ ຂອງ ເຈົ້າເພຊຣາຊ, ເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ແລະ ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌. ເຈົ້າມະຫາ ອຸປະຣາຊບູນຄົງ ມີພຣະມະເຫສີ 11 ອົງ ມີລູກ ດ້ວຍ ກັນ 24 ອົງ ຊາຍ 11 ອົງ ແລະ ຍິງ 13 ອົງ. ວັນທີ່ 7 ເດືອນຕຸລາ (October) 1901 ແລະ ວັນທີ່ 8 ເດືອນກຸມພາ (February) 1903, ຝຣັ່ງ, ໄທຍ ພ້ອມກັນໄດ້ແບ່ງຊາຍແດນ ຝັ່ງຂວາແມ່ນ້ຳຂອງ ເປັນຂອງໄທຍ, ຝັ່ງຊ້າຍເປັນຂອງຝຣັ່ງເສສ. ເຈົ້າບູນຄົງ ເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານຢ່າງແຂງແຮງ. ໃນປີ 1946 ໄທຍໄດ້ລົງ ແຂວງໄຊຍບຸຣີ ແລະ ຈຳປາສັກ ຄືນໃຫ້ລາວ.

ພຣະບາດສົມເດັດພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສຣີສວ່າງ ວັທນາ

ຮູບທີ່ 162. ພຣະບາດສົມເດັດພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສຣີສວ່າງ ວັທນາ ເກີດປີ 1907 ສິ້ນພຣະຊົນໃນປີ 1978 ທີ່ສູນກັກຂັງ ຄຸກທີ່ເມືອງວຽງໄຊແຂວງຫົວພັນ ຢ່າງທາຣູນຈາກ ຝ່າຍ ຄອມມູນິສ໌ ລາວແດງ ແລະ ວຽດນາມເໜືອ.

ຮູບທີ່ 163. ສົມເດັດເຈົ້າບູນອູ້ມ ນະຈຳປາສັກ ເກີດປີ 1911 ສິ້ນພຣະຊົນທີ່ປະເທສ ຝຣັ່ງເສສ ທີ່ເມືອງ Boulogne-Sur-Seine, France ໃນວັນທີ່ 18 ເດືອນມີນາ (March) 1980.

ຮູບທີ່ 164. ເຈົ້າມະຫາອຸປະຣາຊເພັດຊະຣາຊປະສູດ ວັນທີ່ 1 ເດືອນ ກຸມພາ (February) 1890, ໄປລີ້ໄພຍູ່ປະເທສໄທຍປີ 1946 ຈົນເຖິງ ປີ 1957 ໄດ້ 11 ປີ ຈຶ່ງກັບລາວ. ສິ້ນພະຊົນ ດ້ວຍພະຍາດເລືອດສູງ ວັນທີ່ 14 ເດືອນ ຕຸລາ (October) 1959 ຢູ່ລາວ. ແມ່ນເຊື້ອເຈົ້າຂອງລາວ ອົງໜຶ່ງທີ່ພະຍາຍາມ ຊອກເອົາເອກກະຣາຊມາສູ່ປະຊາຊົນລາວ ແຕ່ເວລານັ້ນ ຄວາມຄິດ ຂອງຄົນ ລາວຍັງແຕກຕ່າງກັນ ແມ້ແຕ່ເຊື້ອເຈົ້າກັນເອງ ກໍຍັງມີຄວາມເຫັນແຕກຕ່າງກັນ. ຜິດສຸດທ້າຍ ລາວກໍຕົກເປັນຫົວ ເມືອງຂຶ້ນແບບໃໝ່ ຕາມ ໃນທຸງຊາຕ.

ຮູບທີ່ 165. ສເດັຈເຈົ້າ ສຸວັນນາພູມາ ປະສູດ ປີ 1901 ສິ້ນພະຊົນ ໃນປີ1984 ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນ. ເປັນອົງທີ່ຊອບຮາຄວາມເປັນ ກາງມາສູ່ ປະຊາຊົນລາວ ແຕ່ໄດ້ແບ່ງລາວເປັນສາມຝ່າຍ ຕໍ່ສູ້ກັນ ເອງ. ສຸດທ້າຍ ຕົກເປັນເຄື່ອງມື ທາງອ້ອມ ຂອງ ຄ.ມ.ນ. ຢ່າງໜ້າ ເສັຍດາຍ ແລະ ເຈັບປວດທີ່ສຸດໃນປວັດສາຕຂອງ ລາວໃນ 1975.

ຮູບທີ່ 166. ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ປະສູດເດືອນ ກໍຣະກະດາວັນທີ່ 13 July 1909 ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນ. ສິ້ນພະຊົນ ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນ ມັງກອນ (January) 1995 ຢູ່ບ້ານໂພນສະອາດ, ເມືອງໄຊ ເຊດຖາ ນະຄອນ ວຽງຈັນ. ພະອົງ ໄດ້ເອົາຈິດໝາຍນ້ອຍໆ ມອບໃຫ້ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງ ປາວ ໃນປີ 1974 ຢູ່ໃນເຈ້ຍ ບອກວ່າ ຢາກພົບທ່ານນາຍພົນ ກ່ຽວເລື່ອງບ້ານເມືອງຈະເສັຍ. ປຶ້ມປວັດຂອງ ເຈົ້າຄຳຫລວງ ຫໍ່ຄຳ ຂຽນວ່າ: “ເຈົ້າສຸພານຸວົງ ແມ່ນ ມ້າໄມ້ ຕັ້ງ ແກວ ຄ.ມ.ນ. ມາ ຄອບຄອງ ລາວ ເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ ແບບໃໝ່ ທີ່ເອີ້ນວ່າ “ສະຫາພັນ ອິນດູຈີນ.” ພາສາອັງ ກິຕເອີ້ນ ມ້າໄມ້ນັ້ນ ວ່າ ໂຕຣຢັນໂຮສ (Trojan Horse) ພາ ສາຝຣັ່ງເອີ້ນ ເຊີວານ ເດີຕຣົວ (Cheval de Troi) ຫລືເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ ແບບ ໃໝ່ ໃຫ້ແກວ ຄ.ມ.ນ. ແລະໄດ້ ຕັ້ງລາວເປັນ ສປປລ. ເພາະຕິດ ຫນີເລືອດຂອງ ແກວ ທີ່ມາຕໍ່ສູ້ຕາງລາວ ຄ.ມ.ນ. ແຕ່ 1945 ຈົນເຖິງ 1975.

ພາກທີ 13.

ຮັບບາລສອງຝ່າຍຊຸດທີ່ສາມແລະຊຸດສຸດທ້າຍ

ຮູບທີ່ 167. ຈາກຊ້າຍຫາຂວາ ພຣະຍາເພັງ ພິງສະວັນ ແລະພະນະທ່ານພູມີ ວົງວິຈິຕ ກຳລັງເຊັນສັນຍາຮ່ວມ ກັນຈັດຕັ້ງຮັບບາລປະສົມລາວສອງຝ່າຍ ຄັ້ງທີ່ສາມ ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນ ທີ່ປີ 1973.

ຮັບບາລ ຊຸດທີ່ 15

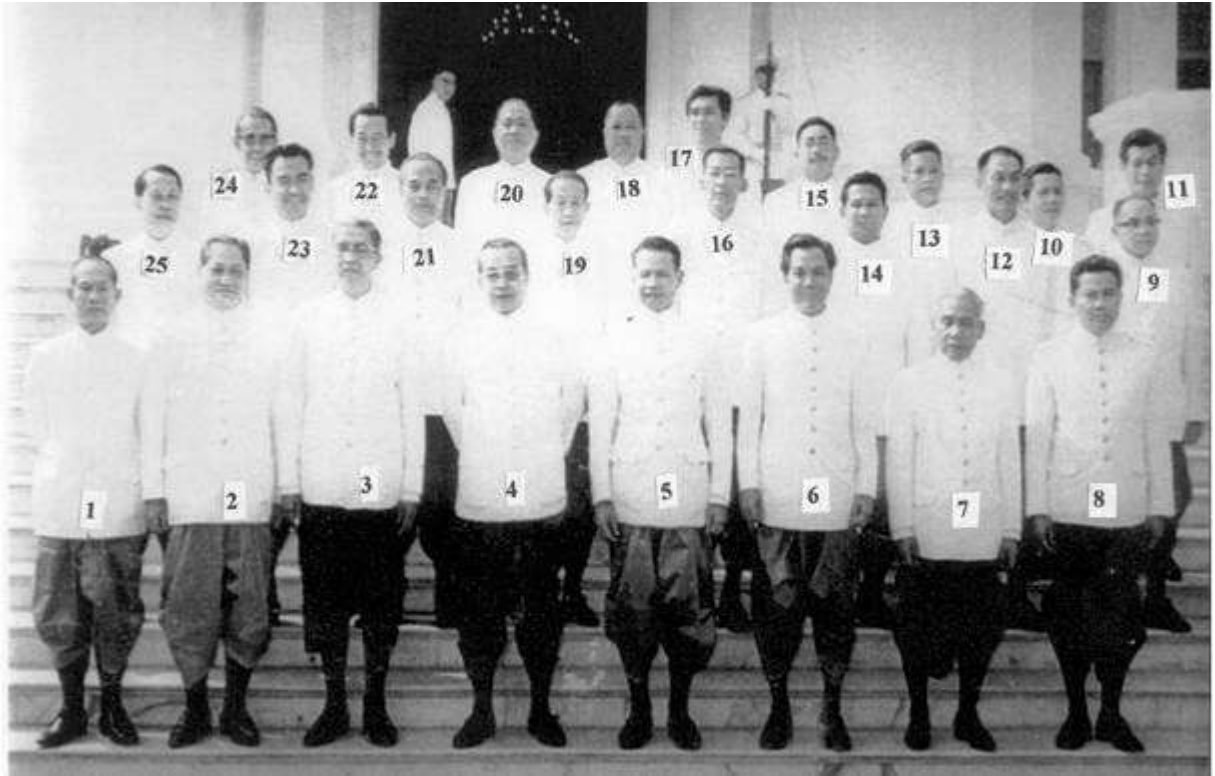
ຊຸດສຸດທ້າຍລະຫວ່າງຝ່າຍວຽງຈັນທານີ ແລະ ຝ່າຍລາວຄອມມູນິສຕ໌ ປະກອບຂຶ້ນພາຍຫລັງທີ່ມີການຕົກລົງ ບັນສຸດທ້າຍ ເພື່ອຮ່ວມກັນສອງຝ່າຍ. ໄດ້ມີອາຍຸບິການແຕ່ເດືອນມິຖຸນາ (June) 1974 ເຖິງວັນທີ່ 2 ເດືອນທັນວາ (December) 1975.

ໃນວັນທີ່ 5 ເດືອນເມສາ (April) 1974, ທຸກຄົນໃນຄນະຮັບບາລປະສົມສອງຝ່າຍ ໄດ້ເຂົ້າປະຈຳຕໍາແໜ່ງຂອງຕົນຢູ່ໃນກະຊວງຕ່າງໆ ຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນຢູ່ໃນສັນຍາ. ໃນວັນທີ່ 24 ເດືອນພຶສະພາ (May) ປີ 1974 ຄນະມົນຕຣີປະສົມການເມືອງ ໄດ້ລົງມະຕິຮັບເອົາຮ່າງພຣະຮາຊອົງການໆເມືອງ 18 ຂໍ້ ເປັນນະໂຍບາຍການເມືອງຂອງລາວ. ໃນຕົ້ນປີ 1974, ຢູ່ໃນປະເທສຂເມນ ຮັບບາລຂອງທ່ານນາຍພົນລອງໂນນ ແລະກອງທັບ ທັງໝົດ ໄດ້ຕົກໃຫ້ຂເມນແດງ. ທ່ານລອງໂນນ ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ປະເທສໄທຍ໌ ແລ້ວຕໍ່ໄປສະຫາຣັຖ. ທ່ານໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ໃນສະຫາຣັຖ ບໍ່ດົນຕໍ່ມາ.

ຄນະຮັບບາລປະສົມສອງຝ່າຍ (ຝ່າຍ ວຽງຈັນທານີ ແລະ ຝ່າຍ ລາວຄອມມູນິສຕ໌)

1. ນາຍພົນສິງກະໂປ ສີໂຄຕຈຸນນະມາລີ ຣ.ມ.ຕ. ໂຍທາທິການ ແລະ ຂົນສົ່ງ (ຝ່າຍແນວລາວ ຮັກຊາຕ)
2. ພຣະຍາຈິງຮັກຣາຊກອນ ໂງ່ນ ຊະນະນິກອນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຄັງ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
3. ພຣະຍາພູມີ ວົງວິຈິດ ຮອງນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ, ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ຕ່າງປະເທສ (ຝ່າຍແນວລາວ ຮັກຊາຕ)
4. ສເດັຈເຈົ້າກຣົມມະນາ ສຸວັນນະພູມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
5. ພຣະຍາໄຊຍະເພັດຊຣ໌ຈຳພອນ ເຫລື້ອມ ອິນສີຊຽງໃໝ່ ຮອງນາຍົກ ແລະ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ສຶກສາທິການ, ກິລາ, ສິລປະແລະຍຸວະຊົນ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
6. ພຣະຍາຄຳກິ່ງ ສຸວັນລາສີ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງຍຸຕິທັມ (ຜູ້ຊົງຄຸນນະວຸທິ ຝ່າຍຮັຖບານວຽງຈັນທນ໌)
7. ມະຫາກຸ ສຸວັນນະເມທິ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ທັມມະການ (ຝ່າຍແນວລາວຮັກຊາຕ ຫົວໜ້າ 21 ອົງການ ປະຫວັງໄລ່ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ອອກຈາກໜ້າທີ່)
8. ດຣ. ຄຳໄພ ອາໄພ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ສາທາຣະນະສຸກ (ຝ່າຍ ວຽງຈັນທນ໌)
9. ທ່ານ ສົມຫວັງ ແສນສຸຖິດ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງຍຸຕິທັມ (ຜູ້ຊົງຄຸນນະວຸທິຝ່າຍແນວລາວ ຮັກຊາຕ)
10. ທ່ານຈັນທອນ ຈັນທະລັງສີ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງ ການຕ່າງປະເທສ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
11. ດຣ. ຄຳລຽງ ພິລເສນາ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງ ສາທາຣະນະສຸກ (ຝ່າຍແນວລາວຮັກຊາຕ)
12. ຄຳອ້ວນ ບູບຜາ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ (ຝ່າຍ ຄ.ມ.ນ. ຜູ້ຄົ້ນລົ້ມຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
13. ທ່ານອູ່ນເນື້ອ ພິມມະສອນ ຣ.ມ. ຕ ຊ່ວຍ ກະຊວງ ສຶກສາ, ສິລປະ, ກິລາ, ຍຸວະຊົນ (ຝ່າຍລາວ ຄ.ມ.ນ)
14. ພ ອ. ເດືອນ ສູນນາລາດ ຣ ມ ຕ ຊ່ວຍ ກະຊວງ ມະຫາດໄທ (ນາຍທະຫາຣທີ່ໄລ່ນາຍພົນກອງ ແລ ອອກຈາກ ທົ່ງໄທທິນ, ເປັນ ຜ.ບ ກອງພັນທະທານຣາບອາກາສລາວທີ່ 2 ໄດ້ໄລ່ວຽດມິນ ໄປ ຫາໜອງແຮດຣ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ ແລະທ່ານ ວ່າງປາວ ໃນປີ 1953 ແລະ ໄດ້ຖືກບາດເຈັບ ຢູ່ພູ ໜອງ ຊຽງຂວາງ , ແມ່ນຝ່າຍກາງ ອຸ່ງຊ້າຍ)
15. ທ່ານບຸສບົງ ສຸວັນນະວົງສ໌ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງ ການຄັງ (ຝ່າຍແນວລາວຮັກຊາຕ)
16. ທ່ານຄຳເພັງ ບູບຜາ ຣ.ມ.ຕ ກະຊວງ ໄປສະນີ ແລະ ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ (ຝ່າຍແນວລາວຮັກ ຊາຕ)
17. ດຣ. ຊົມພູ ອຸດົມວິໄລ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງເສຖາກິ ແລະແຜ່ນຜັງ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
18. ພຣະຍາດຳຣົງລິທທິໄກ ຕຸບີ ລິຝຸງ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງໄປສະນີ ແລະໂທຣະຄົມມະນາຄົມ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
19. ເຈົ້າສຸກ ວົງສັກ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ຖແລງຂ່າວ,ໂຄສະນາການ ແລະ ຫອ່ງຖຸ່ງວ (ຝ່າຍແນວລາວ ຮັກຊາຕ) “ ຜູ້ໄດ້ບອກວ່າ ລາວທຸກຄົນ ຕົນຫວິດດົນໝົດແລ້ວເດີ້ ຕ້ອງຊ່ວຍກັນໄດ.”

20. ພຣະຍາ ສຸຣະພິລຣາຊພັກດີ ສຸກັນ ວິໄລສາຣ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງປະຊາສົງເຄາະ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
21. ພນະທ່ານ ເພັງ ພິງສວັນ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງມະຫາດໄທ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
22. ພະຍາຣິຣັນຍະພິທັກສ໌ ຫຼຸມພັນ ໄຊຍະສິທ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງ ໂຍທາທິການ, ຂຶ້ນສິ່ງ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
23. ເຈົ້າສີສຸກ ນະຈຳປາສັກດີ ຣ.ມ.ຕ. ກະຊວງ ປ້ອງກັນປະເທສ ແລະ ນັກລົບເກົ່າ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌) ໄດ້ອົພະຍົບ ແລະເສັຍຊີວິດຢູ່ສະຫະຣັຖ ທີ່ຣັຖກາລິຝອກເນັຍໃນປີ 1982 ດວ້ຍໂລກທົວໃຈຍາມນອນລັບ.
24. ທ່ານອຸໄດ ສຸວັນນະວົງສ໌ ຣ.ມ.ຕ. ຊ່ວຍ ກະຊວງຖແລງຂ່າວ, ໂຄສະນາການ ແລະທ່ອງທ່ຽວ (ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌)
25. ທ່ານໂສດ ເພັຊຣ໌ຣາສີ ຣ.ມ.ຕ. ເສຖາກິຈແລະ ແຜ່ນຜັງ (ຝ່າຍແນວລາວຣັກຊາຕທົວທ້າ 21 ອົງການ)

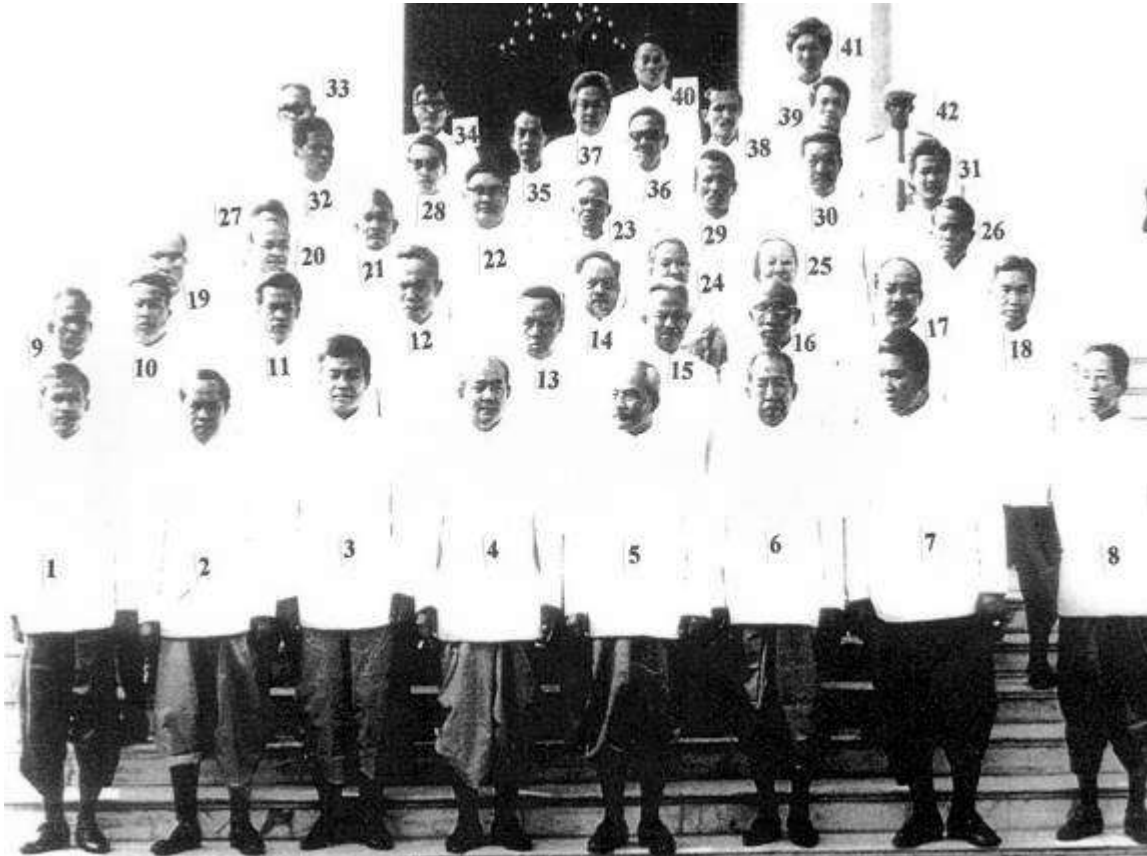

ຮູບທີ່ 168. ຄນະຣັຖບາລປະສົມສອງຝ່າຍ ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ, ອ່ານຊື່ ຕາມລຳດັບເລຂ 1-25

ຄນະມົນຕຣີປະສົມການເມືອງ

1 ທ່ານສຸວັນ ຊນະນິຄົມ, 2 ທ່ານບູນທັນ, 3 ວັນນະວົງ ຣາຊກູນ, 4 ເຈົ້າ ສີສຸມັງ ສີສເລີມສັກ, 5 ເຈົ້າ ສຸພານຸວົງສ໌, 6 ທ່ານຄຳສຸກ ແກ້ວລາ, 7 ທ່ານນາຍພົນ ຄຳອວັນຣາທິກູນ, 8 ເຈົ້າສິນ ສິນທະວົງສ໌, 9

ບໍ່ຮູ້ຊື່ , 10 ທ່ານອິ ບິຕະພານິຊ໌, 11 ຄຳຜັນ ນວນສວັນ, 12 ບໍ່ຮູ້ຊື່ 13 ທ່ານຄຳຫລ້າ ກິ່ງສະດາ, 14 ທ່ານຜູງ
 ລໍ, 15 ບໍ່ຮູ້ຊື່ 16 ບໍ່ຮູ້ຊື່ 17 ທ່ານນາຍພົນ ຫຼຸມພັນນໍຣະສິງ, 18 ບໍ່ຮູ້ຊື່ 19 ບໍ່ຮູ້ຊື່ 20 ທ່ານພົມ ບູນລິໄຕ, 21
 ບໍ່ຮູ້ຊື່, 22 ທ່ານພາ ວົງໄຊຍ໌, 23 ບໍ່ຮູ້ຊື່ , 24 ຍານາງໄພບູນ ພິນເສນາ, 25 ຍານາງຄຳສຸກ ວົງວິຈິດ, 26
 ທ່ານ ບູນແຕ່ງ ອິນສີຊຽງໃໝ່, 27 ທ່ານຄຳພັນ ສີມມາລາວົງ, 28 ທ່ານຢາງດາວ, 29 ບໍ່ຮູ້ຊື່, 30 ທ່ານຄຳ
 ເຫລັກ ໄຊຍະສິດ, 31 ທ່ານວົງສຸວັນ ບູນສວັດ, 32 ທ່ານເຮັງ ສາຍທະວີ, 33 ທ່ານບູນນາກ ສຸວັນນະວົງ,
 34 ທ່ານສລັດ ຣາຊາລັກ, 35 ທ່ານຫຼຸມເພັງ ສຸຂເສີມ, 36 ທ່ານຄຳແພງ ໄຊຍະສິດ, 37 ທ່ານສີສວ່າງ ຈັນ
 ເທພາ, 38 ທ່ານວິບູນ ອາໄພຍ໌, 39 ທ່ານສີຫາຣາຊ ຜາສຸກ, 40 ທ່ານຄຳພັນ ມະຫາຈັນ, 41 ທ່ານ
 ຫ້າວປົວສີ ໂສພາ.

ຮູບທີ່ 169. ຄນະມົນຕຣີ ປະສົມການເມືອງ ສອງຝ່າຍຂອງລາວໃນສະໄມ 1974 ໃຫ້ອ່ານຊື່ ຕາມນ້ຳເບີແຕ່ 1-41.
 ຮູບຖ່າຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ພຣະບໍຣົມມະຫາຣາຊວັງ ພນະຄອນຫລວງພະບາງໃນວັນທີ່ 5 ເດືອນເມສາ (April) 1974.

ຝ່າຍ ວຽງຈັນ

- 1 ທ່ານນາຍພົນອວັນ ຣາທິກູນ
- 2 ນາຍພົນຫຼຸມພັນ ນໍຣະສິງ
- 3 ເຈົ້າສີທາຣາຊ ຜາສຸກ
- 4 ທ່ານສຸວັນ ຊນະນິຄົມ
- 5 ທ່ານຄຳຝັນ ນວນສວັນ
- 6 ທ່ານວັນນະວົງ ຣາຊກຸນ(Lescure)
- 7 ເຈົ້າສີສຸມັງ ສີສເລີມສັກ
- 8 ທ່ານເຮັງ ສາຍທະວີ
- 9 ທ່ານສັດ ຣາຊາສັກ
- 10 ທ່ານຄຳຫລ້າ ກິງສະດາ
- 11 ທ່ານບູນແຕ່ງ ອິນສີຂຽງໃໝ່
- 12 ທ່ານຢາງດາວ
- 13 ທ່ານບູນທັນ ເຮືອງປະເສີດ
- 14 ເຈົ້າສິນ ສິນທະວົງສ໌
- 15 ທ່ານພິມ ບູນລີໄຕ
- 16 ທ່ານສຸວັນນິ ພິມພັກດີ

ຝ່າຍ ແນວລາວຮັກຊາຕອມມຸຍນິສ

- 1 ສເດັດເຈົ້າ ສູພານຸວົງສ໌
- 2 ຈານປາວ ວັນທານຸວົງ
- 3 ມະຫາ ຄຳພັນ ວິຣະຈິດ
- 4 ທ່ານຄຳສຸກ ແກ້ວລາ
- 5 ທ່ານລໍຝູງ ລໍເບັຍຍ້າວ
- 6 ທ່ານວິສິດ
- 7 ທ່ານລຽນ ລິດທິເດດ
- 8 ທ່ານທັມສິນ
- 9 ຍານາງຄຳສຸກ ວົງວິຈິດ
- 10 ຍານາງໄພບູນ ພິມເສນາ
- 11 ທ່ານຫລ້າ ສຸສວັນ
- 12 ທ່ານອີ ບິຕພານິຊຍ໌
- 13 ມະຫາບຸດດີ
- 14 ທ່ານສະນັນ ສຸດທິຈັກ
- 15 ທ່ານຄຳພັນ ສິມມາລາວົງ
- 16 ທ່ານຄຳຕາ ວົງສຸວັນ

(“ ບໍ່ຮູ້ຊື່ “ໃຫ້ເບິ່ງຕາມກາຣຈັດຕັ້ງຢູ່ເທິງ ແລະລູ່ມນີ້)

ຄນະຜູ້ຊົງຄຸນນະວຸທິ ມີ ດັ່ງນີ້:

- 1- ດຣ. ຕານ ປະພັດສະຣັງ
- 2- ທ່ານຄຳເຫ້ລກ ໄຊຍະສິດ
- 3- ທ່ານຄຳແພງ ໄຊຍະສິດ
- 4- ທ່ານຫຼຸມເພັງ ສຸຂເສີມ
- 5- ທ່ານສີສວ່າງ ຈັນເທພາ
- 6- ທ່ານຜາ ວົງໄຊຍ໌
- 7- ທ່ານສຸວັນ ບູນສວັດ
- 8- ທ່ານສີສຸພັນ ມັງຄະລະ
- 9- ທ່ານບູນຄົງ ປະດິຈິດ
- 10- ທ່ານບູນາກ ສຸວັນນະວົງ

ໃນວັນທີ 3 ເດືອນມິຖຸນາ (June) 1974, ເປັນງວດສຸດທ້າຍ ໃນການຍົກຍ້າຍຄອບຄົວຂອງທະຫານສະຫະຣັຖ ອອກຈາກຣາຊອານາຈັກລາວ. ໃນເດືອນສິງຫາ (August) 1974, ແມ່ນການເດີນຂະບວນຂອງ (ສ.ປ.ປ.ລ.) ປະຫວັງຣັຖບາລຝ່າຍຂວາ ຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນຫນ້.

ໃນວັນທີ່ 30 ເດືອນ ເມສາ (April) 1975, ວຽດນາມໃຕ້ໄດ້ເສຍໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ວຽດນາມເໜືອຢ່າງສິ້ນ
ເຊີງ ປະຊາຊົນວຽດນາມໃຕ້ຫລາຍລ້ານຄົນ ໄດ້ອົພະຍົບລົບໄພຍຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ ໄປສູ່
ຫລາຍປະເທສ ຄື: ປະເທສໄທຍ໌, ມາເລເຊັງ, ອິນໂດເນເຊັງ ແລະ ຟິລິບປິນ. ໃນຣະຫວ່າງການເດີນທາງ
ຫນືຂອງອົພະຍົບວຽດນາມໃຕ້ ໄດ້ມີອຸປະຕິເຫຕເກີດຂຶ້ນສາຣະພັດທຸກຢ່າງ ຄື: ເຮືອລົ້ມຈົມລົງທະເລ, ຖືກ
ບັ້ນຈີ້, ຖືກຂົ່ມຂຶ້ນ, ຕາຍອິດຫົວຫລາຍຢ່າງທີ່ໜ້າສົມເພດເວດທະນາທີ່ສຸດ. ເໜືອໄປກວ່ານີ້ ຍັງຖືກຂ້າ
ຕາຍ, ຖືກທໍຣະມາຣ ຢູ່ພາຍໃນປະເທສວຽດນາມ ແລະຢູ່ຕ່າງປະເທສ. ຄົນວຽດນາມໃຕ້ທັງໝົດ ໄດ້ຕາຍ
ໄປເປັນຈໍານວນຫລາຍລ້ານຄົນ ດັ່ງນີ້: ຕາຍຢູ່ໃນສນາມລົບຫລາຍກວ່າ 254,300 ຄົນ, ຕາຍໃນເວລາ
ອົພະຍົບຫລາຍກວ່າ 200,000 ຄົນ, ຖືກວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ເອົາໄປທໍຣະມານ ຂ້າຖິ້ມປະມານ ເຄິ່ງ
ລ້ານຄົນ.

ໃນເດືອນກຸມພາ (February) 1975, ກໍາລັງແນວລາວຮັກຊາດ ປະສົມທະຫານວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ເຂົ້າ
ໂຈມຕີທີ່ໝັ້ນຂອງກອງທັບແຫ່ງຊາຕ (ຝ່າຍຂວາ), ຢ່າງທ້າທາຍ ຮູນແຮງຂຶ້ນ ໄດ້ລະເມີດສັນຍາ ທຸກ
ສັນຍາ ທີ່ໄດ້ເຊັນກັນໄວ້. ໃນເດືອນມີນາ (March) 1975, ກອງທະຫານວຽດນາມເໜືອລ້ວນໆ ປະກອບ
ດ້ວຍກອງຮີຖຖັງ, ອາວຸທປືນໃຫ່ຍ, ປືນຕໍ່ຕ້ານອາກາສ ໄດ້ບຸກຝ່າຍຂວາ ແລະເຄື່ອນຕາມເສັ້ນທາງເລຂທີ່
7 ຈາກທົ່ງໄທຫີນ ມຸ້ງໜ້າໄປສູ່ຖນິນເລຂທີ່ 13 ທີ່ ສາລາພູຄູນ, ໄດ້ໂຈມຕີສູນກາງ ກອງພົນ ທີ່ 2 ຂອງ
ເຂຕທະຫານພາຄ 2 ແຕກແລ້ວ ກໍມຸ້ງໜ້າລົງໄປໃສ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນທນ໌.

ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນເມສາ (April) 1975, ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າສະເດັດເຈົ້າສູວັນນະພູ
ມາ ນາຍົກຮັຖມົນຕຣີຂອງຮັຖບາລປະສົມ ເພື່ອຂໍບົກສາກ່ວງກັບສຖານການທີ່ໄດ້ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ຢ່າງໜ້າວິ
ຕົກນີ້, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄໍາຕອບດີທັງງເລີຍ ຕ້ອງໄດ້ກັບລ່ອງແຈ້ງ ດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ.

ໃນວັນທີ່ 11 ເດືອນເມສາ (April) 1975, ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າເຈົ້າຊີວິດສຣີສະວ່າງ
ວັທະນາ ເພື່ອຂໍຮັບສິ່ງ, ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຜົນທັງງມີແຕ່ຄວາມຜິດຫວັງ.

ໃນວັນທີ່ 13 ເດືອນເມສາ (April) 1975, ສປປລ ສົ່ງຍູບສະພາຜູ້ແທນຣາຊດອນ ແລະໄດ້ປະກາສການ
ເລືອກຕັ້ງຊຸດໃໝ່. ສະພາບການບ້ານເມືອງ ໄດ້ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຍ້ອນກອງທະຫານຂອງ ສປປລ ໂດຍການ
ສນັບສນູນຈາກກໍາລັງຂອງ ວຽດນາມເໜືອ ພ້ອມດ້ວຍອາວຸດອັນທັນສມັຍທຸກຢ່າງ ເຂົ້າຍົດທີ່ໝັ້ນ ຂອງ
ຝ່າຍຂວາ ຢູ່ເມືອງກາສີ ແລະຢູ່ໃນວັງວຽງ ທັງໝົດ.

ໃນເດືອນພຶສະພາ (May) 1975, ສະຖາບັນນັກສຶກສາ, ຂ້າຣາຊການ ແລະ ພົນລະເຮືອນ ນໍາໂດງ 21
ອົງການ ໄດ້ທໍາການເດີນຂະບວນຕໍ່ຕ້ານ, ຮອ້ງໂຮ, ຂັບໄລ່ ຄນະຮັຖບາລຝ່າຍຂວາ ໃຫ້ອອກຈາກ ໜ້າ

ທີ່ການ.

ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນ ພຶດສະພາ (May) 1975, ກອງທະຫານຂອງຄນະແນວລາວຮັກຊາຕ ປະສົມກຳລັງ ວຽດນາມເໜືອ ເຂົ້າຍຶດກອງບັນຊາການທະຫານພາຄ 2 ທັງໝົດ. ໃນຣະຍະນັ້ນ, ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ພ້ອມດ້ວຍນາຍທະຫານ ແລະຄອບຄົວ ໄດ້ອີພະຍົບໄປລີ້ໄພຍູ່ສູນນ້ຳພອງ, ຈັງຫວັດຂອນແກ່ນ, ປະເທສໄທຍ໌ ເປັນຈຳນວນຫລາຍພັນຄົນ.

ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶດສະພາ (May) 1975, ອົງການຢູເຊດ (USAID) ຕັ້ງຢູ່ນາໄຮ່ດຽວ, ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌, ໄດ້ຖືກພວກປະທວັງ 21 ອົງການ ທຳລາຍທັງໝົດ.

ໃນວັນທີ່ 21-30 ເດືອນພຶດສະພາ (May) 1975, ຈຶ່ງມີການຕົກລົງກັບສະຖານທູຕຂອງສະຫາຣັຖ ໃຫ້ຖອນການຊ່ວຍອອກຈາກລາວ ແລ້ວພວກປະທວັງ 21 ອົງການ ຈຶ່ງໄດ້ເລີກຖອຍອອກໄປຈາກສະຖານທີ່ຂອງຢູເສດ ໃນວັນທີ່ 30 ເດືອນ ມິຖຸນາ (June) 1975.

ໃນວັນທີ່ 7 ເດືອນກໍຣະກະດາ (July) 1975, ການປະທະກັນໃນຣະຫວ່າງເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງໄທຍ໌ ແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງ ສປປລ ຢູ່ແມ່ນ້ຳຂອງ ເໜືອບ້ານສີຖານໃຕ້ ເປັນຄັ້ງທີ່ນຶ່ງ.

ໃນວັນທີ່ 8 ເດືອນກໍຣະກະດາ (July) 1975 ນາຍທະຫານກອງທັບແຫ່ງຊາຕ, ນາຍຕຳຣວດ, ຂ້າ ຣາຊການຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຝ່າຍຂວາ ໄດ້ຖືກຫລອກໄປໂຮມກັນຢູ່ຄ້າຍຈີໂນໂມ້ ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ແລ້ວ ຖືກ ກວດລ້າງສົ່ງໄປໃສ່ສູນສັມມະນາດັບສ້າງ (ຄຸກ) ຢູ່ວຽງໄຊ, ແຂວງຫົວພັນ ທັງໝົດຫລາຍ ພັນຄົນ.

ໃນເດືອນສິງຫາ (August) 1975, ນາຍພົນຄຳອ້ວນ ບູບຜາ (ລາວແດງ) ຣັດຖມົນຕຣີຊ່ວຍ ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທສ ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ກຳລັງຂອງຕົນຍຶດອຳນາດທັງໝົດ ຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ແລະທົ່ວທຸກແຂວງໃນຣາຊອານາຈັກລາວ.

ໃນວັນທີ່ 23 ເດືອນສິງຫາ (August) 1975, ລາວຄອມມູນິສຕ໌ ຍຶດອຳນາດທັງໝົດໃນນະຄອນວຽງຈັນທນ໌. ຂ້າຣາຊການ, ນາຍທະຫານ, ນາຍຕຳຣວດ ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່, ໄດ້ຖືກຫລອກໄປເຂົ້າສູນດັດສ້າງຢູ່ເມືອງວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ໄດ້ຖືກທໍຣະມານດ້ານຈິດໃຈ, ດ້ານຮ່າງກາຍ, ອິດຫົວ, ຖືກໃສ່ຢາ, ຂ້າຖິ້ມ, ລົ້ມຕາຍ ເມື່ອໝົດກຳລັງ ຢ່າງໜ້າສົງສານທີ່ສຸດ.

ດ້ວຍຄວາມເສັຍສະໜະ ຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ປະເທສຊາຕບ້ານເມືອງ ຄນະຮັຖມົນຕຣີຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ຈຶ່ງຍອມໄປສັມມະນາ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ກໍຖືກຫັກຫລັງຈາກຝ່າຍຄອມມູນິສ ແມ່ນແຜນການຂອງໄກສອນ ພົມວິຫານ ແລະ ນາຍຄຳອ້ວນບູບຜາ ທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ ນະໂຍບາຍຂອງ ຄ.ມ.ນ. "ພັຄ ອິນດູຈິນ" ສັ່ງໃຫ້ດັດສູນຄົນລາວ ທຸກເຜົ່າພັນ ເພື່ອຈະໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງລາວເປັນຂອງພັຄ ແລະ ແຜນການແກ້ແຄ້ນ ຂ້າຝ່າຍຂວາໃຫ້ໝົດ ຢ່າງອະທັມ ແລະ ເຖືອນທີ່ສຸດໃນໂລກ ຈຶ່ງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ ເພື່ອຊັກຊວນລາວທຸກຄົນ ໃຫ້ຮູ້ ແລະ ເຫັນຄວາມໂຫດຫັງມ ຄວາມອະທັມຂອງລາວ ຄ.ມ.ນ. ໃຫ້ໄດ້ຈິດຈຳໄວ້ເປັນບົດຮຽນ ບໍ່ໃຫ້ຖືກຫລອກ ອີກ ແລະ ໃຫ້ລະລຶກເຖິງ ຄວາມເສັຍສະໜະ ຂອງຜູ້ນຳ ທີ່ໄດ້ຖືກໄປທຳຣະມາຣ ຢ່າງໂຫດຮ້າຍນີ້. ໃຫ້ລາວເຮົາທຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ລອດຊີວິດມາ ຈຶ່ງໄວ້ອາໄລເຖິງດວງວິຍານ ຂອງເພິ່ນທຸກຄົນ ຈຶ່ງໄດ້ໄປໃນພິພິພ ອັນສູງສິ່ງ ຢູ່ເທິງ ສວັນຂຸ້ນພ້າ ດ້ວຍເທິ້ນ.

ໃນເດືອນກັນຍາ (September) 1975, ສປປລ ໄດ້ປະກາສຈັບກຸມ, ຕັດສິນປະຫານຊີວິດ ແລະຈຳຄຸກຕລອດຊີວິດຄນະຮັຖບາລ, ນາຍທະຫາຣ ຂອງຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້:

ຕັດສິນປະຫານຊີວິດມີ 6 ທ່ານ ຕາມຮູບແຖວທີ່ໜຶ່ງ ລຸ່ມນີ້

1- ທ່ານ ຜຸຍ ຊະນະນິກອນ	2- ສະເດັຈ ເຈົ້າບູນອູ້ມ ນະຈຳປາສັກ
3- ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ	4- ທ່ານນາຍພົນ ກຸປຣະສິດ ອາໄພຍ໌
5- ທ່ານນາຍພົນ ອຸດອນ ຊະນະນິກອນ	6- ທ່ານນາຍພົນ ທອງລິດ ໂຈກເບັງບູນ

ຮູບທີ່ 170. ແຖວເທິງແມ່ນຄນະທີ່ຖືກຕັດສິນປະຫານຊີວິດ: ທ່ານຜຸຍຊະນະນິກອນ, ສະເດັຈເຈົ້າບູນອູ້ມ, ນາຍພົນ ວ່າງປາວ, ນາຍພົນ ກຸປຣະສິດອາໄພຍ໌, ທ່ານອຸດອນຊະນະນິກອນ, ທ່ານນາຍພົນ ທອງລິດ ໂຈກເບັງບູນ. ແຖວລຸ່ມ ແມ່ນຄນະທີ່ຖືກຕັດສິນ ຈຳຄຸກຕລອດຊີວິດ: ທ່ານນາຍພົນສີລັກ ປະຖົມມະວົງ, ທ່ານນາຍພົນແອຕ່າ ສິງວິງສາ, ພນະທ່ານສີສຸກນະຈຳປາສັກ, ພນະທ່ານ ໂງ່ນຊະນະນິກອນ, ແລະທ່ານເຈົ້າສອບໄຊຊະນະ ສຸດທະກະກຸມມາຣ.

ຕັດສິນ ຈຳຄຸກຕລອດຊີວິດມີ 5 ທ່ານ ຕາມຮູບແຖວທີ່ສອງຂ້າງລ່າງນີ້

- 1- ທ່ານນາຍພົນ ສີລັກ ປະຖົມມະວົງ
- 2- ທ່ານນາຍພົນ ແອຕຳ ສິງວົງສາ
- 3- ພນະທ່ານ ສີສຸກ ນະຈຳປາສັກ
- 4- ພນະທ່ານ ໂງ່ນ ຊະນະນິກອນ ແລະ
- 5- ພນະທ່ານເຈົ້າ ສອບໄຊຊະນະ ສຸດທະກະກຸມມາຣ.

ຕັດສິນຈຳຄຸກ 20 ປີ ມີ 20 ທ່ານ ຄື:

- 1- ທ່ານຄຳແດງ ຊະນະນິກອນ
- 2- ທ່ານຄຳສິງ ຊະນະນິກອນ
- 3- ທ່ານສະກູນ ຊະນະນິກອນ
- 4- ທ່ານສົມເພັດ ສິດສ້ວນ
- 5- ທ່ານເຮືອງ ສີຫາຣາດ
- 6- ທ່ານຜາດີ
- 7- ທ່ານອາຣິຍະ ພິມມະສອນ
- 8- ທ່ານຫັດສະດີ ສິນໄຊ
- 9- ທ່ານອິນ ຊະນະນິກອນ
- 10- ທ່ານບູນມີ ຊະນະນິກອນ
- 11- ທ່ານວັນຖາ ພານຄຳ
- 12- ທ່ານລູນ ສີສຸນິນ
- 13- ທ່ານສຸດໃຈ ວົງສວັນ
- 14- ທ່ານບົວທອງ ໂພທິວົງສາ
- 15- ທ່ານຄຳສີ ຊະນະນິກອນ
- 16- ທ່ານຄຳຮູ້ ບຸດສະຣາດ
- 17- ທ່ານຄຳໄຜ່ ອະພັຍ
- 18- ທ່ານຫຼຸມພັນ ໄຊຍະສິດ
- 19- ທ່ານຈັນທອນ ຈັນທະລາສີ
- 20- ທ່ານຄຳຄອ່ງ ວົງນະຣາດ.

ໃນວັນທີ່ 5-13 ເດືອນ ພຶສຈິກາ (November) 1975, ເລືອກຕັ້ງຄນະຜູ້ນຳທອ້ງຖິ່ນ ໄປເປັນສະພາທີ່ ປຶກສາຂອງ ສປປລ, (ປະກົດວ່າມີແຕ່ພວກທີ່ເຄີຍຕໍ່ສູ້ ຢູ່ໃນປ່າມາ, ຂາດຄວາມຮູ້ ຈະເປັນທີ່ປຶກສາ ໄດ້ ແນວໃດກໍບໍ່ຮູ້). ຄວາມຈິງແລ້ວ ແມ່ນແຜນເລືອກເອົາຄົນແກວຄອມມູນິສຕ໌ ມາຊັບຊອນຢູ່ໃນການ ປຶກສາຂອງລາວ ຄ.ມ.ນ. ເພື່ອຕິດຕາມການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆຂອງຄົນລາວ ທົ່ວໄປໃນປະເທສ ຕຽມ ເພື່ອຫາເຮືອງໃສ່ ແລ້ວຈັບເອົາໄປໃສ່ສູນສັມມະນາດັດສ້າງໃຫ້ສາບສູນໄປ ແລ້ວແກວຈະໄດ້ມາແທນ ຄົນລາວ.

ໃນວັນທີ່ 17 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) 1975, ໄທຍ໌ ປິດຊາຍແດນ ລະຫວ່າງສອງປະເທສ.

ໃນວັນທີ່ 20-23 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) 1975, ລາວຄອມມູນິສ ຄັດເລືອກຜູ້ປົກຄອງເມືອງ ແລະແຂວງ ເຂົ້າຮ່ວມໃນວົງການປົກຄອງອີກ, ແຕ່ກໍແມ່ນ ເລືອກເອົາ ແກວຄອມມູນິສ ພັດອິນດູຈິນ ເຂົ້າໄປສັບຊ້ອນຢູ່ໃນທຸກໆກະຊວງການປົກຄອງຂອງ ສປປລ ອີກ ເພື່ອວາງແຜນກິນກິນລາວ ຢ່າງ ຖາວອນ.

ໃນວັນທີ່ 28 ເດືອນພຶສຈິກາ (November) 1975, ພັດລາວຄອມມູນິສ ໄດ້ປະກາສລົບລ້າງ ການ ປົກຄອງແບບຮາຊາທິປະໄຕ ໄປເປັນ ສປປລ ແມ່ນໂຄ່ນລົ້ມລັດທິສັກດີນາ ໄປເປັນລັດທິ ຄອມມູນິສ.

ໃນວັນທີ່ 1-2 ເດືອນ ທັນວາ (December) 1975, ຜູ້ຕາງໜ້າພັດຄອມມູນິສຕໍ່ລາວ ໄດ້ເປີດປະຊຸມລັບ ຯ ເພື່ອວາງແຜນລົບລ້າງຮັບບານປະສົມຊຸດທີ່ສາມ ແມ່ນສເດັຈເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ເປັນນາຍົກຮັຖະ ມົນ ຕຣີ ແລະຮັບເອົາການເສັຍສະຣະບັນລັງ ຂອງເຈົ້າຊີວິດ ສຣີສວ່າງວັດທະນາ. ໃຫ້ຮັບຮອງເອົາ ລະບອບ ການປົກຄອງແບບໃໝ່ ທີ່ເອີ້ນວ່າ ສປປລ.

ໃນວັນທີ່ 1 ເດືອນ ມັງກອນ (January) 1976, ປະເທສໄທຍ໌ໄດ້ເປີດຊາຍແດນຄືນ ລະຫວ່າງສອງປະ ເທສ ສອງແຫ່ງເພື່ອເປັນທີ່ຜ່ານເຂົ້າແລະອອກ ຂອງສອງປະເທສ. ຜູ້ໃດລະເມີດແມ່ນ ຖືກຍົງ ຫລື ຖືກ ຈັບເຂົ້າຄຸກ.

ໃນເດືອນມັງກອນ ແລະເດືອນກຸມພາ (January and February) 1976, ໄກສອນ ພົມວິຫານ ໄດ້ໄປ ຮັບຄຳສັ່ງຢູ່ທີ່ຮາໂນງ, ວຽດນາມເໜືອ, ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຫລັກການຂອງສັງຄົມນິຍົມຢູ່ໃນລາວ.

ໃນເດືອນພຶດສະພາ (May) 1976, ກອງປະຊຸມ ສປປລ ເພື່ອວາງແຜນການຕາມຄຳສັ່ງສູນກາງພັດ ໃຫ້ ປະຕິບັດຕາມຫລັກການ ຂອງການປະຕິວັດ ສັງຄົມນິຍົມຢູ່ໃນລາວ, ແມ່ນ ສັ່ງໃຫ້ຈັບກຸມຜູ້ນຳ ແລະ ຂ້າ ຮາຊາການຝ່າຍຂວາ ຫລາຍພັນຄົນທີ່ບໍ່ເຄົາລົບຕໍ່ຫລັກການສັງຄົມນິຍົມ, ໃຫ້ເອົາໄປດັດສ້າງ, ຫລື ສັມມະ ນາເພີ້ມ, ແບບນັກໂທສ. ບາງຄົນກໍໄດ້ກັບບ້ານ ແຕ່ກາຍເປັນຄົນພິການ, ສ່ວນຫລາຍແມ່ນໄດ້ຫາຍສາບ ສູນໄປ ບໍ່ມີໂອກາສໄດ້ກັບບ້ານ ແລະຄອບຄົວບໍ່ໄດ້ຮູ້ຂ່າວຄາວນຳເລີຍ.

ໃນເດືອນ ກຸມພາ (February) 1976, ສະຫາຮັຖ ເລີ່ມຮັບເອົາຊາວອົພະຍົບລາວ ຢູ່ສູນວິໄນປະເທສໄທຍ໌. ລຸ້ນທຳອິດແມ່ນເລືອກເອົາອົພະຍົບຄົນລາວ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮ່ວມງານກັບສະຫາຮັຖ ຄືພະນັກງານຢູເຊດ (USAID), ນາຍພາສາປາງສິງຄາມ. ລຸ້ນທີ່ສອງ ແມ່ນຊາວຄຣິສສະຕຽນໃນສະຫາຮັຖ ຍືນດີຕອນຮັບເອົາ ຊາວຄຣິສສະຕຽນທີ່ອົພະຍົບໄປຈາກລາວ. ຕໍ່ໄປຈຶ່ງແມ່ນນາຍແລະພົນທະຫານ ທີ່ໄດ້ຮ່ວມການຕໍ່ສູ້ ຄ.ມ.ນ. ກັບສະຫາຮັຖ.

ໃນເດືອນກໍຣະກະດາ (July) 1976, ດົນພ້າອາກາສ ຢູ່ໃນ ສປປລ ຖືກແຫ້ງແລ້ງ ພາໃຫ້ ການເກັບກ່ຽວ ເຄື່ອງປູກ ຕົກຕ່ຳຫລາຍທີ່ສຸດ, ປະຊາຊົນ ທຸກຈົນ ຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາແຕ່ກ່ອນ.

ໃນວັນທີ່ 1 ເດືອນມີນາ (March) 1977, ທ່ານສີທິນ ກົມມາດຈຳ ຜູ້ນຳຊົນຊາຕຊົນເຜົ່າລາວເທິງ ທີ່ເປັນ ສະມາຊິກຢູ່ໃນພັດທອມມຸຍນິສອິນດູຈີນ ມາດົນນານ ໄດ້ເສັຍຊີວິດດ້ວຍໂຣກສາລາ.

ໃນຕົ້ນປີ 1977, ໜ່ວຍກອງໂຈນຕໍ່ຕ້ານຮັຖບາລ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ທຳການເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໄກ້ໆ ຕົວເມືອງຫລວງ ພຣະບາງ. ໃນຣະຍະນັ້ນ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ປິດລອ້ມທີ່ພັກ (ບ້ານນ້ອຍໆ) ຂອງອາດິດເຈົ້າ ຊີວິດ ສຣີສວ່າງວັດທະນາ ແລະໄດ້ທຳການຈັບກຸມຕົວພະອົງ ພ້ອມດ້ວຍພຣະຍາຕິວົງສ໌ ທັງໝົດສົ່ງໄປ ຄູມຂັງຢູ່ໃນຄຸກໃຕ້ດິນ ທີ່ເມືອງວຽງໄຊ, ແຂວງຫົວພັນ.

ໃນວັນທີ່ 19-20 ເດືອນມີນາ (March) 1977, ສະຫາຮັຖ ໄດ້ສົ່ງທີມໄປຄົ້ນຄົ້ວທະຫານສະຫາຮັຖທີ່ໄດ້ ຫາຍສາບສູນຢູ່ໃນລາວ.

ໃນເດືອນກໍຣະກະດາ (July) 1977, ດົນພ້າອາກາສຢູ່ໃນ ສປປລ ຖືກແຫ້ງແລ້ງເປັນຄັ້ງທີ່ສອງ ໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ການເກັບກ່ຽວ ຕົກຕ່ຳຫລາຍທີ່ສຸດ ປະຊາຊົນທຸກຍາກຢູ່ແລ້ວ ຍິ່ງທຸກຈົນເຂົ້າອີກ.

ໃນວັນທີ່ 18 ເດືອນກໍຣະກະດາ (July) 1977, ໂກສອນ ພົມວິຫານ ແລະເລດວນ (Leduan) ເລຂາທິ ການພັກ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມເໜືອ ໄດ້ຕົກລົງເຊັນສັນຍາ ຂໍ້ຮຽກມັດ ມີຕະພາບ ລາວ/ວຽດໄດ້ມອບ ອຳ ນາດໃຫ້ ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ມາຄູ້ມຄອງລາວ (ປົກຄອງ ລາວເປັນນາຍລາວ ທາງອ້ອມ) ກຳນົດ 25 ປີ, ຈາກນັ້ນ ກໍຕ້ອງເຊັນຕໍ່ ເທື່ອລະ 10 ປີ ໃນເມື່ອພັກຍັງເຫັນພ້ອມ ການຕົກລົງ ກໍເປັນອັນວ່າ ສັນຍາ ດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງສືບຕໍ່ຕລອດໄປຢ່າງບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ. ສປປລ ຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີກອງທັບ ມີແຕ່ຕຳຣວດ ແລະ ທະຫານ ບ້ານ ຄັດປິນ ເອເຄ (AK 47) ຍິ່ງໄກໄດ້ 25 ຫລາ ແລະ ປືນຊັ້ນ ຕຳຣວດ ເທົ່ານັ້ນ.

ລາວ ຄ.ມ.ນ. ຕ້ອງຍອມຈຳນົນທຸກຢ່າງ ບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ໄຂໄດ້ໃຫ້ວຽດນາມເໜືອ ເປັນຜູ້ບຶງການທຸກຢ່າງມາ ຈາກ "ພັດ ຄ.ມ.ນ. ອິນດູຈີນ" ແມ່ນວຽດນາມເໜືອ ເປັນນາຍຂອງລາວ ແລະ ຂເມນ ເພາະຕິດໜີ້ເລືອດ ຂອງ ວຽດນາມເໜືອ.

ສິນທິສັນຍາລະຫວ່າງໄກສອນແລະເລດວນ

ສິນທິສັນຍາມິຕພາພ ແບບພິເສສ ແລະ ກ່ຽວກັບການຮ່ວມມືຣະຫວ່າງ ລາວແລະວຽດນາມ ອັນມີ ໄກສອນພິມວິຫານ ເລຂາທິການ ພັດປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ (ພັດ ສປປ ລາວ) ແລະທ່ານ ເລດວນ (Le Duan) ເລຂາທິການພັດວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ຊຶ່ງໄດ້ເຊັນກັນ ໃນວັນທີ່ 18/07/1977 ມີຂໍ້ ຜູກມັດສັນຍາໄວ້ 25 ປີ, ຈາກນັ້ນກໍ ຕ້ອງຕໍ່ເທື່ອລະ 10 ປີ ໃນເມື່ອສອງພັດຍັງເຫັນພ້ອມ ແລະຕົກລົງ. ກໍເປັນອັນວ່າ ສັນຍາດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈະສືບຕໍ່ຕໍ່ລອດໄປ ຢ່າງບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ. ສິນທິສັນຍາດັ່ງກ່າວ ເປັນການ ເສຍປຽບ ຂອງຝ່າຍລາວ ເພາະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງລາວ ກໍຕ້ອງຂຶ້ນກັບວຽດນາມ ໂດງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ດັ່ງຂໍ້ຄວາມ ເນື້ອໃນ ສັນຍາດັ່ງນີ້:

“ຮັບຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງວ່າສາຍພົວພັນທໍ່ແບບພິເສຕຣະຫວ່າງ ລາວ/ວຽດນາມ ໃນຄວາມສາມັດຄີແບບສູ້ຮົບ ແລະໄມຕຣິຈິຕມິຕພາພ ອັນບໍ່ມີສິ່ງໃດສິ້ນສະເທືອນໄດ້ ຣະຫວ່າງປະຊາຊົນລາວກັບປະຊາຊົນວຽດນາມ.”

ນັ້ນໃຈແຫ່ງຄວາມເປັນສະຫາຍອັນຍິ່ງໃຫ່ຍ ຣະຫວ່າງພັດປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ ກັບພັດ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມ ທີ່ໄດ້ຮັບການຫລໍ່ຫລອນ ມາເປັນເວລາຫລາຍສິບປີ ໃນການຮ່ວມທຸກຂໍ້ ຮ່ວມສຸຂນຳກັນ ສູ້ລົບພ້ອມກັນ ເອົາໄຊຊະນະ ສັດຕູ ຜູ້ລຸກລານ ໃນການຮ່ວມມື ແລະການຊ່ວຍເຫລືອຊຶ່ງກັນ ແລະກັນ ຂອງສອງປະເທສຊາຕບ້ານເມືອງນີ້ ແມ່ນມູລເຊື້ອອັນປະເສີຖເລີດລຳ້ອັນໜຶ່ງ ແມ່ນກຳລັງແຮງ ຊນະເລີດ ຂອງທັງສອງພັດ ແມ່ນພິຕຕິກຳ ອັນມີຊີວິຕຊີວາອັນໜຶ່ງ ແມ່ນກິດເກນຂຍາຍ ໂຕຂອງການປະຕິວັດລາວ /ວຽດນາມ. ຖືວ່າເປັນການເພີ່ມທະວີຄວາມສາມັດຄີ ອັນສນິທແຫ່ນ ແລະການພົວພັນທໍ່ ຮ່ວມມືຢ່າງ ຍາວນານ ໃນທຸກດ້ານ ຣະຫວ່າງລາວ/ວຽດນາມນັ້ນ ເປັນການຕອບສນອງຄວາມມຸ່ງມາດປາຖນາ ອັນແຮງກ້າ ແລະ ຜິລປະໂຍຊນໄແຫ່ງການຍືນຍົງຄົງໂຕ ຂອງປະຊາຊົນແຕ່ລະປະເທສ ໃນພາຣະກິຈ ປົກປັກຮັກສາ ເອກຣາຊແຫ່ງຊາຕ ປະຊາທິປະໄຕຍ ສັນຕິພາພ ຄວາມເປັນກາງ ຢ່າງແທ້ຈິງ ຂອງປະຊາຊົນບັນດາປະເທສໃນເອເຊັຍອາຄະເນ ສອດຄ່ອງ ກັບຜິລປະໂຍຊນຂອງປະຊາຊົນທົ່ວໂລກ ທີ່ກຳລັງຕໍ່ຕ້ານລັທທິຈັກກະພັດ ຕ້ານລັທທິລ່າເມືອງຂຶ້ນ ແບບເກົ່າແລະໃໝ່ ເພື່ອສັນຕິພາພ ເອກຣາຊ ແຫ່ງຊາຕ ປະຊາທິປະໄຕຍ ແລະຄວາມກ້າວໜ້າທາງສັງຄົມ.”

ໂດງຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ຕໍ່ລັທທິມາກ-ເລນິນສິບຕໍ່ ເຊິດຊູຄັນທູງເອກຣາຊແຫ່ງຊາຕ ແລະ ສັງຄົມນິຍົມສົມທົບ ຣະຫວ່າງລັທທິ ຮັກຊາຕອັນແທ້ຈິງ ກັບລັທທິສາກົລກັມມາຊິພ (Proletarian Inter-nationalism) ຢ່າງເປັນເນື້ອດຽວ ອອກແຮງປົກປັກຮັກສາສາຍສັມພັນທໍ່ ແບບພິເສສ ຣະຫວ່າງ ລາວ-ວຽດນາມ ເຮັດໃຫ້ປະເທສທັງສອງ ທີ່ເຄີຍມີການຜູກພັນທໍ່ກັນ ໃນພາຣະກິຈປົດປ່ອຍຊາຕ ມາ ແລ້ວນັ້ນ ຈະຜູກ

ພັນທຸກັນແທ້ເຂົ້າຕົ້ມ ໃນພາຣະກິຈກໍ່ສ້າງ ແລະປົກປັກຮັກສາປະເທສຊາຕບ້ານເມືອງ ຕລອດ ກາລະ
ນານ.

ໂດງເປັນເອກສັນກັນວ່າ ແນວທາງເອກຣາຊ ເປັນເຈົ້າຕົນເອງ ແລະການນຳອັນຖືກຕ້ອງ ຂອງພັດ ປະຊາ
ຊົນລາວ ແລະ ພັດທອມມຸຍນິສຕ໌ວຽດນາມ ມູລເຊື້ອສາຍມັຄຄີ ອັນດູດຕົ້ມ ຣະຫວ່າງສອງຊາຕ ໄຊຊະນະ
ອັນຄົບຖວ້ນ ຂອງທັງສອງຊາຕ ໃນພາຣະກິຈຕ້ານຈັກກະພັດ ຜູ້ຮຸກຮານຈຸດໝາຍຂອງປະຊາຊົນປະເທສ
ທັງສອງ ຕ່າງກໍ່ສູ້ຮົບ ເພື່ອລັບທິສັງຄົມນິຍົມນັ້ນ ເປັນຂໍ້ພັນ ຖານຄວາມໝາຍຂອງສາຍ ພົວພັນທໍ່ແບບພິ
ເສສ ຣະຫວ່າງລາວ-ວຽດນາມ.

ບົນຈິຕໃຈຂອງຖຸແລງການຮ່ວມລາວ-ວຽດນາມ ໃນວັນທີ 11/02/76 ໂດງອີງໃສ່ຈຸດປະສົງຄ ເພີ່ມທະວີ
ຄວາມສາມັຄຄີ ການຮ່ວມມືກັນຍາວນານ ແລະຊ່ວຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ ໃນພາຣະກິຈກໍ່ສ້າງ ແລະປົກ
ປັກຮັກສາປະເທສຊາຕບ້ານເມືອງ ເພື່ອຄວາມເປັນເອກຣາຊ ແລະວັທນາຖາວອນ ຂອງແຕ່ລະປະເທສ
ປະກອບສ່ວນ ເຂົ້າໃນການປົກປັກຮັກສາ, ປັບປຸງສັນຕິພາບ ຢູ່ໃນເອເຊັຍອຄະເນແລະໃນໂລກ, ໄດ້ຕົກ
ລົງເຊັນສິນທິສັນຍາສບັບນີ້ ແລະໄດ້ຕົກລົງກັນກ່ຽວກັບຂໍ້ຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ມາຕຣາ 1 ສອງຝ່າຍໄດ້ໃຫ້ຄຳພັນສັນຍາວ່າ ຈະອອກແຮງປົກປັກຮັກສາ ແລະຂຍາຍສາຍພົວພັນທໍ່ແບບ
ພິເສສ ຣະຫວ່າງລາວ / ວຽດນາມ ບໍ່ໄດ້ລົດລະໃນການທະວີຄວາມສາມັຄຄີ ເຊື້ອຖືຊຶ່ງກັນແລະກັນ ການ
ຮ່ວມມືຢ່າງຍາວນານຊ່ວຍເຫລືອ ຊຶ່ງກັນ ແລະກັນໃນທຸກດ້ານ ບົນພື້ນຖານ ລັບທິສາກົລ ກັມມາຊິບ
ແລະ ຕາມຫລັກການ ສເມີພາຍຢ່າງສົມບູນຣນ໌ ເຄົາຣົພເອກຣາຊ ອະທິປະໄຕຍ໌ ແລະ ແຜ່ນດິນ ອັນຄົບ
ຖວ້ນຂອງກັນ ເຄົາຣົພຜິລປະໂຍຊນ໌ ອັນຊອບທັມຂອງກັນ ບໍ່ແຊກແຊງ ເຂົ້າກິຈກາຣ ພາຍ ໃນຂອງກັນ
ແຕ່ລະຝ່າຍ ອອກແຮງອົພຣົມ ສຶກສາທົ່ວພັດ ທົ່ວກອງທັບ ທົ່ວປວງຊົນຂອງຕົນ ໃຫ້ຖນອມ ປົກປັກຮັກສາ
ແລະ ເສີມສ້າງ ສາຍພົວພັນທໍ່ ແບບພິເສສ ຣະຫວ່າງລາວ/ວຽດນາມ ໃຫ້ຜ່ອ່ງໃສ ພື້ນຄົງ ແທ້ໆ
ຕລອດກາລະນານ.

ມາຕຣາ 2 ບົນພື້ນຖານທີ່ວ່າ ການປົກປັກຮັກສາ ຄວາມເປັນເອກຣາຊ ແຫ່ງຊາຕ ແລະຮັກສາຄວາມ
ສົງບສຸຂຂອງປະເທສຊາຕ ເປັນພາຣະກິຈຂອງປະຊາຊົນ ແຕ່ລະປະເທສ ສອງຝ່າຍ ໃຫ້ຄຳພັນສັນ ຍາ
ວ່າ ຈະໃຫ້ຄວາມສນັບສນູນ ແລະຊ່ວຍເຫລືອຊຶ່ງກັນ ຢ່າງສຸດອົກສຸດໃຈ ຮ່ວມມືກັນ ຢ່າງແທ້ໆແພ້ນ
ເພື່ອມຸ່ງໝາຍເພີ່ມທະວີ ຄວາມສາມາຖ ໃນການປ້ອງກັນ ໃນການປົກປັກຮັກສາ ຄວາມເປັນເອກຣາຊ
ອະທິປະໄຕຍ໌ ແລະ ຜົນແຜ່ນດິນ ອັນຄົບຖວ້ນ ແລະ ປ້ອງກັນສັນຕິພາບ ຂອງປະຊາຊົນຜູ້ອອກແຮງງານ
ຕ້ານທຸກເລ່ກົລ ແລະການກະທຳ ອັນເປັນການທຳລາຍ ຂອງຈັກກະພັດ ແລະ ກຳລັງປະຕິການນອກ
ປະເທສ.

ມາຕຣາ 3 ເພື່ອເປັນການອໍານວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ແກ່ການຊ່ວຍເຫລືອກັນ ຜ່ານຜ່າຄວາມຍຸ້ງຍາກ ເສີມຂຍາຍຮາກຖານ ພລັງທາງວັດຖຸຂອງປະເທສ ໃຫ້ມີປະສິທິພາບເຕັມທີ່ ມຸ່ງໝາຍ ກໍ່ສ້າງ ປະເທສ ຊາຕ ບ້ານເມືອງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ກໍ່ສ້າງຊີວິດຄວາມເປັນຢູ່ ໃຫ້ອົມໜຳສຳຮານ ສົມບູຣນໝູນສຸຂນັ້ນ ສອງ ປະເທສຈະຕ້ອງເພີ່ມທະວີການພົວພັນທໍ ຮ່ວມມືກັນ ແບບສັງຄົມນິຍົມ ຕ່າງຝ່າຍ ຕ່າງໄດ້ຮັບຜິດ ປະ ໂຍຊນໍ ກ່ຽວກັບ ດ້ານກະສິກຳ ການປ່າໄມ້ ອຸດສາຫະກຳ ການຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງ ການຂຸດຄົ້ນ ຊັບ ຍາກອຸທິມມະຊາຕ ແລະ ບັນດາຂົງເຂດເສຖກິຈອື່ນໆ ຊ່ວຍເຫລືອກັນ ທາງດ້ານເສຖກິຈ ແລະ ວິທຍາ ກາຣຢ່າງສຸດອີກສຸດໃຈ ຊ່ວຍເຫລືອກັນ ໃນການກໍ່ສ້າງພລັງງານ ແລກປ່ຽນຜູ້ຊ່ຽວຊານ ບັນດາ ຂແນງ ການເສຖກິຈ ວັທນະທັມ ແລະວິທະຍາສາຕວິທຍາການ ຮ່ວມມືກັນທາງດ້ານສິລປະການ ສຶກສາ ສາທາ ຣະນະສຸຂ ຂ່າວສາຣທັງສີພິມ ວິທະຍຸກະຈາຍສຽງ ພາພຍົນຕໍ່ ກິລາກາຍກັມ ແລະ ບັນດາວັທນະທັມ ອື່ນໆ ສອງຝ່າຍ ຈະເພີ່ມທະວີການພົບປະກັນ ຣະຫວ່າງຂແໜງການຕ່າງໆທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວພັນທໍ ຂອງປະ ເທສ ທັງສອງ ເພື່ອພ້ອມກັນປຶກສາຫາລືປະຕິບັດບັນດາແຜນການຮ່ວມມືກັນ ໃຫ້ປະກົດເປັນຈິງແລກປ່ຽນ ບົທຽນ ຕ່າງໆກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງເສຖກິຈແລະການຂຍາຍ ວັທນະທັມ.

ມາຕຣາ 4 ສອງຝ່າຍຍືນຍັນ ເຖິງການຕັດສິນໃຈກໍ່ສ້າງຊາຍແດນລາວ ວຽດນາມໃຫ້ເປັນຊາຍແດນ ມິຕ ພາພ ຖານອ້າຍນ້ອງອັນຍາວນານ ລະຫວ່າງປະເທສທັງສອງ ບົນພື້ນຖານແຫ່ງສິນທິສັນຍາ ກຳນົດ ເຊັ່ນ ຊາຍແດນປະເທສ ຣະຫວ່າງ ສາທາຣະນະຣັຖ ປະຊາທິປະໄຕຍ໌ ປະຊາຊົນລາວ ກັບສາທາຣະນະຣັຖ ສັງຄົມນິຍົມ ວຽດນາມ ເມື່ອວັນທີ່ 18/07/77.

ມາຕຣາ 5 ສອງຝ່າຍເຄົາລົບ ແລະສນັບສນູນຢ່າງສົມບູຣນ ຕໍ່ແນວທາງສາກົລ ກັມມາຊິບເປັນເອກຣາຊ ເປັນເຈົ້າຕົນເອງຂອງກັນ ແລະ ກັນ. ສອງຝ່າຍຈະອອກແຮງເພີ່ມຄວາມສາມັຄຄີແບບສູ້ຮົບ ແລະ ການ ພົວພັນທໍຮ່ວມມືກັນກັບປະເທສ ສັງຄົມນິຍົມ ອ້າຍນ້ອງ ຕັ້ງໜ້າປະກອບສ່ວນຂອງຕົນ ພ້ອມກັບປະເທສ ສັງຄົມນິຍົມ ກັບຂະບວນການຄອມມູນິສສາກົລ ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມັຄຄີ ສນັບສນູນແລະຊ່ວຍເຫລືອ ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ບົນພື້ນຖານ ລັທທິມາກ-ເລນິນ ແລະ ລັທທິສາກົລກັມມາຊິບ. ເພີ່ມທະວີຄວາມ ສາມັຄ ຄີແບບ ສູ້ຮົບ ການຮ່ວມມື ຢ່າງຍາວນານ ແລະຊ່ວຍເຫລືອຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ ກັບປະເທສ ກັມພູຊາ ອ້າຍ ນ້ອງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ຕາມລັກກາຣນໍ ສເມີພາພຢ່າງສົມບູຣນ ເຄົາລົບຄວາມເປັນເອກຣາຊ ອະທິ ປະໄຕຍ໌ ຜືນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນຂອງກັນ. ສນັບສນູນພາຣະກິຈຕໍ່ຂອງປະຊາຊົນບັນດາປະເທສເອ ເຊັ່ງ ອາຄະເນ ເພື່ອເອກຣາຊແຫ່ງຊາຕ ປະຊາທິປະໄຕຍ໌ ສັນຕິພາພ ກາຣຮ່ວມມືກັນ ກັບປະ ເທສໃນພາຄພື້ນ ເຄົາລົບຄວາມເປັນເອກຣາຊອະທິປະໄຕຍ໌ ຜືນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນຂອງກັນ ບໍ່ແຊກແຊງ ເຂົ້າວຽກ ງານພາຍ ໃນຂອງກັນສເມີພາພ ແລະຕ່າງມິຜິດ ປະ ໂຍຊນໍ ພ້ອມກັນຄົງໂຕຢູ່ໂດງສັນຕິ ສນັບສນູນ ກາຣຕໍ່ສູ້ ຂອງປະຊາຊົນບັນດາ ປະເທສເອເຊັ່ງ-ອາຟຣິກາ, ອະເມຣິກາລາຕິນ ຕ້ານລັທທິ ຈັກກະພັດ,

ຕ້ານລັບທິຈຳແນກເຊື້ອຊາຕ ເພື່ອຄວາມເປັນເອກະຊາຕແຫ່ງຊາຕ ປະຊາທິປະໄຕຍ໌ ແລະຄວາມ
ກ້າວໜ້າທາງສັງຄົມ, ສນັບສນູນ ການຕໍ່ສູ້ຂອງຊົນຊັ້ນກັມມະກອນ ແລະ ປະຊາຊົນຜູ້ອອກ ແຮງງານ
ໃນບັນດາປະເທສທິນນິຍົມ ເພື່ອຍາດເອົາສິທດຳລັງຊີວິດປະຊາທິປະໄຕຍ໌ ແລະຄວາມກ້າວໜ້າທາງ
ສັງຄົມ ໃຫ້ຄວາມໝາຍໝັ້ນວ່າ ຈະເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈົນສຸດກຳລັງຂອງຕົນ ເພື່ອອີງ ໃສ່ປະກອບ
ສ່ວນເຂົ້າໃນພາຣະກິຈ ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມຂອງປະຊາຊົນໃນໂລກ ເພື່ອສັນຕິພາບ ເອກະຊາຕແຫ່ງຊາຕປະ
ຊາທິປະໄຕຍ໌ ແລະສັງຄົມນິຍົມ.

ມາຕຣາ 6 ສອງຝ່າຍຈະແລກປ່ຽນຄວາມຄິດຄວາມເຫັນກັນ ຢ່າງສມຳສເມີກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆ
ທີ່ກ່ຽວພັນກັບປະເທສທັງສອງ ແລະບັນຫາສາກົລຕ່າງໆທີ່ທັງສອງຝ່າຍຕ່າງມີຄວາມສົນໃຈ ດ້ວຍການພົບ
ປະກັນຣະຫວ່າງບັນດາຜູ້ນຳຂອງພັດຂອງຣັຖ, ດ້ວຍການໄປຢ້ຽມຢາມຂອງບັນດາຄະນະຜູ້ແທນ ເປັນ
ທາງການ ແລະບັນດາຜູ້ຕາງໜ້າພິເສສ ຫລືໂດງທາງການທູຕ, ສອງຝ່າຍຈະເສີມກາຣເບີດກວ້າງ ກາຣ
ພົວພັນທຣະຫວ່າງບັນດາອົງຄ໌ກາຣຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ຂອງປະເທສທັງສອງ. ທຸກບັນຫາທີ່ກ່ຽວພັນ ເຖິງ
ສາຍພົວພັນທຣ ຣະຫວ່າງປະເທສທັງສອງຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ ໂດງການເຈຣະຈາ ກັນດ້ວຍຈິດໃຈແຫ່ງ
ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະເຄົາລົບຊຶ່ງກັນ ແລະກັນ.

ມາຕຣາ 7 ສົນທິສັນຍາສບັບນີ້ ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັຕຍາບັນແລະມິຕິລສັກດ໌ສິທ ນັບແຕ່ມີແລກ
ປ່ຽນສັຕຍບັນສບັບນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ. ການແລກປ່ຽນສາຣ ສັຕຍາບັນ ຈະໄດ້ດຳເນີນຢູ່ທີ່ຮາໂນງ ນະຄອນ
ຫລວງແຫ່ງ ສາທາຣະນະຣັຖ ສັງຄົມນິຍົມວຽດນາມ ໃນເວລາ ອັນໄວ ເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້.

ສົນທິສັນຍາສບັບນີ້ ມີຄຸນຄ່າໃນໄລຍະ 25 ປີ ແລະຈະໄດ້ຕໍ່ອາຍຸໄປໃນໂຕເອງຂອງມັນເທື່ອລະ10 ປີ
ຖ້າວ່າຝ່າຍໜຶ່ງຝ່າຍໃດ ຂອງພາຄີຄູ່ສັນຍາ ບໍ່ແຈ້ງຄວາມປະສົງຄ໌ຢາກລົບລ້າງສົນທິສັນຍາສບັບນີ້ ໃຫ້ອີກ
ຝ່າຍໜຶ່ງຊາບລວງໜ້າດ້ວຍລາຍລັກອັກສອນ ຢ່າງໜອ້ຍ ໜຶ່ງປີ ກ່ອນທີ່ສັນຍາຈະສິ້ນສຸດກຳນົດ.

ເຮັດທີ່ວຽງຈັນໜັ ນະຄອນຫລວງຂອງສາທາຣະນະຣັຖປະຊາທິປະໄຕຍ໌ປະຊາຊົນລາວ ວັນທີ່ 18 ກໍຣະ
ກະດາ 1977 ເປັນ ສອງສບັບ ພາສາລາວ ແລະພາສາວຽດນາມ. ທັງສອງສບັບລາວ ແລະວຽດນາມ
ລວັນແລ້ວແຕ່ມີຄຸນຄ່າເທົ່າທຽມກັນ.

ຕາງໜ້າ ສ.ປ.ປ.ລ,
ໄກສອນ ພົມວິຫານ (Kaysone Phomvihane)
ນາຍົກຣັຖມົນຕຣີ

ຕາງໜ້າ ສ.ສ ວຽດນາມ
ຜາມວານດົງ (Pham Van Dong)
ນາຍົກຣັຖມົນຕຣີ

ໃນປີ 1978, ສຖານະການໃນອິນດູຈີນເລີ່ມຕົ້ນຖືກຢຸດຢ້ອນຮ້າຍແຮງ ເພາະຮຸ້ນເຮື້ຍື່ນມີມາຊ່ວຍ ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ຄຸກຄາມເອເຊັຍ ຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ເຮັດໃຫ້ຈີນມີຄວາມກາງວິນ ເຖິງຄວາມປອດໄພຂອງຈີນ ໃນພາກໃຕ້. ຈຶ່ງໄດ້ເກີດສົງຄາມຈີນ ແລະ ວຽດນາມໃນ ປີ 1979. ຈີນແຜ່ນດິນໃຫຍ່ໄດ້ສົ່ງກຳລັງຫລາຍ ກອງທັບໄປໂຈມຕີ ວຽດນາມເໜືອຕາມຊາຍແດນ ພາກເໜືອ ຂອງວຽດນາມຈີນເກືອບເຖິງຮ່າໂນງ ເຮັດ ໃຫ້ວຽດນາມເໜືອຕ້ອງຖອນກຳລັງຂອງຕົນທີ່ໄດ້ສົ່ງໄປຄຸກຄາມ ປະເທສໄທຍ ຢູ່ໃນຂເມນ ແລະລາວ ເປັນຈຳນວນຫລາຍກອງທັບ ເພື່ອກັບໄປປ້ອງກັນວຽດນາມເໜືອ.

ໃນປີ 1978 ຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ສະຖານທຸຕຈີນເປັນຫວ່ງເຖິງຊີວິດຂອງຜູ້ນຳລາວຝ່າຍຂວາ ທີ່ຖືກສົ່ງໄປ ສູນສັມມະນາ (ຄຸກ) ຢູ່ວຽງໄຊ້ຍ ແຂວງ ຫົວພັນ, ສຖານທຸຕຈີນໃນປະເທສຝຣັ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ຕິດຕໍ່ຜູ້ຕາງໜ້າ ລາວທີ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ໃຫ້ເຂົ້າພົບ ເພື່ອຊອກຫາວິທີ ຊ່ວຍຜູ້ນຳລາວ ທີ່ຖືກສົ່ງໄປສັມມະນາ, ອາດເປັນ ໂອກາດໃຫ້ໄດ້ພົ້ນຈາກການຄວບຄຸມຂອງວຽດ, ແຕ່ຄົນລາວບໍ່ມີການຈັດຕັ້ງດີ ເຖິງມີ ກຳມິແຕ່ ການຈັດຕັ້ງ ແບບວົງແຄບ ໑ ພັຄໃຜ ພັຄມັນ ຍ້ອນຂາດຄວາມເຊື່ອໃຈ, ມາຈາກການຕົກເປັນອົພະຍົບ ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກກັນດີ ພໍ ບໍ່ໄດ້ມາຈາກແຂວງດຽວກັນ, ເຜົ່າດຽວກັນ, ມີຄວາມຄິດເຫັນບໍ່ຄືກັນ ນອກຈາກນີ້ຍັງມີການແຂກແຂງ ຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ເຂົ້າໄປສ້າງຄວາມແຕກແຍກອີກ ຈຶ່ງພາໃຫ້ ມີ້ດຽວ ມີ 20 ກວ່າ ຄນະໄດ້ເຂົ້າໄປພົບ ສຖານທຸຕຈີນໃນປະເທສຝຣັ່ງເສສ. ຄນະໃດ ກໍແມ່ນຜູ້ຕາງໜ້າ ຄະບວນກູ້ຊາຕ ລາວ. ໃນເມື່ອສຖານທຸຕ ຈີນເຫັນເຫຕການ ເປັນແບບນີ້ ສຖານທຸຕຈີນ ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ກັບໄປຈັດຕັ້ງກັນແລ້ວໃຫ້ສົງຄນະດຽວ ກັບມາ ພົບສຖານທຸຕຈີນ ທີ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສອີກ ແຕ່ເມື່ອກັບໄປແລ້ວ ກໍບໍ່ມີຜູ້ຕາງໜ້າລາວ ກັບໄປພົບສຖານ ທຸຕຈີນ ອີກເລີຍ.

ຍ້ອນແບບນີ້ ໃນປີ 1979 ຈີນເປີກສາກ ຕີ ວຽດນາມເໜືອ ຕາມຊາຍແດນວຽດນາມ, ໜ່ວຍກູ້ຊາຕລາວ ຈຶ່ງບໍ່ມີບົດບາດການກູ້ຊາຕຄືນແມ້ແຕ່ນ້ອຍ ເຖິງມີ ກຳພາຍຫລັງ 1981 ແລະ ກໍບໍ່ມີໃຜມອງເຫັນຄວາມ ສຳຄັນ ກັບຈີນ ໃນການກູ້ຊາຕ.

ຕາມຂ່າວ ທີ່ໄດ້ຮູ້ນັ້ນ, ນາຍພົນບູນປອນ ມາກເທພາຣັກ ຖືກຈີນເຊີນໄປຢັ້ງມຢາມໃນປີ1975. ຈີນໄດ້ ພະຍາຍາມເຕືອນ ບໍ່ໃຫ້ກັບໄປປະເທສລາວ ແຕ່ຜູ້ກ່ຽວບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຂາກັບປະເທສ ກໍຖືກສົ່ງໄປຮ່າໂນງ ຖືກຈັບສົ່ງໄປໃສ່ສູນສັມມະນາວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຢ່າງທຸຂທໍຣະມານ ທີ່ສຸດ.

ພາຄທີ່ 14.

ການຈັດຕັ້ງປ້ອງກັນປະເທສໃນສໄມເກົ່າ

ພາຍຫລັງຝຣັ່ງເສສ, ໄດ້ມອບເອກກະຣາຊໃຫ້ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ. ລາວໄດ້ຈັດຕັ້ງຮັຖບາລ ແຫ່ງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວຂຶ້ນ ແລະໄດ້ຈັດຕັ້ງກອງທັບແຫ່ງຊາຕ ເພື່ອປ້ອງກັນຄວາມປອດໄພຍ໌ຂອງປະເທສຊາຕ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ທ່ານນາຍພົນ ສູນທອນ ປະຖັມະວົງສ໌ ເປັນຜູ້ບັນຊາການ ກອງທັບແຫ່ງຊາຕ ຄົນທຳອິດ, ທ່ານ ພ.ອ ພູມິ ໜໍ່ສວັນ ໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງ ເປັນຜູ້ຮອງ ພ້ອມທັງຮັບ ໜ້າທີ່ ຫົວໜ້າ ເສນາທິການສູງສຸດ ຂອງກອງທັບແຫ່ງຊາຕ. ຕໍ່ມາແມ່ນທ່ານນາຍພົນ ອວັນ ຣາຕິກູນ ເປັນຜູ້ບັນຊາການສູງສຸດຂອງ ກອງທັບ ແຫ່ງຊາຕ ຄົນທີ່ສອງ, ນາຍພົນອຳຄາ ສຸຂະວົງ ເປັນຜູ້ລອງ ແມ່ນຕອນ ສະໄມທີ່ຖືກກອງແລເຮັດ ຮັຖປະຫາຣ ຄົ້ນລົ້ມໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນສິງຫາ ປີ 1960. ນາຍພົນອຳຄາ ສຸຂະວົງ ໄດ້ຖືກເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ ສົ່ງໄປເກັບເກັນເຂົ້າຢູ່ຊຽງຂວາງ ເພື່ອເອົາມາລ້ຽງແກວ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ແຕ່ໄດ້ຖືກທ່ານ ພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ກັກຕົວໄວ້ໃນທົ່ງໄຫຫີນ ແລ້ວ ນຳສົ່ງໄປໃຫ້ນາຍພົນພູມິ ໜໍ່ສວັນ ທີ່ສວັນນະເຂຕ.

ຫລັງຈາກນາຍພົນພູມິ ໜໍ່ສວັນໄດ້ປົດປ່ອຍເອົານະຄອນວຽງຈັນທນ໌ຄືນໃນວັນທີ່ 16 ເດືອນທັນວາ 1960 ທ່ານນາຍພົນບູນເລີດ ຊະນິຈັນ ໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງເປັນຜູ້ບັນຊາການທະຫາຣສູງສຸດຂອງກອງທັບແຫ່ງຊາຕ ເປັນຄົນທີ່ສາມ ຜູ້ລອງແມ່ນນາຍພົນພູມິ ໜໍ່ສວັນ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງກຣົມປະສາງານຂຶ້ນທີ່ນະຄອນວຽງຈັນທ໌ ເພາະມີຫລາຍການຈັດຕັ້ງໂພດ. ໃນວັນທີ່ 19 ເດືອນ ເມສາ (April) 1964, ຫລັງຈາກນາຍພົນກຸປະສິດ ແລະນາຍພົນສີໂຫ ໄດ້ທຳການປະຕິວັດ; ນາຍພົນອ້ວນ ຣາຕິກູນ ໄດ້ກັບຄືນມາຮັບຕຳແໜ່ງ ຜູ້ບັນຊາການສູງສຸດ ຂອງກອງທັບແຫ່ງຊາຕລາວ ຄັ້ງທີ່ສອງ. :ເພື່ອໃຫ້ຕິດຕາມວຽກໄດ້ຢ່າງໄກ້ຊິດ ນາຍພົນພູມິ ໜໍ່ສວັນ ຍັງກຳໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ລອງຕາມເຄີຍ.

ໃນປີ 1965, ນາຍພົນກຸປະສິດ ອາໄພຍ໌ ໄດ້ປະຕິວັດໄລ່ ນາຍພົນພູມິ ໜໍ່ສວັນ, ນາຍພົນສີໂຫ ລານພຸທກູນ ແລະນາຍພົນທ້າວມາ ໄປລີ້ໄພຍຢູ່ປະເທສໄທຍ.

ໃນປີ 1966 ທ່ານນາຍພົນອວັນ ຣາຕິກູນ ພື້ນກະສຽນ ອາຍຸປີການ ໄດ້ລາອອກໄປກິນເບ້ຍບຳນານ ແລ້ວແມ່ນ ທ່ານນາຍພົນບູນປອນ ມາກເທພາຣັກ ໄດ້ເຂົ້າຮັບຕຳແໜ່ງເປັນຜູ້ບັນຊາການສູງສຸດ ຂອງກອງທັບແຫ່ງຊາຕ ນາຍພົນກຸປະສິດ ອາໄພຍ໌ ເປັນຜູ້ລອງ. ທັງສອງໄດ້ຂຶ້ນເປັນແມ່ທັບລາວຊຸດສຸດທ້າຍ ເຖິງປີ 1975, ປີທີ່ ພັຄລາວ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ຍຶດອຳນາດ.

ຫລັງຈາກລາວໄດ້ ຮັບເອກຣາຊຈາກຝຣັ່ງເສສ ປະເທສລາວແບ່ງເປັນ 12 ແຂວງຄື: ແຂວງຟິງສາລີ, ແຂວງຫລວງນໍ້າທາ, ແຂວງຫລວງພຣະບາງ, ແຂວງຫົວພັນ, ແຂວງໄຊຍະບູຣີ, ແຂວງວຽງຈັນທນ໌, ແຂວງຊຽງຂວາງ, ແຂວງຄຳມ່ວນ, ແຂວງສວັນນະເຂດ, ແຂວງສາຣະວັນ, ແຂວງຈຳປາສັກ ແລະ ແຂວງອັຕະປື.

ໃນປີ 1956, ເມືອງລາວໄດ້ແບ່ງ ການປ້ອງກັນ ປະເທສເປັນ 4 ພາຄ ຄື:

-ພາຄໜຶ່ງ ປະກອບດ້ວຍແຂວງ: ຟິງສາລີ, ຫລວງນໍ້າທາ, ແຂວງຫລວງພຣະບາງ, ໄຊຍະບູຣີ

-ພາຄສອງ ປະກອບດ້ວຍແຂວງ: ແຂວງ ຫົວພັນ, ແຂວງ ຊຽງຂວາງ, ແຂວງ ວຽງຈັນ.

-ພາຄສາມ ປະກອບດ້ວຍແຂວງ: ແຂວງ ຄຳມ່ວນ, ແຂວງ ສວັນນະເຂດ, ແຂວງ ສາຣະວັນ.

-ພາຄສີ່ ປະກອບດ້ວຍແຂວງ: ແຂວງ ຈຳປາສັກ, ແຂວງ ອັດຕະປື.

MRI, MR II, MR III, and MR IV (MR= Military Region.) ແຕ່ລະພາຄມີຜູ້ບັນຊາການພາຄ ແລະ ມີ ກອງກຳລັງ ປ້ອງກັນພາຄ, ມີການຮ່ວມມືກັນໃນການຕໍ່ສູ້ຄື: ຊ່ວຍພາຄທີ່ຢູ່ໄກ້ຄຽງ, ລິ້ງໄປໝູນຫລັງ ພາຄທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ ໃນຍາມທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ຫລື ຖືກຄຸກຄາມນັກ.

ຫລັງຈາກໃນປີ 1962 ຣາຊອານາຈັກລາວໄດ້ແບ່ງການປ້ອງກັນປະເທສເປັນ 5 ພາຄ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ພາຄ 1 ສູນກາງຕັ້ງຢູ່ຫລວງພະບາງ, ບັນຊາແຂວງ ຄືເກົ່າ ແລະ ໃໝ່;

ພາຄ 2 ສູນກາງຕັ້ງຢູ່ ລ່ອງແຈ້ງ, ບັນຊາການ ແຂວງຫົວພັນ ແລະ ຊຽງຂວາງ;

ພາຄ 3 ສູນກາງຕັ້ງຢູ່ ສວັນນະເຂດ ບັນຊາການແຂວງຄືເກົ່າ ແລະ ໃໝ່;

ພາຄ 4 ສູນກາງຕັ້ງຢູ່ປາກເຊ ບັນຊາການ ແຂວງ ເກົ່າ ແລະ ໃໝ່; ແລະ

ພາຄ 5 ສູນກາງຕັ້ງຢູ່ ຈີໂນໂມ້ ບັນຊາການ ແຂວງວຽງຈັນທນ໌ ແລະ ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌.

ທຸກພາຄ ໄດ້ລິ້ງກຳລັງໄປຊ່ວຍກັນ ຍາມມີຄວາມຕ້ອງການ. ພາຄ 1, ພາຄ 3 ແລະ ພາຄ 4 ໄດ້ລິ້ງກຳລັງ ໄປ ຊ່ວຍພາຄ 2 ຫລາຍຄັ້ງ.

ໃນປີ 1970, 1971, 1972. ພາຄ 2 ກໍໄດ້ລິ້ງກຳລັງໄປຊ່ວຍພາຄ 4, ພາຄ 3 ແລະ ພາຄ1 ຫລາຍຄັ້ງຄືກັນ ແຕ່ກໍຕ້ອງປ້ອງກັນພາຄ 2 ຢ່າງແຂງແຮງ ເພາະເປັນດ່ານໜ້າຂອງເມືອງເອກ ແຫ່ງພຣະຣາຊອານາ ຈັກ ລາວ ຫາກພາຄ 2 ເສຍ ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຣາຊອານາຈັກລາວທັງໝົດ ຕ້ອງຕົກໃຫ້ຄອມມູນິສ ຢ່າງ ບໍ່ມີທາງຫລີກ. ຍ້ອນເຫດນີ້ ວຽດນາມເໜືອຈຶ່ງໄດ້ທູ່ມເທກກຳລັງອັນມະຫາສານ ຕໍ່ສູ້ກັບພາຄ 2 ຢ່າງໜັກ.

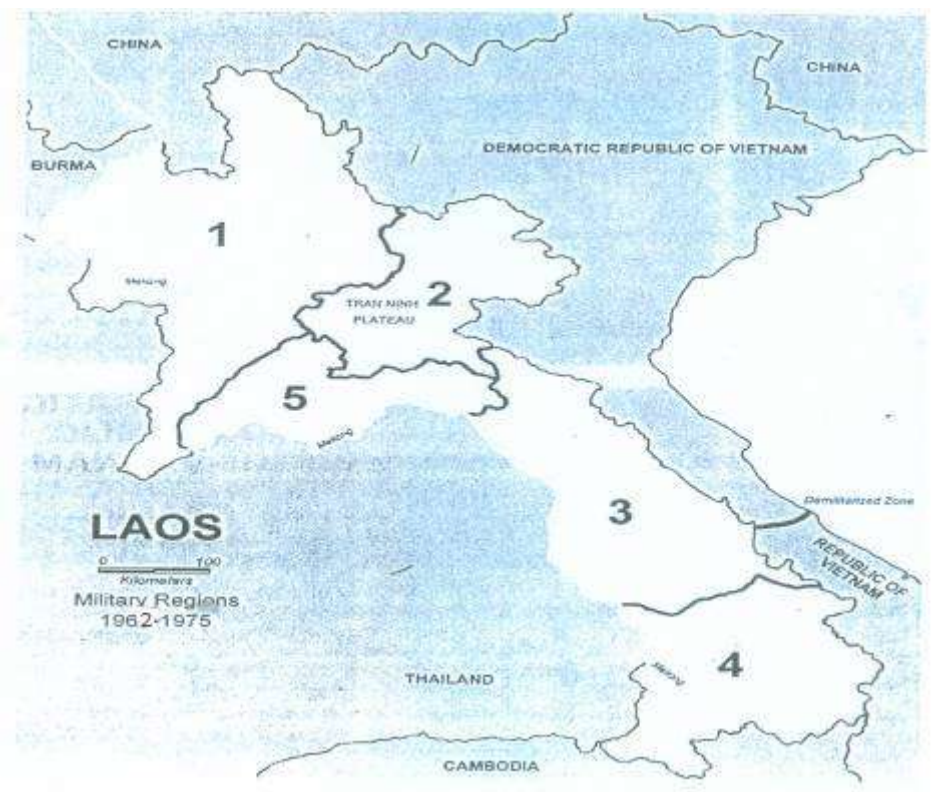

ແຜນທີ່ 171. ທ້າວຈາກ ສປປ ລາວ ໄດ້ ຍຶດອຳນາດໃນປີ 1975 ເມືອງລາວ ປະກອບດ້ວຍ 17 ແຂວງ (ນັບທັງເຂດເທສບານວຽງຈັນ)

ປະເທສລາວເປັນດ່ານໜ້າ ການແຊກຊຶມຂອງຄ.ມ.ນ. ໄປສູ່ພາຄພື້ນເອເຊັຍຕາວັນຕົກສູງໄຕ້ ທີ່ສະຫະ ຣັຖເປັນຫ່ວງ ແລະກ້າງວິນນຳດ້ານຄວາມປອດໄພຍ໌ ໂດງສະເພາະຊາຕລາວ ທີ່ເປັນປະເທສ ນ້ອຍໆ ບໍ່ສາມາດປ້ອງກັນຕົນເອງ ຕໍ່ການຂຍາຍຕົວຂອງຄອມມຸນິສຕ໌. ຣັຖບາລລາວຈຶ່ງໄດ້ຮ່ວມມືກັບ ສະຫະ ຣັຖ ເພື່ອປ້ອງກັນເມືອງລາວ ເພາະເຫັນວ່າຄອມມຸນິສຕ໌ວຽດນາມເໜືອ ທີ່ໄດ້ລະເມີດສັນຍາເຈນີວາ ປີ 1954 ອັນມີ 13 ປະເທສໄດ້ລົງລາຍເຊັນຮັບຮູ້ ຄວາມເປັນເອກຣາຊຂອງລາວ ແລະ ສາເຫຕທີ່ ວຽດນາມ ເໜືອ ໄດ້ໃຊ້ຜືນແຜ່ນດິນລາວ ເປັນທີ່ລີ້ຊອ້ນ ແລະພຶກຊອ້ມກຳລັງທະຫາຣ, ເປີດເສັ້ນທາງ ໂຮຈີມິນ ຜ່ານດິນລາວໄປໂຈມຕີ ວຽດນາມໃຕ້ ໄດ້ເຂົ້າມາພົວພັນກັບການ ປະຕິວັດຣັຖປະຫານຂອງ ຣ.ອ ກອງແລ ໃນວັນທີ່ 9 ສິງຫາ 1960 ຢ່າງເປີດເຜີຍ. ຈຶ່ງເກີດສົງຄາມອິນດູຈີນ ໃນ 1960-1975, ຣະຫວ່າງ ສະຫາ

ຮັຖ-ວຽດນາມເໜືອ. ການພົວພັນຂອງສະຫາຮັຖ ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງ ຫລາຍຢ່າງໃນອິນ ດູຈິນຄື: ກາຍເປັນປະເທສ ທີ່ປົກຄອງ ແບບລະບອບຄອມມູນິສ, ມີປະຊາຊົນຫລາຍລ້ານຄົນກາຍເປັນອົພະຍົບ.

ທະຫານພາຄ 2 ໃນປີ 1962 ຣາຊອານາຈັກລາວໄດ້ແບ່ງເປັນ 5 ພາຄ ຕາມຮູບພາບນີ້. ທະຫານພາຄ 1 ມີແຂວງ ຝອງສາລີ, ຫລວງນໍ້າທາ, ບໍ່ແກ້ວ, ອຸດົມໄຊ, ໄຊຍະບູຣີ ແລະ ຫລວງພຣະບາງ ປະຊາຊົນໃນພາຄ 1 ມີຫົວອ່ຽງຊ້າຍ, ສັນບສນຸນລາວຄອມມູນິສຕ໌ຫລາຍເປີເຊັນກ່ວາພາກອື່ນໆ ຍ້ອນ ໄດ້ມີການຕໍ່ສູ້ໜັກ ຢູ່ພາຄເໜືອ ຢູ່ເຂດເໜືອ ແລະທິດຕາວັນອອກຂອງພາຄ, ເສຍຄ້າຍນໍ້າບັກ ເສຍແຂວງຟອງສາລີທັງໝົດຕັ້ງແຕ່ປີ 1962 ເສຍພາຄຕາວັນອອກສຽງເໜືອ ທີ່ຕິດທິດຕາວັນຕົກແຂວງຫົວພັນທັງໝົດ ໃຫ້ສັດຕູ ຕັ້ງແຕ່ປີ 1965 ເປັນຕົ້ນມາ ນອກຈາກນີ້ ສັດຕູໄດ້ມີການແຊກຊຶມໃສ່ພາຄ 1 ຕັ້ງແຕ່ ສໄມຝຣັ່ງເສສ, ການແຊກແຊງຢ່າງໜັກໃສ່ພາຄເໜືອຂອງລາວ ແມ່ນສໄມສະຫາຮັຖເຂົ້າໄປພົວພັນ ສົງຄາມ.

ແຜນທີ່ 172. ການແບ່ງເຂດ ແຕ່ລະພາຄ ໃນພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ແລະການປ້ອງກັນປະເທສ ກ່ອນ ສ.ປ.ປ.ລ. ເຂົ້າມາຍຶດອຳນາດ.

ໃນປີ 1970 ນາຍພົນ ວ່າປາວຈິ້ງໄດ້ປ່ຽນກຳລັງພາຄ 2 ມາເປັນກອງພົນ ປະກອບດ້ວຍ 8 ກຣົມຄື: ກຣົມ 21, ກຣົມ 22, ກຣົມ 23 ກຣົມ 24, ກຣົມ 25, ກຣົມ 26 ກຣົມ 27 ແລະ ກຣົມ 28 ແຕ່ລະກຣົມມີ 4 ກອງພັນຣົບ ແລະ 1 ກອງພັນບັນຊາການ. ແຕ່ລະກອງພັນມີ 4 ກອງຮ້ອຍລຸກຣົບ ແລະ ຫຼັງກອງຮ້ອຍບັນຊາການ.

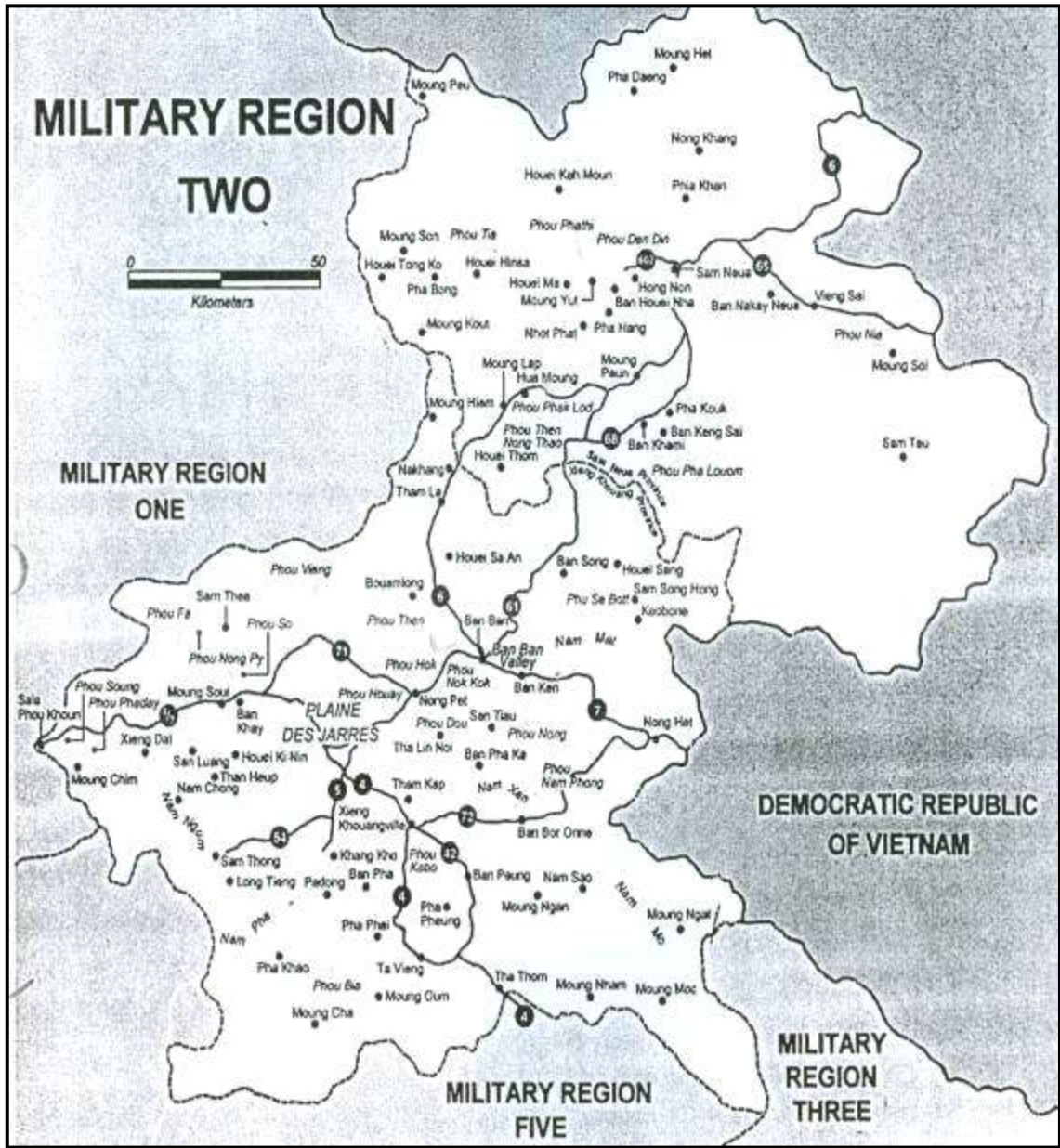
ໄດ້ຈັດຕັ້ງເປັນກອງພັນດັ່ງນີ້: ກອງພັນ 211, 212, 213, 214, 215. ກອງພັນ 221, 222, 223, 224, 225. ກອງພັນ 231, 232, 233, 234, 235. ກອງພັນ 241, 242, 243, 244, 245 ກອງພັນ 251, 252, 253, 254, 255 ກອງພັນ 261 ຮອດ 265 ກອງພັນ 271 ຮອດ 275 ແລະກອງພັນ 281 ຮອດ 285. ກອງຮ້ອຍ 2111, 2112, 2113, 2114, 2115. ກອງຮ້ອຍ 2211, 2212, 2213, 2214, 2215. ກອງຮ້ອຍ 2311 ຮອດ 2315 ກອງຮ້ອຍ 2411 ຮອດ 2415 ຕໍ່ໄປຈົນເຖິງກອງຮ້ອຍ 2811, 2812, 2813, 2814 ແລະ 2815.

ກຳລັງທັງໝົດແມ່ນຢູ່ໃນການຊ່ວຍເຫລືອຂອງສະຫາຣັຖ ດ້ານການປ້ອງກັນພາຄ 2. ຫລັງຈາກ 1973, ສະຫາຣັຖ ໄດ້ຕັດການຊ່ວຍເຫລືອລົງ.

ໃນເດືອນກຸມພາ ປີ 1974, ໝົດຮາຊອານາຈັກລາວແບ່ງເປັນຫ້າ **ພາຄ** ມີກຳລັງທະຫາຣແຕ່ພຽງ 52,329 ຄົນ. ລາວ ຄ.ມ.ນ. ມີ 33,115 ຄົນປະສົມກັບກຳລັງວຽດນາມເໜືອ ໝູນຫລັງ 40,000 ຄົນ ລວມທັງໝົດເປັນ 73,115 ຄົນ.

ໃນປີ 1974 ພາຄ 2 ມີກຳລັງທະຫາຣບໍ່ເຖິງ 12 ກອງພັນ ປະກອບເປັນ GM21 ຫາ GM28 ໄດ້ປ່ຽນເປັນກອງພັນ GI 201; 202 ຈົນຮອດ GI 212 ເທົ່ານັ້ນ. ຍ້ອນການຕັດການຊ່ວຍເຫລືອຈາກສະຫາຣັຖໃນວັນທີ່ 22 ເດືອນ ພຶດສພາ (May) 1974 ທ່ານນາຍພົນ ວ່າປາວຈິ້ງໄດ້ວາງແຜນ ຄື:

1-ປົດປ່ອຍທະຫາຣອອກ ກ/ ໃຫ້ກັບໄປທຳມາຫາກິນປູກຝັງແລະລ້ຽງສັດ ຂ/ ກັບໄປທຳການຄ້າຂາຍ ຄ/ ກັບໄປຮຳຮຽນຄວາມຮູ້ຕື່ມ.

ແຜນທີ່ 175. ເຂດທະຫານພາກ ສອງ ມີຊາຍແດນຕິດກັບວຽດນາມເໜືອເສັ້ນຍາວ

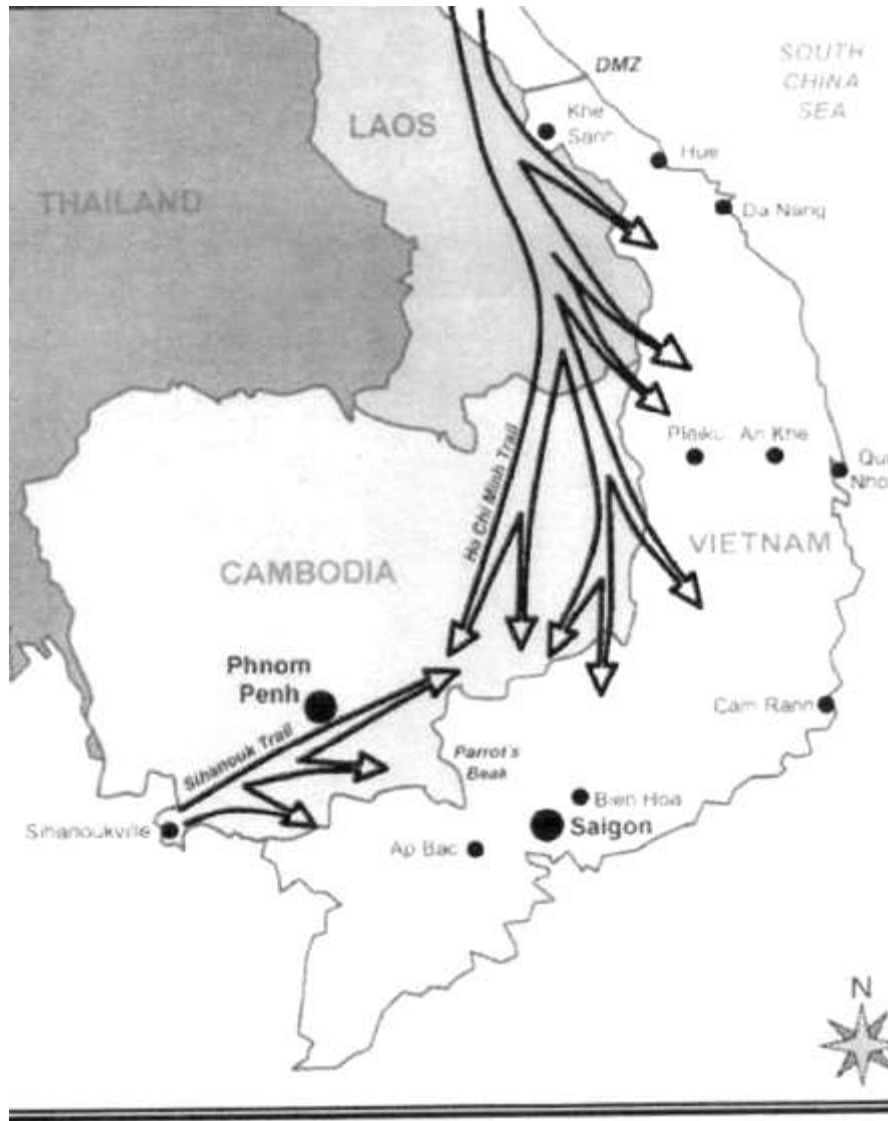
2-ກຳລັງທະຫານ ທີ່ເຫລືອທັງໝົດໃນປີ1974 ມີພຽງ 5 ພັນຄົນໄດ້ໂອນໄປເປັນທະຫານ ກອງທັບແຫ່ງ ຊາດຂອງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ຍ້ອນເຫດການຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ຈຶ່ງພາໃຫ້ຝ່າຍ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ຮູ້ເຫັນ ຈຸດອ່ອນຂອງຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ແລ້ວ ກໍ່ສວຍໂອກາດເລີ່ມກໍ່ສ້າງຄວາມວູ້ນວາຍ ຄື: ປົດລອ້ມ GI 212 ທີ່ຢູ່ ບວມຫລົງ ແລະ GI 211 ທີ່ເມືອງໝອກ. ໃນເວລາທີ່ກຳລັງທະຫານທົ່ວປະເທດ ໄດ້ມີການເສັຍຫາຍໜັກ ທີ່ສຸດ ໃຫ້ຝ່າຍຄອມມູນິສ ໃນປີ 1975 ຍ້ອນສະຫາຣັຖ ຖອຍໜີອອກຈາກ ອິນດູຈີນ ຢ່າງບໍ່ໄດ້ຕຽມ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ມາກ່ອນ ນາຍທະຫານແລະກຳລັງທະຫານ ທັງສອງແຫ່ງນີ້ ໄດ້ໂຕນເຂົ້າປ່າ ແຕ່ກໍ່ຖືກຝ່າຍ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ວຽດນາມເໜືອ ປົດລອ້ມ, ທຳລາຍຈົນບໍ່ເຫລືອ.

ພາຄ 3

ແຜນທີ່# 176. ແຜນທີ່ ເຂດແດນຂອງທະຫານ ພາຄ ສາມ

ໃນປີ 1962 ປະກອບດ້ວຍແຂວງຄຳມ່ວນ, ແຂວງ ສວັນນະເຂດ ແລະແຂວງ ສາລະວັນ. ເປັນພາຄທີ່ ວຽດນາມເໜືອ ສ້າງເຊັ່ນທາງ ໂທຈີມິນ Doan 559 ຜ່ານເຂົ້າໄປໂຈມຕີ ວຽດນາມໃຕ້, ຈຶ່ງຖືກກາອໂຈມ ຕີ ຖິ້ມລະເບີດຈາກທາງອາກາສ ຂອງສະຫາຣັຖ ໜັກກວ່າ ພາຄອື່ນໆ ໜັກ ກວ່າສິງຄາມ ໂລກຄັ້ງທີ່ສອງ ອີກດ້ວຍ. ຍ້ອນພະຍາຍາມປ້ອງກັນພື້ນທີ່ບໍ່ໃຫ້ວຽດນາມເໜືອໃຊ້ຖມິນ ໂຮຈີມິນມີຈຶ່ງມີການສູນເສັຍ ກຳລັງ ແລະ ປະຊາຊົນຫລາຍກວ່າທຸກໆພາຄ ໃນ ຣາຊອານາຈັກລາວ.

The Ho Chi Minh Trail

ແຜນທີ່# 177 ແຜນທີ່ ທາງຜ່ານ ວຽດນາມເໜືອ ລົງສູ່ວຽດນາມໃຕ້ ເດືອນ 559 ຫລື ທາງໂຮຈິມິນ.

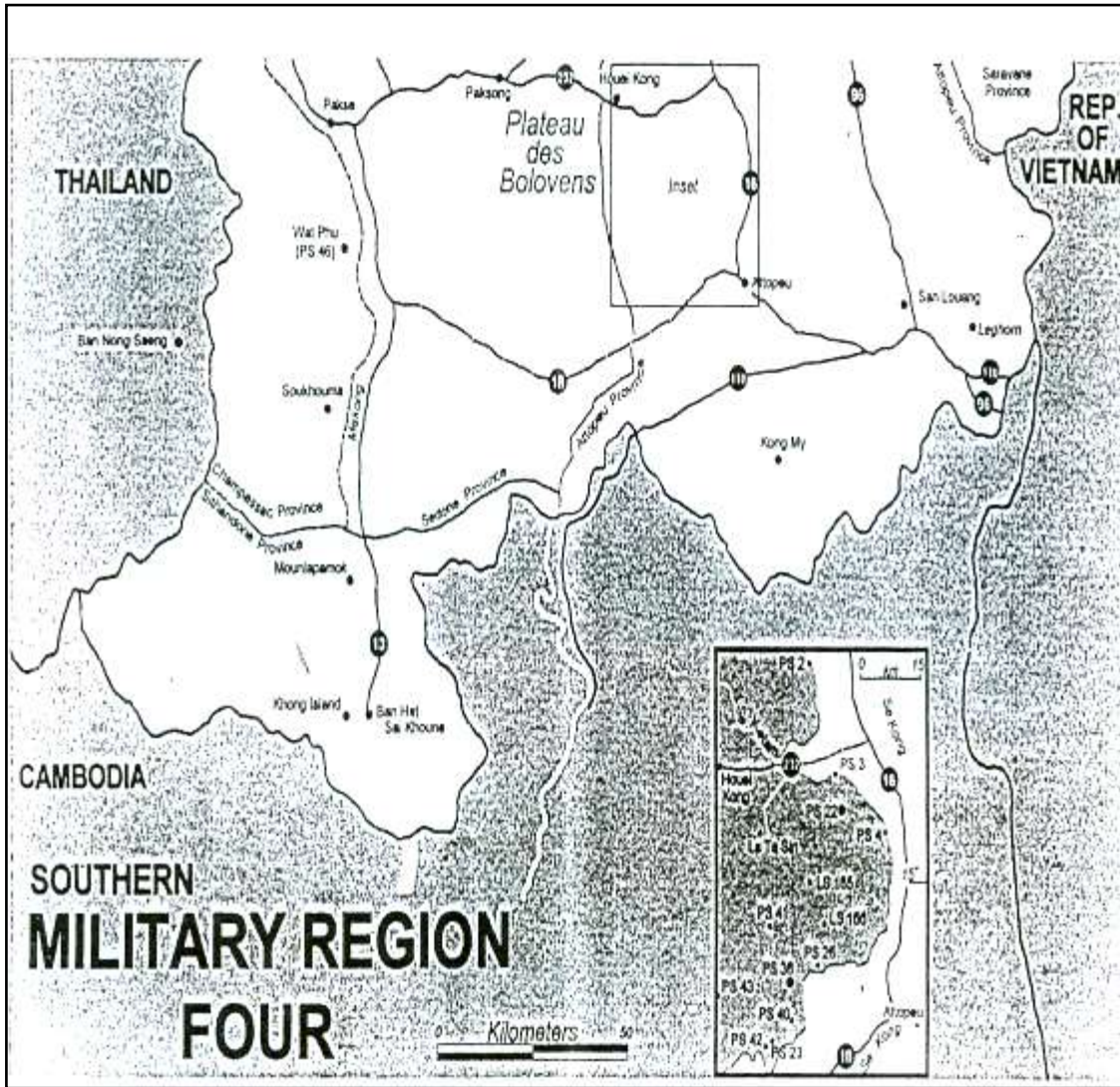
ວຽດນາມເໜືອໄດ້ທູມເທກຳລັງ ເພື່ອປ້ອງກັນຖານິນໂຮຈິມິນ ທັງອາວຸທອນທັນສັມຍ ບໍ່ແມ່ນອາວຸທທີ່ໄດ້ໃຊ້ໃນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງ. ແຕ່ແມ່ນອາວຸທປືນຕໍ່ສູ້ ທັນສະໄມ ມີຈະຮວດຕໍ່ຕ້ານອາກາສຍານ SAM ແລະອາວຸທໜັກ ຍິງໄດ້ໄກກວ່າຂອງສະຫາຣັຖ ອີກ. ການຕໍ່ສູ້ທາງຍົນຕໍ່ຂອງສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງໄດ້ປຽບແຕ່ແຕ່ກໍຍັງກັນດານທີ່ສຸດຕໍ່ກອງທັບອາກາສສະຫາຣັຖ.

ສູນກາງກອງບັນຊາການພາຄ 3 ຕັ້ງຢູ່ສວັນນະເຂດ ຜູ້ບັນຊາການພາຄແມ່ນທ່ານນາຍພົນຕຣີ ຫຼູເພັດ ດາວເຮືອງ (ໄດ້ຖືກຫລອກໄປສັມມະນາທີ່ສູນດັດສ້າງ ວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ແລະໄດ້ເສຍຊີວິດ ຢ່າງທາ ຣູນທີ່ສຸດຈາກ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ແກວ) ຜູ້ລອງແມ່ນ ນາຍພົນຈັຕະວາ ຄອ້ງ ວົງນໍຣາຊ. ກຳລັງ ທະ ຫາຣູຢູ່ໃນ ພາຄ 3 ມີຄື: ກອງພົນທີ່ 3 ປະກອບດ້ວຍ 5 ກຣົມ ຄື: ກຣົມ 31; 32; 33; 34 ແລະ 35. ແຕ່ ລະກຣົມມີ 4 ກອງພັນຣົບ ແລະ 1 ກອງພັນບັນຊາການ. ແຕ່ລະກອງພັນປະກອບດ້ວຍ 4 ກອງ ຣ້ອຍຣົບ ແລະ ໜຶ່ງກອງຣ້ອຍບັນຊາການ. ການປ່ຽນແປງໃນປີ 1974 ບໍ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້.

ໃນປີ 1972 ພາຄ 3 ໄດ້ລົງກຣົມ 33 ແລະກຣົມ 35 ໄປຊ່ວຍພາຄ 2 ເຂົ້າຍຶດທົ່ງໄຫຫີນ ແຕ່ ໄດ້ມີການ ຢຸດຍິງກ່ອນຈະໄປເຖິງທົ່ງໄຫຫີນ ສອງກຣົມນີ້ຈຶ່ງໄດ້ກັບພາຄ 3.

ພາຄ 4 ປະກອບດ້ວຍແຂວງເຊກອງ, ຈຳປາສັກ, ອັຕະປື, ແລະແຂວງເຊໂດນ ມີຊາຍແດນຕິດກັບ ຂເມນແລະວຽດນາມໃຕ້ ທາງພາຄຕາວັນອອກ. ໃນສະໄໝ ປີ 1959 ຫາ 1970 ເຈົ້າຊີວິດ ສີຫານຸ ບໍ່ຄ່ອຍ ລ່ອງຮອຍກັບສະຫາຣັຖ. ຂເມນຈຶ່ງໄດ້ປ່ອຍ ປະເທສຂອງຕົນໃຫ້ເປັນບ່ອນ ຫລີ້ຊ່ອນກຳລັງ ຂອງ ວຽດ ນາມເໜືອ, ເປັນທີ່ພັກຊ້ອມກຳລັງວຽດກົງ ທີ່ແມ່ນປະຊາຊົນວຽດນາມໃຕ້ ໄດ້ເຂົ້າໄປໂຈມຕີວຽດນາມ ໃຕ້ ບ້ານຂອງຕົນເອງ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະຫາຣັຖຕ້ອງລະເມີດ ເຂົ້າໄປໂຈມຕີຂເມນຫລາຍຄັ້ງ. ສີຫານຸ ປະກາສ ຕົນເອງເປັນກາງ ແຕ່ຄວາມເປັນກາງນັ້ນ ຊ່ວຍຕົນເອງບໍ່ໄດ້ ເພາະແກວເໜືອໃຊ້ເປັນເຄື່ອງມື ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບ ວຽດນາມໃຕ້ໃຫ້ໜັກຂຶ້ນ. ເມື່ອຊາຍແດນຂເມນ ທີ່ຕິດກັບວຽດນາມໃຕ້ ຮັບການໂຈມຕີໜັກຈາກ ສະຫາ ຣັຖ ຝ່າຍຄອມມຸນິສຕ໌ວຽດນາມ ກໍໄດ້ຂຍາຍພື້ນທີ່ເລິກເຂົ້າໄປຫາ ພາຄ 4 ເຮັດໃຫ້ ການຕໍ່ສູ້ໄດ້ຮູນ ແຮງຂຶ້ນ.

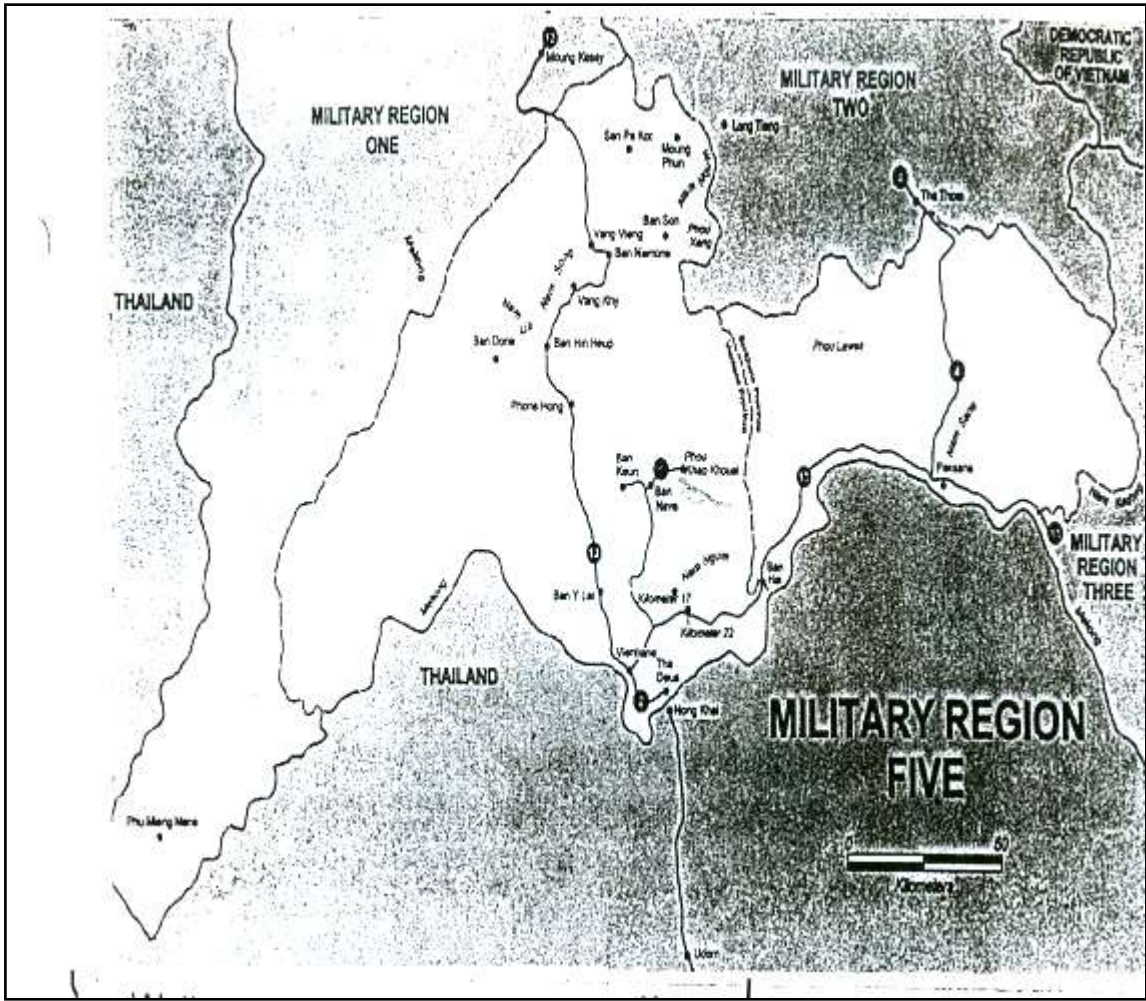
ໃນປີ 1965-1972 ພາຄ 4 ຈຶ່ງໄດ້ຮອງຂໍກຳລັງທະຫາຣໄທຍເຂົ້າໄປຊ່ວຍຫລາຍກຣົມ. ພາຄ 4 ໄດ້ເສ້ຍ ພື້ນທີ່ປະມານ 60 ເປີເຊັນ ໃຫ້ຄອມມຸນິສ, ໂດງສະເພາະແມ່ນພາຄຕາວັນອອກ ແລະແຖວພູສູງ ປາກ ຊອງ. ກອງບັນຊາການພາຄ 4 ຕັ້ງຢູ່ເມືອງປາກເຊ. ນາຍພົນຕຣີສຸດໃຈ ວົງສວັນ ເປັນຜູ້ບັນຊາການພາຄ, ຜູ້ລອງແມ່ນ ທ່ານ ພ.ອ ຄຳສຸກ ສໍຣາຊພັກ. ກຳລັງທະຫາຣຢູ່ໃນພາຄ 4 ມີຄື ກອງພົນທີ່ 4 ປະກອບດ້ວຍ ກຣົມ 41, 42, 43, 44, ກຣົມ 45 ແຕ່ລະກຣົມມີ 4 ກອງພັນຣົບແລະ1 ກອງພັນບັນຊາການ ມີກອງພັນ 411, 412, 413, 414 ແລະ 415 ແລະ ຕໍ່ໄປ 451, 452, 453, 454 ແລະ 455. ແຕ່ລະກອງພັນມີ 4 ກອງຣ້ອຍຣົບ ແລະ ໜຶ່ງກອງຣ້ອຍບັນຊາການຄື: 4111, 4112, 4113, 4114 ແລະ 4115 (ຕໍ່ໄປ).

ແຜນທີ່#178. ນີ້ແມ່ນເຂດທະຫານ ພາຄ 4 ທີ່ສຸດຂອງປະເທສລາວ.

ພາຄ 5 ໃນປີ 1962 ພາຄ 5 ປະກອບດ້ວຍແຂວງ ວຽງຈັນທັນ ແລະ ນະຄອນວຽງຈັນທັນ. ແມ່ນພາຄທີ່ຮັກສາໃຈກາງຂອງປະເທສຊາຕ, ບ່ອນທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວຂອງທຸກພັດການເມືອງ ຢ່າງບໍ່ຢຸດບໍ່ຢ້ອນອີກຢ່າງໜຶ່ງ ແມ່ນບ່ອນສະຖານທູຕນາຍຊາຕທີ່ໂລກປະຈຳຢູ່ ແລະມີການເຄື່ອນໄຫວທາງການເມືອງ, ການຕິດຕໍ່ຢູ່ຕລອດເວລາ. ເປັນພາຄທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວສະລັບສັບຊ້ອນ ບ້ອງກັນຍາກທີ່ສຸດ ຢູ່ໃນພຣະຣາຊ ອານາຈັກລາວ ຍ້ອນການເມືອງຝ່າຍຄອມມູນິສຕ໌ ບົບບັງຄັບໃຫ້ເອົານະຄອນຫລວງວຽງຈັນທັນ ແລະ ຫລວງພະບາງ ເປັນສູນກາງການເຕົ້າໂຮມລາວສອງຝ່າຍ ແລະໃຫ້ປອດ (ບໍ່ໃຫ້ມີ) ກຳລັງຂອງຝ່າຍຂວາ. ພາຄ 5 ບໍ່ມີການສູ້ຮົບດ້ານທະຫາຣ. ສະພາບຂອງແຕ່ ລະພາຄ ມີການເຄື່ອນໄຫວຂອງຝ່າຍສັດຕູໃນລະຍະນັ້ນແຕກຕ່າງກັນ, ສະນັ້ນ ການປະຕິບັດງານທາງທະຫາຣ ແລະການຕໍ່ສູ້ ຈຶ່ງບໍ່ເໝືອນກັນ. ກອງບັນຊາການພາຄ 5 ຕັ້ງຢູ່ ຈີໂນໂມ້. ທ່ານນາຍ ພິນຕຣີ ທິງລິດ ໂຈກເບັງບູນ ເປັນຜູ້ບັນຊາການ

ພາຄ 5 (ທ່ານໄດ້ເສຍຊີວິດ ໃນວັນທີ່ 10 ເດືອນກໍລະກະດາ ປີ 2007 ເວລາ 5:30 ຕອນເຊົ້າ ທີ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ) ຜູ້ລອງ ແມ່ນ ທ່ານນາຍພົນຈັດຕະວາ ອາດສະພັງທອງ ປະທັມະວົງ. ກຳລັງທະຫານ ພາຄ 5 ມີຄື: ກອງພົນທີ່ 5 ປະກອບດ້ວຍ 5 ກຣົມ 51, 52, 53, 54 ແລະ 55 ແຕ່ລະກຣົມມີ 4 ກອງ ພັນຮົບ ແລະ 1 ກ.ພ. ບັນຊາການຄື ກອງພັນ 511, 512, 513, 514, 515 ຕໍ່ໆໄປ. ແຕ່ລະກອງພັນມີ 5 ກອງຮ້ອຍ 4 ກອງຮ້ອຍ ຮົບ ແລະ 1 ກອງຮ້ອຍບັນຊາການ. ບໍ່ໄດ້ບັນທຶກການ ປ່ຽນແປງຫລັງ ຈາກປີ 1974.

ແຜນທີ່#179. ນີ້ແມ່ນ ພື້ນທີ່ ບ້ອງກາສຂອງຝ່າຍທະຫານ ພາຄ ທ້າ (MR-V)

ໝາຍເຫດ

1. ພາຄ 1 ກວມເຂດນະຄອນຫລວງພຣະບາງ ແລະ ພາຄ 5 ກວມເຂດນະຄອນວຽງຈັນ ຊຶ່ງ ເປັນ ເຂດທີ່ຝ່າຍວຽງຈັນແລະຝ່າຍປະເທດລາວ ໄດ້ຕົກລົງກັນຈັດໃຫ້ເປັນເຂດເປັນກາງ ຈາກປີ 1962 ໄປຫາ 1975. ນະຄອນສອງແຫ່ງນີ້ ບໍ່ໄດ້ມີການເຄື່ອນໄຫວດ້ານທະຫານປານໃດ ແຕ່ເຕັມ ໄປ

ດ້ວຍບັນຫາການເມືອງ ທີ່ເກີດມາຈາກສຖານທູດຕ່າງຊາດ. ສອງພາກນີ້ ໄດ້ມີຊາວອົບຮົມທີ່
ອອກຈາກທ້ອງທີ່ຫລາຍກວ່າພາກອື່ນໆທັງໝົດ.

2. ຫລັງຈາກ ສສປລ ໄດ້ຍຶດອຳນາດໃນປີ 1975 ມາ ເມືອງລາວໄດ້ແບ່ງເປັນ 17 ແຂວງ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:
1-ແຂວງ ຟົ່ງສາລີ, 2-ແຂວງ ຫລວງນ້ຳທາ, 3-ແຂວງ ບໍ່ແກ້ວ, 4-ແຂວງ ອຸດົມໄຊ, 5-ແຂວງ
ຫລວງພຣະບາງ, 6-ແຂວງ ຫົວພັນ, 7-ແຂວງ ໄຊຍະບູຣີ, 8-ແຂວງ ວຽງຈັນທນ໌, 9-
ນະຄອນຫລວງ ວຽງຈັນທນ໌,10-ແຂວງຊຽງຂວາງ,11-ແຂວງ ບໍ່ລືຊຳ ໄຊ, 12-ແຂວງຄຳມ່ວນ,
13-ແຂວງ ສວັນນະເຂດ, 14-ແຂວງ ສາຣະວັນ, 15-ແຂວງ ເຊກອງ, 16-ແຂວງ ຈຳປາສັກ,
ແລະ 17-ແຂວງ ອັຕະປື.

ພາຄທີ່ 15

ການສຶກສາ ແລະ ສຸຂພິບານ

ການສຶກສາ

ສໄມກ່ອນຝຣັ່ງເສສມາປົກຄອງລາວ ບໍ່ມີໂຮງຮຽນຫລວງ ແລະບໍ່ມີນາຍຄູຫລວງ, ຄົນລາວໄດ້ອາໄສວັດ
 ວາອາຣາມ ເປັນບ່ອນຮຽນໜັງສື. ປະຊາຊົນລາວຫລາຍກ່ວາ 90 ເປີເຊັນບໍ່ຮູ້ອ່ານຮູ້ຂຽນພາສາລາວ. ໃນ
 ສໄມນັ້ນ ມີແຕ່ນັກບວດ ທີ່ອ່ານໄດ້ຂຽນເປັນພາສາລາວ, ນອກຈາກນີ້ ຍັງຂາດອຸປະກອນການສອນທຸກ
 ຢ່າງ ແມ່ນເອົາຖ່ານໄຟແລະສີ ມາຂຽນໃສ່ໃບລານໄວ້ເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮຽນໜັງສື ກໍແມ່ນແຕ່ຜູ້ມີເງິນ
 ຈຶ່ງຈ້າງຄູມາສອນໄດ້. ຍ້ອນຂາດການສຶກສານີ້ ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງປະຊາຊົນລາວ ຈຶ່ງຕົກຕໍ່າ ແລະຢູ່ໃນ
 ຄວາມຍາກຈົນ ຄື: ຂາດຜູ້ມີວິຊາຄວາມຮູ້ ບໍ່ມີນັກຊ່ຽວຊານ ທຸກຢ່າງນັ້ນເອງ. ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງ
 ຂອງຝຣັ່ງເສສ ຄົນລາວມີຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານການສຶກສາຂຶ້ນແດ່ ເພາະຝຣັ່ງໄດ້ຕັ້ງໂຮງຮຽນສອນ
 ຕາມຫົວເມືອງຕ່າງໆ, ແຕ່ບໍ່ມີໂຮງຮຽນຢູ່ຕາມຊົນນະບົດ. ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຕ່າງໆ ສ່ວນຫລາຍຝຣັ່ງ ໄດ້
 ເອົາຄູຄົນວຽດນາມໄປສອນ ໃຊ້ແຕ່ພາສາວຽດນາມສ່ວນຫລາຍ ເພາະສໄມນັ້ນ ນັກຮຽນຄົນວຽດນາມມີ
 ຈຳນວນຫລາຍກວ່ານັກຮຽນຄົນລາວ.

ໂຮງຮຽນຢູ່ລາວກໍມີແຕ່ຂັ້ນປະຖົມເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຂັ້ນມັທະຍົມ ອັນໃດກໍລວນແລ້ວແຕ່ຜູ້ມີເງິນ ຫລືລູກຫລານ
 ຂອງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂຽນມຸນນາຍ ທີ່ຢູ່ໄກ້ສິດກັບຝຣັ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ. ຢູ່ຕາມຊົນນະບົດ, ບ້ານນອກ ຄອກ
 ຄະເມ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄກ້ໂຮງຮຽນ ເຖິງຮຽນໄດ້ ເມື່ອຈົບຂັ້ນປະຖົມບໍ່ຮູ້ບຸນແລ້ວ ຜູ້ທີ່ມີເງິນຈຶ່ງໄດ້ໄປຮຽນຕໍ່
 ຢູ່ຮາໂນງ, ວຽດນາມເໜືອ. ໃນສໄມຝຣັ່ງມາປົກຄອງລາວ ຈົນເຖິງ ປີ 1954 ຄົນລາວໄດ້ຮັບການສຶກສາມີ
 ປະມານ 30 ເປີເຊັນ, ການຮຽນພາສາລາວມີພຽງ ໓3 ຫລື ຫອ້ງທີ່ສາມ, ຫລັງຈາກ ໓3 ແລ້ວ ຕ້ອງຮຽນ
 ເປັນພາສາຝຣັ່ງທັງໝົດ. ຈາກປີ 1956 ເປັນຕົ້ນມາ ຮັບບາລລາວໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານການ
 ສຶກສາຈາກສະຫາຣັຖ. ຈຶ່ງມີການສ້າງໂຮງຮຽນຂຶ້ນຕາມຫົວເມືອງ, ຕາມຊົນນະບົດຫລາຍແຫ່ງແລະໄດ້
 ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຂອງລາວ ໄດ້ມີໂອກາດໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ປະມານ 70 ເປີເຊັນຂອງຄົນລາວອ່ານໄດ້
 ຂຽນເປັນພາສາລາວ, ໄດ້ເລີ່ມມີນັກວິຊາການຝ່າຍຄູ, ຝ່າຍໝໍ, ດ້ານກະສິກຳ, ດ້ານສັດຕະວະແພຕ, ດ້ານ
 ການກໍ່ສ້າງ, ດ້ານເສຖາກິຈການເງິນ, ດ້ານການຄ້າ, ການປົກຄອງ ຕໍ່ໄປ ທຸກພະແນກຢູ່ຕາມກະ
 ຊວງທະບວງກົມຕ່າງ ໆ.

ໃນປີ 1973 ຕອນມີສັນຍາລາວຣວມລາວ, ປະຊາຊົນລາວ ທົ່ວປະເທສ ຫວັງຢາກເຫັນສິ່ງຄາມ ອັນຍຶດ
 ເຍື້ອຍາວນານນັ້ນ ສິ້ນສຸດລົງ, ຢາກເຫັນລາວທ້ອນໂຮມກັນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ, ຢູ່ຮ່ວມກັນ ດ້ວຍຄວາມ

ສົງບຸກ; ສ້າງສາ, ພັທນາປະເທສ ບ້ານເມືອງ ໃຫ້ຮຸ່ງເຮືອງຈະເຣີນຄືປະເທສອື່ນເຂົາ, ແຕ່ໂຊກກັບບໍ່ເຂົ້າຂ້າງ ກັບກາຍເປັນສະພາບວຸ້ນວາຍ ແຕກແຍກກັນ ຮ້າຍແຮງກວ່າດັ່ງທີ່ເຄີຍມີມາ ໃນ ປັດສາດຍ້ອນເລ່ຫລ່ຽມທາງການເມືອງຂອງ ລາວ ຄ.ມ.ນ, ລູກນ້ອງແກວ ພັຄຄອມມຸຍນິສຕ໌ ອິນດູຈີນ ທີ່ໄດ້ທັບມ້າງສັນຍາຖິ້ມໄດ້ນຳເອົາຣະບອບໃໝ່ ລັດທິ ຄ.ມ.ນ. ຜະເດັຈກາຣມາປົກຄອງປະເທສໂດງ ພັຄດຽວ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວທົ່ວປະເທສ ເກີດຄວາມວຸ້ນວາຍ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ນຳຝ່າຍຂວາ, ບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້, ຂ້າຮາຊການ, ນາຍທະຫາຣ, ນາຍຕຳຣວຈ ໄດ້ຖືກຈັບເອົາໄປຂັງຄຸກຈົນກັງງ. ສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄົນທີ່ຍັງເຫລືອເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ເຫຕການດີ ມາກ່ອນ ກໍໄດ້ຫລີບໜີໄປຢູ່ຕ່າງປະເທສ ເພາະເຄີຍຖືກຫລີ້ຕ້ອງການຫລີກລ່ຽງການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີນາຯປະການຈາກ ຝ່າຍ ຄ.ມ.ນ. ສ່ວນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ໃນປະເທສ ແມ່ນແຕ່ພວກບໍ່ຮູ້ທາງສີໄປ, ເລີຍກາຍເປັນຄົນຂາດສິຕທິ ເສຣີພາບ ທຸກຢ່າງ ເພາະຖືກພັຄ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ບີບບັງຄັບ. ລາວ ຄ.ມ.ນ. ແມ່ນ ພວກບໍ່ມີສາສນາ ບໍ່ຮູ້ບາບ ແຕ່ຮູ້ລັທທິ ພະເດັຈກາຣ ນັ້ນດີ.

ພັຄຄອມມຸຍນິສອິນດູຈີນ (Indochina Communist party). ແມ່ນແຜນວຽດນາມເໜືອ ກິນກິນລາວ ໃນທາງອອ້ມ ຍ້ອນຄວາມບໍ່ລອບຄອບຂອງລາວແດງ ຈຶ່ງໄດ້ໄປຮ່ວມແກວ ແລ້ວໄດ້ຂໍແກວ ຄ.ມ.ນ. ເຂົ້າມາຊ່ວຍ ເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງໄດ້ເປັນຜູ້ນຳ, ແຕ່ຜິລສຸດທ້າຍ ເປັນຫຸ່ນເຊີດ ເພື່ອໃຊ້ເລ່ຫລ່ຽມມາເຂັ້ນ ຂ້າປະຊາ ຊົນລາວຢ່າງທາຣູນທີ່ສຸດ.

ຮູບທີ່ 180. ພຍາໄຊຍະເພັຈຈຳພອນ ເຫລື້ອມ ອິນສີຊຽງ ໃໝ່ ຣັຖະມົນຕຣີ ວ່າກາຣກະຊວງສຶກສາທິກາຣ; ສິລປະກັມ ແລະ ກິລາຍຸວະຊົນ ໃນຣາຊອານາຈັກລາວ.

ຮູບທີ່ 181. ທ່ານຄຳຂິງ ສຸວັນນະຣາສີ ອະທິບໍດີກົມສຶກສາທົ່ວໄປໃນ ຣາຊອານາຈັກລາວ.

ໃນປີ 2005, ແກວຄອມມູນິສໄດ້ຂະຍາຍ ການສຶກສາ ທາງດ້ານພາສາ ວຽດນາມ ມາໃສ່ໃນລາວ, ຢູ່ໃນແຕ່ ລະຄອບຄົວ ຕ້ອງມີທຸງ ຊາຕ ລາວແດງ , ທຸງພັດ ຄ.ມ.ນ. (ກາສີແດງ ມີຮູບ “ກຽວ ແລະ ຄອ້ນຕີ) ເກືອບທຸກຄອບຄົວ ອີກບໍ່ດົນຜູ້ບໍ່ຮູ້ພາສາ ວຽດຈະບໍ່ມີວຽກເຮັດງານທຳ, ປະເທສລາວກໍຈະກາຍເປັນ ແຂວງໜຶ່ງຂອງປະເທສວຽດນາມ ມາຈາກພັດຄອມມູນິສອິນດູຈີນ ເປັນຜູ້ບົງການທັງໝົດ. ປະເທສລາວ ຈະເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນແບບໃໝ່ ຂອງຄອມມູນິສຕ້ວຽດນາມເໜືອ ແບບເອີ້ນວ່າ “ສະຫະພັນອິນດູຈີນ (The Indochina People)

ກະຊວງສຶກສາທິການ: ໃນປີ 1973-1975, ພນະທ່ານ ພຍາໄຊຍະເພັດຈຳພອນ ເຫລື້ອມອິນສີຊຽງໄໝ່ ເປັນຮັຖະມົນຕີ ວ່າການກະຊວງສຶກສາ ແຫ່ງພຣະຮາຊອນາຈັກລາວ ແລະ ທ່ານຄຳຂົງ ສຸວັນນະຮາສີ ເປັນອະທິບໍດີຂອງກະຊວງສຶກສາ.

ສຸຂະພິບາລ (ຝ່າຍໜໍ່)

ໃນສໄມບູຮານ ໝໍຢາລາວໄດ້ໃຊ້ຢາພື້ນເມືອງ ເອົາຮາກໄມ້ມາປິ່ນປົວຄົນເຈັບໄຂ້ໄດ້ພຍາຫ ຢຸກຢາເຫລົ່າ ນັ້ນ ໄດ້ໄປຊຸດຄົ້ນເອົາຢູ່ຕາມປ່າດົງ ຫລືປູກໄວ້ຕາມບ້ານ. ບາງເຂດທອ້ງຖິ່ນ ໃຊ້ໝໍເຢົາ, ໝໍປາບຜີ, ໃຊ້ ເວດມົນຄາຖາເປົ່າ, ຫລືໄລ່ຜີປອບອອກຈາກຄົນປ່ວຍ. ບາງທອ້ງຖິ່ນທີ່ຖືສາສນາພຸທ ກໍມີຍົມຄູບາ ພຣະ ຮິດນ້ຳມົນ ເພື່ອໃຫ້ກຳລັງໃຈຜູ້ປ່ວຍ. ຄົນລາວໃນ ສໄມບູຮານ, ບໍ່ຮູ້ຮັກສາສຸຂະພາບ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນລາວມີ ສຸຂະພາບບໍ່ສົມບູນອ່ອນແອ. ຢູ່ໃນລາວ ເຕັມໄປດ້ວຍພະຍາທໄຂ້ປ່າ (Malaria) ທີ່ເກີດຈາກຍູງກັດ, ຮັ້ນ ກັດ, ກິນນ້ຳບໍ່ສະອາດ ແລະຍ້ອນສິ່ງແວດລ້ອມຕ່າງໆ ຈຶ່ງມັກເຈັບມັກໄຂ້ ເຕີບໂຕບໍ່ສົມບູນ ເຕ້ຍ ແລະ ຈອຍ ບໍ່ແຂງແຮງ, ດັ່ງນີ້ ດ້ານກິລາລາວຈຶ່ງບໍ່ກ້າວໜ້າ. ຄົນລາວມັກແຕ່ງງານເອົາເມັຍ ທີ່ມີອາຍຸ ອ່ອນບໍ່ ເຖິງກະສຽນ ນອກຈາກນີ້ ກໍເບິ່ງ ແມ່ຍິງ ບໍ່ດີພໍ ເມື່ອເກີດລູກອອກມາ ກໍບໍ່ມີຄວາມສາດຫລັກແຫລມ, ສຸຂະພາບ ກໍບໍ່ສົມບູນ ເຕັມສວ່ນ, ຄົນລາວຈຶ່ງມີອາຍຸສັ້ນ. ເມື່ອລາວໄດ້ຢູ່ໃນການປົກຄອງຂອງຝຣັ່ງເສສ ກໍມີການປ່ຽນແປງດີຂຶ້ນແດ່ ໂດງສະເພາະແມ່ນຄົນລາວໄດ້ຮັບການສຶກສາ ທາງດ້ານພະຍາ ບາລ ມີຢຸກ ຢາໄປປິ່ນປົວ ຄົນໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍ, ມີທ່ານໝໍເບິ່ງແຍງ, ມີໂຮງພະຍາບາລ ມີນາຍແພທ ທັນສະໄມ ຮູ້ການຜ່າ ຕັດ ເຫລົ່ານີ້ເປັນຕົ້ນ.

ໃນປີ 1920, ຢູ່ໃນປະເທສລາວ ມີໂຮງໝໍຢູ່ໃນເມືອງໃຫຍ່ໆເທົ່ານັ້ນ ຄື: ນະຄອນວຽງຈັນ ໂຮງໝໍມະໂຫ ສິດ, ໃນເມືອງສວັນນະເຂດ, ໃນເມືອງຫລວງພຣະບາງ, ໃນເມືອງຊຽງຂວາງ, ໃນເມືອງປາກເຊ ບ່ອນ ລະ ໜຶ່ງແຫ່ງ ແຕ່ລະແຫ່ງຍັງຂາດຢາ, ຂາດອຸປະກອນທາງການແພທ, ຂາດນາຍແພທ ທີ່ມີຄວາມສຳນານໃນ ການປິ່ນປົວຄົນເຈັບ, ຮ້ານຂາຍຢາ ກໍບໍ່ມີ ເຖິງມີ ກໍຂາດເຂີນຢາຫລາຍທີ່ສຸດ.

ໃນປີ 1954 ເມືອງລາວຈຶ່ງໄດ້ປັບປຸງ ຝ່າຍໝໍດີຂຶ້ນແຕ່ເລັກນ້ອຍ ຍ້ອນວ່າມີນັກສຶກສາຫລາຍ ຄົນໄດ້ໄປ
ຮຽນວິຊາແພທຢູ່ຕ່າງປະເທສ ໄດ້ກັບຄືນສູ່ປະເທສຂອງຕົນ, ຈຶ່ງພາໃຫ້ການປັບປຸງຄົນເຈັບ ດີຂຶ້ນ ກ້າວ
ໜ້າແດ່. ໃນປີ 1955, ຮັຖບາລຝຣັ່ງເສສແລະສະຫາຣັຖ ໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອອຸປະກອນການແພທ ອັນທັນສະ
ໄໝໄປຊ່ວຍສົງຄາມໃນອິນດູຈີນ ກໍເປັນໂອກາສໃຫ້ສຖານະການດ້ານແພທກ້າວໜ້າຂຶ້ນ.

ໃນປີ 1960, ຝຣັ່ງແລະສະຫາຣັຖ ໄດ້ພັກໂອບລົມວິຊາໝໍ ໃຫ້ນາງ ພະຍາບາລ ແລະ ທ່ານໝໍ ລາວຫລາຍ
ຄົນ ໄດ້ສ້າງໂຮງໝໍແລະໂຮງຮຽນຝ່າຍໝໍ ໃຫ້ລາວຫລາຍແຫ່ງ ແຕ່ກໍໄດ້ຖືກເສີກສົງຄາມ ທຳລາຍໄປ ຕົວ
ຢ່າງ ໂຮງໝໍ “ແສນສຸກ” ຢູ່ຊຳທອງ ແຂວງຊຽງຂວາງ ທີ່ສະຫາຣັຖສ້າງໃຫ້ ໄດ້ຊ່ວຍເຄື່ອງມື, ເຄື່ອງໃຊ້
ທຸກໆຊນິດ, ຕັ້ງ, ຕຽງນອນ ໃຫ້ຄົນໄຂ້ ຫລາຍຮ້ອຍຕຽງ, ເຄື່ອງ ຖ່າຍຮູບ, ເຄື່ອງຜ່າຕັດ, ຢາປົວພະຍາດ
ແລະເຄື່ອງໃຊ້ອື່ນໆຫລາຍຢ່າງ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນຢູ່ໃນໂຮງໝໍເປັນເງິນຫລາຍລ້ານດອນລາ. ໂຮງໝໍ
ແສນສຸກ ສາມາດຮັບເອົາຄົນໄຂ້ຫລື ທະຫາຣບາດເຈັບມື້ລະ ບໍ່ຕຳກວ່າຮ້ອຍຄົນ. ສັດຕູໄດ້ເຂົ້າມາໂຈມ
ຕີ ໃນປີ 1969 ກໍຕ້ອງໄດ້ເອົາເຄື່ອງເຫລົ່ານັ້ນ ປະຖິ້ມຢູ່ກັບທີ່ ເອົາອອກໄປບໍ່ໄດ້ຈັກຢ່າງ ໄດ້ຖືກສັດຕູ
ທຳລາຍຖິ້ມໝົດກຶ້ງ.

ພາກທີ 16.

ການເມືອງລາວ ແມ່ນນະໂຍບາຍຂອງລາວບໍ່?

ໃນປີ 1973 ມີນັກຊ່ວງຊານອາເມຣິກັນຄົນໜຶ່ງ ເດີນທາງໄປຢ້ຽມຢາມລາວ, ແລ້ວເຂົ້າໄປພົບກັບທ່ານອະທິບໍດີ ທີ່ກະຊວງມະຫາດໄທ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌, ນັກຊ່ວງຊານທ່ານນັ້ນ ໄດ້ອອກໄປທ່ຽວຢ້ຽມຢາມສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ໃນເຂດບໍຣິເວນນະຄອນວຽງຈັນທນ໌ ໂດງສະເພາະ ແມ່ນພື້ນທີ່ ມີໂຄງການພັທນາ, ການສຶກສາ, ບ່ອນຝຶກຫັດຕ່າງໆ ພິເສດ ແມ່ນພະແນກການປົກຄອງຂອງລາວ. ພໍກັບມາເຖິງຫ້ອງປະຊຸມ ທີ່ກະຊວງມະຫາດໄທ ນັກຊ່ວງຊານອາເມຣິກັນຄົນນັ້ນ ໄດ້ຕັ້ງຄໍາຖາມໃນທີ່ປະຊຸມວ່າ "ຄົນລາວມີຄວາມຝັນບໍ່?" ທ່ານອະທິບໍດີລາວ ຕອບວ່າ "ລາວບໍ່ຝັນກາງເວັນ ມີແຕ່ຝັນກາງຄືນເທົ່ານັ້ນ" ພໍນັກຊ່ວງຊານໄດ້ຍືນຄໍາຕອບດັ່ງນັ້ນ ກໍເລີຍບໍ່ຖາມທັງໆຕື່ມອີກ.

ຄໍາຖາມແລະຄໍາຕອບ ມີຄວາມໝາຍສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ຖ້າຜູ້ທີ່ຕັ້ງຄໍາຖາມ ຫາກບໍ່ຮູ້ພື້ນຖານຂອງບຸກຄົນທີ່ຕົນຖາມ, ບາງເທື່ອ ຄໍາຖາມນັ້ນອາດຈະເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈຜິດ ຫລືບໍ່ເຂົ້າໃຈຕໍ່ຄໍາຖາມ ກໍເປັນໄດ້. ຄໍາຖາມຂອງນັກຊ່ວງຊານນັ້ນ ອາດເປັນຄວາມຫວັງຂອງຄົນລາວ ແຕ່ຖ້າທ່ານຜູ້ທີ່ຕອບຄໍາຖາມນັ້ນ ໄດ້ຕອບໄປຕາມທີ່ຕົນໄດ້ຍືນ ໂດງບໍ່ໄດ້ຄໍານຶງເຖິງຄວາມໝາຍ ແລະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມລະວັງຄິດກ່ອນຈຶ່ງຕອບ ອາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຕັ້ງຄໍາຖາມນັ້ນຶງ ແລະຄິດໄປໃນທາງອື່ນ ຫລື ແນວທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຕັ້ງຄໍາຖາມ ບໍ່ໄວ້ວາງໃຈ ຫລືບໍ່ແນ່ໃຈນໍາດັ່ງນັ້ນນັກຊ່ວງຊານຄົນນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ໃຫ້ຄໍາຕອບ ບໍ່ໃຫ້ຄໍາອະທິບາຍທັງໆຕື່ມ.

ໃນກໍລະນີນີ້ ກໍເວົ້າໄດ້ຍາກ ຜູ້ຕອບຄໍາຖາມອາດຈະໃຊ້ພະຫຍາແດ່ກໍເປັນໄດ້ ເພິ່ນບໍ່ຢາກເວົ້າຄວາມຈິງເວົ້າແບບຕົງໄປຕົງມາ ເພາະຮູ້ສຶກລະອາຍໃນຕົວວ່າ ຄົນລາວສ່ວນຫລາຍຈະບໍ່ມີຄວາມຝັນຢາກໄດ້ຍາກດີທັງໆດ້ວຍຕົນເອງ ຖ້າຝັນກໍແມ່ນຕອນນອນ ແລ້ວຝັນໄປຕາມທັມະຊາຕເທົ່ານັ້ນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ຂ້າຣາຊການລາວສ່ວນຫລາຍ ຍັງຢູ່ໃນຣະດັບການສຶກສາບໍ່ສູງ ຈຶ່ງບໍ່ຄ່ອຍເຂົ້າໃຈຕໍ່ວຽກບ້ານການເມືອງຂອງປະເທສຊາຕ ບໍ່ຮູ້ວິເຄາະ ຫລືຕິດຕາມສຖານະການຕ່າງໆ ຕອນມີການປ່ຽນແປງພາຍໃນປະເທສ ຫລືຢູ່ພາຍນອກປະເທສ. ການປ່ຽນແປງຕ່າງໆ, ພື້ນຖານຄວາມຮູ້, ດ້ານປະເພນີຂອງລາວແມ່ນ ຍັງຢູ່ໃນທ່າທີທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກ ຍ້ອນປະເທສມີເສິກເສືອຍາວນານ, ການປົກຄອງໂດງຜູ້ນໍາ ທີ່ມີການສຶກສາບໍ່ສູງ, ໄດ້ຈັບມາໃຊ້, ຫລື ໃຊ້ຜະເດັ່ຈການ ເອົາອໍານາຕ, ໄດ້ອໍານາຕຍ້ອນ ພັຄພວກ ຫລື

ພັດການເມືອງ, ເປັນຈຸມເຈື້ອ, ເຜົ່າແຕກຕ່າງກັນ, ຈຶ່ງໂຮມກັນຍາກ ເຂົ້າໃຈກັນຍາກ ຕ່າງຄົນຕ່າງຊອກຫາ ຜິດປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ບໍ່ເຫັນແກ່ຜິດປະໂຫຍດສ່ວນຮວມ ຂອງປະເທສຊາຕບ້ານເມືອງ ຈຶ່ງພາໃຫ້ເກີດ ເສິກ ກາງເມືອງ, ມີການເມືອງອັນບໍ່ໝັ້ນຄົງ ຕລອດມາຫລາຍ ສັຕະວັດ (ຫລາຍຮ້ອຍປີ). ໃນພິງສາ ວະດານ ລາວເຮົາ ຈະເຫັນເຈົ້າລາວໄປຂໍໃຫ້ພະມ້າມາຕີລາວ, ຂໍໃຫ້ຂເມນມາຕີລາວ, ຂໍໃຫ້ໄທຍ໌ ມາຕີລາວ, ຂໍໃຫ້ ວຽດ ມາຕີລາວ. ສຸດທ້າຍປະເທສລາວ ຕ້ອງແຕກສລາຍ ປະຊາຊົນລາວ ກາຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວ. ບໍ່ດົນ ຜົນແຜ່ນດິນລາວ ຕ້ອງຕົກເປັນຂອງຕ່າງດ້າວ, ເພາະປະຈຸບັນດິນລາວ ຫລາຍ ກວ່າສາມສ່ວນສິບ(3/10) ໄດ້ຕົກເປັນຂອງວຽດນາມເໜືອ ຄ.ມ.ນ. ໂດງກົງໄປແລ້ວ. ຕົວຢ່າງເສັ້ນທາງ ໂທຈີມິນ ແມ່ນໄດ້ຜ່ານດິນ ແດນລາວ ແຕ່ດຽວນີ້ເສັ້ນທາງນີ້ ແມ່ນຊາຍແດນຣະຫວ່າງວຽດນາມ ແລະ ລາວ. ດິນດອນຕອນຫຍ້າ ເບື້ອງຕິດກັບວຽດນາມຕາມລວງຍາວ ແຕ່ເໜືອ ຕລອດໃຕ້ ຂອງ ເສັ້ນທາງ ໂຮຈີມິນ ຕົກເປັນຂອງວຽດ ນາມໂດງກົງ. ວຽດນາມໄດ້ຍັບຊາຍແດນເລິກເຂົ້າໄປໃນຜົນແຜ່ນດິນຂອງລາວ ບໍ່ຕໍ່ກວ່າ 20 ກິໂລ ແມຕຣ໌ ສຳຫລັບລວງກວ້າງ ແຕ່ ສຳຫລັບລວງຍາວແຕ່ເໜືອຕລອດໃຕ້ ຂອງ ປະເທສລາວ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ ບໍ່ມີ ຜູ້ໃດ ຕໍ່ວ່າໄດ້. ຍ້ອນລາວ ຄ.ມ.ນ. ຕິດໜີ້ເລືອດຂອງ ວຽດນາມເໜືອ.

ການສູນເສັຍຜົນແຜ່ນດິນລາວ ແລະ ຜິລະເມືອງລາວ ຍ້ອນນັກການເມືອງ ຂອງລາວ ຂາດຄວາມສຳນຶກ ວິເຄາະ ສະພາບການ ຂອງບ້ານເມືອງ ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຄ້າງໜ້າ, ຂາດຮັຖສາຕ, ຂາດນັກສັງຄົມສາຕ, ສວ່ນ ຫລາຍ ນັກການເມືອງລາວມັກໃຊ້ ອຳນາຕ ຂອງພັດພວກ ຄື ພັດຄອມມຸນິສຕ໌ ປະຈຸບັນ ໂດງບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງ ເຖິງອານາຄົດ ຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ປະເທສຊາຕ ວ່າຈະນຳໄປໃນ ທາງດີ ຫລື ທາງຮ້າຍ ຕົວຢ່າງ ກໍຄື ຕອນ ຮ.ອ. ກອງແລ ຮັບໃຊ້ຣະບອບຄອມມຸນິສຕ໌ ອັນມີ ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ຫລອກໃຊ້ ທຳການຮັຖ ປະ ຫາຣ ໃນ ວັນທີ່ 9 ເດືອນສິງຫາ 1960, ນອກຈາກນີ້ ຍັງໄດ້ຕິດຕໍ່ຂໍ ກອງທະຫາຣ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມເໜືອ ເຂົ້າໄປສນັບສນຸນ ປາບປາມກອງທັພແຫ່ງຊາຕລາວ ເຮັດໃຫ້ກອງທັພ ລາວແຕກສະລາຍໄປເປັນສາມ ຝ່າຍ ຂ້າກັນເອງ. ເຈົ້າສຸວັນນາພູມມາ ແລະ ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ມີນະໂຍບາຍຄືກັນ ໄດ້ ນຳເອົາລະບອບ ການປົກຄອງ ຄ.ມ.ນ. ມາປົກຄອງລາວ ໂດງ ອ້າງຕໍ່ໂລກພາຍນອກວ່າ ຢາກໄດ້ ການປົກຄອງແບບ "ເປັນ ກາງ" ເປັນສາກບັງໜ້າ ຕົບຕາປະຊາຊົນລາວ ແລະຊາວໂລກ. ແຕ່ ການບໍຣິຫານປະເທສ ນັ້ນ ແມ່ນ **ອຸ່ງຊ້າຍ 100 ເປີເຊັນ.**

ເມື່ອປະເທສລາວຕົກໄປຢູ່ໃນຣະບອບການປົກຄອງແບບ ຄ.ມ.ນ. ຊື່ໃໝ່ຂອງປະເທສ ຈຶ່ງເອີ້ນວ່າ ສປປລ, **ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນ ລາວ.** ເຈົ້າສຸວັນນາພູມມາ ແລະເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ບໍ່ມີຊື່ສຽງ ຈາລຶກໄວ້ໃນປວັດຕສາຕຂອງ ສປປລ ມີແຕ່ຂອງທ່ານໂກສອນ ພິມວິຫານ ຜູ້ດຽວ ມີຊື່ສຽງ ເພາະໂກສອນ ເປັນນາຍ ເປັນລູກວຽດ ເກີດຢູ່ເມືອງວຽດນາມ ຫລັງຈາກພໍຮ້າງແມ່ ຈຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມພໍ່ ມາເຕີບ ໂຕຢູ່ເມືອງ ລາວ ແລະໄດ້ເປັນອາດີດຂ້າຣາຊການຝຣັ່ງເສສ ສໂມຝຣັ່ງເສສມາປົກຄອງລາວ ມີຄວາມຜິດ ດ້ານກົດ

ໝາຍຫລວງ ຈຶ່ງໄດ້ໂຕນໜີໄປຮ່ວມມືກັບໂຮຈິມິນ ຜູ້ເປັນຫົວໜ້າ ຖືກປັ້ນໃຫ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຝຣັ່ງເສສ ເພື່ອເປັນການແກ້ແຄ້ນ ໂດງອ້າງວ່າແມ່ນປົດແອກ ຈາກ ຈັກກະພັດຝຣັ່ງເສສ ຄວາມຈິງແລ້ວແມ່ນ ປົດແອກໄມ້ອອກ ແລ້ວໄດ້ເອົາແອກເຫລັກເຂົ້າມາໃສຄໍປະຊາຊົນລາວ. ໂກສອນ ພົມວິຫານ ຈຶ່ງເປັນຄົນມີອິທິພົນ ແລະ ສຳຄັນຢູ່ໃນ ພັດທະນາມຸຍນິສຕ໌ ອິນດູຈີນ. ດັ່ງນີ້ ເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ແລະ ເຈົ້າ ສຸພານຸວົງສ໌ ຈຶ່ງບໍ່ມີປະວັດສາດ ນັກຕໍ່ສູ້ໄວ້ ເພາະ ບໍ່ມີຊື່ຢູ່ໃນ ພັດ ຄ.ມ.ນ. ອິນດູຈີນ ແລະ ຄ.ມ.ນ. ບໍ່ຕ້ອງການເຊື້ອ ເຈົ້າ.

ປະທານ ໂກສອນ ພົມວິຫານ
ໃນອຸນະປິກາວເຂົ້າສູ່ການດຳເນີນມາລະກິດປ່ຽນແປງໃໝ່

ຮູບທີ່ 182 (ຊ້າຍ). ທ່ານໂກສອນ ພົມວິຫານເກີດວັນທີ່ 13 ເດືອນ ທັນວາ (December) 1920, ເຖິງແກ່ກັມ ວັນທີ່ 21 ເດືອນພະຈິກາ (November) 1992 ທີ່ນະຄອນ ວຽງຈັນ, ມີຮູບປັ້ນໄວ້ເປັນທີ່ລະລຶກວິຣະບຸຣຸດ ຜູ້ກ້າຫານ ຂອງຊາຕລາວ. ຮູບນີ້ກຳລັງວາງແຜນເພື່ອມອບລາວ ໃຫ້ວຽດນາມເໜືອ ມາຄູມ. ລາວຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີກອງທັບ ແມ່ນວຽດນາມເທົ່ານັ້ນ ຄູ້ມກັນຄວາມປອດໄພຂອງປະຊາຊົນລາວ ຊອດວຽດນາມ.

ຮູບທີ່ 183 (ຂວາ). ທ່ານໂກສອນ ພົມວິຫານ ແລະເຈົ້າສຸພານຸວັງ ໃນປີ 1950.

ຜູ້ໄດ້ຮັບຄຳຍອ້າຍ ຈາກໂກສອນ ພົມວິຫານ ຫລາຍທີ່ສຸດ ແມ່ນນາຍພົນ ຄຳອວັນ ບູບຜາ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຊື່ສັດໄດ້ທຳການ ຖອນແຂ້ວ, ຖອນເລັບ ຝ່າຍຂວາ ຢ່າງຊັ້ນເຊີງ ໂດງອ້າງເອົາ ສັນຍາ ອານຸສັນຍາ 18 ຂໍ້ ທີ່ເຊັນກັນຢູ່ທີ່ວຽງຈັນທນ໌ ໃນປີ 1973 ເປັນເຄື່ອງມື ແລະ ເປັນແຜນການ ເປົ່າຫູ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ຜູ້ນຳລາວ ຝ່າຍຂວາ ຫລາຍຄົນ ທີ່ດ້ອຍຄວາມຄິດ ສຸກງ່າໃດ ກິນງ່ານັ້ນ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມມືກັບ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ສ້າງສຖານະການ ປັ່ນປ່ວນ ເຮັດໃຫ້ຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງ ຂອງຊາຕແຕກສະລາຍ. ໃນທີ່ສຸດແມ່ນເປັນການເຈຕະນາລະເມີດ ສັນຍາ ໃນປີ 1973 ຈາກລາວ ຄ.ມ.ນ. ຜູ້ຮັບໃຊ້ແບບແຜນຂອງ ວຽດນາມເໜືອ ຄ.ມ.ນ. ເພື່ອ ກືນກິນລາວ.

ການລະເມີດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ເຫັນ ໝູ່ປະເທສ ທີ່ໄດ້ລົງລາຍເຊັນຢູ່ໃນສັນຍາ ທັງສາມທີ່ເຊັນກັນ ໃນປີ 1954, 1962 ແລະ 1973, ຊອກຫາທາງແກ້ໄຂ ຫລື ຊອມເບິ່ງເຫຕການ ແມ້ແຕ່ນ້ອຍ ແຕ່ຕົງກັນຂ້າມປະເທສເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ປ່ອຍປະລະເລີຍ ຕໍ່ການກະທຳຜິດ ຂອງຜູ້ໄດ້ໂອກາສ ຢາກຄອບຄອງປະເທສລາວ ເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນແບບໃໝ່ຢ່າງສະບາຍ. ຜູ້ລະເມີດໄດ້ ກຳນູທ່າງໃຊ້ອຳນາຕຕາມໃຈຊອບ ໂດຍບໍ່ເກັ່ງອຳນາຕສານ

ໂລກເລີຍ ດັ່ງນີ້ ໄກສອນ ພົມວິຫານ ຈຶ່ງໄດ້ເຊັນມອບ ປະເທສລາວໃຫ້ວຽດນາມເໜືອ ເອົາໄປຄູມ 25 ປີ ຫຼັງຈາກ 25 ປີແລ້ວຕ້ອງໄດ້ເຊັນຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ ເທື່ອລະ 10 ປີ ຢ່າງບໍ່ມີສິ້ນສຸດ ແລະ ບໍ່ມີທາງແກ້ໄຂໄດ້ (1977-2002= 25 ປີ ຫຼັງຈາກນີ້ ກໍຕ້ອງເຊັນຕໍ່ແຕ່ລະເທື່ອ 10 ປີ ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ).

ພີ່ນ້ອງປະຊາຊົນລາວ ທຸກຖ້ວນໜ້າ ຄວນອ່ານ ແລະຈຳໄວ້ວ່າ ການກະທຳຂອງ ນາຍພົນ ຄຳອວັນບູບຜາ ຜູ້ຮັບໃຊ້ແຜນການ ພັດທານມຸຍນິສ ອິນດູຈີນ ລົບລ້າງປະເທສຊາຕ ຂອງຕົນ ແລະ ເຜົ່າພັນຂອງຕົນເປັນ ໄປໄດ້ຢ່າງໃດ? ພວກຂ້າຮາຊາການທີ່ ດອ້ຍຄວາມຄິດ, ສຖາບານນັກສຶກສາລາວຜູ້ ດອ້ຍ ການສຶກສາ ບໍ່ ລອບຄອບ ທີ່ໄດ້ສັບສຸນ ແຜນການຂອງ ນາຍພົນ ຄຳອວັນບູບຜາ ໃນເວລານັ້ນ ຄວນສຶກສາ ພິຈາຣະ ນາ ໃຫ້ຖວ້ນຖີ່ ເສຍກ່ອນ ບໍ່ແມ່ນໄດ້ທຳຜິດໄປແລ້ວ ຈຶ່ງຄິດຕາມພາຍຫຼັງ ມັນສາຍເກີນໄປແລ້ວ ຈະແກ້ ກໍບໍ່ມີຄວາມໝາຍທັງ ເພາະວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມາຣ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນ ພໍ່ແມ່, ເຈົ້ານາຍ ຂອງຕົນ ແລະ ປະເທສຊາຕ ກໍຖືກຫລົ້ມຈົມ ຈົນໝົດກ້ຽງ ຈະແມ່ນຝ່າຍໃດຜິດ ຫລື ຖືກ ກໍຄວນຮ່ວມມືກັນ ແກ້ໄຂ ປຶກສາຫາລືກັນໃນທາງສ່ວນຮ່ວມຂອງຊາຕ ຕາມທີ່ຄວນ.

ຂໍເຊີນພີ່ນ້ອງປະຊາຊົນລາວພາກັນອ່ານເບິ່ງ ຢູ່ໃນບັນທຶກ ທັງໝົດຂອງ ນາຍພົນ ຄຳອວັນ ບູບຜາ ທີ່ເປີດ ເຜີຍໄຊຍຊນະຂອງ ພັດ ຄອມມຸຍນິສ ລາວແດງ ໃນປີ 1975 ແຕ່ເອົາມາຂຽນເປີດເຜີຍໃນປີ1995 ຊາວ ປີຜ່ານມາ ຫຼັງຈາກໄກສອນ ພົມວິຫານ ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ພີ່ນ້ອງລາວທຸກຄົນຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ໄຊຍຊນະ ນັ້ນເປັນຂອງຜູ້ໃດແທ້? ຂອງລາວ ຫລື ຂອງ ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ? ຍ້ອນການກະທຳດັ່ງກ່າວ ປະຊາຊົນ ລາວ ປະມານໜຶ່ງລ້ານ ຄົນໄດ້ໜີອອກຈາກ ປະເທສ, ໄດ້ໄປຕາຍໃນຣະຫວ່າງກາງທາງ ໃນເວລາໜີ, ຖືກ ຈັບໄປຂາຍ ແລະ ກັບກາຍເປັນອົພະຍົບໄປຢູ່ ຫລາຍປະເທສ ທົ່ວໂລກເທົ່າທຸກວັນນີ້, ເໜືອໄປກວ່ານີ້ ຜູ້ນຳ ຝ່າຍຂວາ 46 ພັນຄົນ ທີ່ໄດ້ຖືກຈັບເອົາໄປທໍຣະມານ ຂ້າຖິ້ມ ຢ່າງໂຫດທັງມະນຸດສະທັມທີ່ ສຸດ ຢູ່ສູນສັມມະນາ ດັດສ້າງເມືອງວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ຢ່າງບໍ່ມີສານໂລກໃດ ຈະຊ່ວຍໄດ້.

ນາຍພົນຄຳອວັນ ບູບຜາ ໄດ້ຂຽນໃນປີ 1995 ວ່າ”ເຮັດແນວໃດ ຈະຮັກສາ ຕົ້ນດອກຈຳປາໄວ້ໄດ້ ” ມັນ ຫລ້າສະໄມໄປແລ້ວ ນາຍພົນ ຄຳອວັນບູບຜາເອີຍ! ໄກສອນ ພົມວິຫານ ໄດ້ເຊັນມອບ ປະເທສ ລາວ ໃຫ້ ວຽດ ຄອມມຸຍນິສຕ໌ ມາປົກຄອງ ລາວໃນລະຍະ 25 ປີ ພໍດີໃຫ້ ລຸ້ນລູກຊອດ ວຽດ ໄດ້ເຕີບໂຕມີອາຍຸ ພໍດີ ມາເປັນນາຍ ລາວທັງຊາຕແລ້ວ.

ຜູ້ນຳລາວຫລາຍຄົນ ໄດ້ຂຽນປະວັດສາດຂອງເມືອງລາວ ຢູ່ພາຍໃນປະເທສ ແລະຢູ່ຕ່າງປະເທສ ໃຫ້ ຄວາມເຫັນດ້ານປະສົບປະການຂອງເຂົາເຈົ້າ ສົມຄວນໃຫ້ລູກຫລານລາວ ລຸ້ນຫລັງໄດ້ຄົ້ນຫາ ມາອ່ານ ແລະ ຊອກຫາຂໍ້ມູນຄວາມຈິງວ່າ ດ້ວຍເຫຕອັນໃດ ຈຶ່ງມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນລາວ ຫລາຍແທ້ ເປັນມາໄດ້ ຢ່າງໃດ? ແລະ ຍ້ອນທັງແທ້? ລາວເຮົາ ຄວນຮູ້ປະວັດສາດນີ້ໃຫ້ດີ, ຄວນປ້ອງ ກັນບໍ່ໃຫ້ປະວັດສາດນີ້

ຊຳຮອຍອີກ ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນອ່ານປຶ້ມ ແຜນການທຳລາຍ ຫ້າຂັ້ນ ຂຽນໂດຍມະຫາກຸ ສຸວັນນະເມທິ ຮັຖມົນຕຣີ ກະຊວງ ຫ້າມະການ ຮັຖບາລ ປະສົມຄັ້ງທີ່ສາມ ແລະ ນາຍ ສະນັນ ສຸທິຈັກ ເພື່ອທັບມ້າງຝ່າຍຂວາ.

ຄວາມສເນີນີ້ ແມ່ນການເປີດເຜີຍຂອງ ຫ້າວ ສຸວັນນະຣາດ ຈິນດາວົງ ທີ່ຖືກຫລອກໄປໃຊ້ຢູ່ໃນຂບວນ 21 ອົງການ ຍ້ອນໄດ້ຮັບຜິດຕອບແທນຢ່າງເຈັບແສບເກືອບເອົາຕົວບໍ່ລອດ ເມື່ອລອດອອກມາຈຶ່ງໄດ້ເປີດເຜີຍ ຫ້າກາກ ຄວາມຈິງ ຂອງ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ທີ່ຮັບໃຊ້ແຜນການຂອງ ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ໄຊ້ຍຸນະຍັນຢາກແກ້ແຄ້ນ ແລະ ຢາກໄດ້ອຳນາດ ແຕ່ ຜິດສຸດທ້າຍ ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນຄົນຮັບໃຊ້ ຜິດປະໂຍດຂອງ ວຽດນາມເໜືອ ຄ.ມ.ນ. ເທົ່ານັ້ນ.

ກົນອຸບາຍຂອງ 21 ອົງການ

ໂດຍ: ມະຫາກຸ ສຸວັນນະເມທິ

ການຫັນປ່ຽນໂດຍສັນຕິ ແມ່ນສິ່ງຄາມແບບໃໝ່ ທີ່ເປັນໄພອັນຕະລາຍຮ້າຍແຮງ ແນໃສ່ລົບລ້າງ ພັຄ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງ ປະຕິບັດກ້າວເຖິງທຳລາຍປະຊາຊົນ, ທຳລາຍຄວາມເປັນເອກກະຣາດ ແລະ ທຳລາຍປະເທສຊາຕໂດຍ ບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ອາວຸດ ແຕ່ ຫາກໃຊ້ ບາງວິທີການ ຄື:

- ກ. ເອົາການຕໍ່ສູ້ ດ້ານສັງຄົມນິຍົມເຂົ້າພາຍໃນປະເທສ ມ້າງແຕ່ໃນອອກນອກໂດຍ ເອົາຄົນພາຍໃນມ້າງ ຄົນພາຍໃນ. ພວກຈັກກະພັດ ມີແຕ່ຊ່ວຍຢູ່ໃນ ທາງນອກແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍຊູ ແລ້ວກະທົບໃສ່.
- ຂ. ກຳເອົາແຕ່ລະລຸ້ນຄົນ ເພື່ອສ້າງໃຫ້ມ້າງກັນຢ່າງຍາວນານ ສ້າງເປັນດ່ານທູງພານເຂົ້າໃນເພື່ອຕ້ານການປະຕິວັດ, ມ້າງເພພັຄ ແລະ ຄະບວນການປົກຄອງ.
- ຄ. ໃຊ້ທຸກວິທີທາງ ແລະຮູບແຜນການຕໍ່ສູ້ ທັງຖືກກົດໝາຍ ເທິງກົດໝາຍ ທັງເປີດເຜີຍ ແລະ ທັງປິດລັບ ສວຍໃຊ້ທຸກຊ່ອງຫວ່າງ ແລະກາລະໂອກາດອຳນວຍ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ຊ່ອງຫວ່າງ ແລະໂອກາດອຳນວຍການ ນຳໃຊ້ ກົນໂກງເສຖາກິດ ຕະລາດ ຈາກການເປີດກວ້າງ ການພົວພັນກັບຕ່າງປະເທສ ການຮ່ວມມືກັບການຊ່ວຍເຫລືອຕ່າງໆ ການລົງທຶນ ແລະ ອື່ນໆ ອີກ.
- ງ. ໃຊ້ທາງມາດຕະການໆເມືອງ ແລະເສດຖາກິດ ວັດທນະທັມສັງຄົມທັງກົດຕ່າງໆທົບເຕັ້ງ ແລະ ຂົມຂູ່ທາງດ້ານການທະຫາຣ ໃນເມື່ອຈຳເປັນເພື່ອໝູນແລະກະຕູນ ຊຸກຍູ້ກຳລັງປະຕິການພາຍໃນ.
- ຈ. ດຳເນີນສິ່ງຄາມຈິດທະສາຕ ໃຊ້ສິ່ງຄາມຈິດຕະສາຕ ເປັນປ້າຍແຫລມເພື່ອໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີສ້າງຄວາມຫລົງໄຫລໄຝຝັນ ປະລະທັດສະນະ ຫລັກໝັ້ນປະຕິວັດໃຊ້ທຸກວິທີ ດຶງດູດຊື້ຈ້າງຈອບ

ອອຍ ເອົາພະນັກ ງານ ປະຊາຊົນໃຫ້ ຫລົງນິຍົມຊົມຊອບ ແລະໄປນຳພວກເຂົາຮັບໃຊ້ກິນ ອຸບາຍຂອງພວກເຂົາແຜ່ຜາຍ ລັບທິເສລີ ປະຊາທິ ປະໄຕ ຫລາຍພັດ ຫລາຍເກົ້າສິດມະ ນຸດ ແລະ ແບບແຜນ ດຳລົງຊີວິດ ອັນລາມິກມືນເມົາ.

ກິນອຸບາຍ ຫັນປ່ຽນ ໂດງສັນຕິ ມີຄວາມອັນຕະລາຍ ແນວໃດ ຕໍ່ຊາຕ ຕໍ່ປະຊາຊົນ

- ກ. ທຳລາຍຄວາມເປັນເອກກະຣາດຂອງຊາຕ.
- ຂ. ສ້າງກຸ່ມກ້ອນຕ່າງ ຯຂຶ້ນ ແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ ແຕ່ລະເຜົ່າ ຊົນຊາຕ ດ້ວຍກັນ.
- ຄ. ສ້າງຄວາມແບ່ງແຍກ ຄວາມຂັດແຍ້ງ ເຜົ່າຕ່າງ ຯ ໂດງໃຊ້ ນະໂຍບາຍແຍ່ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈຜິດ ເກີດຄວາມອາຄາດ ໝາດໝາງ ຕໍ່ກັນ ມ້າງຄວາມສາມາດປອງດອງ ອັນເປັນມູນເຊື້ອຂອງພິ ນ້ອງລາວເຜົ່າຕ່າງ ຯໃນວົງນາຍາດແຫ່ງຊາຕ.
- ງ. ທາງດ້ານສາສນາ ກໍ່ຄວາມແບ່ງແຍກລະຫວ່າງຜູ້ເຊື້ອຖືສາສນາຕ່າງກັນ ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າສາສນາ ເຢຊູ ປະຕິບັດພັນທະຂອງພົນລະເມືອງໄດ້, ແມ່ນບໍ່ໃຫ້ຊາວໜຸ່ມໄປເປັນທະຫາຣ, ບໍ່ໃຫ້ ປະຊາຊົນຊາວບ້ານເຮັດວຽກລ່ວມ ໃນຍາມວັນສິນຂອງພະເຢຊູ.

ແຜນການທຳລາຍ

ໂດງ: ມະຫາກຸ ສູ້ວັນນະເມທິ ແລະ ສະນັນ ສຸທິຈັກ

- ຂັ້ນ 1- ໃຫ້ໃຊ້ໂຄງການ ການເມືອງ ສືບແປດຂໍ້ ເປັນຄອ້ນທັບມ້າງ ຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ໂດງໃຊ້ຄນະ ສະມາຊິກຂອງ 21 ອົງການເຂົ້າແຊກແຊງທຸກຯອົງການ, ທຸກຯກົມກອງ, ທຸກຯກະຊວງ ຂອງແຂວງ ແລະ ເອກກະຊົນ ຖ້າຫາກວ່າໂຄງການເມືອງບໍ່ໄດ້ຜົນ ກໍ່ໃຫ້ເອົາກົດໝາຍ ຮັບປະກັນ ສິດທິ ພົນລະເມືອງລາວອອກໃຊ້ເປີດເຜີຍ.
- ຂັ້ນ 2- ຈັດຊູມນູມ ຈັດປະຫວັງ ຈັດເດີນຂະບວນ ເພື່ອທັບມ້າງບຸກຄົນສຳຄັນຂອງຝ່າຍຣັດ ຖະບານວຽງຈັນທັນ ຄື: ຂ້າຣາຊການ,ທະຫາຣ, ຕຳຣວຈ ແລະ ຕລອດ ພໍ່ຄ້າ ຊາວຂາຍ.
- ຂັ້ນ 3- ເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ຜູ້ບໍ່ມັກສັນຕິພາບ ອອກໜີຈາກປະເທສ ແລະ ຜູ້ມັກສັນ ຕິພາບຕ້ອງໄດ້ເອົາໄປຮຳຮຽນ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານກອງທັບຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ຕ້ອງໄດ້ເກັບອາ ວຸດເຂົ້າສາງເສັດ ແລ້ວກໍ່ຈັດເດີນຂະບວນໃຫ່ງເພື່ອລົບລ້າງອຳນາຕການປົກຄອງເກົ່າ ຂອງຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ເລີ້ມແຕ່ ບ້ານ, ເມືອງ, ແລະ ແຂວງ ໃນເດືອນສິງຫາ ວັນທີ 23, 1975 ທີ່ເດີນພຣະທາດຫລວງ ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນທັນ.

- ຂັ້ນ 4- ແຍກເອົາຜູ້ທີ່ຈະໃຊ້ວຽກຕໍ່ໄປ ອອກຈາກພວກທີ່ຈະບໍ່ໃຊ້ວຽກ ແລ້ວເອົາໄປສັມມະນາ, ເອົາໄປດັດສ້າງ ໂຄງທາເຮືອງໃສ່ວ່າ ພວກນີ້ຕ້ານການປະຕິວັດ ຂອງປະຊາຊົນ ແລ້ວ ເອົາຂຶ້ນໄປ ກັກຂັງໄວ້ ໃນເຂດປົດປ່ອຍເກົ່າໂຄງຖືຫຼັກການທີ່ວ່າ ຂ້າພະຍາດ ແກ້ເອົາ ຄົນ ຖ້າຫາກຜູ້ທີ່ໄດ້ກໍພົ້ນອອກມາ ຖ້າຫາກທີ່ບໍ່ໄດ້ ກໍຊົດໃຊ້ກັມທີ່ຕົນ ໄດ້ກໍໄວ້ກັບ ປະຊາຊົນ ຖ້າຫາກຍັງດີດ້ານຢູ່ ກໍຕ້ອງໃຊ້ວິທີການຮູນແຮງຈົນເຖິງຂັ້ນຂ້າຖິ້ມ ຫລືໃຫ້ ກິນຢາສັງ ຖ້າບໍ່ຕ້າຍກໍໃຊ້ການທັງໆບໍ່ໄດ້ (ສ້າງເອົາບຸກຄົນໃໝ່ ຈາກສູນ ສັມມະນາ, ສູນ ດັດສ້າງ ເພື່ອຈະໄດ້ກັບຄືນມາເຮັດ ວຽກຕາມແຜນຕໍ່ໄປ ແບບລະຍະສັ້ນ ແລະ ລະຍະ ຍາວ ຂອງອົງການ. ໃນສູນສັມມະນາຕ້ອງເລືອກສ້າງຕຽມເອົາພວກທີ່ຈະໃຊ້ວຽກຕໍ່ໄປຢູ່ ຂ້າງນອກໃຫ້ຢູ່ດີ ກິນດີກວ່າພວກຢູ່ຂ້າງໃນ.)

ຮູບທີ່ 184. ນັກໂທສ ທີ່ຖືກໄປສັມມະນາ ຢູ່ສູນ ຄຸກ ວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ຖືກຜູ້ຍິງ ເອົາບິນຈີ້ ເຝົ້ານັກໂທສແບບທໍຣະມາຣ ທີ່ສຸດຂອງຊີວິດ.

ແຜນແລະນະໂຍບາຍໃນການດັບສູນ ຂ້າຣາຊການພະແນກການ ປົກຄອງ, ຕໍາຣວດ, ທະຫາຣ, ນັກຮຽນ ແລະເຍົາວະຊົນຂອງຣັດຖບານຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ໃນລະຍະສັ້ນ ພາຍຫລັງປົດປ່ອຍປະເທສລາວ ໄດ້ມາ ເປັນສໍາເຣັດ. (ອັນນີ້ແມ່ນນະໂຍບາຍຂອງຝ່າຍທະຫາຣ ແຕ່ຕ້ອງໃຊ້ແຜນສົງຄາມຈິດຕະສາຕ ປະກອບ ໄປດ້ວຍກັນ). ພວກຂ້າຣາຊການ, ຕໍາຣວດ ແລະ ທະຫາຣຕ້ອງຖືກສັ່ງຈາກຂັ້ນເທິງໃຫ້ໄປຮັບການຮໍາຮຽນ ໃນເຂດປົດປ່ອຍເກົ່າ ສວ່ນແຜນດັດສ້າງນັ້ນຂຶ້ນຢູ່ຕາມແຜນຂໍ້ທີ່ ສີ (ນໍ້າເບີ 4) ແຜນດັບສູນພວກນາຍ ທະຫາຣ ຂອງຣັດຖບາລ ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ໃນເມື່ອເຂົາເຈົ້າ ບໍ່ມັກສັນຕິພາບ.

ສິ່ງຕົວແທນ **ຂອງ 21 ອົງການ** ທີ່ໄດ້ຜ່ານການຝຶກຫັດ ໃນດ້ານສົງຄາມຈິດຕະສາດ ຂຶ້ນໄປເປັນຕົວແທນ ໃນການຕໍ່ສູ້ ໂດຍອີງໃສ່ນະໂຍບາຍຂອງການດັບສູນ ໃນລະຍະສິບປີ ແຜນການ ແມ່ນຕົວແທນຂອງ 21 ອົງການຕ້ອງເປັນຜູ້ພາໃນການຕໍ່ສູ້ (ຕົວແທນຝ່າຍເຮົາຢູ່ຂ້າງໃນ ພວກປະຕິການຢູ່ຂ້າງນອກ). ອົງການ ໃໝ່ ທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃນການດັບສູນ ສຳລັບທະຫານຂອງຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ນັ້ນມີຊື່ວ່າ: **“ເຈົ້າຟ້າ”** ເຈົ້າຟ້າແມ່ນ ອົງຕາມປະວັດສາດຂອງລາວເຮົາ ສໄມສົງຄາມການຕໍ່ຕ້ານຝຣັ່ງເສສ ມາປົກຄອງລາວ ຍ້ອນປະ ຊາຊົນ ລາວເຮົາບໍ່ຍອມຈ່າຍພາສີ ປະຈຳປີ ໃຫ້ແກ່ຝຣັ່ງ. ຜູ້ນຳລາວສູງໃນຄາວນັ້ນແມ່ນທ້າວປັງໃຈ. ທ້າວປັງໃຈ ເຂົ້າໃຈດີວ່າສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານຝຣັ່ງ ເປັນສົງຄາມທີ່ຮ້າຍແຮງ ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ແຜນສົງຄາມຈິດຕະສາດໂດຍ ປະກາສຕິນເອງຂຶ້ນເປັນຫົວໜ້າເຈົ້າຟ້າ. ຄຳສັບວ່າ **“ເຈົ້າຟ້າ”** ເປັນຄຳສັບເກົ່າແກ່ຂອງສົງຄາມຈິດຕະ ສາດ ທີ່ຝ່າຍສັດຕູ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃຊ້ອາວຸດບິນທັນສະໄໝປາບປາມໄດ້ ໃນການຕໍ່ຕ້ານຂອງວິລະບູ ຣຸດ ຜູ້ທຳອິດ. ເຈົ້າຟ້າ ໝາຍເຖິງ ຄົນທີ່ລູກກະສູນປີນ **“ຍິງບໍ່ເຂົ້າ.”** ແຜນປະຕິບັດລະຍະສິບໂຕນີ້ແມ່ນ ແຜນທາງທະຫານ ທີ່ແນໃສ່ໃນການດັບສູນຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ຢ່າງສິ້ນເສີນຮ້ອຍເປີເຊັນ ພ້ອມດ້ວຍ ປະ ຊາ ຊົນ ຂອງຮັຖບານ ທີ່ບໍ່ມີຈຸດປະສົງ ໃນດ້ານສັນຕິພາບ ເຂົ້າມາລິມະທັບກັບກອງກຳລັງທັບ “ເຈົ້າຟ້າ”.

ສ່ວນນະໂຍບາຍດັບສູນພວກເຍົາວະຊົນ ແລະ ນັກຮຽນນັກສຶກສາ ຂອງຮັຖບາລຝ່າຍວຽງຈັນ ຫລັງຈາກ ປົດປ່ອຍປະເທສ ມາເປັນຜົນສຳເລັດແລ້ວ ຕ້ອງປາບພວກທີ່ເຄີຍເຫັນຄວາມຈະເຣີນມາກອ່ນ. ຂໍ້ປະຕິບັດ ຄື: ຂັ້ນເທິງອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ບັນດາຊາວໜູ່ມ, ນັກຮຽນ, ນັກສຶກສາລາວຂອງ ຮັຖບາລຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ໃຫ້ອອກ ໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ ເພື່ອປະເທສຊາຕ ໂດຍອີງໃສ່ການອາສາສະມັກໄປເປັນທະຫານ **ຂອງຮັດ** ແລະ ພັຄ ເພື່ອເຂົ້າໄປຊ່ວຍເປັນ ກອງກຳລັງ ປາບປາມພວກ **“ເຈົ້າຟ້າ”** (ພວກກະບົດ ຕ້ານສັນຕິພາບ) ຝຶກໃຫ້ຮຽນ ຮູ້ໃຊ້ອາວຸດ ຂະນາດເບົາ. ຂັ້ນເທິງເປັນຜູ້ຈັດສົ່ງອາວຸດ ແລະ ໝູນຫລັງ ຂອງການປະຕິບັດທາງທະຫານ. ລູກ ກະສູນຂະນາດເບົາແບບອາກາ 47 ແມ່ນສິ່ງມາເປັນພິເສດຈາກຂັ້ນເທິງ “ລູກກະສູນໃສ່ແປ້ງໝີ່ ພຽງ ແຕ່ ຍິງອອກໄກໄດ້ 25 ແມດ” ອອກປະຕິບັດການປາບປາມພວກກະບົດຊາຕ **“ເຈົ້າຟ້າ”**. ພວກເຈົ້າຟ້າ ຈຶ່ງເປັນກອງກຳລັງທີ່ມີຄວາມສາມາດ ຕ້ານກອງກຳລັງປາບປາມ. ໃນທີ່ສຸດ ຂັ້ນເທິງຈຶ່ງນຳສົບຂອງບັນດາ ເຍົາວະຊົນທີ່ຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ໃນສນາມລົບເວລາປາບປາມພວກກະບົດ **“ເຈົ້າຟ້າ”** ລົງມານະຄອນຫລວງວຽງ ຈັນທນ໌ ທີ່ເດີນພະທາດຫລວງ ເພື່ອຂໍຄວາມເຫັນດີຈາກພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນລາວ ໃນການປາບປາມພວກ ກະບົດ **ເຈົ້າຟ້າ** ໃຫ້ສິ້ນເຊີງໂດຍໃຊ້ອາວຸດ

ທຸກຢ່າງໃນສົງຄາມທັນສະໄໝພ້ອມດ້ວຍໃຊ້ຢາເບືອເຄມີ. ນີ້ເປັນນະໂຍບາຍໄຊຍຊນະໃນຄາວສຸດທ້າຍ ຂອງດ້ານທາງທະຫານແບບສົງຄາມຈິດທະສາດ ແລະ ສົງຄາມທາງທະຫານແບບທັນສໄມ ທີ່ປະກອບ ອາວຸດທັນສໄມ. (ມ້າງແຕ່ໃນ ອອກນອກ, ເອົາຄົນພາຍໃນມ້າງຄົນພາຍໃນ.) ໃນທີ່ສຸດ ຝ່າຍເຮົາຕ້ອງໃຊ້ ກອງກຳລັງທາງທະຫານ ທີ່ແທ້ຈິງໃນການດັບສູນຝ່າຍ ຮັຖບານວຽງຈັນທນ໌ ນາທິສຸດທ້າຍ. **(ຕອນທ້າຍນີ້ ແມ່ນເອົາວຽດມາຂ້າລາວ ໃຫ້ໝົດ)**

o ຂັ້ນ5- ແຜນການທຳລາຍ “ຂັ້ນທີ່ຫ້າ” ນັ້ນຄື: ທຳລາຍທຸກການຈັດຕັ້ງອັນມີລັກສະນະທີ່ເປັນບໍລະປັກກັບ ຣັຖບາລຂອງປະຊາຊົນ ທີ່ຢູ່ໃນປະເທສທີ່ສາມ “ຕ່າງປະເທດ.”

- ✓ ກ. ແຍກ ປັນຍາຊົນ, ແຍກ ວຸທທິຊົນອອກຈາກການຈັດຕັ້ງ, ອອກຈາກ ສະມາຄົມ ເພື່ອໃຫ້ເປັນບໍລະປັກເຊິ່ງກັນແລະກັນຕໍ່ໄປ.
- ✓ ຂ. ແຍກປັນຍາຊົນອອກຈາກປັນຍາຊົນ, ແຍກ ວຸທທິຊົນ ອອກຈາກ ວຸທທິຊົນ.
- ✓ ຄ. ເມື່ອທຳລາຍການຈັດຕັ້ງ ເປັນຜົນສຳເລັດ ສວຍໂອກາດໃຊ້ການຈັດຕັ້ງເຮັດວຽກເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ພັດ, ຣັຖ ຕັ້ງແຕ່ ສັງຄົມນ້ອຍຈົນເຖິງ ຂັ້ນສັງຄົມໃຫຍ່ ຂອງຊາວລາວໃນຕ່າງປະເທສ.
- ✓ ງ. ໃຫ້ທຳລາຍບຸກຄົນທີ່ຖືກແຍກອອກມາແລ້ວ ດ້ວຍແຜນການເຮັດໃຫ້ຢູ່ໂດດດ່ຽວ, ເຮັດໃຫ້ໝູ່, ເພື່ອນຝູງ ລັງ ກຽດດ້ວຍວິທີການຕ່າງໆ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີຜູ້ຄົນມາຄົບຄ້າ ສະມາຄົມນຳຕໍ່ໄປອີກ.

ທ້າວ ສະເມີ ມຸທະໄລ ແມ່ນຫົວໜ້າຂອງ 21 ອົງການ ປະຈຳສະຫະພັນຄູຣດົງໂດກ. ປະຈຸບັນທ້າວສະເມີ ແມ່ນຫົວໜ້າທີ່ຣັຖບາລລາວແດງ ສົງມາປະຈຳການ ແລະ ຕິດຕາມແຜນການ ທີ່ຫ້າ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ ຜົນສຳເລັດໃນປະເທສຝຣັ່ງເສສ ແລະສະຫາຣັຖ ອາເມຣິກາ. ທ້າວສະເມີ ມຸທະໄລໄດ້ຖືກ ຣັຖບາລລາວແດງ ປະຈຸບັນ ສົງມາປະເທສຝຣັ່ງເສສ ໃນຖານະເປັນອົພະຍົບມາຈາກລາວ ເພື່ອໄປປະ ສານງານກັບທ້າວຈັນ ສະໝອນ ວໍລະວົງ (ຜູ້ນີ້ແມ່ນ ໝູ່ຂອງ ຢາງດາວ) ວາງແຜນເຂົ້າໃຫ້ເຖິງສຖາບັນຂອງພຣະມະຫາກະສັດ ລາວ ໃຫ້ໃນທີ່ສຸດ ທຳລາຍ ຕະກູນຊະນະນິກອນ ໃຫ້ໄດ້ ພ້ອມດ້ວຍຣາຊະທາຍາດຂອງພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນລາວ ໃນປະເທສຝຣັ່ງເສສ. ທ້າວເງິນ ສຳຣິດ ເປັນຜູ້ປະສານງານກັບສະຖານທຸຕລາວປະຈຳປະເທສຝຣັ່ງເສສ.

ພວກທີ່ເຮັດວຽກໃຫ້ ຣັຖບາລ ລາວແດງ ໃນສະຫາຣັຖ ອາເມຣິກາ ມີຄື:

ທ້າວ ຄຳໃສ ໄຊສານ, ພ.ອ. ສຸວັນ ພັນສີ, ອາຈານ ສິມນິກ, ພ.ອ. ຟອງສະມຸດ ແລະ ສິມຈິນ ພິໄຊຍະວົງ.

ລາວແດງ ແລະ ວຽດ ຄ.ມ.ນ. ໄດ້ຄົ້ນລົ້ມ ລົບລ້າງຣັຖບາລປະສົມ ທີ່ເປັນຄວາມຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍ ຂອງປະຊາຊົນລາວ ທຸກຄົນ ໃຫ້ລົ້ມແຫລວ ລົງໄປໃນ ປີ 1975 ຢ່າງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ ເພາະແຜນການຂາຍຊາຕຂອງ ລາວ ຄ.ມ.ນ.

ຄນະ 21 ອົງການ

ພວກ 21 ອົງການໄດ້ທຳການເຄື່ອນໄຫວອັນສຳຄັນ ແລະ ເປັນມ້າຕ່າງ ຕົວແຂງແຮງທີ່ສຸດ ຂອງພັດ ຄ.ມ.ນ. ພັດທະເດັດການຢູ່ວຽງຈັນທັນ ສະໄມ1975 ໂດຍບໍ່ໄດ້ຍຳເກັງ ຕໍ່ສັນຍາໂຮມລາວ. ພວກທໍຣະຍົດ ຂາຍຊາຕໃຫ້ ວຽດ ຄ.ມ.ນ. ແມ່ນໃຜ ໃຫ້ເບິ່ງຕາມຮູບນີ້: ເບີ 1 ຮອດ ເບີ 12 ໃນຮູບລຸ່ມນີ້:

ຮູບທີ່ 185. ນີ້ແມ່ນຮູບຖ່າຍຈາກໜ່ວຍຮາຊການລັບຂອງຝ່າຍວຽງຈັນທັນໃນເດືອນມັງກອນ (January) 1975. ຮູບຂອງກຸ່ມນັກຮຽນລາວ ທີ່ກຳລັງໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງ ຈາກທ່ານໂສດ ເພຊຣາສີ ເພື່ອກໍ່ຄວາມວຽນວາຍ ໃຫ້ແກ່ຮັຖບາລປະສົມສອງຝ່າຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເພື່ອ ທຳລາຍຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ແລະປະເທສຊາຕຂອງລາວ. ຄນະຜູ້ນຳ 21 ອົງການທີ່ໄດ້ປະທ້ວງ ຂັບໄລ່ຝ່າຍຮັຖບາລ ວຽງຈັນທັນ ປີ 1974.

- ນ້ຳເບີ 1 ແມ່ນທ້າວບູນແຫນ (ນັກຮຽນ) ກຳລັງຫອບເງິນຄຳຈ້າງກ້ອນໃຫ່ຍໂຕຢູ່ເທິງເອີກ,
- ນ້ຳເບີ 2 ທ້າວບຸດສະບົງ ສຸວັນນະວົງ ເລຂາທິການກະຊວງຄັງ ໃນຮັດຖບາລປະສົມ (ຝ່າຍລາວແດງ),
- ນ້ຳເບີ 3 (ຕ້ອງຄົ້ນຫາ ວ່າແມ່ນໃຜ),
- ນ້ຳເບີ 4 ມະຫາກຸ ສຸວັນນະເມທິ ຮັຖມົນຕຣີກະຊວງທັມມະການ ຮັຖບາລປະສົມ (ສອງຝ່າຍລາວແດງ),
- ນ້ຳເບີ 5 ທ້າວຄຳຟາງ (ນັກຮຽນ),
- ນ້ຳເບີ 6 ທ້າວສະນິດ (ນັກຮຽນ) ຫອບເງິນຄຳຈ້າງກ້ອນໃຫ່ຍ,
- ນ້ຳເບີ 7 (ຕ້ອງຄົ້ນຫາ ວ່າແມ່ນໃຜ),
- ນ້ຳເບີ 8 ທ້າວຄຳຮ້ອຍ (ນັກຮຽນ ແມ່ນໂຕການສຳຄັນ ຂອງ 21 ອົງການ ຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ສູນ ອີພະຍົບເມືອງໄທຍ໌),
- ນ້ຳເບີ 9 ພ.ອ. ແຈ້ງ ໄຊຍະວົງ ຫລີ ແສງອາຣູນ (ຝ່າຍລາວແດງ) ຫລັງຈາກຮວ່ມມືກັບ 21 ອົງການ ກໍ

ໄດ້ ລັບຊັ້ນເປັນນາຍພົນ ແລ້ວຖືກຍ້າຍໄປປະຈຳການຢູ່ອົງການພັທະນາພູດອຍແຂວງຫລວງ
ນ້ຳທາ.

[ກ່ອນໄດ້ຮວ່ມ 21 ອົງການນັ້ນ ແມ່ນອາດິດຜູ້ນຳຂອງ ທ້າວຄຳໄຊ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ກໍ່ຕັ້ງພັດເສນິປະຊາທິປະໄຕ
ໃນສະຫາຣັຖອາເມຣິກາ. ຢ່າລືມວ່າ ມີສອງພັດເສນິປະຊາທິປະໄຕ, ຄື ພັດ ນຳພາໂດງ ປະເກົ້າເຮີ ແລະ
ມົວເຍ້ຍລົງ ຢູ່ທີ່ປະເທສໄທຍ ແລະ ອີກພັດນຶ່ງ ແມ່ນຂອງ ທ້າວຄຳໄຊ ຈຶ່ງພາໃຫ້ສັບສິນການຄົ້ນຫາພວກ
ທໍຣະຍົດຢູ່ໃນຮູບນີ້].

- **ນ້ຳເບີ 10** ທ່ານສິດ ເພັດຊຸກສີ ຣັຖະມົນຕີຣະຊວງເສຖາກິດຣັຖບາລປະສົມ (ຝ່າຍລາວແດງ) ແມ່ນ
ຜູ້ຈອບອອຍເອົາຄ່າຈ້າງໃຫ້ພວກນັກຮຽນທໍຣະຍົດ,
- **ນ້ຳເບີ 11** ພ.ອ. ໂພນໄຊ (ຝ່າຍລາວແດງ), ແລະ
- **ນ້ຳເບີ 12** ທ້າວຄຳໄຊ ຊູຣິນທອນ (ນັກຮຽນ) ແມ່ນຄົນສຳຄັນຄົນໜຶ່ງ ທີ່ສ້າງຄວາມປັນປ່ວນ ແລະ
ເປັນຜູ້ທີ່ຊາວລາວປາກເຊ ຮູ້ຈັກດີ. ປະຈຸບັນ ເປັນອົພະຍົບໜີໄປຢູ່ປະເທສການາດາ.

ມະຕິວາງແຜນຂອງລາວແດງຢູ່ທີ່ເມືອງວຽງໄຊ

ກ່ອນເຂົ້າຍຶດອຳນາຕຈາກຝ່າຍຣັຖບາລ ວຽງຈັນທັນ ແມ່ນແຜນນະໂຍບາຍເພື່ອ ໃຊ້ການຈັດຕັ້ງ
ຣັຖບາລ ປະສົມ ສອງຝ່າຍ ຂຶ້ນ ໃນປີ 1974-1975)

- 1- ຈັດຕັ້ງຣັດຖະບາລປະສົມຊົ່ວຄາວຂຶ້ນ, ໂດງໃຫ້ແຕ່ລະຝ່າຍມີຜູ້ຕາງໜ້າເທົ່າທຽມກັນພ້ອມກັນ ໃຫ້
ຍູບສະພາຜູ້ແທນຣາຊດອນແລ້ວຈັດຕັ້ງ ຄນະຣັຖະມົນຕີປະສົມຂຶ້ນ ໂດງໃຫ້ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌
ເປັນປະທານ ແລະໃຫ້ເຈົ້າສຸວັນນະພູມາ ເປັນນາຍົກຄືເກົ່າ.
- 2- ວາງຮ່າງກົດໝາຍຣັຖທັມຂຶ້ນໃໝ່ ຊຶ່ງຢູ່ໃນວົງ ສິງຄາມການເມືອງ 18 ຂໍ້ ເພື່ອເປັນກົນ ຫລໍ່
ຫລອກ
- 3- ໃຫ້ມີການປັກຫລັກໝາຍເພື່ອປົດຫຼຸບາງຕາ ພ້ອມກັບຣັກສາກຳລັງ (ແກວ) ແລະຊຸກເຊື່ອງ ໄວ້
ເບື້ອງຫລັງ.
- 4- ເຮັດທຸກວິທີທາງ ເພື່ອປົດປ່ອຍແລະຍຶດອຳນາຕຝ່າຍວຽງຈັນ ໂດງໃຊ້ເລກິນຍົວະປະຊາຊົນ, ນັກ
ສຶກສາ, ພໍ່ຄ້າຊາວຂາຍໂດງໃຊ້ວິທີການຊື້ຈ້າງ ຈອບອອຍ ຕລອດຂ້າຣາຊການ, ທະຫານ, ຕຳຣວຈ
ໃຫ້ເປັນກຳລັງໃຈສຳຄັນ.
- 5- ຍູບສະຖາບານຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຊາຕ, ສາສະນາ, ພຣະມະຫາກະສັດ, ປ່ຽນທຸງຊາດ, ປ່ຽນການ ບໍຣິ
ຫານໄປຢູ່ໃນທຸກກະຊວງທະບວງຄົມແລ້ວທຳການຫັນປ່ຽນຈັດຕັ້ງເປັນປະເທສ ສາທາລະ ນະລັດ.

- 6- ໃຫ້ທຳການປົດປ່ອຍເລື້ອຍໆໄປຮອດມະຫາສະໝຸດໃນດ້ານວຽງຈັນ ຕາວັນຕົກສ່ຽງໃຕ້. ຫລັງຈາກນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງປະກາດຂຶ້ນເປັນ ສະມາຄົມສະຫະພັນອິນດູຈີນ ຊຶ່ງສູນກາງຕັ້ງຢູ່ວຽງດນາມເໜືອ (ຮາໂນງ) ແລະປົກຄອງໂດງກົງ ເປັນລະບອບສັງຄົມນິຍົມຄອມມຸນິສ ຂອງວຽງດນາມເໜືອ.
- 7- ດ້ວຍຄວາມສະມັກຄີສາມຊາດໃນອິນດູຈີນ ໃຫ້ທຳການປົດປ່ອຍ ໄປຍັງໃນພາກພື້ນ ປະເທສເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້, ຈຸດສຳຄັນແມ່ນບັນດາປະເທສ ທີ່ມີຊາຍແດນຕິດກັບ ສາມຊາດໃນອິນດູຈີນ.

ນະໂຍບາຍແກ່ທະຫາຣຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ແລະ ວ່າງປາວ

- 1- ທະຫາຣ, ຕຳຣວຈ, ຂ້າຣາຊການຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ຕ້ອງຖືກເອົາໄປສັມມະນາ ຢູ່ພາກເໜືອ ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະແຂວງຫົວພັນ.
- 2- ທະຫາຣຊຶ້ນວ/ຣຕ ຕ້ອງໄປສັມມະນາ ຮັບໃຊ້ຊາຕຕລອດວັນຕາຍ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເປັນຫ່ວງກັບຄືນຫາຄອບຄົວ.
- 3- ທະຫາຣສັ້ນ ຣ.ຕ. ຫາ ຣ.ອ. ຕ້ອງເອົາໄປສັມມະນາ ເປັນຂ້ອຍຂ້າ ມ້າຕ່າງໃຫ້ລັດ ຕລອດວັນຕາຍ.
- 4- ທະຫາຣຊຶ້ນ ພ.ຕ. ຫາ ພ.ອ. ຕ້ອງເອົາໄປສັມມະນາ ກັກຂັງໃສ່ໂທສ ຕລອດວັນຕາຍ.
- 5- ຂ້າຣາຊການຊຶ້ນສູງ, ນາຍພົລ ຫລື ຂັ້ນຮຸ້ນຮາບຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ຕ້ອງຖືກປະຫານຊີວິດໃຫ້ໝົດ.

ນະໂຍບາຍແກ່ ປະຊາຊົນລາວ ຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌

- 1- ຕ້ອງເອົາໄປສ້າງສາ ປະເທສຊາຕ ຫລັງຈາກສົງຄາມ
- 2- ຕ້ອງເອົາໄປເປັນຄອຍຂ້າ ມ້າຕ່າງ ໃຫ້ລັດ (ພັກຄອມມຸນິສຕ໌) ຮອດມື້ຕາຍ

ນະໂຍບາຍແກ່ປະຊາຊົນ ເຜົ່າມົ້ງ

- 1- ຕ້ອງພະຍາຍາມ ໃຊ້ແຜນປາບປາມດັບສູນຊີວິດ ຂອງປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງ ເລີ່ມຕົ້ນປີ 1979-1981 ຫລື 1982 ຕ້ອງ ຖືເອົາເວລານີ້ເປັນໂອກາສ ທີ່ເໝາະສົມ ເພາະປະຊາຊົນມົ້ງ ມີໃຈດຳຝັ່ງເລິກຢູ່ໃນວັງຫົວໃຈຂອງເຂົາ.
- 2- ຕ້ອງດັບສູນຊີວິດຂອງ ຊາວມົ້ງ ຜູ້ມີອາຍຸ 5 ປີ ຂຶ້ນໄປເຖິງ 50 ປີ ໃຫ້ໝົດ ຈຳນວນພວກນີ້ ຄືຕອນຂຶ້ນທີ່ເນົ່າເພັ່ນ ຈະເອົາມາລ້າງພຽງໃດ ກໍຍັງເພັ່ນຢູ່.

ນະໂຍບາຍ ສັມມະນາ

- 1- ຕ້ອງເອົາ ຕົນເອງດ່າປ້ອຍຕົນເອງ.
- 2- ຕ້ອງບັງຄັບໃຫ້ມີສຽງປາກ ດ່າຕົນເອງຢູ່ຕາມລັງພັນໃຈ ບໍ່ໃຫ້ຫລິ້ນນຳຜູ້ອື່ນ.
- 3- ຕ້ອງເອົາສິດ ແລະຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນມາໂຄສນາເປັນຫລັກ.
- 4- ຕ້ອງເອົາປະເທສຊາຕມາເປັນຂອງປະຊາຊົນ ຕ້ອງອີງຕາມຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຫວັງຂອງເຂົາ ມາຈົນກວ່າໃຫ້ໄດ້ແລ້ວຕ້ອງໜີບຕີງທຸກຢ່າງໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີສິດໃດໆທັງສິ້ນ.

ນະໂຍບາຍເຈຣະຈາກັບຝ່າຍ ຣັດຖະບາລ ວຽງຈັນທນ໌

- 1- ຖ້າຝ່າຍນັ້ນຫາກຍອມຮ່ວມມືກັນ ສາມາດຄືກັນ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຂໍ້ສະເນີຂອງເຂົາ
- 2- ເມື່ອທັງສອງຝ່າຍຮ່ວມມືໄດ້ແລ້ວຕ້ອງໃຫ້ມີສິດເທົ່າທຽມກັນ
- 3- ເມື່ອມີສິດ ແລະເອກະພາບເທົ່າທຽມກັນແລ້ວ ຕ້ອງໃຊ້ສິດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງການປະຕິວັດ ປຸງລົງ ແລະທັບມ້າງຂໍ້ຕົກລົງຕ່າງໆ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເຖິງ.

ນະໂຍບາຍຂອງການປະຕິວັດ

- 1- ນັກປະຕິວັດ ຕ້ອງໄດ້ຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນ ແລະ ຮັບໃຊ້ປະເທສຊາຕ ຕລອດວັນຕາຍ
- 2- ນັກປະຕິວັດ ບໍ່ຕ້ອງເປັນຫວ່າງເປັນຍາຍຕໍ່ຄອບຄົວ ແລະ ຍາດຕິພົນ້ອງຂອງຕົນເລີຍ
- 3- ຖ້າຫາກຜູ້ໃດຍັງເປັນຫວ່າງໄຍຕໍ່ຄອບຄົວ ພົມ້ອງ, ບໍ່ຫວ່າງໄຍໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການສັມມະນາເພີ່ມອີກ.

ສົງຄາມ ດ້ານເສດຖາກິດ

ດ້ວຍການອາສັຍຕາມອຳນາດເງິນຂອງຝ່າຍນັກສືບຣາຊການລັບຂອງໂຊວຽດ ເປັນພື້ນຖານ ຕ້ອງສົ່ງຕົວ ແທນໄປແປະປອມຢູ່ນຳກູ່ມເສຣີ ແລ້ວອາສັຍ ຫລອກເງິນມາແຈກຈ່າຍຢູ່ຕ່າງປະເທສ. ສ່ວນພາຍໃນ ປະເທສ ແມ່ນການບັງຄັບໃຫ້ໃຊ້ເງິນຂອງພັຄ ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າເງິນປົດປ່ອຍນັ້ນເອງ.

ໂຄງການສ້າງເສດຖາກິດ ຢູ່ຕ່າງປະເທສ

ແມ່ນການສົ່ງຜູ້ຕ່າງໜ້າຂອງຣັຖະບາລລາວ ຄ.ມ.ນ. ໄປຢູ່ໃນອຸປະທຸຕ ແລະນາຍທຶນ ທີ່ມີຫົວຊຳນິຊຳ ນານ ໄປລີ້ຊອັນຢູ່ຕາມກູ່ມເສຣີ ເພື່ອຕັ້ງໂຮງງານຕ່າງໆເຊັ່ນ: ໂຮງຕົ້ມເງິນ, ໂຮງການ, ໂຮງງານບໍລິ ສັດ ຢາ ສູບ, ໂຮງເລື້ອຍແລະໂຮງສີ ເປັນຕົ້ນ ເພື່ອເປັນການຫາລາຍໄດ້ໄວ້ຊື້ຈ້າງ ຈອບອອຍພວກທຸກຍາກ ແລະ ລູກຄ້າຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ຕາມແຕ່ລະຫົວເມືອງໃຫ່ຍໆ ແລະຊົນນະບົດ. ນອກຈາກນັ້ນ ກໍແມ່ນເພື່ອສຳຫລັບ ນັກການເມືອງຕ່າງໆ ຊຶ່ງຢູ່ໃນຄນະຣັຖະບາລປະເທສນັ້ນ ໃຫ້ສ້າງຄວາມແບ່ງແຍກ; ໃນວົງການຣັຖະບາລ ທຸກແຫ່ງ ແລະ ທຸກປະເທສທົ່ວໂລກ.

ໂຄງການປາບປາມ ຝ່າຍວຽງຈັນທັນ ແຕ່ ປີ 1975-1980

ໃນລະຍະນີ້ ຖືເອົານະໂຍບາຍຂອງລັດ (ພັດທະນາດູຈີນ) ມາເປັນວິທີການ ສັມມະນາດັດສ້າງຄົນ ການສ້າງຄົນ ແລະໃຊ້ວິທີການກວດລ້າງ ປາບປາມ ດັບສູນຊີວິດປະຊາຊົນ ລີ້ຊ່ອນໃນປ່າ ພວກປະຕິ ການ ທີ່ແຕກທັບແລະທະຫານ ແຕກທັບຢູ່ຕາມປ່າຕາມດົງທຸກແຫ່ງ ໃຫ້ສຳເລັດ. ທ້າຍປີ 1979, ປະກາດ ລົບລ້າງຣະບອບເກົ່າໃຫ້ຮາບກ້ຽງ. ປີ 1980 ເປັນປີປະກາດຣະບອບສັງຄົມນິຍົມ ວາງຮ່າງກົດໝາຍຮັຖ ທັມມະນູນຂຶ້ນໃໝ່ ຊຶ່ງປົກຄອງດ້ວຍວຽດນາມເໜືອ ໂດງກົງ ທຸກດ້ານ:

- ✓ ດ້ານຄຸນນະສົມບັດແຮງງານ ຢູ່ໃນລັກການປະຕິວັດເປັນຕົ້ນຕໍ (ແມ່ນແກວຈິ່ງມີສິດ)
- ✓ ດ້ານການຄ້າພາຍໃນປະເທສ ແມ່ນຍຶດເອົາເປັນຂອງລັດ ແລະການຈັດຕັ້ງສະຫະກອນກະເສດຂອງລັດ ເປັນຕົວແທນ.

ທ່ານ ສຸວັນນະຣາດ ຈິນດາວົງ ຂຽນວ່າ:

ຕາມມະຕິວາງແຜນການຂອງພວກລາວແດງ ຍັງມີຫລາຍຢ່າງແຕ່ຈັບແລະຄົ້ນຫາບໍ່ໄດ້ ຂໍສຳຄັນ ຄືທີ່ຢູ່ຂ້າງເທິງນີ້ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດຮັບຮູ້ ນະໂຍບາຍອັນໂຫດຮ້າຍຂອງພວກລາວແດງ ທີ່ມີຕໍ່ປະຊາຊົນລາວ ແລະມັງ ດີ ຫລື ຮ້າຍແຮງ ຂນາດໃດແທ້? (ຂໍຂອບໃຈນຳທ່ານສຸວັນນະຣາດຈິນດາວົງ ທີ່ໄດ້ຂຽນປະລິບປະການຂອງທ່ານໃຫ້ລາວເຮົາທຸກຄົນຮູ້ວ່າ ຄອມມູນິສຕ໌ລາວແດງ ແມ່ນໃຜ ແລະເປັນສັດ ຮ້າຍກາດ ພຽງໃດ.)

ພາສາທີ່ 17.

ບັນຫາລາວເກີດໄດ້ດ້ວຍເຫດໃດ?

ດ້ວຍເຫດຜົນອັນໃດເມືອງລາວ ຈຶ່ງມີເວັນກັມຫລາຍແທ້ ແລະດ້ວຍເຫດຜົນອັນໃດ ຄົນລາວຈຶ່ງມີແຕ່ຈອ່ງເວນ ຈອ່ງກັມຊຶ່ງກັນແລະກັນ ໂດງບໍ່ມີມື້ຈົບສິ້ນຈັກເທື່ອ? ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ບັນທຶກປຶ້ມຫົວນີ້ ເຄີຍປະສົບບັນຫາມາຫລາຍຄັ້ງ ຈຶ່ງເຫັນວ່າ ບັນຫາທີ່ເກີດຜ່ານມາແມ່ນ: ມາຈາກໄດ້ຮັບຄວາມບໍ່ຍຸຕິທັມ, ມາຈາກຄວາມເຊື່ອຖືຂອງບຸກຄົນ (ດ້ານຈິດໃຈແລະສາສນາ), ມາຈາກເຮັດດ້ວຍບໍ່ມີເຫດຜົນ ບໍ່ມີຫລັກການ, ບໍ່ມີກົດໝາຍ (ເຖິງມີ ກໍບໍ່ໃຊ້) ມາຈາກລັຕທິ, ຂາດການສຶກສາບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລ້ວໄປຮັບໃຊ້ ແຜນຂອງຊາຕຕ່າງດ້າວ ເອົາມາບັງຄັບຊາຕລາວ ໂດງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສະຕິປັນຍາ ຊຶ່ງນັ້ນກວ່າ ສິ່ງທີ່ຈະກະທຳໄປນັ້ນ ມັນຈະມີຜົນດີຫລືຜົນເສັຍໃຫ້ຊາຕລາວບໍ່? ເໜືອໄປກວ່ານີ້ ເມືອງລາວເປັນ ປະເທສ ທີ່ຂາດການຕິດຕໍ່ ທັງພາຍໃນ ແລະພາຍນອກປະເທສ, ບໍ່ມີການພັກພົນ ພັທນາດ້ານຈິດໃຈໃຫ້ມີຄວາມຮັກແພງ ກັນ, ໃຫ້ມີຄວາມສະມາຄິຮັກຊາຕ, ຂາດຄວາມອົດທົນ ຍົກໂທສຕໍ່ກັນ, ເຮັດທັງບໍ່ໄດ້ເຮັດດ້ວຍໃຈຈິງ, ມີແຕ່ໂລບ ດ້ວຍການເຫັນແກ່ຕົວ ບໍ່ເຫັນແກ່ສ່ວນລວມ ແລະອື່ນໆອີກຫລາຍແນວ. ເມືອງລາວເປັນປະເທສທີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງກາງຂອງຫລາຍປະເທສ ທີ່ມີປະຊາຊົນລື້ນເຫລືອ ຈຶ່ງມີການແຊກຊຶມແລະແຊກແຊງ ເຂົ້າໄປອາໄສໃຊ້ອຳນາຕ, ສ້າງຄວາມປັນປ່ວນຫລາຍຢ່າງຢູ່ໃນລາວ ເຮັດໃຫ້ລາວ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ຄວບຄຸມສຖານະການ ແລະຄວາມປອດໄພໄດ້.

ສິ່ງທີ່ສ້າງບັນຫາ

1-ມາຈາກຄວາມແຄ້ນ

- ຄວາມແຄ້ນຂອງບຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ຖືກທໍຣະມາຣ ຫລືຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ, ຖືກໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີໃສ່, ຫາເຮືອງໃສ່ ໂດງບໍ່ມີຄວາມຜິດ ບໍ່ມີເຫດຜົນ, ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ເພື່ອປະໂຍດສ່ວນຕົວຂອງ ຜູ້ນຳ, ຫລືພັດພວກ.
- -ການຊົງດີຊົງເດັ່ນ ລະຫວ່າງບຸກຄົນ ຫລື ລະຫວ່າງພັດພວກ, ພັດການເມືອງ ຫລື ລັທທິ.

ດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້, ຈຶ່ງຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງການແຊກແຊງ ຈາກຊາຕຕ່າງດ້າວ ທ້າວຕ່າງແດນ ຍົວະໃຫ້ຄົນລາວ ຂ້າຝ່າຍລັດແຫ່ງກັນເອງ ຈົນກາຍເປັນເສິກສິງຄາມຍຶດເຍື້ອຍາວນານ. ປະຊາຊົນລາວບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ສ້າງສາ ພັທນາປະເທສຊາຕ ບ້ານເມືອງຂອງຕົນ, ພັທະນາຕົນເອງ, ເຮັດໃຫ້ຜົນແຜ່ນ

ດິນລາວໄດ້ຕົກເສັຍໄປແຕ່ລະຕອນ ພາໃຫ້ແຄບເຂົ້າໄປທຸກທີ. ເມື່ອໃດໄຊຍຊນະ ຍັງບໍ່ເປັນຂອງປະຊາຊົນລາວ ແມ່ນຄວາມແຄ້ນນັ້ນຍັງຈະບໍ່ຈົບເປັນຈັກເທື່ອ, ຄອມມູນິສຕ໌ລາວ ໄດ້ລ້າງແຄ້ນ ຝ່າຍຂວາຢ່າງອະທິມຕອນທີ່ເຂົາໄດ້ໂອກາດ, ບໍ່ເທົ່ານັ້ນ ຍັງເອົາປະເທສໄປມອບໃຫ້ ວຽດ ຄ.ມ.ນ. ມາຄູມອີກ. ຄວາມແຄ້ນຂອງຄອມມູນິສຕ໌ລາວ. ແມ່ນການປູທາງໄປໃສ່ບາບກັມ ເພາະເຂົາແກ້ແຄ້ນໂດງບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທັມບາບກັມນັ້ນ ຈະຕາມສະນອງພວກມັນແນ່ນອນ. ການໃຫ້ອາໄພຍໍ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນນັ້ນ ເວ້ນກັມຈຶ່ງບໍ່ຕາມຕ້ອງ. ນີ້ແມ່ນສຸພາສິດລາວກ່າວໄວ້.” ການແກ້ແຄ້ນເຮືອງສ່ວນຕົວ ບໍ່ຄວນເອົາມາເປັນ ເຮືອງສ່ວນລວມປະເທສຊາດຈຶ່ງບໍ່ຈົບຫາຍ. ການສ້າງຄວາມສະມັກຄີ ປອງດອງຊາດ ເປັນກະແຈ ນຳພາຊາດໄປສູ່ຄວາມອຸດົມສົມບູນ ທັງເປັນຕົວຢ່າງ ທີ່ດີໃຫ້ໂລກເຂົາຊາລີ.

2. ມາຈາກຄວາມເຊື່ອຖື

ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອກັນ ແລະ ຄວາມນັບຖືຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແມ່ນທິນທາງນຳພາໄປໃນທາງ ບໍ່ແນ່ນອນ ບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນ ຈຶ່ງພາໃຫ້ເກີດມີຄວາມຄັດແຍ້ງກັນຂຶ້ນຢູ່ໃນປະເທສລາວດັ່ງ: ເປັນຊົນຊັ້ນແຕກຕ່າງກັນ, ແນວຄິດບໍ່ຄືກັນ, ຄວາມເຫັນ ບໍ່ຄືກັນ ແລະຖານະກຳບໍ່ຄືກັນ ຈຶ່ງພາໃຫ້ບໍ່ມີສັນຕິພາບໄດ້ ຍ້ອນບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ, ບໍ່ໄວ້ວາງໃຈ ຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ.

○ ກ/ ສາສນາ

ເມືອງລາວເປັນປະເທສນ້ອຍໆ ປະຊາຊົນກໍມີຈຳນວນນ້ອຍ ແຕ່ມີຫລາຍສາສນາ ນຳເຂົ້າໄປສິດສອນໃຫ້ຢູ່ໃນຄຳສັ່ງສອນສາສນານັ້ນ ມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນ ຕົວຢ່າງສາສນານຶ່ງ ສອນໃຫ້ຮູ້ຈັກຍ້ານບາບ ໃຫ້ທຳແຕ່ຄວາມດີ ບໍ່ໃຫ້ເຮັດຜິດຕໍ່ກົດໝາຍ ແຕ່ສາສນາອື່ນສອນໄປໃນທາງຜິດ ສອນວ່າເຮັດຊົ່ວໄດ້ດີ ເກັ່ງ ແລະໂຫດ ຈຶ່ງໄດ້ເປັນຈອມ ຂ້າຄົນແລ້ວໄດ້ຂຶ້ນສວັນ ພາໃຫ້ເກີດມີຄວາມຄັດແຍ້ງກັນຫລາຍຢ່າງ ເພາະປ່ຽນແປງຄຳສັ່ງສອນບໍ່ໄດ້.

○ ຂ/ ປະເພນີ

ການນັບຖືຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ ຢູ່ໃນສັງຄົມຄົນລາວ ບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມປະມາດຕໍ່ປະເພນີ ໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບ ນັບຖື ບໍ່ໃຫ້ດູກູກູໝິ່ນ ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ທາງດ້ານຄວາມເຊື່ອຖື ຮິດຄອງປະເພນີ, ດ້ານເພດ, ຊັ້ນ ວັນນະ ເປັນຕົ້ນຄື: ການເວົ້າຈາ, ການສຳພັດມື, ການໄຫ້ວ ແລະ ການຢ່າງຜ່ານຕໍ່ໜ້າ ຜູ້ອາວຸໂສ ຫລື ເຈົ້ານາຍຜູ້ໃຫ້ຍ ແຕ່ກໍເຫັນວ່າ ປະເພນີລາວ ບາງຢ່າງ ມັນຫລ້າສໄມໄປ ຈຶ່ງຄວນເລືອກໃຊ້ ເລືອກຖື. ປັດຈຸບັນໂລກໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ສັງຄົມວັທະນະທັມ ກໍຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງໄປຕາມໆ ກັນ ຈຶ່ງຄວນໃຫ້ມັນພິດພິຖານ ເໝາະສົມ. ສິ່ງທີ່ຄວນ ລະເວ້ນ ກໍຄື ການຕື່ມຂອງມືນເມົາ ຢູ່ໃນສາທາຣະນະ ແລະ ຢູ່ບ່ອນສນຸກສະນາມ ບັນເທີງລີ້ນເລິງ ເພາະສັງຄົມລັງກຽດ ບໍ່ທັນກັບການປ່ຽນແປງຂອງໂລກ

ດ້ານການສຶກສາ, ດ້ານຄວາມຈະເຣີນ. ລາວເຮົາຕ້ອງປັບຕົວ ປ່ຽນໄປຕາມ ສຖານະການ ຂອງໂລກ ທີ່ ເຫັນວ່າໂລກສ່ວນຫລາຍມັກ ແລະ ຢູ່ຮ່ວມກັນໄດ້ ບໍ່ຄວນຈະຖືໂຕເອງໂພດ ຖືສິ່ງທີ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຖື. ອີກ ຢ່າງໜຶ່ງ ລາວເຮົາມີປະເພນີ ມັກຕ້ອນຮັບແຂກດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນ ດຶງລູກຫລານໄປເຮຣາລຳວົງດື່ມເລົ້າ ເມົາຢາ ດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນ ຈົນກາຍຂອບເຂດ. ເມື່ອເມົາແລ້ວ ບາງເທື່ອກໍພາໃຫ້ປະເພນີເຊື່ອມເສ້ຍ. “ມາຣະຍາຕດີ ບອກຕະກູນ”

o **ຄ/ ພາສາ**

ຢູ່ໃນປະເທສລາວ ມີຫລາຍພາສາ. ພາສາລາວ ແມ່ນພາສາຊາຕ ແລະ ພາສາທາງການ. ມີຫລາຍ ຊົນຊາຕຊົນເຜົ່າ ແຕ່ລະເຜົ່າປາກພາສາຂອງຕົນເອງ. ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຢູ່ພາຍໃນປະເທສ ກໍແມ່ນສ່ວນ ໜຶ່ງທາງດ້ານພາສາ ເພາະຜູ້ບໍ່ຮູ້ພາສາປະເທສ ບໍ່ໄດ້ພັທນາ ຂະຍາຍທາງດ້ານກາຣສຶກສາໃຫ້ທົ່ວເຖິງ. ຢູ່ ບາງເຂດ ປະຊາຊົນໄດ້ຄົ້ນຄົ້ວເອົາເອງ ຍ້ອນພາສາແຕກຕ່າງກັນ ຈຶ່ງພາໃຫ້ຫຍຸ້ງຍາກໃນການນຳພາ ຍ້ອນ ບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນບໍ່ຮູ້ພາສາ ກໍຖືວ່າບໍ່ສົນໃຈ ແລະບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງ, ຕາມຄວາມຕ້ອງການ, ດັ່ງນີ້ ພາໃຫ້ມີຄວາມຄັດແຍ້ງຕໍ່ກັນຫລື ຖືວ່າບໍ່ເບິ່ງແຍງ ຫລິ້ນພັດ ຫລິ້ນພວກ ເກີດມີປອມດອ້ຍນ້ອຍໃຈ ພາໃຫ້ ຖືກຕົວະຍົວະ ໄດ້ໄວ. ນອກຈາກນີ້ ພາສາຍັງພາໃຫ້ແປຄວາມເວົ້າໄປບໍ່ຄືກັນ. ບໍ່ເຂົ້າໃຈພາສາ ເດົາເອົາ ກໍ ມີ ຈຶ່ງພາໃຫ້ເກີດຄວາມເສັຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນເວລາເດົາຜິດ. “ພາສາບອກຊາຕ, ການສຶກສາ ບອກຄວາມ ຈະເຣີນ”.

o **ບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທັມ**

ບໍ່ມີມະນຸສທັມ, ບໍ່ມີກົດໝາຍ ອັນແນ່ນອນມາປົກຄອງ ເຖິງມີ ກໍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ ແລະ ບໍ່ຮູ້ໃຊ້. ຄວາມຍຸຕິທັມ ແມ່ນການສເມີພາບ ເທົ່າທຽມກັນ, ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງສ້າງຄວາມສາມັກຄີ ປອງດອງກັນໄດ້. ຢູ່ໃນປະເທສລາວ ຄວາມຍຸຕິທັມ ແມ່ນມີນ້ອຍທີ່ສຸດ ຍ້ອນຖານະຂອງຕະກູນ, ຄອບຄົວ, ຄວາມເປັນຢູ່, ຄວາມຮູ້ ບໍ່ເທົ່າທຽມ ກັນ ຈຶ່ງມີການໃຊ້ອຳນາຕ. ໃນເມື່ອບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທັມ, ບໍ່ຮູ້ກົດໝາຍ, ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຫລັກການ ທາງດ້ານ ກົດໝາຍ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸສທັມກໍຕ້ອງມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນ ເພາະ ມະນຸສບໍ່ມີສິດ ເປັນຕົວຂອງຕົນເອງ. ລັທທິ ຄອມມູນິສຕ໌ ແມ່ນ ລັທທິ ບໍ່ເຫັນຄູນຄ່າ ຂອງມະນຸດ ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງບໍ່ຄວນເຄົາລົບນັບຖື ລັທທິ ຄອມມູນິສຕ໌.

4. ລັທທິ ໝາຍເຖິງຣະບອບການປົກຄອງຄື:

- ຣະບອບເສຣີປະຊາທິປະໄຕ
- ຣະບອບສັງຄົມນິຍົມ (ຄອມມູນິສຕ໌)
- ຣະບອບເປັນກາງ

ລັກທິ ການປົກຄອງແບບຣະບອບປະຊາທິປະໄຕຈະຕ້ອງມີລັກຊນະ ດັ່ງນີ້ຄື:

- ✓ ກ- ອຳນາດສູງສຸດ ໃນການປົກຄອງ ແບບປະຊາທິປະໄຕ ຕ້ອງແມ່ນຂອງປະຊາຊົນ ກ່ອນ.
- ✓ ຂ- ຈັດໃຫ້ມີການເລືອກຕັ້ງ, ມີສິດການເລືອກຕັ້ງ ຖືກຕ້ອງຢ່າງເສຣີ, ການລົງຄະແນນສຽງໃນການເລືອກຕັ້ງ ຈະຕ້ອງໃຫ້ມີຄວາມເປັນທັມໃນການລົງສຽງ.
- ✓ ຄ- ເສຣີພາບຕ່າງໆຂອງປະຊາຊົນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຫຼັກຄຳປະກັນຢ່າງແນ່ນອນ ຈາກຮັຖທັມະນູນຂອງ ຮັຖສະພາແລະສານຂອງຊາດ.
- ✓ ຈ- ການດຳເນີນງານຂອງ ຮັຖບາລ ຈະຕ້ອງກະທຳເພື່ອປະໂຍດຂອງສ່ວນລວມ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອບຸກຄົນໃດບຸກຄົນນຶ່ງ ຫລືພັດໃດພັດນຶ່ງ.
- ✓ ສ- ເຖິງວ່າປະຊາຊົນຈະມອບອຳນາດໃຫ້ຮັຖບາລ ທຳການແທນປະຊາຊົນ ກໍຍັງມີສ່ວນໃນການສແດງຄວາມເຫັນດີ ຫລືສເນີແນະ ຫລືໃຫ້ການອອກສຽງ ຄັດຄ້ານໄດ້ ກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍໃນການບໍຣິຫາຣຂອງ ຮັຖບາລ.
- ✓ ຊ- ເມື່ອເກີດມີການຂັດແຍ້ງກັນໃນກໍຣະນີໃດໆ ອັນອາຈມີຜົນກະທົບກະເທືອນ, ປະຊາຊົນຈະຕ້ອງຍິດຖືຫຼັກການແກ້ໄຂ ຄວາມຂັດແຍ້ງໂດງ ຖືສຽງສ່ວນຫລາຍ ເປັນຫຼັກເກັ້ນ.
- ✓ ຍ- ກ່ອນຮັຖບາລ ຈະເຂົ້າບໍຣິຫາຣປະເທສ ຈະຕ້ອງອອກຖແລງນະໂຍບາຍຂອງຕົນໃຫ້ປະຊາຊົນຊາບ ແລະຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມນະໂຍບາຍທີ່ໄດ້ຖະແລງໄວ້ນັ້ນດ້ວຍ ຖ້າຮັຖບາລບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກສະພາ ຮັຖບາລນັ້ນ ກໍຈະຕົກໄປ.
- ✓ ດ- ປະຊາຊົນຜູ້ມີສິດເລືອກຕັ້ງ ສະມາຊິກສະພາຜູ້ແທນຣາຊດອນ ຍ່ອມມີສິດອອກສຽງ ລົງປະຊາມັຕຕິໂດງຖືກຕ້ອງ ໄດ້ສຽງສ່ວນຫລາຍເປັນຜູ້ແທນຣາຊດອນ ແລະຍ່ອມມີສິດອອກສຽງປະຊາມັຕຕິ ບໍ່ເຫັນດີນຳຮ່າງຮັຖທັມະນູນ, ຖ້າບໍ່ເຫັນດີ ກໍໃຫ້ຮ່າງຮັຖທັມະນູນນັ້ນ ຕົກໄປ.
- ✓ ຕ- ຈະຕ້ອງນັບຖື ຍອມຮັບຮູ້ວ່າ ຄຸນຄ່າຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ໂດງຖືວ່າທຸກຄົນ ມີຄຸນຄ່າຂອງຄວາມເປັນມະນຸດເທົ່າທຽມກັນ ບໍ່ມີການແຍກເຜົ່າພັນ, ຊັ້ນວັນນະ ຫລື ເພຊໂດໆທັງສິ້ນ.

ລັກທິການປົກຄອງແບບສັງຄົມນິຍົມ (ຄອມມູນິສຕ໌)

ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນກັບຣະບອບເສຣີປະຊາທິປະໄຕ. ຍ້ອນລັທທິ ຄອມມູນິສຕ໌ ເປັນຣະບົບການເມືອງ ແລະເສຣີກິຈ ຊຶ່ງມີພັດການເມືອງພັດຄວາມ ຄູມອຳນາດແລະມີອິດທິພົນຢູ່ໃນໂລກນັ້ນບໍ່ແຕ່ໃນປີ 1900-1990, ປະຊາຊົນສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂລກ ໄດ້ເຫັນພ້ອມວ່າ ລັທທິຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດແລະໄດ້ຂົ່ມຂູ່ສັນຕິພາບຂອງໂລກ ຢ່າງສັ່ນສະເທືອນ. ຜູ້ທີ່ອິດໄດ້ນຳເອົາລັທທິຄອມມູນິສຕ໌ໄປໃຊ້ ແມ່ນ (V.I. Lenin) ເຊື້ອຊາຕຣັຊເຊັຍ. ຜູ້ທີ່ຂຽນຫຼັກການຄອມມູນິສຕ໌ ແມ່ນ (Karl Max) ເປັນຄົນຊາຕເຢຣະມັນ ເຄີຍເປັນນັກຂຽນຕອນສໄມປີ 1848. ລັທທິຄອມມູນິສຕ໌ ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຖືດ້ານສາສນາ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນສາສນາຈຶ່ງບໍ່ມີຢູ່ໃນປະເທສທີ່ປົກຄອງແບບລັທທິຄອມມູນິສຕ໌. ລັທທິຄອມມູນິສຕ໌ ມີການຈຳກັດ ອິສຣະພາບຂອງປະຊາຊົນ ຢ່າງເຂັ້ງຄັດ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີປະຊາຊົນຫລາຍຄົນໂຕນໜີ ອອກຈາກປະເທສ ຄອມມູນິສຕ໌ ໄປສູ່ປະເທສ ທີ່ມີເສຣີພາບປະຊາທິປະໄຕ (ໂລກເສຣີ).

5. ຂາດການພັທນາ ການສຶກສາ

ເມືອງລາວໄດ້ພື້ນຟູການສຶກສາຂອງຕົນພຽງເລັກນ້ອຍ ພາຍຫຼັງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງ, ຈົນກະທັ້ງສົງຄາມວຽດນາມເກີດ. ໂດງສະເພາະຢູ່ໃນເຂດຕອນໄທຍ໌, ສະຫະຣັຖໄດ້ໃຫ້ກາຣຊ່ວຍເຫລືອ ດ້ານກາຣ ສຶກສາ ດີພິລິມຄວນ, ຍ້ອນສົງຄາມໄດ້ຄຸກຄາມເມືອງລາວ ແຕ່ເໜືອຕອນໃຕ້, ຣັຖບາລລາວຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສາມາດປັບປຸງດ້ານການສຶກສາ. ປະຊາຊົນລາວສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາດີ ບໍ່ຮູ້ອ່ານ ບໍ່ຮູ້ຂຽນ ແມ້ແຕ່ ພາສາຂອງຕົນເອງ. ດັ່ງນີ້ ການວິເຄາະສະພາບການຂອງບ້ານເມືອງ ວ່າຈະດີຫລືຮ້າຍແມ່ນເຮັດບໍ່ເປັນ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ມີຄົນຜູ້ໃດເວົ້າດີ ຫົວມ່ວນ ພວກເຂົາກໍແລ່ນນຳຫລັງຜູ້ນັ້ນ.

ປະຊາຊົນລາວຫລາຍຄົນ ໄດ້ຖືກຫລອກແຕ່ງຕັ້ງຈາກຄອມມູນິສຕ໌ ໃຫ້ເປັນເຈົ້າເປັນນາຍ ແຕ່ມີຂໍ້ແມ້ວ່າ ຕ້ອງນຳພາພື້ນຖານຂອງຕົນເອງ ເຂົ້າຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັບຄອມມູນິສຕ໌. ຜູ້ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງນັ້ນ ກໍມີຄວາມດີອີກດີໃຈວ່າຕົນໄດ້ເປັນເຈົ້າເປັນນາຍແລ້ວ ກໍໄດ້ຊັກຊວນເອົາຍາຕຕິພິມ້ອງ ແລະຄອບຄົວ ໄປຕໍ່ສູ້ຊ່ວຍຄອມມູນິສຕ໌ ໂດງບໍ່ໄດ້ສຳຣວດເບິ່ງຄວາມຮູ້ ຄວາມສາມາດ ຂອງຕົນເອງວ່າ ຢູ່ໃນຣະດັບໃດ? “ສຸພາສິດລາວ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ”ລາວບ້າຍົດ.” ຍົດຂຶ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນລາວຜູ້ທີ່ ດອ້ຍການສຶກສາ ເກີດຕື່ນ ແລະເມົາອຳນາຕ ຈຶ່ງໄດ້ພາກັນໄປຕາຍໃນສນາມລົບ ຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະເທສຊາຕລື້ມຈົມ, ນີ້ຄືບົດຮຽນຂອງຄົນລາວຕັ້ງແຕ່ ຫລາຍສໄມຜ່ານມາ.

6. ຂາດການພັທນາ ຖານິທິນທາງ ແລະ ການຕິດຕໍ່

ເມືອງລາວເປັນປະເທສຫລ້າຫລ້າງ ຂາດການພັທນາ ປັບປຸງທຸກຢ່າງ, ເປັນປະເທສທີ່ມີພູເຂົາສູງ ຈະໄປມາ ຫາສູ່ກັນແມ່ນຍາກ ແລະໃຊ້ເວລາຫລາຍທີ່ສຸດ ມີແຕ່ຢ່າງ ຫລື ບາງເທື່ອ ຂີ່ສັດ ຄື: ມ້າ ແລະຊ້າງ ເທົ່ານັ້ນ. ຫລັງຈາກຝຣັ່ງມາປົກຄອງລາວ ຝຣັ່ງໄດ້ພະຍາຍາມສ້າງຖົນິນ ຫົນທາງຫລາຍສາຍ ຕາມພາກເໜືອຂອງ ລາວ ເຊັ່ນຖົນິນເລຂ 1 ຫາເລຂທີ່ 7 ແລະຖົນິນເລຂທີ່ 13 ລ່ອງແຕ່ຫລວງພະບາງຈົນເຖິງພາຄໃຕ້. ພາຄ ກາງ ຫາພາຄໃຕ້ ກໍມີຫລາຍຖົນິນເຊັ່ນ: ຖົນິນເລຂທີ່ 8 ຈົນເຖິງເລຂທີ່ 12. ຖົນິນຣົຖທີ່ແລ່ນໄດ້ ກໍມີແຕ່ຢູ່ ແຖວທີ່ຮາບພຽງ ໂດງສະເພາະແມ່ນຢູ່ໃນເມືອງສ່ວນຫລາຍ ກໍເປັນຖົນິນທີ່ມີຂີ້ຝູນ ແລ່ນໄວບໍ່ໄດ້ ບາງ ບ່ອນ ກໍເປັນຊູ່ມເປັນໂນນ ຍາມຝົນແມ່ນລຳບາກທີ່ສຸດ. ການຫາຣົຖຂີ່ກໍຍາກມີແຕ່ເຈົ້ານາຍຫລືຕ່າງດ້າວ ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຂີ່ ຣົຖ. ນັ້ນມັນຣົຖ ກໍຫາຍາກ ແລະ ແພງ ຍ້ອນເງິນກີບ ບໍ່ມີຣາຄາ ເພາະລາວບໍ່ມີເສຖາ ກິດ ອັນແນ່ນອນຄຳປະກັນທະນາຄານຂອງຊາຕ.

ສິງຄາມຕ້ານຝຣັ່ງເສສ ຈາກຝ່າຍກູ້ຊາຕຂອງສະຫະພັນອິນດູຈີນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຖົນິນເພພັງ ແລະບໍ່ມີຄວາມ ປອດໄພຍ ພາໃຫ້ເສັ້ນທາງຫລາຍສາຍໃນພາກເໜືອ, ພາກກາງແລະພາກໃຕ້ ໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ ເໝືອນບໍ່ມີ ຖົນິນຫົນທາງມາໄດ້ດົນນານ. ສໄມສະຫາຣັຖ ໄປຕໍ່ສູ້ຄອມມຸນິສຕ໌ຢູ່ໃນອິນດູຈີນ ລະຫວ່າງ 1960 ຫາປີ 1975 ກໍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຖົນິນຫົນທາງ ສ່ວນຫລາຍກໍມີແຕ່ໃຊ້ເຄື່ອງບິນໃນການຂົນສົ່ງ ເພາະ ຖົນິນບໍ່ປອດໄພຍ ນາຍທະຫາຣລາວຫລາຍຄົນຈຶ່ງບໍ່ເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງຖົນິນຫົນທາງ ທີ່ຝ່າຍຄອມມຸນິສຕ໌ໃຊ້ເປັນທາງ ລັບໆເຂົ້າໄປໂຈມຕີຝ່າຍມິຕ໌ໂດຍບໍ່ຮູ້ເມື່ອ. ຖົນິນຫົນທາງແມ່ນທາງເຂົ້າ ທາງອອກອັນສຳຄັນຂອງການຕໍ່ ສູ້ສິງຄາມ ດັ່ງນີ້ ການວາງແຜນເຂົ້າຕໍ່ສູ້ ຫລືປ້ອງກັນພື້ນທີ່ ກໍຕ້ອງຮູ້ຖົນິນຫົນທາງຢ່າງດີ ຈຶ່ງໃຊ້ໄດ້, ການ ເຄື່ອນເຂົ້າໄປໂຈມຕີສັດຕູ ເຮົາຕ້ອງຮູ້ໜ້າດິນຢ່າງຄັກແນ່ ເພື່ອການວາງແຜນ ເຄື່ອນເຂົ້າໄປຈູ່ໂຈມ ສັດຕູ. ຮູ້ພື້ນທີ່ດີເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈເອົາໄຊຍຸດນະກັບສັດຕູ.

ປະເທສທີ່ຂາດການປັບປຸງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນປະເທສ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມກ້າວໜ້າ:

ຂາດການປັບປຸງຄວາມເຊື່ອຖື; ຂາດການປັບປຸງລະບອບການປົກຄອງ; ຂາດການປັບປຸງດ້ານການສຶກ ສາ; ດ້ານການຕິດຕໍ່ໄປມາຫາສູ່ກັນ; ການຄົ້ນຄ້ວາດ້ານການເມືອງ ແລະການປັບປຸງດ້ານເສຖກິດ. ແມ່ນ ປະເທສນັ້ນ ຂາດຄວາມຈະເຣີນ ບໍ່ເບິ່ງເຫັນຄວາມກ້າວໜ້າຂອງຊາຕ ແລະບໍ່ເປັນກ້ອນເປັນໜ່ວຍ ເຕົ້າ ໂຮມກັນຍາກ ແນວຄິດກໍຕ່ຳ ມີແຕ່ຄົນເຫັນແກ່ຕົວ ບໍ່ເຫັນແກ່ ສວ່ນຮວມ ຂອງຊາຕ ບ້ານເມືອງ ເໜືອໄປ ກວ່ານີ້ ເມືອງລາວເຮົາເປັນປະເທສທີ່ຫລ້າຫລ້າງທີ່ສຸດໃນໂລກ ພ້ອມທັງເປັນປະເທສ ທີ່ມີສິງຄາມຍາວ ນານ ມາໄດ້ຫລາຍສໄມ ຈຶ່ງໄດ້ພາໃຫ້ຊາຕລາວ ແລະ ຜືນແຜ່ນດິນລາວ ປ່ຽນແປງໄປເລື້ອຍໆ. ຖ້າປ່ຽນ ແປງໄປໃນທາງທີ່ດີນັ້ນ ລາວທຸກຄົນຍ່ອມມີຄວາມດີໃຈ ສັນລະເສີນ ແຕ່ນີ້ ມັນກັບກາຍເປັນສິ່ງ ທີ່ຕົງກັນ ຂ້າມ ຍິ່ງປ່ຽນແປງ ຍິ່ງຕົກທຸກໄດ້ຍາກຍິ່ງນ້ອຍລົງ ຮອມເຂົ້າ ຍິ່ງເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ ຍິ່ງຕິດໜີ້ ໄຂ້ບໍ່ໝົດ

ເພາະໄປຂໍທານນຳຊາຕອື່ນມາຕໍ່ສູ້ ເພື່ອຜິລປໂຍດຂອງຜູ້ນຳ ທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ ຫລື ພັກພວກ ທີ່ບໍ່ເຫັນປະໂຍດສ່ວນຮວມຂອງການປັບປຸງ ແລະ ການພັທນາຊາຕ.

ການຄົ້ນຄ້ວ ການຊຸກຍູ້ປະຊາຊົນໃນຊາຕ ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງຊາຕ. ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງຄວນມີຜູ້ນຳ ທີ່ເປັນບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສຳນານ ແລະ ມີສາຍຕາເຫັນກວ້າງ ເຫັນໄກໃນຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາຕບ້ານເມືອງ ຮູ້ຈັກສ້າງຄວາມສົນໃຈ ແລະ ການຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມື ຂອງປະຊາຊົນໃນຊາຕ ໃນການອອກຄວາມຄິດ ຄວາມເຫັນ, ໃນການໃຫ້ກ້ອນເງິນທຶນ ແລະ ການໃຫ້ກຳລັງແຮງງານສນັບສນຸນ. ມີຜູ້ນຳທີ່ດີ ແຕ່ຂາດປະຊາຊົນຜູ້ມີຄວາມຮູ້, ສນັບສນຸນ, ສົນໃຈ ກໍໄປບໍ່ລອດ. ມີປະຊາຊົນທີ່ດີແຕ່ ບໍ່ມີຜູ້ນຳ ທີ່ດີ ກໍໄປບໍ່ລອດ. ຄອບຄົວທີ່ມີຄວາມກ້າວໜ້າດີ ແມ່ນຄອບຄົວ ທີ່ມີພໍ່ແມ່ ເປັນແບບຢ່າງ ທີ່ດີ ໃຫ້ແກ່ລູກເຕົ້າ. ຊາຕ ໃດທີ່ມີຜູ້ນຳທີ່ມີລະບຽບວິໄນດີ ຊາຕນັ້ນຈະມີຫວັງ ຢູ່ໃນລະບຽບວິໄນ ອັນຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ມີຄວາມຈິບງາມ. ປະເທສທີ່ມີປະຊາຊົນບໍ່ເປັນລະບຽບ, ບໍ່ນັບຖືກົດໝາຍ, ປະຕິບັດຕາມໃຈຂອງຕົນ ປະເທສນັ້ນຈະ ຂາດຄວາມປອດໄພຍ, ບໍ່ມີມາລະຍາດດີ, ເຂົ້າສັງຄົມໄດ້ຍາກ ບໍ່ມີປະເທສອື່ນຢາກຊ່ວຍ ຢາກພົວພັນນຳໃນດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ດ້ານການຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມືຕ່າງໆ.

ເໜືອໄປກວ່ານີ້ ລາວຍັງເປັນປະເທສນຶ່ງທີ່ຂາດທາງອອກສູ່ທະເລ ເປັນປະເທສນ້ອຍໆ ຢູ່ໃນອ້ອມຮອບຂອງຫລາຍປະເທສ ທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ມີປະຊາຊົນ ຫລາຍກວ່າ. ເປັນປະເທສໜຶ່ງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພູເຂົາສູງ ຫລາຍໜ່ວຍຕາມພາກເໜືອ ພາກກາງ, ພາກໃຕ້ ແຕ່ບໍ່ມີການປັບປຸງຫລືໃຊ້ເປັນປະໂຍດ. ພູແລະ ແມ່ນ້ຳເຫລົ່ານີ້ມີຄື: ພູຜາທິ, ພູເລີຍ, ພູເບ້ຍ, ພູປາກຊອງ. ເປັນປະເທສທີ່ມີແມ່ນ້ຳຜ່ານຫລາຍແມ່ນ້ຳ ຢ່າງງົດງາມຄື: ນ້ຳຂອງໄຫລຜ່ານແຕ່ເໜືອຕລອດໃຕ້ ຄື:

- ພາກເໜືອມີ: ແມ່ນ້ຳອູ, ນ້ຳເຊືອງ, ນ້ຳຄານ, ນ້ຳລິກ ແລະ ນ້ຳງື່ມ.
- ພາກກາງ ມີ: ແມ່ນ້ຳຂຸ້ນ, ນ້ຳກະດິງ ແລະນ້ຳເທີນ.
- ພາກໃຕ້ມີ: ແມ່ນ້ຳ ເຊບັ້ງໄຟ, ນ້ຳເຊຈຳພອນ, ນ້ຳເຊບັ້ງທຽງ, ນ້ຳເຊໂດນ ແລະ ນ້ຳເຊກອງ
- ນອກຈາກນີ້ ພາຄໃຕ້ຍັງມີ ຄອນພະເພັງ (ຄອນຫລໍ່ຜີ) ທີ່ງົດງາມ ແລະ ໜ້າຢູ່ມຢາມທີ່ສຸດ.

ເມືອງລາວເປັນສະຖານທີ່ ພັກພ່ອນຢ່ອນອາລົມດີທີ່ສຸດຢູ່ພາຄເໜືອ ແລະພາຄໃຕ້ ແຖວພູສູງປາກຊ່ອງອາກາສ ກໍສົດໄສດີ ແລະ ມີອາກາສປ່ຽນໄປມາສອງລະດູ ຄື: ລະດູແລ້ງ (ໄຟໄມ້ປ່າ)ແລະລະດູຝົນ (ລະດູໜາວແມ່ນບໍ່ມີ ກໍວ່າໄດ້ ເວັ້ນຈາກທາງເໜືອ ແຕ່ເໜືອຊຽງຂວາຂຶ້ນໄປຫາແຂວງຫົວພັນ). ລະດູແລ້ງເລີ່ມແຕ່ກາງເດືອນພຶສຈິກາ (November) ໄປຈົນເຖິງກາງເດືອນມິຖຸນາ (June) ຈຶ່ງເລີ່ມຝົນຕົກໄປຈົນເຖິງທ້າຍເດືອນຕຸລາ (October). ອາກາສທີ່ງົດງາມແລະໜ້າຊົມຊື່ນທີ່ສຸດແມ່ນ ເລີ່ມແຕ່ເດືອນພຶສຈິກາ ຫາເດືອນມີນາ (November to March) ແມ່ນຍາມດອກໄມ້, ຍາມອາກາສເຢັນ ສົດໄສດີທີ່ສຸດ ມີກາຣມວ່ນຊື່ນຫລາຍຢ່າງ ຢູ່ ໃນບູນຕ່າງໆຂອງລາວຄື: ບູນປີໃໝ່ນາໆຊາຕ ແລະເຜົ່າຕ່າງໆ. ຍາມໜາວນີ້ບໍ່

ຄອ່ຍມີ ໝາກໄມ້ຫລາຍ ແຕ່ກໍມີໝາກກ້ຽງ ໝາກຮິດ ໝາກພຸກ ໝາກຄາຍ. ລະດູທີ່ມີໝາກໄມ້ຫລາຍ ຊະນິດທີ່ສົມບູນ ແມ່ນຫລັງຈາກລະດູຝົນເປົາບາງລົງ. ຍາມລະດູຮອ້ນ ຊາວເອເຊັຍກໍມີການມ່ວນຊື່ນ ຫລາຍຢ່າງ ທັງກາງວັນ ແລະ ກາງຄືນ. ຍາມນີ້ ຫລາຍປະເທສໃນເອເຊັຍ ນາງສາວນຸ່ງເຄື່ອງເປັນທີ່ປະ ທັບໃຈສຸດ ເພາະກາຣ ໂຊຂາໂຊແອວ ແລະໂຊເອິກ ເປັນທີ່ໜ້າຮັກ, ໜ້າຊົມເຊີຍຢ່າງຍິ່ງ.

ຢູ່ໃນປະເທສລາວ ຄົນລາວມີປະເພນີ ອັນຈົບງາມອົບອຸ່ນ ຖ້າເຂົ້າໃຈພາສາ ແມ່ນໄປຮອດໃສກໍຕາມ ມີທີ່ ພັກເຊົາ ມີການຕອ້ນຮັບເປັນຢ່າງດີ ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຊອກໂຮງແຮມ (Hotel) ສະເພາະບ່ອນທີ່ຢູ່ທ່າໄກ ເມືອງ. ສໍາຫລັບດ້ານອານາໄມນັ້ນ ຢູ່ໃນປະເທສລາວ ຍັງບໍ່ດີເທົ່າໃດ ໂດງສະເພາະ ແມ່ນຍູງກັດ, ນໍ້າດື່ມ, ແມງວັນ, ແລະອາຫາຣ. ບ່ອນພັກເຊົາ ຕາມບ້ານ ທີ່ຢູ່ທ່າໄກຕົວເມືອງ ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນສໄມພຽງພໍ ສໍາລັບ ການຕ້ອນຮັບແຂກທີ່ມາຈາກຕ່າງປະເທສ.

ປະເທສທີ່ມີການສອນສາສນາດີ, ມີລັບທິນໍາພາດີ ຍ່ອມເປັນປະເທສທີ່ຈະເຣີນ ແມ້ຈະເປັນປະເທສ ນ້ອຍ ກໍຕາມ ຕ້ອງມີຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ໝັ້ນຄົງ ດັ່ງປະເທສ ຊຸຍເຊີແລນ (Switzerland), ປະເທສ ຍີ່ປຸ່ນ (Japan), ປະເທສເກົາລີ (South-Korea), ແລະ ປະເທສເຢຣະມັນ (Germany). ເຖິງເຂົາ ຈະມີເສີກ ເສືອ ແຕ່ກໍພາໃຫ້ເຂົາກ້າວໜ້າໄປໃນຂັ້ນທີ່ມີການປ່ຽນແປງໄປແບບໃໝ່. ປະເທສລາວ ເປັນປະ ເທສທີ່ ງາມ ມີສັບໃນດິນສີນໃນນໍ້າຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ລາວມອງບໍ່ເຫັນ ມີແຕ່ເຫັນວ່າເປັນປະເທສທີ່ທ່າໄກສຸດ ຂອບຟ້າ ບໍ່ມີຄວາມສໍາຄັນ ຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈພັບນາ ຈົນກວ່າເກີດສົງຄາມ ທີ່ສະຫະຣັຖເຫັນວ່າເປັນຈຸດ ສໍາຄັນ ທີ່ສຸດ ຕ້ອງໃຫ້ບົດຮຽນແກ່ສັດຕູ ຜູ້ຢາກຂຍາຍອິຕິພົນ ບາດແລ້ວເຣັດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວ ເສັຍ ຫາຍໜັກ ທີ່ສຸດ ຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີໃນປັດສາດ.

ພາຄທີ່ 18.

ຊີວິດອົບພົບຕົກບ້ານຕົກເມືອງ

ໃນວັນທີ່ 10 ເດືອນພຶດສະພາ (May) 1975 ສະຖານະການໃນພາຄ 2 ແລະ ທົ່ວພະຣາຊ ອານາຈັກລາວ ໄດ້ປັບປ່ວນຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີມາແຕ່ກ່ອນ ເພາະສະຫະຣັຖໄດ້ຖິ້ມ ຝ່າຍວຽງຈັນໜ້າ ຢ່າງສິ້ນເຊີງ ບໍ່ມີທີ່ເພິ່ງພາອາໄສ ການຊ່ວຍເຫລືອດ້ານກຳລັງທະຫານ ເພື່ອຕ້ານກັບ ຝ່າຍຄອມມູນິສຕ໌ລາວແດງ ທີ່ມີວຽດນາມເໜືອເປັນຜູ້ໜູນຫລັງຝ່າຍວຽງຈັນແຂງແຮງ ດ້ວຍກຳລັງ ແລະ ອາວຸທທີ່ໄດ້ມາຈາກຣັຊເຊັຍ. ຜູ້ນຳພາຄສອງຈຶ່ງມີການຕັດສິນໃຈອອກຈາກ ພາຄ 2 ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນລອດພົ້ນຈາກ ການທຳລຸນຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ລາວແດງ ແລະ ວຽດນາມເໜືອ ແຕ່ກໍມອງ ບໍ່ເຫັນຄວາມຫວັງອັນໃດ ໃນອານາຄົຕຂ້າງໜ້າ ທຸກຢ່າງແມ່ນມົດມົວໄປໝົດ. ເໜືອໄປກວ່ານີ້ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ນຳສ່ວນຫລາຍໄດ້ມີໂອກາດໂຕນໜີ ໄປປະເທສໄທ້ຍ ປະລູກນ້ອງ, ລູກຫລານ, ຄອບຄົວຍາຕຕິພັນນ້ອງ ກຣົມ ກອງໄວ້ເບື້ອງຫລັງ ໂດງບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຕຽມໜີ ຫລື ຮູ້ເຫຕການ ມາກ່ອນ.

ຍ້ອນສະຖານະການປັບປ່ວນເຖິງຂັ້ນນີ້ ສະຫາຣັຖຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເອົາເຄື່ອງບິນ C130, C 46 ແລະ C47 ໄປຂົນເອົາຫລາຍຄອບຄົວທີ່ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ມຸ້ງໜ້າໄປລົງຢູ່ສູນພືກນ້ຳພອງ, ຈັງວັດຂອນແກ່ນ ຣາຊອານາຈັກໄທ້ຍ. ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຂົນໝົດ ເພາະຫລາຍຄົນບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ໄດ້ຕຽມ. ນອກນັ້ນ ກໍຢູ່ຫ່າງຈາກເດີນຍົນລ່ອງແຈ້ງ ຈຶ່ງໄດ້ຄ້າງຢູ່ໃນປະເທສ ຍ້ອນເຂົ້າມາບໍ່ທັນ. ເລີ່ມຂົນແມ່ນໃນວັນທີ່ 11 ເດືອນ ພຶດສະພາ (May) ຈົນເຖິງວັນທີ່ 14 ພຶດສະພາ (May) 1975. ຕອນເຊົ້າ ປະມານສິບເອດໂມງ ແມ່ນຖ້ຽວສຸດທ້າຍ. ການຂົນສົ່ງທາງອາກາສໄດ້ຢຸດຕິລົງ ເພາະສັດຕູໄດ້ເຂົ້າມາ ບົດລອ້ມລ່ອງແຈ້ງໄວ້ໝົດ ໄດ້ມີການຍົງບິນ ເຮັດໃຫ້ນັກບິນ ໄດ້ເຫັນຄວາມບໍ່ປອດໄພ ຈຶ່ງໄດ້ຮອ້ງໃຫ້ ທ່ານ ເຢຣີ ແລະ ນາຍພົນ ວ່າງປາວ ວ່າ: ບໍ່ປອດໄພ ຈະບໍ່ກັບມາອີກ. ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ແລະ ທ່ານ ເຢຣີ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈອອກຈາກລ່ອງແຈ້ງເປັນຜູ້ນຳທີ່ເຫັນໃຈປະຊາຊົນໄດ້ສ່ຽງເບິ່ງປະຊາຊົນຈົນໝົດຄວາມສາມາດ. ເມື່ອໄດ້ຢຸດ ກາຣຂົນສົ່ງ ທາງອາກາສ ແລ້ວ ກໍມີປະຊາຊົນ, ທະຫາຣ ແລະ ຄອບຄົວຫລາຍພັນຄົນ ທີ່ຢູ່ແຖວອອ້ມແອ້ມ ລ່ອງແຈ້ງ ພາ ກັນເດີນທາງເຂົ້າສ່ຽງຈັນໜ້າ ດ້ວຍທາງຣົຖຫລື ຢ່າງຜ່ານປ່າດົງ ເພື່ອຫາທາງຂ້າມໄປປະເທສ ໄທ້ຍໄປຕິດຕາມຜູ້ນຳ ແລະ ພໍແມ່ຂອງຕົນທີ່ໄດ້ຂຶ້ນເຄື່ອງບິນໜີໄປກ່ອນ.

ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ແລະ ທ່ານເຢຣີ (Jerry Daniel) ໄດ້ໄປຂຶ້ນເຄື່ອງບິນຢູເຊດ ຊອບເບີ ຢູ່ເທິງພູພຣະຣາຊວັງ ບິນອອກ ຫລັງຈາກທ່ຽວບິນຂອງ C130ທ່ຽວສຸດທ້າຍ ໄປລົງເມືອງຈ້າ LS113 ແລ້ວຂຶ້ນເຄື່ອງບິນ ປອສ ເຕີ (Porter) ຕໍ່ໄປລົງ ນ້ຳພົງ.

ທ້າຍເດືອນພຶດສະພາ (May) 1975 ຝ່າຍຄອມມູນິສຕ໌ ໄດ້ປິດຖົນິນຈາກວຽງຈັນໜ້າຫາລ່ອງແຈ້ງ ແລະ ຖົນິນອື່ນອີກຫລາຍສາຍ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງໜ່ວຍກວດກາ ປ້ອງ ກັນບໍ່ໃຫ້ປະຊາຊົນເຄື່ອນໄປມາໄດ້. ຍັງມີປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງຈຳນວນໜຶ່ງ ໄດ້ເດີນທາງເຂົ້າໄປໃນນະຄອນວຽງຈັນໜ້າ ແຕ່ ພໍໄປເຖິງຂົວນ້ຳຫລັກ ກຳລັງ ຍ່າງເຂົ້າກາງຂົວເທົ່ານັ້ນ ຝ່າຍຄອມມູນິສຕ໌ລາວແດງກໍໄດ້ສາກ ກະສູນລູກປີນໃສ່ ພາໃຫ້ມີຄົນຕາຍ ຫລາຍຄົນ ແລະ ບາດເຈັບຫລາຍຄົນ ຕາມຮູບຢູ່ຂ້າງລ່າງນີ້.

ຮູບທີ່ 186. ປະຊາຊົນເຜົ່າມົ້ງທີ່ຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ຂົວນ້ຳຫລັກໃນເດືອນ ພຶດສະພາ 1975. ປະມານ 50 ກ່ວາຄົນ ແມ່ນ ທ່ານ ຕິງ ວິວມິວ ຜູ້ ເຮັດວຽກໃຫ້ຢູເສດ ໄດ້ມາຂົນສົບໄປຝັ່ງຢູ່ນາຊູ. ທ່ານຕິງວິວມິວ ໄດ້ມາເສັຍຊີວິດຢູ່ South Carolina ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນມີນາ ປີ 2010.

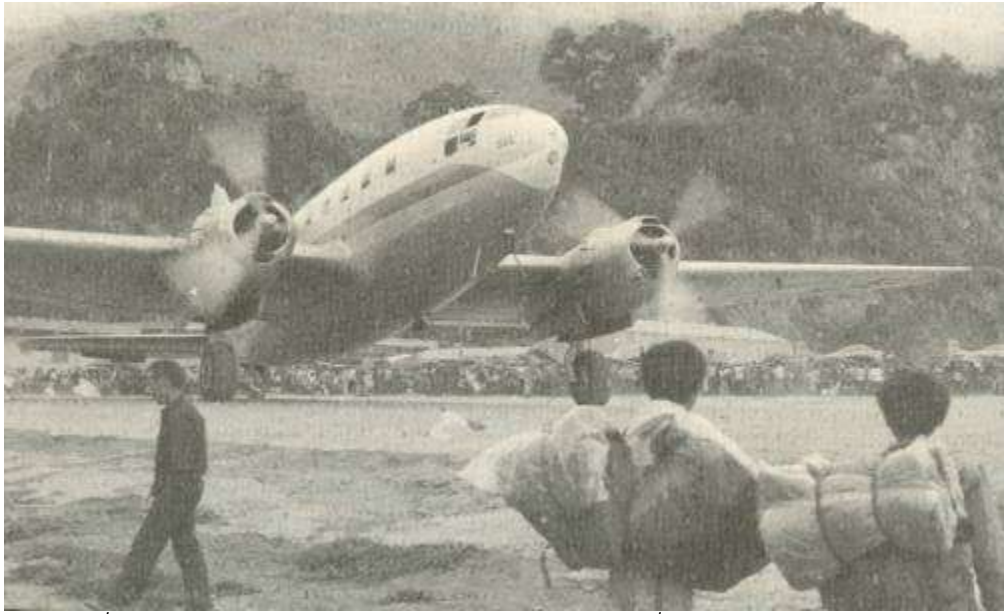
ປະຊາຊົນຕ້ອງຖອຍກັບໄປບ້ານຊອ້ນນາຊູ ເພື່ອຕຽມຊອກທາງໃໝ່ ຍ່າງຜ່ານປ່າດົງ ໄປຍັງ ປະເທສໄທຍ ເຖິງລາວແດງໄດ້ປ້ອງກັນ ໄດ້ຂ້າຖິ້ມ ແລະ ໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງ ເພື່ອຍັບຢັ້ງການໂຕນໜີຂອງປະຊາຊົນເຜົ່າ ລາວ ເຜົ່າມົ້ງ ແຕ່ ກໍບໍ່ໄດ້ຜິລ. ປະຊາຊົນໄດ້ຫລັງໄຫລໄປສູ່ປະເທສໄທຍຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ ທ້າຍເດືອນພຶດ ສະພາ (May) 1975 ເທົ່ານັ້ນ ປະຊາຊົນລາວ ຝ່າຍຂວາໄດ້ຫລັງໄຫລໄປເຕັມ ຊາຍແດນ ຂອງຣາຊອາ ນາຈັກ ໄທຍ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສຖານະການ ຕຶງຄຽດໃຫ້ແກ່ຮັຖບາລໄທຍ ແລະ ລາວຄອມມູນິສຕ໌. ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ ຮັຖບາລຣາຊອານາຈັກໄທຍ ແລະ ລາວຄອມມູນິສຕ໌ ຕ້ອງຕັດສິນໃຈປິດຊາຍແດນລາວ-ໄທຍ ພ້ອມ ກັນນັ້ນ ກໍໄດ້ ສົ່ງນາຍທະຫານ ຂັ້ນສູງ ຫລື ຜູ້ນຳ ຂັ້ນສູງຝ່າຍວຽງຈັນໜ້າ ທີ່ໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ປະເທສໄທຍ ໃຫ້ອອກໄປສູ່ປະເທສທີ່ສາມ.

ຮູບທີ່ 187. ຊາວລາວ ພາຄ 2 ກຳລັງ ຍາດກັນຂຶ້ນ ຍົນຊີ (C130) ທີ່ສະຫະຣັຖ ຈັດມາຕອນໃນວັນທີ່ 11 ຫາ ວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶດ ສະພາ (May) ປີ 1975. ຂົນໄດ້ແຕ່ພຽງ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນລ່ອງແຈ້ງເທົ່ານັ້ນ.

ຮູບທີ່ 188. ຖ້ວງບິນ C130 ຖ້ວງສຸດທ້າຍບິນຂຶ້ນໃນເວລາ 11 ໂມງຂອງວັນທີ່ 14 ພຶດສະພາ 1975, ພູ່ງໜ້າໄປລົງນໍ້າພອງ ຈັງວັດຄອນແກ່ນ ຣາຊອານາຈັກໄທຍ ພູ ທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າແມ່ນພູ ພຣະຣາຊວັງ “ບ່ອນພັກເຊົາຂອງເຈົ້າຊີວິດລາວ.”

ຮູບທີ່ 189. ຍົນຊີ C46 ຂອງສະຫະຣັຖມາຂົນຊາວອົພະຍົບລ່ອງແຈ້ງ 1975. ຂອບໃຈນຳທ່ານ
ຮໍເຍົວາເຍີທີ່ເກັບຮູບພາບນີ້ໄວ້.

ເຖິງຜູ້ນຳຂອງລາວຝ່າຍຂວາ ໄດ້ອອກໄປຈາກປະເທສໄທ້ຍ ແລ້ວກໍຕາມ ການໂຕນໜີຂອງປະຊາຊົນ
ລາວກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດຕິແມ້ແຕ່ນ້ອຍ. ຣັຖບາລຣາຊອານາຈັກໄທ້ຍ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດສະຖານທີ່ ເພື່ອຕອ້ນຮັບຊາວ
ອົພະຍົບ ທີ່ໜີໄປຈາກລາວ, ຂເມນ ແລະ ວຽດນາມໃຕ້ ຢູ່ຫລາຍແຫ່ງ ຄື: ສູນອົພະຍົບ ໜອງໄຄ, ຈັງວັດ
ນານ; ສູນວິໄນ, ສູນພະນົມ, ສູນນາໂພ. ຫລັງຈາກໄດ້ປົດສູນໜອງໄຄ ເພາະມີເຫຕໄຟໄມ້ແລະ ມີການ
ຄາຕກັມຫລາຍຢ່າງ ໄທ້ຍ ຈຶ່ງໄດ້ປົດສູນຢູ່ພາຄເໜືອ, ແລະ ພາຄໃຕ້ ໃນປະເທສໄທ້ຍຫລາຍສູນ.

**ຊີວິດອັນແສນ ເສົ້າໝອງ ແລະ ທຸຂທໍຣະມາຣ ຂອງປະຊາຊົນຊາວລາວ ແລະ ຊຸມຊົນເຜົ່າລາວສູງ “ມັງ”
(ທີ່ໄດ້ອົພະຍົບໄປຈາກພາຄ 2 ແລະ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ໄປສູ່ຣາຊອານາຈັກໄທ້ຍ)**

ປະຊາຊົນລາວສູງ “ມັງ” ຕ້ອງໄດ້ຢ່າງຜ່ານປ່າດົງພູເຂົາອັນສູງ ກັນດານສຸດ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນຢ່າງກາງ
ຄືນ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນການທຳລາຍຂອງ ລາວຄອມມູນິສຕ໌ເຊັ່ນ: ລັດທາງຍິງ, ຈັບໄປຂ້າຖິ້ມ, ຕົວຢ່າງມີ
ນ້ອງ ສາວຂອງອາຈານ ມັງເຮີ ທີ່ປະຈຸບັນນີ້ຢູ່ ຣັຖມິເນໂຊຕາ. ນາງໄດ້ເລົ່າໃຫ້ຟັງວ່າ: ຕົນເອງ ພ້ອມລູກ
ສາມຄົນ ແລະ ຜົວ ໄດ້ໜີພ້ອມກັນກັບພີ່ນ້ອງທັງໝົດ 60 ກວ່າຄົນ ເທົ່າທຶນາງຈຳໄດ້. ໄດ້ຢ່າງຜ່ານປ່າດົງ
ຫລາຍ ສິບມື້ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາໄກ້ປາກຊັນ ຢູ່ໃຕ້ວຽງຈັນທນ໌ ຕຽມແຜນຈະຂ້າມໄປປະເທສໄທ້ຍ ແຕ່ພໍຮຸ່ງແຈ້ງ
ກໍຮູ້ວ່າພວກຄອມມູນິສຕ໌ລາວແດງໄດ້ລ້ອມໄວ້ໝົດ. ທຸກຄົນໄດ້ຖືກຈັບ ພວກຜູ້ຊາຍແມ່ນຖືກມັດສອກ

ລຽນຕິດກັນອ້ອມຫ້ວຍນ້ອຍໆ ແຕ່ເລີກພໍສົມຄວນ ຄອມມູນິສຕ໌ ລາວແດງໄດ້ໃຊ້ປືນຍິງ ພວກຜູ້ຊາຍລົ້ມ
ລົງຫ້ວຍ ແຕ່ ພວກຜູ້ຍິງກັບເດັກ ແມ່ນເອົາສິ້ນປືນຕີຫົວດ້ານຫລັງ ໃຫ້ຕົກລົງຫ້ວຍໃຫ້ຕາຍ, ເວລາຕີຫົວ

ຂອງນາງ ຯໄດ້ກອດລູກ ສາວນ້ອຍ 4 ປີ ໃສ່ເອິກ ພໍ່ຖືກຕີ ລູກ ແລະ ແມ່ໄດ້ຕຶກລົງໄປພ້ອມກັນແຕ່ລູກບໍ່
ຖືກຕີ. ຫລັງຈາກຕຶກລົງຫວັຍ ພວກລາວແດງ ກໍໄດ້ໜີອອກໄປ. ລູກສາວນາງເຊັຍໄດ້ກອດແມ່ງຽບໄປຈົນ
ໝົດມື້ ແລະ ໝົດຄືນ ພໍ່ຕື່ນເຊົ້າ ຂຶ້ນມາ ແມ່ກໍຍັງນອນເຕັງນາງຢູ່ ນາງຕ້ອງຮອ້ງໄຫ້ ແລະ ອອກມານັ່ງຢູ່
ຂ້າງແມ່ຄົນດຽວ ບິນກັບຊາກສິບທີ່ແມງວັນຍັງຕອມຢູ່. ມື້ເຄິ່ງຕໍ່ມາ ແມ່ນາງເຊັຍໄດ້ ຕື່ນຂຶ້ນມາ ນາງຮູ້
ສຶກເຈັບຫົວ ມີໜອນນ້ອຍຯ ເຕັມຕົນຕົວຂອງນາງຯ ໄດ້ເຊັດຕົນຕົວ ແລ້ວຖາມລູກສາວວ່າ: ”ແມ່ຕາຍໄດ້
ຈັກມື້ແລ້ວ?” ລູກສາວບອກແມ່ວ່າ: ”ລູກຫົວເຂົ້າ ແລະ ນ້ຳ, ດົນແລ້ວບໍ່ໄດ້ກິນ.” ແມ່ກໍກອດລູກ ແລະ ໄດ້
ກວດເບິ່ງວ່າ, ມີຜູ້ລອດຕາຍຄືນາງບໍ່ ແຕ່ຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີຈັກຄົນ, ນາງແນ່ໃຈວ່າ ແມ່ນພະເຈົ້າໄດ້ໄວ້ຊີວິດ
ນາງ ໃຫ້ກັບມາເບິ່ງລູກ ຈຶ່ງໄດ້ພາລູກອອກມາຈາກຫ້ວຍ ກໍພໍດີບັງເອີນມີອິພະຍົບຜູ້ຊາຍມື້ງ ສາມຄົນ
ຜ່ານມາເຖິງ ຈຶ່ງໄດ້ຂໍເຂົ້ານຳພາອອກໄປຝັງໄທ້ຍໃນຄືນນັ້ນ ນາງມາເຖິງປະເທສໄທ້ຍໃນ ລະຫວ່າງ ກາງ
ປີ 1976 ແລະ ກໍໄດ້ໄປເຂົ້າໂຮງໝໍຢູ່ໃນສູນອິພະຍົບ ໜອງໄຄ.

(ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັມພາດນາງ ຢູ່ໂຮງໝໍປົວປະສາດ ທີ່ຮັຖ ມິເນໂສຕາ) ເພາະນາງຍັງມີບັນຫາດ້ານປະສາດ
ຄູ່ມືຮ້າຍ ຄູ່ມືດີຢູ່. ນາງວ່າ ບາງຕອນ ນາງເຮັດທັງກໍບໍ່ຮູ້ສຶກ ອ້າຍຂອງນາງເອງ ກໍເວົ້າວ່າ ມີຫລາຍຕອນ
ນາງຢ່າງຂ້າມຖນິນໂດງບໍ່ຮູ້ວ່າມີຮິຖແລ່ນ ຕາມຖນິນ ຫລື ບໍ່. ບາງຕອນ ນາງຄິດເຖິງເຫຕການທີ່ຜິວຖືກ
ຂ້າຕາຍ ນາງກໍຮ້ອງໄຫ້ ແບບບໍ່ຮູ້ເຊົາ ແລະ ເຊົາບໍ່ເປັນ ພ້ອມທັງມີທ່າທີຢ້ານກົວທີ່ສຸດ. ນອກຈາກການຖືກ
ທຳລາຍຂອງຄອມມຸນິສລາວແດງແລ້ວ ຍັງມີການຖືກປຸ້ນຈີ້ ຈາກຄົນຮ້າຍ ທີ່ແມ່ນຄົນໄທ້ຍ ແລະ ຄົນ
ລາວ ທີ່ຕຽມປຸ້ນຈີ້ຊາວລາວສູງ “ມື້ງ” ຢູ່ສອງຝັ່ງແມ່ນ້ຳຂອງ ຈຶ່ງພາໃຫ້ຫລາຍຄົນຕຶກ ແມ່ນ້ຳຂອງ ຕາຍ.

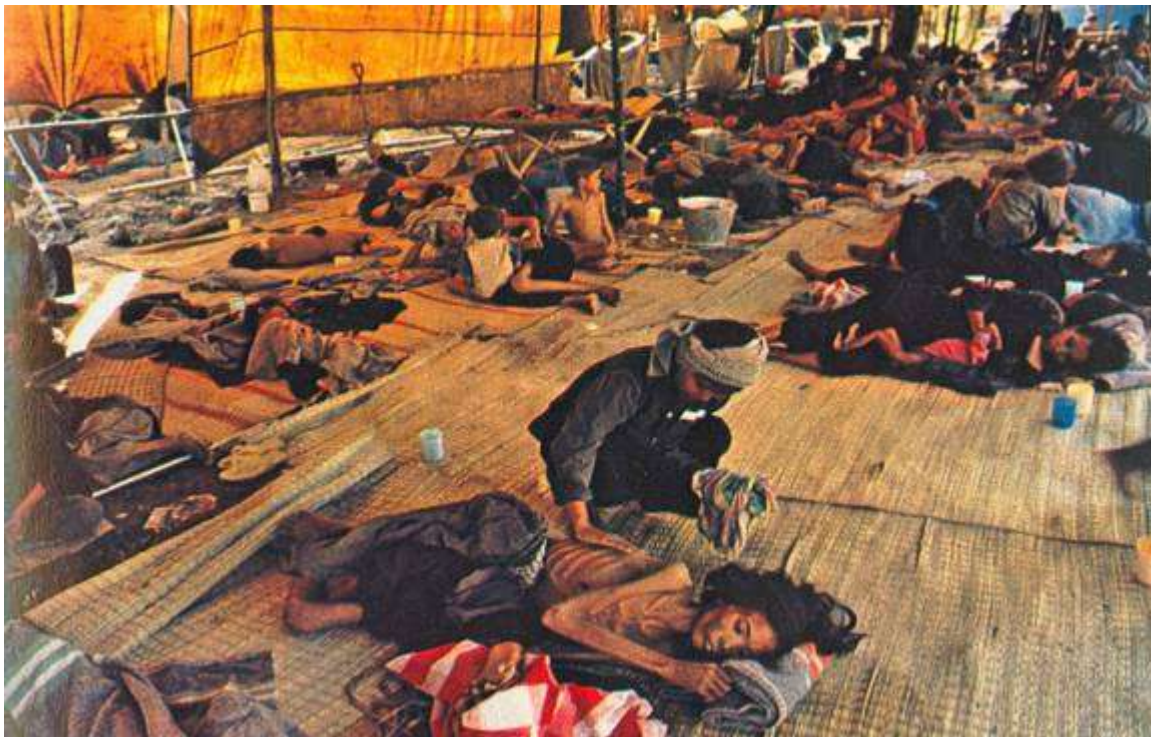
ມີພໍ່ນ້ອງລາວສູງ “ມື້ງ” ຄົນໜຶ່ງ ໄດ້ຈ້າງເຮືອຂອງໄທ້ຍລຳໜຶ່ງ ທີ່ທຳທ່າໄປຕຶກປາໃນກາງແມ່ນ້ຳຂອງ ແຕ່
ເຊົ້າຈົນຮອດຄ່ຳ ຈຶ່ງກັບມາ. ຕອນນັ້ນແມ່ນເດືອນ 6, 1976 ຍາມເລີ່ມຝົນແດ່ ເຫັນວ່າຄົນຕາຍໄຫລ
ນ້ຳມາ ມື້ນັ້ນ ມີ 20 ກວ່າສິບ. ຫລາຍຄົນກໍໄດ້ກ່າວວ່າ ມີສິບໄຫລຕາມລຳນ້ຳຂອງມາບໍ່ຂາດ ຕັ້ງແຕ່ ປີ
1975 ຈົນເຖິງ ປີ 1985. ຫລັງຈາກນັ້ນມາ ຈະມີສິບຕາຍໄຫລນ້ຳ ມີນ້ອຍຫລືຫລາຍ ກໍບໍ່ມີໃຜຮູ້.

ສະຫາຮັຖໄດ້ປະກາສວ່າ ອິພະຍົບທີ່ໜີມາຫລັງຈາກ 1982 ແມ່ນ ໜີເສຖກິດ ບໍ່ແມ່ນໜີການເມືອງ ແຕ່
ຄວາມຈິງ ບໍ່ຖືກ ເພາະສະພາບພື້ນທີ່ແລະ ໂອກາສບໍ່ໄດ້ອຳນວຍໃຫ້ໜີໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ໂດງສະ
ເພາະ ແມ່ນໜ່ວຍທະຫາຮ ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກແນວໜ້າ ໄດ້ຖືກສັດຕູປິດລອ້ມໄວ້ ບໍ່ມີໂອກາດໂຕນໜີໄດ້.
ການໂຕນໜີ ທີ່ທໍຮະມານທີ່ສຸດ ແມ່ນລົງຈາກພູເຂົາໄປທາທົ່ງພຽງ. ລາວສູງ “ມື້ງ” ຖືກຍູງກັດ ພາໃຫ້ເປັນ
ພຍາດໄຂ້ປ່າ ແລະ ຖືກຝົນເຫລືອງຕາຍ ເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ຍ້ອນກິນນ້ຳຕາມຮ່ອມຫ້ວຍ ບໍ່ລະວັງ
ເພາະຖືກຝົນເຫລືອງກ່ອນ. ລາວຄອມມຸນິສຕ໌ ໄດ້ຂ້າຊາວລາວສູງ “ເຜົ່າມື້ງ” ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມເມຕຕາປານີ
ໂດງໃຊ້ເຄື່ອງ ບິນຖິ້ມລະເບີດໃສ່, ໂຮງ ເຄມີ ຝົນເຫລືອງໃສ່ (yellow rain or Orange agent) ຕາມ
ປ່າທຸກບ່ອນ ທີ່ສົງໄສວ່າມີລາວສູງ “ມື້ງ” ລີ້ຊອ້ນຢູ່.

ມີຄົນລາວສູງ “ມົ້ງ” ສອງຄົນ ຫນີລອດມາເຖິງໜອງໄຄ ເລົ່າວ່າ ຕອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຫນີອອກມາ ມີແມ່ຍິງຄົນ ລາວສູງ “ມົ້ງ” ຄົນໜຶ່ງ ຫາກໍຕາຍໃໝ່ປະມານມື້ໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ນາງມີລູກນ້ອຍອາຍຸໜຶ່ງປີນັ້ງຢູ່ບົນເອິກຂອງ ນາງ ແລະຍັງກິນນົມນາງຢູ່ ທັງທີ່ ຕົນຕົວແມ່ແຂງໝົດແລ້ວ. ລາວສູງ “ມົ້ງ” ສອງຄົນນັ້ນ ກໍຢາກຊ່ວຍລູກ ນ້ອຍເຕັມທີ ແຕ່ດ້ວຍຄວາມຍ້ານວ່າ ເມື່ອເດັກຮ້ອງໄຫ້ສິ່ງສູງດັງ ສັດຕຣູຈະຮູ້ຈຸດ ແມ່ນກັນດານທີ່ສຸດ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຊ່ວຍເດັກນັ້ນບໍ່ໄດ້. ອີພະຍົບຫລາຍຄົນທີ່ມີລູກອ່ອນສອງຫລືສາມປີ ຕ້ອງເອົາຢາຝົນ ໃຫ້ລູກ ກິນນອນຫລັບ ແລ້ວຈຶ່ງລັກຜ່ານທຸກແຫ່ງ ທີ່ຮູ້ວ່າກັນດານ ໂດງສະເພາະຍາມກາງຄືນ ຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳຂອງ ລາວຄອມມຸຍ ນິສຕ໌ ຍາມເກືອບທຸກບ່ອນ.

ມີນາງສາວ ມົ້ງຊິງ (Hmong Xyooj) ຜູ້ໜຶ່ງ ຊື່ນາງຊິງ ນາງມັກມີອາການນອນບໍ່ຫລັບ ແລະກໍໂສກເລົ້າ ເຮັດທັງກໍຫລົງລົມ ບໍ່ຈື່ ບໍ່ຈຳ. ນາງໄດ້ມາເຂົ້າໂຮງໝໍປົວປະສາຕຢູ່ຮັດມິເນໂສຕາ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນໜຶ່ງ ອາ ທິດ ແລ້ວ ນາງຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່ານອນໄດ້ ກິນໄດ້ແດ່ ບັງເອີນຕອນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງໝໍ ປົວປະ ສາຕ ຈຶ່ງມີໂອກາສ ຖາມນາງ ແລະໃຫ້ນາງເລົ່າເຫດການໃນຊີວິດທີ່ຜ່ານມາຂອງນາງໃຫ້ຟັງ. ນາງໄດ້ ເລົ່າໃຫ້ຟັງວ່າ: ” ນາງຫນີອອກຈາກປ່າດົງ (LS05) ໄດ້ຍ່າງຜ່ານປ່າໄປເຖິງພູເບ້ຍ ລົງໃສ່ເມືອງອອມ ແລ້ວຜ່ານຫລາຍພູ ພໍຜ່ານ ເມືອງອອມມາປະມານສອງ ຫລື ສາມມື້ເທົ່ານັ້ນ ແມ່ກໍເຈັບໂຂຕາຍໄປ ມື້ຕໍ່ ມາ ກໍແມ່ນພໍ່ຕາຍ ເປັນພຍາດໄຂ້ປ່າ ຍ້ອນຍູງກັດ ຍັງເຫລືອແຕ່ນາງ ແລະນ້ອງສາວອາຍຸ 12 ປີ. ນາງຊິງ ມີອາຍຸ 14 ປີເຄິ່ງ ສອງເອື້ອຍນ້ອງໄດ້ພະຍາຍາມຕິດຕາມພໍ່ນ້ອງຂອງຕົນໄປຕໍ່ ພໍມາໄກ້ຈະເຖິງພູເຂົາ ຄວາຍ ໄດ້ຂຶ້ນພູອັນສູງ ແລະ ຂຶ້ນຜາຫີນ ເປັນຂັ້ນເປັນຕອນໄປ ຢ່າງລຳບາກ ແລະ ອ່ອນແຮງທີ່ສຸດ ບໍ່ມີ ໃຜ່ຊ່ວຍໃຜ່ໄດ້ ຕ້ອງເພິ່ງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອມາເຖິງຜາຂັ້ນແຫ່ງໜຶ່ງ ສູງປະມານ 4 ຫລື 5 ພຸດ ນາງຊິງ ຕ້ອງໃຫ້ນ້ອງສາວ ນັ່ງລົງແລ້ວ ຕົນເອງຂຶ້ນບ່ານ້ອງສາວ ເພື່ອໃຫ້ຂຶ້ນເທິງຜາໄດ້ ແລ້ວຈຶ່ງດຶງນ້ອງສາວຂຶ້ນ. ແຕ່ນ້ອງສາວກໍເປັນໄຂ້ ຕົນເອງກໍເປັນໄຂ້ ເວລາຕົນເອງໄປຮອດເທິງຜາ ໄດ້ຍື່ນມືກັບມາດຶງນ້ອງສາວ ແຕ່ ດຶງບໍ່ຂຶ້ນ ຫາໃຜ່ຊ່ວຍກໍບໍ່ມີ ເພາະຜູ້ອື່ນກໍເດີນທາງອອກໄປໝົດແລ້ວ ຕົນເອງໄດ້ດຶງມືນອັງສາວຢູ່ບ່ອນຫັ້ນ ຈົນໝົດມື້ ແລະ ຈົນໝົດກຳລັງ ນ້ອງສາວໄດ້ຈັບມືຂອງຕົນບໍ່ວາງ ຈົນຕາຍຄາມີ. ນາງຮູ້ສຶກວ່າມີນ້ອງແຂງ ໝົດ ແລ້ວຈຶ່ງວາງມືຂອງນ້ອງ ກໍລົ້ມລົງພື້ນດິນ ບໍ່ເໜັງ ຢາກກັບໄປຊ່ວຍ ແຕ່ເທື່ອແຮງກໍໝົດ ເພາະຕົນ ເອງກໍເປັນໄຂ້ ແລະ ອິດເຂົ້າມາໄດ້ຫລາຍມື້ແລ້ວ ມີແຕ່ກິນເຄືອໄມ້ ໃບໄມ້ເທົ່ານັ້ນ. ຕົນເອງກໍໄດ້ລົ້ມລົງຄື ກັນ ນອນຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນຮອດມື້ປາຍ ຈຶ່ງມີຄົນມາຈາກບ່ອນອື່ນມາຊ່ວຍ. ພໍໄດ້ກິນເຂົ້າ ແລະ ນ້ຳເລັກນ້ອຍ ແລ້ວຈຶ່ງລູກມານັ່ງໄດ້ ກໍໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ນຳຜູ້ທີ່ມາໃໝ່. ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ເມື່ອໃດຄິດເຖິງນ້ອງສາວແລະພໍ່ແມ່ ກໍພາໃຫ້ໜ້າມືດ ວຽນ ຫົວຫັນທີ ເປັນແນວນີ້ມາໄດ້ຫລາຍປີແລ້ວ ຈຶ່ງມາໂຮງໝໍ ຢາກໃຫ້ດີ ເປັນປົກກະຕິຄືນ (ຢູ່ໂຮງໝໍແມ່ນ 1985).

ກຣົມ 28 ທີ່ຢູ່ບວມຫລົງ (LS32 Bouam Long) ຊຶ່ງແມ່ນຍາພໍ່ ພ.ອ. ເຈີປາວມິວ ເປັນຜູ້ບັນຊາການ ຍົນຕ໌ໄດ້ໄປຕອນທ່ານເຂົ້າມາປະຊຸມ ແລ້ວກໍເລີຍໄດ້ເອົາທ່ານອີພະຍົບໄປເມືອງໄທຍ ຢ່າງກະທັນຫັນ ປະ ລູກນ້ອງທັງໝົດໄວ້ເບື້ອງຫລັງ ຕໍ່ມາ ພວກທະຫານກໍໄດ້ແຕກອອກມາຕາມປ່າຕາມດົງ ຖືກລັດຍິງຕາຍ ໄປເປັນຈຳນວນຫລາຍຄົນ ມີພວກຖືກຈັບ ຖືກຂ້າຖິ້ມຢ່າງທາລຸນທີ່ສຸດ ແລະມີພວກເຂົ້າໄປສຫວາມີພັກ ແຕ່ກໍໄດ້ຫາຍສາບສູນໄປບໍ່ຮູ້ວ່າໄປຢູ່ໃສ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ສະຕາກັມຂອງເຂົາເຈົ້າ ມີບາງຄົນລອດອອກມາໄດ້ ບອກວ່າ ພວກທີ່ໄປສຫວາມີພັກ ຖືກຂ້າຖິ້ມ ແມ່ນສ່ວຍຫລາຍ ແມ້ແຕ່ເດັກເຂົາກໍບໍ່ຈິ່ງ. ຄ້າຍບວມຫລົງ ແມ່ນກຳລັງແນວໜ້າຂອງພາຄ 2 ຕັ້ງຢູ່ດ້ານຫລັງຂອງສັດຕູຢູ່ທາງຕາວັນຕົກສ່ຽງເໜືອຂອງທົ່ງໄທທິນ ແມ່ນບ່ອນສັດຕູລາວ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ວຽດນາມຄ.ມ.ນ. ໄດ້ບຸກໂຈມຕີຫລາຍຄັ້ງ ແຕ່ບໍ່ມີໂອກາສຕີໄດ້ ຈັກເທື່ອ ນັບຕັ້ງແຕ່ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍນີ້ ໃນປີ 1961 ເປັນຕົ້ນມາ ສັດຕູໄດ້ສູນເສັຍກຳລັງ ທະຫານຫລາຍທີ່ສຸດ ທຸກເທື່ອທີ່ຂຶ້ນມາໂຈມຕີຄ້າຍບວມຫລົງ. ຄ້າຍນີ້ ຈິ່ງເປັນຈຸດຍຸທະສາດ ອັນເຈັບແສບ ເຮັດໃຫ້ ວຽດນາມ ແລະ ລາວຄ.ມ.ນ. ຈັບຄົນລາວສູງ “ມື້ງ” ຫລາຍຄົນໄປຂ້າຖິ້ມ ແລະ ຍັງໄດ້ດຳຄົນມື້ງວ່າ: “ຄົນມື້ງ ຫົວ ໃຈ ພວກມັນດຳ ຝັງໄວ້ເລິກ ຄືສິ້ນມັນເນົ່າເພັນ ເຖິງຈະລ້າງເທົ່າໃດກໍຍັງເພັນຢູ່.”

ຮູບທີ່ 190. ອີພະຍົບໄປເຖິງໜອງໄຄ ປະເທສໄທຍ ເປັນຕາໜ້າເວທນາທີ່ສຸດ ຫລາຍຄົນ ຕົນຕົວເຫລືອແຕ່ກະດູກ

Cicatrices dues à des éclats d'obus sur le corps d'un Hmong de 20 ans.

Lee Fung, 25 ans.

ຮູບທີ່ 191 (ຊ້າຍ) ແລະ 192 (ຂວາ). ທະຫານມົ້ງທີ່ໄດ້ເຂົ້າປ່າເຂົ້າດົງ ຕໍ່ສູ້ເພື່ອເອົາຊີວິດລອດວັນຕໍ່ວັນ ເພາະເຂົ້າມາຮ່ວມລາວ ຄ.ມ.ນ. ບໍ່ໄດ້ ແລະ ບໍ່ຍອມໃຫ້ ຄ.ມ.ນ. ເອົາໄປມັດສອກຂ້າຖິ້ມຄື ສັດເດັຍຣະສານ. ເຂົ້າປ່າຕໍ່ສູ້ເພື່ອກຽດ ແລະຕາຍກໍໃຫ້ ຕາຍຢ່າງມີກຽດ.ນີ້ແມ່ນ ຮູບຂອງພັກຟາຍດົງ (Photo from Fact Finding Commission 2004). Thank you to FFC from France .

(ມັນກໍເປັນຂອງທັມະດາ ເພາະຄອມມູນິສຕ໌ ວຽດ ແລະ ລາວແດງ ເບິ່ງຊີວິດຄົນມົ້ງ ບໍ່ມີຄ່າເທົ່າກັບສັດເດັງຣະສານ, ແມ່ນໃຜກໍຕ້ອງປ້ອງກັນຊີວິດຂອງຕົນ “ມົ້ງ” ບໍ່ໄດ້ໄປລຸກລານ ວຽດ ຄອມມູນິສຕ໌ ມີແຕ່ ວຽດ ຄ.ມ.ນ. ມາລຸກລານມົ້ງ ແລະ ລາວ ທຸກໆຄົນ ຕ້ອງໄດ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອປ້ອງກັນ ການລຸກລານ ມາທຳລາຍ ປະເທສຊາຕ ບ້ານເມືອງຂອງ ຄົນລາວ ທີ່ເຂົາຮັກ ທີ່ເຂົາເຄີຍອາໄສຢູ່ເປັນບ່ອນທີ່ມເຢັນ, ເປັນບ່ອນທຳມາ ທາກິນມາຕັ້ງແຕ່ເກີດ ແມ່ນໃຜກໍຕາມ ຖືກລຸກລານ ທຳລາຍຄວາມສະງົບສຸກຂອງຕົນ ແລະຊາຕຂອງຕົນ ແມ່ນຕ້ອງປ້ອງກັນດ້ວຍຊີວິດ ບໍ່ຍອມໃຫ້ຖືກທຳລາຍ).

Tdu Bi Xion, 18 ans.

Thao Ut, 30 ans (en premier plan), et Moua Toua Ther, 47 ans (à gauche).

Cachés dans la jungle

Une froide nuit sans lune de janvier 2003. Tapis à même le sol, nous attendons Moua Toua Ther, le chef d'un groupe de combattants hmongs qui se cachent, avec leurs familles, au cœur de la jungle, dans la zone spéciale de Moung Xaysomboune (au nord de la capitale du Laos, Vientiane), à plus de trois jours de marche de l'endroit choisi pour ce rendez-vous secret. Il arrive, avec quelques hommes qui constitueront notre escorte. Très vite, nous nous enfonçons silencieusement dans la forêt, chargés de quelques sacs de riz et de sel. Au milieu de la nuit, nous traversons une crèche et nous arrêtons pour nous reposer. Les jeunes hommes et leur chef, blottis autour du feu, essayent de récupérer. Quelques heures d'un sommeil agité, fusil à la main, avant de repartir, dans la brume de l'aube, pour s'éloigner des patrouilles de l'armée laotienne.

En dépit de son jeune âge, Tdu Bi Xion a déjà été blessé deux fois au combat, à la main et au thorax. Thao Ut transporte l'un des deux lance-grenades dont disposent les troupes de Moua Toua Ther. Le reste de leur armement est composé de vieux fusils mitrailleurs, pour lesquels ils manquent de munitions. Zong Wai Moua a été blessé en décembre 2000 lors d'un assaut hélicoptère de l'armée régulière laotienne. Tenus éloignés de leurs cultures par les soldats communistes, les Hmongs en sont réduits à vivre dans des huttes et à se nourrir essentiellement des fruits de leur chasse et de leur cueillette.

Un piège posé par les hmongs pour capturer des oiseaux.

Le feu de camp d'une halte d'un soir.

Zong Wai Moua, 25 ans.

ຮູບທີ່ 193. ນັກຕໍ່ສູ້ເພື່ອເອົາຊີວິດລອດເຖິງຈະທຸກກໍຕ້ອງເຄື່ອນທີ່ຢູ່ຕອນລອດເວລາ ຮູບເທິງນີ້ ໝູ່ມາກຳລັງຍາມ ດ້ວຍຄວາມທຸຂຍາກ ລຳບາກ ທີ່ເຮັດໃຫ້ ຊາວມົ້ງຕ້ອງ ເຄື່ອນທີ່ຕອລອດ ບໍ່ມີຍາມເຊົາ ຮ້າງແຮ້ວໃສ່ສັດຕູ ແມ່ນຈະທຸຂຍາກ ແຂນຂາ ບາດເຈັບໝົດ ແຕ່ກໍຕ້ອງສູ້ ໃຫ້ຕາຍຢ່າງມີກຽດ, ບໍ່ຍອມໃຫ້ ຄ.ມ.ນ. ເອົາມັດສອກຂ້າຖິ້ມຄືສັດບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ ບ່ອນນອນ ອັນແນ່ນອນ ຮອດໃສນອນທັນ.

ຊີວິດທີ່ໝົດຄວາມຫວັງ ແລະ ບໍ່ມອງເຫັນອານາຄົດ ຢູ່ໃນສູນອີພະຍົບ

ຢູ່ໃນສູນອີພະຍົບກໍມີແນວດີ ແລະ ແນວເສັຍຫລາຍຢ່າງຄື:

- **ແນວດີ** ແມ່ນມີບ່ອນເພິ່ງພາອາໄສຍ, ມີຄວາມປອດພັຍ ບໍ່ຫວ່ງວ່າຈະມີອັນຕລາຍເຖິງຊີວິດບໍ່ຖືກທຳລາຍ ຈາກ ຄ.ມ.ນ, ມີເຂົ້າກິນ ມີນ້ຳດື່ມ ດີພໍສົມຄວນ ມີການເບິ່ງແຍງຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນປະເທສໄທຍ ດີພໍສົມຄວນ ໃນລະຍະ ປີ 1975 ເຖິງ ປີ 2006.
- **ແນວເສັຍ** ແມ່ນຢູ່ແຕ່ໃນສູນອີພະຍົບ ບໍ່ມີສິດໄປຫວ່ງທ່ຽວພາຍນອກເຖິງຈະໄປໄດ້ ກໍຕ້ອງມີຄົນໄທຍຕິດຕາມຈຶ່ງໄປໄດ້ ຊີວິດແມ່ນຈຳກັດຢູ່ໃນສູນ. ຄວາມຫວັງຈະພັທນາຕົນເອງໃນປະຈຸບັນ ແລະອານາຄົດແມ່ນ ມິດມົນໄປໝົດ. ການເມືອງບັງຄັບຊະຕາກັມ ຂອງຊາວອີພະຍົບລາວ ເພາະບໍ່ແນ່ນອນວ່າຈະໄດ້ຖືກສົ່ງກັບປະເທສ ຫລືຈະໄດ້ມີໂອກາສ ໄດ້ຕັ້ງເນື້ອຕັ້ງຕົວຢູ່ໃນປະເທສໄທຍ ຫລື ໄປປະເທສ ທີ່ສາມ.

ຄວາມມິດມົນດັ່ງກ່າວ ອີພະຍົບຫລາຍຄົນຈຶ່ງໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຕຶງຄຽດ, ມີບັນຫາປະສາຕ ເສັຍ ສມອງ ຫລື ມີປະສາຕບໍ່ດີ, ມີຄວາມຊົງຈຳເສືອມ, ມີອາຍຸຊັ້ນ. ຄວາມຕຶງຄຽດເຫຼົ່ານີ້ ກໍພາໃຫ້ຫລາຍຄົນຖືກຈຳຄຸກ, ຖືກຂ້າຕາຍຍ້ອນທົນບໍ່ໄດ້ໂຕນອອກໄປຈາກສູນ. ໃນຊີວິດຈຳກັດຢູ່ໃນສູນອີພະຍົບ ຫລາຍຄົນໄດ້ລັກໂຕນໜີ ອອກຈາກສູນໄປເພິ່ງພີ່ນ້ອງຊາວໄທຍ ແຕ່ຜິລສຸດທ້າຍ ກໍຕົກຄ້າງຢູ່ໃນປະເທສໄທຍ ບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ໄປປະເທສ ທີ່ສາມ ເພາະຂາດບໍ່ມີ ຕ.ມ (lack of T-Number.) ຫລາຍຄົນ ເມື່ອໄປເຖິງປະເທສທີ່ສາມ ແລ້ວກໍໄດ້ເສັຍຊີວິດ ໃນຍາມນອນລັບ. ອີພະຍົບລາວຍັງ ຄ້າງຢູ່ໃນປະເທສໄທຍ ຫລາຍພັນຄົນ ເຮົາຈະເຫັນ ການແຕກຈາກນ້ຳພອງມາຫາສູນວີໄນ ແລ້ວໄປຫາສູນວັດຖຸກຣະບອກ ແລ້ວ ສູນຫວ້ຍນ້ຳຂາວໃນ ປີ 2009.

ໂຊກດີ ທີ່ເຮັດໃຫ້ ອີພະຍົບລາວ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ໃນຄວາມຝັນຄື: ຫລາຍປະເທສໃນໂລກໄດ້ຍື່ນມືມາຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ຮັບເອົາ ອີພະຍົບລາວ ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຊີວິດໃໝ່ ໃນປະເທສຂອງເຂົາ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ນັບຕັ້ງແຕ່ 1976 ເປັນຕົ້ນມາຈົນເຖິງ ປີ 2009. ແຕ່ກໍຍັງ ມີອີພະຍົບມັງ ຫລາຍພັນຄົນ ຄ້າງຢູ່ຫວ້ຍນ້ຳຂາວ ໃນຮາຊອານາຈັກໄທຍ ອີພະຍົບຈຳນວນນີ້ມີບັນຫາຫລາຍຢ່າງ ທີ່ທະຫາຣໄທຍ ແລະ ລາວ ຄອມມຸນິສຕ໌ໃຊ້ເປັນເຄື່ອງມືຕໍ່ລອງກັນໃຫ້ລົງຄືນ ສປປລ. ຄົນມັງໃນຈຳນວນນີ້ ໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກ ຫລາຍກວ່າອີພະຍົບຊຸດອື່ນໆ ທີ່ມາອາໄສຢູ່ໃນຮາຊອານາຈັກໄທຍ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກສົ່ງກັບໄປລາວ ທັງໝົດ ໃນວັນທີ່ 28 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 2009 ໄປໃສ່ບ້ານໂພນຄຳ, ແຂວງ ບໍຣິຄຳໄຊ, ໃນສປປລ.

ໝາຍເຫດ ຂ້າຣາຊການ, ນາຍທະຫາຣ ແລະເຈົ້ານາຍຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາສູງ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນໄດ້ໄປຢູ່ ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ຍ້ອນປະເທສຝຣັ່ງ ໃຫ້ຄວາມສະດວກໄວໃນປີ 1975 ແຕ່ສະຫາຣັຖນັ້ນ ໄດ້ລໍຈົນຮອດ 1976 ອ້າງເຫດຜິລວ່າ ຍັງມີສະຖານທຸຕຢູ່ໃນລາວ ແລະ ກໍເລືອກແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮ່ວມງານກັບສະຫາຣັຖ ຄື: ຂ້າຣາຊການຂອງຢູເສດ, ນາຍພາສາ, ແລ້ວແມ່ນຊາວຄຣິສຕຽນໃນສະຫາຣັຖ ຍົນດີຕອ້ນເອົາຊາວ ຄຣິສຕຽນທີ່ມາຈາກລາວ, ພວກທີ່ຖືກຕອ້ນສຸດທ້າຍ ແມ່ນນາຍທະຫາຣ ແລະ ພົນທະຫາຣກັບຄອບ ຄົວ ທີ່ໄດ້ ຕໍ່ ສູ້ສົງຄາມວຽດນາມກັບສະຫາຣັຖ. ດັ່ງນີ້ ອົພະຍົບລາວສູງ ຫລື ອົພະຍົບລາວ ໃນສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງມີ ແຕ່ ຝ່າຍ ທະຫາຣສ່ວນຫລາຍ. ຫລາຍຄົນຊາວອາເມຣິກັນ ເບິ່ງຄົນລາວສູງ "ມື້ງ" ແລ້ວ ເຫັນວ່າຍັງ ເປັນຄົນ ສາມໂບຣານຢູ່ (ມັນກໍຈຶງ ເພາະຍາມສົງຄາມ ປະຊາຊົນ ລາວສູງ "ມື້ງ" ຫລືຢູ່ແຕ່ໃນປ່າ.)

ຕໍ່ນີ້ໄປແມ່ນການບັນທຶກຂອງນາຍທະຫາຣ ທ່ານ ພ.ອ. ວ່າງເນັງ ທີ່ເປັນຫົວໜ້າສູນ ອົພະຍົບ ບ້ານວິໄນ ໃນ ຣາຊອານາຈັກໄທຍ໌ໄທຍ໌ 1979 -1984

ໄດ້ເຂົ້າໄປຮັບໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຊາວອົພະຍົບໃນສູນວິໄນ ເດືອນກັນຍາ September 1979 ແທນທ່ານ ວ່າງຍີ ທີ່ໄດ້ເດີນທາງໄປປະເທສທີ່ສາມ ໃນສະຫາຣັຖ. ໃນເວລາທີ່ໄດ້ມາຮັບໜ້າທີ່ນີ້ ເຕັມໄປດ້ວຍບັນຫາ ຫຍຸ້ງຍາກ ກັນດານ ເພາະໄດ້ມີຫລາຍແນວເກີດຂຶ້ນມາຈາກ ການຍົກຍ້າຍ ຜູ້ອົພະຍົບ ສູນໜອງຄາຍ ແລະ ສູນນໍ້ຝອງ ເຂົ້າມາຢູ່ຮ່ວມກັນ ທີ່ສູນວິໄນ ເກີນຈໍານວນ ທາງການສ້າງຂຶ້ນແມ່ນເພື່ອ 12,000 ຄົນ ແຕ່ ໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມກັນທັງໝົດແມ່ນ 42,000 ຄົນ. ຈຶ່ງໄດ້ແບ່ງການປົກຄອງເປັນ 7 ເຂຕ.ໂດງມີຜູ້ຕາງໜ້າເຂ ຕ 3 ແລະຄນະກັມການຄົບຖວ້ນ ຕາມໂຄງການອົພະຍົບ. ເຂຕ 5 ແມ່ນຈັດ ສະເພາະໃຫ້ຊາວອົພະຍົບລາວ ລຸ່ມ ບໍ່ດົນ ຫລັງຈາກມາຢູ່ຮ່ວມກັນ ສອງເຜົ່າກໍໄດ້ເກີດມີບັນຫາ ຍ້ອນຊາວໜຸ່ມຄັດແຍ້ງກັນ ທາງການຈຶ່ງ ເຫັນວ່າປະເພນີ ແລະພາສາສອງເຜົ່າ ພາໃຫ້ບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນ ຈຶ່ງໄດ້ຍ້າຍຊາວອົພະຍົບລາວ ທີ່ຢູ່ເຂຕ 5 ໄປ ຢູ່ນາໂພ. ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ເຂຕ 5 ກໍບໍ່ມີອົພະຍົບອີກຕໍ່ໄປ. ເຖິງຈະຍ້າຍເຜົ່າລາວໄປນາໂພ ແລ້ວກໍຕາມ ບັນຫາອົພະຍົບໃນສູນວິໄນ ກໍບໍ່ໄດ້ດີຂຶ້ນ ເພາະມີຈໍານວນອົພະຍົບຫລາຍຈໍາພວກ ມີທັງມົດ ທັງສັດຕູ ທັງຜູ້ບໍ່ຫວັງດີ ຫາໂອກາສນໍາພາອົພະຍົບບາງຄົນໄປຄ້າເຖື່ອນ ແລະເຮັດບໍ່ດີຫລາຍຢ່າງ ທີ່ສ້າງຄວາມ ເສັຍຫາຍ ບໍ່ປອດໄພຢູ່ໃນສູນວິໄນ ຈຶ່ງມີການຈັບກຸມຊາວອົພະຍົບໄປຄູມຂັງ ບໍ່ເວັ້ນແຕ່ລະວັນ. ມີທັງ ການຈໍຣະກັມ ຂ້າກັນຖິ້ມໃນເວລາກາງຄືນ ເປັນບັນຫາໜ້າວິຕົກຍ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງ ທ່ານວ່າງເນັງ ຈຶ່ງໄດ້ຕັດ ສິນໃຈວາງແຜນປ້ອງກັນສູນ ຖ້າຢາກຢູ່ໃນສູນອີກຕໍ່ໄປ ຕ້ອງມີການຈັດຕັ້ງ ຈຶ່ງໄດ້ວາງແຜນການ ຈັດຕັ້ງ ດັ່ງນີ້ຄື:

ຄນະກັມມະການກາງ, ຄນະກັມມະການເຂຕ ຄນະກັມມະການຄູ່ມ ແລະຄນະກັມມະການຂອງແຕ່ລະ ອາຄານ (ອາຄານໜຶ່ງກໍມີຫລາຍຄອບຄົວ). ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ແລະພາຣະກິຈຂອງແຕ່ລະ ຄນະກັມມະ

ການ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດເຕັມຜົນ ຍ້ອນຊີວິດອັນບໍ່ແນ່ນອນ ໃນການອອກໄປໃນປະເທສທີ່ສາມ ຈຶ່ງພາໃຫ້ການແກ້ໄຂບັນຫາຍັງຍາກ ແລະຄ້າງຄາ ບໍ່ທັນກັບຄວາມຕ້ອງການ ຈຶ່ງໄດ້ມີການດັດແປງ ແລະ ຮ້ອງຂໍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກອົງການ ສະຫະປະຊາຊາຕ ໃຫ້ມີສະຖານທີ່ທຳງານຂອງສູນກາງຂຶ້ນ ຢູ່ບ້ານວິໄນ ໃຫ້ບຸກຄົນດັ່ງ ຕໍ່ລົງໄປນີ້:

- ✓ ປະທານ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າຊາວອົພະຍົບ,
- ✓ ຜູ້ຮອງປະທານ ສອງທ່ານ ແລະ ຄນະເລຂານຸການ, ຄນະກັມມະການກຳກັບເງິນ (ຫາລາຍໄດ້), ຄນະກັມມະການເບິ່ງແຍງ ການໃຊ້ຈ່າຍເງິນຄຳ, ຄນະກັມມະການ ກຳບັນຊີ ຄົນເຂົ້າ ຄົນອອກ, ຄົນເກີດ ຄົນເສຍຊີວິດ ແລະ ຄົນເດີນທາງໄປປະເທສທີ່ສາມ, ຄນະກັມມະການ ຊາວໜຸ່ມ ແລະ ຄນະກັມມະການເບິ່ງແຍງຄວາມປອດໄພຍ.

ຮູບທີ່ 194. ທ່ານ ພ.ອ. ວ່າງເນັ້ງກຳລັງຕັດດ້າຍເປີດພິທີສະຫລອງປີໃໝ່ຢູ່ສູນວິໄນປີ 1980 ຄົນສາມຄົນຮຽງກັນ ຕັດດ້າຍແມ່ນທ່ານ ວ່າງເນັ້ງເບື້ອງຫລັງໃສ່ເສື້ອສີຂາວຂຽວເຫລືອງ ແມ່ນ ທ່ານວິໄນ ໄດ້ກັບໄປ ສປປລ ແຕ່ຫາຍສາບສູນ ຂ່າວວ່າຕາຍແລ້ວ ຜູ້ເສື້ອສີຂຽວມີເຄື່ອງດຳຢູ່ໃນຖົງ ແມ່ນເນັ້ງລໍ ຢາງ ເຫລືອນັ້ນບໍ່ຮູ້ຊື່.

ຜູ້ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ຂອງຄນະກັມມະການ ສູນກາງ ຄື:

- ✓ ກຳກັບການດູແລ, ການແກ້ໄຂ ບັນຫາທຸກຢ່າງພາຍໃນສູນ,
- ✓ ຕິດຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄທ້ຍ ແລະ ອົງການຕ່າງໆໃຫ້ເຂົ້າມາຊ່ວຍ ຊາວອົພະຍົບ,

- ✓ ວາງແຜນເພື່ອຮັກສາ ຄວາມປອດໄພຍ ຄື ຈັດຕັ້ງໜ່ວຍເວັນຍາມກາງຄືນ ຕາມທຸກອາຄານ,
- ✓ ຕິດຕໍ່ທຸກ ອົງການດ້ານ ສາສນາ, ດ້ານການຊ່ວຍເຫລືອ ເພື່ອມາຊ່ວຍເຫລືອຊາວອົພຍົບໃນສູນ,
- ✓ ວາງແຜນກາຣສຶກສາ, ການອານາໄມ, ການຫາຢູ່ຫາກິນ ແລະ ວາງແຜນໃນອານາຄົດ,
- ✓ ການຊື້ແຈງແນະນຳ ອານາຄົດຂອງກາຣເປັນອົພຍົບ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄືນ ຫັນມາເຂົ້າໃຈກັນ ເປັນກ້ອນເປັນໜ່ວຍ ຢູ່ຮ່ວມກັນ ຢ່າງມີຫລັກການ,
- ✓ ສຶກສາການຕັດສິນໃຈແລະ ຕິດຕາມ ຜູ້ໄດ້ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຊີວິດໃໝ່ໃນປະເທສທີ່ສາມ, ແລະ
- ✓ ສຶກສາແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆຫລາຍຢ່າງໃນສູນ.

ຮູບທີ່ 195. ທ່ານ ວ່າງເນັງກຳລັງກວ່າຄຳປາໄສໃນທີ່ປະຊຸມເພື່ອ ວາງແຜນກາຣຈັດຕັ້ງໃນ ປີ 1980 ທ່ານ ວ່າງເນັງ ຫົວໜ້າ ສູນອົພຍົບ ບ້ານວິໄນ ກຳລັງກວ່າຄຳປາໄສ ແລະ ຮ່ວມພິທີເປີດສູນໃຫ້ພີ່ນ້ອງ ທີ່ໄດ້ອົພຍົບໄປຈາກລາວໃຫ້ຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍ ຄວາມຮັກແພງ ແລະ ເບິ່ງແຍງກັນ ໃນຍາມຈົນຕາແຈ ຢູ່ໃນສູນ ທີ່ຍັງມອງບໍ່ເຫັນຄວາມຫວັງໃນອານາຄົດ.

ຄນະກັມມະການເສັງ (ຕະກູນ)

ເຜົ່າລາວສູງ “ມື້ງ” ມີ18 ຕະກູນ ຫລື ເສັງ ດັ່ງນີ້: ວ່າງ, ຢາງ, ລີ, ຊິງ, ເອີ, ມົວ, ຄ້າງ, ກົງ, ທ່າວ, ພ້າ, ຫາງ, ວີ້, ລໍ, ເສັງ (tsheej), ຊິງ, ຕຸ່່ໄປ ໃຫ້ມີໜ້າທີ່ສຳຄັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ✓ ມີໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ອາຈຸໂສ ແລະ ຊື້ຂາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆໃນຕະກູນຂອງໃຜ່ລາວ
- ✓ ມີໜ້າທີ່ເປັນຄນະກັມມະການກາງ ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທຸກຢ່າງ,
- ✓ ມີໜ້າທີ່ແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ການດູແລ ທຸກຢ່າງພາຍໃນຕະກູນຂອງຕົນ,

- ✓ ມີໜ້າທີ່ແກ້ໄຂບັນຫາການແຕ່ງດອງພາຍໃນສອງຕະກູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ ໃຫ້ຫລຸ່ມລ່ວງ ດ້ວຍຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ,
- ✓ ມີໜ້າທີ່ ຮ່ວມແກ້ໄຂ ກັບຕະກູນອື່ນ ໃນເມື່ອຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຊ່ວຍ.

ຄນະກັມມະການ ກວດກາ ພາຍໃນສູນ

ຄນະກັມມະການ ກວດກາ ນີ້ແມ່ນໝາກຫົວໃຈສຳຄັນສຸດໃຫ້ແກ່ຊາວອີພະຍົບ ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ການໄວ້ວາງໃຈແມ່ນຂັ້ນກັບຄນະກັມມະການ ກວດກາ ນີ້ຄື:

- ✓ ກວດກາ ທຸກສະຖານທີ່ ຫລື ອາຄານ ທີ່ມີຄວາມສົງໄສຍ ເພື່ອລາຍງານໃຫ້ສູນກາງຊາບ,
- ✓ ກວດກາ ຄວາມລຽບຮ້ອຍຂອງຄນະກັມມະການ ສນູກາງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆ ໃນສູນ,
- ✓ ກວດກາ ຄນະກັມມະການ ຕະກູນເສັງ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຍຸຕິທັມຢູ່ສເມີ.

ຄນະກັມມະການ ທີ່ປຶກສາ

ເປັນຄນະກັມມະການອາວຸໂສ ໃຫ້ອອກຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ ກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຫລືຈະເກີດຢູ່ໃນສູນອີພະຍົບ. ຄນະກັມມະການນີ້ ແມ່ນທ່ານ ວ່າງເນັ້ງ ໄດ້ເລືອກມາຈາກບັນດາ ນາຍທະຫາຣ, ນາຍຕຳຣວຈ, ຂ້າຣາຊການ ແລະຜີລະເຮືອນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້, ມີປະສົບປະການ ຫລາຍດ້ານມາຊ່ວຍວາງແຜນ ແລະແກ້ໄຂຊ່ວຍ. ໄດ້ຈັດຕັ້ງຄນະກັມມະການຕ່າງໆສຳເຣັດ ທ່ານໄດ້ຮຽກປະຊຸມຂຶ້ນເພື່ອ ມາແກ້ໄຂບັນຫາ ສາມຂໍ້ຄື:

- ✓ ການເຂົ້າ ແລະ ການອອກ ຂອງຊາວອີພະຍົບ,
- ✓ ການເວັ້ນຍາມ ແລະ ການໝູນວຽນຂອງ ແຕ່ລະອາຄານ ຊຶ່ງມີຫລາຍອາຄານດ້ວຍກັນ,
- ✓ ການຮັກສາຄວາມປອດໄພຂອງຊາວອີພະຍົບ.

ທ່ານອາທິບາຍເຫດການ ວ່າພວກເຮົາແມ່ນອີພະຍົບ ມາຢູ່ໃນສູນບ້ານເມືອງຂອງເພິ່ນ ຊີວິຕພວກເຮົາໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ບໍ່ມີສິດເສຣີພາບຕາມໃຈຄືຢູ່ເມືອງລາວ ຫາກຜູ້ໃດເຮັດຜິດ ກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທສຕາມກົດໝາຍບ້ານເມືອງຂອງປະເທສທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່ ອີພະຍົບເຮົາແມ່ນບໍ່ມີສິດທັງໆ ພຽງແຕ່ເອົາຕາເບິ່ງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງຊອກຫົນທາງ ທຳຄວາມເຂົ້າໃຈ ໃຫ້ຢູ່ຮ່ວມກັນໃຫ້ໄດ້ ແລະໃຫ້ເຂົ້າໃຈກັນ ໃນການນຳພາເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດໄປສູ່ສອງກໍຣະນີຄື: ໄປປະເທສທີ່ສາມຫລືກັບໄປລາວ. ຜູ້ທີ່ຈະມີສິດຢູ່ໃນປະເທສໄທຍ ຕ້ອງແມ່ນຜູ້ທີ່ມີສັນຊາຕເປັນໄທຍເທົ່ານັ້ນ. ສວ່ນລູກເຕົ້າພວກອີພະຍົບ ທີ່ເກີດຢູ່ໃນສູນ ກໍຖືວ່າແມ່ນຄົນຕ່າງດ້າວ ບໍ່ແມ່ນສັນຊາຕຂອງປະເທສໄທຍ.

ເມື່ອອີພະຍົບທຸກຄົນຮູ້ວ່າ ທາງອອກມີພຽງ ສອງທາງເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຮົາຄວນສຶກສາ ແລະ ຕັດສິນໃຈ ວ່າຈະເລືອກທາງອອກທາງໃດ ຈຶ່ງດີ ຈະໄປປະເທສທີ່ສາມ ຫລືຈະກັບໄປປະເທສລາວ ຫລື ຈະອາໄສຢູ່ໃນ

ສູນແບບໝົດຄວາມຫວັງນີ້, ຈຶ່ງສົມຄວນໃຫ້ທຸກຄົນວາງແຜນ ຕຽມຕົວໂດຍສະເພາະ ແມ່ນຊາວໜຸ່ມ ຕ້ອງ
ຮຽນໜັງສື, ຮຽນອາຊີບຕ່າງໆ, ຮຽນການພ້ອນ ແລະ ລິລາຕ່າງ ໆ ດ້ານຮີດຄອງປະເພນີຂອງລາວສູງ“ມົ້ງ”
ເຮົາ ເມື່ອມີໂອກາດສາຈະໄດ້ໃຊ້. ໃຫ້ໝົດທຸກຄົນຕື່ນຕົວ ແລະ ບັບຕົວໃໝ່ ເພື່ອຈະບໍ່ສາຍເກີນໄປ.
ເມື່ອໄດ້ໃຫ້ຄຳອາທິບາຍຈົບລົງ ກໍມີຄຳຖາມຫລາຍຢ່າງຖາມຂຶ້ນໄດ້ ພາໃຫ້ມີຫລາຍຄົນນຳຕາຕິກ ເພາະ
ຄົນເຮົາສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນບໍ່ມີການສຶກສາ ມີແຕ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ສົງຄາມ ລໍຄຳສັ່ງເທົ່ານັ້ນ ເມື່ອຂາດຜູ້ນຳແມ່ນບໍ່
ມອງເຫັນທາງອອກ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ຢູ່ໃນສູນອົພະຍົບ ກໍມີຫລາຍສາສນາ ທີ່ພາໃຫ້ເຂົ້າໃຈກັນຍາກ ແລະ ບໍ່
ຄອ່ຍລ່ອງລອຍກັນໄດ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ອາທິບາຍໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ເຂົ້າໃຈ ໃນການຢູ່ຮ່ວມກັນຄື ສາສນາ
ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນເຮົາເຊື່ອຖື ຜູ້ໃດຈະເຊື່ອຖືແນວໃດກໍໄດ້ ແຕ່ຢ່າເອົາມາບັງຄັບກັນ ຫລືພົວພັນກັບຄວາມຢູ່
ຮ່ວມກັນ ດ້ານການປົກຄອງ ດ້ານການຈັດຕັ້ງ ຢູ່ໃນສູນອົພະຍົບ ຂໍໃຫ້ດຳເນີນຢູ່ໃນຄອບຄົວ ຫລືໃນກຸ່ມ
ສາສນາຂອງຕົນ ຄວາມຮ່ວມມືແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກພາຍນອກ ຕາມຄວາມ
ຕ້ອງການ. ຄວາມຂັດແຍ້ງກັນຢູ່ໃນການຈັດຕັ້ງຢູ່ໃນສູນ ແລະການໂຈມຕີຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແມ່ນ ການແບ່ງ
ແຍກກັນ ບໍ່ໄດ້ເກີດຜິດ ມີແຕ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເສັຍຫາຍ ຫລືມຈົມ ບໍ່ມີຄວາມກ້າວໜ້າ, ຂໍໃຫ້ທຸກຄົນ
ຫັນມາຮ່ວມມືກັນ ເພື່ອເຮັດແທ້ທຳຈິງ ເປີດອີກເປີດໃຈ ຮ່ວມກັນເພື່ອຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ຄວາມປອດ
ພິຍ.

ຫລັງຈາກປະຊຸມແລ້ວ ການດຳເນີນງານດ້ານການຈັດຕັ້ງ ການກວດກາ ແລະການເວັ້ນຍາມ ໄດ້ເຮັດ ໃຫ້
ການຄາດຕະກັມ, ການຂີ້ລັກ ແລະ ການຄ້າເຖື່ອນ ລົດລົງຢ່າງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ, ທຸກຄົນມີຄວາມຮັກແພງກັນ
ເຂົ້າໃຈກັນ ທຳທຸກຢ່າງເພື່ອສ່ວນຮວມ ໃນສູນອົພະຍົບ ພາໃຫ້ບັນຫາໄດ້ເປົາບາງລົງເກືອບ100 ເປີເຊັນ ຊຶ່ງ
ນັບວ່າ ເປັນບູນວາດສະນາ ຂອງຊາວອົພະຍົບໃນສູນວິໄນ, ພ້ອມກັນໃນເວລານັ້ນ ແມ່ນການ ສັບປຸງນ
ຫົວໜ້າ ສູນອົພະຍົບ ຂອງໄທຍທີ່ມາໃຫ້ການ ດູແລສູນ ໄດ້ແກ່ທ່ານ ບັນດິດ ໂອມໄທລິງ ເປັນຜູ້ມີຄວາມ
ຮູ້ສູງ ມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງ ເຂົ້າໃຈການນຳພາ ທ່ານມັກເອົາສູງສ່ວນຫລາຍເປັນຫລັກ ເພື່ອໃຫ້ຊາວອົພ
ຍົບເປັນກ້ອນເປັນກຸ່ມຢ່າງດີ ທ່ານໄດ້ເຂົ້າໄກ້ສິດກັບຫົວໜ້າສູນ ທ່ານວ່າງເນັ້ງ ແລະໄດ້ຖາມເຖິງເຫດ
ການຕ່າງໆໃນຍາມສົງຄາມຢູ່ລາວ ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາວລາວກາຍເປັນອົພະຍົບ ເພາະມີຫລາຍແນວທີ່ປະ
ຊາຊົນໄທຍສົນໃຈຍ້ອນເປັນບ້ານໄກ້ເມືອງຄຽງ.

ທ່ານຫົວໜ້າສູນຄົນນີ້ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເບິ່ງແຍງອົພະຍົບເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງໄດ້ເຊີນທ່ານ ຜູ້ວ່າຮາຊການຈັງຫວັດທີ່
ໄດ້ເຂົ້າມາຮັບໜ້າທີ່ໃໝ່ ຄື ທ່ານທອງດຳ ບັນຊິນ ຜູ້ເປັນຫົວໜ້າຜູ້ນຳດ້ານຄວາມປອດພິຍແລະ ຝ່າຍເຈົ້າ
ໜ້າທີ່ຕຳຮວຈມາຍັງມຸຍາມ ຊາວອົພະຍົບໃນຍາມບູນກິນຈຽງ. ທ່ານວ່າງເນັ້ງ ກໍໄດ້ຂອບໃຈພຣະບາດສົມ
ເດັດຈພຣະເຈົ້າ ມະຫາຊີວິດໄທຍ, ຮັຖບານໄທຍ, ແລະ ປະຊົນໄທຍທຸກຄົນທີ່ໄດ້ໃຫ້ການ ຕອນຮັບຊາວ
ອົພະຍົບລາວ ແລະໄດ້ເລົ່າເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ ພັຄອມມຸຍນິສຕ໌ລາວ ລູກນ້ອງແກວຄອມມຸຍນິສຕ໌ ໄດ້

ມ້າງເພສັນຍາ ຕ່າງໆ ເຮັດໃຫ້ລາວຕ້ອງແຕກແຍກກັນ ໃຊ້ແກວຄອມມຸນິສຕ໌ ມາເຂັ້ນຂ້າ ຟ່າຍ ວຽງ
ຈັນທນ໌ ຢູ່ບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ອອກຈາກປະເທສ, ພ້ອມກັນ ກໍໄດ້ເລົ່າເຫດການ ຄັ້ງໜ້າ ທີ່ອາດຈະລາມ ມາ
ເຖິງ ປະເທສໄທຍ໌ ເພາະຄອມມຸນິສຕ໌ ແກວຢາກ ຂະຍາຍ ອິຕິພົນໄປທົ່ວ ເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້.
ຫລັງຈາກຄຳເລົ່າຂອງ ທ່ານວ່າງເນັງ ໃນປີ 1979 ນັ້ນ ພາໃຫ້ປະຊາຊົນໄທຍ໌ ຜູ້ນຳໄທຍ໌ ຫລາຍຄົນໄດ້ຈັດ
ການສັມະນາ ເຖິງສຖານະການຕ່າງໆ ແລະໄດ້ເຊີນທ່ານວ່າງເນັງໄປຮວ່ມ ແລະໃຫ້ອາທິບາຍເຫດ ການ
ຕ່າງໆທີ່ຜ່ານມາຢູ່ລາວ ກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍອັນໂຫຕຮຽມຂອງຄອມມຸນິສຕ໌ ຕໍ່ຟ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ໃຫ້ຜູ້ມາ
ຮວ່ມສັມະນາຟັງ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ທ່ານອາທິບໍດີບໍຣັດກະຊວງມະຫາດໄທ ແລະຫົວໜ້າກຣົມຈິຕຕະ ວິທະຍາ
ກອງທັບວິກໄທຍ໌ ໄດ້ເດີນທາງໄປຢ້ຽມຢາມສູນອີພະຍົບວີໄນ ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນ ກໍແມ່ນທ່ານນາຍພົນເອກ
ຮັຖມິນຕຣີກະຊວງມະຫາດໄທ ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມສູນອີພະຍົບ ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ກໍແມ່ນບັນດາຜູ້ຮອງ ຂອງຜູ້ວ່າ
ຮາຊການຈັງຫວັດ ທົ່ວປະເທສໄທຍ໌ 100 ກ່ວາທ່ານ ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມສູນອີພະຍົບ ຈາກນັ້ນກໍແມ່ນທ່ານ
ຜູ້ວ່າຮາຊການຈັງຫວັດທົ່ວປະເທສໄທຍ໌ ນຳພາໂດງຜູ້ວ່າຮາຊການຈັງຫວັດເມືອງເອກ ບາງ ກອກ ຊຶ່ງ
ແມ່ນພົນເອກ ໄດ້ພາ ຄນະໄປຢ້ຽມຢາມສູນອີພະຍົບ. ຈຸດມັງໝາຍ ກໍແມ່ນຢາກຮູ້ ສຖານະການ ຕ່າງໆ
ໃນລາວ ເພື່ອຈະໄດ້ຕຽມການປ້ອງກັນປະເທສ ທີ່ຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງຄອມມຸນິສຕ໌ໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ.

ທ່ານວ່າງເນັງໄດ້ອາທິບາຍຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ຊາວອີພະຍົບຂໍເພິ່ງຢູ່ປະເທສໄທຍ໌ຊົ່ວລະຍະນຶ່ງ ຫາກສຖາ
ນະການປ່ຽນແປງ ຖ້າກັບຄືນໄປໄດ້ ກໍຕ້ອງກັບປະເທສຂອງຕົນ ຜູ້ທີ່ໄປປະເທສທີ່ສາມໄດ້ ກໍຈະໄປ
ເລື້ອຍໆ ຜູ້ເກີດຢູ່ໃນສູນອີພະຍົບ ກໍຍັງມີຖານະເປັນອີພະຍົບ ບໍ່ແມ່ນປະຊາຊົນໄທຍ໌. ເມື່ອຄນະຜູ້ວ່າ
ຮາຊການຈັງຫວັດ ໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນ ກໍດີໃຈ ແລະຕົບມືເປັນກຽດໃຫ້ທ່ານວ່າງເນັງ ທີ່ເລົ່າຕໍ່ໄປວ່າ ເຖິງ ຊີວິດ
ອີພະຍົບຢູ່ໃນສູນຈະທຸກຍາກພຽງໃດກໍຕາມ ຊາວອີພະຍົບກໍຕ້ອງພຍາຍາມໃຊ້ຄວາມອິດທົນ ແລະ ລໍໂອ
ກາສໃຫ້ໄດ້ກັບປະເທສ ຫລື ໄດ້ໄປປະເທສທີ່ສາມ ເພື່ອຊອກຫາຊີວິດໃໝ່ ອັນມີສິດເສຣີພາບ. ເມື່ອອາທິ
ບາຍຈົບ ຜູ້ວ່າຮາຊການຈັງຫວັດ ທຸກຄົນໄດ້ພໍໃຈ. ຫລັງຈາກປະຊຸມໃນຄັ້ງນີ້ ທີ່ໄດ້ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້
ແກ່ຜູ້ວ່າຮາຊການແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ຫລາຍຄົນ. ຝ່າຍວິກຄອງໃນຈັງຫວັດເລີຍຈຶ່ງໄດ້ຖືກເຊີນເຂົ້າມາຮວ່ມ
ການແຂງຂັນກິລາ ຢູ່ໃນສູນອີພະຍົບ ແລະໄດ້ເຊີນຊາວອີພະຍົບໄປຮວ່ມການເດີນຂບວນ ແລະ ການ
ແຂງຂັນກິລາຕ່າງໆ ກັບປະຊາຊົນໄທຍ໌ ໃນຈັງຫວັດເລີຍ.

**ການສຳຣວຈແນວຄິດຂອງຊາວອີພະຍົບໃນສູນວີໄນ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈແລະໃຫ້ແນວຄິດ ຮູ້ຕຽມອານາຄົດ
ຄັ້ງໜ້າ**

- ການສຳພາດຜູ້ມີອາຍຸສູງແລະຜູ້ທີ່ອາວຸໂສ ແມ່ນມີແນວຄິດ “ຢາກກັບໄປປະເທສລາວ ບ້ານເກີດເມືອງ
ນອນ” ແມ່ນຈຳນວນສ່ວນຫລາຍ,

- ການສຳພາດຊາວໜຸ່ມ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາແດ່ ອາຍຸຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນ 45 ປີ ລົງລຸ່ມ ແມ່ນຢາກໄປປະເທສທີ່ສາມ ແລະ ຢາກໄປເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່ ສ້າງຄວາມຫວັງໃໝ່ ບໍ່ຢາກກັບໄປທໍຣະມາຣ ກັບ ຊີວິດທີ່ຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຂາດສິດເສຣີພາພ ທຸກຢ່າງແມ່ນຈຳນວນ ສ່ວນຫລາຍ. ສຳຫລັບຄວາມຄິດຂອງທ່ານວ່າງເນັ້ງ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຊາວອົພະຍົບ ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບບົດຮຽນ ຫລາຍຢ່າງທີ່ຜ່ານມາ ຍັງຈິດຈຳ ແລະ ເຈັບໃຈສຸດຢູ່ໃນອີກ ຄື: ຊາວ ອົພະຍົບ ລາວສູງ “ມິ້ງ” ຕ້ອງການ ຜູ້ນຳພາເປີດອີກເປີດໃຈ ມີແຜນນຳພາອັນດີ ມີການຕັດສິນໃຈເຮັດອັນໃດ ແມ່ນໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີ ຈາກປະຊາຊົນສຽງສ່ວນຫລາຍ ເປັນຫລັກ ຕ້ອງສຶກສາໃຫ້ດີ ຖີ່ຖວ້ນ ກ່ອນການລົງມືປະຕິບັດ ຢ່າເຫັນແກ່ອຳນາດ, ເຫັນແກ່ເງິນ, ເຫັນແກ່ພັດທະນາ ທຸກຢ່າງຕ້ອງຂາວສະອາດ ຈຶ່ງຢາກເຮັດນຳ, ຢາກຢູ່ຮ່ວມ ແລະ ຢາກໄປນຳ. ຜູ້ຈະມາເປັນຜູ້ນຳເຜົ່າລາວສູງ “ມິ້ງ” ແລະ ລາວ ແມ່ນບໍ່ງ່າຍໆ ຕ້ອງແມ່ນຜູ້ທີ່ ມີຄວາມປະສົບ ປະການ, ມີການສຶກ ສາຫລາຍດ້ານ ການເປັນຜູ້ນຳ ທີ່ມີປະວັດດີສົມຄວນ ຈຶ່ງຈະເປັນຜູ້ນຳໄດ້ ຈຶ່ງມີຄວາມ ກ້າວໜ້າໃນການນຳພາ ປະຊາຊົນ.

ໃນ 1984 ສຖານະການໃນສູນອົພະຍົບວິໄນ ໄດ້ເກີດມີບັນຫາຫລາຍຢ່າງ ຍ້ອນການປ່ຽນແປງ ດ້ານການເມືອງຂອງໄທຍ ທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັບ ສປປລ ດ້ານຊາຍແດນໄທຍແລະລາວ. ຈຶ່ງມີການສະລັບສັບຊອບຫລາຍຢ່າງເກີດຂຶ້ນ ພາໃຫ້ຊາວອົພະຍົບ ຫລາຍຄົນຕ້ອງໄດ້ອອກຈາກສູນ ໄປປະເທສທີ່ສາມ ດັ່ງນີ້ ທ່ານວ່າງເນັ້ງ ຈຶ່ງຕ້ອງອອກຈາກສູນອົພະຍົບ ໂດງບໍ່ມີທາງເລືອກ. ເພາະໄທຍໄດ້ເປີດປະຕູ ໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ເຂົ້າ ໄປພົວພັນຫລາຍຢ່າງຢູ່ໃນປະເທສໄທຍ.

ສູນອົພະຍົບໄດ້ປິດລົງ

ສູນນ້ຳພອງ ພ້ອມກັບ ສູນໜອງໄຄ ຖືກປິດລົງ ປີ 1976 ໄດ້ຍ້າຍຊາວ ອົພະຍົບ ໄປຢູ່ສູນວິໄນ. ສູນບ້ານວິໄນ ຖືກປິດລົງ. ໃນປີ 1992, ຍ້ອນບັນຫາ ການເມືອງ ລະຫວ່າງໄທຍແລະສປປລ(ລາວຄອມມູນິສຕ໌) ອົພະຍົບຊາວມິ້ງ ຫລາຍພັນຄົນ ໄດ້ຖືກຍ້າຍມາຢູ່ສູນ ”ນາໂພ ” ເພື່ອຕຽມກວດຮ່າງກາຍ ແລະ ປະກອບເອກ ກະສານເພື່ອຈະໄດ້ເດີນທາງໄປປະເທສທີ່ສາມ.

ໝາຍເຫດ ການປິດສູນວິໄນປີ 1992 ແມ່ນເກີດມາຈາກການເມືອງລະຫວ່າງຣາຊອານາຈັກໄທຍ ແລະ ສປປລ ຄືການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງໄທຍແລະ ສປປລໃນ 1984 ສາມໝູ່ບ້ານຊາຍແດນໄທຍແລະລາວ. ໄທຍໄດ້ເສັຍສາມໝູ່ບ້ານນີ້ໃຫ້ ສ.ປ.ປ.ລ. ໃນ 1984. ໃນວັນທີ່ 12 ເດືອນທັນວາ (December) 1987 ແລະ ວັນທີ່ 01 ເດືອນມັງກອນ (January) 1988 ໄທຍແລະ ສ.ປ.ປ.ລ. ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນ ທີ່ພູສອນໄຊຍລຸ່ມເກົ້າ. ໄທຍເຂົ້າໄປໂຈມຕີຫລາຍຄັ້ງແຕ່ໄທຍບໍ່ສາມາດຈະເຮັດຫຍັງໄດ້ ໄທຍຈຶ່ງໄດ້ເກັບເອົາຊາວ“ມິ້ງ”ທີ່ຢູ່ໃນປະເທສໄທຍ ແລະ ຊາວອົພະຍົບລາວສູງ “ມິ້ງ” ຫລາຍຄົນມາຈາກສູນອົພະຍົບໃນປະເທສໄທຍ ໄປຕໍ່ສູ້ຊ່ວຍ.

ຜິດສຸດທ້າຍ ກໍໄດ້ຮັບໄຊ້ຍຸນະຢ່າງງາມ. ສປປລ ຕຽມຈະເຂົ້າໄປຍຶດພູລຸ່ມເກົ້າຄືນ ແຕ່ໄທ້ຍ ຊູ່ຈະໃຊ້ ຊາວ ອີພະຍົບໄປຊ່ວຍປ້ອງກັນ ສປປລ ຈຶ່ງຢຸດ ບໍ່ໂຈມຕີ ແຕ່ ຂໍເຈຣະຈາ ກັບໄທ້ຍ ຢ່າງບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ.

ການເຈຣະຈາ ແມ່ນໄດ້ຕົກລົງໃຫ້ປົດສູນອີພະຍົບໃນຣາຊອານາຈັກໄທ້ຍທຸກບ່ອນ ດ້ວຍເຫຕນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ປົດ ສູນວິໄນ ເພື່ອການເມືອງ. ຫລາຍພັນຄົນມັ່ງ ທີ່ບໍ່ຢາກໄປປະເທສທີ່ສາມ ກໍພາກັນໄປລີ້ຢູ່ວັດຖໍ້າກຣະບອກ ເພາະຢູ່ທີ່ນັ້ນ ມີຫລວງພໍ່ຄູບາ ເປັນຜູ້ໃຫ້ການດູແລ ແລະ ປົກປ້ອງ ຊາວອີພະຍົບ. ຫລວງພໍ່ໄດ້ເສັຍຊີວິດ ຈຶ່ງເກີດປົດສູນນີ້ ລົງຄືກັນໃນປີ 2006. ຊາວອີພະຍົບຫລາຍພັນຄົນ ໄດ້ໄປປະເທສທີ່ສາມ ແຕ່ອີພະຍົບ ສ່ວນໜຶ່ງ ກໍໄດ້ໂຕນໄປຫລີ້ຢູ່ບ້ານຫວັຍນ້ໍ້ຂາວ ປີ 2007 ໄດ້ສໍາຣວດຈໍານວນທັງໝົດ ແມ່ນເກືອບຮອດ ເຈັດພັນຄົນ (7,000 ຄົນ).

ປີ 2006 ແມ່ນປີ ທີ່ຄົນໄທ້ຍໄດ້ຊຸດປ່າຊ້າຝັງສືບອີພະຍົບລາວສູງ “ມັ່ງ” ທີ່ເສັຍຊີວິດຢູ່ໃນສູນວັດຖໍ້າກຣະ ບອກ ແລະໄດ້ຝັງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ. ຊຸດອອກທັງໝົດແມ່ນ 500 ກ່ວາສືບ ມີສືບແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ເນົ່າເປື່ອຍ ຍັງເກືອບຄືຕອນເອົາໄປຝັງໃໝ່ ພີ່ນ້ອງລາວສູງຫລາຍຄົນ ຊຶ່ງແມ່ນຍາຕຕິພີ່ນ້ອງ ໄດ້ຕັ້ງຄໍາຖາມວ່າໄທ້ຍ ໄດ້ເອົາກະດູກຂອງຄົນຕາຍ ທີ່ໄດ້ຊຸດອອກມານັ້ນ ໄປໄວ້ບ່ອນໃດແລະຢູ່ໃສ່ກັນແທ້? ຊາວລາວສູງໃນ ສະຫະຮັຖ ກໍໄດ້ຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານ ແຕ່ກໍບໍ່ມີຜິລປະໂຍດທັງງຽຂຶ້ນ ເພາະເຮົາເປັນອີພະຍົບ ມາຂໍອາໄສຍບ້ານ ເພິ່ນເມືອງເພິ່ນ.

ພາສາທີ່ 19.

ເຫດການທີ່ຜ່ານມາແລະຄວາມເຫັນໃນອານາຄົດ

ໃນປີ 1981 ໄດ້ມີການຈັດຕັ້ງແນວໂຮມປົດປ່ອຍຊາຕຊື່ນ ໂດຍການນຳພາຂອງບຸກຄົນສຳຄັນດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້: ທ່ານອີແປງ ສູນິຍະໄດ, ເຈົ້າສີສຸຂ ນະຈຳປາສັກດີ, ທ່ານໂງ່ນ ຊນະນິກອນ, ທ່ານຄຳພັນ ປັນຍາ, ທ່ານກຸປະສິດ ອາໄພຍ, ທ່ານຫຼຸມພັນ ໄຊຍະສິດ, ທ່ານພູມິ ໜໍສວັນ, ທ່ານວ່າງປາວ ແລະເຈົ້າພະຍາຫລວງ ອູທອງ ສຸວັນນະວົງ (ປະທານ).

ເຈົ້າສີສຸຂ ນະຈຳປາສັກດີ ໄດ້ເສຍຊີວິດດ້ວຍໂລກຫົວໃຈໃນປີ 1982 ທີ່ຮັຖກາລິຟອກເນັຍ ສະຫາຣັຖ ຄນະກັມມະການຈັດຕັ້ງນີ້ໄດ້ສົ່ງສານຫລາຍສະບັບໄປຮ້ອງຂໍໃຫ້ສະຫາຣັຖ ແລະ ສະຫະປະຊາຊາຕ ຂໍໃຫ້ຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫາຂອງລາວ ທີ່ຖືກແກວງດນາມເໜືອ ຄຸກຄາມ, ເຂັ້ນຂ້າປະຊາຊົນລາວ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ ຍືດຜົນແຜ່ນດິນລາວເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຜິດຜັງເລີຍ ເພາະນັກຂ່າວພາຍນອກເຂົ້າໄປຄົ້ນບໍ່ພົບຍ້ອນຄວາມຂີ້ຕົ້ວະ ແລະແຜນການຫລອກລວງ ຂອງພວກພະເດັຈການຄອມມູນິສຕ໌ ລາວແດງ ລູກນ້ອງ ວຽດ ຄ.ມ.ນ. ຄົນພາຍນອກໄປຄົ້ນຄົ້ວເພື່ອຊອກຫາຂ່າວກໍພໍໄປຮອດແຕ່ໃນເມືອງ ບໍ່ໄດ້ໄປເຖິງໝູ່ບ້ານຕ່າງໆທີ່ຢູ່ເທິງພູເທິງເຂົາ ທີ່ຫ່າງໄກຕົວເມືອງ ເພາະຄວາມກັບດານ ບໍ່ປອດພັຍ ບໍ່ອານຸຍາດໃຫ້ຄົນຕ່າງດ້າວອອກໄປບ້ານນອກ. ແຕ່ປີ 2004 ຄນະຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ (FFC, Fact Finding Commission) ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນລາວແລະໄດ້ເອົາຮູບທີ່ໄປຖາຍມານັ້ນ ອອກໃຫ້ທົ່ວໂລກເຫັນ ແຕ່ກໍເຮັດຫຼັງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ ວຽດນາມເໜືອ.

ສລຸບຜົນການເສັຽຫາຍ

ການສູນເສັຍຊີວິດປະຊາຊົນແລະກຳລັງທະຫານ ສໄມສິງຄາມອິນດູຈີນກັບພຣັງເສສໃນປີ 1945-1954 ກັບສະຫາຣັຖໃນປີ 1960-1975.

- ສະໄມໃນປີ 1945-1947 ລາວອິສະໄດ໌ປຸກລະດົມປະຊາຊົນ ໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກູ້ຊາຕຈາກຝຣັ່ງເສສ ປະຊາຊົນລາວໄດ້ສູນເສັຍຊີວິດຫລາຍພັນຄົນ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນເສັຍຢູ່ພາຍໃຕ້ ສວັນນະເຂດ, ແຂວງວຽງຈັນທນ໌, ຊຽງຂວາງ, ຫລວງພະບາງ ແລະຫົວພັນ ສະລຸບແລ້ວ ທັງສອງຝ່າຍ (ລາວ/ຝຣັ່ງ ແລະ ລາວ/ວຽດ) ປະມານ 10 ພັນຄົນ.

- ສະໄໝໃນປີ 1953-1954 ການຕໍ່ສູ້ ລະຫວ່າງຝ່າຍຝຣັ່ງເສສ ແລະ ວຽດມິນໄດ້ນຳການສູນເສ້ຍຊີວິດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວແລະກຳລັງທະຫານຂອງລາວທັງໝົດປະມານ 30 ກວ່າພັນຄົນ ການສູນເສ້ຍຫລາຍແມ່ນ ຢູ່ແຂວງຜົ້ງສາລີ, ແຂວງຫົວພັນ, ແຂວງຊຽງຂວາງ, ແຂວງສວັນນະເຂດ ແລະ ປາກເຊ ຊຶ່ງວຽດມິນໄດ້ສົ່ງກຳລັງໄປໂຈມຕີຢ່າງໜັກ ຈຶ່ງພາໃຫ້ຝ່າຍຝຣັ່ງເສສຕ້ອງໃຊ້ກຳລັງຕາມລ່າໃຫ້ຖອຍກັບໄປ.
- ສະໄໝໃນປີ 1960, ກອງແລ ປະຕິວັດ ຮັຖປະທານໃນ ນະຄອນວຽງຈັນໜັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະ ກຳລັງທະຫານ ສອງຝ່າຍຊຶ່ງ ແມ່ນລາວ ສ່ວນຫລາຍ ຕ້ອງໄດ້ສູນເສ້ຍຊີວິດໄປເປັນຈຳນວນຫລາຍຮ້ອຍຄົນ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນ ແລະຢູ່ແຂວງຊຽງຂວາງ.
- ໃນປີ 1960 ນາຍພົນພູມິ ໜໍ່ສວັນ ໄດ້ໄປບົດປ່ອຍ ນະຄອນວຽງຈັນໜັ້ນ ປະຊາຊົນ ແລະ ກຳລັງສອງຝ່າຍ ໄດ້ລົ້ມຫາຍຕາຍໄປເກືອບພັນຄົນ ລວມທັງປະຊາຊົນໃນນະຄອນວຽງຈັນໜັ້ນ.

ສົງຄາມສະຫາຣັຖແລະວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ໃນປີ 1960-1975 ເພື່ອປ້ອງກັນການຂຍາຍຕົວຂອງຄອມມູນິສໄປສູ່ເອເຊັຍຕາວັນອອກສຽງໃຕ້ ໄດ້ນຳການສູນເສ້ຍຊີວິດ ມາສູ່ປະຊາຊົນລາວ ແລະກຳລັງທະຫານ ຕາມພາຄ ຕ່າງໆດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ທະຫານ ພາຄ 1

ພາຍໃນ 10 ກ່ວາ ປີ ການສູນເສ້ຍຊີວິດປະຊາຊົນປະມານ 20 ພັນຄົນ ກຳລັງທະຫານປະມານ 25 ພັນຄົນ. ເສ້ຍພື້ນ ທີ່ໃຫ້ສັດຕູຄອມມູນິສ ວຽດນາມເໜືອ 70 ເປີເຊັນໂດງສະເພາະແມ່ນ ພາຄເໜືອ ແລະ ດ້ານຕາວັນອອກ ສຽງເໜືອຂອງພາຄ ຄື: ແຂວງພົງສາລີ ເສ້ຍໝົດ 100 ເປີເຊັນ, ປະຊາຊົນລາວໃນ ພາຄ 1 ຫລາຍກ່ວາ 60 ເປີເຊັນ ນິຍົມ ຄ.ມ.ນ. ຄື ແຂວງອຸດົມໄຊຍ, ຫລວງນ້ຳທາ, ຫລວງພະບາງ ແຂວງໄຊຍະບູຣີ ເພາະບໍ່ມີທາງເລືອກ ຕ້ອງອ່ຽງຊ້າຍເພື່ອໃຫ້ຢູ່ລອດ.

ທະຫານ ພາຄ 2

ພາຍໃນ 10 ກ່ວາປີຜ່ານມາ ການສູນເສ້ຍຊີວິດປະຊາຊົນ ປະມານ 100 ພັນຄົນ ຖືກສັດຕູ ຍິງຕາຍ, ຈັບໄປທໍຣະມານ, ຍົນຕໍ່ ຖິ້ມລະເບີດໃສ່, ກຳລັງທະຫານ ປະມານ 50 ພັນຄົນສ່ວນຫລາຍແມ່ນທະຫານເຜົ່າລາວສູງ “ມື້ງ” 70 ເປີເຊັນ ແລະ 30 ເປີເຊັນແມ່ນເຜົ່າລາວລຸ່ມ, ທະຫານໄທ້ຍ ກໍມີຫລາຍພັນຄົນ. ເສ້ຍພື້ນທີ່ໄປໃຫ້ສັດຕູ 60 ເປີເຊັນ. ໃນປີ 1969, ແຂວງຫົວພັນ ແມ່ນສູນກາງຕັ້ງ ໜ່ວຍເຣດາ (Radar Station) ເພື່ອຊຶ່ງທາງໃຫ້ເຄື່ອງບິນສະຫາຣັຖ ໄປຖິ້ມລະເບີດໃສ່ຮາໂນງ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ວຽດນາມເໜືອຕ້ອງໂຈມຕີຢ່າງໜັກ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ມີຊາຍແດນຕິດກັບວຽດນາມເໜືອຫລາຍທີ່ສຸດ ຍັງໄກ້ກັບຮາໂນງ ອີກເໜືອໄປກວ່ານີ້ ແຂວງຫົວພັນແລະແຂວງຊຽງຂວາງ ເປັນບ່ອນຫລີ້ຊ້ອນຝືກຝົນທະຫານວຽດນາມເໜືອ,

ເປັນສູນກາງຂອງລາວ ຄ.ມ.ນ. ເປັນດ່ານໜ້າປ້ອງກັນເມືອງເອກຂອງລາວ (ນະຄອນວຽງຈັນທັນ ແລະ ຫລວງພຣະບາງ) ສັດຕຽວງດນາມເໜືອ ຈຶ່ງໄດ້ທຸ່ມເທກຳລັງໃສ່ ຫລາຍກ່ວາພາຄ ອື່ນ ຯ.

ທະຫານ ພາຄ 3

ພາຍໃນ 10 ກ່ວາປີ ການສູນເສ້ຍຊີວິດປະຊາຊົນ ຫລາຍກວ່າ 100 ພັນຄົນ ຖືກສັດຕຽວງຂ້າ, ຈັບໄປທໍຣະມານຂ້າຖິ້ມ ແລະ ຍິນຕໍຖິ້ມລະເບີດໃສ່ເພາະເປັນເຂດທີ່ຖືກລະເບີດໜັກກວ່າໝູ່ ແລະ ຫລາຍກວ່າ ທຸກບ່ອນໃນໂລກ ຕັ້ງແຕ່ສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງ ເປັນຕົ້ນມາ ເສ້ຍກຳລັງທະຫານ ຫລາຍກວ່າ 50 ພັນຄົນ ແຂວງຄຳມ່ວນ, ແຂວງສວັນນະເຂດ, ແຂວງສາຣະວັນ ເສ້ຍໝົດແຂວງໃຫ້ສັດຕຽວງ ຕັ້ງແຕ່ 1965, ເປັນຕົ້ນມາເພາະແມ່ນທາງໂຮຈິມິນຜ່ານ. ພື້ນທີ່ໄດ້ສູນເສ້ຍໃຫ້ ວຽດນາມຄອມມູນິສຕ໌ 70 ເປີເຊັນ ເພາະກຳລັງ ວຽດ ນາມເໜືອ ໄດ້ປ້ອງກັນຢູ່ຢ່າງໜາແໜ້ນທີ່ສຸດ ຕາມເສັ້ນທາງ “ໂຮຈິມິນ “.

ທະຫານ ພາຄ 4

ພາຍໃນ 10 ກ່ວາປີ ການສູນເສ້ຍປະຊາຊົນ ຫລາຍກວ່າ 60 ພັນຄົນ ທະຫານປະມານ 30 ກ່ວາ ພັນຄົນ ເພາະ ວຽດນາມຄອມມູນິດ໌ ໄດ້ຍຶດໜ້າດິນໃນປະເທສລາວ ເປັນພື້ນທີ່ ຫລີ້ຊອ້ນ ເພື່ອຕຽມກຳລັງໄປ ໂຈມຕີວຽດນາມໃຕ້. ຄອມມູນິສຕ໌ ຕ້ອງກວດລ້າງປະຊາຊົນລາວ ພາຄ 4 ບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປໄກ້ ໃນທີ່ຕັ້ງຂອງກຳລັງທະຫານ ວຽດນາມເໜືອ ແລະ ກອງໂຈນ ວຽດກົງ. ພາຄສີ ຕ້ອງຕໍ່ສູ້ຢ່າງໜັກເພື່ອປ້ອງກັນ ພື້ນທີ່ ຈຶ່ງໄດ້ສູນເສ້ຍກຳລັງທະຫານ ຢ່າງຫລວງຫລາຍໂດງສະເພາະແມ່ນປ້ອງກັນພື້ນທີ່ ແຖວພູສູງ ພູພຽງ ໂບໂລເວັນ ພາຄຕາວັນອອກ ຫລາຍບ່ອນ ໃນ ພາຄ 4. ໄດ້ເສ້ຍພື້ນທີ່ດ້ານຕິດກັບວຽດນາມໃຕ້ ແລະ ຂເມນ ທັງໝົດໃຫ້ສັດຕຽວງ ຈົນຕ້ອງໄດ້ຂໍ ກຳລັງຈາກປະເທສໄທຍໄປຊ່ວຍ ປ້ອງກັນ. ໄດ້ສູນເສ້ຍພື້ນທີ່ໃຫ້ ວຽດ ຄອມມູນິສຕ໌ 60 ເປີເຊັນ. ແຂວງເຊໂດນ, ແຂວງອັດຕະປື ໄດ້ຕົກໃຫ້ສັດຕຽວງທັງໝົດແຕ່ປີ 1965.

ທະຫານ ພາຄ 5

ເປັນພາຄທີ່ວຸ້ນວາຍຫລາຍທີ່ສຸດ ມາຈາກດ້ານການເມືອງພາຍໃນ ແລະພາຍນອກ ເພາະເປັນທີ່ຕັ້ງຂອງສະຖານທຸຕນາຯຊາຕ, ເປັນທີ່ຕັ້ງຂອງຮັຖບາລປະສົມສາມຝ່າຍ ບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້ດ້ານອາວຸທຫລາຍ ແຕ່ມີການຕໍ່ສູ້ດ້ານການເມືອງຢ່າງຮູນແຮງ. ຍ້ອນການເມືອງຂອງສະຖານທຸຕນາຯຊາຕ ຈຶ່ງມອງບໍ່ເຫັນຄວາມຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງລາວສາມຝ່າຍ ເພາະສອງຝ່າຍ (ຊ້າຍແລະກາງ) ໃຊ້ເລ່ຫລ່ຽມໜີບເຕັງ ຝ່າຍຂວາ (ຝ່າຍວຽງຈັນທັນ) ເມື່ອຂວາຕົກໄປ ກາງກໍພອຍຕົກໄປພ້ອມ ຈຶ່ງເຫີລອແຕ່ພັຄຄອມມູນິສຕ໌ ພັຄດຽວ. ໄດ້ໂອກາສ ໃຫ້ໄກສອນ ພົມວິຫານ ປະທານພັຄຄອມມູນິສຕ໌ລາວ, ແລະເປັນສະມາຊິກພັຄຄອມມູນິສຕ໌ອິນດູຈີນ ຕັ້ງແຕ່ 1944 ໄດ້ເຊັນສັນຍາ ມອບປະເທສລາວໃຫ້ວຽດນາມເໜືອຄອມມູນິສຕ໌ ມາເປັນນາຍ ປົກຄອງລາວ 25 ປີ ແລະ ຕໍ່ໄປ ອ້າງວ່າແມ່ນ ສັນຍາ ມິຕະພາບ ລາວ/ວຽດນາມ ແຕ່ລາວແດງ ໝົດອຳນາດ ເພາະບໍ່ມີກຳລັງທະຫານ ມີແຕ່ທະຫານແກວປ້ອງກັນລາວ ພາຄ 5 ບໍ່ມີການ ສູນເສ້ຍປະຊາຊົນແລະກຳລັງທະຫານ ເຖິງມີ ກໍບໍ່ຫລາຍໃນເວລາຕໍ່ສູ້ກັນກັບຄອມມູນິສຕ໌ ແຕ່ຫລັງຈາກພັຄ (ສປປລ) ຍຶດອຳນາດ ພາຄ 5 ເປັນພາຄທີ່ສູນເສ້ຍປະຊາຊົນ ແລະກຳລັງທະຫານ ຫລາຍກວ່າໝູ່ ຝ່າຍກາງ ແລະ

ຝ່າຍຂວາ ຕ້ອງຈົບຊີວິດລົງໃນສູນດັດສ້າງວຽງໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ຢ່າງໜ້າເວຕທະນາທີ່ສຸດ ປະມານ 40 ກວ່າ ພັນຄົນ. ໃນພາຄ 5 ແມ່ນແຕ່ເຈົ້ານາຍ ແມ່ນພາຄທີ່ໄດ້ມີປະຊາຊົນໂຕນໜີຂ້າມໄປຝັ່ງໄທຍຫລາຍ ກວ່າ ພາຄອື່ນໆ.

ການຍຶດອຳນາດ ຂອງພັດ ສປປລ ໃນປີ 1975 ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວສູງ “ເຜົາມື້ງ” ຫລາຍກວ່າ 600,000 ຄົນຊຶ່ງຢູ່ຕາມແຂວງຕ່າງໆ ໃນພາກເໜືອ ປ່ຽນແປງເປັນດັ່ງນີ້ :

ປະມານ 200,000 ພັນຄົນ ຕົກຄ້າງຢູ່ກອ້ງອຳນາດຂອງພັກ ສປປລ ເພາະມີຈຳນວນນຶ່ງໄດ້ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັບ ລາວແດງ ແລະ ວຽດນາມເໜືອ ແຕ່ສໄມ 1945 ເປັນຕົ້ນມາຈົນຮອດປີ 1975.

ຫລາຍກວ່າ 30,000 ພັນຄົນ ໄດ້ເຂົ້າປ່າຕໍ່ສູ້ ເພາະເຂົ້າມາຮວມກັບ ສ.ປ.ປ.ລ ບໍ່ມີຄວາມປອດພັຍ ຍ້ອນ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຝ່າຍຄອມມູນິສຕ໌ ມາດົນນານ ຕັ້ງແຕ່ສໄມ 1960 ຈົນເຖິງ 1975 ປະຈຸບັນ 2010 ພວກຕົກຢູ່ ໃນປ່າອາດຍັງບໍ່ຮອດ 2 ພັນຄົນ ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່.

ປະມານ 100,000 ພັນຄົນໄດ້ພາຍາຍາມໜີໄປຝັ່ງປະເທສໄທຍ໌ ແຕ່ໄປບໍ່ຮອດໄດ້ສູນເສັຍຊີວິດຄື: ຕາຍ ຍ້ອນ ອິດເຂົ້າ, ອິດນ້ຳ, ຕາຍຍ້ອນຖືກຍິງ, ຕາຍຍ້ອນຖືກປຸ້ນຈີ້, ຕາຍຍ້ອນຖືກຝົນເຫລືອງ, ຕາຍຍ້ອນໃນ ເວລາ ຂ້າມນ້ຳຂອງ ເຮືອຂ້ວມ ຫລືຖືກຍິງຢູ່ໃນກາງແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ຕາຍຍ້ອນເປັນເຈັບໄຂ້ ພະຍາດ ໄຂ້ປ່າ ໃນລະຫວ່າງກາງທາງໃນປ່າ.

ຮູບທີ່ 196. ແມ່ນການແຕ້ມຂອງ ນາງຮາລິນກາ ຫລວງປະເສີດ Mrs. Halinka Luangpraseut ພັລະຍາຂອງທ່ານຄຳຈິງຫລວງ ປະເສີດ. ຄວາມ ພາຍແມ່ນ ສົງຄາມ ໃນລາວໄດ້ທຳລາຍ ຫົວໜ້າ ຄອບຄົວ “ຜູ້ຊາຍ” ຫລາຍທີ່ສຸດ ຈຶ່ງເຫລືອແຕ່ ແມ່ຍິງ, ຄືແມ່ແລະ ເດັກກຳພ້າ ທີ່ເປັນຕາ ໜ້າຮັກ, ໜ້າອິນດູ ແລະ ໂສກເສົ້າທີ່ສຸດ ຢູ່ທົ່ວທຸກໆພາຄ ທະ ຫາຣ ໃນ ພຣະຣາຊ ອານາຈັກລາວ. (ຂໍຂອບໃຈນຳ ນາງຮາລິນກາ ທີ່ໄດ້ຂຽນເປັນ ຄວາມຊຶ່ງຈຳ ຂອງ ລາວເຮົາທຸກຄົນ.)

ປະມານ 200,000 ພັນຄົນໄດ້ລອດຕາຍ ຂ້າມໄປຝັ່ງໄທຍ໌ ແລະໄດ້ໄປ ຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນປະເທສທີ່ສາມດັ່ງ ຕໍ່ລົງໄປນີ້:

ຫລາຍກວ່າ 140,000 ພັນຄົນ ໄດ້ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນ ສະຫາຣັຖ ອາເມຣິກາ;

ຫລາຍກວ່າ 60,000 ພັນຄົນໄດ້ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ຫລາຍປະເທສເຊັ່ນ: ປະເທສຝຣັ່ງເສສ (France), ກຽນ ນາ (French Guiana), ການາດາ (Canada), ໂອສເຕຣເລັຍ (Australia), ອັງກິດ (England) ແລະ ຫລາຍປະເທສໃນໂລກ. ປະຈຸບັນ 2008 ຍັງມີເຜົ່າລາວສູງ “ມົ້ງ” ຫລາຍພັນຄົນ ຍັງຕົກຢູ່ໃນປະເທສ ໄທຍ໌, ປີ 2009 ທະຫານໄທຍ໌ໄດ້ສົ່ງກັບໄປໃຫ້ ສປປລ ໝົດ.

ມົ້ງໃນອາເມຣິກາ

ປະຈຸບັນ ອາດມີ ຮອດ 400,000 ຄົນ ຫລື ຫລາຍກວ່າ ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ ກາລິຟອກເນັງ (California), ມີ ເນໂຊຕາ (Minnesota), ວິສຄອນຊິນ (Wisconsin), ນອສໂຄໂຣໂລນາ (North Carolina), ເຊົາໂຄ ໂຣໂລນາ (South Carolina), ຢອກເຢັຍ (Georgia) and many others States in the USA.) ເພາະ ແຕ່ລະຣັຖ ທີ່ກ່າວມາເທິງນີ້ ມີປະຊາຊົນເຜົ່າລາວສູງ “ມົ້ງ” ເປັນຈຳນວນຫລາຍສົມ ຄວນແລະ ກໍມີ ຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານການສຶກສາ, ການຫາຢູ່ຫາກິນຢູ່ກຸ້ມຕົນເອງສ່ວນຫລາຍ ບໍ່ຄືສໄມຕອນມາເຖິງ ສະຫະຣັຖໃໝ່ ທີ່ຕ້ອງການນາຍພາສາ, ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອດ້ານປະຊາສົ່ງເຄາະ, ຕ້ອງການ ຜູ້ນຳພາໄປຫາສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ເພາະບໍ່ຮູ້ພາສາ ແລະ ອ່ານພາສາອັງກິດບໍ່ໄດ້.

ອົພະຍົບເຜົ່າລາວ

ອາດມີຫລາຍກວ່າ ຫົກແສນ (600,000) ຄົນ ໂດງສະເພາະແມ່ນຂ້າຣາຊການຊັ້ນສູງ ພ້ອມຄອບຄົວ, ນັກສຶກສາ ພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວ, ນາຍທະຫານ ພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວ ໄດ້ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນ ຫລາຍປະເທສ ຄື: ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ເປັນຈຳນວນເກືອບເຖິງແສນຄົນ ແລະ ກໍຢາຍໄປທຸກປະເທສໃນຢູໂຣປ.

ເຜົ່າລາວ ຫລາຍກວ່າ ສາມແສນ 300,000 ຄົນ ໂດງສະເພາະແມ່ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ມີການສຶກສາ ຈາກສະຫາຣັຖ ພ້ອມຄອບຄົວ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບສະຫາຣັຖ ຍາມສົງຄາມຢູ່ໃນອິນດູຈີນ ແລະຄອບຄົວ; ນາຍທະ ຫານ, ພົນທະຫານ ຝ່າຍຂວາ ແລະ ຄອບຄົວ ໄດ້ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນສະຫາຣັຖ ເຕົ້າ ໂຮມກັນສ່ວນ ຫລາຍແມ່ນຢູ່ ຣັຖແຕສຊັກ, ຣັຖກາລິຟອກເນັຍ, ຣັຖ ຢອກເຢັຍ, ຣັຖນອສໂຄໂຣໂລນາ, ຣັຖເຊົາໂຄໂຣ ໂລນາ ແລະ ຫລາຍໆຣັຖ ໃນສະຫາຣັຖ. ຄົນລາວສ່ວນຫລາຍແມ່ນຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາ ບໍ່ມີບັນຫາດ້ານ ການມາຕັ້ງຖິ່ນຖານຊີວິດໃໝ່ ໃນປະເທສທີ່ສາມ. ນອກຈາກນີ້ ກໍມີອົພະຍົບເຜົ່າລາວ ບໍ່ຕຳກວ່າແສນຄົນ ໄປຕົກ ໃນປະເທສຕ່າງ ເຫລົ່ານີ້ຄື: **ການາດາ, ໂອສເຕຣເລັຍ, ປະເທສໄທຍ໌, ຍີປູນ ແລະ ພາຄຕາວັນ ອອກກາງ ສະເລັຍແລ້ວ** ພວກທີ່ມາຢູ່ສະຫາຣັຖ ແມ່ນພວກທີ່ມີຄວາມກ້າວໜ້າ ດີກວ່າໝູ່ ເພາະ ລູກ ຫລານຫລາຍຄົນໄດ້ຜ່ານການສຶກສາສູງ ແລະເກືອບທຸກຄອບຄົວມີຖານະທີ່ດີສົມຄວນ ສຳລັບເຜົ່າລາວ.

ແຕ່ສໍາຫລັບເຜົ່າລາວສູງ “ມັງ” ແມ່ນພວກທີ່ ບໍ່ມີການສຶກສາສ່ວນຫລາຍ ຍ້ອນໄດ້ຕໍ່ສູ້ລົງຄາມຍາວນານ, ເປັນພວກທີ່ບໍ່ຄ່ອຍຮູ້ດ້ານການພັດທະນາຊີວິດ. ຄົນອາເມຣິກາຫລາຍຄົນ ຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນຊາວເຜົ່າລາວສູງ ເຜົ່າມັງ ວ່າ: “ຄົນສະໄມໂບຣານ” ເຜົ່າລາວສູງ ແລະເຜົ່າລາວໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ສະຫາຣັຖ 34 ປີ ເຕັມໆໃນ ປີ 2010 ໄດ້ສັງເກດເບິ່ງ ເຫັນວ່າອົພະຍົບລາວແລະເຜົ່າລາວສູງ ມີຄວາມກ້າວໜ້າ ໄປໄກສົມຄວນ ເພາະສອງເຜົ່າ ນີ້ມີນັກຊ່ຽວຊານຫລາຍຢ່າງ, ເປັນປະຊາຊົນທີ່ປັບຕົວໄດ້ໄວ ທັນກັບຊີວິດໃໝ່ຢູ່ໃນສະຫາຣັຖ ບໍ່ຄືຕອນມາຮອດໃໝ່ ເຜົ່າລາວສູງແລະເຜົ່າລາວ ໄດ້ປະເຊີນກັບຄວາມຍຸ້ງຍາກ ຫລາຍຢ່າງເຊັ່ນ:

ກ/ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງ ເຜົ່າລາວ ຂັບຮົດຜ່ານໄຟແດງ ຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຣວຈຈັບ ໄດ້ຖາມຊາຍຄົນລາວ ນັ້ນວ່າ “ເຈົ້າ ບໍ່ມີຕາບໍ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງ ລ່ວງໄຜແດງ?” ຊາຍຄົນນັ້ນຕອບວ່າ “ບໍ່ມີເງິນ ບໍ່ມີປະເທສ ຄິດ ຫລາຍ ຈຶ່ງລືມເຫັນ” ແປເປັນຜາສາອາເມຣິກາ ວ່າ “No money, no country thinking thinking, no see!” ເຈົ້າໜ້າທີ່ຖາມວ່າ ເຮືອນຢູ່ໃສ? ແລ້ວກໍບອກຊາຍຄົນນັ້ນໃຫ້ຂຶ້ນຮົດ ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ພາໄປທີ່ເຮືອນ ໄດ້ຄົ້ນເບິ່ງເຮືອນ, ເບິ່ງຕູ້ເຢັນ, ເບິ່ງບ່ອນຢູ່ ພໍເຫັນໃນ ຕູ້ເຢັນ ມີນ້ຳນົມສອງປອງ ແລະ ມີແຕ່ນ້ຳແຂງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ກໍໄດ້ບອກໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນຕາມກັນໄປຂຶ້ນຮົດ, ຕົງໄປຍັງຫວັງການປະຊາສົງເຄາະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຮອງການປະຊາສົງເຄາະ ເບີກເງິນຜູດສະແຕມ ໃຫ້ (food stamps) ຫລາຍຮ້ອຍດອນລາ ແລ້ວພາໄປຊື້ເຄື່ອງເຕັມໃສ່ຮົດ ລົງໄປໃສ່ຕູ້ເຢັນ. ຊາຍຄົນນີ້ ເລົ່າວ່າ ຕອນຂຶ້ນຮົດຕໍາຣວຈ, ແມ່ນອຸກໃຈ ຈົນໃຈ ຈະຂາດ ເພາະຍ້ານຖືກຄຸກ ຍ້ານຖືກປັບໄໝ ບໍ່ມີເງິນຈະຈ່າຍ ແຕ່ ສຸດທ້າຍໄດ້ໄຫວໄດ້ນິບເຈົ້າໜ້າທີ່ ຜູ້ມີໃຈບູນ ຮູ້ເຫັນໃຈຄົນອົພະຍົບຜູ້ທຸກຍາກ. ຊາຍຄົນນີ້ເລົ່າດ້ວຍຄວາມດີໃຈ ແຕ່ມີນ້ຳຕາໄຫລອອກມາຈາກຕາ ແມ່ນພິນ້ອງເຜົ່າລາວທີ່ຢູ່ຮັຖ ມີເນໂຊຕາ.

ຂ/ ໃນປີ 1976 ມີຄອບຄົວເຜົ່າລາວສູງ “ມັງ” ທີ່ຊາວຄຣິສຕຽນ ໄດ້ຕອນມາເລີ່ມຊີວິດໃໝ່ໃນການຮຽນປູກຝັງແລະລ້ຽງສັດ ກັບຄອບຄົວຊາວຄຣິສຕຽນອາເມຣິກັນ ເພາະມີຄວາມຕ້ອງການ ຄອບຄົວເຜົ່າລາວສູງ “ມັງ” ເຂົ້າມາຊ່ວຍດ້ານການປູກຝັງ ເພາະໄດ້ສຶກສາແລະຮູ້ວ່າຄົນລາວສູງ ເປັນຊາວປູກຝັງ ທີ່ດີ ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງຕ້ອນເອົາຊາວຄຣິສຕຽນລາວສູງມາຢູ່ສະຫາຣັຖ. ຄອບຄົວນີ້ມາເຖິງສະຫາຣັຖໃນທ້າຍເດືອນກຸມພາ (February) 1976 ເປັນຍາມໜາວທີ່ສຸດໃນສະຫາຣັຖ ໂດງສະເພາະແມ່ນພາກເໜືອໄອໂອວາ (Iowa). ພໍມາເຖິງໂບສຂອງຊາວຄຣິສຕຽນ ໄດ້ຕອນຮັບຢ່າງດີ ໄດ້ພາໄປອາໄສຢູ່ເຮືອນຫລັງໜຶ່ງ ທີ່ເປັນເຮືອນກໍ່ ແຕ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຕົວເມືອງໄປປະມານເກືອບໜຶ່ງໄມ ແລະຢູ່ໄກໆໄຮ່ປູກສາລີ ຂອງຊາວ ນາອາເມຣິກັນ. ຜູ້ກຳກັບໂບສ ແມ່ນຜູ້ເບິ່ງແຍງຄອບຄົວທີ່ມາໃໝ່ນີ້ ໄດ້ນຳຄອບຄົວໄປໃສ່ເຮືອນຫລັງທີ່ໄດ້ຕຽມໄວ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ພໍໄປເຖິງ ຜູ້ເບິ່ງແຍງກໍພ້າວແດ່ ໄດ້ເປີດໄຟຟ້າ ໃຫ້ມີໄອຣອນເອົາເຄື່ອງກິນໃສ່ຕູ້ເຢັນ ເອົາກະແຈເຮືອນໃຫ້ແລ້ວ ກໍອອກໄປ ເພາະເປັນຕອນແລງຂອງວັນສຸກອີກດ້ວຍ.

ຄອບຄົວເຜົ່າລາວສູງນີ້ບໍ່ຮູ້ວ່າດັງໄຟແບບໃດ, ເປີດນ້ຳແບບໃດ, ຈະແຕ່ງກິນແບບໃດ ແມ້ແຕ່ເປີດຕູ້ເຢັນກໍ
ບໍ່ເປັນ ຈຶ່ງໄດ້ນັ່ງກອດກັນ ລໍຖ້າໃຫ້ມີຄົນມາຍາມ ຫລືມີຜູ້ມາແປພາສາໃຫ້ ໄດ້ອິດອາຫານມາ ຕັ້ງແຕ່ວັນ
ສຸກຈົນເຖິງວັນອາທິດຕອນແລງ ຈຶ່ງມີພັນລະຍາຂອງຜູ້ກຳກັບໂບສ ມາພົບເຫັນຄອບຄົວນັ່ງກອດກັນ
ເພາະຫົວເຂົ້າ ບໍ່ຮູ້ຈະເປີດໄຟ. ພັນລະຍາຂອງຜູ້ກຳກັບໂບສ ເປີດຕູ້ເຢັນ ເຄື່ອງກິນກໍຄືເກົ່າ ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ
ຄອບຄົວ ນີ້ຍັງບໍ່ຮູ້ທັງ ຈຶ່ງໄດ້ຕິດຕໍ່ໄປຫາສູນກາງຕ້ອນຮັບຊາວອົພະຍົບ ໃຫ້ສິ່ງນາຍພາສາມາໃຫ້.
ພັນນາຍພາສາມາເຖິງ ແມ່ນຄົນເຜົ່າລາວໄດ້ເວົ້າຍອກຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ” ໂຕໂງ່ໂພດ ມີ້ແລງເຮົາຈະມາ
ເອົາເມັຍໂຕໄປ.” ຊາຍລາວສູງ ຜູ້ນີ້ກໍເທິງເມັຍ ຍ້ານຈະເປັນຄວາມຈິງ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍໄດ້ ພັນນາຍ ກໍບໍ່ມີ
ພາສາ ກໍບໍ່ຮູ້ ເມື່ອຄົນກັບເມື່ອພົດ ຕອນແລງມາ ຜົວກໍສັ່ງເມັຍໃຫ້ເອົາເຊືອກມາມັດໃສ່ ກອ້ງຕະລ່າງ ເອົາ
ໂຕະນ່ວຍໜຶ່ງມາຕັ້ງເປັນປ່ອນຢ່າງຕືນລູກສາມຄົນ ຜົວ, ເມັຍ ໄດ້ຂຶ້ນເທິງໂຕະ ມັດຄໍ ໝົດທຸກຄົນ ຜົວມັດ
ເມັຍກ່ອນ ແລ້ວຕໍ່ໄປ ກໍແມ່ນລູກ ຜົວກໍລັງໄປຜູກຄໍໃຫ້ລູກ ເມັຍກໍໄດ້ລັກແກ້ເຊືອກອອກຈາກຄໍຂອງຕົນ
ແລ້ວ ເອົາມືຈັບໄວ້ ຜົວໄດ້ມັດຄໍຜົວ ແລ້ວກໍເຕະໂຕະອອກ ເມັຍໄດ້ປ່ອຍເຊືອກ ໄດ້ຊ່ວຍລູກໄດ້ໜຶ່ງຄົນ,
ຊ່ວຍຜົວໄດ້ ແຕ່ຜົວເປັນລົມໄປ, ຊ່ວຍລູກອີກສອງຄົນບໍ່ໄດ້ ເພາະໝົດລົມຫາຍໃຈກ່ອນ. ຄໍຂອງຜົວກໍພິກ
ເຈັບຈົນບໍ່ຮູ້ເມື່ອຄືງ ເມັຍຈຶ່ງໄດ້ແລ່ນຜ່ານນ້ຳແຂງຕືນເປົ່າ ຍາມໜາວ ແລ່ນໄປຫາບ້ານຊາວອາເມຣິກັນ
ທີ່ຢູ່ໄກ້ຄຽງ ນັ້ນໃຫ້ຊ່ວຍ ທັງຮອ້ງໄຫ້. ເມື່ອຊາວອາເມຣິກັນໄປເຖິງ ກໍຊ່ວຍບໍ່ໄດ້ລູກສອງຄົນ ແຕ່ຊ່ວຍຊີ
ວິດ ຜົວໄວ້ໄດ້ ຈຶ່ງນຳເຂົ້າໂຮງພະຍາບາລ. ແຕ່ນັ້ນມາ ຜົວມີສຸຂະພາບ ອ່ອນເອ ບໍ່ທູ່ນທ່ຽງ ຄືເກົ່າ.

ຊາວຄຣິສຕຽນອາເມຣິກັນ ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄອບຄົວນີ້ໄປຢູ່ໃນເມືອງ ປ່ອນທີ່ມີອົພະຍົບເຕົ້າໂຮມຢູ່ຫລາຍຄົນ
ເພື່ອໃຫ້ພົ້ນຄວາມງຽບເທົ່າ. ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ຊາວຄຣິສຕຽນອາເມຣິກັນຈຶ່ງໄດ້ເຊົາ ບໍ່ຕອ້ນເອົາຄອບ
ຄົວ ອົພະຍົບ ຊາວຄຣິສຕຽນ “ມື້ງ” ອີກ. ຄອບຄົວນີ້ ແມ່ນຕອ້ນມາຈາກສູນພະຍາວ ທາງພາຄເໜືອຂອງ
ປະເທສໄທຍ ຊຶ່ງແມ່ນອົພະຍົບທີ່ມາຈາກແຂວງໄຊຍະບູຣີ. ຈຸດປະສົງມີຢູ່ວ່າ ຊາວຄຣິສຕຽນຢາກຊ່ວຍ
ຊາວ ອົພະຍົບຄຣິສຕຽນເຜົ່າລາວສູງ “ມື້ງ” ໃຫ້ພົ້ນ ແລະໃຫ້ໄດ້ມາຕັ້ງຊີວິດໃໝ່ໃຫ້ມາຮູ້ພະເຈົ້າ ແຕ່ຄອບ
ຄົວນີ້ໄດ້ຕັດສິນໃຈມາສະຫາຣັຖ ໂດງບໍ່ຮູ້ ບໍ່ໄດ້ສຶກສາ ແລະ ກໍບໍ່ແມ່ນຄົນຄຣິສຕຽນ ທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ພະເຈົ້າ
ມາແຕ່ກ່ອນ ເຫັນໝູ່ໄປແລ້ວ ກໍຢາກໄປ ເພື່ອໃຫ້ພົ້ນຊີວິດ ອັນຈົນຕາແຈ ຢູ່ໃນ ສູນອົພະຍົບ.

ຄ/- ໃນປີ 1979 ຣັຖບາລສະຫາຣັຖອາເມຣິກາໄດ້ເອົາກ້ອນທຶນໃຫ້ໄປຕອ້ນເອົາອົພະຍົບ ຊຶ່ງແມ່ນ
ຂ້າຣາຊການ ທະຫາຣ ຕຳຣວຈ ຟ່າຍວຽງຈັນທັນ ທີ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ ຄ.ມ.ນ. ວຽດນາມເໜືອຮ່ວມກັບ ສະຫາຣັຖ
ໃນຍາມສົງຄາມອິນດູຈີນ ໄດ້ຕຽມການຕອ້ນຮັບແມ່ນໄປຕອ້ນເອົາອົພະຍົບ ຢູ່ໃນສູນວິໄນ (Ban Vinai
Refugee Camp, Thailand) ບໍ່ແມ່ນສູນປ່ອນອື່ນ ເມື່ອຕຽມຣົດຂົນສົ່ງ (Buses) ພ້ອມທຸກຢ່າງ ແຕ່ພໍ
ໄປເຖິງສູນວິໄນ ຊາວອົພະຍົບຫລາຍຄົນໄດ້ປ່ຽນໃຈ ບໍ່ຍອມມາສະຫາຣັຖ ຕາມ ຈຳນວນກຳນົດໄວ້ ໄດ້
ເຮັດໃຫ້ໂຄງການຕ້ອນອົພະຍົບ ຕອ້ງປ່ຽນໄປຕອ້ນເອົາອົພະຍົບຢູ່ສູນພາກເໜືອ ຂອງປະເທສໄທຍຄື:
ສູນພະຍາວ ສູນນ່ານ ຕ່າໄປ ອົພະຍົບເຫລົ່ານີ້ແມ່ນພວກທີ່ຢູ່ທ່າງໄກການສຶກ ສາ ບໍ່ມີໂອກາສໄດ້ເຂົ້າໄປ

ໃນເມືອງ ສ່ວນຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ແລະເຫັນຄວາມຈະເຣີນ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງຢູ່ໃນເຂດ ທີ່ຝ່າຍ ຄ.ມ.ນ. ລາວ ຍັ້ວຍົງ ກວດຂັ້ນໄກ້ສິດ ບໍ່ໃຫ້ມີ ການຕິດຕໍ່ ຟ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ນອ້ຍຄົນທີ່ສຸດ ທີ່ໄດ້ມາ ຕໍ່ສູ້ ຄ.ມ.ນ. ຮ່ວມ ກັບຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ຍ້ອນສະພາບນີ້ ຄອບຄົວລາວສູງ “ມັງ” ຈຶ່ງມີບັນຫາ ການປັບຕົວ ເຂົ້າກັບການປ່ຽນ ແປງໃນ ຊີວິດໃໝ່. ຈຶ່ງມີກະຕິກາ ການຕອ້ອນເອົາຂ້າຮາຊການ, ຕຳຣວຈ ແລະ ທະຫາຣ ທີ່ໄດ້ຮ່ວມຕໍ່ສູ້ ສົງຄາມກັບສະຫາຣັຖ ໃນຍາມສົງຄາມອິນດູຈີນ ໂດງສະເພາະ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ ອົພະຍົບ ມາຢູ່ປະເທສໄທຍ໌ ສະໄມປີ 1975-1982. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສະຫາຣັຖຍັງໄດ້ຕອ້ອນມາຈົນເຖິງ ປີ 2006 ສ່ວນທີ່ຄ້າງຢູ່ວັດ ຖຸ້ກະບອກ ທີ່ປະເທສໄທຍ໌ເປັນລຸ້ນສຸດທ້າຍ.

໑/- ຂ່າວເຫດການທີ່ ສປປລ ໄດ້ປະຕິບັດກັບຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌, ການລ້າງຜານຊົນເຜົ່າ ລາວສູງ “ມັງ” ທີ່ໂຕນເຂົ້າປ່າ, ຂ່າວຈາກບຸກຄົນຫລາຍຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ປະສົບກັບເຫດການຕ່າງໆ ແລະໄດ້ບັນທຶກເຫດ ການທີ່ຕົນເອງໄດ້ປະສົບຜ່ານມາ, ທີ່ ສປປລ ໄດ້ທາລູນຝ່າຍວຽງຈັນທນ໌ ທີ່ສູນສັມມະນາດັດສ້າງ ຢູ່ວຽງ ໄຊ ແຂວງຫົວພັນ ແລະອື່ນໆອີກຫລາຍແຫ່ງ. ຈຶ່ງໄດ້ບັນທຶກ ໄວ້ຕາມເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຜ່ານມາ ຫລາຍ ສິບປີ ຈຶ່ງສົມຄວນເກັບໄວ້ເປັນບົດຮຽນໃຫ້ລຸ້ນຫລັງໄດ້ຮູ້ຕໍ່ໄປ ຍ້ອນວ່າລາວເປັນປະເທສທີ່ຢູ່ໃນ ລະຫວ່າງ ກາງຂອງຫລາຍປະເທສ ທີ່ຢາກໄປປະກອບກິຈະການຕ່າງໆຢູ່ໃນລາວ ເພາະປະຊາຊົນ ລາວ ກໍມີນ້ອຍ ຢູ່ບໍ່ທົ່ວເຖິງ ທຸກບ່ອນ, ຮັກສາຄວາມປອດພ້ຍ ກໍບໍ່ໄດ້ ຕາມຄວາມຕ້ອງກັນ ຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມປອດພ້ຍ ແລະ ມີແຕ່ບັນຫາຍັງຍາກ ຕາມຊາຍແດນທີ່ຖືກລຸກລານ ຖືກຍຶດໄປ ລາວຈຶ່ງມີແຕ່ເສິກເສືອ ເໜືອໃຕ້ຕລອດ ຫລາຍປີທີ່ຜ່ານມາ ຈົນເຖິງປະຈຸບັນ ບໍ່ມີສິ້ນສຸດໃນອານາຄົດ ເສິກນີ້ຜ່ານໄປ ກໍມີເສິກໃໝ່ຂຶ້ນມາ ຍັງມີ ຫລາຍແນວທີ່ໄດ້ມອງເຫັນວ່າ ການຍາດແຍ່ງກັນຂອງປະເທສໄກ້ຄຽງ ຍັງບໍ່ໝົດງ່າຍໆ ເພາະໃຜໆກໍຢາກ ມາທຳກິຈການຢູ່ໃນລາວ ເມື່ອໄດ້ກິຈການແລ້ວກໍຢູ່ເລີຍ ບໍ່ຍອມອອກ ແລະອ້າງວ່າແມ່ນຄົນລາວ ເພາະ ການປອມແປງບັດປະຈຳຕົວຢູ່ໃນລາວມັນງ່າຍ.

ຮູບ #197. ນາຍພົນວ່າງປາວ ແລະ ທ່ານ ບິນບແລ ຮ່ວມກັນເຊັນເອກສານ ຈັກຕັ້ງ ສມາຄົມນັກລົບເກົ່າ SGU ຢູ່ຮັຖ ມິນເນໂຊຕາໃນປີ 2008

ຄວາມຄິດເຫັນສ່ວນຕົວຂອງ ອຣິຍະ ລິຝູງ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດຈາກທ່ານວ່າງເປີ ໃຫ້ເປັນຜູ້ກວດແກ້ເອກສານບັນທຶກຄວາມຊົງຈໍາຂອງທ່ານ. ເຫັນວ່າການບັນທຶກນີ້ ມາຈາກປະສົບການ ໃນພາສາສາມ ທີ່ຄວບຄູ່ທາງເຫດການປະຫວັດສາດສາດຂອງເຜົ່າມັງ ໃນການຕໍ່ຕ້ານພັຍແດງຄອມມູນິສຕ໌ຢູ່ເທິງຜືນແຜ່ນດິນຂອງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ຄື ໜຶ່ງ ຕໍ່ ສູ້ ກໍາລັງພວກຮຸກຮານວຽດມິນແອບແຜ່ງຢູ່ນໍາພວກລາວແດງ ໂດຍຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມືກັບຝຣັ່ງເສສ ແລະ ສອງຮ່ວມມືກັບສະຫະຣັຖອະເມຣິກາ ເພື່ອສະກັດກັ້ນພວກແກວເໜືອ ທີ່ລັກລອບຜ່ານດິນລາວ ລົງໄປ ເສີມກໍາລັງພວກວຽດກົງ ໂຈມຕີປະເທສວຽດນາມເສຣີແລະກໍາລັງຊ່ວຍເຫລືອສະຫະຣັຖ.

ຈະແມ່ນຍຸດໜຶ່ງຫລືຍຸດສອງກໍຕາມ ມັນຫາກຕັ້ງແມ່ນສັດຮູໂຕດຽວກັນນັ້ນເອງ ກ່າວຄື ສະຫະພາບໂຊວຽດ ໄດ້ເລືອກເອົາຜູ້ນໍາຄອມມູນິສຕ໌ແກວເໜືອ ຊຶ່ງຖືກຈັດເຂົ້າຢູ່ໃນຈໍາພວກທີ່ມີນິດສັຍ ຊູຊີຂີ້ສີ້ ອະລັຊ ຊີໜ້າໄວ້ຫລັງ ຫລອກຂີ້ຕົວະ ໂລບມາກໂລພາ ເພື່ອຮັບວຽກງານ “ແຜ່ຂຍາຍລັທທິຄອມມູນິສຕ໌” ໄປທົ່ວຂົງເຂດອາຊີຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ໂດຍອ້າງເອົາ “ສົງຄາມປົດປ່ອຍ ປົດແອກປະຊາຊົນ” ຈາກນັກ ລ່າ ຫົວເມືອງຂຶ້ນຝຣັ່ງ ແລ້ວຕໍ່ມາຈາກນັກລ່າຫົວເມືອງຂຶ້ນແບບໃໝ່ອະເມຣິກາ ມາປຸກຣະດົມປະຊາຊົນ ໂດຍເຊື່ອງບັງກາຣຈະນໍາເອົາ “ຣະບອບມະຫາອຸປາທວໍຄອມມູນິສຕ໌” ມາປົກຄອງ ແທນທີ່ ຫລັງຈາກ ປົດ

ປ່ອຍແລ້ວ ບາດນັ້ນ ກໍແປງຮ່າງເປັນນັກເລງກິນເມືອງ ນັກຜນວກດິນແດນ ຕາມທາຕແທ້ຂອງ ພວກເຂົາ.

ເມື່ອສົງຄາມໂລກໄດ້ຈົບສິ້ນໄປແລ້ວ ສົງຄາມເຢັນກໍເກີດຂຶ້ນມາແທນທີ່ ນັ້ນຄືກາຣປະທະກັນຣະຫວ່າງ “ກຸ່ມປະເທສທິນນິຍົມແລະກຸ່ມປະເທສຄອມມຸນິສຕ໌” ຫລື “ໂລກເສຣີນິຍົມແລະໂລກສັງຄົມນິຍົມ”. ຜູ້ນຳຝ່າຍໂລກເສຣີນິຍົມກໍຄື ສະຫະຣັຖອະເມຣິກາ ສ່ວນຜູ້ນຳຝ່າຍໂລກສັງຄົມນິຍົມກໍຄື ສະຫະພາບ ໂຊວຽດ ທີ່ເຊື່ອຕາມອຸດົມກາຣຄອມມຸນິສຕ໌ວ່າ ໃນສັງຄົມມະນຸສນີ້ ມີພຽງແຕ່ຊົນຊັ້ນກັມມາຊິພ ຜູ້ອອກແຮງງານຄືຊົນຊັ້ນກັມກຣ (ຄ້ອນເປັນເຄື່ອງໝາຍ) ແລະຊົນຊັ້ນຊາວໄຮ່ນາ (ກ່ຽວເປັນເຄື່ອງໝາຍ) ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສ້າງສວັນໃຫ້ມະນຸສໄດ້ ສ່ວນຊົນຊັ້ນອື່ນເຊັ່ນ ສັກດິນາ ເຈົ້າຊຸນມຸນນາຍ ພຣະ ສົງຂົງຄະເຈົ້າ ປັນຍາຊົນພໍ່ຄ້າຊາວຂາຍ ແລະຊົນຊັ້ນອື່ນໆ ນັ້ນ ເປັນຊົນຊັ້ນໄຮ່ປະໂຍຊນ໌ ຖືຊັ້ນ ວັນນະ ຈຳແນກເຊື່ອຊາຕ ລັງກຽຕຜິວໜັງ ເອົາປຽບຂົ່ມເຫັງ ແລະຂູດຮິດຊົນຊັ້ນກັມມາຊິພ ຜູ້ອອກແຮງ ງານ !

ຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ໃນຣະຫວ່າງສົງຄາມເຢັນນີ້ ມັກຈະມີປະຊາຊົນປະເທສຄອມມຸນິສຕ໌ລັກໂຕນໜີອອກ ຈາກສວັນຂອງຊົນຊັ້ນກັມມາຊິພຜູ້ອອກແຮງງານ ເຂົ້າໄປລັບພິກາຣເມືອງ ໃນປະເທສເສຣີ ໂດຍເອົາຊີວິຕສ່ຽງຕໍ່ພັຍອັນຕຣາຍຕ່າງໆເຂົ້າແລກປ່ຽນ ກັບຄຳວ່າ “ເສຣີພາພ” ເຊັ່ນກາຣ: ລັກລອບຂ້າມກຳແພງ

ແບກແລ້ງ ຫລືກຳແພງແຫ່ງຄວາມອັບອາຍຫລືມ່ານເຫລັກ, ລັກລອບອອກຈາກຈົນແດງ ດ້ວຍກາຣ ລອຍນໍ້າສູ່ແດນອິສຣະພາພຣົງກົງ, ລັກລອບອອກຈາກຄນະນັກກິລາ ນັກສິລປິນ ຄາວເດີນທາງອອກ ມາແຂ່ງຂັນ ເຂົ້າຮ່ວມງານມະຫະກັມຕ່າງໆ ຢູ່ໃນໂລກເສຣີ. ເພື່ອໜີອອກຈາກໝໍ້ນາຣົກແດງ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຊຳພັດບໍ່ມີປະຊາຊົນຜູ້ໃດຂອງໂລກເສຣີ ເລືອກເອົາວິທີກາຣແບບນີ້ ນອກຈາກຈຳພວກທີ່ມີຄະ ດີຕິດຕົວເທົ່ານັ້ນ.

ເມືອງລາວຂອງເຮົາໄດ້ເປັນດິນແດນຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມອາຣັກຂາຂອງຝຣັ່ງເສສ ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ 3 ຕຸລາ 1893 ເປັນຕົ້ນໄປ, ຫລັງຈາກທີ່ເຄີຍໄດ້ເປັນ ປະເທສຣາຊຂອງສຍາມ ຕັ້ງແຕ່ປີ ຄ.ສ.1779 ເປັນຕົ້ນມາ, ໂດຍຖືກຜນວກໃຫ້ໂຮມເຂົ້າໃນອິນດູຈີນຝຣັ່ງເສສ ໃຫ້ເປັນປະເທສທີ່ 5 ຫລັງຈາກປະເທສ ໂກແຊງຊົນ ຊຶ່ງເປັນ ຫົວເມືອງຂຶ້ນປະເທສຕົງແກງ ປະເທສອານາມ ແລະປະເທສຂເມຣ ຊຶ່ງເປັນດິນແດນ ຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມອາຣັກຂາຝຣັ່ງເສສທັງໝົດ ຂຶ້ນກັບທ່ານຜູ້ເຮັດຣາຊກາຣ ອິນດູຈີນຝຣັ່ງເສສ ມີທີ່ວ່າກາຣ ຢູ່ກຸງຮາໂນຍ ຫລື ກຸງໄຊງ່ອນ. ໃນດິນແດນຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມອາຣັກຂາ ແມ່ນທ່ານຜູ້ສຳເຣັດຣາຊກາຣ ຫົວເມືອງ (Resident superieur) ເປັນຜູ້ປົກຄອງ. ສ່ວນໃນຫົວເມືອງຂຶ້ນນັ້ນ ແມ່ນທ່ານຜູ້ວ່າຣາຊກາຣ (Gouverneur) ເປັນຜູ້ປົກຄອງ. ຝຣັ່ງເສສແບ່ງລາວອອກ ເປັນ 10 ແຂວງຄື: 1. ຫົວຂອງ ທີ່ວ່າ ກາຣແຂວງ ຢູ່ບ້ານຫ້ວຍຊາຍ, 2. ຫລວງພຣະບາງ ທ.ວ.ກ.ຂ. ຢູ່ເມືອງ ຫລວງພຣະບາງ, 3. ພວນ ທ.ວ.ກ.ຂ. ຢູ່ເມືອງ

ຊຽງຂວາງ, 4. ຫົວພັນ ທ.ວ.ກ.ຂ. ຢູ່ເມືອງຊໍາເໜືອ, 5. ວຽງຈັນທນ໌ ທ.ວ.ກ.ຂ. ຢູ່ ເມືອງວຽງຈັນທນ໌, 6. ຄໍາມ່ວນ ທ.ວ.ກ.ຂ. ຢູ່ເມືອງທ່າແຂກ, 7. ສວັນນະເຂດ ທ.ວ.ກ.ຂ. ຢູ່ ເມືອງ ສວັນນະເຂດ, 8. ສາຣະວັນ ທ.ວ.ກ.ຂ. ຢູ່ເມືອງສາຣະວັນ, 9 ຈໍາປາສັກດີ, ທ.ວ.ກ.ຂ. ຢູ່ເມືອງປາກເຊ, 10. ອັດຕະປື ທ.ວ.ກ.ຂ. ຢູ່ ເມືອງໃໝ່. ມີທ່ານກອມມິສແສຣ໌ (Commissaire du gouvernement francais) ປະຈໍາຢູ່ໃນແຕ່ລະ ແຂວງ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີ Delegation (ກິ່ງແຂວງ) ຢູ່ ເມືອງສິງຫ໌ ສໍາ ຫລັບແຂວງຫົວຂອງ, ຢູ່ເມືອງ ປາກລາຍ ສໍາຫລັບແຂວງ ຫລວງພຣະບາງ ແລະ ຢູ່ເມືອງເຊໂປນ ສໍາ ຫລັບແຂວງສວັນນະເຂດ ໂດຍມີ ທ່ານເດເລເກ (Delegue) ຫລື ເຈົ້າກິ່ງແຂວງ ທີ່ເປັນຜູ້ຕາງ ໜ້າທ່ານກອມມິສແສຣ໌ປະຈໍາກາຣຢູ່. ມີກໍ ຣະນີໜຶ່ງຕື່ມ ຄືຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ຕັ້ງອານາເຂດດິນທີ່ ໕ ທະຫາຣ (Veme Territoire militaire) ໃສ່ເຂດຜຶງ ສາລີ ອີກ.

ໃນສມັຍເປັນປະເທສຣາຊຂອງສຍາມ ບໍ່ມີສະຖາບັນກາຣສຶກສາ, ຄັນຢາກເລົ່າຮຽນ ຕ້ອງເຂົ້າບວຊ ຊຶ່ງ ນອກຈາກຮຽນທັມມະເປັນພື້ນຖານແລ້ວ ຍັງໄດ້ຮຽນ: ອັກສຣລາວ ຫັງສີທັມ ສັນສກຣິຕ ບາລີ ແຕ້ມຮູປ ຄວັດ ບຸຣຸຢາພື້ນເມືອງ ເຮັດໂຄມປ່ອຍກາຣປະສົມໝີ ເຮັດບັ້ງໄຟດອກ ເຮັດກະທູບຢວ່າຍ ເປັນຕົ້ນ ມີແຕ່ ເຊື້ອພຣະຣາຊວົງສ໌ ບາງພຣະອົງຄ໌ ທີ່ໄດ້ທຣຶງສເດັຈໄປສຶກສາຢູ່ບາງກອກ.

ເມື່ອຝຣັ່ງເສສເຂົ້າມາປົກຄອງແລ້ວ ອໍານາຈກາຣປົກຄອງໃໝ່ຈຶ່ງໄດ້ປຸກໂຮງຮຽນຂຶ້ນໃສ່ເມືອງໃຫຍ່, ຄອບ ຄົວຢູ່ທ່າງໄກທີ່ຢາກໃຫ້ລູກເຕົ້າໄດ້ຮັບກາຣສຶກສາ ແລະ ທີ່ມີຖານະທາງດ້ານສັງຄົມດີແດ່ຫລື ປານກາງ ກໍສົ່ງລູກຫລານເຂົ້າໄປຮຽນທັງສີຢູ່ໃນເມືອງໂດຍອາສັຍຢູ່ນໍາຍາຕິພີນ້ອງ ຄົນຮັກແພງກັນ ເຈົ້ານາຍ ວັດ ວາອາຣາມເປັນຕົ້ນ.

ທີ່ກ່າວຫາກາຣສຶກສານີ້ ກໍຍ້ອນວ່າ ໜຶ່ງໃນບັນດາອຸປັສັກຂອງກາຣພັທນາປະເທສ ແມ່ນຄວາມດ້ອຍກາຣ ສຶກສານີ້ເອງ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງກາຣຂາດຂໍ້ມູນດ້ານວິຈັຍ ຍິ່ງຢູ່ໃນສົງຄາມຈິຕວິທຍາແລ້ວ ກາຣໂຄສນາຊວນ ເຊື້ອ ແມ່ນຍົກໃຫ້ແກວຄອມມຸຍນິສຕ໌ໂລດ ດ້ວຍວ່າພວກເຂົາຕ້ອງຄໍາສາບແຊ່ງຂອງໝັ້ນະຣິກຢູ່ແລ້ວ ປະ ກອບກັບໄດ້ຮັບກາຣອົບຣົມພິເສສຕື່ມອີກ ຈາກສະຫະພາບໂຊວຽດ ຊຶ່ງກອງທັບແດງຂອງຕົນໄດ້ຈັບ ເອົາ ຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານໂຄສນາຊວນເຊື້ອຂອງຣະບອບເຢັຍຣະມັນນາຊີ (ຂວາຈັດ) ໃຫ້ມາດັດແປງແກ້ໄຂໃຊ້ ເປັນປະໂຍຊນ໌ ແກ່ຣະບອບຄອມມຸຍນິສຕ໌ (ຊ້າຍຈັດ). ຢ່າລືມວ່າຊົນຊາຕຍິວ ຫລື ຍິວ (Juif, Jew) ໃນທະວີປເອີຣົປຖືກດັບສູນລ້າງເຜົ່າພັນທ໌ ຈາກພວກເຢັຍຣະມັນນາຊີເຖິງ 6 ລ້ານຄົນ ກໍຍ້ອນວິທີກາຣ ໂຄສະນາສ້າງຄວາມກຽດຊັງ ບັນນໍາ ໃຫ້ເປັນຕ່ອນ ເຮືອງຄ່າສອກ ເອົາອອກຄ່າວາ ໃຫ້ແກ່ເຊື້ອຊາຕຍິວ.

ປະກາຣໜຶ່ງອີກ 23 ປີກ່ອນທີ່ຝຣັ່ງເສສຈະມາປົກຄອງລາວຄືປີ 1870 ໄດ້ເກີດສົງຄາມຝຣັ່ງເສສ-ເຢັຍຣະ ມັນ (La guerre Franco-Prusse). ຕໍ່ມາໄດ້ 21 ປີຫລັງຈາກປົກຄອງລາວຄືປີ 1914 ກໍເກີດ ສົງຄາມ

ໂລກຄັ້ງທີ່ 1. ສຸດທ້າຍ ຫລັງຈາກປົກຄອງລາວໄດ້ 46 ປີ ສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ 2 ກໍໄດ້ຮະເບີດ ຂຶ້ນຄືໃນປີ 1939. ໃນສາມເຫດການນີ້ ປະເທສຝຣັ່ງເສສໄດ້ສູນເສ້ຍຊີວິດທະຫານໄປເກືອບ ໒ ລ້ານເຄິ່ງ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ ນັບໄລ່ມູລຄ່າ ການເສ້ຍຫາຍຕ່າງໆ ທາງດ້ານພິລເຮືອນ ແລະ ຊັບຍ໌ສິມບັຕ.

ພຽງແຕ່ສອງສາເຫດ ຄື ບັນຫາດ້ອຍການສຶກສາຂອງຜູ້ຖືກອາຣັກຂາ ແລະບັນຫາເສິກສົງຄາມໃນປີຕຸພູມ ມາຕຸພູມຂອງຜູ້ອາຣັກຂາ ແຜນການສ້າງສາພັທນາໃນເມືອງລາວຈຶ່ງເກືອບຈະກ່າວໄດ້ວ່າບໍ່ມີຫຍັງ ຍິ່ງ ຫລັງຈາກການສິ້ນສຸດຂອງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ 2 ລົງ ບາດແຜຍັງບໍ່ທັນຫາຍ ຝຣັ່ງເສສ ພຽງລຳພັງຕົນເອງ ກໍເຈັບກັບສົງຄາມອິນດູຈີນ ອັນມີໂລກຄອມມຸນິສຕ໌ ບຸ້ມກັນໄປຊ່ວຍຂູພວກວຽດມິນ. ດັ່ງນັ້ນ ສ່ວນ ປະ ກອບໃນໂຄງຮ່າງເສຕຸກິຈຍຸຄໃໝ່ ເປັນຕົ້ນວ່າ ໂຮງຈັກໂຮງງານ ເພື່ອຮັບຮອງເອົາ ຜິລຜລິຕການ ກະເສຕ ກໍບໍ່ມີ ການກະເສຕເພື່ອປ້ອນອຸສາຫະກັມກໍບໍ່ມີ ເອີ້ນວ່າການປູກຝັງ ເພື່ອໄວ້ລ້ຽງຄອບຄົວ ຈະ ຖືກກວ່າ ປານນັ້ນກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ ຕ້ອງສົ່ງຊື້ຈາກປະເທສໄທຍ. ມາເຖິງສົງຄາມອິນດູຈີນບັ້ນທີ່ 2 ນີ້ ກໍພໍເຫັນວ່າຮູບ ຮ່າງເຮັມປາກົດຂຶ້ນມາ ແຕ່ມາຈາກນັກທຸຣະກິຈຕ່າງຊາຕ ທີ່ກ້າສູງ ຕໍ່ການລົງທຶນ ໃນປະ ເທສທີ່ບໍ່ມີ ຄວາມໝັ້ນທຽງໃນດ້ານການເມືອງ ແລະທະນາຄານ ທີ່ກ້າໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນທຶນ ໄປລົງຢູ່ໃນປະເທສ ທີ່ບໍ່ມີ ຄວາມປອດພັຍ.

ນອກຈາກຂາດເຂີນປັຈຈັຍການຜລິຕທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວນັ້ນ ຄືມັນສມອງ ນັກລົງທຶນ ເງິນທຶນແລ້ວ ກໍ ແມ່ນແຮງງານ ຍ້ອນວ່າຕາມທາຕແທ້ແລ້ວ ໄທລາວບໍ່ມັກເປັນ“ຄູລີ” ແລະສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄື ຊາຍສກັນ ໄດ້ ເຂົ້າຮັບໃຊ້ຊາຕ ເປັນຮົ່ວຂອງຊາຕ ປ້ອງກັນຊາຕຈາກການຮຸກຮານຂອງຄອມມຸນິສຕ໌ ຈີນໃນປີ 1959 ຮັຖບາລແຫ່ງພຣະຣາຊານາຈັກລາວໄດ້ສຳເລັດຈາກກໍສ້າງ “ອະນຸສາວະຣີຍ໌ ນັກຣິບເກົ້າ ແລະຜູ້ປະ ສົບພັຍສົງຄາມ” ເພື່ອສະຖິຕໄວ້ເປັນການຣຳລຶກເຖິງຄວາມ ຮູ້ສຶກສຳນຶກໃນບຸນຄຸນ ແຕ່ບັນດາທະຫານ ທານກ້າທີ່ພາກັນສລະຊິພ ເອົາໂລທິຕທາບທາພະສຸທາ ອັນຫວງແຫນຂອງບັນພະບຸຣຸສ ເພື່ອຮັກສາ ປົກ ປ້ອງໄວ້ຊຶ່ງຄວາມເປັນຊາຕລາວ. ມາດຽວນີ້ ລາວຄອມມຸນິສຕ໌ໄດ້ປ່ຽນ ຊື່ສະຖານທີ່ອັນສູງສົ່ງ ແຫ່ງ ນີ້ ເປັນປະຕູໄຊຍ໌.

ພິຈາຣະນາເບິ່ງແລ້ວ ເງື່ອນໄຂຕ່າງໆ ສຳຫລັບການນຳເອົາຣະບອບຄອມມຸນິສຕ໌ຜະເດັຈການຊິນ ຊັ້ນ ກັມມາຊິພເຂົ້າມາໃຊ້ໃນສັງຄົມລາວນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ສອດຄ້ອງກັບຄວາມເປັນຈິງຈັກຢ່າງ ແຕ່ຫາກແມ່ນ ຣະ ບອບທາສຍຸຄໃໜ່ ທີ່ແກວຄອມມຸນິສຕ໌ໃຊ້ລ່າມໂສ້ລ່າມຊິກປະຊາຊົນລາວທັງປະເທສ (ຫລັງຈາກ ທີ່ໄດ້ ຂ້າພໍ່ຂ້າແມ່ ໄລ່ຍາຕິພິນ້ອງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ທີ່ອອກໄປແລ້ວ) ແລ້ວແຕ່ງຕັ້ງ ສະຫາຍຄຸມ ທາສຂຶ້ນຄື ພັຄປະຊາຊົນປະຕິວັຕລາວ ທີ່ຮູ້ພຽງແຕ່ຕອດຫົວ ແລະຂົ່ມເຫັງເຕັງເຕັກ ພິນ້ອງຮ່ວມ ສາຍເລືອດດຽວກັນ ຕາມສະຫາຍນາຍຢູ່ຣາໂນຍສັ່ງມາ. ປະຊາຊົນລາວແມ່ນປາກບໍ່ໄດ້ ໄອບໍ່ດັງ ມີສຽງພຽງນ້ອຍດຽວ ກໍຕູ່ ຫາວ່າ ຕ້ານພັຄແລະຣັຖ. ຖືວ່າຕົວເອງສລາດ ສ່ອງໃສ ເອົາໄຊຍ໌ຂຸນະ ຈັກກະພັດອະເມຣິກາ ແລະ ປະຕິ ການຮາຍຊາຕໄດ້ ແຕ່ຕາມເຫດຜິລບາງຢ່າງ ທາງດ້ານຍຸທສາສຕຣ໌ ແລ້ວ ສະຫະຣັຖເຫັນຄວາມຈຳເປັນ

ຕ້ອງເຊັນສັນຍາຢຸດຍິງ ສົງຄາມວຽດນາມ ທີ່ຫ້ອງປະຊຸມປລ່າແຢລ (Salle Pleyel) ປາຣີສ ລົງວັນທີ່ 27 ມະກະຣາ 1973 ຊຶ່ງ ໃນມາຕຣາ 20 ຂອງວັດທີ່ ໗ ກໍ່ບົ່ງເຖິງລາວ ແລະ ຂເມຣໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວ ສະຫະຣັຖ ກໍ່ຖອນທັງກຳລັງ ທັງງົບປະມານເປັນສ່ວນ ຫລາຍ ອອກຈາກກຳລັງເຮືອຣີບທີ່ 7 ໄປເສີມກຳລັງເຮືອຣີບທີ່ 6 ໃນທະເລເມດີແຕຣ໌ຣັນເນ່ ເພື່ອບ້ອງກັນ ບໍ່ນຳມັນໃນພາຄຕາວັນອອກກາງ ຊຶ່ງປຽບເໝືອນເລືອດຂອງໂລກຕາວັນຕົກ ກ່ອນທີ່ສົງຄາມ Yom Kippur ຈະຣະເບີດເກີດຂຶ້ນແຕ່ວັນທີ່ 6 ຫາ 24 ຕຸລາ 1973.

ຜິດພາດປະກາຣໃດໃນກາຣກວດແກ້ຄວາມຊົງຈຳນີ້ ໂປຣດໄດ້ໃຫ້ອະໄພຍ໌ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ. ຂໍຂອບໃຈມາລ່ວງໜ້າໄວ້ນະທີ່ນີ້. (ອ່ານຊີວະປະວັດຂອງທ່ານອຣິຍະ ລີຊຽງ ຢູ່ໃນປະວັດຂອງບຸກຄົນສຳຄັນ ໃນພາກທີ່ 20).

ບັນຫາເກີດຂຶ້ນກໍ່ຍ້ອນ ປານ້ອຍ ຍ່ອມຕົກເປັນເຍື່ອຂອງປາໃຫຍ່ ແຕ່ວ່າ ຢູ່ໃນທະເລ ປານ້ອຍກໍ່ສລາດເມື່ອປາໃຫຍ່ເຂົ້າໄປຈະກິນປານ້ອຍ ພວກມັນກໍ່ໂຮມກັນເປັນວົງມົນດຳ ເໝືອນພູເຂົາ ເພື່ອຫລອກປາໃຫຍ່ ໃຫ້ປາໃຫຍ່ເຫັນວ່າ ປານ້ອຍເປັນຕົວໃຫຍ່ກວ່າ ແລະປານ້ອຍກໍ່ພະຍາຍາມ ຫລີກໜີໄປ ຈາກປາໃຫຍ່ ແຜນຫລອກນີ້ກໍ່ໄດ້ຜົນ ເຮັດໃຫ້ປານ້ອຍ ລອດພື້ນຄວາມເປັນເຫຍື່ອ.

ທ່ານ ດຣ. ຄຳໄພ ອະໄພຍ໌ ໄດ້ຂຽນບົດຄວາມຂອງເພິ່ນວ່າ: ຄວາມຈິງໃນອາດິດແລະບັນຫາລາວໃນປະຈຸບັນ ລາວເຮົາ “ບໍ່ຄວນລືມ ຕົວເລຂ 75 ໃນພົງສາວະດານຂອງລາວ ທີ່ຜ່ານມາ ເປັນປົມະຫາອຸບາດ ແລະ ປີແຫ່ງຄວາມຫາຍຍະນະຂອງປະເທສຊາຕຂອງລາວທັງຊາຕ” ຍ້ອນການ ປ່ຽນຣະບອບປະຊາທິປະໄຕ ໃສ່ຣະບອບ ພະເດັຈການ ຂອງ ສ.ປ.ປ.ລ (ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຕິວັດ ລາວ).

ການປ່ຽນແປງຂອງ ແຕ່ລະສະໄມ ແຕ່ລະບອບການປົກຄອງ ກໍ່ມີຈຸດຈົບ ບໍ່ແມ່ນຈະຢູ່ຄ້ຳພ້າ ຄຳດີນຕລອດໄປ ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຜ່ານມາຄື: ສົງຄາມໄປຍຶດປະເທສອື່ນ ເປັນຫົວຂຶ້ນຂອງຕົນ (Colonization Era) ເພື່ອອຳນາຕແລະເສຖາກິດ ໄດ້ເກີດສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ່ສອງ ກໍ່ໄດ້ຈົບລົງ ບໍ່ມີປະເທສໃດເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນອີກ. ລັທທິຄອມຸຍນິສຕ໌ ຫລື ລັທທິພະເດັຈການ ກໍ່ໄດ້ຈົບລົງ ຫລັງຈາກ ສົງຄາມອິນດູຈີນ ສະຫາຣັຖ/ວຽດນາມ ຄ.ມ.ນ. ຣັຊເຊັຍ ກໍ່ປ່ຽນ, ຈີນແຜ່ນດິນໃຫຍ່ ກໍ່ປ່ຽນ ຍັງແຕ່ປະເທສນ້ອຍໆຄື ລາວ, ວຽດນາມ ບໍ່ດົນກໍ່ຈະປ່ຽນຄືກັນ. ການປ່ຽນແປງ ທີ່ຜ່ານມາເຫລົ່ານີ້ ກໍ່ມີແນວດີ ແລະແນວເສັຍ ສຳຫລັບແນວເສັຍນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍບໍ່ກ່າວເຖິງ ເພາະມັນຜ່ານໄປແລ້ວ, ແຕ່ຈະໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນ ການປ່ຽນແປງໃນອານາຄົດດັ່ງນີ້:

ແມ່ນອນ ວ່າໃນລະຍະໄກ້ໆນີ້ ປະເທສລາວຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງ ຄື ປ່ຽນເປັນລັ້ນປະຊາຊົນໃໝ່ ລັ້ນທີ່ ຮູ້ປາກຫລາຍພາສາ ມີຄວາມຮູ້ຫລາຍດ້ານ, ຮູ້ການຕິດຕໍ່ທົ່ວໂລກ ເພາະເມືອງລາວຈະກາຍເປັນສູນກາງ ທາງຜ່ານຂອງຫລາຍປະເທສໃນເອເຊັຍ ແລະເປັນສຖານທີ່ພັກຜ່ອນຢ່ອນໃຈຂອງໂລກ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນຊາວເອເຊັຍ. ຄົນລາວສະໄໝໃໝ່ ຈະແມ່ນລັ້ນລູກຊອດລາວ ທີ່ເກີດຈາກພາຍໃນປະເທສ ແລະ ລູກ ຊອດລາວ ທີ່ເກີດມາຈາກຕ່າງປະເທສ.

ສຖານະການໄດ້ປ່ຽນແປງ ຢູ່ໃນລາວ ປີ 1975 ຈຶ່ງເປັນໂອກາສໃຫ້ລາວໄດ້ຫລັງໄຫລໄປຮຽນ ການສຶກສາ ຢູ່ຕ່າງປະເທສຕາມລຳພັງ ຮັຖບາລລາວ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ຈະສົ່ງນັກສຶກສາລາວຫລາຍຂນາຕນີ້ ໄປຮຽນຢູ່ຕ່າງປະເທສ. ລາວລັ້ນໃໝ່ທີ່ເກີດຢູ່ໃນປະເທສ ແລະນອກປະເທສເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສົມຄວນທີ່ສຸດ ຈະ ເປັນຜູ້ນຳຂອງປະເທສລາວ ເພາະສະພາບໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ຍຸກໃໝ່ ຍຸກທີ່ສລາດ ເຫັນໄກ ມີແນວຄິດສູງ ຂອງ ສັຕະວັຕທີ່ 21.

(ດັ່ງນີ້ ປັຈສົມມະວາຈາຂອງສເດັຈ ເຈົ້າສູພານຸວົງສ໌ ກ່ອນສິ້ນພຣະຊົນໃນປີ 1995 ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງວ່າ ການກ້າວ ເດີນໄປສູ່ທາງໃໝ່, ພິເສດສຸດແມ່ນ ຕ້ອງເດີນໄປຕາມແນວຄິດຂອງລູກຫລານ ທີ່ຢູ່ຕ່າງປະເທສ ຖ້າພວກ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈສະພາບການບ້ານເມືອງດີ ແລະປະຕິບັດຕາມຄຳຮຽກຮ້ອງດັ່ງກ່າວ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຢູ່ຢ່າງພົ້ນ ຄົງ ແລະ ມີກຽດ.)

ການປ່ຽນແປງຂອງໂລກກໍຈະປ່ຽນແປງໄປພອ້ມໆກັນ ແມ່ນອນວ່າໃນ ອານາຄົດ ສາທາລະນະລັຕ ປະຊາ ຊົນ ຈົນແຜ່ນດິນໃຫ່ຍ ຕ້ອງເປັນຮົ່ມຈອ້ງ ປົກປ້ອງເອເຊັຍ ດ້ວຍຄວາມກ້າວໜ້າດ້ານເສຖາກິຕ ແລະ ຈຳ ນວນປະຊາຊົນ ອັນມະຫາສານຂອງຈົນ ຮ່ວມກັບຮົ່ມຈອ້ງອັນໃຫ່ງຂອງສະຫາຣັຖ ທີ່ສົມຄວນປົກປ້ອງ ທົ່ວໄປໃນເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ໄວ້ໃຫ້ເປັນຜົນແຜ່ນດິນ ທີ່ມີຫລາຍປະເທສ ໄດ້ມີເອກຣາຊມີເອກະ ພາບ ອັນສົມບູນ ຂອງແຕ່ລະປະເທສ ຕໍ່ໄປໃນອານາຄົຕ ເສິກເສິອເໜືອໃຕ້ ກໍຈະບໍ່ເປັນສິ່ງ ທີ່ຫວ່ງໄຍ ຂອງປະຊາຊົນໃນເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ອີກຕໍ່ໃນຄັ້ງໜ້າ ຫາກຈົນແລະສະຫາຣັຖ ຍັງເປັນ ຮົ່ມຈອ້ງ ຮ່ວມກັນ ປົກປ້ອງໃນແຖວເອເຊັຍ ນີ້ຕໍ່ໄປ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມຫວັງໃນການປ່ຽນແປງອານາຄົຕຂອງລາວ ເພື່ອກ້າວໄປສູ່ສັຕະວັຕ ທີ່ 21 ຊຶ່ງເປັນສັຕະ ວັຕໃໝ່ກ້າວໜ້າດ້ານ “ເທກໂນໂລຍີ (The Era of Technology) ແລະເປັນຍຸກໃໝ່ ຍຸກທັນສະໄໝ ກ້າວໜ້າ ຂອງປະເທສລາວ.

ພາສາທີ່ 20.

ຊີວະປະຫວັດຂອງບຸກຄົນສຳຄັນ

1. ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ

ເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ ເກີດປີ 1918 ເປັນລູກຊາຍຂອງສາທຸບາດ ເຈົ້າໄຊຍະວົງ ແລະ ໝ່ອມດວງດີ, ເຊື້ອສາຍ ຂອງເຈົ້າຜູ້ຄອງແຄ້ວນ "ພວນ" ມີອ້າຍນ້ອງ ພໍ່ແລະ ແມ່ດຽວກັນ 12 ຄົນ ຄື: ເຈົ້າເສືອ, ເຈົ້າອວັນ, ເຈົ້າເພັງ, ເຈົ້າດຳດວນ, ເຈົ້າສຸວັດ, ເຈົ້າສີທະວົງ, ເຈົ້າສີສຸພັນ, ເຈົ້າສາຍຄຳ, ເຈົ້າສິນ, ເຈົ້າສີໄພ, ເຈົ້າອາເຕົາ ແລະ ເຈົ້າແພງດີ.

ເຈົ້າສາຍຄຳໄປຮຽນໂຮງຮຽນມັທຍົມ ຢູ່ປະເທດວຽດນາມ ແລ້ວມາຮຽນຈົບ ໂຮງຮຽນກົດໝາຍ ຢູ່ນະຄອນ ວຽງຈັນ. ໃນປີ 1945 ເຈົ້າສາຍຄຳ ໄດ້ໄປເປັນນາຍກອງ ເພື່ອປົກຄອງປະຊາຊົນໃນແຖວ ໜອງແຮດຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ ຈຶ່ງພາໃຫ້ເຈົ້າສາຍຄຳ ຮູ້ ຄູ່ມເຄີຍ ແລະເຂົ້າໃຈຊົມຊື່ນເຜົ່າມັງດີຂຶ້ນ.

ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນ ມີນາ March ປີ 1945 ຍິ່ງປຸ່ນເຂົ້າມາຍຶດເມືອງລາວ ເຈົ້າສາຍຄຳ ໄດ້ໄປລີ້ຂ່ອນຢູ່ພູຜາ ແຖວໜອງແຮດ ນຳຊາວເຜົ່າມັງທີ່ມີ ຕາແສງ ຕູ້ບີ ລີຝູງເປັນຜູ້ນຳ ແລະກຳມີຝຣັ່ງເສສ ຮ່ວມຢູ່ນຳດ້ວຍ. ຍ້ອນການເປັນຜູ້ນຳທີ່ຮັກ ແລະເຫັນໃຈປະຊາຊົນ ເຈົ້າສາຍຄຳ ຈຶ່ງໄດ້ລອດພົ້ນຈາກການທຳລາຍຂອງລາວອິສສຣະ ແລະຍິ່ງປຸ່ນ. ໃນໂອກາດດຽວກັນນີ້ ແມ່ນຊາຍໜຸ່ມ ວ່າງປາວ ເປັນຜູ້ຫາຂ່າວ ແລະ ສົ່ງຈົດໝາຍໃຫ້ເຈົ້າສາຍຄຳ, ຕູ້ບີ ລີຝູງ ແລະ ຝຣັ່ງເສສ ຢູ່ໃນແຖວໜອງແຮດ ແຂວງຊຽງຂວາງ.

ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນສິງຫາ August ປີ 1945 ຍິ່ງປຸ່ນໄດ້ເສຍສິງຄາມ, ໄດ້ຖິ້ມອາວຸດຈຳນວນໜຶ່ງໃຫ້ວຽດມິນ, ລາວອິສສຣະ ແລະ ມັງ ລໍ ລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຝຣັ່ງເສສ ເພື່ອໃຫ້ພົ້ນຈາກການເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງເສສ ຝຣັ່ງເສສຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງອາວຸດມາເພີ່ມ ໃຫ້ຝ່າຍທີ່ຮ່ວມກັບຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາຍຄຳມີໂອກາດຮ່ວມກັບ ຕູ້ບີລີຝູງ ປຸກຣະດົມຊົນຊາຕຸຊົນເຜົ່າ ຕໍ່ສູ້ລາວອິສສຣະ ແລະ ວຽດມິນ.

ໃນວັນທີ່ 28 ເດືອນ ພຶສຈິກາ November ປີ 1945, ລາວອິສສຣະ ແລະ ວຽດມິນໄດ້ມາຍຶດຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ຈາກຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ. ໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນມັງກອນ January ປີ 1946 ເຈົ້າສາຍຄຳ ແລະ ຕູ້ບີ ລີຝູງ ໄດ້ນຳກຳລັງທະຫານຊົນຊາຕຸຊົນເຜົ່າລາວ ແມ່ນເຜົ່າມັງສ່ວນຫລາຍ ເຂົ້າຍຶດເອົາຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ຈາກລາວອິສສຣະ ແລະ ວຽດມິນ ຕໍ່ມາບໍ່ນານ ເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ ໄດ້ຖືກເລື່ອນຊັ້ນເປັນອຸປະຣາຊ ແລະ ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ເປັນເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ຕູ້ບີ ລີຝູງ ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່

ເປັນເຈົ້າເມືອງແມ້ວ "ມິ້ງ" ຜູ້ທຳອິດຢູ່ໃນຮາຊອານາຈັກລາວ. ດ້ວຍຄວາມຮ່ວມມືຂອງທ່ານທັງສອງ, ເຈົ້າສາຍຄຳ ຈຶ່ງໄດ້ເປັນເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ ເຖິງປີ 1975.

ໃນວັນທີ່ 31 ເດືອນທັນວາ December ປີ 1960 ເຈົ້າສາຍຄຳ ແລະຂ້າຮາຊາການ ໄດ້ແຕກອອກຈາກຊຽງຂວາງໄປຢູ່ສວັນນະເຂດ ແລະ ໄດ້ໄປຕັ້ງຫ້ອງການແຂວງຊົ່ວຄາວຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະໄດ້ຮ່ວມມືກັບຮັຖບາລປາບຮັຖະປະທານກອງແລ ຈົນເຖິງປີ 1961. ແມ່ນໂອກາດທີ່ ເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳເປັນຜູ້ຮູ້ທ່ານພັນຕຣີ ວ່າງປາວຢ່າງດີ ໄດ້ສເນີໃຫ້ນາຍພົນ ພູມີ ໜໍ່ສວັນ ແລະ ສະເດັດເຈົ້າ ບູນອູ້ມ ນະຈຳປາສັກ ຕັດສິນໃຈເລືອກເອົາພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ເປັນຜູ້ກຳຝ່າຍທະຫານໃນແຂວງຊຽງຂວາງ.

ໃນປີ 1962 ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ໄດ້ຮ່ວມມືກັບທ່ານ ພ.ອ ວ່າງປາວ ໄດ້ຂໍຮອງໃຫ້ມີ ທະຫານພາຄ 2 ຈາກສະເດັດເຈົ້າບູນອູ້ມນະຈຳປາສັກ ແລະ ນາຍພົນພູມີ ໜໍ່ສວັນ. ໃນບົດຽວກັນນັ້ນ ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ໄດ້ຍ້າຍຈາກສວັນນະເຂດ ມາຕັ້ງຫ້ອງການແຂວງຊຽງຂວາງແນວຫລັງ (OEA) ຢູ່ຂ້າງກະຊວງມະຫາໄທ ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນທັນຈົນເຖິງປີ 1965. ໃນໂອກາດນີ້ ມີຫລາຍແນວປັນປ່ວນຢູ່ໃນນະຄອນວຽງຈັນທັນ ເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າປະຊາຊົນໃນເຂດທະຫານພາຄ 2 ເພື່ອໄກ່ເກ້ຍໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ລະຫວ່າງ ຮັຖບາລ ເປັນກາງ "ສາມເຈົ້າລາວ" ກັບນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຕລອດມາ.

ໃນປີ 1965 ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວໄດ້ສ້າງໂຮງການແຂວງຢູ່ທີ່ ຊຳທອງສຳເຣັດ ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ຈຶ່ງໄດ້ຍ້າຍຫ້ອງການແນວຫລັງ ຈາກວຽງຈັນທັນ ມາໃສ່ຊຳທອງ. ບົດຽວກັນນີ້ ນາຍພົນ ກຸປະສິດ ອາໄພ່ງ ໄດ້ເຮັດຮັຖະປະທານ ໃລ່ນາຍພົນພູມີ ໜໍ່ສວັນ ອອກຈາກໜ້າທີ່ການ. ນາຍພົນວ່າງປາວ ໄດ້ຕົກລົງຕຽມຈະເຂົ້າໄປຊ່ວຍນາຍພົນພູມີ ໜໍ່ສວັນ ແຕ່ເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ແລະ ສະຫາຮັຖບໍ່ເຫັນດີ ຈຶ່ງໄດ້ຢຸດຕິລົງ.

ໃນປີ 1966 ທ່ານນາຍພົນຕຣີວ່າງປາວ ໄດ້ຮັບບາດເຈັບໄດ້ໄປໂຮງໝໍຢູ່ຕ່າງປະເທດ ກໍເກີດມີບັນຫາເຂົ້າໃຈຜິດກັນລະຫວ່າງ ເສັງລີ ແລະ ເສັງວ່າງ ບັນຫານີ້ ກໍແມ່ນທ່ານເຈົ້າແຂວງ ສາຍຄຳ ແລະ ທ່ານ ພຣະຍາ ຕູ້ບີ ລີຝຸງ ເປັນຄົນຮູ້ຈັກກັນດີ ເປັນຜູ້ແກ້ໄຂ ບັນຫານີ້ຈຶ່ງໄດ້ໝົດໄປ.

ໃນປີ 1969 ວຽດນາມເໜືອໄດ້ໂຈມຕີຊຳທອງແຕກ ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ວຽງຈັນທັນ ຊົ່ວຄາວ. ທ້າຍປີ 1969 ຈຶ່ງໄດ້ຍ້າຍຫ້ອງການມາຕັ້ງຢູ່ ນາຊູ ບ້ານຊອ້ນ. ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ໄດ້ທ່ຽວເບິ່ງປະຊາຊົນ ທີ່ໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ຖິ່ນຕ່າງໆ ຮ່ວມກັບຢູເສດ USAID ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ ເບິ່ງແຍງໃຫ້ດີ ແລະ ທ່ານໄດ້ເປັນທີ່ປຶກສາຂອງທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວ ຢ່າງດີ ຕລອດມາ.

ໃນປີ 1973 ຫາ 1975 ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ແລະ ທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ ພະຍາຍາມໄປທຸກຈຸດທີ່ມີປະຊາຊົນຊຽງຂວາງ ເພື່ອໄດ້ອະທິບາຍ ການປັບປຸງຕ່າງໆ ແລະ ການຫັນປ່ຽນຈາກສົງຄາມມາໃສ່ການປັບປຸງແລະການພັທະນາ. ທ່ານທັງສອງບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດພົກພາຮ່ວມ ແລະ ນຳພາຄອບຄົວຂອງຕົນເລີຍທຸກຢ່າງແມ່ນເສັຍສະລະໃຫ້ປະຊາຊົນທັງໝົດ. ສົມຄວນໃຫ້ລາວເຮົາທຸກຄົນ ເບິ່ງເພິ່ນທັງສອງ

ເປັນແບບຢ່າງ ແລະຄວນຈາລຶກບູນຄຸນຂອງເພິ່ນທັງສອງຕລອດໄປ. ສໄມນີ້ ນ້ອຍຄົນທີ່ສຸດ ທີ່ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນແກ່ປະຊາຊົນໄດ້ຄືທ່ານທັງສອງອີກແລ້ວ.

ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶດສະພາ (May) 1975 ເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳໄດ້ອີພະຍົບໄປ ນັ້ນຂອງ ປະເທສໄທຍໄລ້ວ ໃນປີ 1976 ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ ທ່ານໄດ້ເຖິງແກ່ກັມ ຢູ່ທີ່ແປກປີຍາງ (Perpignan, France) ໃນວັນທີ່ 5 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1977.

ດ້ານຄອບຄົວ ໃນປີ 1948 ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ ໄດ້ແຕ່ງງານກັນກັບນາງແກ້ວ ອຸດອນ ເຊື້ອສາຍສວັນນະເຂຕ ແລະ ມີລູກດ້ວຍກັນ 4 ຄົນ ຄື: ສຸດາຈັນ, ມຸກດາກອນ, ນິລະມິນ, ແລະລັດດາວັນ. ນາງແກ້ວ ອຸດອນ ໄດ້ເສຍຊີວິດຍ້ອນ ອຸປະຕິເຫຕ ຍົນຕົກຢູ່ເດີນຍົນ "ເຊໂນ Seno" ທີ່ສວັນນະເຂຕໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນພຶສຈິກາ November ປີ 1968.

2. ພຣະຍາດຳຮົງຮີທິໄກ ຕູ້ບີ ລີຝຸງ

ທ່ານເກີດວັນທີ່ 13 ສິງຫາ August 1919 ທີ່ບ້ານພັກແຄະ ຕາແສງພັກບູນ ກອງໜອງແຮດ ເມືອງຄຳ ແຂວງ ຊຽງຂວາງ, ເປັນບຸຕຂອງທ່ານ ລີຝຸງ ແລະ ນາງ ລໍ ໄມ (ລູກສາວຂອງໄກຕົງ ລໍ ເບລັຍຢ້າວ). ເວລາທ່ານຕູ້ບີ ມີອາຍຸແປດຂວບ ພໍໄດ້ຈ້າງນາຍຄຣູຄຳຜັນໄປສອນໜັງສືຢູ່ທີ່ບ້ານ.

ໃນປີ 1929 ເຂົ້າໂຮງຮຽນປະຖົມບໍຣິບູນ ຢູ່ຊຽງຂວາງ ແລ້ວໄປຮຽນຕໍ່ທີ່ໂຮງຮຽນ ມັທຍົມປາວີ ທີ່ນະຄອນວຽງ ຈັນທນ໌, ແຕ່ບໍ່ຖືກອາກາສໃນເມືອງ ຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນຊຽງຂວາງເພື່ອປົວພະຍາທ. ເມື່ອຫາຍປ່ວຍ ແລ້ວ, ໄດ້ໄປຮຽນຕໍ່ທີ່ມັທຍົມເມືອງວິນ ວຽດນາມກາງ ສີ່ປີຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນບ້ານ. ທ່ານຕູ້ບີ ລີຝຸງ ຮູ້ຈັກອ່ານ ຊຽນພາສາລາວ, ຝຣັ່ງ, ໄທຍ ທີ່ແລະວຽດນາມ.

ໃນປີ 1939 ທ່ານຕູ້ບີລີຝຸງໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນຕາແສງແກ້ງຄວາຍ. ໃນວັນທີ່ 14 ສິງຫາ 1945 ກອງທະ ຫາຣຍີປຸ່ນໄດ້ເຂົ້າຍຶດຄອງປະເທສລາວ, ຕູ້ບີ ລີຝຸງ ໄດ້ນຳພາຝຣັ່ງ ແລະເຈົ້າສາຍຄຳໄປລີ້ຊອ້ນຢູ່ໃນປ່າ. ຫລັງຈາກຍີປຸ່ນໄດ້ເສຍສົງຄາມ ຕູ້ບີ ຈຶ່ງໄດ້ ເລື່ອນຊັ້ນຂຶ້ນເປັນນາຍກອງຊັ້ນ 4 ແລະເປັນນາຍກອງໜອງແຮດແທນໜ້າທີ່ເຈົ້າສາຍຄຳ ທີ່ໄດ້ໄປຮ່ວມງານໄກ້ສິດກັບຝຣັ່ງເສສ ເພາະລາວອິສຣະ ປະສົມວຽດມິນ ໄດ້ເຄື່ອນໄຫວທຳການສູ້ຮົບກັບຝຣັ່ງເສສ, ເພື່ອກອບກູ້ເອົາເອກຣາຊ.

ໃນວັນທີ່ 28 ສິງຫາ 1946 ໄດ້ເລື່ອນຊັ້ນເປັນອຸປຣາດຊັ້ນ 1.

ໃນວັນທີ່ 18 ກໍຣະກະດາ 1947 ໄດ້ຖືກເລື່ອນຊັ້ນເປັນເຈົ້າເມືອງຜູ້ທຳອິດຂອງຊົມຊົນເຜົ່າລາວ ສູງ "ມົ້ງ" ທີ່ທາກຳຖືກຈັດແຕ່ງຕັ້ງ ຂຶ້ນໃນແຂວງຊຽງຂວາງ.

ໃນວັນທີ່ 1 ພຶສຈິກາ 1949 ໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງ ຮອງເຈົ້າແຂວງ ພະແນກປົກຄອງຊົມຊົນ ເຜົ່າມົ້ງໃນ ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລ້ວ ພຣະບາທສົມເດັຈພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດສິສວ່າງວົງສ໌ ທຣິພຣະຣາຊທານ ນາມ ຍິສຊຸນນາງຊັ້ນພຣະຍາ ເປັນ ພຣະຍາດຳຣົງຣິທິໄກ (ແປວ່າ: ພຣະຍາຜູ້ຮັກສາໄວ້ຊຶ່ງຣິທິເດຊ ແລະອຳ ນາຈອນສັກດີສິທທິ ທີ່ສູງສົ່ງ) ແລະພຣະຣາຊທານອິສຣິຍາພຣເປັນຄຳບຳເໜັຈ ແລະໄດ້ຮັບຫລຽນ ອິສຣິ ຍາພຣພິເສສຫລາຍ ອັນຈາກຝຣັ່ງເສສ ແລະ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ.

ພຣະຍາດຳຣົງຣິທິໄກ ມີເມັຍສາມຄົນຊື່: ນາງຍິ້ວ Ntsuab, ນາງຊິງ Ntxhoo ແລະ ນາງເຊັຍ Xia.

- ລູກຊາຍມີ ຄື: ຕູ້ລົງ, ຕູ້ຊິວ, ຕູ້ຊາ, ຕູ້ວີ, ເລັງເກົ້າ, ຕູ້ຫລີ, ຕູ້ປາວ,
- ລູກຍິງ ມີຄື: ເຊັຍ, ເກົ້າລີ້, ເກົ້ານຸ້ລີ, ໄມກາວ, ເກົ້າວ້າ, ແລະໄມລີ້. (ພັລຍາຄົນທີ່ໜຶ່ງຂອງ ຕູ້ປີ ຊື່ນາງຍິ້ວໄດ້ເສັຍຊີວິດຢູ່ປ່າ ຍ້ອນພຍາທໄຂ້ປ່າບໍ່ມີຢາປິວ ເພາະຖືກແກວ, ຍິປຸ່ນ ແລະ ລາວ ອິສສຣະ ມິ້ງລໍ ໄລ່ຕິດຕາມ).

ໃນປີ 1958 ຖືກເລືອກຕັ້ງເປັນຜູ້ແທນຣາຊດອນແຂວງຊຽງຂວາງ ແລ້ວໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ ນະຄອນ ວຽງຈັນທັນ.

ໃນວັນທີ່ 6 ເມສາ (April) ປີ 1960 ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນຣັຖມົນຕຣີກະຊວງໂຄສະນາ ແລະ ປະຊາ ສິງເຄາະໃນຣັຖບາລຊຸດທີ່ 11 ຮ່ວມກັບເຈົ້າ ສົມສະນິດ ເປັນນາຍົກຣັຖະມົນຕຣີ.

ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນສິງຫາ (August) ຫວັນທີ່ 9 ເດືອນ ຕຸລາ (October) ປີ 1960 ໄດ້ຖືກ ເຈົ້າສຸວັນນາ ແຕ່ງຕັ້ງເປັນຣັຖະມົນຕຣີ ກະຊວງຍຸຕິທັມ, ກະຊວງທັມະການ ແລະ ໂຄສະນາການ. ຈຶ່ງ ຖືກສົ່ງໄປຊຽງຂວາງ ແຕ່ໄດ້ຖືກ ພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ກັກຕົວໄວ້ ແລ້ວສົ່ງໄປໃຫ້ສະເດັຈເຈົ້າບູນອູ້ມ ແລະ ນາຍພົນພູມີ ໜໍ່ສວັນ.

ໃນວັນທີ່ 14 ທັນວາ (December) ປີ 1960 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຣັຖມົນຕຣີ ກະຊວງສາ ທາຣະ ນະສຸກ ແລະປະຊາສິງເຄາະ ຮ່ວມກັບ ຣັຖະບາລ ປາບ ຣັຖະປະທາຣຈົນເຖິງປີ 1962.

ໃນປີ 1962 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຣັຖມົນຕຣີ ກະຊວງສາທາຣະສຸກໃນຣັຖບາລປະສົມສາມຝ່າຍ ກັບສະເດັຈ ເຈົ້າສຸວັນນາພູມາ.

ໃນວັນທີ່ 5 ເມສາ (April) ປີ 1974 ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຣັຖະມົນຕຣີ ຊ່ວຍວ່າການກະຊວງໄປສະນີ ແລະ ໂທຣະຄົມມະນາຄົມ ໃນຣັຖະບາລ ສອງຝ່າຍລວມກັນ ລະຫວ່າງ ລາວ ຄ.ມ.ນ. ແລະ ຝ່າຍ ວຽງ ຈັນທັນ.

ໃນວັນທີ່ 23 ເດືອນສິງຫາ (August) ປີ 1975 ພຍາຕູ້ປີ ລີຝຸງ, ໄດ້ຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ ລາວແດງຈັບ

ກຸມ, ແລະສິ່ງໄປຂັງໄວ້ໃນຄຸກທີ່ເມືອງວຽງໄຊຍ໌, ແຂວງຫົວພັນ ຊຶ່ງເປັນສູນກາງກັກຂັງ ນັກ ການເມືອງ ຝ່າຍຂວາ. ພຣະຍາ ຕູ້ບີ ລີຝຸງ ໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍເຖິງພັລະຍາຂອງທ່ານ ຢູ່ຝຣັ່ງເສສ, ມີເນື້ອ ຄວາມວ່າ: “ປະຈຸບັນນີ້ ອ້າຍຢູ່ດີມີແຮງ ແລະ ສະບາຍດີ, ນ້ຳໜັກຂອງອ້າຍບໍ່ເກີນ 40 ກິໂລກຣາມແລ້ວ.” ເປັນຄວາມ ເວົ້າລັບໆ ແລະ ສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ, ຕາມປົກກະຕິນັ້ນເວລາຍັງຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌, ພຣະ ຍາຕູ້ບີ ລີຝຸງ ມີນ້ຳ ໜັກບໍ່ລຸດ 90 ກິໂລກຣາມ ຫລັງຈາກຈົດໝາຍນັ້ນ ກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຂ່າວອີກເລີຍ ຈົນ ກະທັ່ງປີ 1978, ຈຶ່ງໄດ້ ຂ່າວວ່າທ່ານໄດ້ເສັຍຊີວິດແລ້ວ. ຕາມຂ່າວຈາກຜູ້ທີ່ລອດພົ້ນມາເລົ່າວ່າ ພະຍາຕູ້ບີ ລີຝຸງ ຖືກທໍ ຣະມານ ຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຈາກພວກລາວ ແດງ ຄ.ມ.ນ.ແລະ ຖືກຍົງເປົ້າປະຫານຊີວິດ.

3. ພົນຕຣີ ວ່າງປາວ

ເກີດໄນວັນທີ່ 8 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1929, ຢູ່ບ້ານຫວັຍຂີ້ເທົ່າ ຕາແສງ ແກ້ງຄວາຍ ເມືອງໜອງແຮດ, ແຂວງຊຽງຂວາງ ພຣະຮາຊອານາຈັກລາວ ໄດ້ຮັບ ການສຶກສາບາງເລັກນ້ອຍ ຕອນອາຍຸວັຍຮຸ່ນ.

ໃນປີ 1945 ຍີ່ປຸ່ນເຂົ້າມາລາວ ອາຍຸປະມານ 15 ປີ ໄດ້ອາສາສັມກເປັນ ຜູ້ສືບຂ່າວ ແລະ ສິ່ງຈົດ ໝາຍໃຫ້ ຝຣັ່ງເສສ, ຕູ້ບີ ລີຝຸງ, ແລະ ເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ. ພໍອາຍຸເຖິງກະສຽນ ໄດ້ເຂົ້າຮັບໃຊ້ ຣາຊການ ທະຫານ ຝຣັ່ງເສສ ແລ້ວໄດ້ຮັບ ການພັກ ດ້ານ ທະຫານ:

- ✓ ໂຮງຮຽນນາຍ ສືບຕຣີແລະສືບເອກ (Caporal and Caporal-Chef) ຢູ່ຫລວງ ພຣະບາງ
- ✓ ໂຮງຮຽນ ນາຍຈ່າເອກ (Sergent) ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌
- ✓ ປີ 1951 ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນນາຍຮ້ອຍ ຢູ່ດົງເຫັນ (Ecole des Officiers) ຮຽນຈົບປີ1952

ເສັງໄດ້ ຊື່ນວາທິຮ້ອຍຕຣີ (Aspirant) ໄດ້ຖືກສົ່ງໄປປະຈຳການຢູ່ເມືອງຮຽມ, ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພັລະຍາ ຄົນທີ່ນຶ່ງ ຂອງ ວ.ຣ.ຕ. ວ່າງປາວ ໄດ້ເສັຍຊີວິດ ຍ້ອນ ພະຍາດໄຂ້ປ່າ ໄດ້ປະລຸກ ສີ່ຄົນໄວ້ໃຫ້ ທ່ານ ວ.ຣ.ຕ ວ່າງ ປາວ (ສອງຊາຍ, ສອງຍິງ).

ໃນເດືອນພຶສຈິກາ November 1952 ຖືກຕີແຕກອອກມາຈາກເມືອງຮຽມ ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນນາຍ ຮ້ອຍຕຣີ (S/Lieutenant) ຕອນໜີມາຢູ່ປ່າ ທ່ານ ຣ.ຕ. ໄດ້ແຕ່ງງານໃໝ່. ເມັຍຄົນນີ້ ໄດ້ຢູ່ນຳບໍ່ດົນ ເພາະສາຕາບໍ່ຖືກກັນ ໄດ້ສົ່ງຄືນໃຫ້ເສັງຊຶງ.

ໃນປີ 1953 ລະຫວ່າງ ເດືອນແມສາ ໄດ້ແຕ່ງງານໃໝ່ກັບເມັຍ ນາງເຊັຍ ທ່າວ. ໃນເດືອນມິຖຸນາ (June). ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນຮ້ອຍໂທ (Lieutenant) ຮັບໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ຮອງ ຜ.ບ. ກຼົມທະຫານຣາບອາກາສ

ເຜົ່າລາວສູງ "ມັງ" ແລະ ເຜົ່າລາວ (ກົມ GCMA). ພາຣະກິດ ແມ່ນຕິດຕາມກວດລ້າງວຽດມິນໄປໃສ່ເຂດ ໜອງແຮດ.

ໃນວັນທີ່ 16 ເດືອນພຶດສະພາ (November) ປີ 1953 ໄດ້ຖືກບາດເຈັບ ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນຮ້ອຍເອກ (Capitaine) ຂອງກອງທັບຝຣັ່ງ.

ໃນ 1954 ເມື່ອກວດລ້າງຜືນທີ່ໃນເຂດໜອງແຮດ ລຽບຮ້ອຍແລ້ວ ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນພັນຕຣີ ໄດ້ກັບ ຮັງໄຂ ຕຽມໄປໜຸນຫລັງຄ້າຍທະຫານຝຣັ່ງເສສທີ່ດຽນບຽນຜູ້ ໄດ້ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພົນປະສົມ ຕ່າງ ດ້າວ ເພື່ອນຳກຳລັງບໍ່ຕໍ່ກວ່າສິບພັນຄົນ ໄດ້ເດີນທາງຂຶ້ນໄປ ແຕ່ໄປບໍ່ທັນ ເພາະດຽນບຽນຜູ້ ໄດ້ ຖືກໂຈມ ຕີໜັກ ແລະ ໄດ້ຕົກໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ ກ່ອນຈະໄປເຖິງ ໃນວັນທີ່ 7 ເດືອນພຶດສະພາ (May) ປີ 1954. ທ່ານ ໄດ້ນຳກຳລັງກັບໄປຕັ້ງຢູ່ໜອງແຮດ.

ປີ 1957 ຖືກສົ່ງໄປປະຈຳການຢູ່ເມືອງເປີນ ແຂວງຫົວພັນ.

ປີ 1958 ໄດ້ໄປທັສນະສຶກໃນຕ່າງປະເທສ ແລ້ວໄດ້ກັບມາຢູ່ຂັງໄຂ.

ໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນພຶດສະພາ (May) ປີ 1959 ໄດ້ສັ່ງກອງພັນ ເຜົ່າມັງ ຜ.ບ. ແມ່ນ ພ.ອ. ລີ ປາວ ຕິດຕາມກອງພັນປະເທສ ລາວ ຜ.ບ. ແມ່ນ ພ.ທ. ຕູ້ ຢາ ທີ່ໄດ້ໜີອອກຈາກທົ່ງໄຫຫິນໃນວັນທີ່ 18 ພຶດ ສະພາ (May) ປີ 1959.

ໃນປີ 1960 ໄດ້ມາເປັນ ຜ.ບ. ຮັກສາເດີນຍົນທົ່ງໄຫຫິນ ສອງອາທິດຫລັງຈາກ ຣ.ອ. ກອງແລ ເຮັດ ຮັຖປະທານຢູ່ວຽງຈັນ ພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ໄດ້ຖືກຜູ້ລອງ ລອບສັງຫາຮ ແຕ່ທ່ານໜີລອດໄປໄດ້ຢ່າງ ປອດໄພຍ.

ໃນເດືອນກັນຍາ (September) ເຈົ້າສຸວັນນາໄດ້ສົ່ງນາຍພົນອຳຄາ ໄປເກັບເກັນເຂົ້າຈາກປະຊາ ຊົນ ແຂວງຊຽງຂວາງ ແຕ່ໄດ້ຖືກພັນຕຣີ ວ່າງປາວ ກັກຕົວ ແລ້ວສົ່ງໄປໃຫ້ຄນະປາບຮັດທະປະ ຫາຮ ທີ່ສວນນະເຂຕ. ໃນຣະຫວ່າງກາງເດືອນກັນຍາ (September) ປີ 1960 ສະເດັດເຈົ້າ ສຸວັນນະພູມາ ໄດ້ສົ່ງ ພຣະຍາຕູ້ບີ ລີຜຸງ ໄປເກັບກອມປະຊາຊົນແຂວງຊຽງຂວາງ ແຕ່ຖືກພັນຕຣີ ວ່າງ ປາວ ກັກຕົວໄວ້ ແລ້ວສົ່ງໄປໃຫ້ຄນະປາບຮັດທະປະຫາຮ ທີ່ສວນນະເຂຕ.

ໃນປີ 1961 ໄດ້ຮ່ວມກັບສະຫາຣັຖ ເພື່ອປົກປ້ອງການຂຍາຍອຳນາດ ຂອງຄອມມູນິສຕ໌ໄປ ສູ່ລາວ ແລະເອເຊັຍຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ຈຶ່ງເກີດສົງຄາມວຽດນາມ-ສະຫາຣັຖ. ທ່ານນາຍພົນຕຣີ ວ່າງ ປາວ ໄດ້ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢູ່ໃນສນາມຣົບໄດ້ດີເດັ່ນ ແລະສາມາດເຮັດ ໃຫ້ສັດຕູ ມີຄວາມເກັງ ແລະ ສັ່ນ ສະເທືອນ ໄປທົ່ວເຂດຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານ ໂດງສະເພາະແມ່ນເຂດ ພາຄ 2 ທີ່ປະກອບ ດ້ວຍແຂວງ ຫົວພັນ ແລະຊຽງຂວາງ.

ໃນປີ 1961 ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນພັນໂທ.

ໃນປີ 1962 ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນພັນເອກ ແລະ ເປັນ ຜ.ບ ພາຄ 2.

ໃນປີ 1963 ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນພິລຈັຕຕະວາ.

ໃນປີ 1965 ໄດ້ສ້າງໂຮງການແຂວງ; ໂຮງການເມືອງ; ແລະໂຮງໝໍແສນສຸກ ທີ່ຊຳທອງ ໄດ້ຂຶ້ນ ຊັ້ນເປັນພິລຕຣີ ແລະໄດ້ຮັບພຣະຣາຊທານ ນາມມະຍິຕ ຈາກພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສີສຫວ່າງວັທນາ ເປັນ ພຣະຍາໜໍ່ຣະປະໂມກ (ໝາຍຄວາມວ່າ ຫົວໜ້າສິ່ງຕໍ່ ຜູ້ມີໃຈກ້າຫາຣ).

ໃນວັນທີ່ 14 ເດືອນພຶດສະພາ (May) 1975 ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ ສູນຝຶກນໍ້າຝອງ, ຣາຊອາ ນາຈັກ ໄທຍ, ຈັງວັດຂອນແກ່ນ.

ໃນວັນທີ່ 2 ມິຖຸນາ (June) ປີ 1975 ໄດ້ອອກຈາກນໍ້າຝອງ ປະເທສໄທຍໄປປະເທສຝຣັ່ງເສສ.

ໃນວັນທີ່ 5 ເດືອນກໍລະກະດາ (July) ປີ 1975 ໄດ້ມາເຖິງ ສະຫາຣັຖ.

ໃນ ປີ 1981 ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການຈັດຕັ້ງແນວ ໂຮມປົດປ່ອຍຊາຕ ກັບຜູ້ນຳລາວຫລາຍຄົນຄື ດັງຕໍ່ ລົງໄປນີ້: ທ່ານອີແປງ ສູຣິຍະໄດ, ທ່ານເຈົ້າສີສຸຂ ນະຈຳປາສັກ, ທ່ານໂງ່ນ ຊນະນິກອນ, ທ່ານ ຄຳພັນ ປັນຍາ, ທ່ານ ກຸປຣະສິດ ອາໄພຍ, ທ່ານຫຼຸມພັນ ໄຊຍະສິດ, ແລະ ທ່ານນາຍພົນ ພູມີ ໜໍ່ສວັນ.

ໃນປີ 1982, ໄດ້ຍ້າຍຈາກຣັຖມົງຕານາ ໄປຢູ່ຣັຖກາລິຟອກເນັງ ເພື່ອຄວາມສະດວກໃນການດຳ ເນີນວຽກງານ ກັບການຈັດຕັ້ງ ຄະບວນແນວ ໂຮມກູ້ຊາຕ ນຳເຈົ້າພຣະຍາຫລວງ ອຸທອງ ສຸວັນນະວົງ.

ໃນວັນທີ່ 4 ເດືອນ ມິຖຸນາ (June) ປີ 2007, ຖືກຈັບຍ້ອນຂໍ້ຫາການເມືອງ ວ່າມີແຜນກໍ່ການຮ້າຍ ຈະໂຄລົ້ມ ຣັຖບາລ ສປປລ.

ໃນວັນທີ່ 7 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 2007, ຖືກປ່ອຍອອກມາ ເພາະຂໍ້ຫາແລະລັກ ຖານບໍ່ພຽງພໍ. ບັນຫານີ້ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ອາເມຣິກາ ກິນບໍ່ເຂົ້າຄາຍກໍ່ບໍ່ອອກ ສານຈຶ່ງໄດ້ໂຈະຄະ ດີໄວ້.

ໃນວັນທີ່ 11 ເດືອນພຶດສະພາ (May) ປີ 2009 ໄດ້ກັບໄປຂຶ້ນສານອີກ ແຕ່ໄດ້ເລື່ອນໄປໃສ່ວັນທີ່ 5 ເດືອນຕຸລາ (October) ປີ 2009 ລັກຖານບໍ່ພຽງພໍອີກ ແລະ ຄົນທີ່ມີສ່ວນພົວພັນຫລາຍຄົນໄດ້ຂາດ ບໍ່ ມາປະກົດຕົວ. ມີປະຊາຊົນລາວສູງ “ມື້ງ” ໄປເດີນຂະບວນ ຫລາຍກວ່າ 10 ພັນຄົນ ບໍ່ເຫັນດີຕໍ່ການ ຫາ ເຣື່ອງໃສ່ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຄັ້ງນີ້ ວ່າ: "ແມ່ນແຜນສະຫາຣັຖ ເປີດປະຕູໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌ ເຂົ້າໄປ ສ້າງຄວາມປັນປ່ວນຢູ່ໃນສະຫາຣັຖ ຈຶ່ງເກີດບັນຫາຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ຂຶ້ນ" ໃນທີ່ສຸດ ຄະດີຂອງທ່ານ ນາຍພົລ ວ່າງປາວ ກໍ່ໄດ້ຖືກຍົກເລີກໄປ.

ໃນ ວັນທີ່ 22 ເດືອນທັນວາ (December) 2009 ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວໄດ້ປະກາສຈະ ກັບໄປ ເມືອງລາວ ແຕ່ ສປປລ ປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າປະເທສ. ໃນເດືອນທັນວາ ວັນທີ່ 28, 2009 ຣັຖບາລໄທຍ໌ ໄດ້ສົ່ງອີພະຍົບຈາກສູນຫວັຍນໍ້າຂາວ ຫລາຍກວ່າ 5,000 ຄົນ ກັບໄປ ສປປລ ໄປຕັ້ງ ບ້ານໃໝ່ ຢູ່ບ້ານ ໂພນຄຳ ແຂວງຄຳມ່ວນ. ພວກອີພະຍົບລາວສູງນີ້ ໄດ້ພົບບັນຫາຫລາຍຢ່າງ ຕາມຂ່າວໜັງສືພິມ.

ໃນວັນທີ່ 19 ເດືອນມິຖຸນາ (June) ປີ 2010, ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ສຸຂພາບເລີ່ມບໍ່ດີ ແລະ ບໍ່ແຂງແຮງ ຍ້ອນຫົວໃຈທຳງານບໍ່ປົກກະຕິ. ວັນທີ່ 1 ເດືອນກໍລະກະດາ (July) ປີ 2010, ທ່ານໄດ້ ເດີນ ທາງໄປຢ້ຽມຢາມຊາວລາວເຜົ່າມື້ງ ທີ່ຣັຖມິເນໂຊຕາ. ໃນວັນທີ່ 25 ເດືອນທັນວາ (December) 2010 ທ່ານໄດ້ເດີນທາງມາສະຫລອງບູນຈຽງປີໃໝ່ມື້ງ ທີ່ແຟຣສໂນ. ທ່ານໄດ້ລົ້ມເຈັບ ຍ້ອນຕາກໜາວ ລົມເຂົ້າ

ປອດ ໄດ້ເຂົ້າມາອນໂຮງໝໍ ວັນທີ່ 26 ເດືອນ ທັນວາ (December) ປີ 2010.

ໃນວັນທີ່ 6 ເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 2011 ທ່ານໄດ້ເສຍຊີວິດ ຢູ່ໂຮງພະຍາບາລເມືອງ ໂຄຣວິສ ໃນຕອນເຊົ້າ. ໄດ້ເອົາສິບມາທຳພິທີ ຢູ່ໂຄຣວິສ ຄອມມູນິຊັນເຕີ ໃນວັນທີ່ 4 ຫາ 9 ເດືອນ ກຸມພາ (February) ປີ 2011 ມີປະຊຸມພິພິດລາວ ແລະລາວສູງ “ມິ້ງ” ທີ່ມາຈາກຕ່າງປະເທສ ແລະ ພາຍໃນປະເທສສະຫາຣັຖ ມາງານສິບ ບໍ່ຕຳ “ຫ້າສິບພັນ ຄົນ” ເປັນງານທີ່ໃຫຍ່ໂຕທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ເຄິ່ງມີມາແຕ່ກ່ອນໃນສະຫາຣັຖ.

4. ພຣະຍາ ຕຸລາປະສິທ ຕູ້ເຍີ ລີຝຸງ

ທ່ານເກີດວັນທີ່ 12 ເດືອນ ມີນາ (March) 1921 ຢູ່ບ້ານຍອດຄານ້ອຍ ກອງນອງແຮດ ແຂວງຊຽງຂວາງ ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ ເປັນບຸຕ ຂອງທ່ານ ລີຝຸງ ແລະ ນາງ ວ້າ ຢາງ. ການສຶກສາ: ທ່ານໄດ້ຮຽນຈົບປະຖົມສຶກສາ ຢູ່ໂຮງຮຽນເມືອງຊຽງຂວາງ, ຮຽນຈົບມັທຍົມ ການສຶກສາຢູ່ເມືອງ ວິ້ນ ວຽດນາມ ກາງ, ຮຽນຈົບປະຣິນຍາໂທ ຝ່າຍວິຊາກະເສຕຢູ່ຮາໂນຍ ວຽດນາມເໜືອ, ຈົບ ຫລັກສູດການຝຶກທັດວິຊາ ດ້ານກົດໝາຍຂັ້ນສູງ ຢູ່ປາຣີສ ປະເທສ ຝຣັ່ງເສສ.

ໃນປີ 1949, ໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງສີສະໝອນ ທັມະວົງ ເປັນລູກສາວຂອງຍາພໍ່ທິບ ທັມະວົງ ມີລູກ ດ້ວຍ ກັນ ເຈັດຄົນ.

ໃນປີ 1945-1946 ໄດ້ປະກອບສ່ວນ ຮ່ວມມືກັບຝຣັ່ງເສສ ທຳສິງຄາມ. ໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນ ມັງກອນ (January) ປີ 1946 ປົດປ່ອຍຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ ອອກຈາກ ລາວອິສສຣະ ກັບວຽດມິນ ແລະ ປ້ອງກັນ ຕົວເມືອງ ຊຽງຂວາງ ໄວ້.

ໃນປີ 1948-1951 ເປັນທີ່ປຶກສາພຣະມະຫາກະສັດຣ໌ ສີສຫວ່າງວົງສ໌ ຫລີສະມາຊິກສະພາຣາຊມົນຕຣີ.

ໃນປີ 1951-1955 ເປັນຜູ້ແທນຣາຊດອນແຂວງຊຽງຂວາງ ປະຈຳການຢູ່ສະພາຜູ້ແທນຣາສດອນ.

ໃນປີ 1955-1956 ເປັນຫົວໜ້າສາລອຸທອນ ແລະ ສາລລົບລ້າງ ຂອງພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ.

ໃນປີ 1956-1957 ເປັນສະມາສິກ ກັມມະການ ນານາຣາຊາຕ ຕາງໜ້າລາວຢູ່ປະເທສພະມ້າ.

ໃນປີ 1960-1966 ເປັນອະທິບໍດີກະຊວງຍຸຕິທັມ ເປັນປະທານສາລອຸທອນ ແລະ ເປັນທີ່ປຶກສາຂອງຣັຖມົນຕຣີກະຊວງຍຸຕິທັມ ແລະເປັນສະມາສິກ ຄນະກັມມະການພັທນາລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ ເພື່ອເຂົ້າ ຮ່ວມ ປະຊຸມທີ່ນິວຢອກ ສະຫາຣັຖ.

ໃນປີ1968, ເປັນຫົວໜ້າສາລສູງສຸດຮາຊອານາຈັກລາວຫລື ອັຍການສາລພຣະມະຫາ ກະສັຕຍ໌.

ໃນປີ 1971, ເປັນສະມາສິກຄນະກັມມະການນັກກົດໝາຍ ທີ່ປາກພາສາຝຣັ່ງເສສ ເຂົ້າຮ່ວມ ປະຊຸມຢູ່ການາດາ ແລະໃນປີ 1974 ເປັນສະມາສິກຄນະກັມມະການຂອງລາວ ເຂົ້າຮ່ວມປະຊຸມການ ວາງແຜນປ້ອງກັນຄອບຄົວຢູ່ທີ່ປະເທສ ຕຸຍນີຊີ.

ຄຳຍອ້ຍ້ຍໍຄຸນຄວາມດີ:

ພຣະຍາຕຸລາປະສິທ໌ໄດ້ຮັບຫລຽນອິສສຣີຍາພຣ ຫລາຍຕຣາ ຄື:

✓ ປີ 1945 ຫລຽນກ້າຫາຣຝຣັ່ງເສສ; ຫລຽນກ້າຫາຣລ້ານຊ້າງຣີມຂາວ, ຫລຽນອານານິຄົມ ຝຣັ່ງເສສ; ຫລຽນຕຣາຂັ້ນສູ່ງສຸດຂອງຝຣັ່ງເສສ ແລະ ຫລຽນຕຣາລ້ານຊ້າງຣີມຂາວ ຈາກພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ.

✓ ໃນປີ 1972, ໄດ້ຮັບພຣະຣາຊທານນາມມຍິສ ຊຸນນາງ ເປັນ “ພຣະຍາ ຕຸລາປະສິທ໌” (ພຣະຍາ ຍຸຕິທັມທີ່ມີຄວາມສຳເລັຈ ມີປຣະສິທທິພາບ) ຈາກພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດສິສຫວ່າງວັທນາ. ພະຍາຕຸລາປຣະສິດ ຕູ້ເຍີ ລີຝຸງ ເປັນຂ້າຣາຊການຊັ້ນສູງ, ຄື ຊັ້ນເອກພິນຊັ້ນ (ກາຍຊັ້ນທີ່ 13) ຂອງກະຊວງຍຸຕິທັມ.

ໃນປີ 1975, ທ່ານຕູ້ເຍີ ລີຝຸງ ໄດ້ອີພະຍົບໄປຢູ່ປະເທສຝຣັ່ງເສສ.

ໃນປີ 1992 ທ່ານໄດ້ຍ້າຍມາຢູ່ສະຫາຣັຖແລ້ວໄດ້ຖືສັນຊາຕ ອາເມຣິກາ ປີ 2004. ໄດ້ເຖິງແກ່ກັມດ້ວຍ ອາຍຸໄວສະຣາໃນ ວັນທີ່ 10 ເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 2004).

5. ພ.ອ. ເມສນີເອ (Col. Mesnier)

ທ່ານເກີດວັນທີ່ 25 ພຶສພາ (May) 1926, ແຕ່ງງານກັບນາງ ຝຣັ່ງຊົວ, ມີລູກດ້ວຍ ກັນສາມຄົນ. ໜ້າທີ່ ເປັນຜູ້ບັງຄັບກອງທະຫານແຕ່ 1944-1956. ເປັນຜູ້ບັງຄັບ ບັນຊາ ທະຫານກອງໂຈຣຢູ່ທາງເຂດເໜືອ ດອກໂດຍເຍີ, ຜ່ານບັນລົບພາຄ ອາລ ຊາຊ ແລະ ເຢັຍຣະມັນ (Marquis en Dordogne-Nord, Campagnes d'Alsace et d'Allemagne).

ໃນປີ 1945-1947 ໄດ້ຖືກສົ່ງໄປປະຈຳການຢູ່ໃນອິນດູຈີນ (Indochine). ກ່ອນເດີນທາງໄປ ອິນ ດູຈີນ ໄດ້ກັບໄປຮຽນນາຍຮ້ອຍ ແຊ່ງຊຽກ ທີ່ ໂກເອັຕກິດອງ ຊຸດທີ່ 1330 (Saint Cyr, Coetquidan Promotion 1330) ຮຽນຝຶກການຫາຂ່າວ, ໂດດຈອ້ງ ແລະຮຽນຕໍ່ສູ້ ປ້ອງກັນ ດ້ານແນວຫລັງ ຈົບການ ຮຽນແລ້ວ ໄດ້ຖືກສົ່ງໄປປະຈຳການຢູ່ໃນອິນດູຈີນ.

ໃນປີ 1950-1952, ເປັນຜູ້ບັນຊາການ ກຣົມຊາວນົງ ຢູ່ ພາຄໃຕ້ຂອງວຽດນາມ. ເປັນຜູ້ບັນຊາ ການ ກຣົມ ຍີຊີເອມເອ (GCMA) ນໍາ ພ.ຕ. ວ່າງປາວ ແລະ ຣ.ອ. ຊາສຊີ ຈົນເຖິງ 1954.ທ່ານໄດ້ມາ ຢາມນານພິນວ່າງປາວ ຢູ່ສຫະຣັຖ ສອງຄັ້ງ ໃນປີ 2008 ແລະ 2009. ທ່ານເສັຍຊີວິດ ຢູ່ເມືອງ ແອກ ອັງໂປຣ ວັງ (Aix-en-Provence), ຝຣັ່ງເສດ ວັນທີ່ 13 ໂນວັມເບີ 2011.

6. ຣ.ອ. (ນາຍພົນ ຈັຕຕະວາ) ກອງແລ

ເກີດປີ 1934 ຢູ່ພາກໃຕ້ຂອງລາວ ພໍ່ແລະແມ່ ແມ່ນຈຸ້ມເຈື້ອເຜົ່າລາວເທິງ ທາງ ພາຄໃຕ້ຂອງລາວ,

ພໍ່ ຂອງທ່ານ ກອງແລ ໄດ້ ເສັຍຊີວິດ ໃນປີ 1940. ກອງແລໄດ້ເຂົ້າມາສຶກສາຢູ່ໃນເມືອງສວັນນະເຂດ ຕອນອາຍຸປະມານ 17 ປີ ແລ້ວ ໄດ້ໄປເຂົ້າທະຫານ ຝຣັ່ງ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າຮຽນ ເປັນນາຍທະຫານ ຟ່າຍ ໂດດຈອ້ງ ຮຽນຈົບປີ 1953 ມີນັກຮຽນ ດ້ວຍກັນ 21 ຄົນ ເສັງຜ່ານ ເປັນຜູ້ທີ່ 19. ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ໄປ ປະຈຳການກັບ ທ່ານ ຣ.ອ ອັວນ ຣະຕິກຸນ ທີ່ຫລວງພະບາງ ໄດ້ໄປທ່ອງ ທ່ຽວສຶກສາຕ່າງປະເທດ ຫລາຍ ບ່ອນ.

ໃນປີ 1957 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ມາເປັນຄູຝຶກ ໜ່ວຍກ້າຕາຍ ທີ່ຄ້າຍທະຫານ ຈົນາຍໂມ້ ຈິ່ງມີໂອ ກາດໄປພົບ ເຈົ້າສຸພານຸວົງສ໌ ລັບທຸກຄຳຄືນ.

ໃນຕົ້ນປີ 1959 ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນໂດດຈອ້ງ ທີ່ສອງ ຜູ້ຮອງແມ່ນ ຣ.ອ. ເດືອນສູນນາຣາຊ ຢູ່ໃນການຟຶກຊັ້ນ ແລະ ການຊ່ວຍ ເຫລືອ ຈາກສະຫາຣັຖ.

ໃນວັນທີ່ 9 ສິງ ຫາ ປີ 1960 ໄດ້ກໍ່ການປະຕິວັດ ໂຄລົມຣັຖບາລຂອງເຈົ້າສິມສິນິດ ແລະ ຜູ້ຮອງນາຍົກ ແມ່ນນາຍພົນພູມິ ໜໍສວັນ

ໃນປີ 1965 ໄດ້ອອກຈາກພາຄ 2 ມາຕັ້ງຢູ່ກາສີແລະວັງວຽງ ໄດ້ຖືກເນຣະເທສອອກຈາກຣາຊອານາຈັກລາວ ໄປປະເທສໄທຍ ແລ້ວ ປະເທສຝຣັ່ງ.

7. ພ.ຕ.ຕ. ຮັງດົວ

ໄດ້ຮັບໃຊ້ຣາຊການຕໍາຣວຈແຂວງຊຽງຂວາງຄື:

ໃນວັນທີ່ 28 ພຶສະພາ (May) 1958, ຖືກສົ່ງໄປຮຽນວິຊາດ້ານຕໍາຣວຈທີ່ດອນຕິ້ວ, ແຂວງວຽງຈັນທນ.

ໃນເດືອນ 5 (May) 1959 ເມື່ອການຝຶກໂອບຣົມຈົບແລ້ວໄດ້ມາປະຕິບັດໜ້າທີ່ດ້ານຕໍາຣວຈຢູ່ເມືອງ ໂພນສວັນ ແຂວງຊຽງຂວາງ.

ໃນຕົ້ນປີ 1961 ພາຍຫລັງ ກອງແລປະຕິວັດ ໄດ້ຍ້າຍໄປປະຈຳຢູ່ເຂດທ່າລິນນ້ອຍ. ກາງປີ 1961, ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງແຕ່ງຕັ້ງຂອງທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໃຫ້ເປັນຜູ້ຮອງ ຜ.ບ ກອງພັນ ເຂດທ່າລິນນ້ອຍ.

ໃນ 1962, ໄດ້ໄປປະຈຳຢູ່ສັນຈີ້ (LS02) ແລະ ປາກຄາ-ນາຊຽງ (ເຂຕ6A) (LS181) ເຖິງເດືອນຕຸລາ (October) 1969 ຕອນຢູ່ໃນໜ້າທີ່ຝ່າຍທະຫາຣ.

ໃນປີ 1968, ໄດ້ເຂົ້າໂອບຣົມວິຊາ ເສນາທິການ ດ້ານຍຸດທະວິທີ ການລົບ ໂດຍຄຣູໄທຍ.

ໃນປີ 1969-1970, ກຣົມຕໍາຣວຈແຫ່ງຊາດ ໄດ້ສົ່ງໄປໂອບຣົມວິຊາຕໍາຣວຈສາກົນດ້ານການຂ່າວ ຢູ່ປະ ເທສມາເລເຊັຍ.

ໃນປີ 1970-1971, ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາການຕໍາຣວດໃນເມືອງວຽງໄຊຍ໌ແຕ່ທີ່ທຳງານ ປະຈຳ ແມ່ນຢູ່ ລ່ອງແຈ້ງ.

ໃນປີ 1971-1972, ໄດ້ເຂົ້າໂອບຣົມເສນາທິການຕໍາຣວຈຢູ່ ນະຄອນວຽງຈັນທນ ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນຊັ້ນເປັນ ພ.ຕ.ຕ. ໂດງພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດສີສວ່າງວັທນາທຣົງພຣະຣາຊທານໃຫ້. ເມື່ອກາຣອີບຣົມຈົບແລ້ວໄດ້ກັບຄືນໄປປະຈຳການຢູ່ລ່ອງແຈ້ງຕາມເດີມ.

ໃນປີ 1973, ໄດ້ໄປອີບຣົມການຂ່າວຕໍາຣວດຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ ແລະ ໄດ້ກັບຄືນໄປປະຈຳຢູ່ລ່ອງແຈ້ງຈົນກະທັ້ງ ປີ 1975. ສະພາບດ້ານການເມືອງໄດ້ປ່ຽນແປງຈຶ່ງໄດ້ອີພົບລົບພ້ຍໄປຢູ່ ສະຫາຣັຖ, ແລະ ປະຈຸບັນໄດ້ຖືສັນຊາຕເປັນອາເມຣິກາຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ.

8. ຍາຫລວງ ບູນຈັນ ວຸທິສິສິມບັດ

(ອະດີດເຈົ້າເມືອງ ຯຄຳ ແລະ ລອງເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ).

ມີວັນເກີດແທ້ແມ່ນວັນທີ່ 27 ເດືອນທັນວາ (December) ປີ 1927 ແຕ່ວັນແຈ້ງ ໃນໜັງສືວັນເກີດທາງຮາຊາການແມ່ນ ວັນທີ່ 2 ເດືອນ ພຶສຈິກາ (November) ປີ 1928 ເກີດຢູ່ບ້ານຕອງ ຕາແສງຄຳ ເມືອງຄຳ, ແຂວງຊຽງຂວາງ. ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ປະຖົມການສຶກສາ ຫລື ຫຳລັງທີ່ໜຶ່ງ (Cours Supérieur) ຢູ່ຊຽງຂວາງ ໃນປີ 1945 ພ້ອມ ລີຕູ້ ລີຝຸງ.

ດ້ານໜ້າທີ່ການ ໃນວັນທີ່ 1 ເດືອນ ກັນຍາ (September) ປີ 1945, ໄດ້ເປັນຄຣູສອນໜັງສື ຢູ່ ຊຽງຂວາງ. ຫ້າຍເດືອນ ຕຸລາ October 1945, ຖືກຍ້າຍ ໄປເປັນຄຣູ ປຸງສາທຸ ພໍ່ເຈົ້າສົມ ໜໍຄຳ ຢູ່ ເມືອງສຸຍ, ໄປເຖິງເມືອງສຸຍ ປະມານສອງສາມມື້ ມີກອງທະຫານ ລາວອິສສຣະ ລ.ປ.ລ. (ກອງທັບລາວ ຂອງເຈົ້າເພັດຊຣາຊ) ໄປປົດເຈົ້າຊີວິດ ຢູ່ຫລວງພຣະບາງ ແລ້ວມາຮອດເມືອງສຸຍ. ກອງທະຫານ ລ.ປ.ລ. ໄດ້ຈັບ ຍາຫລວງ ບູນຈັນ ແລ້ວ ພາຕົວທ່ານໄປນຳ, ໄປຕີ ຍິດເອົາ ເມືອງຊຽງຂວາງ ໃນວັນທີ່ 28 ເດືອນ ພຶສ ຈິກາ (November) ປີ 1945, ໄດ້ຢູ່ຊຽງຂວາງ ບໍ່ດົນເທົ່າໃດ ກໍມີກອງທະຫານຝຣັ່ງເສສ ແມ່ນ ພຣະຍາຕູ້ບີ ລີຝຸງ ແລະ ເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ສຸທະກະກູມາຣ ມາຕີກອງທັບ ລ.ປ.ລ. ໄລ່ໜີອອກຈາກຊຽງ ຂວາງ ໃນວັນທີ່ 27 ເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 1946. ພຣະຍາຕູ້ບີ ໃຊ້ເວລາຕີອ້ອມຊຽງຂວາງ ປະມານສາມມື້ ກອງພັນ ລປລ ຈຶ່ງແຕກໜີໄປທາງທ່າວຽງ. ກອງ ທັບ ພຣະຍາຕູ້ບີ ເຈົ້າສາຍຄຳ ມີ ທະຫານ “ມື້ງ” ສ່ວນຫລາຍ ກັບທະຫານ ລາວເທິງ ແລະ ລາວລຸ່ມ.

ໃນປີ 1946 ໄດ້ໄປປະຈຳການຢູ່ບ້ານຫວັຍ ຄຳ (ບ້ານແກວ ຕັ້ງຢູ່ຖະໜົນເລຂທີ່ 7 ລະຫວ່າງຂັງໄຂ ແລະ ໂພນສວັນ). ທ່ານເຈົ້າເມືອງຯແປກ ຕອນນັ້ນແມ່ນ ທ້າວຄຳແພງ ຕໍ່ມາແມ່ນ ທ້າວວັນ ຕາໂນວັນ.

ໃນປີ 1947, ຫລັງຈາກໄດ້ແຕ່ງງານເອົາພັດຍາ ຢູ່ລາດຮ້ວງແລ້ວ ໄດ້ຍ້າຍໄປປະຈຳການຢູ່ ໂຮງການ ເມືອງຯຄຳ ເວລານັ້ນ ທ່ານເຈົ້າເມືອງຯຄຳ ແມ່ນທ້າວບູນມີ ທິບພະວົງ ພໍ່ຂອງ ພ.ອ. ສີສະວັດ. ໄດ້ປະ ຈຳຢູ່ໂຮງການເມືອງຯຄຳ ປີ 1948 ເຖິງ 1950 ໄດ້ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນກົດໝາຍຢູ່ນະຄອນວຽງ ຈັນທນ໌ ເວລາຮຽນກົດໝາຍ ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນເຄິ່ງມື້ ຮຽນຕອນເຊົ້າຕອນແລງ ໄດ້ໄປເຮັດການຢູ່ສຳ ນັກນາຍົກຮັຖມົນຕຣີ. ໃນປີ 1949 ແມ່ນສະເດັດເຈົ້າບູນອູ້ມ ນະຈຳປາສັກເປັນນາຍົກ ຮັຖະມົນຕຣີ ເລຂາ ແມ່ນ ທ່ານ ບົວສີ ຄົນຊຽງຂວາງ.

ໃນປີ 1950, ຫລັງຈາກຮຽນໂຮງຮຽນກົດໝາຍ ເສັງໄດ້ແລ້ວ ໄດ້ຂຶ້ນເຄື່ອງບິນ (Air Azur) ຢູ່ວຽງ ຈັນທນ໌ເພື່ອຈະໄປລົງ ທົ່ງໄທທິນ ບາງເອີນເວລານັ້ນແມ່ນ ເດືອນ ມັງກອນ (January) ມີໝອກ ອັດເດີນ ຍົນເຮືອບິນລົງບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ກາຍໄປລົງ ຢູ່ ຮາໂນຍ ວຽດນາມ (Hanoi, Vietnam) ໄດ້ນອນຄ້າງຢູ່ໂຮງ ແຮມ ແມ່ນບໍລິສັດຈ່າຍໃຫ້ ມື້ອື່ນເຊົ້າຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນຍົນຕໍ່ມາລົງທົ່ງໄທທິນ. ໃນປີ 1950, ທ້າວຄຳພັນ ວໍລະສານ ເປັນຄົນພື້ນເມືອງຯໂພນທອງ ໄດ້ໄປເປັນເຈົ້າເມືອງຯຄຳ, ປຸງທ້າວບູນມີ ທິບພະວົງຄຳເຮືອງ.

ໃນວັນທີ່ 9 ເດືອນ ມັງກອນ (January) 1958 ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ລອງເຈົ້າເມືອງຯຄຳ.

ໃນປີ 1960, ໄດ້ໄປທັສນະສຶກສາເບິ່ງການສ້າງສາຢູ່ ປະເທສມາເລຊີ (Malaysia) ພ້ອມຄນະເຈົ້າເມືອງທົ່ວປະເທສລາວ ກັບທ່ານອາທິບໍດີກະຊວງມະຫາໄທ ໄປຢາມເມືອງ ກົວລາລິມເປີ (Kuala-Lumpur) ປະມານໜຶ່ງເດືອນໄດ້ໄປຢູ່ ຊຶງກາໂປ (Singapore).

ໃນປີ 1974 ທ່ານນາຍພົລ ວ່າງປາວ ແລະສາທູເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມານໄດ້ພາ ຍາຫລວງ ບູນຈັນ ຂຶ້ນໄປຫລວງພຣະບາງ ໄປຖວາຍພະຣາຊບາສີ ແດ່ອົງຄໍສົມເດັດຈພະເຈົ້າມາຫາຊີວິດ ຢູ່ພຣະ ຣາຊວັງຫລວງພະບາງ. ພະບາດສົມເດັດຈພະເຈົ້າສີສວ່າງວັທະນາ ໄດ້ພະຣາຊທານນາມມະຍົດໃຫ້ຍາຫລວງບູນຈັນ ເປັນຊັ້ນເພັຍ.

ໃນເດືອນເມສາ (April) 1975, ຮັຖບາລໄດ້ອອກຄຳສັ່ງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ ຍາຫລວງ ບູນຈັນ ແລະທ່ານມົວເຈ້ຍ ຈົງຕົວມົວ ເຂົ້າຮັບໜ້າທີ່ເປັນຮອງເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ ຍ້ອນການເມືອງໃນລາວ ໄດ້ ປ່ຽນແປງ ຢ່າງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ, ສະຫາຣັຖຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈ ຖອນອອກຈາກອິນດູຈີນ ຢ່າງຊັ້ນເຊີງ ເຮັດ ໃຫ້ຝ່າຍຣັຖບາລວຽງຈັນໜັ ຂາດການຊ່ວຍເຫລືອທຸກດ້ານ.

ໃນເດືອນພຶດສະພາ (May) 1975, ທະຫາຣແກວ ແລະ ແນວລາວໄດ້ຕີເຂົ້າມາທາງ ເລຂທີ່ 1 3 ຫາບ້ານ ຊອ້ນແລ້ວ ຕຽມຈະຂຶ້ນໄປຫາລ່ອງແຈ້ງ ທ່ານນາຍພົລ ວ່າງປາວ ໄດ້ຂໍຍົນຕໍ່ອາເມຣິກາ ມາຂົນເອົາ ນາຍທະຫາຣ ຂ້າຣາຊການ ທີ່ຮ່ວມງານ ນຳທ່ານນາຍພົລ ວ່າງປາວ ບິນອອກຈາກລ່ອງແຈ້ງມາລົງຢູ່ຄ້າຍທະຫາຣເກົ່າ ທີ່ນ້ຳພອງ, ຈັງຫວັດຂອນແກ່ນ, ປະເທສໄທຍ໌ ມາຢູ່ນ້ຳພອງ ແລ້ວ ມາຢູ່ ສູນປາກສູ່ມຈັງຫວັດເລີຍ. ໃນປີ 1976, ຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນເຮືອບິນຈາກບາງກອກ ໄປປະເທສຝຣັ່ງເສສ ຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້.

ໃນວາຣະບ້ານເມືອງຢູ່ໃນສະພາບການຫົວລ້ຽວຫົວຕໍ່, ຄອບຄົວຂອງທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍຢ່າງ. ໃນປີ 1960 ຫາ 1975, ທ່ານມີຄວາມພໍອີກ ພໍໃຈຢູ່ຮ່ວມວຽກງານ ກັບທ່ານນາຍພົລ ວ່າງປາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງລາວ ແລະ ພີ່ນ້ອງເຜົ່າມື້ງ. ທ່ານຈຶ່ງຮູ້ບູນຄູນ ຂອງທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ເປັນ ອັນມາກ ໃນການທີ່ທ່ານນາຍພົນໄດ້ເອົາໃຈໃສເບິ່ງ ແຍງຄອບຄົວໃຫ້ ໃນລະຍະ ຣ.ອ. ກອງແລໄດ້ນຳເອົາກຳລັງ ວຽດມິນເຂົ້າໄປຄອບຄອງ ແລະມ້າງເພແຂວງຊຽງຂວາງ. ສະພາບການບ້ານເມືອງ ໄດ້ປ່ຽນແປງ ຍ້ອນ ລັດທິຄອມມູນິສຕ໌, ປະຊາຊົນຟ່າຍຂວາຢູ່ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ ໄດ້ແຕກພ່າຍໜີໄປເປັນອິພະຍົບຢູ່ຕ່າງປະເທສ (ສ່ວນຫລາຍແມ່ນສະຫາຣັຖ) ໂດງຕິດຕາມທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ, ຈຶ່ງຖືວ່າໄດ້ລອດພື້ນມາໄດ້ເທົ່າທຸກວັນນີ້ ຍ້ອນບຸນປາຣະມີຂອງທ່ານນາຍພົນ ປົກປ້ອງແທ້.

9. ທ່ານເຈົ້າເມືອງ ລາວໄທ ຫວາລີວ່າງ

ທ່ານ ລາວໄທ ຫວາລີວ່າງ ເກີດ ວັນທີ 01 ເດືອນ ພຶສພາ (May) ປີ 1942 ຢູ່ເມືອງ ໂຮງນົນແຂວງຫົວພັນ. ໃນປີ 1948, ໄດ້ມາເຂົ້າໂຮງຮຽນ ຢູ່ເມືອງຊຳເໜືອ ແຂວງ ຫົວພັນ. ໃນປີ 1953, (ອາຍຸ 12 ປີ) ໄດ້ເຂົ້າເປັນ ທະຫານ ເອດີຊີ (ADC =Auto Defense Chock) ໜ່ວຍຕໍ່ຕ້ານຕາມແຕ່ລະເຂດກັບ ຝຣັ່ງ ຢູ່ເຂດ ພູຜາທິ, ເປັນພໍ່ ອ້າຍຂອງ ພັນຕຣີ ເກ້ຍຕູ້ ຫວາລີ ວ່າງ ຜ.ບ ກອງຮ້ອຍທີ່ຮັກສາ ພູຜາທິ

(ໃນຍາມສົງຄາມຮ່ວມກັບສະຫາຣັຖ ແມ່ນ ຜ.ບ ກອງພັນ) ໃນວັນທີ 1 ເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 1959, ອາຍຸ 18 ປີ ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຂ້າຣາຊການຢູ່ກະຊວງມະຫາດໃທ ຢູ່ຫ້ອງການແຂວງຫົວພັນ ເມືອງ ຊຳເໜືອ ພາຍໃນ 6 ເດືອນ ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຈາກເຈົ້າແຂວງ ຫົວພັນ ທ່ານ ທົງສວັດ ໃຫ້ໄປເປັນຜູ້ຮອງເຈົ້າ ເມືອງໆຊອ່ນ ໄກ້ໆຊາຍແດນແຂວງ ຫລວງພຣະບາງ ແລະຊຽງຂວາງ.

ໃນປີ 1960, ກອງແລ ປະຕິວັດ ຢູ່ວຽງຈັນໜັ້ນ ພາໃຫ້ລາວຄອມມູນິສຕ໌ ແລະ ແກວຄອມມູນິສຕ໌ ໄປໂຈມຕີແຂວງຫົວພັນ. ຫລາຍພື້ນທີ່ ໃນແຂວງ ຫົວພັນໄດ້ຕົກໃຫ້ຄອມມູນິສຕ໌. ພັນຕຣີ ເກ້ຍຕູ້ ຫວາລີ ວ່າງ ໄດ້ນຳພາ ນຶ່ງກອງຮ້ອຍ ທະຫານແຫ່ງຊາດ ແລະ ສາມກອງຮ້ອຍທະຫານ ເອ ດີ ຊີ (ADC) ເຂົ້າປ່າ ຕໍ່ສູ້ເຖິງເດືອນຕຸລາ (October) ປີ 1961. ທ່ານ ນາຍພົນຕຣີ ວ່າງປາວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ ຂ້າ ຣາຊການ, ທະຫານ, ແລະ ຕຳຣວຈທຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຄອມມູນິສຕ໌ ໃຫ້ພາກັນໄປເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ຄ້າຍທະຫານ ຫວ້ຍ ຕົມ ໃນເຂດແດນຊຽງຂວາງຢູ່ໄກ້ໆຫວ້ຍສະອານ ແລະຫົວເມືອງ, ແຂວງຫົວພັນ. ທ່ານ ພັນຕຣີ ເກ້ຍຕູ້ໄດ້ ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ກັບຄືນໄປຍັດ ພູຜາທິ ແລະໃຫ້ ພ.ອ ສີສຸວັນ ກັບໄປຍັດເອົາເມືອງເປັນ ຄືນໃຫ້ໄດ້.

ໃນວັນທີ 2 ເດືອນກຸມພາ (February) ປີ 1962, ພັນຕຣີ ເກ້ຍຕູ້ ວ່າງ ຍິດໄດ້ພູຜາທິ. ທ່ານນາຍ ພົນວ່າງປາວ ໄດ້ສັ່ງ ທ່ານ ພ.ອ. ຕົງວາ ລໍ ພ້ອມດ້ວຍ ຄນະກັມະການໄປສຶກສາພູຜາທິ ແລ້ວ ປະກອບ ກອງພັນເອສຍີຢູ (SGU, Special Guerilla Unit) ຂຶ້ນ. ທຸກຄົນໄດ້ເຫັນດີໃຫ້ ທ່ານເຈົ້າເມືອງ ລາວໄທ ຫວາລີ ວ່າງ ເປັນ ຜ.ບ. ກອງພັນ1301 ເຂດ 13A ຢູ່ ຫວ້ຍຄຳມູນ ທິສຕາວັນອອກສຽງເໜືອຂອງພູຜາທິ (LS 85).

ໃນປີ 1965, ທາງກະຊວງມະຫາດໄທໄດ້ລົງດຳຣັດແຕ່ງຕັ້ງ ທ່ານລາວໄທ ຫວາລີ ວ່າງ ໄປດຳຣົງ ຕຳແໜ່ງເຈົ້າເມືອງໆ ໂຮງນົນ, ແຂວງຫົວພັນ ແລະ ຕຳແໜ່ງ ຜ.ບ. ກອງພັນ 1301.

ໃນເດືອນກຸມພາ (February) 1968, ຄອມມູນິສຕ໌ໄດ້ ລຸກລານແຂວງຫົວພັນ ຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພູຜາທິ ແລະຫລາຍໆຈຸດ ໄດ້ຕົກໄປຢູ່ໃນກຳມີຂອງຄອມມູນິສຕ໌ວຽດນາມເໜືອ. ທະຫານ ແລະ ປະຊາຊົນຕ້ອງໄດ້ ອົພະຍົບໄປຢູ່ແຂວງຊຽງຂວາງ, ຢູ່ພູແຮ່, (LS 255) ທິສໃຕ້ເມືອງເດຊາ ຫລີ ເມືອງຈ້າ.

ໃນປີ 1969, ທ່ານເຈົ້າເມືອງ ລາວໄທ ຫວາລີ ວ່າງ ໄດ້ຂໍລາອອກຈາກຕຳແໜ່ງນາຍທະຫານ ຈຶ່ງກຳໂດງສະເພາະຕຳແໜ່ງເຈົ້າເມືອງເທົ່ານັ້ນ ຢູ່ເມືອງໂຮງນົນ ມີປະຊາຊົນອົພະຍົບມາຈາກແຂວງ ຫົວພັນນຳທ່ານຫລາຍພັນຄອບຄົວ. ປະຈຸບັນທ່ານເຈົ້າເມືອງລາວໄທ ຫວາລີ ວ່າງໄດ້ອົພະຍົບໄປຢູ່ ສະຫາຣັຖ, ຣັຖມິເນໂຊຕາ.

10. ນັກບິນເຮືອອາກາສ ຣ້ອຍເອກ ໒໘-28 ວ່າງບີ

ຣ.ອ.ອ. ວ່າງບີ ເກີດເດືອນຕຸລາ ວັນທີ 15 ເດືອນຕຸລາ (October) 1944 ທີ່ບ້ານນ້ຳບູ ຕາແສງ ຖ້ຳຕາດເມືອງຫງາດ ແຂວງຊຽງຂວາງ ປະເທສລາວ, ມີພໍ່ ນ້ອງຮວ່ມ ພໍ່ແມ່ ດຽວກັນ 10 ຄົນ: ຊາຍ 5 ຄົນ ຍິງ 5 ຄົນ. ອ້າຍນອ້ງ ທຸກຄົນໄດ້ ມາຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນສະຫາຣັຖ.

ເມື່ອເຕີບໂຕອາຍຸໄດ້ 8 ຫາ 9 ຂວບ ເຫັນ ເຄື່ອງບິນຝຣັ່ງເສສ ໄດ້ບິນຜ່ານໄປມາຢູ່ເທິງອາກາສ ເພື່ອໄປ ສູ້ຮົບ ກັບວຽດມິນຢູ່ ດຽນບຽນພູ , ພໍ່ແມ່ ຜູ້ເຖົ້າໄດ້ຈົມວ່າ ເຮືອບິນໄດ້ບິນໄປໆມາຢູ່ເທິງອາກາສແບບນີ້ ສຖານະການຕ້ອງປັບປ່ວນເປັນແນ່ ແລະ ຈະບໍ່ມີຄວາມສົງໄສ. ໃນປີ 1956 ຫາປີ 1957, ວ່າງບີໄດ້ໄປ ເຂົ້າໂຮງຮຽນຢູ່ເມືອງງານ ຄູສອນ ເປັນຄົນລາວ. ສຖານະການໄດ້ປ່ຽນແປງ ລາວຮວມລາວ ຄນະປະເທດ ລາວ ແລະ ຝ່າຍຣັດຖະບາລ ວຽງຈັນທນ໌ ໄດ້ມີ ການຂັດແຍ້ງກັນ ເກີດຂຶ້ນ ຍ້ອນ ກອງແລ ໄດ້ທຳການ ຣັຖະປະຫານ ຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນທນ໌, ວ່າງບີ ຍ້ານບໍ່ມີຄວາມປອດພັຍ ຈຶ່ງໄດ້ຂາດ ການ ໄປໂຮງຮຽນ, ແຕ່ບໍ່ດົນເທົ່າໃດ ກໍໄດ້ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ແມ່ນ ສະຫາຣັຖ ໄດ້ໄປໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອ ພາຄ 2.

ໃນປີ 1963, ວ່າງບີ ໄດ້ລົງໄປຮຽນທັງສີ່ຢູ່ ນະຄອນ ວຽງຈັນທນ໌ ແຕ່ຍ້ອນການຂາດເຂີນ, ຫ່າງ ໄກຈາກ ພໍ່ແມ່ ການຮຽນຈຶ່ງໄດ້ຢຸດລົງໄດ້ກັບໄປຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ແລະໄດ້ເຂົ້າໄປເຮັດວຽກນຳສະຖານີວິທະຍຸ ລາວຮວມເຜົ່າ ຈົນກະທັ້ງປີ 1966. ສັດຕຣູໄດ້ບຸກໂຈມຕີຝ່າຍມິຕ ຫລາຍບ່ອນແຕ່ເໜືອຕລອດໃຕ້ ໄດ້ ເຮັດໃຫ້ ສຖານະການຮຸນແຮງຂຶ້ນ. ຜູ້ບັນຊາການທະຫານ ພາຄ 2 ຕ້ອງການນັກບິນ ເພື່ອຊ່ວຍ ເຫລືອ ທາງອາກາສຈຶ່ງຈະສາມາດ ຕໍ່ສູ້ກັບ ສັດຕຣູໄດ້. ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຈຶ່ງໄດ້ມີຄຳສັ່ງເກັບເກັນເອົາ ຊາຍໜຸ່ມເຜົ່າມື້ໄປຮຽນຂັບເຄື່ອງບິນ ໒8. ພວກຊາຍໜຸ່ມຫລາຍຄົນໄດ້ໄປຮຽນຂັບເຄື່ອງບິນ ແລ້ວ ໄດ້ກັບໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢູ່ພາຄ 2. ນັກບິນລຸ້ນທີ່ສາມ ມີ 11 ຄົນ ດ້ວຍກັນ ໄປຮຽນ ທີ່ປະເທສໂທຍ໌, ເລີ່ມ ຕົ້ນ ຮຽນຂັບເຄື່ອງບິນນ້ອຍ ມີຊື່ວ່າ (Piper Cub150) ນັ້ງໄດ້ສອງຄົນ, ຕໍ່ໄປຮຽນຂັບເຄື່ອງບິນ(Cessna 180) ນັ້ງໄດ້ 4 ຄົນ. ເມື່ອມີການຮຽນຂັບຂີ່ເຄື່ອງບິນສອງຊະນິດນີ້ ໄດ້ດີ ລື້ງແກ່ນແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນໄປ ສວັນນະເຂດ ປະເທສລາວ.

ໃນຕົ້ນປີ 1970 ໄດ້ໄປຮຽນຂັບເຄື່ອງບິນ (T41 ຫລື Cessna) ທີ່ລົງເດີນ ດ້ວຍລໍ້ໜ້າ ເໝືອນ

ເຄື່ອງບິນ ເຕ 28. ພວກນັກບິນລາວສູງ “ມິ້ງ” ທຸກຄົນໄປຮຽນມາ ໄດ້ຮັບຄຳຍອ້ຍຍໍ່ຢ່າງດີຈາກ ຄູ່ຝຶກໄທຍ ແລະ ຄູ່ຝຶກ ອາເມຣິກັນ ເພາະວ່າ ການລົງແລະການຂຶ້ນເດີນ ໄດ້ດີເປັນພິເສດ ໂດຍ ສະເພາະແມ່ນການ ບິນທີ່ເອີ້ນວ່າ (Steep Turn) ໄດ້ໄປຮຽນພາ ສາອັງກິດຢູ່ ນະຄອນວຽງຈັນທັນ ໃນ ລະຍະສິ້ນ.

ໃນປີ 1970 ກໍໄດ້ກັບໄປຮຽນຂັບເຄື່ອງບິນ ເຕ 28 ທີ່ປະເທສໄທຍ ຮຽນພາຄ ປະຕິບັດຖິ້ມລະ ເບີດແບບໃນສນາມລົບ. ໃນການສອບເສັງຖິ້ມລະເບີດ ນັກບິນ ວ່າງບີ ໄດ້ທີ່ໜຶ່ງ ນັກບິນ ຊົງກົວ ໄດ້ທີ່ສອງ ນັກບິນທັງສອງໄດ້ຮັບຄຳຍອ້ຍຍໍ່ຈາກ ຜ.ບ. ກອງທັບອາກາສລາວ ແລະທົວໜ້າຄູ ຝຶກອາ ເມຣິກັນ ທີ່ ອຸດອນ ເປັນພິເສດວ່າ: ບໍ່ເຄີຍມີນັກຮຽນ ຮຸ່ນໃດທຳໄດ້ ດີເໝືອນນັກຮຽນ ສອງຄົນນີ້.

ໃນຕົ້ນປີ 1971 ໄດ້ກັບຄືນໄປ ລ່ອງແຈ້ງ ຊຶ່ງເປັນເຂຕ ກັນດານ ທີ່ ສັດຕຽ ມີບິນ ປ.ຕ.ອ ຫລາຍ ກວ່າເຂດ ອື່ນໆໃນອິນດູຈີນ ກໍວ່າໄດ້ ໂດຍສະເພາະໃນປີ 1971 ສັດຕຽໄດ້ລຸກຣິບໂຈມຕີຝ່າຍມິຕ ຫລາຍ ຈຸດ. ໄດ້ ບິນອອກປະຕິບັດຕາມຕາມຄຳສັ່ງຂອງ ຜ.ບ. ພາຄ 2 ຢ່າງບໍ່ມີເວລາ ພັກຜ່ອນ. ນັກບິນທຸກຄົນ ໄດ້ບິນຕາມຄຳສັ່ງ ບໍ່ໄດ້ບິນໄປຕາມແຜນການ ຈຶ່ງໄດ້ບິນຕໍ່ສູ້ສັດຕຽ ຈົນບິນກາຍສະຖິຕິ ຂອງໂລກ. ຈົນ ເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ມີນັກບິນປະເທສໃດໄດ້ບິນຫລາຍຖ້ວນຕໍ່ມື້ ຕໍ່ເດືອນ ແລະ ຕໍ່ປີ ຄືນັກບິນໃນ ພາຄ 2. ນັກບິນ ວ່າງບີ ເລົ່າຕໍ່ໄປວ່ານັກບິນຮຸ່ນທີ່ສາມ ແມ່ນຮຸ່ນໄດ້ທຳລາຍ ສັດຕຽ ຫລາຍກວ່າທຸກໆຮຸ່ນ, ໂດຍສະເພາະ ໄດ້ທຳລາຍບິນ ປ.ຕ.ອ. ຈົນເກືອບຮາບຄາບທຸກຈຸດ. ນັກບິນ ວ່າງບີ ສາມາດຂັບເຄື່ອງບິນ ເຖິງ ສາມຊະ ນິດເຊັ່ນ: ເຄື່ອງ ບິນເຕ 28 (T28, Cessna 180, Baron) ແຊສນາ ແລະ ບາຣອນ ໃຫ້ ຜ.ບ. ພາຄ 2. ການບິນອອກໄປປະຕິບັດຕາມບາງຄັ້ງກໍເສັຍຂວັນ ເພາະຖືກ ປ.ຕ.ອ. ຂອງສັດຕຽຍິງ ແຕ່ກໍສາມາດລອດ ໄປໄດ້ ຫລາຍຄັ້ງ ດ້ວຍໂຊຕຊະຕາບໍ່ຄາດຕາຍ.

ໃນປີ 1973 ນັກບິນວ່າງບີ ຖືກຍິງຢູ່ເມືອງພອກ ຈຶ່ງໄດ້ໂດດຈອກອອກຈາກ ຍົນຕ໌ ແມ່ນນັກບິນ ອາເມຣິກາ (Air America Capt. Hood Chopper 96 W) ບິນໄປຊ່ວຍ ໄດ້ຢ່ອນເຊືອກລົງໄປເອົານັກ ບິນ ວ່າງບີ ຂຶ້ນມາຢ່າງປອດພັຍ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນເກືອບສາມຊົ່ວໂມງຈຶ່ງອອກມາໄດ້. ພວກສັດຕຽຮູ້ ແຕ່ເຂົາ ຍ້າງ

ໄປບໍ່ທັນ. ນັກບິນວ່າງບີໄປເຖິງ ລ່ອງແຈ້ງ ເກືອບຄ່ຳ. ນັກບິນ ວ່າງບີ ບໍ່ເຄີຍຈື່ມວ່າອິດເມື່ອຍ ເລີຍ, ບໍ່ເຄີຍຂັດຄຳສັ່ງ ຂອງຜູ້ບັນຊາ, ບໍ່ເຄີຍເປັນຄົນຂີ້ຢ້ານ ອວດຕົວ ຫລື ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະບໍ່ຂີ້ໂມ້ ເປັນ ຄົນເຮັດແທ້ທຳຈິງ ຍ້ອນຄວາມຮັກຊາຕແລະຮັກປະເທສ ທີ່ໃຫ້ກຳເນີດເຕີບໂຕ ແລະ ເປັນທີ່ອາສັຍ. ໃນ ວັນທີ່ 5 ເດືອນເມສາ (April) 2008 ນັກບິນ ວ່າງບີ ໄດ້ລົ້ມເຈັບບໜັກ ໃນວັນທີ່ 20 ເດືອນມັງກອນ (January) ປີ 2011 ຍັງບໍ່ທັນດີເທື່ອ.

11. ທ່ານອາຣິຍະ ລິຟຸງ

ເກີດວັນທີ່ 28 ມິຖຸນາ 1944 ທີ່ຫລວງພຣະບາງ, ເປັນລູກຊາຍກົກຂອງທ່ານຕູ້ເລັ້ຍ ລິຟຸງ ແລະ ເຈົ້າຄຳແພງ ວົງກິຕຣັຕນະ (ລູກສາວສາທຸພໍ່ເຖົ້າ ຄຳໝັ້ນ ວົງກິຕຣັຕນະ ເຊື້ອສາຍວັງໜ້າແລະວັງກາງ ແຫ່ງອານາຈັກຫລວງພຣະບາງ).

ທ່ານ ອາຣິຍະ ມີນ້ອງຊາຍ 2 ຄົນ ແລະ ນ້ອງຊາຍຮັກ (ຊື່ບຸນມີ, ເປັນທະຫານ ເສຍຊີວິດຢູ່ແນວໜ້ານໍ້າ
ບາກ ໃນປີ 1964), ແລະ ນ້ອງສາວລ້ຽງ 2 ຄົນ (ທີ່ປະຈຸບັນນີ້ ຢູ່ເມືອງ St-Petersburg ຣັຖຟລໍຣິດາ
ສະຫະຣັຖອະເມຣິກາ).

- ຮຽນເຖິງຊັ້ນ ມ.ສ.5 ຂອງມັທຍົມພາຄປາຍທີ່ວິທຍາລັຍຫລວງພຣະບາງ.
- ໃນເດືອນມີນາ 1964 ໄປຮຽນວິຊາຜູ້ຄວບຄຸມກະສິກຳ ທີ່ ກຸງພຽງນົມເປັນ ແລະເປັຣັກລຽບ ປະເທສ
ຂເມຣ. ຮັບປະກາສນິຍະບັຕ ວິຊາກາຣກະເສຕຊັ້ນສູງ ເດືອນມິຖຸນາ 1968:

ວັນທີ່ 2 ກັນຍາ 1968: ຖືກບັນຈຸເຂົ້າເປັນຂ້າຣາຊກາຣຊັ້ນໂທ ຢູ່ອະນຸກຣົມລິ່ງເສີມກະສິກຳ ຢູ່
ວຽງຈັນ (ນຳທ່ານບຸນນອງ ສີພາ, ທ່ານໂອຣິສ ຈຸລມຸນຕຣີ, ທ່ານສຸພັນ ສວັສດີ, ແລະເຈົ້າ ສົມສວາທວິງ
ກິຕ).

ເດືອນມະກະຣາ ຫາ ເດືອນພຶສພາ 1969: ເປັນຜູ້ຮ່ວມງານ ກັບອົງກາຣສຳຣວຈ ແລະ ສຶກສາ
ຫາຂໍ້ມູລ ຈາກປະເທສໂຣລລອງ ກ່ຽວກັບກາຣກູ້ຢືມເງິນມາພັທນາ ໂຄງກາຣທົ່ງຣາບວງຈັນທນ.
ຕິດຕາມຄນະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ໄປຢ້ຽມຢາມເຂຕພັທນາ ຂໍາທອງ-ລ່ອງແຈ້ງ ເດືອນສິງຫາ ຫາເດືອນທັນວາ
1969: ໄປຝຶກງານດ້ານສະຫະກຣ ກາຣກະເສຕ ທີ່ສະຖາບັນນານາຊາຕ ທີ່ ກຸງເຕລ-ອາວິຟ, ປະເທສອິສ
ຣາເອລ.

ເດືອນພຶສພາ 1970 ຫາເດືອນກັນຍາ 1971: ຕິດຕາມຜູ້ຊ່ຽວຊານອິສຣາເອລໄປປະຈຳຢູ່ສະຖາ
ນີ ທິດລອງກາຣກະເສຕລາວ-ອິສຣາເອລ ຫາດດອກແກ້ວ.

ເດືອນກັນຍາ ຫາ ເດືອນທັນວາ 1971: ໄປຝຶກງານດ້ານສະຫະກຣກາຣກະເສຕ ທີ່ສະ ຖາບັນ
ເພື່ອພັທ ນາກາຣກະເສຕໃນເອເຊັຍ ທີ່ກຸງໂຕກຽວ ປະເທສຢີ່ປຸ່ນ.

ເດືອນມະກະຣາ 1972 ຫາເດືອນທັນວາ 1974: ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນຫົວໜ້າກະສິກຳ ປະຈຳແຂວງ
ໄຊຍະບູຣີ ແລະຮ່ວມງານນຳໂຄງກາຣຝາຍນໍ້າຕານ-ເມືອງພຽງ. ໃນຕົ້ນປີ 1973: ຕິດຕາມ ຂບວນໄປຕັ້ງ
ດ່ານເມືອງພຽງ.

ເດືອນມີນາ 1973: ໄປອົບຮົມດ້ານກາຣສຳຣວຈພິກສະສາສຕຣ໌ທີ່ສະຖາບັນ ໄປໂອຕຣັອບ
ເມືອງໂບ ກໍຣ໌ ອິນໂດເນເຊັຍເວລາ 5 ອາທິຕຍ໌.

ເດືອນມິຖຸນາ 1973 ຫາ ເດືອນເມສາ 1974: ໄປອົບຮົມດ້ານ Post-Graduate Course in
Comprehensive Rural Regional Development Planning ທີ່ ເມືອງເຣໂຮວອຕ, Israël. ແລ້ວກັບ
ຄືນໄປຫາດດອກແກ້ວ ແນໃສ່ກາຣຈັດສັນ ນິຄົມເພື່ອກາຣກະເສຕ ສຳຫລັບຈັດຕັ້ງຖິ່ນຖານບັນດາທະ
ຫາຣ ທີ່ຈະຖືກປົດປ່ອຍອອກຈາກກອງທັພ.

ເດືອນມະກະຣາ 1975 ເຖິງເດືອນມະກະຣາ 1976: ຖືກໂອນໄປຢູ່ອົງກາຣເຂົ້າແຫ່ງຊາຕ ເປັນ

ພະນັກງານທາຊື້ແລະເກັບມ້ຽນເຂົ້າເປືອກ ຢູ່ພາຄໃຕ້ແລະພາຄເໜືອ. ຖືກສົ່ງຕໍ່ເຂົ້າສັມມະນາພິເສສ ທີ່ສະພາ ແຫ່ງຊາດ ແລ້ວລົງພື້ນຖານ ຢູ່ຕາແສງນາໄຊຍ໌ ເມືອງໄຊຍະເຊສຖາ.

ວັນທີ່ 10 ມະກະຣາ 1976: ຕັດສິນໃຈເນຣະເທສຕິນເອງ ອອກຈາກແຜ່ນດິນກຳເນີດ ຫລັງຈາກ ທີ່ສັງເກດວ່າ ມັນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສອດຄ້ອງກັນເລີຍຣະຫວ່າງ ຈິຕໃຈຂອງສັນຍາ ອະນຸສັນຍາວຽງຈັນທນ໌ ແລະ ການກະທຳຢູ່ໃນພາຄປະຕິບັດຕົວຈິງຂອງຊີວິດປະຈຳວັນ. ວັນທີ່ 24 ພຶສພາ 1976: ອອກເດີນ ທາງຈາກ ແຄ້ມປ໌ ຜູ້ລີ້ພັຍ ອຳເພີເມືອງໜອງຄາຍເຂົ້າສູ່ກຸງເທພ. ວັນທີ່ 2 ມິຖຸນາ 1976: ຖືກສົ່ງ ໄປຢູ່ສູນຮັບຮອງ ພວກລີ້ພັຍການເມືອງຢູ່ເມືອງແມັຕຊ໌ ແຂວງໂມແຊລ (Metz MOSELLE).

ເດືອນກັນຍາ 1976: ເຂົ້າເປັນຄົນງານຂອງໂຮງງານ ຜລິຕແລະປະກອບກະບຸກເກັຍ ເປີໂຊຊີ ໂຕຣແອນ ແມັຕຊ໌-ບອກນີ (Usine Peugeot-Citroën de Metz-Borny-57).

ເດືອນເມສາ 1978: ໄປອົບຮົມເປັນຄູຝຶກພວກລີ້ພັຍທີ່ເມືອງມາກໄຊຍ໌. ແຕ່ເດືອນພຶສພາ 1978 ຫາເດືອນກັນຍາ 1980: ເປັນຄູຝຶກພວກລີ້ພັຍຈາກລາວ ປະຈຳຢູ່ສູນ ຮັບຮອງພວກລີ້ພັຍ 2 ແຫ່ງ ໃນ ແຂວງຕາກນ໌ (TARN). ເດືອນກໍຣະກະດາ 1978: ເຂົ້າຮັບການອົບຮົມວິຊາຄູ ທີ່ເມືອງນ້ອງຕ໌-ແຊັງຕ໌-ແອກ ແບັລງ.

ເດືອນກັນຍາ 1980 ຫາ ເດືອນກຸມພາ 1985: ເປັນຮອງຜູ້ອຳນວຍການ ສູນຮັບຮອງ ພວກລີ້ພັຍ ຈາກ ອາຊີຕະວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ແລະທຸກແຫ່ງ ຢູ່ແຂວງໂອດ (AUDE).

ເດືອນມິຖຸນາ 1985 ຫາ ເດືອນສິງຫາ 1986: ເຂົ້າຮັບການອົບຮົມວິຊາຮັກສາຄວາມປອດພັຍທີ່ Penchard. ແຕ່ເດືອນຕຸລາ 1986 ຫາເດືອນຕຸລາ 1991: ເປັນພນັກງານຮັກສາຄວາມປອດພັຍ ຢູ່ ທະນາ ຄານ Union des Banques de Paris ແລະພະນັກງານຮັບສັນຍານເຕືອນພັຍ ຂອງທະນາຄານ ອອມສິນແລະ ສິນເຊື້ອ.

ແຕ່ເດືອນຕຸລາ 1991 ຫາເດືອນພຶສຈິກາ 1997: ເປັນຜູ້ຮັບສະແດງບົດບາບ ເຈົ້າໜ້າ ທີ່ຮັກສາ ຄວາມປອດພັຍ ຢູ່ສວນມະຫາສະນຸກ Euro-Disney, ເປັນຄູຝຶກພາຄສນາມ ດ້ານຮັກສາ ຄວາມປອດ ພັຍ, ຖືກເລືອກເປັນຜູ້ຮັບສະແດງບົດບາບດີເດັ່ນຂອງເດືອນພຶສຈິກາ 1994. ແຕ່ເດືອນພຶສ ຈິກາ 1997 ຫາ ເດືອນມະກະຣາ 2003: ຂໍໂອນໄປຢູ່ພະແນກຕ້ອນຮັບຢູ່ສາງ. ເດືອນມະກະຣາ 2003 ຫາ ເດືອນ ພຶສພາ 2010: ຖືກໂອນໄປເປັນພະນັກງານສົ່ງສິນຄ້າຮາຄາແພງ.

ແຕ່ງງານຢູ່ດົງໂດກ ວັນທີ່ 8 ມີນາ 1970 ກັບນາງບົວຄຳ ແດວວັນ ຂ້າຮາຊາຣຄູ ລູກ ສາວກິກ ທ່ານຄູ ເພັຍຫຍຸ້ນ ແດວວັນ ແລະ ນາງເພັຍບຸນທັນ ບ້ານສັງຂະໂລກ ເມືອງຫລວງ ພຣະບາງ. ມີລູກ 4 ຄົນ, ຍິງ 3 ຊາຍ 1, ຫລານຊາຍ 4 ແລະຈະໄດ້ຫລານຍິງໃນເວລາອັນໃກ້ໆນີ້. ຖືສັນ ຊາຕຝຣັ່ງເສສແຕ່ວັນ ທີ່ 2 ກັນຍາ 1978 ເປັນຕົ້ນມາ. ປະຈຸບັນນີ້ ທ່ານອາຣິຍະ ລິຜູງ ຢູ່ປະເທດ ຝຣັ່ງເສສ.

12. ທ່ານນາຍກອງປະຈຳລີ ລີເຍັງວີ

ເກີດວັນທີ່ 18 ເດືອນກຸມພາ ປີ 1907 ຢູ່ໜອງແຮດ, ແຂວງຊຽງຂວາງ. ລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງ ລີວີ ແລະ ນາງເຊັຍທ່າວ. ປະມານອາຍຸໜຶ່ງປີ ພໍ່ໄດ້ເສຍຊີວິດ, ແມ່ໄດ້ແຕ່ງງານໃໝ່ ກັບນ້ອງຊາຍຊື່ໄຊສີ ລີ ເຍັງວີ. ປະຈຳລີ ເຍັງວີ ໄດ້ເຕີບໂຕຂຶ້ນຈາກພໍ່ນ້າ ແລະມີພີ່ນ້ອງຮ່ວມພໍ່ນ້າ ຊາຍ 5 ຄົນແລະຍິງ 4 ຄົນ. ເປັນເດັກສລາດແຂງແຮງ ແລະ ເກັ່ງດົນຕຣີພື້ນເມືອງ. ນອກນັ້ນ ຍັງອ່ານ, ຊຽນພາສາລາວເກັ່ງສົມຄວນ ແລະປາກພາສາຝຣັ່ງເສສເປັນອີກດ້ວຍ. (ຮູບເບີ 4.ຂ).

ໄດ້ແຕ່ງງານກັບຍິງສາມຄົນດັ່ງນີ້:

1-ນາງເຈ້ຍ ລໍ ມີລູກດ້ວຍກັນ 7 ຄົນ (ຊາຍ 4 ແລະ ຍິງ 3 ຄົນ)

2-ນາງຍົວ ທ່າວ ມີລູກ 1 ຄົນ ຕິດຕາມແມ່ມາ (ມັງມົວ) ມາເອົາທ່ານປະຈຳ ມີ ລູກຮ່ວມ ກັນເປັນຊາຍ 5 ຄົນ ແລະ ຍິງ 2 ຄົນ (ຮວມເປັນ 8 ຄົນທັງໝົດ)

3-ນາງຢາ ຊິງ ມີລູກດ້ວຍກັນ 9 ຄົນ (ຊາຍ 7 ຄົນ ແລະ ຍິງ 2 ຄົນ.)

ໃນປີ 1945 ທ່ານໄດ້ຮວມກັບທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ, ທ່ານຕູ້ບີລິຝຸງ, ທ່ານຕູ້ເລັ້ຍ ລີຝຸງ ຕໍ່ສູ້ກັບ ລປລ, ວຽດມິນ, ແລະຍີປູນ. ໃນປີ 1946 ປົດປ່ອຍຕົວເມືອງຊຽງຂວາງ, ທົ່ງໄຫຫີນ, ຫລວງພຣະບາງ (ໃນ ວັນທີ່ 13 ເດືອນພຶດສະພາ (May) ປີ 1946, ແລະ ຊາຍແດນແຂວງ ຊຽງຂວາງ ຕິດກັບແຂວງ ວຽງຈັນ ດັ່ງນີ້: ປົດປ່ອຍ ສະລາພູຄູນ, ເມືອງພູນ, ວັງວຽງ, ບ້ານຊອ້ນນາຊູ. ຫລັງຈາກ ລປລ ແຕກອອກໄປປະ ເທສໄທຍແລ້ວ ໄດ້ກັບມາຊຽງຂວາງ.

ໃນປີ 1947 ໄດ້ເປັນນາຍກອງປົກຄອງປະຊາຊົນຊາວເຜົ່າລາວໃນພາກໃຕ້ແຂວງຊຽງຂວາງ ທີ່ມີ 6 ຕາແສງດັ່ງນີ້: ຕາແສງຜາ, ຕາແສງ ນາວັງ, ຕາແສງ ຜາໄຊຍ, ຕາແສງຜານົກກົກ, ຕາແສງປັງໄຊຍ ແລະ ຕາແສງແປ້ນຜາ (ແມ່ນເຜົ່າຂະມຸ).

ໃນປີ 1953 ຫາ 1954 ວຽດມິນ ແລະ ລາວອິສສະຣະໄດ້ເຂົ້າມາໂຈມຕີທົ່ງໄຫຫີນ ແລະ ທົ່ວໄປ ໃນແຂວງຊຽງຂວາງ. ທ່ານປະຈຳລີ ມີໜ້າທີ່ປ້ອງກັນ ແລະ ກວດລ້າງວຽດມິນ ລາວອິສສະຣະ ໃນພາກໃຕ້ ແຂວງຊຽງຂວາງ, ໃຫ້ການສນັບສນູນຝ່າຍຝຣັ່ງເສສ ກຼົມ ຍີຊີເອມແອ (GCMA) ທີ່ປ້ອງກັນທົ່ງໄຫຫີນ ແລະ ໄດ້ສົ່ງທະຫານໄປໄລ່ຕິດຕາມ ພວກວຽດມິນທີ່ມາລຸກລານຊຽງຂວາງ ຈົນໄປເຖິງຈຸດຕ່າງໆ ດັ່ງນີ້: ຈາກທົ່ງໄຫຫີນ ໄປຫາເມືອງຊຽງຂວາງ, ຫາເມືອງພາງ - ເມືອງງານ, ຖໍ້ທ້າວ, ນໍ້າປີ ຈົນໄປເຖິງເມືອງວິນ ປະເທສ ອານາມ.

ທ່ານປະຈຳລີ ແມ່ນນັກຕໍ່ສູ້ຄົນສຳຄັນໜຶ່ງໃນສໄມສິງຄາມຝຣັ່ງເສສ ມາປົກຄອງລາວ ແລະ ເປັນຜູ້ນຳຄົນໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຢ່າງດີຕໍ່ປະເທສຊາຕບ້ານເມືອງ.

ທ່ານໄດ້ເຖິງແກ່ກັມ ໃນວັນທີ່ 7 ເດືອນ ມີນາ (March) ປີ 1967 ຢູ່ລ່ອງແຈ້ງ ອາຍຸ ປະມານ 60 ປີ. ໄດ້ມີບຸກຄົນສຳຄັນຫລາຍທ່ານໄດ້ມາຮວມໃຫ້ກຽດພິທີງານສືບຂອງທ່ານດັ່ງ: ພຣະຍາຕູ້ບີ ລີຝຸງ ຕາງ

ໜ້າພຣະມະຫາກະສັດລາວ, ທ່ານຄຳຫລ້າ ກິ່ງສັກດາ ອະທິບໍດີກູ້ມການປົກຄອງແຫ່ງພຣະຮາຊອານາຈັກ
ລາວ, ທ່ານ ລິເຈີ ລິເຍັງວີ ຜູ້ແທນຮາຊດອນ ໃນສະພາແຫ່ງຊາດໃນພຣະຮາຊອານາຈັກລາວ, ສາທູເຈົ້າ
ແຂວງສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ ເຈົ້າແຂວງຊຽງຂວາງ, ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ຜ.ບ. ເຂຕທະ ຫາຣພາຄ
2 ແຫ່ງພຣະຮາຊອານາຈັກລາວ, ບັນດານາຍທະຫາຣ, ຕຳຣວດຂ້າຣາຊການ, ກອງກຽດຕິຍົດ ແລະ ປະ
ຊາຊົນ ຫລາຍກວ່າ ສິບພັນຄົນ ໄດ້ມາໄຫວ້ອາໄລງານສິບຂອງທ່ານປະຈຳລິໃນຄັ້ງນີ້.

ໃນນາມຂ້າພະເຈົ້າເປັນລູກຊາຍຂອງທ່ານປະຈຳລິ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຄູນຄ່າຂອງພໍ່, ບຸນຄູນໃນ
ຄວາມຮັກ ຂອງຜູ້ນຳ ແລະພີ່ນ້ອງທຸກຄົນ ຈຶ່ງໄດ້ບັນທຶກໄວ້. (ຂໍຂອບໃຈນຳທ່ານ ນາຍທະຫາຣ ລິບຣົງລິ
ເຍັງວີ.)

ພາສາທີ່ 21.

ກາບກອນເກົ້າຂອງລາວແລະຮູບພາບທີ່ມີຄວາມໝາຍ

ຮູບທີ່ 198. ລາວເຮົາເປັນຄົນທີ່ມີນິດໄສດີ, ສຸພາບອ່ອນຫວານ ແລະນັບຖືຊື່ງຳກັນແລະກັນ ແຕ່ໃດມາ

ກາບກອນປະເທສຊາຕ

ປະເທສຂ້ອຍຊື່ນຊື່ເມືອງລາວ	ລວງກວ້າງ ຍາວສຸດຕາ ເຫລືອອ່ານ
ນ້ຳຂອງ ໄຫລຜ່າທາງກາງ	ມີທິນທາງຖນິນສະອາດ
ປະເທສຊາຕລາວໃຫ່ຍໄຜສານ	ເຮົາລູກຫລານເກີດມາພາຍຊອ້ຍ
ຄວນຊູ່ຊ່ວຍສ້າງບ້ານເມືອງລາວ	ໃຫ້ຍິນຍາວຕໍ່ໄປພາຍໜ້າ

ຢ່າໃຫ້ຫລ້າເຂົາແທ້ ໝູ່ລາວ.

ກາບກອນ ສັນຊາຕລາວ

ເກີດເປັນລາວ ຕ້ອງຮັກລາວຊ່ວຍເຫລືອລາວ
 ເກີດເປັນລາວ ຕ້ອງຂຍັນໝັ້ນປະກອບ
 ສິ່ງໃດຊອບລາວ ສູ້ຢ່າງຊູ່ຂັນ
 ເຮົາເປັນລາວ ຊາຕລາວຕ້ອງຮັກກັນ
 ໃຈຜູກພັນສັມກຄີ ສຸດດີເອີຍ

ກາບກອນທຳມະຊາດໃນເມືອງລາວ
 ຟັງສຽງເສືອສິງຊ້າງ ຄະນອງເນືອງໃນປ່າ
 ມີທັງຈິບຈາບຈູ ຈາແຈ້ງສິ່ງສຽງ
 ແລະເບິ່ງລະມັ່ງມ້າ ມອງໝູ່ມະຫິງສາ
 ບາງພອ່ງອີງຄະນິງສຽງ ສິ່ງແຮງແຮ່ຮອ້ງ
 ມອງທີ່ຍູງຍາງໄມ້ ຝູງຊະນິທັງຄ່າງ
 ຫລິງລຳແລໝາກໄມ້ ຄະໂຍງຍີ່ຢອງໄປ.

ກາບກອນທາດຫລວງ

ໃນດານແດນດິນພື້ນ	ນະຄອນສີສັດຕະນາຕ
ຍິນສະນຸກມ່ວນແມ້ງ	ເມືອງພ້າບໍ່ໄປປານ
ພໍ່ເມື່ອໝົດເຂດພ້າ	ເດີນດ່ວນລະດູຝົນ
ເດືອນສິບສອງເພງພໍ່	ພູງພະແຂໄຂແຈ້ງ
ຝູງຊຳຊົນໄປໄຫວ້	ເຈດີພະທາດໃຫ່ຍ
ຈູດໝູ່ທຽນທູບໄຕ້	ບູຊາເຈົ້າໜໍພຸດໂທ.

ກາບກອນແມ່ນ້ຳລຳທານ

ແລເຫັນພ້າມິດຄື້ມ	ຄະນິງແຫ່ງບັງບົດ
ເຮົາສອ່ງແນມນ້ຳຂອງ	ທ່າເວີນວັງກວນ
ເຫັນແຕ່ອີມຄືມພ້າ	ຍາມແລງລົມລວ່ງ
ພັດໝູ່ເມັກແລະເພື້ອ	ໄຫລກ້ວກ່ກວມ
ບາງພອ່ງເປັນຊໍ່ຊອ້ງ	ເງື່ອມໂງ່ນງາມ
ສະເມີບ້າງພອ່ງ	ມີສັນສີສິ່ງ
ມອງເມີນຊື້	ຫລິງທ່າເວີນວັງກວ້າງ
ເຫັນເຮືອຂຶ້ນລ່ອງ	ລົມພັດຟອງຍວກຍູ້
ຍິນສະອິ້ນ	ອອ່ນໃຈ

ກາບກອນການສຶກສາ

ໃນໂຮງຮຽນໝູ່ດຽວຂອງຂ້ອຍ ໃຫ່ຍແລະນ້ອຍເປັນໝູ່ດຽວກັນ
 ຂ້ອຍຜູກພັນຮັກຫອມບໍ່ຂາດ ຄືດັ່ງຍາດພໍ່ແມ່ດຽວກັນ
 ຂ້ອຍບໍ່ນັ້ນຍາມຄູເພີ່ນສິ່ງ
 ໝູ່ຂ້ອຍນັ່ງເປັນຖັນເປັນແຖວ ບໍ່ບິນແຊວຖຽງກັນວິວາດ

ຂ້ອຍແມ່ນຊາຕລາວແທ້ຮ່ວມກັນ ໃນໂຮງຮຽນມີຄູຫລາຍຢ່າງ
ຄູເພິ່ນສັ່ງສອນໃຫ້ເຮົາດີ ສອນວິທີໜັງສື ແລະ ເລຂ
ນັບເປັນແຮກ ຄວາມຮູ້ຫລາຍອັນ
ຂ້ອຍຂະຫຍັນໄປຮຽນບໍ່ຂາດ ໃຜປະມາດບໍ່ຮູ້ໜັງສື
ຄົນນັ້ນຄືກັນກັບຄົນຕາບອດ ຕາບໍ່ສອດເຫັນແຈ້ງບ່ອນໄປ

ກາບກອນຄອບຄົວ

ໃນຄອບຄົວເຮືອນຊານຂອງຂ້ອຍ ເອື້ອຍອ້າຍຊ່ວຍພໍ່ແມ່ຄົວກິນ
ຂ້ອຍໄດ້ຍິນນ້ອງນ້ອຍຂ້ອຍແອ່ວ ໃຫ້ແຈ້ງໜ້າແມ່ກິນນົມ
ຂ້ອຍໄປໂຈມຮູ້ມນ້ອງຕາງແມ່ ເອື້ອຍແລະແມ່ຂອງຂ້ອຍດີໃຈ
ຂ້ອຍບໍ່ໄປທ່ຽວແລ່ນເລາະຫລິ້ນ ກິນເຂົ້າແລ້ວຫາອ່ານໜັງສື ບໍ່ເຮັດຄື
ເໝືອນຕັ້ງແຕ່ ກ່ອນ.

ກາບກອນວັດ

ຢູ່ບ້ານຂ້ອຍມີວັດວາສາລາ ວັນສິນມາເພິ່ນໄປຟັງເທສ
ບູນພະເວສເພິ່ນແທ່ກັນຫລອນ ຂ້ອຍອອນຊອນຄູບາເພິ່ນເທສ
ໃຫ້ລະເທດຄວາມຊົ່ວປາປັງ ຂ້ອຍໄປຟັງນຳຝູງຜູ້ເຖົ້າ ບໍ່ປາກເວົ້າແຂວລິ້ນໃສ່ກັນ

ກາບກອນຄວາມຮັກ

ຢູ່ດ່ຽວປ່ຽວກາຍ ແສນສະບາບແຕ່ບໍ່ສະນຸກ ຢູ່ສອງຄອງທຸກແສນສະນຸກແຕ່ບໍ່ສະບາຍ
ຢູ່ບ້ານນອກແສນມີຊີວິດແຕ່ຫາກບໍ່ມີຊີວາ ຢູ່ໃນເມືອງແສນມີຊີວາແຕ່ຫາກບໍ່ມີຊີວິດ

ສຽງຂອງສັຕຣ໌

ສຽງນິກຈ່າຈ່າ ສຽງໝາເທົ່າບໍ່ຄວນເອົາໄວ້ໃນໃຈຄິດ.

ສຸພາສິດສອນວ່າ:

ເອົາເມັຍໝູ່ເທົ່າກັບເຜົ່າຈົວແມ່ເກົ້າໂຕ ມີເມັຍເຖົ້າເທົ່າກັບ ມີແມ່ເກົ້າຄົນ

ສຸພາສິດສອນວ່າຢ່າໃຫ້ມີນິໄສດັ່ງນີ້:

ລູກໄພ້ ເບິ່ງແມ່ຢ່າ ຄືຜີປອບ ແມ່ຢ່າເບິ່ງ ລູກໄພ້ ເໝືອນຜີຮ່າ

ສຸພາສິດສອນວ່າ ຈົງພິສູດສັຕແລະຄົນດັ່ງນີ້:

ຫິນທາງ ພິສູດ ມ້າ

ວັນເວລາ ພິສູດ ຄົນ

ຮູບພາບທີ່ມີຄວາມໝາຍ

ຮູບທີ່ 199. ພະທາດຫລວງຕັ້ງຢູ່ໃນ ນະຄອນວຽງຈັນໜັງປະເທສລາວ ທີ່ ປະຊາຊົນລາວໄດ້ສະຫລອງປະເພນີຕ່າງໆ
ໃນທຸກໆປີ ຂອງເດືອນທັນວາ (December)

ຮູບທີ່ 200. ທົ່ງໄຫວທົນ ທົ່ງດາງາມ ຕັ້ງຢູ່ໃນທົ່ງໃນແຂວງຊຽງຂວາງ

ໃນຣາຊອານາຈັກລາວ ມີຫລາຍຊົນຊາຕຊົນເຜົ່າຄື: ເຜົ່າລາວລຸ່ມ, ເຜົ່າລາວເທິງ, ເຜົ່າລາວສູງ ຫລື ເຜົ່າມົ້ງ, ເຜົ່າຍ້າວ, ເຜົ່າໄທດຳ, ໄທຂາວຕໍ່ໄປ ປະມານ 60 ຊົນຊາຕຊົນເຜົ່າຢູ່ໃນຣາຊອານາຈັກລາວ. ເຜົ່າຍ້າວ ເປັນເຜົ່າໜຶ່ງທີ່ຮ່ວມການ ຕໍ່ສູ້ປ້ອງກັນ ການຂຍາຍຕົວຂອງຄອມມູນິສຕ໌ ໄປໃສ່ເອເຊັຍ ຕາວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ຜ່ານປະເທສລາວ ຈຶ່ງເກີດສົງຄາມຢູ່ໃນລາວສມັຍ ປີ 1960-1975, ເຜົ່າຍ້າວ ຕັ້ງຖິ່ນຖານບ້ານເກີດ ຢູ່ພາຄເໜືອຂອງຣາຊອານາຈັກລາວ ສ່ວນຫລາຍ ແມ່ນຢູ່ນ້ຳຍູ້ ພາຄ 1 ຜູ້ນຳ ແມ່ນເຈົ້າຫລ້າ ບໍ່ຮູ້ຂ່າວວ່າເພິ່ນໄດ້ອີພຍົບໄປຢູ່ໃສ່. ແມ່ນທ່ານເຈົ້າຫລ້າ ໄດ້ສົ່ງກອງທະຫານຫລາຍ ກອງພັນໄປຊ່ວຍພາຄສອງ ໃນການໂຈມຕີ ເອົາທີ່ພັ້ນຄືນຢູ່ພູຜາໄຊຍ, ພູຫລວງໝາດ ແຖວບ້ານທົນຕັ້ງ LS74 ຫລາຍຄັ້ງ. ເຜົ່າຍ້າວ ກໍ່ແມ່ນນັກລົບທີ່ກ້າຫາຣ ແລະເດັ່ຈດ່ຽວ ໃນຍາມສົງຄາມ.

ການນຸ່ງຫົ່ມຂອງຂາວລາວທຸກເຜົ່າ ກົງດາງາມ ແລະຄົນກໍາງາມດັ່ງຮູບຕໍ່ໄປນີ້.

ຮູບທີ່ 201. ນາງສາວຊາວລາວ ເຜົາມື້ງທີ່ງາມພ້ອມ ຊຸດແຕ່ງກາຍ(ກະຍິ້ງຢາງ)

ຮູບທີ່ 202. ນາງໄມປະຢາງ ຄົນງາມ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງກໍາງາມ (2004).

ຮູບທີ່ 203. ນາງສາວລາວ ຟອ້ນອວຍພອນປີໃໝ່ ທີ່ວັດທາດຫລວງໃນປີ 1960

ຮູບທີ່ 204. ນາງສາວຊາວລາວພວນແຂວງຊຽງຂວາງ ທີ່ງາມແລະໜ້າຮັກທີ່ສຸດ ທີ່ນັ່ງຢູ່ແຄມເຂື່ອນນ້ຳງື່ມ ແຂວງວຽງຈັນທ໌. ໃນປີ 1968 ທ່ານນາຍພົນ ວ່າງປາວ ໄດ້ຂົນປະຊາຊົນ ຊາວຊຽງຂວາງປະມານ 20 ກວ່າພັນມາຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທາລາດ ແຄມເຂື່ອນນ້ຳງື່ມ ແຂວງວຽງຈັນທ໌.

ຮູບທີ່ 205. ແມ່ນນາງສາວຊົນເຜົ່າຢ້າວທີ່ຕໍ່ສູ້ຮ່ວມກັນ ໃນຍາມສົງຄາມ ວຽດນາມ 1960-1975

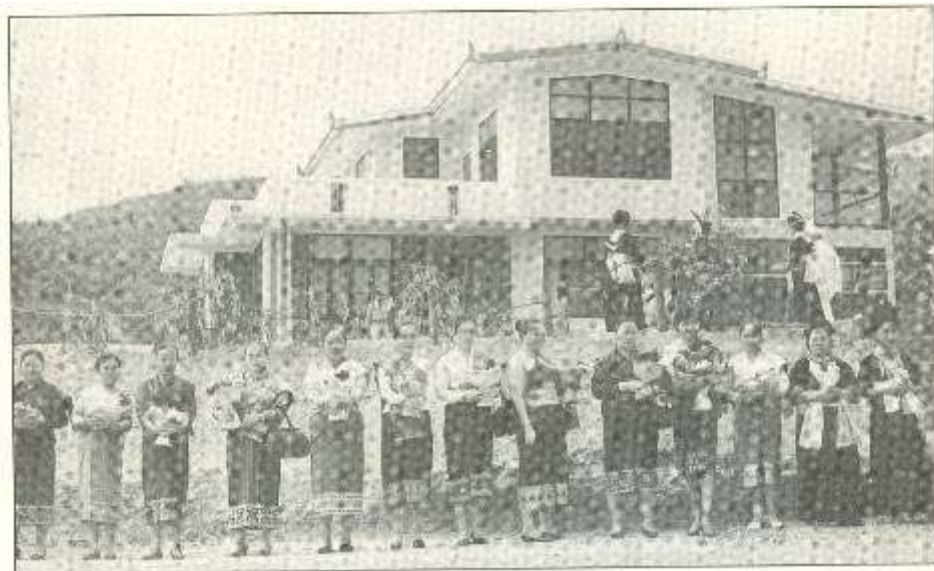
ຮູບທີ່ 206. ນາງສາວຊົນຊາວເຜົ່າລາວສູງ “ມົ້ງ” ທີ່ ສປປລ ນຸ່ງເຄື່ອງຊຸດຍາມບູນປີໃໝ່ ປີ 1999

ຮູບທີ່ 207. ຊຸດແຕ່ງກາຍແລະປະເພນີການຟັອນ ຂອງຊົນຊາວເຜົ່າລາວ ຢູ່ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນທັນ ສໄມພຣະຣາຊອາຈັກລາວ

ຮູບທີ່ 208. ນາງສາວລາວ ແລະ ຊຸດເຄື່ອງນຸ່ງງາມ ແລະ ຟັອນງາມດ້ວຍ.

ຮູບທີ່ 209. ຮູບຍາແມ່ ຜູ້ສຳຄັນທັງຫລາຍໃນພາຕ 2 ກຳລັງຢືນຖ້າຕ້ອນຮັບ ພຣະເຈົ້າມະຫາຊີວິດ ສີສິວ່າງວັທນາ ໃນປີ 1965. ຈາກຊ້າຍໄປຂວາ ຄື 1. ພັລຍາທ່ານທັງຊາວ, 2. ພັລຍາທ່ານທອງ ວົງຣາຊມີ, 3. ພັລຍາທ່ານຜັນ ສີທາຣາຊ, 4. ພັລຍາທ່ານນາຍພົນວ່າງປາວ, 5. ພັລຍາທ່ານພິມພາ, 6. ພັລຍາເຈົ້າສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ, 7. ພັລຍາທ່ານຕູ້ເຍີ ລິດູງ, 8. ພັລຍາທ່ານສິມ ວິຈິດວົງສາ, 9. ພັລຍາທ່ານຕູ້ບິ ລິດູງ, 10. ບໍ່ຮູ້ຊື່, 11. ພັລຍາທ່ານ ພ.ອ. ລິ ຊ້າງ, 12. ພັລຍາ ພ.ອ. ຕູ້ລີ ມົວ, ແລະ 13. ພັລຍາທ່ານມົວທ່າງ.

ຮູບພື້ນອັງ”ມັງ” ຢູ່ຕ່າງປະເທສທີ່ເປັນຕົວຢ່າງໃນສັງຄົມລຸ່ນໃໝ່

ຮູບທີ່ 210 (ຂ້າງຊ້າຍ). ທ່ານ ອິເວີ ວ່າງ ຫລື ທ່ານວ່າງເຍັຍ ນັກຊ່ວງຊານ ຂັ້ນປະຣິນຍາເອກ ດ້ານໄຟຟ້າ (Electrical Engineer) ຄົນຜູ້ທຳ ອິດຂອງເຜົ່າລາວສູງ “ມັງ” ແລະ ພັລຍາ ນາງວ້າ ລິດູງ ຝ່າຍຍິງ ຜູ້ທຳອິດ ຂອງ ເຜົ່າລາວສູງ ທີ່ໄດ້ຮຽນຈົບ ຝ່າຍແພທ (Medical Medecine). ຮູບທີ່ 211 (ຂ້າງຂວາ). ທ່ານ ວ່າງຊ້າງ ຜູ້ສລາດໃນການຮນຳພາ ສະມາຄົມຄອບຄົວລາວ ເພື່ອຊອກຫາທາງໃຫ້ຊາວອົພຍົບ ມີ ຄວາມກ້າວໜ້າດ້ານກາຣມາຕັ້ງຖິ່ນຖາຊີວິດໃໝ່ໃນ ຣັຖ ມີເນໂຊຕາທາງພາຄເໜືອ ຂອງສະຫະຣັຖ ອາເມຣິກັນ ຕັ້ງ ແຕ່ 1982-2010.

ຮູບທີ່ 212. ທ່ານ ອາຣິຍະ ລິຝຸງ ແລະ ພັລະຍາ ນາງບົວຄຳ. ທ່ານລິຝຸງ ໄດ້ເປັນຜູ້ຊ່ວຍແປງປື້ມເປັນພາສາລາວແລະ ຊອກເອກສານຕ່າງໆມາໃຫ້ ຈຶ່ງກາຍເປັນປື້ມປະວັດກ່ຽວກັບເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຫລາຍປີຜ່ານມາ ຂອງ ຮາຊອານາຈັກລາວ. (ອ່ານປະວັດ ຂອງທ່ານ ອາຣິຍະ ໃນຕອນ ຊົ່ວປະວັດທີ່ໄດ້ຂຽນໃຫ້ຄວາມເຫັນກ່ຽວກັບສະຖານະການຢູ່ ໃນປະເທສລາວ.)

ຮູບທີ່ 213. ຈາກ ຊ້າຍຫາຂວາ ທ່ານຕູ້ຝີ ວ່າງ, ທ່ານ ວ່າງເຍີ ແລະ ທ່ານ ເລັງ ວອງ (ເລັງ ວ່າງ) ແມ່ນ ຄນະ ທີ່ໄດ້ ຕັ້ງອີກຕັ້ງໃຈ ເຮັດວຽກ ໃນການນຳພາ ຊາວອົບຍົບ ທີ່ມາຕັ້ງຖິ່ນຖານ ຊີວິດໃໝ່ ໂດງສເພາະ ແມ່ນພາຄເໜືອຂອງສະຫະຣັຖອາເມຣິກັນ.

ຄນະຜູ້ນຳ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມີພາຄ 2 ແລະນຳພາໃຫ້ຢູ່ລອດມາໄດ້ເຖິງປີ 1975

ຮູບທີ່ 214. ທ່ານນາຍພົນ ພູມີ ໜີສະຫວັນ

ຮູບທີ່ 215. ທ່ານ ນາຍພົນ ວ່າງປາວ

ຮູບທີ່ 216. ທ່ານເຈົ້າແຂວງສາຍຄຳ ສຸທະກະກຸມາຣ

ຮູບທີ່ 217. ພຣະຍາ ດຳນິງນິທິໄກ ຕູ້ຍີ ລິຜູງ

ຮັບຮູ້ເອກສິດແລະຂອບໃຈນຳເຈົ້າຂອງຮູບ

ຮູບແລະແຜນທີ່ຕ່າງໆທີ່ເອົາມາອອກໃນປື້ມນີ້ ໄດ້ຮັບມາຈາກຜູ້ມີເອກສິດ ດັ່ງມີລາຍຊື່ຕໍ່ໄປນີ້. ຜູ້ຂຽນ ຂໍສະແດງຄວາມຂອບອົງຂອບໃຈ ນຳພວກທ່ານທັງຫຼາຍ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ໂອກາດ ເຜີຍແຜ່ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາ ເຄີຍໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນມາ ໃຫ້ລູກຫລານຜູ້ເກີດໃໝ່ໃຫຍ່ລຸນ ຮັບຊາບ ແລະເອົາໄປວິເຄາະ ວິໃຈເອົາເອງ ເພື່ອ ຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ ຂອງເມືອງລາວເຮົາ ໃນອານາຄົດ.

Geu Vang collection
Mr. Arnaud Lyfoung
Mr. Vang Xang
Personal account of Kaysone Phomvihane's activities during the war in Laos
"The CIA's Secret War in Laos", by Kenneth Conboy & James Morrison
Mr. Chong Tua Moua and Haze, "Guerre Secrete en Indochine, 1950-1955", by Lt. Col Michel David
Roger Warner, "Out of Laos")
Mrs. Tougeu Lyfoung
Mr. Yves Vang's collection
Mai Paj Yang
Col. Max Messnier, France
Mr. Yang Lue
Mr. Pham Khamsouane, the son of Lt. Pham Van Duong
Book "Biography of Gen. Kong Le"
Col. Tom Lum
Somchay Siharath (Col. Phanh Siharath's daughter)
Larry Woodson
Mr. Noah Vang, Minnesota
Mr. Leng Wong, Minnessota
Mr. Bounchanh, France
Xang Vang collection
Gale L. Morrison, "The Sky Is Falling"
Mr. Lao Thai Wa Lue Vang
Kaying Yang collection
John Pimlott, "Vietnam: the History and the Tactics"
Pilot Vang By
Pilot Vang Khang collection
National Geographic 1974 vol.145 No1.
"Shadow war. The CIA's Secret War in Laos", by Kenneth Conboy and James Morrison
"Souphanouvong", by Douangsay Luangphasy
Fact Finding Commission, France
Mr. Lue Yang
Col. Thao Bone collection.
Noah Vang collection
Book of Chao Boun Oum
Lt. Col. Tou Ya Noah Vang collection
Phoumi Vongvichit and his wife (from Phoumi's book of memoirs)
Col. Tom Lum
Col. Vang Youa son
Mrs. Halinka Luangpraseut
Phonekeo Sayasane collection

